ΡΗΜΑΤΙΚΟΝ

SIVE

VERBORUM GRAECORUM ET NOMINUM VERBALIUM TECHNOLOGIA

SCRIPSIT

CHR. AUGUSTUS LOBECK.

REGIMONTII 1846.

SUMTU FRATRUM BORNTRAEGER.

LONDINI APUD D. NUTT. PARISIIS APUD A. FRANCK. AMSTELODAMI APUD J. MUELLER ET SOC.

LIBRARY
APR 5 1973
UNIVERSITY OF TORONTO

VIRO ILLUSTRI

AUGUSTO SEIDLER

AMICITIAE ERGO

ULTRA QUINQUAGINTA ANNOS PERPETUATAE

D.

Praefatio.

Etsi haec aetas Lexicorum linguae graecae feracissima fuit, partim manualium, partim *ἀνδραχθῶν — ἃ κοὐ δύο ἄνδρε φέροιεν*, tamen etiamnunc philologorum *populus duas res anxius optat:* vocabulorum origines et significationum a primo fonte progressiones variosque flexus. Licet enim haud paucae sint voces, quarum nullum etymon inveniri possit, nec minus multae, quae discrepantem ab etymo significationem habeant, saepeque verum reperiatur quod Galenus dixit, *ἀλαζὼν ἐστι μάρτυρ ἡ ἐτυμολογία πολλάκις ὁμοίως μαρτυροῦσα τοῖς τἀναντία λέγουσι* *) tamen in omni verborum tractatione ad hanc quaestionem referimur et saepe repulsi tamen morosae artis fores pultare non desinimus. Neque successum desperavit H. Stephanus, qui in Thesauro hanc rationem sequutus est ut vocabula, quae unius stirpis ejusdemque familiae viderentur, in unum conferret singulisque suum assignaret principium. Sed viam istam tenere non potuit propter ingentem numerum eorum, de quibus aut non

*) De Hippocr. et Plat. dogm. II. 2, 214. T. V.

constat utrum primitiva sint an derivata, aut certum quidem est primitiva non esse nec tamen cognitum habemus unde sint orta. Interim multa, quae olim ignorabantur, succedentium industria in lucem prolata sunt, multa inventis adstruet assidua tractatio et longa studiorum aetas. Verum ut eo perveniatur, quo linguarum orientalium, sanscritae et hebraicae investigatores evecti sunt, hoc est ut linguae graecae lexica etymologica vel, ut illi vocant, lexica radicum condantur, id mihi altius videtur quam quod attingi possit. Nam qui nuper in Germania ediderunt libros sic inscriptos, caetera dissimiles, Wilhelmus Pape *Etymologisches Woerterbuch der griechischen Sprache* 1836. et Theodorus Benfey *Griechisches Wurzellexicon* 1839. nihil minus sibi propositum habuere quam ut haec, quae nos quaerimus, etyma per omnia vestigia persequerentur, investigata disponerent et quid a quoque derivatum sit et qua ratione, explanarent. Operi arduo et philologis intentato ante ducentos plus minus annos manum adjecit vir in longe alio studiorum genere occupatus Simeon Stevinus, cujus merita recenti adhuc memoria praedicavit Revinus in libro jam dudum emerito *Der neusprossende deutsche Palmbaum* 1683. his verbis usus: *Unsere Muttersprache ist nicht eben die geringste sondern die praechtigste, ja die naechste nach der hebraeischen wie aus den einsylbigen Stammwoertern zu sehen, davon allein Sim. Stevin bey die* 2170 *aus der teutschen zusammengelesen; in der lateinischen hat er* 163, *in der griechischen* 265 *gefunden.* Hic est illu-

stris ille mathematicus, cui nuper Bruggenses, ut emarcescentem popularis sui memoriam refoverent, honestissimo urbis loco publice statuam posuerunt. In Operum ejus, quae Albertus Girardus edidit, parte quarta p. 122. sermo injicitur de vocabulis mathematicorum propriis, eoque loco ille disputat contra eorum opinionem, qui francogallicam linguam ut ceteris rebus abundantissimam ita etiam fingendis terminis, qui dicuntur, technicis omnium aptissimam ducerent. Quod tantum abest ut concedat ut eam natura mendicam plerisque peregrinis et ascitis uti pertendat. Et per hanc occasionem graeci sermonis stirpes monosyllabas e lexicis, ut profitetur, conquisitas ordine enumeravit. Illam tamen copiam I. H. Vossius ad Virg. Ecl. I. 49. ad summas angustias redegit linguam graecam, latinam atque germanicam e duabus quasi radicibus *geo* (*γείνομαι*) et *feo* (*φύω*) effloruisse pronuntians. Et postea altius evolavit Antonius Schmidt (*Organismus der griechischen Sprache* 1836) constituitque omnium graecarum dictionum fontem et principium esse literam epsilon; quo nihil subtilius magisque aerium excogitari potest. Viam vero a Stevino initam persequutus est Adamantius Corais sed alia ratione. Is enim in Prolegg. Atact. p. 29. omissa illa stirpium inquisitione diversarum linguarum vocabula, quae in lexica relata sunt, ad numerum revocavit, itaque invenit in vetere Academiae Parisiensis dictionario undetriginta millia septingenta duodecim contineri, in Johnsoniano triginta sex millia septingenta octoginta quatuor, in linguae armeniacae vocabulario quinquaginta, sed in

thesauri Stephaniani editione Londinensi centum quinquaginta millia; Johannes vero de Ton. p. 4. scribit Herodianum in Catholica accentum sexaginta millium vocabulorum constituisse, quo numero certum est vix quartam partem totius summae contineri. Desunt enim omnia quae operis lex et ratio excludit hoc est quae generatim unam sequuntur tenoris regulam. Horum autem copia multo maxima est, ex synthetis, parasynthetis et paragogis omnis generis conflata; id quod unicuique apparebit qui modo unius nominis *οἶκος* propagines et traduces perlustraverit. Equidem centum octoginta reperi; horum autem vix decima pars ita comparata est ut ab Herodiano tractari potuerit; quis enim sibi persuadeat eum nominatim praecepisse quo accentu scribenda sint *οἰκέω, οἰκίζω, οἴκημα, οἴκησις, ἔποικος, συνοικίς* et cetera talia? Praeterea si quis immensam copiam voluminum, quae jam ante Augusti tempora in bibliothecis Alexandrinis reposita sunt, cum paucitate scriptorum, qui ad nos pervenerunt, contulerit, hinc facile, quanta pars vocabulorum in perpetuum abolita sit, existimare poterit.

Hoc autem tanto literarum graecarum naufragio fieri non potuit quin multae etiam stirpes vocabulorum absumerentur, non solum illae abditae et primigeniae, quas Etymologi conjectura venantur, sed etiam adultae omnibusque partibus expletae. Horum vestigia impressa sunt derivatis, quae nobis antecedentium ignaris sine principio nata videri debent similiaque naturis illis quas Plinius

H. N. X. 87. *ex non genitis gigni* dicit. Sed multo saepius fit ut indagato, quod probari possit, etymo tamen haereatur ob eam causam quia cum derivatione aliqua incessit vel figurae vel significationis mutatio, cujus causa parum clare apparet. Id autem aliquanto rarius fieret si, quas leges Graeci in derivando sequuti sint, cognitum esset accuratius. Sed quum quatuor sint artis Grammaticae partes, una anagnostica sive de prosodia, altera de declinatione nominum verborumque, tertia syntactica, quarta consimilis ei, quam physiologi morphologiam nuncupant, harum partium nulla quidem sic ut debet elaborata est sed minimos profectus habuit postrema. Huic inopiae ut quantum possem mederer, complures libros edidi de formatione vocabulorum eodemque consilio in hoc volumine verba primitiva et derivata nominumque verbalium genera praecipua exsequutus sum. Neque vereor ne rem inutilem et doctorum studiis indignam suscepisse videar. Nam si natura nobis prospectum ad ipsa sermonis incunabula praeclusit, at certe incrementa ejus et perfectionem haud dubiis vestigiis indagare possumus. Instituti autem mei ratio quo facilius perspici possit, huic praefationi subjunctus est elenchus capitum sive dissertationum, quarum pleraeque jam ante complures annos programmatum academicorum loco editae sunt. Postrema pertinet ad explicandam quaestionem, cujus in tractatu verborum saepius mentio incidit, de commercio quod inter vocabula sensuum intercedit. Universis vero inscripsi commune nomen Technologiae, etsi hoc non solum for-

matio continetur, in qua ego substiti, sed etiam declinatio et constructio, quae jam saepe tractatae sunt in Artibus Grammaticorum ipsaque hujus libri brevitas unicuique indicat a me tractatas non esse. Et alioqui de titulis librorum hominumque scrupulosius quaerere jam dudum desuevimus. In *adnotamentis*, quae singulis libri primi paragraphis supposita sunt, verborum praescriptorum formas simplicissimas conjectura exquirere conatus sum. Atque in hac parte viae, quae per nebulas et praecipitia emetienda est, unam ducem habemus analogiam, quae ubi deficit, hariolandum est aliquando, nec tamen ita ut veterum plerique solent vocabula confingentes apocalyptica et utopica. Quanquam quisnam nostrum non suam Utopiam habet? aut ubi tandem a turba quotidianarum rerum requiescere possumus nisi in illa aetheria regione, ubi Etymologia dominatur hoc est veri professio nullis carceribus circumscripta, et Analogia non illa scholae moderatrix sed vitae publicae privataeque?

Scrips. Regimontii Prussorum Cal. April.
A. MDCCCXLVI.

Elenchus Dissertationum.

L. I. De verbis primitivis.

L. II. De verbis paragogis.

L. III. De nominibus verbalibus.

LIBER PRIMUS

DE

VERBIS PRIMITIVIS.

CAP. I.

De verbis puris.

Quemadmodum pictura a monochromatis orsa est sic verborum structura a monosyllabis. Sed horum perpauca inveterarunt, quorum exempla infra subjiciam. Plerisque aut praepositae sunt literae auxiliares aut interpositae aut etiam syllabae accreverunt paragogicae partim ad evitandam soni exilitatem partim ut dirimeretur significationum diversarum sub una voce conjunctio. Ita quam rarum est in nominibus ut casibus obliquis nullus antecedat nominativus, tam non rara sunt verba defectiva; sed plerumque nescimus utrum primae positionis usus sensim intermissus an nunquam tentatus fuerit; quis enim speret omnia ad nos pervenisse integra? Sed non minus consentaneum est, ad fingendum futurum aut praeteritum non opus fuisse praesenti ad usum accommodato; nam satis erat si modo species ejus adumbrata in animo resideret; oblata vero utendi necessitate pro ea substitutam esse expressiorem et distinctiorem. Illa igitur, quae non leguntur in scriptis veterum sed a Technicis rationes seminales sequentibus finguntur, thematica nuncupamus et paradigmatica ut *δάω, σέω, πίω, χύω*, a quibus non solum tempora verbalia nata sunt sed etiam verba usitata et nomina. Et ut nominum thematicorum duas species esse statuimus, unam cui auctoritas deest ut *Δωδών, ὑσμίν*, alteram cui ratio ut *κλάς, Μόψοψ* v. Parall. 166. sq. sic etiam verba ab usu amandata sed usitatis parta et similia, qualia sunt *χάω, λάβω*, discernimus ab iis quae nihil sui simile habent ut *ἄδω, φίλω*. Illa obsoleta dici possunt; haec insolita et enormia sunt. Usitatorum vero tres numerantur species, una simplex et principalis *φάω*, altera concreta *φαίνω*, tertia paragoga *φαείνω*.

1*

§. 1. Incipiamus igitur a simplicibus, quorum terminationem praecedit alpha: *ἄω, βάω, γράω, δράω, ζάω, θάω, θλάω, κάω, κλάω, κνάω, κράω, κτάω, λάω, μάω, μνάω, νάω, πάω, σμάω, σπάω, τάω, τμάω, σχάω, φάω, φλάω, χράω, ψάω.* Hic nihil ex Hemsterhusiana analogia admixtum est, qua illectus Valckenarii fervor juvenilis verborum species protulit prodigiosas et inauditas [1]) neque ex Philoxeni fabrica monosyllabica, quam adumbravi in Parall. Dissert. II. §. 1. sed quae hac in tabula proposita sunt, eorum aut praesens extat aut imperfectum sive activae formae sive passivae. [2]) Primum erat *ἄω*, cui EM. 174, 40. duas tribuit significationes futuro duplici *ἄω τὸ πνέω, οὗ ὁ μέλλων ἀήσω, καὶ ἄω τὸ κοιμῶμαι, οὗ ὁ μέλλων ἀέσω*, sed verbum haud dubie unum est vicinas halandi sive respirandi et dormiendi notiones complexum. [3]) Nec tamen reperitur *ἄω dormio* sed modo infinitivus *ἀέσαι* inusitato *ἀέω* accommodatus, quod transiit in *Ἀέσκω κοιμῶμαι* Hes. Quin etiam praesens *ἄω* spiro non legitur nisi consona auctum *Ζάει πνεῖ* Hes. praeter subjunctivum *ἄῃσι* Oppian. H. III. 67. quem Goettlingius ad Hes. Th. 875. *ἀῇσι* scribendum putat; sed imperfecto, quod EM. 23, 53. Suid. s. *Ἀήθεσσον* inter quatuor *ἀναύξητα* referunt, utitur Apollonius Arg. (*ἄε*) et *Ἄετο ἔπνει* Hes. quanquam hoc etiam ad *ἄεμαι* (*ἄημαι*) referri potest ut futurum *ἀήσω* (*καταήσομαι*) ad *ἀέω*, cujus locum invasit *ἄημι*. Diversum est verbum *ἄω* satio, cujus temporis nihil legitur praeter infinitivum *ἄμεναι* et passivum *ἄαται* pro *ἆται*. Sed tertium *ἄω τὸ βλάπτω*, unde EM. *ἀάω* natum dicit, teste caret. [4]) Eorum, quae a consona

---

1) Ex iisdem fontibus manarunt Wyttenbachii commenta ad Plut. de Aud. Poet. p. 235. *ζάω ζέω ζίω ζόω ζύω* etc.

2) Parilitatis causa plerumque activam formam posui.

3) Virg. Aen. IX. 326. *toto proflabat pectore somnum; ὕπνον βαρὺν ἐκφυσῶντες* Theocr. XXIV. 46. *mollem spirare quietem* Propert. I. 3, 7. quod a somno ad somnia transtulit Sophocles *ἡδύπνοα ὀνείρατα* El. 480. Hesychius *Εὐαδὴς εὔπνους, Περιαδεῖς περίπνοοι* v. Parall. 156.

4) Ex Hesychii glossa *Ἄσας βλάψας ἔβλαψας Σοφοκλῆς*, non satis liquet poetam aoristo *ἆσα* conveniens praesens *ἄω* posuisse.

ordiuntur, primum est *βάω*, cujus superant modi obliqui: *βᾶτε*, quod Matthiae falso doricum facit, *προβάοντε* ut in antiquis libris Il. XII. 277. scriptum fuit, *προβῶντες* et infinitivus de quo ambigit EM. 187, 43. *τὸ βᾶν, εἰ μὲν ἐκ τοῦ βῆναι ἢ βᾶναι, συγκοπή*[5]) *ἐστιν. Εἰ δὲ τὸ θέμα ἐστὶ βῶ, τὸ ἀπαρέμφατόν ἐστι βᾷν.* Indicativus reduplicationem accepit *βιβῶ*. Secundum est *γράω τὸ ἐσθίω*, unde *ἔγραε, πολύγραος* et alia. Suspectum vero *Δάειν κακουργεῖν* Hes. quod per diphthongum scribit Eustathius p. 70, 38. *δηλῶ* (*δηλέομαι*) *παρὰ τὸ δαίω. Δεδάεσθαι* quosdam praesens reduplicatum putasse ut *γεγάονται* adnotavi ad Buttm. 38. *Δρῶ τέσσαρα σημαίνει, τὸ κρατῶ, ἐξ οὗ δράκτυλος καὶ δακτύλος, τὸ ὑπηρετῶ, ἐξ οὗ δραπέτης, τὸ βλέπω, ἐξ οὗ ὑπόδρα, τὸ πράττω* EM. 285, 38. Horum primum nihil aliud est quam thema verbi *δράσσομαι* ab usu repudiatum. *Δρῶ τὸ ὑπηρετῶ* idem est quod *δρῶ τὸ πράττω*, nam *δραστῆρες ὑπηρέται* Hes. *δραπέτης* vero neque hinc derivatum est nec unde Apollonius sumit de Adv. 549. *τὸ δρῶ σημαίνει καὶ τὸ ὁρῶ, ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ δρωπάζειν καὶ τὸ δραπέτης ὁ ἐπιβλέπων τοὺς δεσπότας*, uterque novitium usum sequuti quo *δραπέτης* dicitur pro ministro, sed ab homonymo *δρῶ*, cujus memoria penitus abolevisset nisi hinc profecta essent *δρασκάζω, ἀποδιδράσκω* et quod Atticistae repudiant *ἀποδρῶ* v. ad Buttm. 125. Ad verbum *δρᾷν τὸ βλέπειν* infra recurram C. III. §. 2. Sequitur *ζάω*, de quo dicere supervacaneum duco, et *θάω* significatione duplici: *Θάοντα θεωροῦντα* Hes. et *θάω τὸ θηλάζω καὶ ἀμέλγω* Schol. Od. IV. 89. sed hujus modo infinitivos novimus *Θῆσαι θρέψαι θηλάσαι* Hes.[6]) et homericum *θῆσθαι*, quanquam hoc Athenaeus IX. 396. ad

5) Apocopen significat. Sic et EM. 321, 38. et Choerobosc. Epim. in Psalm. T. III. 124. *αἱ συγκοπαὶ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάσσουσι, δῶμα δῶ.* Schol. Od. V. 537. *ποτή δύναται ἀπὸ συγκοπῆς εἶναι* (pro *πότησις*). Schol. Il. II. 443. *τὸ κάρη κατὰ συγκοπήν ἐστιν ἐκ τοῦ κάρηνα. Βᾶν* pro *βῆναι* valde dubito num quis dixerit nisi per jocum ut *πῖν*, quo Buttmannus mendosum *φῦν* in Parmenidis versu defendere conatur. Id jam removit Karstenus ad v. 61. *Βοῦν* est vox nutricularum et infantium. *Πῶ* cum Meinekio Anall. 131. huc referri nollm.

6) Forsitan *θήσαιτο* scripserit optativum aoristi.

θέω refert *διὰ τὸ ἐντίθεσθαι τὰς θηλὰς εἰς τὰ στόματα τὰ βρέφη*, vel potius quia lactentes uberibus adhibentur; quod si praeferimus illa nutriendi et sugendi significatio secundaria est, proprie autem *θῆσαι* dicitur *τὸ μαστῷ προσαρμόσαι τέκνα* Eur. Ion. 162. *Ἔθησεν ἐθήτευσεν* et *Θήσατο ἐδούλευσεν* Hes. clarum est eandem habere originem cum nomine *θής*, cujus rationem explicare studui in Parall. p. 47. — *Θλάω* perduravit, sed de *θράω* nihil superest praeter aoristum *θρήσασθαι* in Philetae versibus et nomen *θρᾶνος παρὰ τὸ θρῆσαι ὅ ἐστι καθῆσθαι* Schol. Arist. Plut. 545. Eust. 1400, 24. Trium insequentium *κάω*, *κλάω*, *κνάω*, exempla nota sunt. *Κρῶσι βοῶσι* Theognostus affert, unde derivatum est *κράζω* et compositum *Ἄκρης ἄφωνος* Hes. id quod *ἀκραγής* significat.[7]) Aliud est *κράω τὸ κεράννυμι*, quod non extat nisi auctum *κιγκρῶ ἐγκικρῶ*. Perfecti *ἔκτακα* simile praesens offert Hesychius *Κτᾷν κτᾶναι φονεύειν* sed oblato uti vereor, nam *κτᾷν* vitiatum, *κτᾶναι* non interpretandi causa appositum sed germana scriptura videtur a *κταίνω*, unde *κτάντης* et *ἔκταγκα*. *Κτάομαι* commune omnibus, Doriensium vero proprium est *λάω τὸ θέλω*. Homericis *λάε* et *λάων* alii videndi significationem tribuunt, quam consonum *λεύσσω* habet, alii vociferandi,[8]) unde *λάλη* et *λάλος* derivata esse ut a *φάω φαλός* lucidus, nonnulli *τὴν τοῦ λαβεῖν ἢ ἀπολαύειν* vel *ἀπολαυστικῶς ἔχειν* ut Helladius Photii p. 868. et haec triplex potestas apparet etiam in concretis *Λαίω τὸ βλέπω* Theognost. 9, 13. *Λαίειν φθέγγεσθαι* Hes. et in tertio his certiore *λιλαίεσθαι* cupere. Pro *μῶ*, quod EM. ex Epicharmo affert, Ahrensius Dial. Dor. 448. suspicatur *μῶται* scribendum esse in forma media, cujus exempla pervulgata sunt v. §. 7. activae, quae in perfecto *μέμαε* residet, reduplicatio accessit *μαιμῶ*. — Pro *Μναᾷ*

7) Plena vox erat *ἀκραής* ut ab *ἄω ἀλιαής*, *δυσαής*, et a similibus *ἀειναής*, *ἀκροφαής*, *περιφαής*, *ἀχραής*, *ζαχραής* Hes. quod plerumque *ζαχρηής* scribitur, a *κεράω αὐτοκρηής* et *εὐκραής*. Hujus alpha necessario longum est ex syncope ut *Δικραής δικέφαλος*, ceterorum nonnulla breve habent.

8) *Λαήμεναι φθέγγεσθαι* Hes. et cum *φιλήμεναι* conferri potest et cum *πιθήμεναι*.

μνηστεύεται Hes. cujus accentus vitium arguit, corrigitur *μνάᾳ μνηστεύεις* ex Od. XVI. 431. sed *Μνῶ μνήσκω* Photius et Suidas [9]) quanquam ne hoc quidem primitivum est sed *μάω.* Quomodo enim *recordari* non solum pro meminisse dicitur sed etiam pro cogitare, sic graeca verba notiones recordandi, appetendi, ambiendi inter se communicant: *ἐμνώοντο φόβοιο* Hom. *φυγῆς ἐπεμαίετο* Timo Sexti c. Phys. I. 57, 565. *μήστωρε φόβοιο* Hom. *ὁ τῶν μηχανημάτων μνήστωρ* Anonymus Suidae s. h. v. id est *ἐπιστήμων,* ut ille ait, vel *ἐπιστάτης* sive *ἐπιμελητής,* cui synonymon est *μνήμων,* ut omittam propria *Ὑπερμήστρα* et *Ὑπερμνήστρα* v. Verheyk. ad Anton. Lib. c. XVII. — Ab usitato *νάω* derivatum est *ναέτωρ πολύῤῥους* Hes. et alia. Bibreve *νάε* pro *ναῖε* substituebat Zenodotus Il. XIII. 172. sed cognoscitur modo ex derivatis: *τοῦ νάσθη τὸ θέμα νάω ἐξ οὗ καὶ ναέτης* Eust. 971, 50. et indidem *Νατῆρες ὑπηρέται* Hes. id est *οἰκέται* ut a *βάω βατήρ,* et femininum *Ναίτειρα οἰκοδέσποινα* domnaedia ut a *δαίτης λαγοδαίτης.* [10]) *Πάω,* unde nonnulli Panis nomen ductum putant id est pastoris v. Parall. 138. fundamentum est duorum verborum, quae prosodia distinguuntur, *πάσασθαι τὸ ἐσθίειν,* cui affine est *pappare,* et *πάσασθαι* possidere unde *πᾶμα, πᾶσις, παμπησία παρὰ τὸ πῶ τὸ κτῶμαι* Sch. Aesch. Sept. 802. cf. Parall. 428. ut et alia verba pascendi *βόσκω, τρέφω, φέρβω* non raro significationem possidendi accipiunt. *Πτάω* sive *πταίω,* unde *παπταίνω* repetunt Sch. Il. IV. 200. ita extabuit ut aegre agnoscatur in

---

9) Hic repugnantia loquitur *τὸ μνῶ οὐκ ἔστι περισπώμενον· οὐδὲ γὰρ ἔχει ἐντέλειαν· ἀλλ' ἐπεὶ μονοσύλλαβόν ἐστιν, ἐξ ἀνάγκης περισπᾶται,* sed delendum est *οὐκ.* *Μνάω* est *τό ἐντελές, μνῶ* affectum. Arcadius p. 164. *τὸ βοάω βαρύνεται καὶ τἄλλα ὡς ἐντέλειαι τῶν περισπωμένων* et p. 165. *αἱ ἐντέλειαι τῶν περισπωμένων βαρύνονται χρυσόω* etc. Suidas istud *μνῶ* fortasse ex epimerismis sumsit sed Photium alicubi legisse oportet.

10) Similius equidem non novi ac si quis *ναέτειρα* suaserit, non dissuadeam. *Νάεῤῥα δέσποινα* aeolicum videtur pro *νάειρα* idque a *νάω* propagatum paragoge bisyllaba ut *Δάειρα δαήμων ἔμπειρος,* nisi haec est nominis proprii interpretatio, cui simile *Νάειρα* v. Prolegg. 263. et *ἱλάειρα* Parall. 211.

laconico Ἰμπάταον ἔμβλεψον Hes. hoc est ἔμπτασον, quod ne ad πετῶ, ut interpretes, referamus prohibet alia glossa Ἰγκατάπαον ἐγκατάβλεψον. Hinc igitur emergit duplex scriptura πάω et πτάω, utraque tenuem sortita pro aspirata φάω ut φανός et πανός, altera aucta epenthesi dentalis, cujus exempla infra ponam; cum πάω (φάω) forsitan cognatum sit ἔμπαιος id est scius ἔμπειρος et ἐμπάζεσθαι *respectum habere,* ἐμπαστήρ testis oculatus; namque testes praecipue vocantur ἵστορες, ἰδυῖοι, γνῶσται, *cognitores,* unde colligi potest ἐμπαστήρ proprie spectatorem et animadversorem significare. [11]) A πτάω profectum est παπταίνω et auctius παπταλάω, a φάω (unde φάεα oculi, φάηκες ὀφθαλμοί Hes.) synonymon παμφαλάω, quod quum Schol. Apoll. II. 127. sic interpretatur μετὰ πτοιήσεως βλέπειν, ut Schol. Il. XIV. 101. ἀποπαπτανέουσι explicat περιβλέψουσι καὶ πτοηθήσονται, ad primitivum πτάω (πτήσσω, πτοιά) referre videtur, cui affine est πταώτης κατεπτηχώς Hes. ut a πάομαι πάτορες κτήτορες Phot. πηός ὁ ἐπικτητὸς συγγενής Schol. Il. III. 163. et laconicum Παώτης συγγενής οἰκεῖος Hes. Ceterorum pars maxima demonstrationem non desiderat. Sed verbi σάω, unde Schol. Hes. Scut. v. 3. et EM. σόω conversum dicunt, certum exemplum non suppetit. Ἀνάστα γίνεται ἀπὸ τοῦ στῶ EM. cui syllaba accessit ἱστῶ. Τάω huc inserendum videbatur propter imperativum τῆ ἀπὸ θέματος τοῦ τῶ Sch. Od. VIII. 447. quod Blomfieldius ad Callim. p. 399. Grammaticis remittit τῆ scribendum ratus. Propius suspicioni est alterum τάω, quod illi ex σάω (σήθω) conversum volunt ut nomen τηλία ex σηλία, ἀλευρότησις ex ἀλευρόσησις. Τμάω in hunc numerum retuli ob solum participium Τμώμενος τεμνόμενος Suid. Τράω non legitur nisi reduplicatum; Τεθρᾶσθαι ὠχεῦσθαι Hes. positum videtur pro τετρῆσθαι eo intellectu quo Aeschylus dixit ἐρᾷ μὲν ἁγνὸς οὐρανὸς τρῶσαι χθόνα et poetae ludicri τρυπᾷν Romanique deam quandam conjugalem nuncuparunt *Pertundam.* Duo sunt verba quae iisdem literis actiones diversas

---

11) Μάρτυς ὁ μάρψας καὶ εἰδὼς τὸ ἀληθές EM. quod non defendam.

declarant, unum obliteratum φάσαι τὸ φονεῦσαι Phot. s. Πρόςφατος, cujus est aoristus reduplicatus Παφών κτείνας Hes. ut ab ἀπαφάω ἀπαφών, et perfectum πέφαται, alterum φάω οὗ εὕρηται παρατατικὸς ἐν χρήσει Eust. 1728, 7. hoc est homericum φάε cum modis obliquis προφάῃσι Maxim. v. 22. φῶντα λάμποντα Hes. φάουσα Arat.[12]) quae significatio clarendi et clarandi verbo φαίνω insignita est, altera vero declarandi transiit in φάσκω et φημί[13]) sed in Odyss. VI. 200. perdiu φᾶσθε obtinuit pro φάσθε, quod Tyrannio reposuit, hodieque φᾶσθαι pro φάσθαι legitur Apollon. III. 384. προφᾶσθαι ap. Hesych. Ejusdem verbi φάω aoristus est Πέφη ἐφάνη, similis illis qui a nostris syncopati vocantur, ἔβη, ἔσβη, ἔσκλη, et, si veterum vestigia premimus, a simili praesenti φῆμι ducendus. A communi θλᾷν non diversum videtur φλᾷν, sive obscoenum intellectum habet ut ap. Lucianum ἀναφλᾷν καὶ βλιμάζειν id est θλίβειν depsere, sive pro conviciari dicitur κακοῖς πᾶσιν ἡμᾶς φλῶσιν h. e. conterunt ut ἀράσσειν κακοῖς et alia verba tundendi v. ad Aj. v. 724. ipsumque θραίειν i. q. θραύειν ab Hesychio exponitur λοιδορεῖν. Sed quae idem offert Ἀποφλάσαι ῥογχάσαι, Φλασμός τῦφος, Φλασμένος τετυφωμένος, declinata sunt a verbo onomatopoetico φλάζω, quo derelicto Graeci retinuerunt παφλάζω et παφλάσματα ἀλαζόνες λόγοι Phryn. App. 60. Trisyllaba cognovimus duo, ἐάω et ἰάομαι, nisi haec quoque paragogis adnumerare praestat, illud quidem ab ἕω (ἵημι) missum facio, sino, hoc a themate unde ἰαίνω ut βιάομαι a βία.

§. 2. Bisyllaborum multa statim ab initio iota receperunt γαίω, δαίω, μαίομαι, ναίω, παίω, πταίω, ῥαίω,

---

12) Factitivum φάω nonnulli intulerunt Il. VI. 322. τόξα φόων id est φαιδρύνων pro τόξ' ἀφόων, et cum hoc Eustathius 1782, 20 confert φῶς φόως.

13) Πέφαται pro πέφανται scriptum est in parodia Theognidis Philostr. Soph. I. 5, 486. Φήματα Hesychius dupliciter interpretatur ῥήματα et φάσματα. Πρόφατος Pind. Ol. VIII. 21. nonnulli pro πρόφαντος acceperunt; ἀπρόφατος modo ἀπροφώνητον et ἀπροφάσιστον significat, modo ἀπροόρατον. Περὶ ὧν ἤδη πέφανται Hippocr. de Cord. p. 491. T. I. pro ἀποπέφανται incertum an pro πέφαται, εἴρηται.

quorum nonnulla tempora obliqua mutuantur a prima specie velut *Μᾶσσαι* (*μάσσαι*) *ζητῆσαι* Hes. Id enim non ad *μάσσω* pertinet sed ad *μάω* (*μαίομαι*) cujus futurum Aristarchus posuit Il IX. 394. *γυναῖκά γε μάσσεται* hoc est *ζητήσει*, quam significationem habent derivata *ματεῖν*, *ματεύειν* sive *μαστεύειν*. Nec aliunde natus est aoristus *μάσασθαι*, quem Schol. Od. XI. 591. interpretatur *ἐφάψασθαι*, nam ad ea, quae quaerimus, manum protendimus ut contingamus, et activum *μάσσαι τὸ δῆσαι*[14]) *φασὶν Αἰολεῖς* Steph. s. *Μασσαλία*, eandemque significationem obtinet *ἅψαι*, *ἁμματίσαι*.[15]) Ex quatuor illis, quibus diphthongus ita infixa est ut nunquam statione cedat, unum *πταίω* EM. 694, 5. a *πέτω* (*πίπτω*) repetit, equidem ex *παίω* ortum putabam Proll. 88. unde compositum *ἐμπαίειν* non solum illidere sed etiam offendere, impingere significat mutaturque interdum cum *ἐμπταίειν* ut *συμπαίειν* cum *συμπταίειν*. *Παίειν* ipsum nihil ante se habet, nec sequar Elmsleji sententiam ad Acharn. 835. *παίειν μάζαν* cognatum esse verbo *πάσασθαι*, sed potius id quod Schol. alio loco adnotavit v. 686. *παίειν λέγουσι τὸ πᾶν ὁτιοῦν συντόνως ποιεῖν*[16]) illique conferam Hesychii glossas *Ἔκρουεν ἤσθιεν*, *Λακέμεναι φαγέσθαι* (post *λακκόπλουτος*) et latinum *cibicida*. Ab his, quae absolvi, verbis, *καίω* et *κλαίω* hanc dissimilitudinem habent, quod Attici pro diphthongo substituerunt alpha longum; nam primitivorum vocalem brevem fuisse indicium qualecunque praebent aoristi *ἔκλαε*, *ἐκάη*, et futura *καύσω*, *κλαύσομαι*. Duo sunt verba in eodem genere dicendi dupliciter figurata; nam *κνάω* dicitur et *κναίω*, sed hoc rarum inventu extra synthesin *ἀποκναίω*, *διακναίω*, eaque non tam propriam radendi quam

14) Hinc fortasse *μαργάς ὁ δεσμός* interposito rho ut a *μαίομαι* appeto *μάργος* insane cupidus, et *μανδάκης δεσμὸς χόρτου* Prolegg. 313. hoc est merges.

15) *Μαματίδες ἀναδενδράδες* Hes. *Ἀμαμαξίς ἡ ἀναδενδράς· παρὰ τὸ ἀμμίξαι* (hoc est *ἁμματίσαι*) *ἀναδεσμοῦνται γάρ* EM. ab *ἅμμα* unde *ἀμμάξαι* et *ἀμμιάξαι* h. e. suspendere, strangulare.

16) *Παιάν ἐκ τοῦ παίω τὸ θεραπεύω* Schol. Arist. Plut. 636. Eust. 1275, 1. a plagoso quodam ludi magistro excogitatum videtur verberum vim medicam salubriter experto.

obtundendi et incommodandi significationem habent; tum *νάω* et *ναίω νήχομαι* Hes. quibus fluendi et natandi significatio contexitur ut *νήχετο αἵματι γαῖα* et *ὕδατι νᾶε* v. ad Buttm. 249. ut Latini quoque dicunt *arva natant amnibus* pro manant. De hoc autem disputatur utrum alpha natura anceps habeat an, ubi syllaba longa opus sit, *ναίω* scribi oporteat v. Schol. Od. IX. 222. et ad Apoll. I. 1146. neque id dirimitur obscura Eustathii adnotatione p. 1625, 53. *τὸ νάω καθ᾽ Ἡρακλείδην συστέλλει τὸ ᾱ* etc. Hic autem in Homeri loco pro *νᾶον*, quod omnes usque ad Wolfium ediderunt, *ναῖον* probasse videtur ideo quod *νάω* alpha breve habere putaret ad exemplum ceterorum hujus conjugationis verborum *ἄε, λάε, φάε, ἔγραε, ἔχραε*. Ac si verbi *ἀάω* primitivum ponimus *ἄω*, nescio an huic quoque alpha tribuendum sit breve ob eam causam quod nomen *ἄτη* interdum iambi mensuram habet et quia verbum *ἀτεῖν* similiter conformatum est ut *βατεῖν* betere, *δατεῖν*, *φθατεῖν*, *χατεῖν*, quae omnia a brachysyllabis derivata sunt. Hyperdissyllabum unum est idque reduplicatum *λιλαίομαι*.

Verborum in *αυω* desinentium simplicissimum est *αὔω*, cujus multiplices significationes ab uno fonte manant *ἄω* halo; primum clamandi, cui apta sunt *Ἄβα ἡ βοή*, *Ἀβώρ φωνή* et longius deducta *ἄελλαι φωναὶ παρὰ Σοφοκλεῖ* EM. *αὐδή* et *ἀϋτή*. Secundum est *αὔω* dormio Nicand. quod Eustathius litera aeolica auctum dicit; tertium *αὔω ἐναύω* inflammo hoc est ignem sufflo, quas significationes flandi et inflammandi complectitur *πρήθω*, nec diversum *αὔω* sive *αὕω* [17]) sicco; nam ventus quae afflat siccat. Hinc pendet *ἀϋτμή* et *ἀτμός*, ab incendendi autem verbo ducta sunt *πύραυνος* et *βαῦνος*, quod quasi *παρετυμολογεῖ* Eratosthenes *μέσον ἐξαύσατο βαῦνον*, ab *αὔω* dormio fortasse *συόβαυνοι* et *συοβαύβαλοι συῶν κοιμητήρια*. Eustathius 1547, 57. *αὔειν κυρίως τὸ καίειν· καὶ τὸ ὀπτῆσαι ἐξαῦσαι λέγουσι. Πλάτων ἐν Ἑορ-*

---

17) Sch. Od. I. 272. *αὔω τὸ φλογίζω ψιλοῦται, αὕω δὲ ξηραίνω δασύνεται.* Sed Sch. A. ad Il XI. 461. *αὔειν ἐπὶ τοῦ φωνεῖν ψιλῶς, ἐπὶ δὲ τοῦ ξηραίνειν δασύνεται· ἔστι γὰρ σύνθετον*, scilicet ex alpha privativo et *ὕω* humecto!

ταῖς (Meineck. T. III. 628.) ὁ δὲ τὸν ἐγκέφαλον ἐξαύσας καταπίνει. Καὶ Ἀλκμάν τὴν μοῦσαν καταύσεις ἀντὶ τοῦ ἀφανίσεις. Καὶ τὸ θιγεῖν καὶ ἅψασθαι αὖσαι λέγεται κατὰ τοὺς παλαιούς, cui adstipulatur Anecd. Bekk. 464. ἆυσαι βοηθῆσαι (scr. βοῆσαι) καὶ τὸ θιγεῖν καὶ ἅψασθαι. Sed hae satiandi et tangendi significationes aliis assignatae sunt verbis ἆσαι et ἅψασθαι, quae ab αὖσαι longius dissident. Syntheton vero ἐξαύσας quum manifesto positum sit pro ἐξελών, quumque καταύσεις cum καθαιρήσεις congruat, προσαῦσαι cum προσᾶραι, utrumque retuli ad simplex αὔω ab homophono, quod sicco, clamo, dormio significat, longe discretum viciniusque verbis αἴρειν et αἱρεῖν v. ad Aj. p. 358.[18]) — Γλαύω pro γλαύσσω dictum esse uno illo EM. loco parum comprobatur, quare quod in cod. Hesychii post Ἐνεγκοῦσαν legitur ἐνεγλαυκώς, in Thes. minus recte ad ἐγγλαύω refertur. Una comprehendam sex verba vulgaris notae: ἀπολαύω ex iisdem radicibus natum quibus λαβεῖν et λάζεσθαι, θραύω ἀπὸ τοῦ θλῶ EM. 380, 20. cujus vocalis simplex inhaeret nominibus θράσις ἢ θραῦσις Hes. θραγμός fragor, θραμβός καπυρός id est fragilis, aridus[19]) sed θράω ipsum, quod Macrobius ponit de Verb. 723. non legitur; tum ψαύω, χναύω, χραύω, quae tramite aperto a ψάω, κνάω, χράω progressa sunt, sextumque παύω ab inusitato πάω, cujus memoriam refricat aoristus novitius ἐπάην Anecd. Bekk. 1324, b. et laconicum Ἀμπάζονται ἀμπαύονται Hes. Quod vero in EM. affertur δαύω τὸ καίω παρὰ Σιμωνίδῃ μηρίων δεδαυμένων (Schneidewin. p. 125.) hoc exemplo non magis approbatum est quam καύω consequitur ex perfecto

18) Cum Sophocleo illo πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις προσαύσῃ, si quis contulerit Apollinar. Ps. XC. 24. μήποτε σὸν πόδα λᾶϊ καθάψῃς, non dubium habebit hujusmodi locis Grammaticos inductos esse ut αὖσαι et ἅψασθαι synonyma dicerent.

19) Καπυρός et εὔθρυβής a scriptoribus saepe copulata sunt. Ab eodem θραύω profectum est Θραυρόν ῥάγανον θραυόμενον Hes. ubi τραγανόν scribendum id est cartilaginosum v. Prolegg. 182. His quae de καπυρός scripsi p. 273. adde Arcad. 72, 4. τὰ εἰς υρος, πάρσυρος, δίπυρος etc. ubi πάσσυρος reponendum, cujus adverbium est πασσύρως, et διάπυρος.

κέκαυμαι. Hesychius et Photius exhibent *Ναύειν ῥεῖν ἱκετεύειν, ἐπεὶ ἐν τοῖς ναοῖς ἦσαν (οἱ ἱκετεύοντες)* et *Ναύει λίσσεται*. Illam fluendi significationem obtinuit *νάειν*, alterius indicium fortasse eruat aliquis ex Hesychii loco *Ναυστῆρες οἱ οἰκέται*, pro hoc scribens *ἱκέται*. Sed quum *ναῦλον* vocetur *τὸ ἐνοικητήριον* Poll. consentaneum videtur *ναυστῆρας* dictos esse *τοὺς ἐνναέτας* hoc est domesticos et familiares, quo nomine comprehenduntur *οἱ οἰκέται* servi v. §. 1. Idem qui caetera largitur *Φαύειν ποιεῖν* hoc est, puto, *φανερὸν ποιεῖν*. Eustathius 1728, 7. *ἐκ τοῦ φάω πλεονασμῷ τοῦ ῡ φαύω αἰολικῶς*, cujus aoristum *ἔφαυσε* Helladius p. 868. adnotavit nescio unde sumtum; in Eur. Rhes. 312. pro *ἐξώστης Ἄρης ἔφαυσε λαίφη*, nisi praestaret codicum scriptura *ἔθραυσε*, saltem mutato accentu scribi deberet *ἐφαῦσε* eo intellectu quo Homerus dixit *ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον* conjunctis flandi et inflammandi notionibus. *Διαφαύειν* et *φαῦσις* recepit sermo vulgaris, sed futurum *ἐπιφαύσει* in N. T. et *ἡμίφαυστος* praesens usitatum habent *φαύσκω*. Trisyllabum unum est *ἰαύειν*, pro quo Sappho *δαύειν*, Nicander *αὔειν* dixit.

§. 3. Secundae classis haec sunt: *ἔω, ἕω, βδέω, δέω, ζέω, θέω, θρέω, κέω, κλέω, νέω, ξέω, πλέω, πνέω, πρέω, ῥέω, τρέω, φλέω, φρέω, χέω*. Verbo substantivo prima positio deest, *ἀλλ' ἐξ ὑπομνήσεως εἴπομεν τοῦ δευτέρου ἀορίστου*[20]) *καὶ τοῦ ἔω ὑποτακτικοῦ* Epim. Cram. I. 132, 18. eademque apparet in *ἔον* *eram*, *ἐόντες* etc. Verbi aspirati, quod in *ἧμαι* transiit, formam nativam regenerant modi transversi *καθοίμην, κάθου* Cram. II. 381. quodque huic connexum est *ἵημι*, futurum *ἥσω, ἀνέσω*, sumsit ab *ἕω*, sed praesens *ἀνέονται* addubitatur. Ex uno Hesychio notum est *Βλεῖ βλίσσει ἀμέλγει* (post *Βλεφαρίδες*) et *Καταβλέει καταπίνει*, quo verbo etiam *Καταβλέθει* exponitur, utrumque autem Hemsterhusius pro *καταβάλλει* accepit. Id qui conveniat non intelligo, sed a *βλέω* (*βλίω βλίττω*) derivatum arbitror

20) Participium *ἐών* aut *ἀλόγως* acui dicunt p. 163. aut non praesentis esse sed aoristi *ἧον* p. 150. et 151. idemque de *ἰών* decernunt.

hirudinis [21]) sive sanguisugae nomen *Βλέτυς ἡ βδέλλα* Hes. nam *βδάλλειν* et *βλίττειν* synonyma sunt [22]) et ut *ἴτυς ἀπο τοῦ ἴω* Didym. ad Hes. Scut. **314.** et *κλιτύς* a *κλίω* (*κλίνω*) sic a *βλέω* derivari potuit *βλέτυς* sive *βλετύς*. — *Δέω τέσσαρα σημαίνει, τὸ δεσμεύω, τὸ φοβοῦμαι ἐξ οὗ δέος, τὸ πρέπω ἐξ οὗ δεῖ πρέπει, τὸ ἱκετεύω* EM. **350, 39.** sed pro secundo receptum est *δίω δείδω*. Idem: *Θῶ σημαίνει τὸ τίθημι, τὸ τρέχω καὶ τὸ βλέπω ˮΕργα θέον,* cujus exempli auctor incognitus sed subscriptor est Hesychius *Καταθέοιτο βλέποι,* post quod uno interposito articulo *καταθεῷτο* legitur suo utrumque loco. Prima significatio probatur verbis homericis *προθέουσι* et *τιθεῖ,* secunda probationis non indiget. *Θρέομαι* poetis reservatum et huic uni tempori adstrictum est succedente in vicem derivato *θροέω*. Verbo *κέω,* e quo *κεῖμαι* per ambages deducitur, Apollonius usus est de Adv. **553.** adversus eos disputans qui *ἀκέων* participium esse statuerent verbi *ἀκέω — ἀλλ' ἀσύστατον τὸ ῥῆμα· βαρυνόμενα γὰρ οὐκ ἔστιν ἐπινοῆσαι ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ε παρεδρευόμενα, δισύλλαβα μέντοι ῥέω, κέω.* Sed dubito an is, quum usitata sub manum essent, *πνέω* vel quidvis potius quam *κέω* posuerit, cujus participium modo *κέων* apud Homerum invenitur et imperativus *Κάκκη κάθευδε Λάκωνες* Hes. id est *κατάκεε* ut Vossius perspexit; saepius vero *κείω* legitur et *κακκείω* [23]) cum aoristo *Κεῖε τέθνηκε, Κεῖαι τὸ κοιμηθῆναι* Hes. s. *Ὀρεσκῴοις*. Medium *κέομαι* familiare est scriptoribus ionicis, nec alienum sermoni epico. Alio per-

---

21) Ut a testu testudo, sic hoc fortasse ab *εἶαρ* quasi *εἰαροπῶτις*.

22) Nic. Al. 506. *βδέλλαι ἀμελγόμεναι χροὸς αἷμα* Schol. *ἀντὶ τοῦ πιέζουσαι* id est *θλίβουσαι* sive *βλίττουσαι*. Et *ἀμέλγειν* non solum de lacte dicitur sed etiam de melle *κηρῶν μέλι πολλὸν ἀμέλξας* id est *βλίσας* Anth. VI. 329.

23) *Κείω μέλλοντα οὐκ ἔχει ὥςπερ καὶ τὰ ἄλλα ὅμοια, διὸ χρᾶται τῷ ἐνεστῶτι ἀντὶ τοῦ μέλλοντος* Schol. Od. III. 396. *Cetera similia* dicit ea quae iota invecticium habent ut *πνείω, κλείω* (celebro) cujus futurum quidem est *κλήσω*, non *κλείσω* ut in codd. Apoll. Arg. III. 993. legitur, sed verbale *κλειτός* ut *ῥειτός* v. Parall. p. 350. *Ὕπνον κακκείοντες* Apollinaris Ps. LXXV. 9. praesentis loco usurpavit.

tinet participium Od. XIV. 425. *κόψε σχίζῃ δρυὸς ἣν λίπε κείων,* quod nonnulli veterum *καίων* interpretati sunt, alii rectius *σχίζων*, eademque dubitatio de *κεάζω* fuit, quod utrique connexum est, Od. XV. 322. *πῦρ νηῆσαι διά τε ξύλα δανὰ κεάσσαι,* ubi Schol. *καῦσαι ἢ σχίσαι* [24]) nec minus de *εὐκέατος* V. 60. utrum *εὔσχιστον* significet an *εὔκαυστον,* quo effugitur prothysteri species. Praefero tamen prius, quia in lignis scindendis plus operis et artificii est quam in incendendis ipsumque thema cognosci arbitror ex nomine *κέδματα* hoc est rupturae sive *κεάσματα* v. Corais ad Hippocr. p. 345. tum etiam ex *κέαρνον* Prolegg. 280. *χίδρον* et *χέδροψ* ibid. 291. compositisque *εὐκέανος* et *ἰθυκτέανος* ib. 180. quod literam tau recepit ut *κτείς* [25]) *κτηδών* et *κτιδών.* Alterum *κέω* incendo, adoleo, a quo Grammatici aoristum *κεῖαι* sive *κῆαι* derivatum putant, nomenque *θυοσκόος ὁ τὰ θύη κέων* Eust. 1905, 27. et *πυρκόος*, argutuli quidam impertiverunt Homero Il. XXIV. 168. *πολλοὶ γὰρ κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες* Schol. BL. *τινὲς ἀντὶ τοῦ κεκαμένοι ἦσαν,* ubi non *κεκεασμένοι*, ut Bekkerus, sed *κεκαυμένοι* scribendum, *κέατο* autem ex illorum opinatione pro *ἐκέκειντο* accipiendum a verbo *κείω* (*καίω*) *κέκειμαι* ut *κεκλίαται* a *κλείω* declinatum putant.— *Κλέομαι* saepius legitur; *κλέω,* de quo dubitabat Matthiae ad Alcest. 461. apud Hesychium, *ἔκλεον* in Apoll. Arg. v. ad Buttm. 221. et pro *Κικλαίει καλεῖ,* quod ille post *Κίκων* posuit, scribendum videtur *κικλεῖ* reduplicatione auctum ut *κικρᾶν, κιχρᾶν.* Verbi *κρῶ, ἀφ᾽ οὗ κρείων καὶ εὐρυκρείων* Eust. 1603, 10. formam primigeniam refert participium *θεμιςκρέων* Pind. *Νέω* constat habere quatuor significationes nandi, nendi, cumulandi, eundi et totidem formas vicarias

---

24) Hesychius *Κεάσαι σχίσαι καῦσαι.* Facilis est Trilleri correctio *κλάσαι*, sed ex ante dictis patet *καῦσαι* retineri posse. *Χεῖρε κεάσσας* pro *σχίσας, ἀποταμών* Apollonius usurpavit III. 378. *Εὔκηλον δρῦν* in Ionis versu dubium fuit utrum *εὔκαυστον* an *εὔσχιστον* significet Phot.

25) *Οἱ μέσοι ὀδόντες καλοῦνται καὶ κτένες, ὅτι διαιροῦσι τὴν τροφήν* Poll. II. 91.

νήχω, νήθω [26]) νηέω [27]) νίσσομαι v. ad Buttm. 249. unde derivatum νόστος iter epsilon primitivi repraesentat. Simplicis πλέω (πλήθω) memoria impressa est adjectivo πλέος plenus et prisco *plentur* Fest. Hinc compositum ἐμπλείουσα πόσις οἴνης i. q. πλήρης seu πολλή Nic. Al. 626. sed πιμπλεῦσα Hes. Th. 880. similius est dorici γελεῦσα ab ionico πιμπλέω, unde compositum ἐμπιπλέω aliquoties apud Herodotum et Hippocratem pro ἐμπιπλάω, quod et numero exemplorum et auctoritate codicum superat v. Buttm. **274.** et Dissert. XI. §. **1.** Pro ἔπρεσε Hesiodi codd. praebent ἔπρεε, cui convenit substantivum πρηδών ut κλέω κληδών. Verbi ῥέω fluo simile ῥέω dico (ἔρω) modo ex derivatis cognoscitur Ῥήσαντο ἐψηφίσαντο Hes. Ῥησκόμενον λεγόμενον Phot. εἰρημένος ἐκ τοῦ ῥῶ ῥήσω Eust. 1570, 27. ῥήτρα et *reor, ratio* λόγος. — Φθεῖ θνήσκει Hes. extra seriem positum ideoque suspectius est; Φθήσονται φθαρήσονται facilem correctionem habet φθίσονται, tertium Φθείης φθαρείης, nisi ille subjunctivum φθίῃς in Homeri loco interpretatus est optativo, ad ἔφθην referri oportet ut βλείης ad ἔβλην et eodem Συμφθείς συντριβείς ut βλείς, nam συμψηθείς, quod Albertius optat, vulgato nimis discrepat. Quod restat, nominibus φθόη et φθόνος non necesse est subdere verbum φθέω, nam omicron non semper ex epsilo nasci documento sunt ζόη, κνόη, χλόη, χρόα, θοίνη, κνοῦς, χνοῦς. — Verborum, quae disserimus, nonnulla auctoritate poetica aut iota ad se receperunt,

---

26) Anecd. Cram. I. 290. τὸ παρ' Ἡσιόδῳ νεῖ ἐκ τοῦ νήθω συγκέκοπται· οὐ γάρ ἐστιν ἐν χρήσει τὸ νῶ. Plerique istorum fingunt quae non sunt; hic in contrariam partem peccat.

27) Hujus primitivum duplicem habuisse videtur significationem, propriam cumulandi, congerendi, et translatam satiandi unde Νησόμεθα κορεσθησόμεθα Hes. νόστος ἡ τροφή, σπέρματα νόστιμα et πολύνοστα alibilia v. Schneider. ad Theophr. T. III. 685. Similiter ὀφέλλειν verrendi et exaggerandi, augendi significationes comprehendit. Schol. Od. XX. 149. κορήσατε σαρώσατε κατ' ἀντίφρασιν ὡς καὶ τὸ σάρον ὄφελμα καλεῖται οὐκ αὖξόν τι ἀλλὰ τοὐναντίον παραιρούμενον. Imo in utroque spectatur coacervatio et cumulatio; nam purgamenta in eundem acervum converruntur. Hinc Σαρμός σωρός et Σύρη πλῆθος Hes. a conjugatis σαίρω σύρω.

ζείω, θείω, κλείω, χρείω, aut epsilon ut δεύομαι, aut vicissim utrumque, modo eadem significatione, χείω et χεύω, modo diversa Στείοντες ἱστάμενοι et Στεῦτο ἐβεβαιοῦτο, si Grammatici id recte ad στέω στεύω referunt v. ad Buttm. p. 6. Sed sunt etiam quae diphthongum in perpetuum obtinuerunt, κλείω, σείω, εὕω, γεύω, δεύω, λεύω, νεύω, σεύω, φλεύω. Δειομένη δεισομένη Hes. pro διομένη positum videtur per antichronismum.

§. 4. Vocalem eta Herodianus Μον. 43, 20 uni adstringit verbo et ei poetico: οὐδὲν εἰς ω βαρύτονον δισύλλαβον τῷ η παραλήγει ἀλλὰ μόνον τὸ δήω. Τὸ γὰρ ἐκήου (scr. ἔκηα οὐ) παντῶς ἐνεστῶτα τὸν κήω [28]) αἰτήσει ὡς ἀπαιτεῖ Φιλόξενος· ἡ δὲ τοιαύτη παράληξις ἢ περισπωμένη ἐστὶν ὡς τὸ θηῶ, νηῶ· εἰ δὲ βαρυνομένη, εἴη πάντως καὶ διαλέκτου ὡς τὸ πήω παρὰ Βοιωτοῖς καὶ παλήω, παρ' Αἰολεῦσι τὸ ἀδικήω, τό τε κλήω ἐκ τοῦ κλαίω (κλείω). De iota disserit Theognostus p. 146. τὰ διὰ τοῦ ιω δισύλλαβα βαρύτονα διὰ τοῦ ι γράφονται, ἴω ὅπερ καὶ περισπᾶται ἐξ οὗ καὶ ἵημι, μνίω τὸ ἐσθίω, τίω διφορεῖται περὶ τόνον οὐ περὶ γραφήν, λίω ὃ καὶ αὐτὸ διφορεῖται γεγονὸς ἀπὸ τοῦ λῶ λιῶ τὸ θέλω, πίω ἀφ' οὗ πίσω καὶ πιπίσκω, ψίω. Σημειωτέον τὸ εἴω τὸ πορεύομαι, ubi ne κλείω et σείω per negligentiam praetermissa videantur, canoni inserenda sunt verba quae in Epim. I. 401. II. 329. Etym. Gud. 529. leguntur μὴ ἀπὸ πλεονασμοῦ ἔχοντα τὸ ι (ut σείω) μηδὲ ἀντιπαρακείμενον ἔχοντα τὸ ο (κλείω κλοιός) etc. [29]) Pro ἴω ille affert ἀνίεις Il. V. 879. quod alii ἀνιεῖς

28) Blochius ἐκήου retinens κηῶ corrigit; sed si quis ἐκηόμην dixit sicut ἔκηον olim apud Homerum legebatur, tamen ex secunda persona ἐκήου non κηέω sequitur, unde ἐκηοῦ foret, sed κήω, quod nonnulli Grammaticorum haud improbant: κίω τὸ πορεύομαι, κείω τὸ κοιμῶμαι, κήω τὸ καίω EM. 515, 6. Cram. I. 241. Sic Wolfius Il. VII. 408. scripsit κατακηέμεν sed Herodianus haud dubie sic ut nunc editum est κατακαιέμεν. Ejus verba τὸ γὰρ ἐκήου etc. Dindorfius in Thes. Vol. IV. 1539. D. sic corrigit τὸ γὰρ ἐδήου — δηῶ. Sed ad hunc locum, ubi de terminatione ηω agitur, non pertinet δηιόω δηῶ.

29) Omisi cautionem non necessariam μὴ παρ' ἐνεστῶτα ἢ μέλλοντα παρηγμένα, quo significantur θείω, βείω, βρωσείω.

vel ἀνίης scripserunt, et legerat haud dubie ξύνιον apud Homerum et quae libri Herodotei magna constantia tuentur ἀπίει II. 96. ἐξίει II. 17. VI. 20. κατίει V. 16. μετίει II. 70. VII. 59.[30]) ἀφίει Hippocr. de Sem. 375. διίει de Hum. 129. ἐξανίει de Nat. Hom. 358. T. I. συνίει de Morb. II. 233. etc. Secundum varie scribitur apud Glossographos μίειν, μνίειν, καταμνίειν, μνείειν et μεῖν, quibuscum μιστύλλειν connexum videtur et quae Eustathius 135, 12. huic apponit μικρόν, μεῖον, μιννός, nam comedendi et comminuendi notiones apte cohaerent. Λίω non invenitur nisi interpolatum λίπτω, sed ut a Grammaticis fictum putemus non facile permittunt Arcadii verba: τὰ εἰς ω καθαρὸν ἔχοντα ι ἐκτεταμένον βαρύνεται, λίω, ψίω etc. et de hoc quoque fortasse nimis scrupulose judicat Eustathius 1071, 4. ψιάς ἀπὸ τοῦ ψίω ἀῤῥήτου θέματος, unde declinatum est Ψῖσαι ψωμίσαι ποτίσαι Phot. et ψίσεται apud Lycophronem vocali longa quae in ψίζω brevis est cf. Meinek. Anall. p. 93. ψιλὸς παρὰ τὸ ψῶ, ὅθεν καὶ καταψίω EM. Δίω τὸ διώκω, quod additur in Cram. II. 329. fortasse praeteritum est quia δίε aoristus esse putatur verbi δείω EM. 273, 8. Et ἴω quoque huc recipi poterat propter participium ἰών et optativum ἴοιμι etc. sed Προσίει προσεγγίζει Hes. fortasse in subjunctivos mutari oportet. Verum desunt plura; non solum βλίω, de quo EM. 201, 35. ita loquitur ut non finxisse videatur, ζίω τὸ ζητῶ EM. et μίσασθαι μιτώσασθαι Poll. VII. 31. Phot. sed etiam atticum πρίω, epicum κίω, praeterea χλίω quo Aeschylus utitur, nec aspernor quod in Nic. Al. 62. γέντα βοὸς περιφλιδόωντος ἀλοιφῇ duo codd. praebent περιφλίοντος ut χλίω dicitur et χλιδάω, αὔω et αὐδάω. Praesens πίω non reperitur nisi in glossa ad Buttm. 276.[31]) allata sed πίομαι natura praesens videtur ut ἔδομαι et φάγομαι. Σίοντα

30) Alia attulit Schweighaeuserus ad I. 180. et syncopae nomine defendit, nam ut αἰτέο et φοβέαι sic etiam ἵει dici pro ἱέει. At nemo dixit ποίει pro ποιέει vel simile quid.

31) Herodiani locum, quem attigi p. 277. recte interpretatur Meinekius Com. II. 471. Num praesens πίομαι jure impugnet III. 315. dubito.

Anacreon usurpavit pro *σείοντα* metri causa ut videtur Bergkio Fr. XLVII. Trisyllaborum quae Arcadius et Theognostus proponunt, duo modo mentione digna sunt *ἐσθίω* et *ἀΐω*, illud ab *ἔσθω*, hoc ab *ἄω* propagatum significatione duplici, una halandi, quae in homerico *φίλον ἄϊον ἦτορ* et in paragogo *θυμὸν ἀΐσθων* cernitur, altera vulgari audiendi, quam primitivo vindicat Hesychius *Ἄετε ἀκούετε* et *Ἄεπται* (sic) *ἀκούεται*. Ac si *πνέω, πεπνυμένος, πνεῦμα, ψυχή, anima, spiritus* [32]) cogitatione complectimur, de affinitate verborum spirandi, audiendi et sentiendi vix ulla relinquetur dubitatio. Neque hoc solum contenderim sed etiam hoc amplius, *αὔω* clamo et *ἀΐω* audio quasi reciproca vel, ut expresse dicam, correlativa esse non secus quam *κλέω* (*καλῶ*) et *κλύω*, unde *θεόκλυτος* compositum et *θεοκλυτεῖν* i. q. *θεὸν ἐπικαλεῖσθαι*, eademque familia contineri obsoletum *αὖς, auris, audio, αἰσθάνομαι*, cujus locum saepe obtinet *ἐπαΐω* intelligo. Quia tamen *ἀΐω* a significatione primitivi *ἄω* longe discessit, haec merito separantur ab *ἐσθίω ἔσθω*, quae specie modo differunt. Ac si *οἴομαι* et *ὄσσομαι* non temere congruunt v. Dissert. IV. §. 4. *ὀΐω* quoque ab imperfecto quodam et ineffigiato *ὄω* provenisse et iota, ut et Hermannus censuit de Emend. Gramm. p. 43. natura breve habere veri simile est. Alia nobis subjicit Herodianus *π. Μον.* 46. *τὰ εἰς ω εἰ λάβοι ἐπέκτασιν τοῦ ι περισπᾶται, χαιριῶ, ἐρευθιῶ, φλεγιῶ, ἀλλὰ μόνον τὸ ἐσθίω οὐχ ὥς τινες οἴονται ἀπαιτεῖ θέμα τὸ διδειῶ· εἰ δὲ καὶ ἀπαιτήσῃ, ἐκ παρακειμένου εἴη γενόμενον*, ubi post *ἐσθίω* scribendum est *βαρύνεται· τὸ δὲ δείδιε οὐ πάντως ἀπαιτεῖ θέμα δειδίω* etc. Cur autem ita statuat, apparet ex libro de dichronis p. 298. T. III. ubi hyperdisyllaba in *ιω* praeter *ἐσθίω* iota longum habere dicit *κυλίω, ἀλίω, μηνίω, ἰδίω, κονίω· ἐφυλαξάμην δὲ σύνθετα διὰ τὸ αἰτιῶ* (scr. *ἀτίω*) *τήν τε ἔλλειψιν τοῦ ζ διὰ τὸ μαστίω. Τὸ δὲ δειδίω οὐ ῥητόν· τὸ δὲ κηκίω ἐκ διπλασιασμοῦ*, de quibus dissentit Arcadius 164. *τὸ διδίω καὶ κικίω* (*κηκίω*) *δεδιπλασίασται·* ille enim *δειδίω*, si om-

32) *Θρήκια ἀήματα* Aesch. Agam. 1392. animae Thraciae Horat. Od. IV. 12.

nino recipiendum sit, ex perfecto reflexum dicit more syracusano. Pro Ἑψίονται ἀκολουθήσουσι Hes. placet Musuri correctio ἑψείονται forma verbi desiderativa ut ὀψείω.

§. 5. Verborum in οω bisyllaborum Arcadius et Theognostus nullum exemplum promunt, unum Schol. A. ad Il. V. 500. sed dubitanter: γόον ἀντὶ τοῦ γόων συνεστάλη ἢ ἀπὸ βαρυτόνου. Ex EM. 238, 23. cognoscitur illam fuisse Apollonii sententiam, Herodianum vero ad aoristum inclinasse. Choeroboscus Epim. in Psalm. p. 58. EM. 244, 6. γῶ τὸ φωνῶ ἀφ᾽ οὗ τὸ γεγωνώς, neque aliter sentit Coraes ad Plut. T. II. 465. qui et βοᾶν et novitium γοάζειν ad γόω refert. Eadem controversia est circa Hesiodium λόεσθαι, quod Passovius λοέσθαι scribi vult licet praecedat illo loco praesens ἔσθειν, idemque in Scolio XXI. λοεῖ corrigit pro λόει. Buttmannus vero censet duplicem fuisse praesentis speciem λόω et λοέω, unde λῶντο et λώοντο in Callimachi hymno dorico. In tertia circumflexorum classe Byzantii doctores cum trisyllabis ἀλῶ, ἀρῶ, ὁμῶ etc. referunt etiam βῶ βόσω EM. 147, 45. Theodos. 191. Eust. 1723, 15. sed modo ob nomina βόσις et βοτόν, et πτόω propter πέπτωκα Anecd. Bachm. II. 357. Iustius huc reposuissent διδῶ, cujus secunda et tertia persona non solum poetae utuntur antiqui et scriptores ionici sed etiam Theophrastus Caus. IV. 12, 4. sed pro Ὁ δῶν ὁ δούς Hes. jam Porsonus ad Phot. Praef. p. XII. ed. Lips. emendavit ὀδών ὀδούς. Ζόειν apud Theocr. XXIX. 20 aliosque poetarum legitur, quos Buttmannus nominat; ζόε ζῆ ζῆθι Hes. Quod idem affert Ζούσθω ζωννύσθω, ad homonymum ζόω pertinet, cujus vestigia omnia abolita sunt. EM. 460, 14. θῶ τὸ εὐωχοῦμαι, ὁ μέλλων θώσω, ἀφ᾽ οὗ Δωριεῖς θῶσθαι, qui infinitivus ex Aeschylo ipso affertur, θώσομαι ex Epicharmo v. Ahrens Dial. dor. 343. activi verbi exempla desunt praeter θῶξαι, quod ille ad θήγω refert. Sed suppetit copia conjugatorum θῆσθαι, εὐθηνεῖν, θοίνη. Κρόω pro κρούω legitur in cantico Laconum Arist. Lys. 1253. Νένωται apud Anacreontem et Sophoclem Herodianus in EM. 601, 20. dubitat utrum ex νενόηται contractum an a νόω declinatum sit: ἔστι γὰρ νῶ ῥῆμα τρίτης συζυγίας. Δημό-

κριτος φρηνὶ θέα[33]) νοῦνται. Pro Κών εἰδώς Hes. Salmasius corrigit κῶν· magis ad seriem convenit (nam sequitur Κράανον) κόων sive participium verbi, quod paragogo κοῶ concessit, sive proprium de quo Schol. Il. XIX. 53. Κόων— παρὰ τὴν σύνεσιν. His apponam Κέγνωται τέτρωται, Κενῶσθαι τεθραῦσθαι τετρῆσθαι Hes. quod Schneiderus et Coraes in Stochasm. ad Plut. T. III. p. 4. in κέκνωται transmutant, sed injuria; nam κνάω κνάπτω γνάπτω ejusdem sunt familiae. EM. 698, 51. πῶ ῥῆμά ἐστι παρ' Αἰολεῦσιν ἴσον Χαῖρε καὶ πῶ, ὅπερ λέγεται καὶ πῶθι ὡς ζῆθι καὶ ζῶθι, sed hujus quoque notitia nulla est nisi ex declinatis πέπωκα, πέπομαι et nominibus πότος, πόσις, quibus adjuncta sunt *potus* macroparalecton ut a γνόω notus, et fortasse *posca*. Ab homophono quodam πόω Coraes Atact. II. 122. derivatum putat πῶμα operculum, cujus etymon non extat, et quo Graeci nostrae memoriae utuntur ἐμπώνειν *boucher* obturare. Sed Σόεις σώζεις Hesychius praebet et subjunctivum Homerus tribus ejusdem libri locis improbatum tamen Aristarcho, qui σαῶ vel σοῶ praetulisse dicitur v. Spitzner. ad IX. 393. Ab homonymo σόω (σεύω) compositum est Ἀποσοῦν ἀφορμᾶν Hes. (post ἀποσύρειν) qui etiam διεσοῦτο (omiss. Thes.) et συσσοῦσθαι (post συνσ.) enotavit ex σόεσθαι contractum ut Eustathius dicit p. 26, 46. p. 1792, 3. Buttmannus vero sic ut λοῦσθαι ex syncope ortum censet. His omnibus celebratius est χόω, quod Attici ipsi paragogo χώννυμι praetulerunt; sed huic similia ζώννυμι, ῥώννυμι, σώννυμι, τρώννυμι, χρώννυμι in usu dominantur obscuratis primitivis ῥόω, γρόω etc. χόω ipsum cum χέω fundo et fodio (fovea) cognatum esse perquam credibile est; nam χοῦς et χῶμα sive γαῖα χυτή dicitur terra effossa, ἐκχοΐζειν effodere, χυδαῖος futilis, nec *fel* a χολή diversum duco, licet adversetur Doederlinus Synon. T. V. 120. Trisyllabum quod idem paragogum non sit, nullum superest; nam ἐνόω, unde scriptor Lexici de Spir. 217. ἔνοσις derivatum dicit, nihilo probabilius

---

33) Φρενὶ θείῃ vel (τὰ) θεῖα correxi in proecdosi; alia proponit Mullachius in Fragm. Democr. p. 361. qui Herodiani librum περὶ παθῶν Democrito donavit.

est quam ἐνόθω, unde Eustathius nomen illud ortum puta Diphthongorum usus non admodum late patet. Theognostu p. 95. et 148. τὰ διὰ τοῦ νω διὰ τοῦ υ γράφεται — πλὴ τοῦ οἴω τὸ νομίζω. Arcadius 165. τὰ εἰς οιω περισπᾶτα εἰ μὴ διάστασις γένοιτο ὡς οἴω ὀΐω. Ὁ δὲ οἴω ἐνεστὼ τοῦ οἴσω οὐκ ἐν χρήσει. Pro φλοίω in Plutarchi loco, qu Karstenius ad Emped. p. 253. scripturam mendosam defendi restituendum est φλύω, quodque in Thes. affertur ἀλοίω e Diogenis loco recte exterminavit Valckenarius. In ουω du exeunt bisyllaba λούω et κρούω, quorum primitiva λόω e κρόω supra attigi. Τρούεται ξηραίνεται Hes. pro τρύετα dictum videtur a Laconibus vel Boeotis, quorum dialect Grammatici homericum ὀρούω assignant. Pro ἀποκόψεμε οὔατα Il. XXI. 445. Eustathius narrat antiquitus ἀπολού σεμεν i. q. κολούσειν scriptum fuisse ac Cyprios λοῦσον vo care τὸ κολοβόν, quo fortasse Apionum aliquis illectus es ad fingendum verbum λούω. Idem 1792, 5. addit σούω ἐ τοῦ σόω γενόμενον, οὗ παράγωγον λαοσσόος Ἄρης καὶ τὸ λακωνικὸν ἀπεσσούα ἤγουν ἀφώρμησεν, verum hoc doricum est pro ἐσσύη ut ἐφύη, ἐῤῥύη, a praesente ineffabili σέω ve σύω.[34]) De ἀκούω duae sunt sententiae; Valckenarius ab ἄκω acuo productum putat more paragogae ut ὄρω ὀρούω κόλος κολούω et μολούω. Schneiderus vero confert κοᾶν quod Glossographi ἀκούειν πυνθάνεσθαι νοεῖν interpretantur

§. 6. Verba in νω exeuntia, quae communis consuetud ascivit, haec sunt: ὕω, βλύω, βρύω, βύω, δύω, θύω, κλύω κνύω, κύω, λύω, μύω, ξύω, πτύω, ῥύω, τρύω, φλύω, φύω quibus accedit Γνύων νωθραίνων Hes. ab adjectivo νυθό debilis et a verbis Γνυπόντι ἀσθενοῦντι, Γνυπεῖν ἀσθενεῖν Κατεγνυπωμένως νωθρῶς Hes. Phot. non longe secretum v Prolegg. 107. et Δύουσιν ἀποῤῥέουσι, cui adminiculum prae bet Δύα κρήνη Hes. et his vicina videntur δεύω irrigo, δεῖσα ἡ ὑγρασία, διερός, διαίνω, Ἐνδιές ἔνυδρον Hes. Hujus au tem classis non tanta est copia quanta videtur. Nam βλύει

34) Ahrens Dor. 147. ἀπέσσα reponit sed ἀποστῆναι pro ἀπο θανεῖν dici non probat; ἀπέσβη sic dicitur et Ἀπέσκλη ἀπέθανε Hes Vulgato tamen patrocinatur Anecd. Bekk. 422. ἀπεσσύα ἀπέλιπεν.

et *βρύειν* usus arbitrio magis distincta sunt quam naturae v. ad Aj. p. 93. et 96. idemque *βλύδιον* dicitur et *brodium* v. Has. ad Leon. p. 489. Ypsilon saepe ex epsilo natum esse docet Schol. B. ad Il. III. 97. Gram. Epim. I. 229. *κλέω κλύω, ξέω ξύω, ῥέω ῥύω, χέω χύω,* quorum primum cum vocali significationem quoque mutat, cetera praeter *ξύω* ficta sunt propter tempora obliqua *χῦσαι* et alia inclinamenta; Apollonius de Adv. 611. *παρὰ τὸ σύω τὸ σύδην ὅπερ ἐσχηματιστο ἐκ μεταθέσεως τοῦ ε εἰς τὸ υ παρὰ τὸ σέω ἀφ' οὗ καὶ τὸ σόον* (scr. *σόος*). *Καὶ τῷ ῥέω τὸ ῥύω παράκειται ἀφ' οὗ τὸ ῥυδόν, καὶ χύω χυδόν.* Quippe nullum est in *εδην* adverbium nisi compositum (*ἀνέδην*). Eustathius p. 595. 19. *ὡς θῶ θύω, ῥῶ ῥύω, οὕτω πνῶ πνύω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀμπνύνθην* et imperativus *ἄμπνυε* Hom.[35]) Hujus primum exemplum est *θύω τὸ ὁρμῶ,* quod plenius dicitur *θύνω* et *θυνέω,* non sejunctum illud a *θέω* et vocabulis hinc derivatis *θοός, θοῦρος = ὁρμητικός, θοηρός = τεταραγμένος, μανίῃ τεθοωμένος* Nonn. XLVII. 606. *λύσσῃ τεθοωμένος* Opp. Hal. I. 557. *μαινὰς θοάζουσα* Eur. Tro. 349. *θοάζει μαίνεται,* et *σωάδδει παραληρεῖ* Hes. cui praejacet nomen *σοῦς ἡ ὁρμή* et huic verbum (*σέω*) *σεύω,* unde *ἔσσυμαι, σύμενος* et resumto theta *θύμενος* in Pratinae versu v. ad Buttm. 201. *ἐκθύμενος ταχύς* Hes. Haec autem verbo *θέω* quam propinqua sint et per se patet et magis etiam ex Hesychii glossa *Ἔθυιεν ἐμαίνετο ἔτρεχεν.* Quaeritur vero idemne sit verbum *θύω τὸ θυμιῶ,* cui cohaerent suffio, fumus, fimus, an diversum. Nomina quidem utrinque derivata *θυμός* et *θύμος* sive *θύμον,* et verba *θύνω* et *τύφω* quantum distent, latet neminem. Nihilo secius eruptio scaturiginis[36]) fumi et odoris, qui e rebus fragrantibus efflatur,[37]) et papularum quo-

35) Apud Quintum est imperfectum *ἄμπνυε* modo correpta media IX. 470. modo producta I. 599. X. 62. nisi *ἄμπνειε* scripsit vel *ἄμπνυτο.*

36) *Ὕδωρ ἀνέθυε* Callim. *δάπεδον αἵματι θῦε* Hom.

37) *Ἀπυθύσει ἀποπνεύσει, Ἀπυθύσσομεν ἐκπνεύσομεν, Ἐκθύωσιν ἐκζέσωσιν* Hes. *θυμὸς ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς* Plat.

que [38]) ad illam notionem *τῆς ὁρμῆς* referri potest, neque adeo absurdum videtur *θύειν* generatim significare motus ciere, cum impetu ferri, sed idem etiam transitive dici de iis qui fumum cient. Sin aliter est, non video quid relinquatur nisi ut sumamus hoc *θύω,* cui *θύος* appositum est, cum illo *θάω θῶσθαι* connexum esse ea ratione qua *θοίνη* et *θυσία* Sch. Aesch. Prom. 530. Clare vero cernitur cognatio verborum *κνάω* et *κνύω, ξέω ἐπὶ ξύλων, ξύω δὲ ἐπὶ σαρκός* Thom. *θρέω* et *θρύω τὸ θορυβῶ* Cram. II. 20, 25. unde *θροῦς, θρῦλος, ἐντρυλλίζω* insusurro v. Fritzsch. ad Thesm. 340. *Παφλάζω παρὰ τὸ φλέω ὃ καὶ φλύω* Suid. *ἀφλοισμός τινὲς παρὰ τὸ φλέω καὶ φλύω* Sch. Il. XV. 607. *ἀφλυσμός ἀφρός* Suid. quibus omnibus subest notio exuberantiae et affluentiae. Eaque non evanescit in paragogo *φλυδούμενος τῆς πρώτης συζυγίας ἐκ τοῦ φλύω τὸ ἀναζέω* Cram. II. 422. quod et Suidas affert ex Lyc. 35. ubi Hercules calido humore circumfusus *φλοιδούμενος τινθῷ λέβητος ἐστάλαξε κόμας.* Id Scholiasta interpretatur *φλογιζόμενος* magis ex circumstantia quam ex natura verbi, nam proprie significatur *διαῤῥέων, μαδῶν,* similiterque ustrinae (*εὖστραι*) ubi sues aqua candenti glabrantur, modo *μαδιστήρια* vocantur modo *φλογίστραι*, nec tamen *εὕειν* et *μαδίζειν* idem valent. Interim quoniam caloris humidi et aridi par est effectus, concedamus oportet verbum *φλύειν* a fluore, in quo proprium habet domicilium, translatum esse ad ardorem et flagrantiam ut Aristophanes dixit *ὁ κεραυνὸς ζῶντας περιφλύει* h. e. *ἐξ ἐπιπολῆς καίει* Sch. Nubb. 305. Hinc autem si cogitationem traducimus ad Herodoteum *τείχεα περιπεφλευσμένα πυρί,* haud procul erit quin *φλέω, φλύω, φλεύω* et *φλέγω* non voce solum sed etiam potestate convenire dicamus. Duorum themata tradit EM. *τρύω ἐκ τοῦ τρῶ* (tero) quod confirmant synonyma *τέρετρον τρύπανον* terebra, et *Στῶ στύω στῦλος ὡς χῶ χύω χυλός.* Trisyllabum nullum est quod sine ulla

---

38) *Ἐκθύματα ἐξανθήματα* Hes. *ἐκφύματα ἐξανθήματα* Zonar. ac plerisque locis *ἐκθύειν* erumpere et *ἐκφύειν* enasci sine sensu discriminis permutari possunt. *Φόα* (*φοαί*) *ἐξανθήματα* Hes. pro *φυαί* i. e. *φύματα.*

dubitatione in numero primitivorum reponi possit praeter *ποιπνύω*, quanquam id quoque non nativum sed reduplicatum est pro *πνέω* vel *πένω* (*πένομαι*). *Ὀδύω*, cui Schol. Od. IX. 446. et alii tempora defectiva *ὠδύσατο* et *ὀδώδυσται* appendunt tanquam licio, nusquam reperitur et sunt qui ad *δύη* referant. De *ἀρύω, ἐρύω, ἡμύω, ὠρύομαι* disseretur eo loco qui est de prosthesi.

§. 7. Verba sextae conjugationis veteres nimis exigue unius formulae angustiis includunt: *ἐκ τοῦ πλέω πλόω καὶ ἐπαυξήσει πλώω* Schol. B. ad Il. VI. 291. *χέω χώω, ζέω ζώω, τρέω τρώω, ῥέω ῥώω, σέω σώω* Theognost. 149. quibus Schol. I. 324. imprudenter addit *δώησι*, Choeroboscus *γνώωσι* et *δώωσι* Dict. II. 885. Cram. IV. 380. EM. 237, 27.[39]) Illorum unum est, cujus duplex forma increbuit *πλέω* et *πλώω*,[40]) nam *πικρὰ νόῳ πνώοντες* Apollinar. Ps. CV. 6. et quod pro *χόλον ἀμπνείων* Il. 9. in fine Edit. Paris. adnotatum est *ἀμπνώων* auctoritatis parum habet. De *χώομαι* consensisse videtur Aristarchus quum id multis locis pro *συγχέομαι* valere adnotaret v. Lehrs. Arist. 147. Quod si minus probatur, tamen *χολοῦσθαι* et nomina *χόλος, χολή* plerique a *χέω* derivata censent quia ira effervescentibus bilis diffundi dicitur: *χολὴ ὑπερέβλυσεν αἰνή* Quint. V. 324. non ita multi a colore simili *τῆς χλόης* Eust. 46, 6. ac *bilis viridis* (*χλωρά*) nominatur a Celso. Tertio *ζώω* pro *ζάω* praeter scriptores doricos[41]) et ionicos Aristaenetus quoque ac Lucianus usi sunt sed in uno optativo *ζώοις*, quem Gram-

---

39) Hic perperam editum *γνώω τῆς ἕκτης συζυγίας τῶν περισπωμένων* pro *βαρυτόνων*.

40) Verbi *πλέω* duplex est amplificatio et non rarus utriusque penes eosdem usus; Aretaeus Sign. Diut. I. 14. *ἐμπλώειν* ut saepe Herodotus, sed *ἐμπλείειν* Sign. Acut. II. 8, 53. *Πλεῖον* Orph. A. 1041. *πλώουσι* 497. *ἀναπλείοντες* 1044. *ἐπιπλώοντα* 1201. *παραπλώων* Coluth. 211. *ἐπιπλώουσα* Maneth. I. 143. *ἐπιπλείωσιν* Arat. 293. et sic saepius poetae epici in arsi thesique non sine multiplici librorum discrepantia v. Iacobs. ad Anth. p. 575. De Euripidis inconstantia v. ad Buttm. 280. Fritzsch. ad Thesmoph. v. 878.

41) Stob. Ecl. Tit. XLVIII. c. 63. p. 332, 32. et c. 65. p. 334, 40. Tit. LXXIX. c. 52. p. 460., 48.

matici aoristo ζήσειας praeferunt Cram. IV. 208. v. Bast. ad Aristaen. p. 733. ζώοιμι Apollon. Synt. III. 24, 250. Homericum μνώοντο affectumne sit an ab integro μνώομαι derivatum in deliberationem venit v. Diss. XI. §. 5. Pro σοφὰν ἐπεβώετο τέχναν Bion. VII. 2. recepta est Salmasii correctio ἐπεμώετο vulgati similior quam quod alii asciverunt ἐπεμαίετο sed dubia tamen propter cod. Flor. scripturam ἐπεβαίνετο et quia verbi μώω exempla non satis certa sunt; nam μώεο apud Epicharmum Ahrensius p. 349. codicum indiciis in μῶσο demutavit v. Meinek. Anall. 134., pro Καταμώσάς καθεὶς ἕνεκα τοῦ ζητεῖν παρὰ τὸ ματεύειν[42]) ὥςπερ καὶ τὸ καταματούμενος Galen. Gloss. Foesius καταμάσας, Dindorfius Thes. IV. 1141. καταμηλώσας substituit, quorum omnium apud Hippocratem nihil legitur sed saepius ἐςμάσασθαι, ἐςματέεσθαι et καταματέεσθαι id est digitum vel specillum explorandi causa inserere; μῶσθαι in Theogn. v. 771. ex μώεσθαι contractum videri potest ut Ῥῶσθαι σπουδάζειν Phot. ex ῥώεσθαι[43]) sed necesse non est; nam indicativum μῶμαι recordantibus facile accidit ut obscurata integri μάομαι memoria pro μᾶσθαι furtim se insinuaret μῶσθαι. Percelebre est ῥώομαι, cujus activam formam ponit Moschopulus ad Hes. Opp. 99. ζῶ κοινὸν ἀφ᾽ οὗ ζώω παρὰ ποιηταῖς ὡς πλώω, ῥώω, pro quo mendose ὁρόω scriptum est.[44]) Alii fingunt ῥόω ut πλόω, quia verbis sextae classis futurum abjudicant Eust. 49, 1. atque hujus prototypi, quod ab ὄρω (ὦρετο) potius quam a ῥεώ ortum videtur,[45]) lineamenta

42) Rectius scripsisset ματεῖν, sed germanum etymon est μᾶν id est μαίεσθαι. Μῶ, si Epicharmus sic scripsit, μώμενος et μῶνται, quae Ahrensius ex Tragicis et Euphorione affert, non dorica sed usitato modo contracta sunt, sed Σῶμαι ἔρχω Δωριεῖς Hes. pro σόομαι σοῦμαι.

43) Ῥῶσται ἵσταται Hes. vel perfectum est pro ἔῤῥωται vel potius praesens ῥῶται pro ῥώεται.

44) Orph. Arg. 1208. οὐκ ἀπίθησε νεὼς ἰθύντωρ Ἀγκαῖος, ἀνέτρεχε δ᾽ αἶψ᾽ ἀνορούων· codd. ἀνέτρεψε δ᾽ αἶψ᾽ ἀνορώων, Hermannus ἀναῤῥώων δ᾽ αἶψ᾽ ἀνέτρεψε. Donec ῥώω inventum fuerit, praefero ἀνέτραπε δ᾽ αἶψ᾽ ἀνακρούων ut Apollon. IV. 1651. νῆα ἀνακρούεσκον ἐρετμοῖς. Correptio attica ante κρ illi non insolita est.

45) Congruit Hesychius Ῥῶμα ὅρμημα.

sequitur *Ἀῤῥοίη ἀῤῥωστία* Erotian. tanquam ab adjectivo *ἄῤῥοος* ut *συσσοίη*, *ἐλαφοσσοΐη*. Proxima sunt *σώω*, cui *σώζω* successit, homonymumque *σώομαι*, quo Apollonius pro *σεύομαι* usus est, et *τρώω τὸ τιτρώσκω*. *Ζμῶσαι πατάξαι*, quod Eustathius 217, 29. ex Aelio affert, pro *σμῆσαι* positum est ut *Ψῶσαι θάλψαι* Hes. pro *ψῆσαι*· nam *ψᾶν* per *θάλπειν* explicatur v. ad Greg. 549. non quo haec sit propria hujus verbi potestas sed quia mulcendo et fovendo amorem testificamur.

§. 8. Vocalis principalis quanta sit in his verbis inconstantia exempla hic proposita docent, nec latuit priscos magistros: *νῶ τὸ νήθω καὶ ἐπὶ πρώτης συζυγίας καὶ ἐπὶ δευτέρας*, quarum hac Herodotus utitur, illa Attici v. Meinek. Com. Fragm. II. 556. De altero *νῶ* agitur Cram. I. 291. *νῶ τὸ ῥέω ὅπερ καὶ πρώτης καὶ δευτέρας ἐστὶ συζυγίας*. A protoclito derivatum est *νόα ἡ πηγή* Hes.[46]) et *νότος*, *νοτίς*, *νοτία*, ab altero *ναυσίποδες* i. q. *νηξίποδες*, ab utraque verbi forma *ναῦς* et *νεῦς* v. Parall. 124. confusis nandi et navigandi notionibus.[47]) *Νάω* cumulo alicubi pro *νέω νηέω* scriptum esse testatur Photius *Νῶντος σωρεύοντος*. Homericum *κνῆ*, quod EM. ad *κνῆμι* refert quasi aoristum ut *τλῆ*, Heraclides narrat nonnullos *κνέε* scripsisse, fortasse ad evitandum continuos spondeos *αἴγειον κνῆ τυρόν*, quos perhorrescens Muellerus de Cycl. p. 144. *κνάε* corrigit. Cum *ἔκνη* et similibus conferendum est quod Herodianus in EM.

---

46) Ambigua est ejusdem adnotatio *Νοῦς ποταμός* utrum de proprio loquatur an de appellativo. Nam et *Rheni* nomen proprie fluvium significat et graecum *Ἄναυρος* torrentem a verbo *νάειν* Sch. Apoll. I. 9. In Paus. VIII. 38, 7. causa nulla erat cur *Νοῦς* in *Ῥοῦς* mutaretur; nam *νέω* et *ῥέω* idem valent; *νέει ἡ τοῦ αἵματος ἐπιῤῥοή* Aret. Cur. Acut. II. 6, 106.

47) *Νεῖ πλεῖ* Hes. Et vicissem *πλεῖν* dicitur pro *νεῖν* ut inclytus ille urinator *Σκύλλος ὑποπλεύσας πελάγεσσι* Anth. IX. 296. quo loco Planudes *ὑποπλώσας* scripsit; nec solum de animantibus sed etiam de inanimatis *νέκυς ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ πλώετο* Nonn. VI. 281. *ἔπλεε πήληξ* XXXIX. 244. quo intellectu Homerus *πλώειν* dicit. *Ἔπλεεν ὕδωρ* (Alphei) pro manare dictum est Anth. IX. 536. et *ἁλίπλοα τείχεα* nonnulli interpretantur *ὑπὸ θαλάσσης ἐπιπλεόμενα* id est *ἁλίῤῥυτα* cf. Hecker. Comment. de Anthol. p. 21.

344, 1. memorat τοῦ νῶ παρατατικὸν ἔνων ἔνης ἔνη καὶ πλεονασμῷ ἔννη simile homerico ἔννεον. Sed pro Κνεῖ κόπτει Hes. series κνῇ poscit. Κτέομαι Herodoti codices praestant. Sed κτέω occido, quod Grammatici ex subjunctivo κτέωμεν exsculpserunt, non majoris pretii est quam βέω et φθέω, quibus eadem ratio subest. Τεῖν ζητεῖν Hes. congruit cum τῇ (τάε) tende (manum) et τητᾷν τὸ ζητεῖν, quod ab illo reduplicatum dicunt EM. Pro Χρεῖ δεῖ Hes. fortasse χρέει scribendum, nam χρέω, χρέομαι, ἀποχρέω scriptoribus ionicis doricisque usitatum est. Postremo quia Aeoles pro φησί dixerunt φατί sed pro ἡσί ἡτί ut ἵητι et τίθητι, Technici concludunt φημί secundae conjugationis esse, ἡμί primae v. Ahrens. Dial. Dor. 138.[48]) Nunc ad alias vocalium sermonem transferam. Pro δήω Alcaeus Fr. LXXXVII. δέω scripsit veterumque aliqui Homeri verbum πῶς ἂν ἐγώ σε δέοιμι Od. VIII. 352. acceperunt pro δήοιμι id est εὑρίσκοιμι, ἐπιζητοῖμι. Ac porro ἀπὸ τοῦ δήω Ἀρίσταρχος τὸ δέελον τὸ εὑρετόν Sch. Il. X. 466. hoc autem adjectivum commode refertur ad δαῆναι, cujus a significatione non multum aberrat doricum Δατέν ζητεῖν Hes. Quippe ut βάω βατέω, πάω πατέω (πατέομαι) χάω χατέω, μάω κατεμματέω et alia ante dicta v. §. 2. sic cum δάω scio consistit δατέω sciscitor, nisi forte illud δατέν pro δητεῖν positum est, hoc autem pro ζητεῖν ut δᾶλος pro ζῆλος, quod Kuesterus h. l. adhibet. Iota cum alpha et epsilo commutant ψάω et ψίω, λάω, λίω et reduplicatum λιλέω, epsilon cum ypsilo φλέω τὸ ἀναδίδωμι καὶ κατὰ τροπὴν τοῦ ε φλύω Epim. Cram. I. 429. Pindaricum κέχλαδα nititur praesenti quodam χλήδω, quod ad χλάω referendum erit ut μάομαι μήδομαι. Pro χλάω autem substitutum est χλίω, quod quam arcte cum φλέω cohaereat, paullo post ostendam. Χράω et χρίω χρώννυμι quantumvis significatione discrepent, tamen unam stirpem habere cognoscitur ex compositis, ἐγχράω, ἐγχραύω, ἐγχρίω,

48) Φθείη φθάσῃ Hes. scriptura modo differt a φθήῃ. Etym. Gud. 576. ψωμός παρὰ τὸ ψῶ ὡς ζῶ ζωμός· τὸ δὲ ψῶ πρώτης συζυγίας ἐστί, ψῶ ψεῖς ψεῖ. Si nihil aliud argumenti habuit praeter nomina ψωμός, ψεδνός, ψεκάς, plus dixit quam probare potuit.

ἐγχρίμπτω, quibus eadem est reddita impingendi notio. Sed quam promptus sit per omnes sonos vocis cursus, maxime apparet ex derivatis. Namque synonyma sunt *ψακάς* et *ψιάς*, *ψιά* et *ψῆφος*, *ψιλός*, *ψηνός* et *ψεδνός*, nam *ψηδνός* dici non potuit quia *ηδ* non praemittuntur consonis. Ita vocales ultro citroque commeant partim commutandae significationi, alias nulla palam causa. Quo loco non praetereunda est literae iota vel epenthesis vel exaeresis. Etenim *φιαρός* EM. a *φάος* repetit, quod hoc facilius accipimus quia Hesychius *φαρῦναι*, *φαρῶσαι* et *φιαρῦναι* eodem verbo *λαμπρῦναι* explicat. Et quod idem refert *Χνιαρώτερα χνοώτερα* (scr. *χνοωδέστερα* vel *εὐχνοώτερα*) certe a *χνοῦς* derivatum est, hoc autem a verbo *κνάω*, unde *κόνις* terra friata (ut *ψαμμός* a *ψάω* frio) et *κνοῦς* sive *χνοῦς*.[49]) *Μναρός μαλακός ἡδύς* Hes. nihil aliud videtur quam *μνιαρός* exemta vocali, quae primitivo *μνίον* muscus[50]) penitus infixa est, eandemque exaeresis speciem praebet *Μνάριον τὸ κάλλυντρον* Hes. hoc est spongia deletilis; sed eam vocalem non natura inesse apparet ex synonymo *μνοῦς*. Haud perinde facilis est dijudicatio adjectivorum *λαρός* et *λιαρός*, *χλαρός* et *χλιαρός*, de quorum et significatione et derivatione Grammatici incredibiliter discordant. *Λαρός ἡδύς ἀπολαυστικός ἀπὸ τοῦ λάω τοῦ θέλω* Sch. Apoll. I. 659. Sch. Il. XVII. 572. *Λιαρὸν γλάγος τὸ λιπαρόν* Sch. Opp. Hal. II. 405. *οὖρος λιαρὸς ἢ χλιαρὸς ἢ ὁμαλὸς ἀπὸ τοῦ λεῖον τὸ ὁμαλόν* Sch. Od. V. 268. *λιαρὸς ὕπνος ἢ ὁ θερμός ἢ ὁ ἡδύς παρὰ τὸ ἰαίνω πλεονασμῷ τοῦ λ, ἢ ὁ λαρὸς πλεονάσαντος τοῦ ι κατὰ τοὺς παλαιούς* Eust. 974, 27. qui hoc nomine significat Scholiastam ad Il. XIV. 164. *Τὸ λιαρός οὐκ ἀπὸ τοῦ χλιαρός, ὥς τινες, ἀλλὰ παρὰ τὸ λίω τὸ προθυμοῦμαι* EM. 872, 32. cui consentit Theognostus p. 147. *τὸ λίω καὶ λιῶ ἀπὸ*

---

49) *Μαρίλη ὁ χνοῦς τῶν ἀνθράκων* Phot. Idem sonum significat qui friando efficitur, vulgo autem de lanugine dicitur; *χνοῦν καὶ μνοῦν ἐπὶ τῶν μαλακῶν εἴποις ἄν* Poll. X. 38.

50) Latini, qui nullam vocem a mn ordiuntur, omiserunt graecum ny; terminatio huic sermoni propria est *μυῖα* musca, *βρύον* bruscum, *φαιός* fuscus. Substantivo *μνίον* appositum est adjectivum *μνιός ὁ ἁπαλός* Theogn. *μνοιόν τὸ μαλακόν* Hes.

τοῦ λῶ γέγονεν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ λιαρόν·[51]) τὰ γὰρ προσηνῆ θελητά. Postremo Schol. Pind. Pyth. IX. 66. χλαρόν ἀντὶ τοῦ χλιαρόν κατὰ συναίρεσιν, qui exaeresin dicere veritus est quia χλαρός primam syllabam producit, χλιαρός saepius corripit. Quid in his sententiis falsum sit facilius est dicere quam quid verum. Si rem ad leges etymologicas revocamus, nihil quidquam obstat quominus λαρός a λάω productum statuamus ut a νάω ναρός, a χλίω vero χλιαρός ut φλύω φλυαρός v. Prolegg. 257. Sed significationis causa λαρός et quod Pindarus usurpavit χλαρός magis cum χλιαρός convenit quod a tepore transfertur ad res quae cum suavitate ad sensus affluunt. A χλιαρός oriri potuisse λιαρός demonstrant verba ab Hesychio relata Ἐλιάνθη ἐχλιάνθη, Λελίηται τεθέρμανται. Sed hic res in eum deducta est locum ut aliquid de consonantium affectionibus dicendum sit.

§. 9. Primum tropae exemplum sumam ab EM. 200, 43. βλιμάζω παρὰ τὸ θλίβω ὡς καὶ βλύω λέγεται παρὰ τὸ φλύω. Horum utrumque suos habet et proprios terminos neque tamen ita disjunctos ut alterum pro altero substitui non possit; in Anth. VII. 351. φήμην στυγερὴν ἔφλυσεν Ἀρχίλοχος, sed in proximo epigrammate 352. γλώσσῃ ἀθεμίστιον ἔβλυσεν ὕβριν, antiquiores vero, quos nominavi ad Buttm. 381. ὕβριν ἀποφλύσαι. Δαύω τὸ καίω (v. §. 2.) propter primitiva δάω (δαίω) et αὔω ambigitur utrum ad prosthesin referri oporteat an ad enallagen. Verum aperta hujus signa prae se ferunt Ζεύω τὸ γεύω καὶ ζεύσασθαι τὸ γεύσασθαι EM. non diversum fortasse a δεύω irrigo, διερός, δύη v. §. 6. quandoquidem sapor et ὀπός succus et re et voce conveniunt.[52]) Vocalis quam laxa fuerit, arguit nomen Γέσμα γεῦμα Hes. et latinum gustus, degunere, jejunus, jentare. Testatius est φλᾶν ἀττικόν, θλᾶν ἑλληνικόν

---

51) Quae proxime sequuntur verba ὡς καὶ τὸ χαλῶ χαλερόν removenda sunt ad finem adhibita correctione ἢ παρὰ τὸ χαλάω χαλαρόν. Sic enim Schol. Pind. P. IX. 65. χλιαρόν φησι τὸ πολὺ καὶ κεχαλασμένον.

52) Hesychius Χυμοί γεύσεις, Χυμός σίελος, saliva autem pro sapore dicitur.

Moer. quorum illud apud Atticos non habet significationem comprimendi sed in dialecto dorica et aeolica, Suidas *Ἄπαστος ἄγευστος οἷον ἄμαστος ἀμάσητος*, illud a *πάομαι πατέομαι*, hoc a verbo unde *Μάματα βρώματα* Hes. et *μαμμᾷν ἐσθίειν* Phot. Haec scriptura modo differre confirmat Stephanus *Ἀμαζόνες ἃς νῦν Σαυροματίδας καλοῦσιν — ἐκαλοῦντο δὲ καὶ Σαυροπάτιδες παρὰ τὸ σαύρας πατεῖν.* Nec improbabilis est Berkelii opinio Mysos animalium esu abstinentes non *καπνοβάτας* nominatos fuisse sed *καπνοπάτας* quasi *καπνὸν σιτουμένους*, aut certe beta illius nominis valere pro pi ut Delphi *τὸ πατεῖν βατεῖν*[53]) *καὶ τὸ πικρόν βικρόν λέγουσι* Plut. Quaest. Gr. 292. E. Hinc in cogitationem incurrunt tria verba, quae supra in transcursu adspeximus, *φλέω, φλίω* et *χλίω. Παρὰ τὸ φλέω τὸ ἀναπέμπω φλόη καὶ χλόη* Suid. s. h. v. et EM. 812, 43. *τὴν χλωρότητα καὶ τὸ ἄνθος φλόον προσηγόρευσαν καὶ Διονύσῳ Φλοίῳ θύουσι* Plutarch. Symp. V. 38[54]) *φλῖος ὁ Διόνυσος διὰ τοῦ ῑ, τινὲς δὲ διὰ τῆς ει* EM. 539, 32. ut *Φλειώ* Bacchae nomen Nonn. XXI. 80. per iota vero *Φλιοῦς παρὰ τὸ φλεῖν ὅ ἐστιν εὐκαρπεῖν* Steph. *Φλεήσιον τὸ Φλιάσιον πεδίον* EM. 796, 5. cf. Prolegg. 432. Quomodo Liber pater, sic etiam Libera appellata est *Φλοιά* v. Aglaoph. p. 402. et mater utriusque *Δημήτηρ χλόη.* His concinit Nymphae italicae nomen *Chloris eram quae Flora vocor; corrupta latino nominis est nostri litera graeca soni* Ovid. Fast. V. 195. quae corruptio, si sic appellare libet, in Graecia nata est; concinunt etiam adjectiva *Φλιαρά χλιαρά* Hes. et appellativum *Χλοδή ἡ ἔκλυσις* idem significans quod *χλιδὴ ἔκλυσις καὶ μαλακία* EM. 872, 32. atque verba *Φλύεται ὑγραίνεται, Διαφλύοντα ὑγραίνοντα* cum paragogis, quae idem Hesychius affert, *Χλοιδᾷν διέλκεσθαι καὶ τρυφᾷν, Χλοιδῶσι θρύπτονται, Φλυδᾷν διαχεῖσθαι*, quae omnia dicuntur de rebus molliter fusis et diffluentibus ritu herbarum laetius pullantium.

---

53) Hoc ex etymo *βαίνειν*, pro quo sermo plebejus *πατεῖν* recepit v. Hemsterh. ad Plut. v. 1000.

54) Metathesi differunt *φλόος* flos ac *φελλός*, et insuper prosthesi *Πολύσφελμος πολύφλοιος* Hes.

Verbi *πτύω* multiplex cognoscitur variatio; Theocritus enim *ἐπιφθύζω* dixit summutatis antistoechis; Hesychius producit *Ψύττει πτύει*, *Ψυττόν πτύελον*, cui Latini substituerunt *spuo* cf. Prolegg. 92. consonam duplicem in partes, unde coaluit, resolventes sed ordine inverso ut Aeoles *σκίφος*, *σπέλλιον*, *ἀσπίνθιον*, Latini pro *ξέω* scabo, pro *ἰξός* viscus sive viscum, nec diversae stirpis videntur *σπαλίων* testudo et *ψαλίς* fornix. Denique labialem prorsus praeteritam esse colligitur ex substantivo *σίαλον* [55]). Cum *πτύω ψύττω* conferri potest *πτερόν ψίλον* v. ad Phryn. 435. et quae Hesychius praebet exempla *ψίσις ἀπώλεια* id est *φθίσις*, *ψείρω φθείρω* [56]), *ψινάς* pro *φθινάς*, *Ἐψίσθη ἀπέθανε* i. q. *ἐφθίσθη*, quod nisi 'eodem verbo explicuisset, eum verbum *ψίειν* liberius interpretatum esse crederem, sicut conjugata *συμψηθῆναι* et *συμψισθῆναι conteri* ponuntur pro perire v. Schleusner. Thes. V. T. Tom. V. 173 sq. Psi et xi alternat *Μεσόψηρον ἡμίξηρον*, quibus quae subtexta sunt verba *ψάω* et *ξέω*, actiones inter se similes declarant.

CAP. II.

De verbis quorum character est labialis.

§. 1. Mirum est unde Hesychius arripuerit *Ἄβεις ἔχεις*, quod alii verbum latinum esse putant, alii nomen. Graecorum verborum unum duo prima literaturae elementa ante terminationem habet *βλάβω* obsoletum illud unoque vetere exemplo *βλάβεται* testatum. Epsilon duo acceperunt *σέβω* et *φέβω* Choerobosc. Cram. II. 137, 18. totidem altera iota longum *θλίβω* et *τρίβω*, nam *λίβω* et *στίβω* ex dittographia orta; nec plura ypsilon *θρύβω* (omiss. in Th.) Michael. Ephes. in Arist. de Memor. p. 130. a. et *κρύβω* v. ad Phryn.

---

55) Pro *σίαι πτῆσαι* Hes. non solum *πτύσαι* ut Salmasius jubet, sed etiam *σίσαι* scribendum videtur synonymon verbi *ψύσαι* ut *σίττα ψίττα* et *ψύττα*.

56) De hoc controversiam movet Ellendtius meus, in Lex. Soph. T. II. 976. *Hesychii*, inquit, *locum Ψείρει φθείρει satis bene emendavit Wakefieldus ψεῖ ῥεῖ φθίνει· scribendum autem ψῆ.*

317. Ceterae vocales se non sistunt. Diphthongorum unam admittit Choeroboscus Dict. III. 17. et 98. Cram. II. 203. EM. 454, 5. τὰ εἰς βω λήγοντα ἑνὶ φωνήεντι παραλήγεται πλὴν τοῦ ἀμείβω, στείβω, εἴβω, λείβω. In βω non purum exeunt ῥέμβω, στέμβω, ἀτέμβω, φέρβω, στίλβω triaque ab Hesychio asservata Κάμβω παύομαι pro κάμπτω positum alicubi intellectu eo quo considentes κάμπτειν κῶλα vel γυῖα dicuntur v. Hermann. ad Hec. 1052. alterum (post Τελώρως) Τέλβεσθαι μεμψιμοιρεῖν ἐπικαλεῖν, tertiumque Ἀθέλβει διηθεῖ, quod et ἀθέλγω scribitur eoque proxime accedit ad verbum ἀμέλγειν, quicum communem obtinet significationem sugendi colandique id est liquoris exprimendi. Cum τέλβεσθαι concinit ἀτέμβειν ὅπερ οἱ νεώτεροι οὐκ ἐπὶ τοῦ στερίσκεσθαι ἤκουσαν ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μέμφεσθαι Sch. Apoll. II. 56. sed antiquior significatio tribuitur paragogo ἀπὸ τοῦ ἀτῶ EM. Apud Hesychium Ἐθάμβη ἐξεπλάγη, unde Buttmannus II. 195. verbum θάμβω exsculpebat, vel ἐθάμβει scribendum est vel ἐθάμβησε vel ἐθαμβήθη, nec minus convenit aoristus doricus ἐθάβη. Nam ut a δάω (δαίω) profectum est Ἐκδάβη ἐξεκαύθη, sic a θάω (θάπω, τάφω) duci potuit ἐθάβη.

Adnotamentum. Labialis non omnibus hisce verbis nativa est; nam θλίβω manifesto ex θλάω ortum, θρύβω ex θραύω, τρίβω sic ut τείρω tero trivi cum τιτρῶ et τρύω cohaeret; Τρύειν κατατρίβειν et Τρυπᾶν τρίβειν Hes. Latinique ξέω (ξάω) mutarunt in scabo, ὀρούω Pamphylii in ὀρούβω Eust. 1654, 20. Ita credibile fit στείβω unde στοιβή ut culcita a calco, cum verbo στῆναι eo cognationis nodo contineri quo germanica *stehen* sive antique *stan, stapfen, stampfen* στουμπίζειν, *stopfen* στουμπώνειν stipare, neque dispari ratione conjuncta sunt βαίνειν βατεῖν πατεῖν. Στέμβειν veteres quidem interpretantur κινεῖν, adjectiva ἀστεμφής, ἀστέμβακτος i. q. ἀκίνητος a στρέφω composita dicentes Sch. Theocr. XIII. 36. Cram. I. 16. cui sententiae aliquantum momenti accedit ab epitheto ἀστεμφὴς ποδάγρη Anth. VI. 296. nam idem est ποδοστράβη. Sed ex eo quod στέμβειν pro ὑβρίζειν, στεμβάζειν pro λοιδορεῖν dici tradunt, quem intellectum στόβος et ἐπιστοβεῖν habent, alia subnascitur

conjectura a *στείβειν* natum esse *στέμβειν* proculcare, proterere et *ἀστεμφής* cum alpha pleonastico copulatum ut *ἀστεροπή* proprie significare *στιπτόν* inculcatum, spissum, compactum, denique firmum et immobile ut *στιβαρός* et *stipulum apud veteres firmum dicebatur* Fest. [1]). Pro beta autem quam facilis sit aspiratae successio cognoscitur ex synonymis *στόβος* et *στόμφος, στέμφυλα* et *στούππια,* sic enim posteriores appellarunt fraces v. Moschopul. in Agapet. in Fabric. Bibl. Gr. T. XII. 306. Neque conditio mutatur si quis *ἀστεμφής* sic accipiat ut *ἀστυφέλικτος* cum alpha privativo junctum. *Σέβω* unde *σεμνός* derivatum est ut ab *ἔρεβος ἐρεβεννός ἐρεμνός,* Wyttenbachius ad Plut. de Aud. poet. p. 278. ad *σεύω σοβέω* refert, cujus propago est *σοβαρός* eadem significatione qua *σεμνός.* Verbum *ἀμείβω* notum est per *ευ* scriptum esse, *Ἀμεύσασθαι περαιώσασθαι, Παραμεῦσαι παρελθεῖν* Hes. etc. [2]) quorum principium Coraes in imperativis novellae Graecitatis *ἄμε* (age) et *ἄμετε* (agite) sibi agnoscere videtur ad Isocr. p. 277. ad Plut. T. V. 407. sed potius in latino *meo, migro, muto, mutuus μοῖτος* delitescit. Vicissitudo significationum, quas Latini diversitate declinationis distinxerunt *fugare* et *fugere,* apud Graecos diversis notata est consonis; nam *φέβω* (*φέβομαι*) factitivum est, *φεύγω* neutrale — *ὁ δὲ Ἀρίσταρχος σεσημείωται ὅτι φόβος ἐπὶ τῆς φυγῆς* (Lehrs. Arist. p. 89.). Utroque antiquius forsitan fuerit *φάω παιφάσσω* motum trepidum significans, unde *φάψ* et *φάσσα* columba, quae prae ceteris *τρήρων* id est trepida vocatur; a *φέβω φοβή* coma vibrissans, alias *σοβή* dicta a *σεύω* ut vibrissae pilinarium qui spiritu moventur [3]). Sed duobus *λείβω* et *κρύβω* consona mutabilis quidem inest

---

1) Unde Huschkius (*Verfass. des Serv. Tull.* p. 133.) cognoverit vocalem primam hujus vocabuli longam esse non video; ex verbo *stipo* non sequitur.

2) Pro *Ἐξημεῦσαι ἀποκινῆσαι* sribendum est *ἐξήμευσαι ἀποκεκίνησαι.* Praesens *ἀμεύω* non extat nec simplex nec compositum. *Διαμέστας ἐξαλλάκτης* jam Hemsterhusius ad *ἀμέω* revocavit.

3) Coraes ad Isocr. p. 61. *φέω* prius dictum esse quam *φεύγω φέβω* colligit ex eo quod hodie *στρεύγω* dicunt pro *στερῶ, τελευγῶ* pro *τελῶ* et similiter *κλέγω, πτέγω, καύγω* pro *κλαίω* etc.

(*λειμών*, *κρύφω*) nec tamen ut demonstrari possit nativam non esse. Eorum, quae terminationem non puram habent, unum *ῥέμβω* cum *στρέφω* et significatione congruit et forma, recteque Schol. Il. XIV. 413. nomini *στρόμβος* apponit tanquam synonymum *ῥόμβος* turbo, cui simillima rota magica *ῥύμβος* nuncupatur et *στρόφαλος* v. Boisson. ad Marin. p. 122. Quodsi *στρέφω* et *ῥέμβω* ab ultima stirpe *στρέω* torqueo repetimus, cujus vestigia ostendit *στόρνη* strophium et *στρεύγω* v. C. III. §. 1. literam *μ* interpositam dicamus necesse est, qua ratione nonnulli *ἀτέμβω* ex *ἀτέω* extitisse suspicantur. *Στίλβω* nescio an aliquid commercii habeat cum *στίλη* stilla, *στιλπνὴ ἐέρση* Hom. *lucida gutta* Ovid. Fast. IV, 522. *σταλαγεῖν μαρμαρύσσειν* Hes. — *Φέρβω* procul dubio pro *φέρω* receptum est, unde *φέρμα τὸ γέννημα* Sch. Aesch. Suppl. 693. *φέρσαι τὸ γεννῆσαι* Sch. Eur. Phoenn. 802. ubi Valckenarius *φέρψαι* corrigit contra regulam. Nam verba hujusmodi non declinantur ultra imperfectum nisi literam beta praecedit diphthongus *ει* ut *λείβω λείψω ἔλειψα* Macrob. de differ. verb. p. 724. *εἰφθῇ εἴβηται* Hes. *καταστεῖψαι* Sophocl. etc. sed *ἀτεμβόμενος* solum praesens habere animadvertit Sch. Apoll. II. 56. cetera imperfectum non excedere docet Herodianus in libro de Aclitis Cram. IV. 338. II. 412. Choerobosc. Epim. p. 62. et 498. quare *σεσημείωται τὸ ἐσέφθη παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ Πλάτωνι* et *ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες ἐῤῥέμφθην* p. 17. et 498. *Ῥεμφθῆναι* tamen Hesychius alicubi legit idemque *Σέψασθαι σεφθῆναι θαυμάσαι*. Sed plerumque haec tempora formantur a *σεβίζειν* et *σεβάζειν*.

§. 2. In puris secundae classis praeter ionicum *τράπω* alpha non reperio sed saepissime epsilon *ἕπω*, *ἐνέπω*, *βλέπω*, *δρέπω*, *λέπω*, *πρέπω*, *ῥέπω*, *σκέπω*, *τρέπω*. Nam Hesychii glossa *Κλέπει πορεύεται* (*πονηρεύεται*?) *ἐπιθυμεῖ ἐξαπατᾶται* quo pertineat, ex parte tantum perspicitur ex Sch. Od. XXII. *ἐπίκλοπος ὀρεκτικός, κλέπτειν γὰρ τὸ ἐπιθυμεῖν* (*τῶν ἀλλοτρίων*) et ex latino *clepere*. Eta duo habent *σήπω* et *Θήπει ψεύδεται*, *Θήπων κολακεύων θαυμάζων*, unde *τέθηπα* pendet. Iota unum et id soli Hesychio testatum *Σκίπει νύσσει*, *Κνιπεῖν* (*κνίπειν*) *σείειν νύσσειν*, quibus paullo post accedit *σκνίπτει*, similisque est nominis discrepantia *σκίψ* et

σκνίψ, sed *σκίμπτω*, quod Matthiae ad Hec. **64**. cum *σκίπω* confert, totum diversum est. Diphthongus duobus se insinuavit *λείπω* et *ἐρείπω*, quod et *ἐρίπω* scribitur Apollon. Synt. III. 31, 277. *ἐρίψαι καταῤῥίψαι, ἐρίψιμα πτώσιμα* Hes. Ceterae vocales non emergunt. Terminationis non purae sunt *θάλπω*, *λάμπω*, *ἔλπω*, *μέλπω*, *ἕρπω*, *τέρπω*, *πέμπω*. Hesychius adjicit *Κάρπειν πλήττειν*, *Κάρπεσθαι καθαίρειν*, quarum significationum neutra propria et primaria videtur sed potius ea quae in latino carpere et calvere id est vellere [4]) apparet; nam decerpendo et stringendo purgantur immunda, et purgandi verbum transfertur ad verberationem *Ἐκάθηρε ἔτυπτε* Hes.

Adnotamentum. Etiam horum verborum multa labialem extrinsecus acceperunt. *Θήπω* enim a *θάω* ortum, de quo dixi in Parall. p. **47**. *Βλέπω* et *λεύσσω γλαύσσω*, quae EM. **652**, **5**. recte componit, antiquum *λάω* cognatione attingunt. *Τρέπω* verto, cui vicinum est *στρέφω* torqueo, non adeo longe distare a *τρέω* tero unde *Τέρεσσεν ἐτόρνωσε* Hes. infra faciam clarius. *Ῥέπω* cum *ῥέω* consociasse videntur Grammatici qui *περιῤῥηδής* interpretantur *περιῤῥυείς*, [5]) nam ab hoc *περιῤῥεπής* vix quidquam differt et inclinata labentibus et defluentibus simillima sunt, sed alii *περιεῤῥιμμένος* et *περιῤῥαγείς* reddunt, quod aeque quadrat. *Λέπω* a *λύω* profectum esse, quia liber (*λέπος*) de arbore delibretur sive reluatur J. Scaligeri fuit opinio, de qua existimet quod quisque velit [6]). Ad explanandum *σκέπω* Schneiderus

---

4) Hinc calvus i. q. vulsus, cavillus, cavillari et longiore ambitu calumniari a propria significatione vellendi translata ad vexationem, obtrectationem; neque alium intellectum habet carinare.

5) Parall. p. 156. ubi addam *Προςκληδής καλεσάμενος* Hes. in adverbium *προςκλήδην* mutandum esse, et apud eundem pro *Ἐπικλενύσας λάθρα ἀπελθών* scribi oportere *ἐπεκλινήσας* ut *ἐκλινῆσαι* et *διαλινῆσαι* dicitur pro *διαφυγεῖν*. Adverbia saepe participiis explicari ostendi in Parall. 156. et sic pro *Ἐνραβώς ἐγγράψας* Hes. scribendum esse patet *ἐγγράφως*.

6) Erotianus *Ἐκλαπήσεται ἀντὶ τοῦ ἐκγλυφήσεται καὶ ἐκγεννηθήσεται. Ἀριστοφάνης ἐν Γηρυτάδῃ* (n. XVII.) *φήμαις οὖν ἐγώ βροτῶν ἅπαντας ἐκλαπῆναι*, quae fortasse sic scribenda *φήμ' οὖν ἐγω*

fingit cascum quoddam σκέω, unde σκευή [7]), σκιά, σκοιός, σκηνή arcessit neglecta Hesychii glossa Κέω σκέψαι, quae tamen, ut nunc est, nullum usum praebet. Nec multum confido Buttmanni conjecturae πρέπω a πέρω repetentis Lexil. I. 19. Ἕπω et ἐνέπω tam simplici natura constant ut nihil ulterius quaeratur. Σκνίπω sive σκνίπτω cum κνάω κνίζω cohaeret. Jam ut ad illa veniam, quae duabus innituntur consonis, θάλπω cum θαλυκρός, ἀλυκρός et cum ἀλέα (Parall. 12. et 127. Prolegg. 345.) tantam habet significationis similitudinem ut pro cognato haberi possit. Μέλπω Pindarus παρετυμολογεῖ quum dicit μολπὴ μελέων Ol. X. 99. Λάμπω quin a λάω λεύσσω γλαύσσω defluxerit, non dubium habetur, nec raro in unum confluunt utrinque derivata λαμπρός et λευκός v. Jacobs. ad Anth. 559 sq. Latini verbi *carpere*, quod graeco κάρπω apposui, brevior forma extat *carere* id est carminare vel, ut germanice dicitur, *kardaetschen* a cardis, quibus ad eam rem utuntur lanarii. Hinc sursum euntes ad commune his omnibus deducimur primitivum κείρω, cui Latini addiderunt labialem ut κρούω crepo, σκάλλω scalpo et fortasse Graeci ipsi, si κρῶβος et κρωβίον sive κρωπίον falx sive securis recte huc referimus. Τέρπω Philoxenus attigit in libro de sermone Romanorum EM. 737, 20. *οἱ ἀρχαῖοι τὰ μὲν ἀηδῆ καὶ λυπηρὰ ἀπὸ τῶν ψυχρῶν ὠνόμασαν, τὸ στυγεῖν ἀπὸ τῆς Στυγὸς ἥπερ ψυχρότατον ἔχει ὕδωρ, καὶ τὸ φόβος κρυόεις· ἀπὸ δὲ τῶν θερμῶν τὴν τέρψιν θαλπωρὴν ἔλεγον καὶ τὸ τέρπεσθαι ἰαίνεσθαι* [8]). Hic ergo non

—— —) βροτῶν etc. *dico igitur omnes hinc progenitos esse,* hoc est ex ovo primigenio quod in Avv. 695. celebratur. Sed quid tandem est illud apud Hesychium Λαπῆναι λαπισθῆναι? A λάπτω glutio fortasse; nam λαπίκτρια dicitur ἡ θέλουσα εὐωχεῖσθαι, λαπίζεσθαι autem τὸ ἀλαζονεύεσθαι, heluationi vero conjuncta esse solet divitiarum et potentiae ostentatio et jactantia, unde est illa Cleonis in Arist. Eqq. 354. oratio θύννεια θερμὰ καταφαγὼν — κασαλβάσω τοὺς στρατηγούς, λάβρακας καταφαγὼν Μιλησίους κλονήσω etc.

7) Hanc qualemcunque conjecturam stabilit quodammodo nomen σκευοθήκη in Inscr. Corcyr. n. 1838. b. et σκεάζειν in Tenia n. 2344.

8) Sch. Pind. P. IX. 65. τὰ ἀπηνῆ τοῖς ψυχροῖς παραβάλλουσι, τὰ δὲ προσηνῆ τοῖς θερμοῖς διὰ τὴν γενομένην διάχυσιν. Hesychius Αὔω διαχέω θερμαίνω· τὰ γὰρ προσηνῆ τοῖς θερμοῖς παρέβαλλον.

solum τέρπω a θάλπω sed utrumque a θέρω arcessivisse videtur, unde θάρσος repeti solet. Et quam arcte haec inter se contingant apparet ex Julian. Or. VIII. 243. θαλπωρὴ καὶ τέρψις et Christod. Ecphr. 166. ἐθάλπετο χάρματι θυμός. Alii tamen diversam ingressi sunt viam: τέρπεσθαι μετάθεσίς ἐστι παρὰ τὸ τρέπεσθαι EM. 753, 39. scilicet quia ἡ ἡδονὴ ἐκτρέπει τοῦ δέοντος Sch. Il. XIV. 314. vel quod ἀπάγει τῶν λυπηρῶν Sch. Il. XIX. 513. quod quodammodo defendi potest comparatione synonymi ἐξαλλάττειν. Hoc enim Phrynichus Ecl. 363. pro τέρψαι καὶ παραγαγεῖν εἰς εὐφροσύνην dici testis est cf. Orell. Suppl. ad Nicol. Dam. p. 7. Attamen argutius videtur. Sed etiamsi τέρπω et τρέπω natura diversa sint, tamen fieri potuit ut aliquis pro τρέπω trajectis consonis diceret τέρπω, quomodo Hesychius accepit Τερπώμεθα τρεπώμεθα, et ut contraria metathesi τέρπω verteret in τρέπω id quod ab Homero saepius factum esse statuunt Scholiographi et consentit Buttmannus. Neutrius tamen rei documenta habemus indubia; nam neque Hesychii auctoritas sat gravis et homericorum locorum sententia controversa est. [9]) Alioqui pro τρέπω dici potuisse τέρπω apparet ex derivatis ἄτραπος et ἄταρπος, Ἄτροπος et Ἀταρπώ Parca Sch. Od. VII. 197. Hinc deducor ad ultimum hujus generis ἕρπω serpo et repo, et ad similem utriusque linguae discrepantiam in *rapio* ἁρπάζω, cujus primigenia forma ἅρπω colligitur ex participio ἁρπαμένη aoristis asigmatis εἶλα, εἶπα, ἤνεγκα adnumerando et ex nominibus ἅρπη hirpus et irpex v. Scalig. ad Varr. IV. 95.

§. 3. Tertiam labialium quae in exitu habent, pleraque pura sunt, duo per alpha γλάφω et γράφω, quinque per ε quae Theognostus enumerat p. 138. δέφω, στέφω, στρέφω, τρέφω, ψέφω, tacite praetervectus ἐρέφω, fortasse quia primam vocalem praepositivam esse putavit v. Diss. de Prosthesi c. II. Praesens νέφω, quod nostri Grammatici receperunt, Herodianus in libro de Conjugationibus inscripto inusitatum

---

9) Nimis inepte illa conjectura transfertur ad Od. VII. 279. χῶρος ἀτερπής — ὅθεν οὐκ ἦν τραπῆναι καὶ ἐκφυγεῖν et ad τερπικέραυνος ὁ τοὺς ἐναντίους τῷ κεραυνῷ τρέπων Sch. Il. VIII. 1.

fuisse docuit sed hinc fluxisse perfectum *νένοφα* Theogn. l. c. Cram. III. 395. Eust. 127, 32. Ex penetralibus literaturae Hesychius protulit *Ψέφει δέδοικε λυπεῖ φροντίζει, Καταψέφει κατασκοτίζει· ψεφὰς γὰρ τὸ σκότος, Ἀψεφής ἀφρόντιστος, ἀμελής,* [10]) quae significationes facile inter se conciliari possunt; nam *συννεφής* et *συννενοφώς* dicitur de tristi et meditabundo v. Kayser. ad Philostr. Soph. 324. — *Τὰ διὰ τοῦ ηφω δισύλλαβα δύο, τὸ μὲν διὰ τοῦ η νήφω, τὸ δὲ διὰ τῆς ει νείφω τὸ χιονίζω* Theogn. l. c. quod quum rectius *νίφω* scribatur [11]) nec satis fidei habeat Hesychii scriptura *Δειφόμενος ψηλαφήσας*, unum relinquitur illius terminationis specimen *ἀλείφω*. Praeter *νίφω* duo leguntur sed pariter dubia *γρίφω* et *κνίφω*, illud in Hippocr. Prorrh. I. 171. T. I. *ἀλγήματα πρὸς ὑποχόνδριον γριφόμενα*, pro quo veterum nonnulli, ut Galenus refert in Comm. I. 127. T. XVI. *γριπόμενα* scripserunt, codices autem Flor. et Med. *γριφώμενα* praebent, sed barytonon *γρίφω* vel *γρίπω* confirmat Hesychius *Γεγριφώς ταῖς χερσὶν ἀλοῶν*, qui aut *ἑλών* scripsisse videtur aut *ἁλῶν*, cujus forma media *Ἀλοῦνται κρατοῦνται* ab Hesychio affertur, activam Etymologi thematis loco ponunt. Quippe capiendi significationem habent *γριπεύς* piscator, *γριπίζειν* piscari et universe capere, *γρίπισμα* captura sive lucrum, *δυςγρίπιστος* Ephraem. Caesar. 3312. in Maji Nov. Script. T. III. homo tenax vel nimius in captando lucro. His jam Salmasius de Mod. Us. p. 353. contulit germanica *greifen, griepen, to gripe,* et porro apponenda videntur herciae nomina *κράφα* et *ἀγρίφη* v. Prolegg. 295. et *ἀγγρίφιον* harpago aliudve instrumentum hamatum quod Coraes Atact. I. 8. cum praepositione compositum putavit; qui-

---

10) Diversum huic *ψέφω* Theognostus p. 13, 11. interpretatur *κτυπῶ* propter *ψόφος*, puto.

11) *Νείφω διὰ τῆς ει, ἐξ οὗ νέφος, σημαίνει τὸ βρέχω· νίφω τὸ χιονίζω διὰ τοῦ ι* Sch. A. ad Il. I. 420. sed etiam hoc saepe per *ει* scribitur v. Interpr. ad Thuc. III. 23. ad Paus. VIII. 16. 2. Jacobs. ad Anth. p. 67. idque Bekkerus Phot. Bibl. CCXXIII. 348. (212) sine codd. edidit pro *νίφω* ut Falckenburgius Nonn. Dion. XIX. 83. fortasse ex Paraphr. IV. 175. ubi *νείφων* idem significat quod *σπείρων*.

bus omnibus convenit participium *γριπόμενα*, quod Hippocratis enarratores *σπασμωδῶς συνελκόμενα* interpretantur. Alterum legitur in Herod. *π. Μον.* **43, 33.** *ἐρεύθω ἐρευθιῶ*, *κνήθω κνηθιῶ*, *κνίφω κνιφιῶ.* Sed suspicio est ne tertium exemplum, quod EM. **116, 15.** in enumeratione similium omittit, ex dittographia natum aut *κνήφω* scribendum sit ut in Gloss. *Prurit κνήφει*, ubi quod Piersonus ad Moer. **41.** reponit *κνήθει*, ob diversitatem significationis parum convenit. Subsequitur *ῥόφειν ὡς γράφειν καὶ ῥόφουσιν ὡς γράφουσι* Aelius Dionys. ap. Eust. **1430, 37.** sed hoc in aoristum cessit v. ad Aj. p. **181.** Adn. **10.** In *υφω* tria exhibet Theognostus l. c. et Theodosius Gramm. p. 72, 28. *γλύφω, στύφω, τύφω* totidem omissis *δρύφω, κύφω, κρύφω.* De primo Eustathius p. **1295, 30.** *δρύπτω καὶ δρύφω διφορεῖται*, sed hujus auctores nulli nisi Lexicographi: *Ἀποδρύφω ἀποδέρω*, Suid. *Δρύφειν περαίνειν, Δρυφόμενοι περαινόμενοι* Hes. ubi non admodum necessaria videtur Dindorfii correctio *δέφειν δεφόμενοι*, quandoquidem *δρύπτειν* non longe abest a *δρέπειν*, quod ad concubitum transferri apparet ex Aeschyleo *ὠμοδρόπα νόμιμα* id est nuptiae, quibus puellae crudae praeflorantur *δρέπονται*, et ab eodem *δρύφειν* productum est *δρυμάττειν*, quod Pollux inter verba futuendi refert. Homericum *ἀμφιδρύφη* EM. praesenti adscribit, alii aoristo; nec certius *Περιδρύφη ἀποξέση* Hes. Secundum *κύφω* seculis semibarbaris increvit v. ad Aj. p. **450.** tertii imperfecto poetae posteriores utuntur aoristi vice. *Ῥύψαι ῥοφῆσαι, Ῥύπται οἱ ἀναῤῥοφοῦντες* praesens habent *ῥύφω* inusitatum ut *ῥόφω*, cui similem sorbentis sonum exprimit *ῥοιβδῶ.* Litera *ω* hoc genus non intrat; raro diphthongi, *νείφω*, de quo dictum est, *οἴφω* [12]) et *ὀλούφω*, quod Hesychius s. *Διολουφῶν* atticum perhibet. [13]) Non pura reperiuntur tria, *ἄλφω*, cujus exempla

---

12) Gramm. Cram. I. 330. *τὰ ἀπὸ τῆς οι ἀρχόμενα ἔχοντα μεταξὺ σύμφωνον, εἰ μὲν παρὰ ὀνόματος ᾖ, περισπῶνται — εἰ δὲ μὴ οὕτως ἔχει, βαρύνεται οἴχω, οἴφω, ἀφ' οὗ τὸ ἄριστα χωλὸς οἴφει.* Sed hoc plerumque *οἰφῶ* scribitur.

13) Apud eundem pro *Κατώξα περιέξανα* scribendum est *κατώλοιψα.*

omnia dubia sunt praeter Ἐξάλφεις εὑρίσκεις,[14]) ὄμφω et κάρφω.

Adnotamentum. Jam ut de formatione dicam, tribus illis, quae tenui quodam soni et significationis discrimine distincta sunt, γράφω, γλάφω, γλύφω, veteres Eust. 1504, 19. commune assignant principium γράω id est rado rodo; quod non improbabile dixerim. Neque falli videntur qui δέφω cum δεύω διερός comparant consonam adventiciam putantes. Eandemque literam dubito an στρέφω non propriam habeat; mutatur certe in agnatis στραβός[15]) et στρεύγω v. C. III. §. 1. penitusque evanescit in στέροψ, quod equidem simplex esse arbitror ut μέροψ (μορτός) a στέρω sive στρέω ductum cum significatione torti et volubilis; certe στέροψ λιγνύς apud Sophoclem nihil differt a λιγνὺς στρόβιλος in Dosiadae Ara I. v. 5. quod epitheton pluribus verbis explanat Apollonius I. 438. λιγνὺς πορφυρέαις ἑλίκεσσιν ἀΐσσουσα id est gyros agens, *wirbelnder Rauch.*[16]) Τύφω non incommode a θύω fumigo repetas. Οἴφω et ὀπυίω fortasse paronyma sunt ab ὀπή hoc est ab ea corporis parte unde scorti epitheton βορβορόπη ductum est. Cetera omnes eruendi etymi conatus eludunt. Eorum quae duas in exitu consonas habent, unum μέμφομαι ex comparatione nominis μῶμος posteriorem foris assumtam habere colligitur; priorem alterum ὄμφω unde compositum ποτόμφει Hesychius explicat προσόζει et ὀμφή ὀδμή πνοή. His enim literam μ extrinsecus insinuatam esse

14) Grammatici etymon literae primae tractantes modo ἀλφεῖν scribunt, modo ἄλφειν Apollon. Synt. I. 3. p. 13. et al. apud Goettling. ad Theodos. 207.

15) Στρεβλόν οἱ παλαιοὶ στραβόν λέγουσιν Eust. 206, 30. hinc strebulus et stribligo, quod in Gloss. tortiloquium exponitur.

16) Etiam στεροπή sive ἀστραπή tortum aliquid significare declarat Hesychius vocabulis στροπή, στροφή et στορτία (quasi stortium dicas) unum subjiciens interpretamentum ἀστραπή, *igneus vertex quem fulmen vocant* Lucret. VI. 297. Eamque speciem exprimit στεροπῆς ἕλικες Aesch. Prom. 1085. et πυρὸς βόστρυχος id est fulmen ἑλικτῷ βοστρύχῳ προσεμφερές Athen. X. 453. E. Αἱ τοῦ καπνοῦ περιστροφαὶ παρὰ τοῖς ποιηταῖς πλόκαμοι Poll. II. 27. πλεκτάνη καπνοῦ Arist. Avv. 1717.

argumentamur ex similibus *γρομφεύς* pro *γραφεύς*, *ῥομφεῖς* *ἱμάντες οἷς ῥάπτεται τὰ ὑποδήματα*, *ὄμπνη ἡ τροφή*, unde *ὄμπνιος* et *ὀμφύνω* (*αὔξω*) provenerunt cum ops, opimo, *ὀφέλλω* communitate stirpis connexa; ad ultimum homonymon *ὀμφή*, quod aliter *ὄψ* et *ὄσσα* dicitur [17]) ab *ἔπω* (*εἰπεῖν*) declinatum esse in confessum venit. Nec multum abest quin verbum defectivum *Ὤψατο εὔξατο* proprie de vociferatione precantium et obtestantium dictum esse putem. Hinc credibile fit *ὄμφω* illud, quod pro *ὄζω* valet, primitus *ὄφω* pronunciatum esse vel *ὄπω* additoque consueto complemento *ὄπτω*. Unde quam facilis fuerit in *ὄζω* vel, ut Lacones dixerunt, *ὄδδω* transgressio, perspicitur ex vicissitudine similium *νίφω*, *νίπτω*, *νίζω*, *νίσσω*. Postremo *ὀσφραίνομαι* sigma ab *ὄσδω*, labialem ab *ὄμφω* propagasse videtur; tertia consona ad terminationem primitivi *ὄσφρα* pertinet ut in *ἕδρα*, *ἴδρις*, *ἱδρώς*, *τέφρα παρὰ τὸ τύφω* EM.

§. 4. Verborum labialium pars magna a primigenia forma descivit ascitu literae mysticae; quare hoc loco congregabo omnia quae in *πτω* excidunt, etsi non omnium origo demonstrari potest. Primum ordinem tenent *ἅπτω*, *βάπτω*, *βλάπτω*, *γνάπτω*, *δάπτω*, *θάπτω*, *κάπτω*, *λάπτω*, *ῥάπτω*, *σκάπτω*, *στράπτω*. Epsilo praefinita pauciora sunt *κλέπτω*, *πέπτω*, *σκέπτομαι*. Nam *δρέπτω* a poetis assumitur tantummodo producendae syllabae causa v. Jacobs. ad Anthol. 644. Hermann. ad H. H. in Cer. 425. *λέπτω* mendose scriptum pro *λέπω* v. Meinek. ad Com. T. II. 575. et T. III. 16. ut pro *πέττω* saepe *πέπτω*, *συμπέπτω*, quod antiquioribus ignotum fuisse concedimus Heraclidae Eust. 54, 11. *πέψαι ἀπὸ τοῦ σεσιγημένου ἐνεστῶτος τοῦ πέπτω*. Per *η* unum effertur *σκήπτω*. Per iota *ἴπτω* [18]) *κνίπτω*, *λίπτω*, *νίπτω*, *χρί-*

17) *Ἥλιος πανόμφαιος* Quint. VI. 626. non ut *Ζεὺς πανόμφαιος* dicitur sed pro *πανωπήεις* vel omnituens.

18) Theogn. p. 137. *τὰ διὰ τοῦ ιπτω πίπτω*, *ῥίπτω*, *ἴπτω*, *λίπτω*, *ἴπτω τὸ βλάπτω*, *ὅπερ ψιλοῦται· ἐπὶ γὰρ τοῦ πτῶ δασύνεται καὶ περισπᾶται*, quo distinguuntur tria verba *ἱπτῶ* thema commenticium verbi *ἵπταμαι*, secundum *ἴπτω τὸ βλάπτω*, tertium *ἴπτω*, quod Hesychius asservavit *Ἴμψαι ζεῦξαι* i. q. *ἅψαι*.

πτω, πίπτω, ῥίπτω, quorum duo postrema communi usu trita sunt, caetera minus; *τοῦ ἰάπτω ὁ ἐνεστὼς μόνος εὑρίσκεται· ὁ γὰρ ἀόριστος ἀπὸ τοῦ ἵπτω γέγονε κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α* EM. 464, 6. Cram. I. 211, 4. quibus hoc declarari videtur, praesentis unam esse speciem *ἰάπτω,* aoristi duplicem *ἴαψε* et *ἴψατο. Κνίπτω* in nostris libris non reperitur sed auctum *σκνίπτω, ἀποσκνίπω, διασκνίπτω. Λίπτω* solis poetis concessum, *χρίπτω* apud Hippocratem, Herodotum, Aretaeum legitur saepius modo sic scriptum modo *χρίμπτω,* nec repudiarunt rhetores posterioris aetatis v. Ruhnken. ad Tim. p. 105. In *ο* Theognostus p. 137. duo affert *κόπτω καὶ ὄπτω τὸ βλέπω,* cujus media forma *περιόπτεσθαι* usus est Apollonius Synt. IV. 3. 308. Moschopulus vero in Dict. Att. duo duntaxat tempora usitata esse dicit *ὄψομαι* et *ὦμμαι,* sed et aoristi exempla allata sunt ad Buttm. 258. Plura per *υ, γλύπτω* Anecd. Bachmann. T. II. 294. nisi hoc fluxit ex vitiosa scriptura Eur. Tr. 1297., *γρύπτειν γρυποῦσθαι συγκάμπτεσθαι* Hes. *δύπτω, δρύπτω, θύπτω τὸ τυφλῶ* (scr. *τυφῶ*) Theognost. p. 138. *θρύπτω, κύπτω, κρύπτω, ῥύπτω, τύπτω.* Ultimae vocalium duo sunt exempla *θώπτω* et *σκώπτω*, nam quod Zonaras et Cyrillus proponunt *Λώπτω* (cod. *λώπω*) *πηδῶ* et quae Hesychius offert *Δρώπτειν διακόπτειν, διασκοπεῖν,*[19]) *Ἡρώπτει σκώπτει,* pari omnia obscuritate obvoluta latent. Nonnulla tres in exitu consonas constipant, *μάρπτω, σκίμπτω, χρίμπτω.* Diphthongorum usum coartat Choeroboscus p. 199. et 249. *τὰ εἰς πτω λήγοντα ῥήματα ἑνὶ φωνήεντι παραλήγονται πλὴν τοῦ ἀνερείπτω,* sed hoc fictum ex aoristo *ἀνηρείψαντο* et *ἀνερειψαμένη,* cui praepositio addit significationem simplici contrariam. Nam ut *μύειν* significat *τὸ καμμύειν, ἀναμύειν* vero, quod in Thes. omissum, *τὸ ἀναβλέπειν* Suid. et *δύειν* mergere se, *ἀναδύειν* emergere, *σφάλλειν* ad casum dare, *ἀνασφάλλειν* resurgere, eodem modo *ἐρεῖψαι* est dejicere,

---

19) *Δρώπτειν* si pro *σκοπεῖν* dictum est, a *δρᾷν* derivatum videtur, de quo dixi in Parall. 118. si pro *διακόπτειν,* cum *δρέπω δρύπτω* cohaeret.

ἀνερεῖψαι [20]) sustollere et in altum levare. Duarum syllabarum numerum quae egrediuntur, aut paragoga sunt ut *χαλέπτω* et alia quae in libri secundi parte altera proferentur, aut aliqua affectione contacta, aut in utramvis partem inclinata. Ita *ἰάπτω* Schol. Prom. 365. ex *ἵπτω* dilatatum censet et ex his Doederlinus Synon. T. V. 63. *icio* et *jacio* nata putat, sed pro diversitate significationis idem et ad *ἅπτω* traduci potest v. ad Aj. v. 700. et ad *ἵω ἵημι* ut *ἰάλλω*. Nec dubium quin *κολάπτω* principium habuerit monosyllabum, sive id *κόπτω* fuit, unde *κόλαφος* v. Prolegg. 292. sive illud ex quo *κοῖλος κοιλαίνω* coelum. Si *ἐρέφω* epsilon prostheticon habere conceditur, de synonymo *ἐρέπτω* *siremps lex esto;* alterum *ἐρέπτω* [21]) carpo sunt qui cum *ἁρπάζω* et germanicis *raffen rupfen* cognatum existiment; et huc etiam Schol. Il. XX. 234. aoristum *ἀνερείψασθαι* referunt probante Matthiae Gramm. I. 579. Epenthesi syllabica adaucta sunt *σκηνίπτω* pro *σκνίπτω*, et *σκηρίπτω* pro *σκήπτω*, prosthesi vero *ὀλόπτω* pro *λέπω*. Verbi *καλύπτω* stirps relucere videtur ex adverbio calim sive clam et verbo celare, nec multum differunt *κάλυξ*, *κέλυφος* et quod Schol. Arist. Plut. 27. subjicit *κλέπτης ἀπὸ τοῦ καλύπτω ἐτυμολογεῖσθαι δοκεῖ*. Paragogis adnumerari oportet *σκολύπτω*, si a *σκόλον* sive *σκῦλον* derivatum est; ut in Lex. Rhet. ap. Eust. 952, 9. dicitur: *σκολύπτειν τὸ ἀφαιρεῖν τὸ δέρμα*, nec aliter statuendum si a *κόλος* et *κολούειν*, quo verbo Hesychius in illo interpretando utitur. In Nic. Ther. 229. ubi de serpente loquitur *γλώσσῃ λιχμάζων νεάτην σκωλύπτεται οὐρήν*, planius est quod Schol. h. l. scriptum invenit *σκωλίνεται curvatur*, sed ad analogiam accommodatius foret *σκολιαίνεται* a *σκολιός* ductum ut *πελιαίνεσθαι*, *ὡριαίνεσθαι*.

Adnotamentum. Literam τ praeter *πίπτω* ascitam habent omnia quorum originem aliquatenus perspicimus, unum mediae subjunctam *βλάπτω*, cetera tenui vel aspiratae ut *κλέπτω*, *δρέπτω*, *ἅπτω*. Duo autem cum eo quod consona

---

20) In Orph. Arg. 292. *ξυνὸν ἀνηρείψασθε πόνον* nescio an *ἀναῤῥίψασθε* scribendum sit.

21) Activa forma *ἐρέπτω* usus est Nonnus XL. 306.

fulciuntur etiam vocalem mutant *ἐνέπω ἐνίπτω, ῥέπω ῥίπτω*[22]) EM. 704, 57. Theodos. Gramm. 72, 33. unde pendent nomina *ἐνοπή ἐνιπή, ῥοπή ῥιπή*, eoque modo non sonus solum ingravescit sed significatio quoque. Sch. Od. XII. 266. *ἐνιπή ἡ διὰ λόγων ἔκπληξις ἀπὸ τοῦ ἐννέπειν.* Eust. 1387, 32. *τὸ μὲν ἐννέπειν ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς λέγειν, τὸ δὲ ἐξ αὐτοῦ ἐνίπτειν καὶ ἐνίσσειν τοῦτο οὐ δηλοῖ,* qua ratione *ἴσχω* differt ab *ἔχω*, neque opus est diversa comminisci etyma.[23]) Aliud hujus duplicis tropae exemplum praebent *δρέπω δρύπτω, θήπω θώπτω.* Sunt vero etiam quae utramque consonam assumtam habeant *δάω* (*δαίω δαΐζω*) *δάπτω ὡς κνάω κνάπτω* Eust. 615, 10. *αὔω ἅπτω* incendo, neque fide alienum *θώπτειν* et *τεθηπέναι* a *θάω* originem trahere v. Parall. p. 47. et 127. *Θάπτω παρὰ τὸ θῶ·* EM. 442, 56. quod confirmare videtur Schol. Il. XXIV. 83. *Λάκωνες τὸ θάπτειν τιθήμεναι φασί*, et nomen *θήκη sepulcrum* cf. Parall. 426. sed pugnat cum ceteris exemplis, quae alpha in stirpe habent. Nec satis facit Hemsterhusii consilium ad Xenoph. Eph. p. 202. *veteri lingua θάβειν, θάπειν, θάφειν, θάπτειν nihil aliud est quam terra obruere*, nam hoc totum conjectatione nititur. Sed fortasse Hesychius adjectivum *ἄθαπτος* ex vero interpretatus est *ἄκαυστος* proprieque dicitur illud *πυρὶ θάπτειν* igni concremare a *τύφω* ut bustum *τύμβος*, quod EM. a *τύφω* repetit, unde *Θύψας καύσας, Ὑπεξέθυπτο κέκαυτο* Hes.[24]) qua ratione ejusdem glossa *Τοῦφος τάφος* defendi poterit ab Ahrensii correctione *τύφος* pro *τάφος* de Dial. Dor. 126. manetque verbi memoria in novitio Latinorum sermone stufa (etûve) id est hypocaustum, vaporarium, nostroque *stofen*, quod est culinae vocabulum significans lento igne coquere. Vocales autem $\bar{\alpha}$ et $\bar{\upsilon}$ in formatura vocabu-

---

22) Philostr. Imagg. I. 2, 766. *καθεύδει τὸ πρόςωπον ἐπὶ τὸ στέρνον ῥίψας.*

23) Ruhnkenius *ἐνίπτω* ab *ἴπω* ortum putabat, cujus unicum exemplum *Ἐξίπεται ἐκπιέζεται* Hes. tollitur Knesteri correctione *ἐξιποῦται.* Nec simile videtur *νεικεῖν*, quod Buttmannus illi comparat. *Βάζειν* quoque modo dicere, modo male dicere, increpare significat.

24) *Κατέθυψας περιέπνευσας* Hes. Vossius scribi jubet *περιέκαυσας.* Propius est *περιέφλευσας.*

lorum permutari quam non sit insolitum, dicam alias. Cum *θῶ θάπτω* Eustathius 1746, 15. comparat *κνῶ κνάπτω*, *βῶ βάπτω τὸ ἐμβιβάζω*, *ῥῶ ῥάπτω τὸ εἰς ῥῶσιν ἄγω* [25]) adscripto Herodiani nomine, cui non omnia concedimus sed modo primum. *Λάπτω* non aliunde pendere sed sonum naturalem canum bibentium exprimere videtur; nonnulli tamen rimantur altius. *Λάων οἱ μὲν βλέπων, οἱ δὲ λάπτων τῇ γλώσσῃ* Hes. Verbi *σκάπτω* etymon vocalius fuisse colligimus ex mobilitate consonarum finalium: *Καιετός ὄρυγμα* id est *κάπετος*, *Σκάλλοντες σκάπτοντες*, *Σκαλίς σκάφιον* id est *σκαπάνη* Hes. [26]) Verbi *κάπτω* traditur thema scholicon *κάπω τὸ πνέω ἐξ οὗ κάπος τὸ πνεῦμα καὶ καπνός* Eust. 541, 45. sed *κάπος* non magis legitur quam *κάφος* et *καφέω*, a quo perfectum *κεκαφηώς* derivatum dicit p. 1281, 38. id autem e *κέκαφα* ortum volunt per anadromen ut *δουπέω* a *δέδουπα* Sch. Il. V. 698. Sed Herodianus pro anadrome substituit tropen consonae tenuis in aspiratam: *κεκαπηώς γάρ φησι τὸ ἀνάλογον* Eust. 561, 12. fortasse ob eam causam quia tenuis apparet in *καπύσσω*, aspiratae vero nullum est certum indicium; nam *κέκηφε τέθνηκε* Hes. [27]) ad *κήπω* referendum potius quam ad *κήφω* ac nescio an eodem trahendum sit quod post *καπνωμένους* legitur *Καπνοόν τὰ πνέοντα*, a Musuro autem in *καπνότα πνέοντα* conversum est; etenim aoristus esse videtur *καπόντα* ex serie scriptus. *Κνάπτω* sive *γνάπτω* a *κνάω* ortum jam attuli. Et a simili principio natum esse *κάμπτω* sive *γνάμπτω* cognosci licet ex nominibus, quibus significatio curvi subest, *γόνυ γνύξ γνύπετος*, *κνήμη* suffrago, *κνημός* anfractus, *γναθμός*, *γνύθος*. Sed primigenia forma mire variata est; Epim. Cram. I. 103. *τὸ κάμπτω σύνηθες τοῖς παλαιοῖς λέγειν, ὅπερ ἐν*

---

25) Sic etiam Anecd. Bekk. 766.

26) De duabus consonis initialibus ad extremum sigma remansit solum: *τζαπίον τὸ λισγάριον* Schol. Theocr. IV. 10. et *sappa σκαφίον* Gloss. Graecol. quod superest in linguis romanicis *sape, zappa.*

27) Idem *Ἐγκάπτει ἐκπνεῖ*, ubi *εγ* scriptum est pro *εκ* ut *Ἐγγλαφῆναι ἐγγλυφῆναι* EM. *ἔγγονος* pro *ἔκγονος* et similia v. Buttm. Gramm. p. 17.

συνθέσει ἄνευ τοῦ μ, ἀνεγνάφθη καὶ ἐπέγναψε. Haec syntheta apud Homerum quidem in omnibus libris per μ scribuntur sicut simplex γνάμπτω et γναμπτός et quae posteriores poetae hinc composuerunt ἄγναμπτος, πολύγναμπτος etc. Sed eam literam necessariam non esse arguit παραγνάψας Coluth. 239. quod codd. praebent pro παραγνάμψας *praetervectus* et adjectiva Ἄκναπτος ἀκατάκλαστος, Ἐγκαπῆ ἐπικάρσια, cui quae deest consona, eadem carent κάμπτω, γαμψός (γαυσός) γαμφήλη παρὰ τὸ κεκάμφθαι Sch. Il. XIII. 200. χαμός sive χαβός hamus, camurus. Μάρπτω veteres modo ad ἅρπω revocant, modo ad μάρη ἡ χείρ, et aoristo μαπέειν literam ρ exemtam esse volunt Sch. Hes. Scut. 231. Nostra sententia primitivum est μάω μαίομαι, unde μάσασθαι ἐφάψασθαι Sch. Il. XVII. 564. et ἀπροτίμαστος ὁ ἀνέπαφος Sch. Il. XVI. 564. XIX. 263. Huic se insinuavit labialis ut θάω θήπω, δράω (ἀποδιδράσκω) δράπων δραπέτης et insuper rho ut σπανός σπαρνός, κυκᾶν κυρκανᾶν et id genus alia.[28]) Sic igitur natum est Μάρψαι συλλαβεῖν et cum metathesi Βράπτειν ἐσθίειν, τὸ στόματι ἕλκειν ut μορτός βροτός. Κλέπτω et κρύπτω, quae interdum idem valent[29]) num qua inter se et cum Κλῶδις κλέπτης Hes. affinitate devincta sint, res disputabilis est. Σκέπτομαι Hemsterhusius cum σκέπω, Schneiderus cum *specio* conciliat. Verbi χρέμπτομαι prima stamina continet latinum *screo*. Λίπτω unde creverit apparet ex perfecto λελίημαι. Nonnullorum utraque species inveteravit κνάω σκνίπτω[30]) χρίω χρίπτω, δύω δύπτω. Πίπτω vero a thematico πέτω ortum, unde ἔπετον et πότμος casus, quae ultra Schol. Il. IX. 2. fingit πέω (nisi

28) Ἀφόρδιον τὸ ἀφόδευμα Sch. Nic. Al. 139. θύρσος παρὰ τὸ θύω Epim. Cram. I. 201. ut θύσθλα, Ταρφεύς κτεριστής pro ταφεύς, Στορβάζειν pro στοβάζειν Hes. etc. quorum si Doederlinus in Synon. II. 53. recordatus fuisset, non negasset a spuo duci potuisse *spurcus*, cui prorsus convenit *sputatilicus* ἀπόπτυστος.

29) Κλέπτουσα γάμον Pind. Ol. VI. 60. Schol. κρύπτουσα explicat; ἀγλαΐην ἔκλεπτε Anth. I. 10. v. 63. pro ἔκρυπτε, *clepere se* pro κρύπτεσθαι Seneca dixit.

30) Σκοίψ ψώρα Hes. sive recte scriptum est sive pro σκίψ vel σκνίψ, certe non aliam stirpem habet quam κνήφη et κνύος scabies.

πέτω scripsit) ad explicandum *θεσπέσιος*. Synonyma sunt et ejusdem stirpis *Θραῦσαι θρύψαι* Hes. *θρύπτεσθαι εἰς θραύσματα* Plut. Placc. Phil. IV. 119. *Νίπτω ἀπὸ τοῦ νῶ τὸ ῥέω* Epim. Cram. I. 291. hoc est a *νέω*, quod alibi approbavi. Synonymon *ῥύπτω* unde ortum ceperit, a Suida comperimus *Ἀποῤῥύει ἀποῤῥύπτει ἀπονίπτει*, quod si verum est *ῥεῖν* et *ῥύπτειν* sic inter se juncta sunt ut fluere et luere lavare. Verbi *γρύπτειν* forma principalis emergit ex aoristo *ἔγρυπον* et ex adjectivis *γρυπός ὁ ἐπικεκαμμένην τὴν ῥῖνα ἔχων· ῥυβὸν γὰρ τὸ ἐπικαμπὲς παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι ἤτοι ῥαιβόν* EM. Ex tribus autem labialibus cur modo hoc inserta sit, modo illa et quae sit cujusque verbi maxime propria et quasi originalis, res omnium involutissima est. Pro *θρύπτω, κρύπτω, κάμπτω* posteriores substituerunt *θρύβω, κρύβω, κάμβω*, Romani cambio et *campso ἀπὸ τοῦ κάμψαι* Priscian. X. 52, 510. *gamba ἡ καμπτὴ τοῦ σκέλους* Veget. sed tenuis remansit in *campus*, cujus graecam originem indicat Hesychius: *κάμπος ἱπποδρόμος Σικελοί*, ubi aut *ἱππόδρομος* scribendum aut potius *καμπός* id est eques, qui equum gyros variare cogit, a *κάμπτειν* flectere unde *flexumines* appellati sunt.[31]) Iidem Romani *λάπτω* mutarunt in lambo, *κύπτω* in cubo, alias servata tenui clepo, repo, apo apiscor id est *ἐφάπτομαι* contingo assequor v. ad Aj. p. 313. eademque remanet in graeco *ἀπάτη* v. Prolegg. 370. sed aspiratae cedit in reduplicato *ἤπαφον* (ut *ἤκαχον*) et *ἄφαρ ἀπὸ τοῦ ἅπτω* Sch. Od. II. 169. Nec solum systoechas mutant sed etiam gutturalem substituunt *πέπτω* coquo, *τρέπω* torqueo (trapetum= torcular) *λείβω* liquo (limpidus liquidus) *λείπω* linquo, *ἕπω ἐνέπω, ἕπομαι* sequor, inseco, inquam v. Santen. ad Terent. Maur. p. 226. *φλίβω* fligo.[32]) Et hujus modi antithesis in graeco sermone exempla sunt *Μάρψαι συλλαβεῖν* et *Βράξαι συλλαβεῖν δακεῖν καταπιεῖν, Βρακεῖν συνιέναι* (animo com-

---

31) *Ἀκαμπιόδρομοι οἱ εὐθεῖς (δρόμοι) καμποὶ δὲ ἐν οἷς ἀπεδέδεικτο καμπὴ ἣν περιέθεον* Hes.

32) Ninguo fortasse a *νίζω* ut stinguo a *στίζω*. Sin a *νίφω*, id unicum est mutatae in gutturalem aspiratae exemplum; plerumque media substituitur: scribo, glubo, sorbeo; interdum tenuis: carpo, sculpo.

prehendere) *Βρακείς* (ut *δρακείς*) *συνείς* et cum hyperbato, quod paullo ante notavi, *Δυςβράκανον*[33]) et *Δυςβάρκανον δυςκατανόητον*, quibus omnibus communis est notio comprehendendi sive id manu fit, sive ore, sive animo, quomodo *γρικεῖν* sive *γρυκεῖν* dicitur pro intelligere v. Ducang. traductum a propria significatione capiendi, quae in *γριπεῖν* residet, ad intelligentiam ut *συναρπάζειν* et *συλλαβεῖν*. Ex eodem genere transgressionis sunt *Στύψαι στυγνάσαι*[34]) *Συνστύψαι σκυθρωπάσαι, Συνέστυβεν συνεσκυθρώπακε frontem contraxit*, et nomina *ὄπτιλος ὄκταλλος* oculus, *δρέπανον Δρέπανον Δράκανον* et alia in Parall. 124. Nonnunquam *πτ* et *σσ* commutantur *πέπτω πέσσω, ἐνίπτω ἐνίσσω, κόπτειν* et *Κοττεῖν* (*κόττειν*) *τύπτειν* Hes. quibuscum cohaerent *κόσσος, ὄτοβος, κότταβος*, quatere.

CAP. III.

De verbis quorum character est gutturalis.

§. 1. Huic operis parti praestruam tanquam fastigium illustre definitionem Herodiani *π. Μον.* 22. *οὐδὲν εἰς γω καθαρὸν δισύλλαβον πρὸ τέλους ἔχον δίχρονον συνεσταλμένον βαρύνεται· σημειῶδες ἄρα τὸ ἄγω*, quo edicto excluduntur *τάγω τὸ τείνω* Sch. Lips. ad Il. I. 591. *τράγω, θίγω* aliaque hujus moduli, quae compendiorum scriptores fabricati sunt. Idem praecipit sed angustius Arcadius 151, 5. sic ut in cod. Havn. scriptum est *τὰ εἰς γω τῷ α παραληγόμενα ὑπερδισύλλαβα περισπᾶται, σμαραγῶ, πλαταγῶ, λαλαγῶ καὶ καθόλου τὰ ἔχοντα τὸ α, ἀργῶ, παταγῶ.*[1]) *Τὸ δὲ ἄγω*

33) *Βράκανον τὸ λάχανον* videtur latinum brassica, *Βράσκη κράμβη, Κράμβη ῥάφανος καὶ ἕτερα λάχανα* Hes.

34) Idem Hesychius *Συνεστυφωμένοι συνεσκυθρωπακότες* et *Στύξαι συναγαγεῖν*, quod proprie de sapore styptico dicitur sed translatum est ad animi contractionem; *στύξαι καὶ γελάσαι* joca atque seria agere Anth. IX. 186.

1) Disyllabum opus est *σπαργῶ* vel simile. In Schol. Od. II. 67. *ἀπὸ τοῦ ἄγω γίνεται τὸ ἄγαμαι* scribi oportet *ἀπὸ τοῦ ἀγῶ* (*ἀγῶμαι*) quod Arcadius *καταπλήγομαι* interpretatur. Hinc est substantivum *ἄγημα* Suet. Gramm. c. III. ubi *ἄγασμα* corrigunt.

βαρύνεται. Idem p. 152. τὰ εἰς γω φύσει μακρᾷ παραλη-γόμενα τρώγω, φάγω, τμήγω etc. pro secundo non φεύγω scribere potuit ut in cod. legitur sed vel φρύγω vel φύγω. Trisyllabum φάγομαι Byzantii magistri una cum ἔδομαι, πίομαι inter futura σεσημειωμένα referunt. Regula autem non solum de hac terminatione valet sed in universum nulla sunt verba quae alpha breve in penultima pura habent antecedente et succedente consona simplici, perpauca crassioris structurae βλάβω, γράφω, φθάνω, nam plerumque assumitur consona auxiliaris δάκνω, ἅπτω. Ac ne longum quidem alpha reperitur; nam pro ἄγω frango receptum est ἄγνυμι et postea κατάσσω. Trisyllaba ἀράγειν et σαλάγειν vitio contacta esse monui in Prolegg. 304. Creber vero secundae vocalis usus λέγω, στέγω, φλέγω, ψέγω et syllabae prostheticae accessu aucta ἀλέγω, ὀρέγω. His quae sunt in confinio posita, producuntur ab Herodiano l. c. p. 45. et Theognosto p. 138. θήγω, λήγω, τμήγω, ἀρήγω, quibus Arcadius p. 151. addit κεκλήγω καὶ πεπλήγω ἀπὸ τῶν παρακειμένων γεγονότα. Nemo illorum novit σμήγω τὸ καθαίρω, quod Epimeristes Cram. II. 393. et Grammaticus de Quant. p. 319. [2]) ex novitia consuetudine arripuit pro σμήχω, neque πήγω, quod Passovius recepit propter ἐνεπήγετο Aesop. Fab. CXLIX. Schaeferus autem rectius ad ἐνεπάγομαι refert; nam ἐμπήγω, quo nunc Graeci utuntur, ne Du Cangius quidem recepit; pro παραπλῆγον ἐκπλῆττον Hes. Vossius literarum ordinem sequens scribendum censet παραπλῆττον. In ιγω unum πνίγω, nam λίγω τὸ ὑμνῶ EM. 565, 9. ficticium est, semibarbarum σμίγω quod codices Herodoti I. 127. VI. 14. VII. 40. offerunt et Grammatici, quos nominavi in Parall. 414. iota longum habere pronunciant Herodiano, ut arbitror, assensi nullum esse hujusmodi verbum brachyparalecton; quin etiam Apollinaris imperativo θῖγε pro trochaeo usus est θῖγ' ὀρέων καὶ καπνὸν ἄδην σκοτοειδέα τεύξεις Psalm. CXLIII. 13. pro verbis Psalmodi ἅψαι τῶν ὀρέων καὶ καπνισθήσονται. Quae

2) Quod hic addit σεσημείωται θίγω τὸ πλησιάζω, κανθήριον θίγῃ τοῦ ὄρους λιθοβολεῖται, sumsit ex Exod. XIX. 13. κἂν θηρίον — λιθοβοληθήσεται.

iota excipit vocalis, ab hac terminatione segregata est Heraclidae canone regio quem postmodo praedicabo C. V. §. 1. In *υγω* unum est quod altius radices egit *φρύγω* frigo. Pseudoherodianus quidem affert *νύγω ἔνυγον* Cram. III. 268. et huic succurrit Hesychius *Νύγει τῷ κέντρῳ πλήττει,* quod colorem sanum habet ut *φρύγω φρύττω*, sed testatum non est. Idem et Theognostus II. 24, 20. *τρύγει ξηραίνει* et *Ἔτρυγεν ἐξηράνθη ἐπὶ λίμνης*, quod mire congruit cum Nicandri verbis *τρύγῃ δ' ἐνὶ πυθμένι λίμνης* hoc est *ξηρασία* Ther. 368. ubi Schneiderus suspicatur olim scriptum fuisse *ἐτρύγη δ' ἐνὶ πυθμένι λίμνη*; Arcadius p. 81. *τρυγητός τὸ τρυγόμενον* haud dubie *τρυγώμενον* scripsit; nam p. 151. nulla proponit nisi perispomena *τρυγῶ* et *στυγῶ*, et Hesychius non *Στύγει στρέφεται* scripsisse videtur, sed *στρεύγει* vel *στυγεῖ ἀποστρέφεται*. *Ψύγω* seculis citerioribus obrepsit. — *Δύο εἰσὶν εἰς ωγω δισύλλαβα βαρύτονα τρώγω καὶ σμώγω* EM. 721, 30. Cram. I. 390. quorum postremum Theognosto l. c. reddendum pro *τμώγω*, nisi is *φώγω* posuit, quo Epicharmus usus est pro *φώγνυμι*. *Ἀνώγω* praetermittitur ut trisyllabum nec nativum sed ab *ἄνω* productum ut *ἀνάσσω* Eust. 1784, 40. Diphthongi characterem praecedunt complures *οἴγω*, *στρεύγω*, *φεύγω*, *ἐρεύγω* et *ἐπείγω*, quod Arcadio pro *σπείρω* retribuendum p. 152, 3. ubi de trisyllabis agitur; consonae vero nullae nisi liquidae et eae modo post epsilon et iota, *Γέλγει βαπτίζει χρωματίζει* Hes. quod ne cum *τέγγει* commutemus retinemur sequente *Γέλγη βάμματα*, tum *ἀμέλγω, ἀμέργω, στέργω, ἔργω* sive *εἴργω, τέγγω, φέγγω, φθέγγομαι, σφίγγω, μίσγω,* quod unum esse literae sigma mediam antecedentis exemplum adnotat Herodianus l. c. p. 22. Suspectum vero est *τέργω* v. Prolegg. 516. Alias vocales liquidae praemissas non reperio praeter infinitivos *σπάρξαι,* quod in H. Hom. legitur pro *σπαργανῶσαι,* et ignorabile *Ψόγξαι ἀκοῦσαι* Hes. Nam *ὀμόργω* Eustathius p. 1151, 8. inusitatum esse dicit; item *κλάγγω* perinde ut *λίγγω* p. 1119, 60. neque obstat latinum *clango,* quod proxime ex themate expressum ut frango, tango, pango etc. v. Diss. IV. §. 2. not. 5. *τάγγω* ranceo Schneiderus ostendit quam parum firmitudinis habeat.

Adnotamentum. In hoc numero plura sunt quae gamma in progressu formationis accepere, ac certissime quidem τμήγω cujus elementa sunt τμ, quae dirimuntur in τέμ—νω, cohaerescunt vero ante longam vocalem τμῆσις ut κάμνω et κέκμηκα etc. Θήγω a θέω θοός natum esse Buttmannus censuit Lexil. II. 65. et multis seculis ante eum EM. 450, 17. probatque nominum ὀξύς et ὠκύς, *acutus* et *acupedius* vicinia formae et significationis. Σμώγω si recte se habet, certe primitivum habet σμάω ut σμήχω, σμώχω, cujus metaschematismus recentior videtur σμώγω ut σμήγω, ψύγω. Φώγειν veteres ad φάω φαύω τὸ καίω referunt, unde φῷδες et φαύσιγγες τὰ ἀποκαύματα v. Eust. 962, 42. hisque Vossius in Etym. adjungit latina focus, focillo, fomes, favilla, Favonius. Σπάρξαι illud homericum non ultra σπεῖρα sive σπεῖρον deduci potest (σπειροῦν σπαργανοῦν Eust. ad. Dion. 1153.) sed quod Hesychius indagavit σπάρξαι σπαράξαι, a puro σπάω profectum. [3]) Φλέγω flagro fulgo (fulgeo) cognatum videtur cum φλεύω aduro et Φλασμός τῦφος Hes. nec ita longo intervallo separatum a φέγγω, sic ut βή vox ovium et βληχή balatus, πετάννυμι πατάνη et πλατύς latus, πλάστιγξ lanx, [4]) ὀλοφυγδών et φλυκτίς ὀλοφλυκτίς nulla re magis differunt quam literae liquidae accessu et recessu; nec desunt adeo qui φλύω, unde φλυκτίς natum putatur v. Sch. Il. XXI. 361. EM. 796. et φύω, unde φοά ἐξάνθημα Hes. propinqua cognatione conjuncta dicant forte conspirante He-

3) Σπαργῶσα σπαραττομένη Timaeus in Lex. Σφαραγεῦντο διετείνοντο ἐσπαράσσοντο Schol. Od. IX. 390. uterque ex etymo interpretatus; proprie enim illa verba significant σφυγμόν sive pulsum et palpitationem arteriarum, quae ex spasmo sive tentigine existere solet, sed vulgo dicuntur de mammis et uberibus lacte distentis et turgentibus. Primitivi loco pono σπᾶν, unde σπαργᾶν ductum videtur, quod Pollux I. 230. cum ὀργᾶν conjungit tanquam synonymon. Simpliciorem formam refert Σφριαί ὀργαί Hes. expletam σφριγᾶν id est turgere ἀκμάζειν, quod nos dicimus *strotzen.* Ejusdem significationis sed primitivo propius est Σφυδῶν ἰσχυρός εὔρωστος et Διασφυδῶσαι αὐξῆσαι ἀπὸ τοῦ σφύζειν.

4) Lanx quae in mensa apponitur, πατάνη nominatur, lanx librae πλάστιγξ, utrumque a latitudine, παρὰ τὸ πλατεῖα εἶναι, πλάστιγξ δὲ ἡ μάστιξ παρὰ τὸ πλήσσειν EM.

sychio Ἐπέφλυσε βλαστῆσαι ἐποίησε. Τρώγω παράγωγόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ τρῶ EM. 770, 40. cui Lexicographi nostri credere non abnuerunt, quia τρωκτά, τρωγάλια et τραγήματα proprie vocantur bellaria quae rodimus et conterimus. [5]) Ex Hesychii glossa Ψῆναι ψέξαι Schneiderus cogere volebat ψέγω quoque gamma non nativum habere. Ἐρεύγειν nonnunquam idem valet quod ἐξερᾷν et Hesiodi verbum βιότοιο ἐρεύμενος Moschopulus interpretatur ἐρευγόμενος sed aliam, ut Hermanno videtur, sequutus scripturam v. ad Buttmann. p. 102. De verborum φεύγω et φέβομαι cognatione et ortu supra dixi. Παρὰ τὸ φῶ τὸ λάμπω γίνεται φέγγω καὶ φθέγγω EM. neque fide abhorret homerico φάω, cui φαίνω substitutum est, affine esse thematicum φάω quod in φημί transiit. Φρύγω *torreo* nescio an cum τρύγω illo componi possit quod ad θέρω referri solet. Ζεῦγος παρὰ τὸ ζεύγω ὡς τεύχω τεῦχος EM. 409, 48. sed consideratior Schol. Soph. v. 24. ζεύγω ἄχρηστον, ζεύγνυμι δὲ ἐν χρήσει, quod numerali δύο annexum videtur sicut Boeoti δυγόν dixerunt pro ζυγόν. Nec sine usu fuerit conferre Δυοχοῖ πωματίζει Hes. et ζύγαστρον operculum capsae ipsaque capsa παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι. Δύσγω ἀποδύω Hes. unde natum sit ante oculos est. His igitur verbis gutturalem non innatam sed insertam esse aut certum aut non improbabile est. Fit etiam ut gutturales et inter se permutentur et cum antistoechis; ἀρήγειν et cum verbis ἀρκεῖν, ἀλαλκεῖν et cum nomine obliterato ἄρος, quod Eustathius ὄφελος interpretatur, aliquid similitudinis habet; τέγγω tinguo ut Hermannus statuit Opusc. II. 221. cum τήκω, quod a neutrali tabeo ita prope abest ut tabes non aptius reddi possit quam τηκεδών. Pro ἀθέλδω percolo in EM. et Anecd. Bekk. Meinekius in Fragm. Com. II. 830. ἀθέλβω scribendum censet, quod Hesychius interpretatur διηθῶ eodem loco afferens Ἀθέλγειν ἀμέλγειν, quorum verborum propinquitatem prius declaravi.

5) Τρώγειν οὐ τὸ ἐσθίειν ἀλλὰ τὸ τραγήματα ἐσθίειν Anecd. Bekk. 114. Hinc derivatum τρώγλη idem significat quod τρῆμα, τρήμη, τρώμη, τρυμαλιά. Eustath. 1532, 8. ἐκ τοῦ τρῶ ὠνοματοπεποιημένου γέγονε τὸ τρώγω καὶ τρύω καὶ τρύχω. In Callim. Dian. 113. διχοστασίη τρώγει γένος Schol. exponit τρύχει *atterit.*

Nec diversa sunt *ἀμέργω* v. Bernhardy ad Dion. p. 590. et *ὀμόργνυμι*. His enim omnibus una subest actio mulcendi et stringendi, prout usus venerit, remissior intentiorve. Itaque ubera mulgentur (*ἀμέλγονται*) frondes stringuntur (*ἀμέργονται*) cf. Wernick. ad Tryph. p. 305. [6]) Eodemque vergit *θέλγειν* delinire, debilitare v. Nitzsch. ad Odyss. X. 213. Quo minus mirum Hippocratis interpretes verbum *ἀθέλγεσθαι* modo per *θηλάζεσθαι* sive *ἐκθλίβεσθαι* explicare, modo per *παρίεσθαι* et *ἐκλύεσθαι*, quo etiam latinum exsugere transfertur, neque disconvenit Phavorini interpretamentum *διηθεῖσθαι*. *Σφίγγω*, quod Schol. Il. XVII. 372. cum *σφήν* confert, pressius accedit ad *σφήξ* et *σφηκῶσαι*, *Ἐσφηκωμένος ἐσφιγμένος* Sch. Il. XVII. 52. Hes. Phot. *σφήκωμα τὸ ἐσφιγμένον* Phryn. App. 64. *σφιγκτῆρι σφηκώσατο* Nonn. XXV. 505. nec improbabile illud *φιμός ἀπὸ τοῦ σφίγγω* EM. 795, 20. *σφήν* autem cum *σχίζω* findo componendum videtur. *Στρεύγεσθαι* non ex *στραγγεύεσθαι* ut Eustathius ait p. 1441, 60. contractum sed ex *στρέφεσθαι* natum est, quo EM. illud declaravit, proprieque significat vertere sese et circumagere, tum tergiversari et cessare, id quod latine dicitur *strigare*; *στραγγεύεσθαι* vero a nomine verbali *στράγξ*, hoc a *στρέγγω στρέφω* derivatum; Didymus in Schol. Apoll. IV. 1058. *στρευγόμενος καταπονούμενος ἢ προςδιατρίβων· ὅθεν καὶ στράγξ ἡ κατὰ βραχὺ πρόεσις τοῦ ὕδατος — καὶ ἡ στραγγουρία* id est lotium substillum sive urina *tortuosa* ut Plinius vocat. [7]) Hinc vero nata verba paragoga *στραγγίζειν*, quod Hesychius exponit *πιέζειν*, et *στραγγεύομαι πιέζομαι* Sch. Arist. Nubb. 132. atque nomina *στραγγάλη*, germanicum *Strang*, Galen. de Comp. sec. Locc. II. 571. T. XII. *στραγγαλία ἡ συστροφή*, *στραγγαλίζειν συστρέφειν* Hes. *ἀστράγαλος* verticillus *ὡς*

---

6) In Leonidae Epigr. XCV. in Meinek. Del. p. 135. *χωρίτης λειμώνιον ἄνθος ἀμέρσας τύμβον στεφέτω* Scaliger recte scribit *ἀμέρξας*. Sed in Agamestoris versu, quo vulgatam defendit Iacobsius ad Anth. P. p. 353. *πῦρ Ἀχιλλέα χείλεος ἀπάμερσε* (privavit) nullo modo ferri posset *ἀπάμερξε*.

7) *ἡ κατὰ στράγγα οὔρησις* Galen. Definn. Med. p. 425. T. XIX. cui similis menstruorum *στραγγὴ κάθαρσις* Soran. de Muliebr. p. 213. et 267.

οἷον ἀστράβαλος ἐναλλαγῇ τοῦ β Eust. 1289, 52. Labialis redit in στραβός et ἀστραπή retento alpha quod a στράφω manavit. Verbi στρεύγεσθαι formam exiliorem magisque primitivam oblivioni exemit Sch. Od. XII. 351. ubi vulgato στρεύγεσθαι (κατὰ στράγγα ἐκρεῦσαι) in cod. Harl. adscriptum est γράφεται στρέγγεσθαι, cui persimile est nomen στλεγγίς [8]) sive στελγίς strigil et verbum stringere, quod Varro LL. VI. 10, 79. a στραγγαλίσαι repetit; stringere autem et στρέφειν, quantumvis natura discrepent, tamen effectu conveniunt; nam et volvendo constringimus laxa solutaque et ductim premendo, id quod e vocabulis perspicitur germanicis *anziehn* et *straffmachen*. Quemadmodum vero a στρέφω provenerunt στρόφος, στρόβος, στρόβιλος, sic a στρέγγω adjectivum στρογγύλος συνεστραμμένος, στρόφιον στρογγύλη ζώνη Hes. Et haec consonae finalis mobilitas suspicionem praebet prima verbi elementa fuisse στρ vel τρ vocali versatili. Nam στόρνη cingulum, cujus synonyma sunt στρόβος et στρόφιον, secundum analogiam ad στέρω referri debet et τόρνος ad τέρω, unde τέρετρον terebra; quae quum rotando perforet, facilis hinc patet aditus ad verbum τρῆσαι et τορεῖν. Non alia ratio est latinorum tores et torques (στρεπτός) torqueo, torcular [9]) quod etiam trapetum dicitur et graece τροπήιον a τρέπω, cujus verbi magna est cum στρέφω societas. De his neminem fore arbitror qui nobiscum magnopere dissentiat. Num vero etiam στύφω huic familiae inserere licebit? Obversantur quum maxime adjectiva στρυφνός, στριφνός et στιφρός. [10]) Choeroboscus Gram. II.

8) Στλαγγίς scriptum est in Schol. Plat. p. 324. ed. Bekk. στεργίδες in omnibus codd. Artemid. I. 64.

9) Στρύμοξ ξύλον ἐν ταῖς ληνοῖς πρὸς τὴν τῶν σταφυλῶν ἔκθλιψιν Hes. hoc est prelum sive tignum quo cochlea torcularis adducitur. Hodie pressuram στρίμωμα vocant, premere στριμώνειν et στύφειν i. q. στρύφειν, quod pro στρέφειν successit.

10) Quartum addit Hesychius Στυφρόν στερέμνιον, quintum Στυμνός σκληρός Arcadius, et στυφελός huc refertur ab Eustathio 845, 60. ubi στυφελίζειν interpretatur τὸ στρυφνῶς ἢ ἐστυμμένως ἐλίσσειν, cui consentiens EM. 732, 12. στυφελίζειν contendit cum στροφαλίζειν, nec tamen omittit utrumque ad στύφος sive στύπος referri posse. Vinum austerum et crucium σταγὼν στυφελή vocatur Anth. IX. 561.

258. EM. 730, 23. *στριφνόν τὸ σφιγκτὸν καὶ στερεόν διὰ τοῦ ι· παρὰ τὸ στύφω γέγονε τὸ στρυφνός πλεονασμῷ καὶ στριφνός κατὰ τροπήν* et graviore auctore usus Eustathius 1913, 44. *τὸ στρυφνός ἐκ τοῦ στύφω παρ' Ἡρωδιανῷ καὶ μεταθέσει στριφνός.* Hic in trivio versamur etymologiae. *Στιφρός* et *στριφνός* idem esse declarat Moeris eo quod hoc minus atticum esse judicat; nec video cur Jacobsius adversus eat ad Philostr. p. 604. nam utrumque de corporibus spissis compactisque dici constat. *Στιφρός* autem Arcadius *συνεστραμμένος* interpretatur. Haec igitur conjecturam ad *στρέφω* inclinant. Sed animum distinet vicinia adjectivorum *στιπτός* et *στιβαρός*, quibus eadem vis, origo diversa est. Utrinque vero Photius sejungit *στρυφνός* his verbis *στιφρόν τὸ πεπηγός, στρυφνόν δὲ πρὸς τὴν γεῦσιν* hoc est de sapore aspero dici; quo ad etymon longe diversum *στύφω* revocamur;[11]) namque *αὐστηρὸν τὸ στῦφον καλεῖται, τὸ στρυφνὸν δὲ ἐπιτεταμένον ἐστὶν αὐστηρόν* Galen. de Meth. Cur. IV. 7. p. 298. T. X. Pro Herodiani tamen sententia afferri potest quod antea dixi, *στρέφω* a constringendi significatione non multum abesse et eandem habere *στύφω*, nam *τὰ στύφοντα συνάγει καὶ σφίγγει* Galen. de Simpl. I. 161. T. XII.[12]) quodque apud Romanos *pressus, strictus, adductus* fere tantumdem valent, quia corpora laxa, ut modo dicebam, nunc torquendo comprimimus, nunc manu presse superinducta aliove onere imposito. Denique concedo fieri posse ut *στρέφω, στέφω, στρυφνός, στριφνός* ab uno quodam themate profecta sint, cujus similitudo apparet in gothico *treihan* (drehen) nec procul abest a graecis *στερεός, στερέμνιος, στέριφος* id est adstrictus. Haec veri similia videri possunt; illud autem pro

11) *Στρυφνόν τὸ υ μακρόν ἀπὸ τοῦ στύφω, τῶν ἄλλων τῶν εἰς νος μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου συνεσταλμένον ἐχόντων τὸ δίχρονον* Draco p. 83. quod si verum est, *στριφνός* brevem penultimam habet. *Στιφρότης* in Timoclis versibus T. III. 607. a longa orditur.

12) Schol. Nic. Th. 892. *τὰ μύρτα στύφα ἐστὶ καὶ τῇ στυφότητι δεσμεῖ καὶ φιμοῖ τὸν λαιμόν.* *Στυφότης* pro *στρυφνότης* scriptum est in cod. Nemes. de Nat. Hom. IX. 196. *Στιφρός* et *στρυφνός* concertant in codd. Aristot. H. Ann. II. 17. p. 508, 32. *στιφρός* et *στριφνός* Probl. VIII. p. 387, 20. et saepe alibi v. Jacobs. ad Philostr. p. 263.

certo sumamus licet στρέφω et στρεύγω leni soni inclinatione res neque easdem neque valde dissimiles significare. Neque secus est sententia de λήγειν desinere et λέγειν sedare, unde compositum καταλέγειν quasi factitivum est verbi κεῖσθαι. Sed σμήχω et σμώχω, ψήχω et ψώχω si quid inter se differunt, id subtilius est quam quod a nobis perspici possit. Nunc dicam de altera gutturalium.

§. 2. In ακω exeuntia si qua protulit prisca aetas, ea omnia ad oblivionem reciderunt: ἄκω (ἀκαχμένος) δάκω, μάκω, πτάκω, nec solum trilitera, ut sic dicam, sed etiam δράκω, ἀμπλάκω. Πλάκω, unde Schol. Theocr. VII. 18. adjectivum πλακερός declinatum dicit, aut doricae dialecto proprium est ut τράφω etc. aut pro ficto habendum; alii quidem illo loco πλοκερός scribunt. Verbi διάκω unde Buttmannus Lexil. I. 218. διάκονος et διάκτορος nata putat, nec pes nec vola apparet. Ergo jure Theognostus p. 139. verborum in κω desinentium enumerationem orditur ab iis quae ε in penultima habent: πλέκω, τέκω, κρέκω, δέκω, quo omisso Arcadius p. 152. addit πέκω et sic ille fortasse scripserat pro thematico τέκω. Quanquam ne πέκω quidem in praesenti invenitur. Ἔκω et ἀέκω etymologice ficta sunt. Hyperdisyllaborum, quae Arcadius adjicit p. 152. [13]) unum ὀλέκω paragoge productum, alterum ἐρέκω τὸ σχίζω nullo teste firmatum, tertium ἐνέκω utut congruens derivatis ἐνήνοχα et ἠνεκής [14]) tamen ficti simile est; nam Κατενέκουσι ἔρχονται Hes. vel ob hanc causam in suspicione ponimus quod καταφέρειν non ita ut καταίρειν et κατάγειν dici solet pro κατέρχεσθαι. Ἀλέκω, quod Critici in Anth. effinxerunt, et illi ignotum fuit et si EM. cognitum habuisset, ab hoc potissimum ἀλέξω ortum putasset, non ab ἄλκω ἄλξω p. 59, 17. Sed revisam ad Theognostum: τὰ εἰς ηκω σπάνια, τήκω, δήκω ἐξ οὗ τὸ δαγκάνω, ἥκω ὅπερ ἐν τοῖς παθητι-

---

13) Eadem pagina l. 25. pro σαλκῶ scribendum est φαλκῶ, unde Ἐμφαλκωμένος περιπεπλεγμένος Suid.

14) Διένεξις, ἐπένεξις, εἰςένεξις, προένεξις Anecd. Bekk. 743. 756. apud posteriores modo leguntur et ea saepe per γξ scripta.

κοῖς διὰ τοῦ ι γράφεται, omisso novitio στήκω Herodian. Epim. 129. et thematico λήκω, a quo Schol. Il. XV. 25. aoristum λάκε et Schol. Aesch. Sept. 169. paragogum λακάζω, Eustathius 1263, 4. participium λεληκώς repetit sed ipsum inusitatum dicit, et omnino non reperitur nisi epenthesi auctum λάσκω aut alio deflexum ληκῶ. Ac ne δήκω quidem, quod Schneidewinus (*Beitr. zur Kritik der Lyr.* 104.) Hipponacti restituit, alios auctores habet quam Grammaticos, Arcadium, Herodianum Epim. p. 20. Sch. Od. I. 381. et EM. 260, 56. v. ad Buttm. 142. In ικω unum est ἵκω, nam ἴκω non aspiratum unde nonnulli προΐξ, προΐκτης et καταπροΐξομαι compositum putant, evanuit; δίκω ab Herodiano positum l. c. unde δίσκος id est jaculus manavit v. Sch. Eur. Phoenn. 640. ut a πέκω πέσκος, tantummodo ex aoristo ἔδικον relucescit. Πίκειν ξαίνειν Hes. scriptura modo differt a πείκειν, nec fide dignum Νίκειν λικμᾶν, et adjunctum huic nomen Νίκλον λίκνον. De homerico κρίκε dixi in Parall. 408. Δόκω Grammatici ponunt ad explicandum δόξω EM. Cram. II. 88. In υκω unum novimus βρύκω, nam ἐρύκω idem est atque ἐρύω cum epenthesi, μύκω hypotacticum, cujusmodi etiam Τύκω ἑτοιμάζω Hes. esse videtur ut Ἀποθυκεῖν ἀποτυγχάνειν, quod H. Stephanus reposuit pro ἀποθύκειν. In ωκω pariter unum Ῥώκομαι ὀργίζομαι Hes. quod a βρύκομαι specie modo differre apparet ex sequentibus Ῥωκῶσα βρύκουσα τοὺς ὀδόντας et Ῥώχειν βρύχειν τοῖς ὀδοῦσι. Diphthongorum duas fert haec terminatio ει et ευ. Nam quod Phavorinus affert Διαφαίκειν διαφαίνειν, sumtum est ex Hesychii loco dubio Διαφαίκωσι διαφαίνειν (sic). Arcadius affert p. 152. πείκω et δείκω τὸ δεικνύω, quorum illud non alibi legitur quam apud poetas epicos, alterius auctor nullus. Sed constat εἴκω ἐκ τοῦ παρεπομένου τὸ θέλω EM. 297, 10. hoc est ab illo ἕκω, unde plerique participiale ἑκών derivatum putant Arcad. 176. Sch. Hesiod. Scut. 354. velificante Sophocle Oed. C. 172. εἴκοντες ἃ δεῖ κοὐκ ἄκοντες, nec dubitanter Apollonius de Pron. p. 73. τὸ ἑκὼν δασύνεται κἂν ἀπὸ τοῦ εἴκω ἐσχηματισμένον ᾖ. Quo sumto εἴκω epsilon sic ut πείκω magis nativum habet quam iota, quod in

aeolica forma *Γῖξαι χωρῆσαι* Hes. praevalet.[15]) At homonymi verbi, unde *ἴκελος* extitit, primitiva forma videtur *ἴκω* iota brevi, cui corroborando modo sigma adhibitum est *ἴσκω* id est *εἰκάζω*, modo epsilon *εἴκω* ut *θέσκελος*, *θείκελος*. Hunc ad numerum accedunt trisyllaba *ἐρείκω* frendo, quod cum *ῥήγνυμι* frango comparatur nec minus cum *ἐρέχθω*[16]) et *ἐνείκω*, cujus unicum quod Buttmannus ex Hesiodo affert exemplum *συνενείκεται*, Goettlingius adversus Hermannum tuetur auctoritate Grammatici in EM. *τὸ ἐνείκω βοιώτιον.* Duorum vero, quae Matthiae subjecit, unum *ἐνείκῃ* prorsus inutile ad probandum, alterum *ἐνεικέμεν* Il. XIX. 194.[17]) paullo aptius est; id enim ne aoristo priori adscribamus terminatio prohibet; nam *οἰσέμεν* certe formam secundi sequitur, quodque Sch. Il. XXIII. 663. dicit *ἀξέμεν παρὰ τὸ ἄξαι*, non eam vim habet ut illud aliter accipiamus atque *ἄξετε*. Si quis autem *ἐνεικέμεν* infinitivum aoristi secundi dixerit, adversantem sibi habebit Eustathium, qui *ἐνεγκεῖν* dici affirmat neque vero *ἐνεικεῖν* p. 1145, 62. ac profecto quod unicum erat contrarium exemplum *ἐνείκοι* Il. XVIII. 147. nunc scribitur *ἐνείκαι*. Quamobrem nisi illo loco *ἐνεγκέμεν* substituimus, quod in libris aliquam multis legitur, manebit *ἐνείκω* inconcussum, neque aliunde expediri potest bajulorum nomen *προὔνεικος* Eust. 983, 48. de quo disserui in Aglaoph. 1325. nam ut ab aoristo *ἐνεῖκαι* ducatur Choerobosco Cram. II. 251. non concedimus v. Dissert. XIV. Verbum diphthongo *ευ* praefinitum cognovimus unum idque parum accurate *Δεύκει φροντίζει* Hes. cui simile *ἐνδυκές* et *ἐνδυκέως* a Grammaticis exponitur *ἐπιμελῶς* Sch. Nic. Th. 261. Sch. Apoll. I. 883.

---

15) Herodianus ap. Stephanum s. *Οἶκος* et Choeroboscus Gaisf. T. III. 77. *οἶκος παρὰ τὸ εἴκω τὸ χωρῶ*, cujus ex sententia *οἶκος* proprie significat *χῶρον* et verbum *εἴκειν* idem quod *χωρεῖν* id est cedere, locum dare, ut Soph. Phil. 463. *ἐὰν θεὸς πλοῦν ἧμιν εἴκῃ* Schol. explicat *συγχωρῇ*. Et nos dicimus *einräumen* pro concedere.

16) Schol. Il. XIII. 441. *ἐρεικόμενος σχιζόμενος ῥησσόμενος, ὅθεν ἐρειγμός καὶ ἐρεικτόν.* Schol. Oppian. I. 714. *ἐρείκω διφθόγγως· ἀνεφάνη γὰρ τὸ ε ἐν τῷ ἐρέχθω.*

17) Schol. Vict. l. c. *ἐνεικέμεν ὡς λαβέμεν παρὰ τὴν ἐνεικών μετοχὴν καὶ ῥῆμα τὸ ἐνείκω.*

ipsumque a *κῆδος* repetitur Sch. Od. VII. 256. inepte quidem sed tamen ut pateat inter *δεύκειν* et *φροντίζειν, ἐπιμελεῖσθαι* aliquid intercedere commercii. *Δεύκω*, de quo EM. 260, 56. *δείκω (δεικνύω) ἐκ τοῦ δεύκω τὸ βλέπω τροπῇ τοῦ υ εἰς τὸ ι*, Grammatici excogitasse videntur ad explicandum adjectivum *ἀδευκές*, quod alii pro *ἀγλευκές* accipiunt, alii pro *ἀφανές παρὰ τὸ δεύκω* id est *δείκω*, vel pro *ἀδόκητον ἐκ τοῦ δέκω* Sch. Od. IV. 489. VI. 273. Eust. 1506, 3. quorum nihil satis tutum est. *Δεικνύειν* cum *τίκτειν* cognatum esse nonnulli colligunt ex similitudine germanicorum *zeigen* et *zeugen*, quibus ponduseulum adjicit Hesychius *Τῖξον δεῖξον*. Consonas kappa nullas sibi antecedere patitur nisi liquidas, ac ne has quidem sine aliquo delectu; lambda uni *ἕλκω* inhaeret, namque *φέλκω* Buttmannus fabricatus est ad expediendam adjectivi *φολκός* originem Lexil. I. 246. litera *μ* re ipsa excluditur, neque *ν* apparet nisi in *ῥέγκω* et quibusdam perreconditis: *Καγκομένη ξηρὰ τῷ φόβῳ* et *Λάγκει ἐῴκει* Hes. *Κένκει* (sic) *πεινᾷ* Phot. quorum primo Albertius *καγκαινομένη* substituit, nec tamen incredibile est quosdam pro *καίω* dixisse *κάγκω* ut *πολυκαγκής πολύξηρος* EM. alterum vix commemorassem nisi animo obversaretur *ἐναλίγκιος*, quod jam pridem miraculo fuit, et germanicum *leikan* (gleichen) v. Proll. 142. Tertio Schleusnerus apponit non minus nebulosum *κερχνεῖ πίνει*, mihi occurrebat proverbium *κίγκλου πτωχότερος*, quia mendicus et famelicus eodem loco sunt. Nec facile quis expediet Hesychii locos *Ἐπιζύγκουσα ἐπικλείουσα μύουσα, Ἐπιζυγκλεῖν ἐπισκαρδαμύττειν ἐπιστένειν ἐπικατακλᾷν, Ζυγκλεῖ μύει, ὁρμᾷ, σκυθρωπάζει*, quarum interpretationum pleraeque cum *Ζικνῶσαι σκυθρωπάσαι* et *στυγνάσαι* conveniunt. Sed haec missa facio. *Ἀλάλκω* subjunctivum esse jam veteres perspexerunt v. Schol. Il. IX. 605. quare in Quinti loco, quem attuli ad Buttm. VII. 267. *οὔπω δήια ἔργα οἶδας ἅ τ' ἀνθρώποισιν ἀλάλκουσιν κακὸν ἦμαρ* reponendum est homericum *ἀλέξουσιν*. Liquidarum quarta in uno residet *δέρκομαι*. In *σκω* plurima excidunt, quorum pars maxima a puris orta per epenthesin *βάω βάσκω* (vado) *φάσκω, κατακικλάσκω, τρύσκω, ἐνδιδύσκω, τιτρώσκω* etc. v. ad Buttm. 60., alia ab obsoletis ducta *χάσκω, θνήσκω*,

πιπίσκω, βόσκω. Nonnullis vero kappa nativum est, a δέκομαι δειδίσκομαι, quod Homerus pro δεξιοῦσθαι, inferiores pro δεικνύναι usurpant, a τυκεῖν (τεύχειν, τυχεῖν) τιτύσκομαι, [18]) quibus simile videtur λακεῖν λάσκειν sive βλάσκειν τὸ λέγειν Hes. [19]) nisi libet utroque ponere antiquius λάε, quod idem interpretatur ἐψόφησε, ἐφθέγγετο. Sunt etiam quae dentalem stirpi insitam in sigma verterint κλώθω — κλώσκω, βάζω — βάσκω τὸ λέγω, ἐπιβιβάζω — ἐπιβιβάσκω, εἴδω — ἴσκω, cujus sigma Herodianus ad Il. XVI. 41. ex futuro εἴσω influxisse censet; qua via hodie non utimur sed olim trita fuit: βάσκω παρὰ τὸ βῶ βήσομαι EM. 190, 40. ῥύσκομαι [20]) ἀπὸ τοῦ ῥύσω μέλλοντος ὡς θνήσω θνήσκω πλεονασμῷ Eust. 1373, 35. De ἴσκε, si pro ἔλεγε valet, dubitatur utrum κ acceperit pro π ἴσπε (ἔνισπε) an Graeci opinandi et dicendi hoc est cogitandi et cogitata eloquendi notiones una percusserint forma, sicut *opinari de aliquo* pro loqui Sueton. Octav. LXVII. hodieque ut Coraes ait Atact. T. II. 116. λέγω et εἴπω pro *puto* dicitur, ac jam Lucianus in Lucio §. 23. et 56. haec verba ad tacitas asini sui meditationes transfert ἄξιον θανάτου εἰπών, φανεῖσθαι λέγων, sicut Theocritus I. 50. de vulpecula loquens τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν φατί, neque hoc solum sed vulgo quoque φάσκειν pro. οἴεσθαι usurpatur, denique Nonnus XLII. 315. δόλῳ δόλον ἄλλον ἐπέφραδε dixit pro ἐπεφράσατο, verbumque *autumo* ambiguae esse potestatis Gellius docet XV. 3. qua in re nescio an etiam verborum λέγω et ἀλέγω ratio habenda sit, quorum alterum λόγον ἐνδιάθετον significat, alterum προφορικόν; eodemque εἴρω et *reor* non incommode trahemus. Eorum quae Hesychius promit, unum Μίσκει ἄρ-

---

18) Λύσιν καμάτοιο τιτύσκων Maxim. v. 278. ἔργα· τιτυσκόμεναι i. q. τεύχουσαι Quint. VI. 155.

19) Eustath. 1208, 40. τὸ λακεῖν οὐδέποτε ἐπὶ ἀνθρωπίνης κυριολεκτεῖται φωνῆς, εἰ μὴ παρὰ τοῖς τραγικοῖς.

20) Hoc solo nititur imperfecto ῥύσκευ, quod Thierschius Gramm. §. 210. p. 341. minus apte cum paragogo ζωννύσκετο componit. Si illud a ῥύομαι declinatum est, unum sibi simile habet μνάσκετο Od. XX. 294. sed idem pro ῥῦτο (ἔρυτο) accipi potest ut δύσκε.

χει, pro desperato relinquendum; alterum Ἐνθύσκει ἐντυγχάνει ad τυχεῖν referendum videtur, pro quo alicubi θυκεῖν dictum esse indicium praebet supra allatum ἀποθυκεῖν, eodemque conspirant Συνθύξει συναντήσει et Τύσσει ἱκετεύει, sicut ἄντεσθαι et ἀντιβολεῖν obviam eundi et supplicandi significationes complectitur. Diphthongos huic terminationi denegat Herodianus ad Il. XI. 799. et EM. 272, 12. ἴσκοντες Ἀρίσταρχος διὰ τῆς ει, ἐπεὶ ἐν ἑτέροις ἡ διαίρεσις ὁρᾶται ἐΐσκω. Ἀλεξίων δὲ διὰ τοῦ ι μόνον συνεσταλμένου· κἀγὼ δὲ συγκατατίθεμαι τὸ μὴ δύνασθαι τὰ διὰ τοῦ σκω ἔχειν δίφθογγον ἐκφωνουμένην ὅτι μὴ τὴν διὰ τοῦ υ πιφαύσκω. Ὁ δὲ λόγος παραιτεῖται τὴν αἰολίδα διάλεκτον διὰ τὸ μιμναίσκω καὶ θναίσκω. Suidas Δαίω — διδάσκω ἀποβολῇ τοῦ ι, ἐπειδὴ τὰ εἰς σκω κοινολεκτούμενα οὐ θέλουσι δίφθογγον ἔχειν, quare etiam πιφαύσκω omittitur in Epim. Cram. I. 151. epicis quidem tragicisque minime insuetum sed communi tamen usui exemtum v. Muetzell. de Theog. 220. Vocalium longarum priorem duo habent vulgo recepta θνήσκω et μιμνήσκω,[21]) praetereaque θρήσκω νοῶ et ῥήσκω λέγω, quae Photius et Hes. suppeditant, poeticumque κικλήσκω et novitia ἐκβλήσκω, ἐπιβλήσκω. In ωσκω octo κλώσκω i. q. κλώθω Hes. ῥώσκω in uno Hippocratis loco,[22]) φώσκω διαφώσκω et ἐπιφώσκω, quae interdum per αυ scribuntur v. Inttp. ad Herod. III. 86. reduplicatum γιγνώσκω et quae ex synaeresi orta sunt βρώσκω sive βιβρώσκω, θρώσκω, τρώσκω ab eodem principio unde verba perforandi τρῆσαι et τορεῖν.[23]) Inusitata sunt πλώσκω ἀπὸ τοῦ πλώω Epim. I. 343. quod fortasse ipse aliter scripsit πλώζω, et πτώσκω unde Eustathius 484, 2. πτωσκάζω repetit ut ab ἀλύσκω

21) Ὑπομνήσκω Orph. H. 77, 6. sed in Anacr. Fr. LXIX. pro ὅστις μνήσκεται εὐφροσύνης corrigendum est μνήσεται (sic in proecdosi scripsi; Bergkio in Poett. Lyr. n. 94. μήσεται placuit) pro μιμνήσκομαι Nonn. XVI. 159. μιμήσομαι.

22) De Cord. p. 485. T. I. ὅπως ἡ καρδία θάλληται (πάλληται?) ῥωσκομένως.

23) Ἐκτιτρώσκειν fortasse proprie significat ἐκ τρώμης sive τρύμης ἐκβάλλειν ut ἐκτρυπᾶν τὸ ἐκ τρύπης ἐξελθεῖν.

ἀλύσκάζω. Vocales ancipites ante hanc terminationem mensuram ab ea, quam primitiva habent, non diversam habere modo accentus declarat βάσκε, φάσκε, modo dialectus ἀποδιδρήσκω,[24]) modo utrumque πρᾶσις, πιπρήσκω, cujus primitivum περάω vocalem brevem habet sed producitur contractione ut in πράσσω. Idemque causae fuit cur suppressa vocali brevi, quae in μολεῖν, τορεῖν, θορεῖν et *vorare* apparet, succederet longa βλώσκω, τιτρώσκω etc.

Adnotamentum. Jam anticipata ob certas causas magna parte eorum, quae de insitione consonae characteristicae dicenda habebam, pauca restant. Κρέκω et κρόκη nemo dubitat quin verbo κρούω adhaereant, ex quo denominata sunt instrumenta telae et musicae κερκίς[25]) κρόταλον, κρούπαλον. κρέμβαλον, crepitaculum. Δέρκω (ἐκδέρκω libri nonnulli Il. XXIII. 447.) Apollonius de Adv. 519. repetit a δράω τὸ βλέπω, unde Δρατοί οἱ ὀφθαλμοί EM. ὑποδρώμενος ὑφορώμενος Orion 157, 7. ὑποδρασία ὑποψία Hes. adverbiumque ὑπόδρα expers consonae quam ὑποδράξ cum verbo δρακεῖν partitur.[26]) Qua ratione autem δρακεῖν cum δράω connexum est, eadem δακεῖν et δάπτειν copulatur cum δάω δαίω τὸ μερίζω Eust. 857, 54. et καταπτακεῖν cum πτάω sive πτέω, unde καταπτήτην pro κατεπτηξάτην, et porro ἀπλακεῖν cum πλάω, cujus vestigia infra demonstrabo. Praesens utriusque aoristi si quis secundum analogiam quaerat, non aptius inveniet quam πτήκω et πλήκω sed recepta sunt πτήσσω et πλήσσω. Kappa discretivum nonnunquam in aspiratam vertitur δέκομαι δέχομαι, Ῥέγκει ἀττικῶς ῥέγχει ἑλληνικῶς, Βρύκειν ἀττικῶς βρύχειν ἑλληνικῶς Moer. qui sine dubio non ignoravit mordere et frendere etsi natura conjuncta et effectu paria sint tamen non omnibus locis com-

---

24) Simplici uti videtur Schol. Il. XI. 799. εἴσω εἴσκω ὡς μεθύσω μεθύσκω, δράσω δράσκω, unde derivatum est δρασκάζω ut λάσκω λασκάζω.

25) Κερκίδος κρότοι Lycophr. 277. σπαθίοις πηνίσματα κρούειν Anth. VI. 283. Κρέκοντα κερκίζοντα, Κρεγμός κροῦσις Hes.

26) Hujus tamen adverbii consona finalis ad formationem pertinere potest ut γόνυ γνύξ, ἄντα ὑπαντάξ, σύρω ὑράξ, περί πέριξ, κουρά κουρίξ.

mutari posse cf. Ellendt. Lex. Soph. I. 323. Et τεῦξαι τετυκεῖν τυχεῖν ab eodem principio orsa in exitu discrepant. Alias asciscit consonam expletivam, vel ν δάκνω, vel τ τίκτω, πέκτω pecto et ex graeco πλέκω plecto et plico v. Parall. 103., sed homonymum plectere, quod in passivo dici solet, Vossium recte ad πλήγω referre existimo. Sigma characteri antepositum veteres a futuro sumtum putant kappa per pleonasmum addito, sed eodem jure contendi poterit θνήσκω et alia id genus sigma pleonasticum habere et kappa a perfecto derivatum ad modum praesentium syracusanorum πέφυκω etc. aut etiam utramque literam impositiciam esse ut πτ in δύπτω, σθ in βιβάσθω, exceptis iis quae kappa nativum habere constat ut δείκνυμι et δειδίσκομαι, quanquam hujus quoque etymon vocale indicare videtur Sch. Od. VI. 242. τὸ δέατο ἀντὶ τοῦ ἐδόκει ἀπὸ τοῦ δέω δεύω.[27]) Hoc ut sumeret adduxit eum adjectivi ἀδευκές interpretatio vulgaris ἀδόκητος. Nobis satis est δέω, cui proximum ponimus δέκω manum protendo vel ad δεῖξιν, vel ad δεξίωσιν, vel ad δέξιν, unde translata sunt δόξα, cujus significationi homericum δέατο quasi prolusit, et προςδοκία. Δεδίσκομαι vero, quod plerumque δεδίσσομαι scribitur[28]) veri similius est a δίομαι extitisse. Ἐΐσκω sive ἴσκω significationis causa magis ad εἴκω (εἰκάζω) inclinat; nec tamen improbamus Schol. Od. XIX. 203. ἴσκε ἀπὸ τοῦ εἴδω. Nam si a capite arcessimus, εἴσασθαι, ἐοικέναι, ἶσος, ἴκελος sive εἴκελος et quod J. Scaliger huic comparat *aequus*, quaeque hinc manarunt syntheta ἀεικής, ἀειδής, ἀϊδνός, ἀείδελος, ἀΐδηλος, tam simili inter se sunt colore ut unius etymi temperamenta videantur kappa et delta alternantibus.[29]) Trope vocalium

---

27) Hic in memoriam incurrunt obscurissimae Hesychii glossae Μεταδεῦσαν μετάνοιαν, Μεταδήα μεταμελέτη. Numne fuit Μεταδεῦσαν μετανοῆσαν (ut μεταδόξαν et μεταμέλον) Μεταδηΐα μεταμέλεια?

28) Δεδίσκομαι Arist. Lys. 564. Maltby, quia alibi non legitur, in δεδίσσομαι mutat; in H. H. in Merc. 163. a Criticis illatum est, nec legitur Stob. Ecl. Ph. I. 12. unde Heindorfius profert ad Plat. Phaedr. p. 245. B.

29) Σφαίρῃ ἐείδομαι pro ἔοικα Anth. XIV. 58. ἰκτὸν τὸ ἐοικός Theogn. 15, 32. ἶσος τινὲς διὰ τῆς ει ἀντὶ τοῦ ὅμοιος ἐπεὶ καὶ εἰσάμενος

partim ad significationem pertinet μακών, ἔμυκον, μηκᾶσθαι, miccire, qua de enallage infra dicam, partim ad vocem modo: δύο θέματά εἰσιν ἥκω καὶ ἵκω σεσιγημένον δέ scil. τοῖς κοινοῖς Sch. Od. V. 194.[30]) Verum haec mutabilitas nulla re una magis cognoscitur quum ex verbo obliterato, cujus varias species producit Hesychius omnibusque significationes reputandi, noscendi observandique et cavendi subjicit Θράσκειν ἀναμιμνήσκειν, Θρήσκω νοῶ, Θρώσκω γνώμα (sic) Καλλίστρατος ἀντὶ τοῦ αἰσθάνομαι[31]) et nomina Θρέσκη ἡ πάντα εὐλαβουμένη, Θρῆσκος (θρησκός) εὐσεβής, quorum illi verbum θρέσκω praestructum fuisse ostenditur aoristo Ἐθρέξατο ἐφυλάξατο ἐσεβάσθη, ut a similibus oriuntur futura et aoristi βλώσκω ἔβλωξα, ἀλύξω, διδάξω et ἱλάξομαι.[32]) Ab altero derivatum est θρησκεία religio hoc est proprie iterata lectio vel, ut Cicero ait, reputatio et observatio praecipue eorum quae ad cultum deorum pertinent uno nomine εὐσέβεια et θρησκεία.[33]) Thema si poscitur, ad grammaticam rationem nihil interest utrum θέρω ponatur an θρέω, nam illius vestigia manent in θέραψ θεραπεία, quod a θρησκεία perpaullum distat; alterius formae notitiam habuit Scholiographus Eur. Med. 51. qui θρεομένη exponit συννοου-

---

ἀντὶ τοῦ ὁμοιωθεὶς Sch. Il. XXIII. 132. Pro ἀειδής id est ἀΐδνός sive ἀόρατος Aratus posuit ἀεικής, quod vulgo deformis significat — οὐκ ἀεικὴς ἀλλὰ φαεινός v. 586.

30) Πῖδαξ παρὰ τὸ πηδᾶν ὡς ἥκω ἵκω EM. 671, 9. Schaeferus ad Demosth. T. I. 278. not. suspicatur ἥκω ex verbi ἵημι perfecto obsoleto ἧκα (εἷκα) reflexum esse, nec dissentit Matthiae p. 593.

31) Quod addit τινὲς δὲ ἀντὶ τοῦ ὁρῶσαι κατὰ τὸ πληθυντικόν, suspicionem affert scripturae ancipitis ΘΡΩΣΚΟΥΣΑΙ, quod Callistratus pro dativo accipiebat θρωσκούσᾳ γνώμᾳ, alii pro nominativo pluralis θρώσκουσαι γνῶμαι vel γνώμᾳ.

32) Hoc ignoravit Choeroboscus Gaisf. II. 489, 26. Cram. I. 103. EM. 231, 40. τὰ διὰ τοῦ σκω ἄκλιτα ἀπὸ παρακειμένου πλὴν δύο θνήξω καὶ ἀλύξω· τὸ γὰρ διδάξω ἀπὸ τοῦ διδάχω ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ὀνόματος διδαχή ὡς στεναχή, ἰαχή.

33) Ciceronis originationem confirmant graeca verba legendi ἀναγινώσκειν, ἀνανέμειν, ἀναλέξασθαι, quae omnia habent significationem recognoscendi et reputandi; Ἀνελέγετο ἀνεπόλει Suid. ipsumque *intelligere* a legendo.

μένη falso quidem sed tamen ut verbi *θρέω* fidem faciat; e magis etiam Hesychius *Ἐνθρεῖν φυλάσσειν*, cui Ruhnkenius ad Hes. Theog. 903. correctione mparum probabilem nec porro necessariam adhibet *ἐνωρεῖν* nemini lectum. His nescio an adjungi possit *Τερθρεύειν τηρεῖν σκοπεῖν* Hes. quod reduplicati simile videtur et *Τερθρεία γοητεία ἢ περιπάθεια* Tim. Lex. hoc est superstitio religioni, ut Cicero eodem loco declarat, vicina; postremo ab eodem *θρέω* producta suspicor *Θραινομένη προορῶσα*, quod ex serie literarum substitutum est pro *θραννομένη*, et *Θρώσσει φοβεῖται* hoc est reveretur et respectat, neque est unde nomen *θρωσμός* commodius derivari posset, si id locum significaret unde prospectus est, quod veterum aliqui crediderunt, ut Photius *θρωσμός τόπος ἀφ' οὗ* (*ἔστι*) *θορεῖν ὅ ἐστι θεάσασθαι* ubi duae sententiae colligatae sunt, una probabilior *ἀπὸ τοῦ θορεῖν,* altera jam pridem deserta *ἀπὸ τοῦ θρεῖν* hoc est *καθορᾶν* sive *θεωρεῖν* ut ab aliis dicitur. Sed gradum referre oportet.

§. 3. Epim. Cram. I. 275. *τὰ εἰς χω λήγοντα δισύλλαβα βαρύτονα τῷ α καθαρῷ παραληγόμενα σπάνια εἰσι, τὸ ἄχομαι καὶ μάχομαι· καὶ ταῦτα δὲ ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται,* cui canoni in Etym. Gud. 382, 7. Herodiani nomen subscriptum est. Nec praesto sunt trisyllaba nisi derivata *ἰάχω, στενάχω.* In Theognosti parapegmate p. 139. primum locum obtinent *βρέχω, δέχω, ἔχω, τρέχω, λέχω,* quod fictum est propter *λέχος λέξασθαι.* Secundum *νήχω, σμήχω, τρήχω ἐξ οὗ τ ε τρήχει δ' ἀγορή, ψήχω* p. 140. quibus Arcadius p. 153. et Epimer. Cram. I. 229. II. 325. assunt *λήχω ἀφ' οὗ τὸ ἔλαχον* (*καὶ λάξομαι*). Nec magis usitatum est *βρήχω* unde *Ἐβεβρήχει ἐπήχει* Hes. conjugatum aoristo *ἔβραχε,* ut *ἔλαχον εἴληχα.* Prorsus incomperta sunt *Ἀποσήχειν ἀποδιώκειν* Hes. et *Ἀπόσεσχεν* (sic) *τοὺς ὅρμους τοῦ μετάλλου· ἀποσέξαι τὸ διασεῖσαι καὶ κινῆσαι* Anecd. Bekk. 205. quorum illud cum *ἀποσεύειν,* alterum cum *ἀποσείειν* aliquatenus congruit. In *ιχω* EM. 516, 12. unum memorat *γλίχω* [34]) et alio loco 526, 7. *ἀπόστειχε* (*ἀπόστιχε*) *δεύτερος ἀόριστος προστακτικὸς καὶ ἀπόφασθε ἀπὸ τοῦ ἐφάμην,* cavere videtur ne

34) Activa forma utitur Tzetzes Chil. VII. v. 267.

quis hoc a φῶμαι, illud a στίχω deflexum putet; nec dubium quin Arcadius p. 153. τὰ εἰς χω παραληγόμενα μακρᾷ στίχω, τύχω, ψύχω, τρύχω, λείχω, γλίχω scripserit στείχω, τεύχω ut Choeroboscus Gaisf. II. 590. Στίχουσι βαδίζουσι Hes. a Dindorfio editum est Soph. Ant. 1129. et legitur hoc saepe in codd. Herodoti I. 9. II. 76. IX. 11. 58. et 61. saepissime in cod. Pal. Anth. quamvis repugnante metro v. Hecker. Comment. de Anth. 174. et omnino non certius videtur quam Ἴδονται φαίνονται, Ἴρεται ἢ εἴρεται συνάπτεται, Λίπει ἀπολείπει Hes. Λίχων ἀντὶ τοῦ λείχων Lex. Albertii ad V. Λίττον.[35]) Pro μηχῶ τὸ οὐρῶ Excc. Cram. T. IV. 191. scribendum est ὀμίχω, cujus solus extat aoristus: τὸ ὤμιξεν ὡς ἀπὸ βαρυτόνου τοῦ ὀμίχω ἐστί Choerobosc. Dict. II. 590. v. ad Aj. p. 180. Ἀπὸ τοῦ κίω γίνεται κίχω βαρύτονον καὶ κιχῶ περισπώμενον καὶ κίχημι παράγωγον EM. sed illud thema semiperfectum est aoristi Κίξαντες ἐλθόντες, Κίξατο εὗρεν ἔλαβεν Hes. ut Κιχείς καταλαβών et venire dicitur atque invenire i. e. consequi. Trium illorum, Ἀρίχεται, Ἀρόχεται et Ὀριχᾶται, quae Hesychius eodem modo interpretatur ὀλίχεται ἐπιθυμεῖ, indubia est cum ὀριγνᾶσθαι societas sed correctio difficilis. Ψίχω ab Eustathio 1071, 5. fingitur ex nomine φίξ ut στίξ ἐκ τοῦ στείχω στίχω Sch. Lips. ad Il. II. 266. Omicron omnino in paralexi non reperitur. Nam quod Schol. Od. IV. 222. dicit καταβρώξειε per ω longum scribendum esse si significet καταφάγῃ, brevi vero si καταποθίη ἀπὸ τοῦ βρόχω, id ad verum redigit Eustathius 1719, 57. Βρόχω θέμα ἄχρηστον τοῦ ἀναβρόξειεν, ἐξ οὗ καὶ ὁ βρόχθος καὶ βροχθίζειν, et pro illo nunc scribitur καταβρόξειε quia βιβρώσκω futurum facit βρώσομαι a themate βόρω quod conjunctius videtur verbo mordendi βρύκω, καταβρύκω, altero βρόχω magis ad glutiendi significationem inclinante, quam Zenodotus perfecto ἀναβέβροχε tribuit Il. XVII. 54. id est

35) Ex eo quod Scholio Od. IV. 277. περίστειξας περιῆλθες ἀπὸ τοῦ στίχειν in cod. Harl. adscriptum est Ἀρίσταρχος βραχέως, non apparet eum praesens στίχω sumsisse pro usitato sed potius a στείχω declinatum putavit adhibita systole ut Schol. Il. XV. 704. Cram. I. 222. ἐκλιμένοι περικλειόμενοι συνέσταλται ὡς τὸ περιστίξας.

ἀναπέπωκε [36]). In υχω quatuor exeunt, quae Theognost recenset: βρύχω, σμύχω, τρύχω, ψύχω et trisyllabum ὀρύχ. Nam pro Ἀμύσχεσθαι ξέειν τὰς σάρκας Hes. et quod St phanus huic supponit ἀμύχεσθαι, praestat ἀμύσσεσθαι scribere, nihiloque tutius Τύχουσι τεύχουσι. Totidem in ωχ ῥώχω τὸ βρύκω τοῖς ὀδοῦσι Hes. ubi βρύκω idem signific quod βρύχω, sed in Sorani c. 88. p. 206. περὶ ῥωχμοῦ κ βηχός verbum ῥώχοντος τοῦ παιδίου διὰ τὸ πολὺ τὸ φλέγμ συλλέγειν non stridorem dentium significat sed graviorem sonantiorem animae meatum, qualis pituitosis esse solet, quod germanice dicitur *roecheln* vicinum ῥόγχῳ et ῥωχμ sive ῥωγμῷ, nam in utroque vacillant libri Aret. Sign. Ac I. 6. p. 9. Sign. Diut. I. 11, 103. Cetera notiora sunt σμώχ i. q. σμήχω, [37]) ψώχω τὸ τρίβω παρὰ τὸ ψῶ Sch. Aris Ran. 493. quod ionice dicitur σώχω. Sed Μώχεται φθον Hes. pro σμύχεται dictum videtur; nam id proprium invide tibus, ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸ φθόνον ὑποσμύχειν εἴληπται Eust. 78 35. Sequitur ut diphthongorum exempla proferam: τὰ ει χω τῇ ει διφθόγγῳ οὐ παραλήγεται πλὴν τοῦ στείχω κ λείχω EM. p. 253, 20. 516, 5. Cram. I. 245. et 416. to tidemque ευ habent τεύχω et εὔχομαι, nisi accipimus quo Hesychius praebet Λεύχεται κοιμᾶται. Unum οι ut ab He rodiano discimus Epim. 253. τὰ διὰ τοῦ υχω διὰ τοῦ υ γρά φεται πλὴν τοῦ οἴχομαι, quare pro στοίχω Theodos. p. 70 40. στοιχῶ scribendum. Et consonantium: ἄγχω, ῥέγχω, ἐλέ γχω [38]) ἄρχω, ἔρχομαι, κέρχω, σπέρχω, πάσχω, ἴσχω.

Adnotamentum. Quatuor hujus ordinis verborum νήχω, σμήχω, ψήχω, τρύχω primitiva statum tenuerunt νέω

36) In Epigr. de naufrago, quem κῆτος ἀπέβροξεν ἄχρις ἀπ ὀμφαλίου in Meinek. Del. 134. praefero quod Plan. scripsit ἀπέβρυξ. *demordit* ut μύραινα ἁλιῆας ἐμβρύξασα Nic. Ther. 824. a βρύκω u καταβρύκω. Ac vicissim in Anth. VII. 624. θάλασσα νῆα ἔβρυξε aptius fuerit ἔβροξε glutivit.

37) Schol. Arist. Thesm. 389. et Hesych. ἐπισμήχειν ἐπιτρίβειν σμῶξαι γὰρ τὸ πατάξαι, ἔνθεν σμῶδιξ. EM. σμώνη ἡ τοῦ ἀνέμου πληγὴ ἀπὸ τοῦ σμῶ.

38) Κέγχει ἐπιδάκνει Hes. praetermisi cum aliis aeque ignotis.

sive νάω [39]) σμάω, ψάω, τρύω. Eustathius p. 1635, 64. addit τρῶ τρέχω ὡς βρῶ βρέχω, quorum prius confirmatur quadamtenus compositis ἐντρεχής, κακεντρεχής, in quibus significatio *versatilis* inest, et latino trepidare id est festinare et discurrere. Verbi βρέω indicium unde sumserit nescio, sed ut Philoxenus ἀφρός a φρέω Anecd. Bekk. 877, 19. sic ille ὄμβρος fortasse a βρέω (βρύω, βλύω) deductum putavit [40]) omicro vacanter addito ut ὄβριμος a βρῖ. Γλίχομαι et λίπτω ut a Grammaticis eodem verbo ἐπιθυμῶ explicantur, ita unum principium habent thematicum λίω, unde λελίημαι, ac ne λείχω quidem hinc secludere audeam in tanta convenientia adjectivorum λίχνος et λιμβός. Cum τρῶ τρύχω Eustathius 1277, 8. confert σμῶ σμύχω, quod pro σμήχω positum est in Anth. V. 254. μή με μάστιξ κατασμύξῃ pro κατασμήξῃ. Plerique vero distinguunt σμύχω τὸ καίω, σμήχω δὲ καθαίρω Sch. Theocr. III. 17. neque ex eodem semine nata putant sed τοῦ σμύξαι, ὃ καὶ τύφεσθαι καλεῖται, τὸ θέμα σμύζω ἢ σμύσσω ἢ σμύγω [41]) Sch. Il. IX. 654. Utilius foret scire quare Aristarchus Il. XII. 411. maluerit πυρὶ σμώχοιτο scribere quam σμύχοιτο, librosne sequutus an quia diversam utrique significationem tribueret. Eundem verbo πάσχω originem puram πάω assignasse et ab hoc homericum κακὰ πολλὰ πέπασθε derivatum putasse suspicatus sum ad Buttm. p. 25. Hinc πάθος proficisci potuit ut a μάω μάθος, et porro παθεῖν novitiumque πανθάνειν v. Coraes ad Heliod. p. 341. qui praesens πήθω ponit ut Herodianus Eust. 1663, 12. et Heraclides 1832, 2. uterque perfectum πεπαθυῖα sequuti. Et Scholiastes Aristot. p. 85. b. 42. πηρός παρὰ τὸ πήθω πήσω, ὡς ἐκ τοῦ ὀκνήσω ὀκνηρός, pro quo rectius

39) Haec vulgo significant fluere, manare, νήχομαι natare, sed interdum miscentur Νάειν νήχεσθαι Hes. προσένηχε θάλασσα pro προσέῤῥει Theocr. XXI. 18. *unda natans* Manil. III. 52. ναύπους et ναυσίπους pro νηξίπους.

40) Gloss. Graecol. Βροχή *pluvia, Imbricitur* βρέχεται.

41) Ὑποσμυγεῖ ἀνιᾷ Hes. barytonum fuisse videtur; ἐπισμυγερῶς ἀπὸ τοῦ σμύχω Sch. Od. IV. 672.

attulisset *νάω νηρός.*[42]) Futuro *πήσω* congruens aorist *πήσας ἀντὶ τοῦ παθών* Sch. Agam. 1624. defenditur a Hermanno ad Nubb. 1122. alii *πταίσας* corrigunt; *Πήσασθαι μέμψασθαι* Hes. quid sit, non exputo; sed *πῆμα* nihil aliud est quam *πάθημα* Anth. V. 236. *Ταντελέης ἀχερόντια πήματα ποινῆς* a prototheto *πάω*, quod assumto theta (*πάθω*) duplici ratione ad usum accommodari poterat vel productione vocalis *πήθω* vel interpositione consonae *πένθω*, cujus ex similitudine ficta sunt *πείσομαι* et *πέπονθα*. Verum idem *πάω* in *πήχω* produci poterat ut *σμάω σμήχω* etc. et utramque aspiratam explendis verbis puris adhibitam esse documentum praebet aeolicum *πλήχω ἀντὶ τοῦ πλήθω* Cram. I. 149. id quod etiam in declinatione nominum observatur *ὄρνιθος ὄρνιχος*. Sed pro *πήχω* Graecis collibuit *πάσχω* dicere retento alpha primitivo additoque fulturae vice sigma ut *ἔχω ἴσχω*, cujus proprium futurum est *σχήσω, μίγω μίσγω, λέχω λέχος λέσχη*. Cetera quae in §. 3. exhibui consonam penitus infixam habent sed pleraque mutabilem *βρύχω βρύκω*,[43]) *ῥέγχω ῥέγκομαι* aliaque supra dicta; quo accedit variatio vocalis praecipue in onomatopoeticis *βραχεῖν*,[44]) *βραγχᾶν βεβρυχέναι*,[45]) *βρυχᾶσθαι*, *βρυχανᾶσθαι βραυκανᾶσθαι* rugire, in quibus nihil firmi et solidi praeter *ρ* et gutturalem ea quasi statumina vocis. *Τεύχειν* Passovius cum *τεκεῖν* cognatum putat, ut Doederlinus Synon. III. 54. parare et parere, nec minus *τεκεῖν* cum *τέκμαρ*, quod comprobat Herodianus *π. Μον.* p. 32. *τέκμωρ* literam *μῦ* insiticiam habere

---

42) Indidem est *πωρός ὁ τυφλός* Suid. *ταλαίπωρος* i. q. *τληπαθής παρὰ τὸ πωρεῖν τὸ πενθεῖν* et *πωρητύς* v. Hemsterh. ad Plut. v. 33. Bernh. ad Suid. l. c.

43) *Ὀδόντα ὀξὺν ἐπιβρύκουσα* Anth. VII. 433. *Βρύχειν τοὺς ὀδόντας οὐ τρίζειν* Thom. v. Ellendt. Lex. Soph. T. I. 323.

44) Schol. Il. XIII. 181. *βράχε ὠνοματοπεποίηκε ἀπὸ τοῦ ἤχου τῶν ὑδάτων· ἐντεῦθεν καὶ τὸ βρέχειν ὠνόμασται.* Hoc jure impugnat Buttmannus Lex. II. 121. *Βραχεῖν* de sonitu aquae Apollonius usurpavit, non Homerus.

45) *Βεβρυχέναι κατ' ὀνοματοποιΐαν ἀπὸ τοῦ βλύζειν ἢ βρύειν* Eust. 939. 25.

affirmans. [46]) Id mihi assensione non indignum, illud prope certum videtur verbi τεύχω facio formam primigeniam ostendere nomen τέκτων faber. Nec diversis radicibus orta duco τεῖχος, τοῖχος et paries.

CAP. IV.

De verbis dentalibus.

§. 1. Arcadius p. 155. πᾶν εἰς δω λῆγον ἔχον τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς φωνῆεν λήγουσαν μετὰ βραχείας οὐ βαρύνεται ἀλλὰ περισπᾶται, σταφιδῶ, ὁμαδῶ· τοῦτο καὶ ἀπὸ βαρυτόνου, ubi post ὁμαδῶ, quod nunquam gravatur, excidit κελαδῶ — τὸ γὰρ κελάδων ἑτέρῳ λόγῳ βαρύνεται Cram. I. 21. et ante ἀπὸ desideratur ὡς, caeteroqui illud a nostra causa alienum est quippe paragogum ut κελαρύζω. Et distinctius paullo post τὰ εἰς δω δισύλλαβα, εἰ ἔχει τὸ α (καθαρόν) ἐν τῇ πρὸ τέλους, περισπᾶται, φραδῶ. Unde elucet ἅδω τὸ κορεννύω EM. 164, 31. ἅδω ῥῆμα δοτικῇ (id est ἁνδάνω) Suid. βάδω Eust. 637, 5. χάδω 502, 11. veterum ipsorum judicio non pro usitatis habita sed more scholae conformata esse. Duo mediae formae verba affert Hesychius Λάδομαι γνώμην τίθεμαι et Ἅδεται πίμπλαται κοπιᾶται, quorum alterum penitus ignotum, alterum aut trisyllabiae nomine excusatum ut ὄθομαι aut doricum est pro ἥδεται, quod vulgo *delectatur*, proprie autem *satiatur* significat. Etenim ab eodem verbo ἄω satio manant vocabula ad speciem diversa, re sibi contigua, quoniam satietas modo voluptatem affert modo taedium atque pigrorem; ἄδος satietas, ἄδμα δόγμα (placitum) Hes. ἥδω oblecto, ἀδέω defetiscor, ἄση taedium, Γάσσα ἡδονή, quibus congenerata videntur latina *fastus*, *fastidium*. In Hesychii loco Σχαλίδες δι' ὧν σχάδουσι τὰ δίκτυα aut σταΐζουσι scribendum aut σχαλιδοῦσιν. — Τὰ διὰ τοῦ εδω δισύλλαβα βαρύτονα ἕδω, μέδω,

---

46) *Νύμφαι ἐκ Διὸς τετυγμέναι* Alc. Fr. LXVIII. nonnulli *τετογμέναι* scribunt; *pontus fecit Dionen* i. e. peperit Pervig. Ven. v. 11. ut *φύω* et fio; *Arabia ubi absinthium fit* Plaut. *δρύες φύοντι* Theocr. VII. 75.

πέδω, σκέδω Theognost. 140. quorum unum ἔδω a scriptoribus medicinae ionicis retentum, μέδω poeticum est, thematicum σκέδω σκεδάννυμι, mendosum πέδω pro ῥέδω τὸ πράττω, quod usitatis ῥέζω et ἔρδω supposuerunt, vel pro ψέδω φροντίζω Hes. quanquam hoc quoque dubium est et quia nusquam legitur et ob similem verbi ψέφω interpretationem v. C. II. §. 3. — Tria quae eta habent numerat Epim. Cram. II. 325: κήδω, μήδω, ἥδω, quod in EM. 372, 27. deest. — Verba in ιδω tacite excludit Arcadii canon in principio hujus paragraphi propositus. Pro Ἴδονται φαίνονται Hes. scribendum Εἴδονται vel ἴδωνται, pro Κνίδοντες κνίδῃ μαστιγοῦντες jam alii κνιδοῦντες correxerunt, quodque in Cram. I. 423. et EM. 812, 32. traditur χλίδω βαρύτονον καὶ χλιδῶ περισπώμενον, magistri confinxisse videntur ut thema haberent praeteriti κεχλιδώς, κεχλιδέναι, quod ad praesens χλιδάω pertinet sicut μεμυδώς ad μυδάω, et illa ab Hesychio suggesta Πεφλοιδέναι τὸν φλοιὸν ἀποβαλεῖν ad φλοιδάω, Ἔφλιδεν διέῤῥεεν ἐῤῥήγνυεν ad φλιδάω, quod idem σήπομαι interpretatur, et Κέχλοιδεν διείλκετο id est diffluxit, (ἐθρύπτετο, ἐχαυνοῦτο) ad χλοιδᾷν διέλκεσθαι τρυφᾷν et Φλυδᾷν διαχεῖσθαι, in quibus labialis et gutturalis eundem locum occupant. Ψίδω τὸ λυπῶ καὶ κτυπῶ Theognost. p. 13, 11. falso scriptum pro ψέδω, quod et ψέφω dicitur. [1]) Δίδω apud scriptores infimae aetatis legitur non dissimile imperfecto ἔδιδον in H. H. v. Buttm. Gramm. I. p. 509. ἀΐδων pro ἀείδων in Inscript. boeoticis Ahrensius de dial. aeol. p. 171. defendit dialecti proprietate. Τὸ ἐρείδω ὁ Ἀπολλώνιος λέγει ὅτι διὰ τοῦ ι γράφεται· ἀλλ' οὖν ἡ παράδοσις διὰ τῆς ει οἶδε γεγραμμένον Choerobosc. Dict. 571. — Quae sequitur vocalis huic terminationi derogata est: τὰ εἰς δω παραληγόμενα τῷ ο περισπᾶται σποδῶ etc. Arc. 155. In υδω unum exit obsoletum fere ὕδω τὸ λέγω Hes. [2]) Diphthon-

1) In nominibus quae in δων terminata genitivum in ωνος mittunt, Theognostus II. 31. refert ψίδων v. ad Aj. p. 169. adnot.

2) Hinc et ὕμνος derivatum putat Proculus Phot. CCXXXIX. 522. nec multum distant ὕθλος, Ὑλλεῖν λέγειν θρυλλεῖν, Φυλλεῖν ἀδολεσχεῖν Hes.

gorum tres reperiuntur *αἴδομαι,* [3]) *εἴδω, φείδω, δείδω* quod a Theognosto p. 140. in hoc recensu praeteritum est, duoque trisyllaba *ἀείδω* et *ἐρείδω*; quae sola esse testatur Choeroboscus Epim. in Psalm. 123. EM. 21, 15. *εὔδω, σπεύδω, ψεύδω.* Verum *οἴδω*, quod Matthiae profert ex Hippocr. Epid. VII. 690. T. III. *ὀδύνη ἐς κρόταφον ἐγένετο— οἴδετο ἡ κεφαλὴ ὄπισθεν* revincitur illo Arcadii testimonio: *τὰ εἰς δω παραληγόμενα τῷ ο περισπᾶται, σποδῶ, οἰδῶ, ἀοιδῶ (ἀοιδιῶ)* nec convenit Hippocratis ad usum qui *ᾤδεε* dicere solet, ac ne aptum quidem est sententiae quae *ὠθέετο* requirere videtur sed in codd. *εἴδεται* et *ἥδεται* scriptum est pro *ἐρείδεται* fortasse. Verborum non purorum unum ab alpha orditur *ἄρδω*, ex quo Eustathius 1318, 32. *ἄλδω* extitisse censet; unde Nicander *ἐναλδόμενος* composuit; simplex non reperi nisi quod Brunckius Arist. Nubb. 283. *χθὼν καρποὺς ἀλδομένη* substituit pro *ἀρδομένη*, et Spitznerus Observ. ad Quint. p. 226. *ἄρουρα ἀλδομένη ἀνέμοισι* pro *ἀλθομένη*, crebro autem derivata *ἀλδέω, ἀλδαίνω, ἀλδήσκω* alendi significatione praedita, quam etiam verbo *ἄρδω* attributam esse Hermannus ostendit ad Arist. l. c. Pluribus epsilon inest *ἔλδω, μέλδω*, quae ultra imperfectum declinari negat EM. 232, 18. *τένδω, σπένδω, μέρδω, ἀμέρδω, πέρδω*, nihil vero simile doricorum *ῥέδδω, πλάδδω.*

Adnotamentum. Pro illa Eustathii opinione de cognatione verborum *ἄρδω* et *ἄλδω* hoc dici potest eundem fluvium modo *Ἄρδησκον* nominari modo *Ἄλδησκον* v. Bernhard. ad Dion. p. 597. *Ἄρδω* et nomen fontis *Ἀρέθουσα* Stephanus ab *ἀρῶ (ἄρω) τὸ ποτίζω* deductum dicit v. ad Buttm. p. 62. [4]) quibus *ἔρση* adjiciunt *παραλόγως δασυνόμενον* Eust. 991, 27. et Buttmannus adeo in Lexil. II. 170. fingit verbum *ἔρδω.* Koenius vero ad Greg. 220. *alo, ἀλδήσκω,*

---

3) *Φαίδει ὄψει* Hes. a *φαίδομαι* ut videtur. Ejusmodi certe fundamentum habet *Φαίδων* proprium et *φαίδιμος.*

4) Hic pro *νεμέθω* operae dederunt *ἐμέθω.* Herodian. *π. Μον.* p. 13. *Ἀρέθουσαι πᾶσαι κρῆναι καλοῦνται ἀπὸ τοῦ ἄρδην (ἄρδειν) ἴσως σχηματισθεῖσαι.* Alpha et epsilon miscuerunt Cretenses *ἀέρσαν* dicentes *τὴν δρόσον* Hes.

ἄλσος et Ἄλτις a primitivo ἄω profecta censet, quo significat procul dubio illud unde ἆσαι *satiare* declinatum est cum adjectivis ἄατος id est insatiabilis et ἄναλτος, quod veteres varie interpretantur sed commodissime ii qui ἀπλήρωτον, ἀκόρεστον, ἀναύξητον reddunt παρὰ τὸ ἄλδω τὸ αὐξάνω EM. cui contra positum est ἀλτόν τὸ πολύ Hes. sicut a verbo synonymo τρόφι κῦμα et τροφόεντα κύματα id est adulta. Ἔλδεσθαι alii cum ἐθέλειν componunt EM. cui similem potestatem habet δήλεσθαι, alii cum ἑλεῖν Sch. Od. III. 418. Μέλδω fortasse cognationem habet cum μαλάσσω, quod ipsum dentalem recipit sed aspiratam μαλθάσσω, μάλθη, sicut Proculus ad Hes. Opp. 522. et Hesychius τένθης a τένδω arcessunt, hoc autem Eustathius ex ἔδω factum opinatur p. 773, 38. p. 1837, 42. [5]) Sed Sch. Arist. Pac. 1009. παρ' Ἡσιόδῳ τινές δοκοῦσιν ὀρθῶς γράφειν τένθει διὰ τοῦ θ et sic idem ad Nubb. 1201. τένθειν τὸ ἐσθίειν. Diversum illi Μέλδειν ἐπιθυμεῖν Hes. non dubito quin pro μέλειν curare valeat, unde μεληδών et μελεδαίνω manarunt. Σπένδω παρὰ τὸ σπείω EM. quod idem a πίω repetere videtur Σπεῖσαι παρὰ τὸ πῖσαι ποτίσαι, sed de neutro persuadet; σπείδω dialecti Siciliensis proprium fuisse dicitur indeque ortum futurum σπείσω. Πέρδω cum latino pedere et graeco βδεῖν βδόλος (paedor, foetor) eam similitudinem habet ut ρ insertum videatur. Verbum ἀμέρδω plerique consentiunt propriam habere significationem privandi et hinc translatum esse ad privationem lucis. Equidem sequor Moschopulum Sched. 145. ζαμερδνή· ἡ τῆς Ἀθηνᾶς ἀσπίς ἢ ἄγαν λάμπουσα· μέρδειν γὰρ παρὰ ποιηταῖς τὸ μαρμαίρειν et Schol. Eur. Hec. 1004. μέρδω τὸ παρὰ τοῖς κοινοῖς μαρμαίρω καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α ἀμέρδω, nisi quod hoc alpha non privativum esse puto sed pleonasticum. Ἀμέρδειν igitur proprie significat fulgere, et quia *splendor quicunque est acer adurit saepe oculos* Lucr. IV. 3. aciemque praestringit, hinc etiam hebe-

5) Hoc loco cum τένθης ὁ λίχνος καὶ τένθη ἡ λιχνεία connectit et alia parasitorum convicia et θυράπαξ, quod nescio an θυράσπαξ scribendum sit hoc est ὃς ἄλλων θύρας ἀσπάζεται, sive ut Homerus dicit δαιτῶν ἀπολυμαντὴρ ὃς πολλῇσι φλιῇσι παραστὰς θλίψεται ὤμους Od. XVII. 221.

tare (blenden) ὄσσε ἄμερδεν αὐγὴ χαλκείη Hom. quod Archytas dixit μαραυγίαν προςτιθέναι [6]) similiterque Nonnus V. 485. ὀφθαλμοὺς ἀμάρυσσεν ἐμοὺς ἀντώπιος αἴγλη. Dehinc traducitur ad hebetationem corporum fulgentium ut καπνὸς τεύχεα ἀμέρδει, sicut latine *speculum hebetari, fulgor excaecari* dicitur et nostra in consuetudine *blindes Silber.* Atque haec notio obscurandi voce signata est propria ἀμαυρός, ἀμαυροῦν et μαυροῦν, quae contraria sunt verbis μαρμαίρειν, μαρμάρεος, μαῖρα, quamvis ab eadem stirpe progenita. Quemadmodum vero vocabula sensuum saepissime inter se permutantur, ita ἀμέρδειν dicitur etiam ἐπὶ φωνῆς λαμπρᾶς καὶ διαφανοῦς ὡς σμερδαλέον κονάβησαν Porphyr. ad Il. XIII. 341. et σμερδαλέον βοᾷν aures clamoribus exsurdare. Et postremo quidquid vel adspectu vel auditu percellit, σμερδνόν dici coeptum est et σμερδαλέον—δεινὸν γὰρ καὶ φοβερὸν τὸ ἄγαν λαμπρόν Porphyrius ait l. c. Atque his rationibus ad dubitandum adducor ne μέρδω τὸ κωλύω καὶ βλάπτω Hes. et ἀμέρδειν illud, quod de lucis ereptione dicitur, diversum sit ab ἀμέρσαι expertem reddere, cujus origo est a μείρεσθαι. Sed absolvam quod restat. Δείδω παρὰ τὸ δείω πλεονασμῷ τοῦ δ Cram. I. 123. II. 193. Ἀείδω si quid sibi affine et conjunctum habet, id certe non est εἴδω τὸ ἐπίσταμαι Sch. Il. I. 1. sed αὐδή Schol. in Dion. Gramm. 709. cui quod vulgo affingunt thema ἄω (αὔω) idem aptum erat ad progignendum ἄδω et paragogum ἀείδω contractum in ᾄδω, ut ἀεικής αἰκής, sed iota subscripto quia alpha in schola pro longo accipitur. Ἐρείδω syllabatim crevisse Buttmannus Lexil. I. 120. ex nomine ἔρμα non sine ratione colligit; thema vero quodnam fuerit, ἔρω an quod illi placet ἔρδω, nemo definiat. Ἥδω veteres recte ad ἄω satio referunt v. §. 1. Μήδομαι, quod nonnulli ex μέδομαι mutatum volunt [7]) facilem habet cum μάομαι conciliationem.

6) Eustath. 936, 3. ἀμέρδειν τὸ ἀμαυροῦν καὶ ἀποστερεῖν τοῦ μέρδειν ὅ ἐστι τοῦ βλέπειν, οὗ ἐναντίον τὸ ζμέρδειν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ ἄγαν βλέπειν, quo ex loco in Thes. perperam affertur τοῖς Ἀχαιοῖς.

7) Πλεῦσαι πρὸς βάρβαρα φῦλα μέδονται Orph. Arg. 90. nihil differt a μαίονται, βουλεύονται. Μήσαο ἐβουλεύσαιο Hes. ubi μήσαιο tempori verbi magis quam ordini literarum convenit.

Εὕδω et *εὐνή* non longe distant ab *αὔω* dormio Nicand. *Σπεύδω* si Schneiderus recte judicat a *σπεῖν* productum esse, et hujus consonam insiticiam haberi oportet et synonymi *σπέρχειν*. Prisci illi *σφεδανός* et *σφοδρός* hinc orta putant Sch. Il. XVI. 372. [8]) *Ψεύδω* et *ψύθος* iidem cum *ψιθυρίζω* componunt, quod onomatopoeticum esse. Pro *ἀθέλδεται διηθεῖται*, quod in Anecd. Bekk. affertur e Dioclis fabula, Meinekius *ἀθέλβεται* scribendum suspicatur, sed eodem tamen modo est in EM. *ἀθέλδεται διηθεῖται καὶ ἀθέλγειν τὸ ἀμέλγειν*, quae sine dubio omnia idem valent hoc est mulgeo v. C. III. §. 1. *Ἔρδω* et *ἔργον* fortasse duas modo literas a natura ingeneratas habent, eas quae in *ἐρέσσω* (agito) *ὑπηρέτης ἔριθος* comparent v. Prolegg. 365.

§. 2. Terminationum, quae verbis mutis concessae sunt, feracissima est *ζω*, adeo quidem ut complura reperiantur quae omnia eadem elementa habeant intellectu diverso, velut quae primo se offerunt aditu *ἅζω* sive *ἅζομαι* aspiratum et duo non aspirata *ἄζω* sicco et *ἄζω* anhelo nullo inter se soni differitate nisi posterius, ut ex *ἀάζω* contractum, alpha longum habet, quod ii credidisse videntur qui *ἆσθμα* scripserunt v. Parall. 75. sed repugnat vetus auctor: *Τρύφων τὸ α πρὸ τοῦ ζ καὶ ψιλοῦσθαι καὶ βραχύνεσθαι ἀξιοῖ* Moschopul. Opusc. p. 33. *Λάζω δύο σημαίνει τὸ λαμβάνω καὶ τὸ ὑβρίζω* Schol. Hec. 65. Cetera catervatim addam sejunctis, quantum fieri potest, sonorum naturalium imitamentis, *βλάζω μωραίνω* Hes. quod mihi neque cum *βλάξ* (*μαλακός*) neque cum imitativo *blatire* quidquam commercii habere sed idem quod *πλαδᾷν* valere videtur hoc est proprie mucere, tum per similitudinem hebere, quomodo *βλαδαρός*, *βλέννα*, *μύξα* et *λέμφος* dici solent; *κλάζω τὸ διασχίζω* Hes. a *κλάω* fortasse, nisi potius verbum facticium est stridorem serrae

8) *Ἡρόδοτος τὸ θερμότερον σπεύδειν ἀσπαίρειν ἔφη* Eust. 416, 34. quo ad *σπάω* et *σφαδάζω* referimur. Ex Schol. Il. XI. 165. *σφεδανὸν οἷον σφενδονηδὸν Ἀρίσταρχος*, discimus hunc etiam nomen *σφενδόνη* ad hanc stirpem retulisse.

exprimens ut *πρίων κλάζει τε πρίει τε* Oppian. Hal. V. 203. [9]) hinc ad scindendi notionem translatum; et tritiora *πλάζω, σκάζω, στάζω, σφάζω, σχάζω, φράζω, χάζομαι.* Onomatopoetica sunt *βάζω, βαβάζω* et *βιβάζω*, unde Hipponax *ἐμβιβάξας* pro *ἐμβοήσας* duxit, *βράζω, γλάζω, κλάζω, κράζω, ῥάζει τρώγει ἐπὶ κυνῶν ἀπὸ τοῦ ἤχου* Hes. et Cram. II. 465. (ubi perperam *ῥαΐζω* scriptum) *σπάζει σκύζει Ἀχαιοί* Hes. *ἀῤῥάζω, καχλάζω* et *παφλάζω.* Tertio loco promam quae Grammatici inclinamentis quibusdam verbalibus praestruunt, *κάζω τὸ κοσμῶ, ῥάζω τὸ ῥαίνω, τάζω τὸ τανύω, φλάζω* cui EM. 403, 47. aoristum *ἔφλαδον* ab Aeschylo positum subjicit, et *χλάζω* unde Eustathius 723, 49. *κέχλαδα* Pindaricum repetit, quod quia alpha longum habet, aptius est praesenti *χλήδω* ab analogiae norma non alieno sed derelicto praeter perfectum *κεχληδέναι ψοφεῖν* Hes. Trisyllaba vero, quae neque reduplicatione aucta neque sonis naturalibus assimilata sunt, paragogis adnumeranda videntur, *κολάζω* eadem qua *κολούω* stirpe progenitum et *λιάζω*, quod Schol. Lyc. 21. a *λύω* propagatum dicit sed probabilius est eidem fundamento superstructum esse ut *λιχάζω*, quod eandem devertendi et declinandi significationem habet activam et neutralem: *ἀλίαστος παρὰ τὸ λιάσαι εἰς φυγὴν τρέψαι* Schol. Orest. 1466. *ἐκλιχάζει ἐξορμᾷν ποιεῖ, ἐκσοβεῖ* Hes. *ῥιζόθεν οἷα λόφος τις ὑποτμηθεὶς ἐλιάσθη* Apollinar. Ps. CXL. 17. et pariter de abruptione saxi *ὑπαιλίχαζεν ἐκ πέτρας ὑπεχώρει* Hes. quorum propria est significatio obliquandi, *πλαγιάζειν, ἀποσιμοῦν* i. q. *ὑπαναχωρεῖν* v. Corais ad Heliod. 113. a *λίξ πλάγιος* v. Parall. 105. cui *λέχριος* et *λοξός* successit; sed gutturalem a prima origine abfuisse indicio est *λιάζειν.* De *δίαζομαι* certatur simplexne sit an compositum. Simplicitati quidem favet augmentum *ἐνεδιάσθη, δεδίασται*, et ut ab *ἀμφί ἀμφιάζω*, ab *ἀντί ἀντιάζω*, ita concedi potest ut a *διά* declinatum sit *διάζεσθαι*, proprieque significet per-

---

9) L. III. 314. *κλάζει ὁρμιή* Schol. exponit *τρύζει* significans stridorem lineae piscatoriae cui similis chorda lyrae *ὑποτρύζειν* dicitur Anth. XI. 351.

meare, transmeare, distendere [10]) et *διάσματα* vocari fila vel staminis, quae subtemini intersita sunt, vel subteminis, quod stamini implicatur, nomenque proprium habet *trama* a trameando ut trames; sed in paucis illis locis, ubi nomen hoc legitur, significatur stamen *τὸ ἤτριον*, eodemque modo *Ἐκδιάστρα κλῶσμα ἢ στήμων* Hes. Grammatici vero compositum esse volunt; EM. 270, 22. *δίασμα—παρὰ τὸ ἄσσω γίνεται αἰολικῶς ἄζω ἄζομαι καὶ διάζομαι.* [11]) Anecd. Bekk. 452. *Σώφρων ἄττεσθαι, ὃ ἡμεῖς διάζεσθαι μεταβολῇ τῶν δύο σσ εἰς τὸ ε* omisso tropae aeolicae commento, quae verbo obvio et quotidiano parum convenit. Certa ad arbitrandum documenta desunt. *Ἐμπάζομαι* curo EM. ab *ἔμπαιος* = *ἔμπειρος* repetit, de quo quid mihi videatur in Diss. I. §. 1. professus sum; *κατεμπάζω* in Nicandri versu *ὁπόταν χρειώ σε κατεμπάζῃ μογέοντα*, quod Schol. interpretatur *καταλαμβάνῃ καὶ κατεπείγῃ*, inclinat ad similitudinem adjectivi a *παίω* compositi in Aesch. Agam. 180. *ἔμπαιοι τύχαι* Schol. *ἐμπεσοῦσαι* et v. 354. *πρόσπαια κακά* Schol. *προσπαίσαντα*, a quo *κατεμπάζειν* illud sola differt constructione. Tertium specie simile, significatione dispar est *Ἀμπάζονται ἀναβάλλονται καὶ τὰ ὅμοια* EM. quod Hesychius *ἀναπαύονται* interpretatus est. cf. Ahrens. dial. dor. 285. Sed transeo ad epsilon. *Τρία μόνα δισύλλαβα τῷ ε παραληγόμενα, ῥέζω, ἕζω, χέζω, οὐδὲν δὲ τρισύλλαβον· κατὰ τροπὴν οὖν γίνεται πιέζω, οἱ δὲ Δωριεῖς πιάζω* EM. 671, 24. quod idcirco Herodianus *π. Μον.* p. 44, 2. analogiae convenientius judicat; ac *πιεζῶ* quoque compare caret; nam *τραπεζῶ* tertiae est conjugationis. Quod ille praetermisit *ῥέζω τὸ βάπτω*, fortasse a *ῥέζω* facio non diversum esse credidit. Et hanc opinionem non mediocriter confirmant syntheta latina *inficere* et *sufficere* id est tingere sive *ῥέζειν*, unde *ῥεγεύς* infector,

---

10) Theocr. XVI. 97. *ἀράχνια δ' εἰς ὅπλ' ἀράχναι λεπτὰ διαστήσαιντο* Schol. *διυφήνειαν*.

11) Quae his praemissa sunt *δίασμα—ἀπὸ τοῦ δαίω τὸ μερίζω δάσμα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι δίασμα*, nullo modo cum verbo *διάζομαι* conciliari possunt, nisi quid excidit *ἢ παρὰ τὸ δαΐζω δάϊσμα καὶ ἐν ὑπερθέσει.* Poll. VII. 32. *προφορεῖσθαι Ἀττικοὶ ἔλεγον τὸ διάζεσθαι.*

ῥέγος et ῥέγμα, quibus Glossographi importune intermiscent ῥῆγος et ῥάκος. Neque ab alio verbo compositum arbitror καταῤῥέζω, quo proprie usus est Oppianus ἀκάνθας ἦκα καταῤῥέξειεν ἐπικλίνοι τε πιέζων Hal. IV. 611. hoc est deprimere, cui in altero sermone perfecte tanquam imago respondet *deficere*, unde vestimentum *defectum* pro detexto et desecto ut nos dicimus *heruntermachen* et *herabthun* pro detrahere καταβιβάζειν.[12]) Translati vero alia est constructio, καταῤῥέξαι τινά demulcere alicui caput Hom. et absolute de inclinatione manus τοὺς δ' ἄμ' ἕπεσθαι χειρὶ καταῤῥέξασα—ἄνωγεν Apollon. IV. 686. in quibus illa significatio ductus deorsum euntis non evanescit. Κλέζω καλῶ Hes. aeque inauditum est ac nomen Κλέθος κληδών. Verba in ηζω ne anquiramus auctor est Choeroboscus Cram. II. 185. Gaisf. T. III. 28. et Schol. Il. I. 317. τὰ διὰ τοῦ ιζω τὸ ι ἔχει βραχὺ πλὴν τοῦ δανείζω καὶ κλήζω, cui χρήζω addi poterat; nam id quoque neglectu loquentium iota amisit. Verum haec paragoga sunt; Βήζει φωνεῖ Hes. quod interpretes pro βή βή λέγει vel βληχᾶται accipiunt, si incorruptum, certe fictum est e sono vocis. Quartam vocalem sortita sunt ἵζω, βλίζω, βρίζω, δίζω, κνίζω, κτίζω, νίζω, πρίζω, στίζω, σχίζω, praeter quae Hesychius multa suppeditat auctore nullo firmata: Λίζει παίζει et Λίζουσι παίζουσι, quae Ruhnkenius ex ψιάζω corrupta putat Epist. p. 214. sed defenduntur verbo consimilis soni et significationis λᾶσθαι παίζειν et γλιᾶσθαι παίζειν. Idem Ῥίζειν τρώγειν καίειν θηλάζειν, Ῥίζομαι κλαίω[13]) etc. Alia sonis naturalibus assimilata sunt: ἀῤῥίζειν hirrire, σπίζειν friguttire, τρίζειν stridere et defectiva, de quibus subtiliter disserit Zenodotus EM. 712, 33. τοῦ σίζω ἐνεστῶτος ἕτερον μὴ ζήτει χρόνον μήτε ἔγκλισιν—καὶ τοῦ λίγξε μὴ ζήτει θέμα μηδὲ ἄλλο τι· ἀφαιρήσεις γὰρ τὴν λέξιν τῆς ἐμφάσεως τῆς τοῦ ἤχου μιμήσεως· ὁ Νίκανδρος

---

12) Ἀποῤῥέξαντες ἀπομερίσαντες Ἰσαῖος Suid. quo mirum est oratorem atticum usum esse. Quaeritur num ἀπορέξαντες scripserit hoc est *verabgereicht habend*, ut bavarice loquar.

13) Alibi Ψίνδεσθαι κλαίειν. Pro Ἔψιδεν ἤκουσε, nisi quis melius suaserit, ἔκλαυσε ponam.

ἐπιλίζοντας ὀϊστοὺς τοῦ λίγξαι τὸ θέμα θελήσας εἰπεῖν ἔφθειρε τὴν τοῦ ἤχου μίμησιν. Οὐκ ἀπὸ θέματος οὖν ταῦτα ἀλλὰ ἀπὸ τῶν φωνῶν ἡ ὀνοματοποιΐα, quibuscum consentiunt alii in Cram. I. 268. Macrobius de Diff. p. 752. et Eustathius p. 1119, 60. *οὐδὲ τοῦ ἔκλαγξαν ἔστιν εὑρεῖν ἐνεστῶτα κλάγγω* [14]) *οὐδὲ τοῦ λίγξε τὸ λίγγω οὐδὲ τὸ κρίζω τοῦ κρίκε ἢ κρίγε.* Hoc praesens tamen non inusitatum fuisse testantur Glossographi et omnino monitoribus illis non tantum auctoritatis adjungo ut *ὑποκρίζων* Aelian. H. Ann. VI. 19. et boeoticum *κριδδέμεν ridere* Athen. XIV. 622. A. repudiem, quae editores pro aliis minus aptis reposuerunt conjectura probabili. Sed certe *σπίζω* Etymologorum commentum est nomina *σπιδής, σπίδιος* et *σπιθαμή* explicare conantium. *Θρίζω* ex *θερίζω* contractum esse pervagata est opinio, cui non adversor, etsi illud proprium significationem metendi nunquam recipit. — *Τὰ εἰς οζω τρία ἐστίν ὄζω, ἁρμόζω, δεσπόζω* Theogn. p. 142. quibus addi possunt ad similitudinem soni efficta *ῥόζειν*, quod Suidas proprie de voce canum, tum etiam pro *ῥέγχειν* dici ostendit, et *τρυγόζειν ἐπὶ τρυγόνων* Herodian. in Anecd. Bekk. 1452, nisi is *τρυγονίζειν* scripsit ut *χελιδονίζειν.* — Verba in *υζω* conjuncte conserteque producam quia difficilis est naturalium et positivorum distinctio *βύζω, βλύζω* bullio, *βρύζω* semel lectum in Archil. Fr. V. *βρῦτον Θρὴξ ἔβρυζε* pro *βρύλλειν* potare ut videtur v. Schneidewin. Beitr. z. Krit. der Poet. Lyr. p. 88. *γρύζω, κλύζω, κνύζομαι* quod saepius et fortasse rectius *κνυζῶμαι* et *κνυζοῦμαι* scribitur, *λύζω* idem quod *λυγγάνω, μύζω* muttio, *ῥύζω* ringor, *τρύζω* trisso, [15]) *σκύζομαι, σφύζω*

---

14) Ex latino clango cognosci non potest quae fuerit verbi graeci conformatio; namque terminatio interdum eadem est in utroque sermone *ἄγχειν* angere, *τέγγειν* tingere et stinguere, sed saepius diversa: pango, plango, frango, tango, cingo, lingo, distinguo, ninguo, ringor, jungo, emungo. Stringo, pingo, pungo cognata sunt graecis *στλεγγίς, ποικίλλω, πικρός* v. Prolegg. 113. sed fingo, ungo et fungo quo referri possint, parum exputo.

15) *Τρύζει γέγραπται καὶ μετὰ τοῦ σίγμα καὶ χωρὶς ἀπὸ τοῦ γινομένου ψόφου πεποιημένον* Galen. Comm. II. in Progn. T. XVIII. P. II. 134.

quod Eustathius scripsisse videtur pro σύζω p. 1746, 22. φθύζω, φλύζω τὸ ἀναβάλλω Sch. Apoll. I. 275. Sch. Nic. Al. 214. ὑπερφλύζει ἀναῤῥεῖ ἐκφυσᾷ Hes. διαφλυχθεῖσα διαχυθεῖσα Galen. Lex. Praeterea in hoc numero Theognostus p. 142, 28. φύζω retulit quasi usitatum esset, fortasse propter nomen φύζα, cui similia ἄζα, κνίζα, σπίζα, σχίζα, βύζα a similibus ducuntur verbis; nam participium πεφυζότες negant a tali principio oriri potuisse quia perfectum medium nunquam duplicem pro charactere habeat EM. 667, 31. sed aut tropen ionicam esse ut ab ὀλίγος ὀλίζων aut syncopen verbi φυζάω, cujus participium extat φυζηθείς et paragoge Φυζάναι φυγεῖν, Hes. φυζάω autem Heraclides a φύζα repetit ut a κίσσα κισσάω Sch. B. ad Il. XXII. I. Eust. 1740, 19. Arc. 157, 19. alii a φύζω ut ab ἵζω ἵζηκα Cram. I. 213. Quod vero Matthiae in Gramm. p. 638. ex Hesychio affert Φῦξαι (φύξαι) non satis est ad testandum praesens.[16]) Cum πεφυζότες conferri potest Μεμυδώς ῥέων Hes. et μεμυδότες ab Antimacho positum pro μεμυδηκότες v. ad Buttm. p. 31. cui simile principium affingit EM. 633, 40. ἀπὸ τοῦ ῥῶ ῥώζω ῥωδῶ ὀῤῥωδῶ ὡς μύζω μυδῶ, ἐρίζω ἐριδῶ, cujus unum reperitur exemplum ἐριδδήσασθαι idque in antiquis commentariis, ut Schol. tradit, aliter scriptum ἐριζήσασθαι sed falso, nam ab ἐρίζω vel ἔρις unum derivari potuit ἐριδέω ut a κηκάζω vel κηκάς Κηκαδεῖ λοιδορεῖ Hes. quod non recte attentari puto. Neque interest utrum μυδάω a nomine μύδος ducatur an a verbo illo μύζω ut a σφύζω σφυδάω, φλύω φλύζω φλυδάω et φλυδέω, unde φλυδούμενος τῆς πρώτης συζυγίας Cram. II. 424. Sciens praeterii στύζω, de quo EM. 731, 25. ἀπέστυξαν ἀπὸ τοῦ στύζω ἢ στύγω, quorum neutrum reperitur. In ωζω duo afferuntur in Epim. Cram. I. 36. κρώζω et σώζω, quorum illud ex sono naturali expressum est ut ὤζω, κλώζω glocio et τρώζω, quod Hesychius interpretatur ψιθυρίζω συνουσιάζω gannitum, ut videtur, venereum significans, alterum paragogis adnumeran-

16) In cod. adscriptum est φύξαι φύξειν φυγεῖν, quod sic corrigendum videtur φύξαι φύξιν, φυγεῖν, etymologice constructum ut φυγὴν φεύγειν v. Parall. 524. vel φυγῇ φεύγειν Job. XXVII. 22.

dum ut *χρῴζω, πλῴζω, φῴζω*, quae Grammatici iota ineffabile habere ajunt EM. p. 667, 25. p. 803, 47. Theogn. 142 et *ἐπῴζω* ex *ἐπωάζω* contractum. Diphthongos hoc genus verborum admittit omnes sed plerasque raro et velut delibandi causa — *οὐδὲν εἰς ζω λῆγον πρὸ τέλους ἔχει τὴν αι ἀλλὰ μόνον τὸ παίζω* Herodian. *π. Μον.* 22, 31. namque *βοραίζω, σφαδαίζω, ματαίζω* qui scribere instituerunt, tamen iota pronunciare non sunt soliti v. Eust. 1554, 25. illius vero verbi insolentiam excusant nomine syncopae *ἐκ τοῦ παιδίζω* Theogn. l. c.[17]) Item unum est *φαύζειν τὸ φρύγειν Ἀττικοὶ* Phot. et Eust. 962, 50. quod ad *φῴζειν* eandem rationem habet quam *φαύσκειν* ad *φώσκειν*. *Βαύζειν* aliquoties apud Grammaticos legitur sine punctis diacriticis sed sine ratione, quodque Brunckius in exitu senarii edidit *καταβαύξας* Anth. VII. 108. jure improbatum est v. Hecker. Comm. de Anth. 242. De tertia Theogn. l. c. et Gramm. de Quant. T. II. 312. *τὰ διὰ τοῦ ιζω ῥήματα διὰ τοῦ ι γράφεται — σεσημείωται τὸ δανείζω· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ δανειάζω*, quod ad praesentem causam nihil attinet. Neque quartae aliud exemplum quam *φεύζω*. De verbis in *οιζω* idem ille et Herodianus Epim. p. 252. ita loquuntur ac si unum nossent *ἀθροίζω*, quod ne primitivum quidem est: *τὰ διὰ τοῦ υζω ἅπαντα διὰ τοῦ υ γράφεται τρύζω, σκύζω κ. τ. λ. πλὴν τοῦ ἀθροίζω καὶ ῥοιζῶ τὸ περισπωμένον.*[18]) Sed idem accentu gravi notatum exhibet Eustathius 1792, 22. *ῥάζειν καὶ ῥοίζειν κυρίως ὑλακτεῖν*, nisi is *ῥύζειν* scripsit, unde compositum est *ἐπιῤῥύζειν*. Ex EM. 619, 58. *Ἀπολλώνιος λέγει ὅτι ἔστιν οἴ ἐπίῤῥημα σχετλιαστικόν· ἐκ τούτου γίνεται οἴζω ὡς αἴ αἴ αἰάζω*, non clare intelligitur verbum *οἴζω*, unde Sch. Od. XIV. 415. Sch. Nubb. 657. *οἰζύς* derivatum putant, a Graecis dictum esse, quodque Lexicographi nostri hinc conflatum ajunt *δυςοίζω*, ne significationem quidem lamentandi habet sed potius mala ominandi, *κάκ' ὄσσεσθαι*, quare magis consentaneum videtur ad *οἴομαι opinor* recurrere; sin proprie

---

17) *Ὡράζομαι* quod Meinekius Com. Fr. I. 557. aliquot locis restituit, Grammaticis illis ignotum fuisse apparet.

18) Addit Herodianus *ὅθεν καὶ εὔροιζον χρυσίον* id est *ὄβρυζον*.

ὸ δυςφορεῖν, ut aliqui tradunt, significavit, ad οἴω (οἴσω) ferendum est quamvis diverse declinatum ἐδύροιξα. Jam ihil restat praeter κρούζω, quod EM. 541, 47. ex κροβύζω titisse refert exemto beta, sed testem non sistit.

Adnotamentum. Horum pleraque a puris procrevere. rimum est verbum ἄζω τὸ ἀζαίνω (asso) quod veteres ab ω (ἄημι, αὔω) repetunt assensu facili quia ventus siccat, ioque similia in Anecd. Bekk. 348. ἄζειν τὸ στένειν Σοοκλῆς, τὸ διὰ τοῦ στόματος ἀθρόως ἐκπνεῖν ἄζειν λέγουν Ἀττικοὶ μιμούμενοι τὸν ἦχον τοῦ πνεύματος, quae Elndtius in Lex. Soph. perspecte distinguit; nam prius illud, uod expressius ἀάζειν dicitur, ab interjectione provenit, hoc t a parte orationis significabili ut φεύζειν, ὤζειν. Ab illo iphonemate vel, ut veteres vocitant, adverbio admirandi ᾶ ve ἄ nescio an ἄζω sive frequentius ἄζομαι natum sit et hoc porro ἄγη et ἄγαμαι. Ex Hesychii glossis Λάσθω ευαζέτω, Λάσθαι (λᾶσθαι) παίζειν λοιδορεῖν, nisi quid tii contraxerunt, apparet verbum fuisse λάω, ex quo factum t λάζω τὸ ὑβρίζω et λάσθη. Ab homonymo λάω, cui finia sunt ληΐς et λεία sive dorice λαία *captura*, originem ixit λάζομαι, ab alio quodam λάω, quod in λάσκω transguratum est, λαλάζω, sive id reduplicatum dicere volumus ve a λάλος derivatum, quod ad λάω referri dixi ut φαλός λαμπρός ad φάω. Κράζω unde coeperit demonstrat Hedianus EM. 539, 4. Cram. I. 268. ἀπὸ τοῦ κρῶ κράζω ὶ κρώζω, cujus testes nominavi in Diss. I. §. 1. — Φράζω αρὰ τὸ φῶ τὸ λέγω πλεονασμῷ τοῦ ρ EM. cujus in vestia insciens incurrit Wyttenbachius ad Plut. de Aud. Poet. 236. Pondus sententiae addit Hesychii glossa Πιφραύσκω ιφάσκω, quod EM. 673, 54. ob eundem pleonasmum adtavit profectum fortasse a poeta, qui primam verbi πιφαύω syllabam sine ejusmodi sustentaculo produci posse difleret. Sed animum diversum trahit nomen φρήν, cujus tivus doricus φρασί conjunctus cum verbo φρανίζειν i. q. ρενοῦν eam habet cum φράζω similitudinem ut opinio existat rumque ab obsoleto quodam φράω ortum esse, verbum uidem sic ut κλάζω a κλάω frango, κράζω a κράω, βιβάζω βάω, nomen autem ea ratione qua γλήν a γλάω (λάω

γλαύσσω). Jam si ab hoc *φράω* derivatum est *φράσω* non mirum videri potest nomen *φρενῶν* proprie declara diaphragma, quo exta ab inferiore intestinorum parte sep rantur quasi septo. Quomodo hinc ad intelligentiam tran latum sit nescire se profitetur Hippocrates nisi quod pra cordia laetantibus et dolentibus quodammodo commoveantu sed verius Aristoteles censet *ὅτι αἱ φρένες οὐ μετέχου μὲν τοῦ φρονεῖν, ἐγγὺς δ' εἰσὶ τῶν φρονούντων* (cordis) Dietz. ad Hipp. Morb. Sacr. p. 183. A *φρονεῖν* autem nih differt *φράζεσθαι*. — *Σφάζω παρὰ τὸ φῶ* EM. cujus aor stum fingit Hesychius *Φάσγανον παρὰ τὸ φάσαι*. *Σχάζω* quod Atticistae praeferunt *σχάω* eandem habent significatio nem laxandi atque aperiendi et communem originem a th matico *χάω*, unde *Χάος ἡ χώρησις καὶ τὸ κενόν* Hes. *cha unitas hians patensque* Fest. *παρὰ τὸ χαδεῖν* Schol. Hes. T 116. et *Χάσις διάκρισις χώρησις* sive *χώρισις*, multaque ali quibus subjecta est notio vacandi et vacuandi; primum verb hiandi *χάσκω, χαίνω, κάπτω*, tum quae capere et capace esse significant *χανδάνω* et *ἔχαδον*, quo Nicander Alex. 30 utitur pro *ἔλαβον*, sicut uno germanico verbo *fassen* du exprimuntur graeca *χαδεῖν* et *λαβεῖν*, tertio *χάζω* (*χάζομαι* cedo, nam cedendo locum vacuefacimus sicut *κενοῦν* quoqu dicitur pro discedere *raeumen* v. ad. Aj. v. 987.[19]) et hin composita *Προχάζω προβαίνω* Phot. id est procedo, *Παρά χασον ἀναχώρησον, Συγχάζω συγχωρῶ* (concedo) Hes. E latino *cedo* resonat graecum *κήδω*, quod non ex se cogno scitur sed ex perfecto *κέκηδα* i. q. *ὑποκεχώρηκα* atque e aoristis *κέκαδον, κεκάδοντο* (v. ad Buttm. 322. et 323.) *ἀπ τοῦ χάζω τροπῇ τοῦ δασέος εἰς ψιλόν* EM. Haec autem trope per hanc totam familiam commeat; namque non solum pro *κάπτω* successit *χάπτω*, quod Eustathius 1481, 35. no ita pridem increbuisse significat, sed etiam *Κήτει στερήσε* et *Κῆτος ἀπορία* affert Hesychius, quae ne mendose, ut Ste phanus censet, scripta esse putem, retinent me vasorum vo cabula *κήθειον* sive *χείτιον τὸ χωροῦν ἀστραγάλους ὃ κα κείθιον ἰωνικῶς λέγεται παρὰ τὸ χείω τὸ χωρῶ* Eust.

19) *Χάζειν* pro amittere dici ostendit Du Cangius.

259, 38. triaque illa quae Schol. Arist. Eqq. 1158. grega-m producit *κημὸς ὁ κάδος τῶν δικαστῶν καὶ ὁ χάβος* id st capistrum, quod a capiendo dictum est ut a capacitate ipis *κάπετις καπίθη, κάδος* autem in EM. non intempestive d *χάζω* refertur. In cumulum accedunt Hesychii testimonia *ἐγκάλαον ἄνοιξον* hoc est *ἀναχάλασον*, ut Koenius docuit ad reg. 343. et *Ἐκκαλάξαι κλῖναι τὸ ἱστίον*, unde *funes cala-rii quibus antenna suspenditur* Veget. a verbo calare sive halare, quibuscum Schneiderus ad Vitruv. T. III. 296. con-ert *σχαστήρια.*[20]) Horum omnium fundamentum est illud uod diximus *χάω*, cujus varia inclinamenta *κέκηδα, κέ-χανδα*,[21]) *ἔχαδον, χανδάνω* conferri possunt cum *ἥδω, ἅδον, ἁνδάνω*, nam his quoque thema purum *ἄω* satio affingendum idetur. Quod ultimum est hujus generis *σκάζω*, dentalem on a natura ingeneratam habere, conjicimus ex adjectivo *σκαιός, σκαμβός, σκιμβός* i. q. *χωλός*. — Ad secundum or-inem pertinent *ἕζω παρὰ τὸ ἕω* EM. cui subjectum est *μαι*, et *χέζω* a *χέω* fundo ut latine dicitur *profusio* alvi. odem complemento ab attico *πρίω* procrevit *πρίζω*, a *κνάω* *νίζω*, a *ψάω*, unde Schol. Arist. Rann. 493. *ψωμός* natum icunt, *ψίζω* quod Hesychius s. *Ἐπιψίζει* interpretatur *ψω-ίζω*. *Βλίζειν*, pro quo *βλίττειν* receptum est non ut EM. 60, 32. a *μελίζειν*, neque hoc a *μέλι* sed utrumque a *θλάω* ive *φλάω* repetimus, cujus vocalis in iota transit assumta onsona variabili, *θλίβω, φλίβω, βλίμη, βλιμάζω οἱονεὶ θλι-μάζω* Suid. quo modo etiam *βλίττω* exponitur. Haec gene-alem habent premendi significationem sed quod Virgilius icit *pressis cogere mella favis* Georg. IV. 140. proprie no-ninatur *βλίττειν*, cujus forma primitiva est jam antea allata Diss. I. §. 3. *βλεῖν τὸ βλίσσειν*, aucta *Βλάσκει καπνίζει*, hoc est *βλίττει* ut ex aliis ejusdem Hesychii locis apparet

---

20) Cum hoc convenit *casteria locus ubi cum navigatio con-quiescit, remi conquiescunt* Non. *σχάσαι κώπην* Pind. id est laxare *χαλᾶν*) et remittere; *φροντίδα σχάσαι* Aristoph. Schol. *παῦσαι*. Quae i vera est interpretatio, in Coluth. v. 57. pro *δολίην ἐφράσσατο βου-ήν* scripserim *ἐσχάσσατο* remisit et abjecit.

21) Litera *νῦ* mobilis est in derivatis *εὐρυχανής, εὐχανδής, πολυ-χανδής, εὐρυχαδής, χανδόν*.

Βλίσαι καπνίσαι μελίσσας, Ἐκβλίσαι ἐκθλίψαι· βλίζειν γὰ τὸ τὰ κηρία θλίβειν, quibus omnibus convenit prototypo *βλίω*. *Βρίζειν* a *βρὶ βαρύ* derivatum proprie gravedine somnulentam, ut Apulejus loquitur, significare Nitzschius ce set ad Odyss. IX. 149. *Δίζω* sive *δίζημαι, δήω, δεδάομα* confines sciscendi, sciscitandi et sciendi complectuntur notio nes a *ζίω ζητέω* non alienas. Nec *κτίζω* a *κτάομαι* ta longe discedit ut cognatio non appareat. *Νίζειν* et *νίψα* grammaticus Cram. I. 291. *ἀπὸ τοῦ νῶ τοῦ ῥέω*, nec dis similem illi potestatem habet *νοτίζω*, cui quae praemiss sunt nomina *νότος, νοτίς* et *νοτία* ad idem *νέω* revocari pos sunt. *Σίζειν*, quod Eustathius 1241, 15. cum *ζεῖν* contendi certe tam nativum est quam germanicum sibili nomen. Verb *σχίζω* prototypon Salmasius ponit *χίω*, unde nomen litera *χῖ* ductum esse; nostra sententia magis ad *κέω* sive *κεί* inclinat, unde *κεάζω* et *σκεδάζω* repetimus v. C. I. §. 3. — *Ὄζω* simile est verbis halandi *ἄω* et *ἄζω*. De proximo ge nere *Ἡρωδιανὸς πείθεται Φιλοξένῳ εἰπόντι ὡς τὸ κνυζῶ παρὰ τὸ κνύζω, τοῦτο δὲ παρὰ τὸ κνύω γίνεται ὥςπερ μύω μύζω, τρύω τρύζω* Eust. 1746, 4. quo non affirmatur *κνύζω* aliquando in usu fuisse hoc intellectu. Sed usitatum es *μύζειν* significatione duplici mussitandi et sugendi. Schol Arist. Thesm. 231. *παρὰ τὸ μῦ παρῆκται τὸ μύζειν πολ λοῖς ἄλλοις ὁμοίως*, nempe ut *γρῦ γρύζω, φεῦ φεύζω* etc Cum eadem vero interjectione colligatum est *μύειν χείλη* *ὀφθαλμούς* et *μύζειν*, quod Photius interpretatur *θηλάζει λείχειν ἐκπιέζειν*, arctioribus quam *μύειν* finibus termina tum; nam de labris modo dicitur vel proprie pro sugere u *μυζᾷν* v. ad Aj. p. 179. et novitium *βυζάνειν, βυζάστρια*, ve figurate *Μύζοντος μυκτηριζομένου* et *Μυκτηρίζει χλευάζε ἀπὸ τοῦ μύζειν τοῖς μυκτῆρσιν* Hesych. Interjectioni no absimilis est vox bubonis, qui graece *βύζα* dicitur *ἀπὸ τοῦ βύζειν*. Diversum vero *βύζειν*, quod pro *βύειν* valet, und perfectum *Ζέβυται νένακται* Hes. id est *βέβυσται*. Nec *βλύ ζειν* et *φλύζειν* discrepant a *βλύειν* et *φλύειν*. *Τρύζειν*, cu synonymon est *γογγύζειν*, et *Θριμμός γογγυσμός* Hes. si a *τρύειν* ortum habent, proprie sonum significant qui fit terend ut *τερετίζειν*, non dissimilem susurri, de quo *θρεῖν* dicitur

Verum hic nos obturbat vocalium similitudo ad distinguendum difficilis. Quemadmodum enim in Ev. Marc. IX. 18. pro *τρίζει τοὺς ὀδόντας* in codd. nonnullis scriptum est *τρύζει*, sic inter haec verba scriptura fluctuat saepissime v. Jacobs. ad Philostr. p. 232. et est ubi nihil referat: *ὁ τρυγμός ἢ τρισμός, ἑκατέρως γὰρ αὐτὸν ὀνομάζουσιν, ἐπὶ ρυσώδει πνεύματι γίγνεται* Galen. de Sympt. Caus. III. 6, 242. T. VII. Ex hoc tamen non sequitur ut ubique inter se commutari possint, quod non permittit Eustathius p. 229, 25. *τρίζειν ἔστι τὸ λεπτὸν ἠχεῖν κατὰ τὰς νυκτερίδας, τὸ μέντοι τρύζειν, ἀφ' οὗ ἡ τρυγών, τραχυφωνότερόν ἐστι*, quo duce Jacobsius ad Anth. XI. 352. vulgato *χορδὴ ὑποτρύζουσα* praefert Planudeum *ὑποτρίζουσα*, quod magis cum *τερετίζω* convenit cf. Wernick. ad Tryph. p. 285. Ac mihi quoque *τρύζειν* a *τρίζειν* tantum differre videtur quantum gravis sonus ab acuto et iccirco iis locis ubi mures, serpentes, cicadae et hirundines Anth. V. 327. *τρύζειν* dicuntur, aptius judico *τρίζειν*, rectum vero *ὀλολυγὼν ὑποτρύζεσκε* Theocr. VII. 139. quanquam confundit Hesychius *Τριγός τρυγών*. Et in universum si quis caetera hujus generis facticia mediocriter modo consideraverit ut *κράζω, κρίζω* [22]) *κρώζω, κλάζω, κλώζω, φλάζω παφλάζω λέξις ἤχου μιμητικὴ παρὰ τὸ φλέω ὃ καὶ φλύω λέγεται* EM. 756, 48. *φλύζω, χλάζω, καχλάζω, κιχλίζω*, non dubium fore puto has vocalium vicissitudines dedita opera variis sonorum modulamentis accommodatas esse. *Λύζειν* nihil ulterius habet, sed *κλύζειν* et latinum *cluere* id est purgare, simile est graeco *λόω*. *Σφύζειν* ad *σπᾶν, σφαδάζειν, σφαραγεῖν* referri oportet, de quibus supra exposui. *Στίζω* a *στάζω* ortum esse hariolatio est Herodiano vix digna in EM. 539, 5. *Σχάζω* et *σχίζω* interdum commutari possunt v. ad Phryn. 219. sed natura tamen diversa videntur, cognata vero *ἕζομαι ἵζω, κεχλαδώς κεχλιδώς* v. ad Buttm. 326. Jam breve quiddam restat de mutatione consonae finalis. *Λάσθω κακολογῶ* patet idem esse ac *λάζω ὑβρίζω*, sed *βιβάσθων* plurimum differt a

22) *Γαλῆ κρίξασα* Aelian. H. Ann. IX. 41. cod. *τρίξασα*. *Τρισμὸς μυός* Plutarch. cf. Hemsterh. ad Arist. Plut. p. 415.

βιβάζων. Saepius commutantur *ζ* et *ττ*. De *ἄττεσθαι* et *διάζεσθαι* quid sit dubitationis alio loco declaravi. *Αὐχάττειν ἀναχωρῆσαι καὶ τὸ ἐμμένειν χάττειν* Hes. qui fortasse pro hoc *ἐγχάττειν* scripsit hoc est *ἐγχωριάζειν* locum tenere. De *βράζω* et *βράττω*, unde fluxit verbum mediae aetatis *braxare*, v. ad Buttm. 132. et Friedemann. ad Strab. 577. Sed *δάζω ἢ δάσσω* ab EM. 249, 39. et *διαδάζομαι* in Thes. sine idonea ratione ficta sunt propter *δάσασθαι*. Ab aeolico *πλάζω τὸ πλήσσω* Aristarchus distinxit commune *πλάζω* longitudine syllabae prioris *ἐκτείνων τὸ α* Sch. Od. V. 389. Hujus tamen viri respectus non praepedit quominus utrumque idem esse putemus et ab eodem primitivo *πέλω* (pello, *πελεμίζω*) derivatum, unde *τειχεσιπλήτης* dictus videtur qui muros impellit. Sed *πλήσσειν* perstitit in significatione pulsandi, *πλάζειν* autem dicitur pro *ἐκπλήσσειν τινὰ τῆς ὁδοῦ* vel *τοῦ κατ' ὀρθὸν λογισμοῦ* Lucian. de Laps. c. 16. uno verbo *πλανᾷν* vel *πλαγιάζειν* detrudere *recta regione viai* et medium *πλάζεσθαι* pro delinquere hoc est viam rectam relinquere v. Doederlein. Syn. T. II. 140. quibus applicui *ἀπλακεῖν* sive *ἀμπλακεῖν deerrare, peccare* ad Aj. v. 598.[23]) Huic similis est aoristus *ἔπτακον*, qui sive ad *πτάζω* refertur, quod Grammatici cum macroparalecto *πλάζω* (*πλήσσω*) componunt v. Parall. 405. et 408.[24]) sive ad *πτήσσω*, aequabilitatem declinationis pariter transit; nam verba in *ζω* et *σσω* exeuntia non faciunt *κον* aoristo; quare in numero *τῶν ἡμαρτημένων ἀορίστων* habendum erit ut *κρίκε*, quod Herodianus admiratus est *πῶς ἀπὸ τοῦ κρίζω ὢν ὁ δεύτερος ἀόριστος οὐδὲ διὰ τοῦ γ ἐστὶν ὡς ἔστιγον* (vel *ἔστυγον*) *οὐδὲ διὰ τοῦ δ ὡς ἔφραδον* EM. 538, 51. alii *κρίγε* vel

23) Hic dictis adde *Πλαγκτός παραπλήξ* Sch. Od. XXI. 363. et rupium nomen *Πλαγκταί* et *Πληγάδες—ὅτι πλάζονται ἢ ἀπὸ τοῦ προσπλήσσεσθαι αὐτοῖς τὰ κύματα* Sch. Od. XII. 61. Hesychii glossa *Παγγάς πλάνος* alieno loco posita videtur pro *πλαγκτάς πλάνους*. Schol. Pind. Ol. VII. 56. *ἀπὸ τοῦ πλάζω, ὃ σημαίνει τὸ πλανῶ, ποιεῖται ὁ μέλλων πλάξω*, haud dubie *πλάγξω* scripsit. Nicander *ἐμπλάζω, ἐπιπλάζω* et *παραπλάζω* usurpavit pro medio.

24) In Herodiani loco scribendum erat *σημειῶδες οὖν τὸ σύνηθες πᾶσι κράζω — εἰ μὴ ἄρα τῷ κρώζω ἰσοχρονῆσαι ἠθέλησαν.*

τρίγε scribere, alii soni proprietate excusare maluerunt. Aoristo πτακών thema reddendum est πτάκω authypotactum illud ut δάκω, λάκω. Σφάζω communis dialecti censetur, σφάττω atticae. Praeter βλίζω in usu fuit βλίττω et βλίσσω Gram. Anecd. Paris. T. I. 169, 28. quod Buttmannus olim repudiavit; φρίζειν Hesychius affert pro φρίττειν. Pro βλύειν sive βλύζειν Graecos etiam βλύττειν dixisse Schneiderus ad Plat. Civ. T. III. p. 90. sq. non persuadet. Γρύττειν nonnullos pro γρύζειν pronunciare Lucianus indicat. Λύττω ex uno Pollucis loco enotatum, λύζω frequentissimum est; Thomas Λύζω τὸ τῷ κοινῶς λεγομένῳ κλώξῳ κατέχομαι, cui quae proxima cognatione conjuncta sunt κλωγμός et κλωσμός, κλώζω et κλώσσω glocio, significatione differunt. Ὀλολύττω οὐκ ὀλολύζω Phot. Pro ποιφύσσων in Schol. Nic. Th. 179. scriptum est ποιφύζω, aliunde non constat. Ἐπιφθύσδοισα in duobus Theocriti locis Scholiographus duplici ratione explicat ἢ πτύουσα ἢ ψιθυρίζουσα, quorum illud confirmat synonymia verborum πτύω et ψύττω spuo et permutatio literarum ψ et φθ, Ψατᾶσθαι προκαταλαμβάνειν (φθάνειν) Διψάρα διφθέρα Hes. v. C. I. §. 9.

§. 3. Τὰ εἰς θω δισύλλαβα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς φωνῆεν λήγουσαν μετὰ βραχείας πλὴν τοῦ ε περισπᾶται τιθῶ, ποθῶ. Τὸ μέντοι σχέθω βαρύτονον. Σεσημείωται τὸ ὄθω Arcad. 156, 21. Verum σχέθειν, unde Herodianus nomen σκιά derivatum esse credidit Schol. in Aristot. Categ. p. 85. b. 42. inusitatum esse veteres ipsi non diffitentur v. Parall. 46. pariterque πρέθω ab EM. 687, 40. fictum est ob aoristum ἔπρεσε ab Hesiodo positum, σπέθω et μέθω Theognost. p. 141. corrupta ex σπερέθω, νεμέθω ut dixi ad Buttm. 62. καταβλέθει καταπίνει Hes. eo loco scriptum ut facile corrigi possit καταβλέει sic ut ante legitur Καβλέει καταπίνει et Βλεῖ βλίσσει. Participii ἔθων deest prima positio, desunt cetera praeter perfectum εἴωθα.[25]) Πείσονται πάθουσι Hes. consuetus est error pro πάθωσι.

---

25) Infinitivus Εἰθεῖν μαθεῖν Hes. si recte circumducitur, aoristo attribui debet; μεμαθηκός pro εἰωθός et μάθος pro ἦθος Hippocrati familiaria sunt.

Ὄθομαι Homerum habet auctorem, sed forma activa non reperitur nisi alio declinata *Ὀθέων φροντίζων* et *Ὄθεσαν ἐπεστράφησαν, Ὀθεύω φροντίζω, Ὠθύλλετο διενοεῖτο* Hes. nec convenit illa Heraclidae canoni verba barytona, quorum in penultima sit o breve, aut in duas inniti consonas ut *κόπτω*, aut in duplicem *ὄζω, δεσπόζω* Eust. 1854, 58. Prorsus ementitum est *ὄθω τὸ κινῶ καὶ μετὰ τῆς προθέσεως ἐνόθω ὅθεν τὸ ἐνήνοθα* Epim. Cram. I. 135. quod Eustathius p. 77, 22. cum *ὄθομαι* et *ὠθέω* connectit atque nomini *ἔνοσις* praestructum putat p. 307, 15. Itaque consideratis omnibus res huc redigitur, nullum esse verbum in *θω* bisyllabum quin penultimam habeat vel natura longam vel positione vel utrinque. Vocalium tamen longarum prima non reperitur nisi in verbo *πλάθω*, hoc autem non nativum esse constat sed affectum ut *περάω πρήσσω*. Compluribus commune est eta, quae referunt Theognostus p. 141. et Theodosius Gramm. p. 72. *γήθω, κνήθω, λήθω, νήθω, πλήθω, πρήθω*, admixtis ficticiis *δήθω ἀφ᾽ οὗ παράγωγον τὸ δηθύνω, πήθω τὸ πάσχω* et *μήθω*, quod ab Heraclide ponitur propter *προμηθής*, et ex *μήδω* conversum dicitur ut *οὐθέν, θάσος, ψύθος* Eust. 773, 33. Philem. §. 185. quasi a primitivo *μάω* non aeque proclivis fuerit decursus ad *μάθος* quam ad *μῆδος*. Quod Herodianus Epim. 245. et Epim. Cram. II. 231. adjiciunt *ἀλήθω*, paragogum est; *δρήθω* confictum ex aoristo *δραθεῖν*, sed injuria ab omnibus praeteritur *σήθω*. Praesens *ἤθω* nullo testimonio comprobare possum sed hinc certe natum est *ἠθμός* et aoristus in Galeni Exegetico *Διῆσαι διασεῖσαι—δηλοῖ δὲ καὶ τὸ διηθῆσαι* et *Ἧσας διηθήσας*, quanquam *ἦσαι* apud Hippocratem ipsum non legitur sed solum *σῆσαι* tum alibi tum in ipso, quem Galenus designat, Muliebrium secundo p. 766. 768. 769. 777. 817. ubique cribrare (*κοσκινίσαι*) significans non colare (*σακελλίσαι*) quod *διηθῆσαι* dicitur de Morb. IV. 332. In *ιθω* unum esse testificatur Grammaticus Cram. II. 403. et Theodos. l. c. *τὰ διὰ τοῦ ηθω ῥήματα μὴ ἐν κινήσεσι γεννῶντα τὸ ο (πείθω πέποιθα) διὰ τοῦ η γράφεται χωρὶς τοῦ βρίθω*, neque utimur mantissa Etymologi Gudiani p. 121, 37. *πλὴν τοῦ βρίθω καὶ πρίθω καὶ θρίδω*, quae nescio utrum librariorum errori

deleganda sint an technis scholae; πρίθω quidem ponitur ab EM. 637, 40. ubi verbi πρήθω stemma texit: πρίω πρίθω πρέθω πρήθω — alterum ex φθίθω corruptum esse potest quod a Choerobosco Dict. II. 636. fingitur contra usum: φθίθω ἐνεστὼς οὐκ ἐν χρήσει, ἐπειδὴ οὐδέποτε εὑρίσκεται δισύλλαβος ἀρχομένη ἀπὸ δύο δασέων Schol. Oppian. I. 54. cf. Parall. l. c. Aut ille scripsit πρήθω καὶ δρήθω solumque βρίθω ex regula excepit, librarii autem ordinem perturbaverunt. — In ῡθω unum est prisci usus[26]) verbum πύθω putrefacio. sed Ἔψυθεν ἐψεύσατο Hes. cui nomina ψύθος et ψυθών assistunt, aoristus videtur verbi intermortui ψεύθω et pro Πύθομαι ἀκούω eidem reddi potest πύθωμαι. — Τὰ διὰ τοῦ ωθω διὰ τοῦ ω γράφεται κλώθω, γνώθω, ἀφ' οὗ τὸ ἐγνώσθη, βρώθω ἀφ' οὗ τὸ βέβρωθα, πρώθω, ὤθω· τοῦτο δὲ κλίνεται καὶ ὡς ἀπὸ περισπωμένου Theogn. 141, 26. Γνώθω legitur in Glossis graecobarbaris Du Cangii sed ille confinxit propter sigma aoristi passivi, quod quia in ἐβρώθην et ἐτρώθην non comparet, a diverso his themate repetendum credidit, eamque ob causam etiam ἐπρήσθην, ἐπλήσθην etc. a πρήθω, πλήθω arcessunt potius quam a praesentibus iis, quae publice comprobata sunt. Quod e vestigio sequitur verbum, non legitur nisi semel in optativo βεβρώθοις, quem ille perfecti esse putat, alii praesentis syracusani. Jam sicut hoc a βόρω voro propagatum est, ita πρώθω, cujus ceteri quoque mentionem habent Theodos. p. 73. Herod. p. 251. ex πόρω ortum videtur, hodie vero non reperitur amplius nisi aoristus Ἔπρωσεν ἐμοίρασεν Hes. isque ambiguus quippe qui ad πρώσκω referri possit ut τρῶσαι ad τρώσκω, et verbale πρωτός ὁ πεπρωμένος Arcad. p. 78. Sed opinor utrumque dictum esse πρώθω et πρώσκω ut κλώθω et κλώσκω Hes. Nymphae nomen Πρωτώ Hes. Opp. 243. Ioannes Diaconus per theta scriptum invenit ἀπὸ τοῦ πρώθειν τὰς νῆας, pro quo Muetzellius de Theog. p. 440. tacite πρωθεῖν substituit unde est aoristus πρῶσαι Hippocr. de Nat. Mul. 531. T. II. et al. sed a perispomeno nomen in ω̄ terminatum derivari non potuit neque opus est, nam Suidas

26) Πύθεσθαι τὸ σηπόμενα οἱ τότε ἔλεγον Paus. X. 6, 3.

quoque barytono utitur Ὤθω τὸ προώθω, ὠθῶ δὲ περισπωμένως, et Thomas quoque ὤθω—γράφεται δὲ καὶ ὠθῶ, quo tamen non evincitur ὤθω usitatum fuisse; neque mihi persuaderi potest Grammaticos, quos ante nominavi, quum de simplicibus agerent, verbum compositum πρώθω immiscuisse.— Diphthongum in paralexi habent αἴθω, πείθω, κεύθω, ἐρεύθω, Ἐλεύθω ἔρχομαι Hes. πεύθομαι, κλεύθομαι, unde Κλεύσομαι κελεύσω ὁδεύσω Hes. veterumque nonnulli Il. XVIII. 244. vulgato εἰςόκεν ἄϊδι κεύθωμαι praetulerunt κλεύθωμαι ex κελεύθωμαι i. e. παραγένωμαι ὁδεύω contractum. Hujus autem verbi vestigium nullum praeter Hesychii Κελευθείοντες ὁδεύοντες, quod ad κελευθέω referri potest, ut ab aliis circumflexorum ἀπειλείω, καπνείω, νεικείω, οἰνοβαρείω, τελείω, ἀκείομαι etc. sed ut idem ad κελεύθω revocemus permittit θερειόμενος Nicandri et futurum τεξείεσθε Arat., eodemque valet θαλπείω, quod Herodianus EM. 620, 43. disparibus miscet: ὡς παρὰ τὸ θάλπω γίνεται θαλπείω, ῥιγῶ ῥιγείω, οὕτως ὀκνῶ ὀκνείω v. ad Aj. v. 325. [27]) Jam tempus est de verbis non puris dicere. Arcadius p. 157. τὰ εἰς θω εἰ ἔχει πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς ἀμετάβολον λήγουσαν ὑπεσταλμένης τῆς ερ περισπᾶται πορθῶ, πενθῶ· σεσημείωται τὸ ἄλθω. Exceptio illa pertinet ad πέρθω et τέρθω. [28]) Δέρθω aoristi est thema commenticium Cram. I. 195. neque barytonesis infinitivi καταδάρθειν v. ad Buttm. p. 143. certum praebet praesentis δάρθω indicium, quod et illa regula excludit et si Grammatici cognitum habuissent, non ad δέρθω et δρήθω revoluti essent. Deest praeceptum de altero genere αἴσθομαι, ἄχθομαι, ἔσθω, ἔχθομαι, ἐρέχθω. [29])

Adnotamentum. Verbis tenuissimi fili ἔθω et ὄθω aliquid simplicius et magis principale quaerere nimis curio-

---

27) In Hippocratis loco pro ἰσχυριείω nunc non dubito quin futurum ionicum ἰσχυριέω ponendum sit.

28) Hesychii Ἔρθει φθέγγεται ante ἔρβως positum conjectoribus relinquendum est.

29) De declinatione agit Epim. Cram. I. 355. πάσχω μέλλοντα οὐκ ἔχει· καὶ τὰ εἰς σχω (scr. θω) λήγοντα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ οἷον ἐρέχθω, ἄχθω.

sum fuerit. Verum de macroparalectis justior est suspicio, quorum plerisque sermo emendatus anteposuit primitiva: *οἱ Ἀττικοὶ τὸ νήθειν νεῖν φασί* Poll. VII. 32. *κνῆν ἀττικῶς, κνήθειν ἑλληνικῶς* Moer. Verborum *πλήθω* et *πρήθω* elementa continentur in reduplicatis *πιμπλῶ* et *πιμπρῶ*, eorumque vicariis atticis *πίμπλημι, πίμπρημι. Ἐκ τοῦ σῶ ὃ δηλοῖ τὸ σείω, ἕτερον παράγωγον σήθω* EM. 710, 39. additque Herodotum pro *σήθουσι* dixisse *σῶσι*. Hinc pendet nomen *σῆστρον τὸ κόσκινον* Hes. ut *μνῆστρον, ποδόψηστρον*, a conjugato *σεῖστρον* separatum significationis discrimine non minore quam verba *σήθω* et *σείω*. Re autem ipsa cribrandi et quatiendi actio eadem et vocabula quoque saepe conjuncta: *ἐν σείσματι κοσκίνου* Sirac. XXVII. 4. *cribro decussa farina* Pers. III. 112. ipsumque nomen cribri *σινίον* proximum est verbo *σίω* quod Anacreontem pro *σείω* scripsisse testatur EM. 714, 38. 30) Itaque pro *Σινιάσαι σεῖσαι κοσκινίσαι* Phot. et Hes. vix audeam supponere *σῆσαι*, nec pro *ἡ ὑσσώπου ῥίζα κόπτεται καὶ σείεται* Medd. Mosq. p. 274. id quod usus postulat *σήθεται*. Ad *σέω* illud, quo Etymologi utuntur, specie convenit *σεῖν τὸ λεγόμενον τοῖς παιδίοις ὑπὸ τῶν τροφῶν ὅταν αὐτὰ βούλωνται οὐρῆσαι* Phot. et germanicum praefandi humoris vocabulum *seigen*; nec dissimilis est significatio, *τὸ γὰρ οὖρον ἔστι τὸ ἀπήθημα τοῦ αἵματος* Theophil. de Urin. I. 68. *Ἠθεῖν* autem et *σήθειν* etsi tam diversum valent quam nostra vernacula *seihen* et *sieben*, quorum alterum ad liquida pertinet, alterum ad sicca, tamen communem habent mundandi effectum et copulantur quasi synonyma a Polluce VII. 97. *τὴν χρυσῖτιν γῆν διασήθοντες, διηθοῦντες, διακρίνοντες* hoc est cernentes, quo ex verbo ducta sunt nomina cribri et incerniculi, ipsaque instrumenta colandi et cribrandi formam similem habent. Ad ultimum attico *διαττᾶν* Glossographi interpretandi causa modo *διηθεῖν* modo *σήθειν* apponunt ut possimus existimare quanta sit utriusque vicinitas; et *κρησέρα* colum significat cribrumque pollinarium. Haec si minus probabuntur, suppetit alia ratio. Schol. Apoll.

30) *Σάλαγξ* sive *σάλαξ τὸ τῶν μεταλλέων κόσκινον* Poll. a *σάλλω, σαλάσσω* i. q. *σείω*.

I. 1294. *τὸ ἠθμός καίπερ τὸ η̄ ἔχον πρὸ τοῦ θ δασύνεται τῇ ἐννοίᾳ τοῦ μέλλοντος ἥσω δασυνομένου*, quem non dubito de futuro verbi *ἵημι* loqui, etsi non hoc pro percolare dici solet sed compositum modo: *τὸ λεπτὸν διίησιν ὥςπερ ἠθμός* Theophr. Caus. VI. 19, 3. ubi spiritus detractus est, et *Διείεται (διίεται) διυλίζει διηθεῖ* Hes. Sed sive diversa fuit verborum *ἧσαι* et *σῆσαι* origo, sive, ut mihi quidem videtur, eadem, illud maneat fixumque sit utrumque thema purum habere. Itaque si omnia perlustraveris, vix unum reperies cui theta non sit foras additum. Nam et *γήθω*, quod saepius legitur in hymnis Orphicis, confessum est a *γαίω* provenisse [31]) et de *λήθω* suspicionem praebet Hesychii glossa *Λάωμεν λάθωμεν*, ambigua sane quia *λάβωμεν* substitui potest [32]) sed adjuta alio loco *Λῆτο ἐλέληστο*. *Βρίθω* a *βρῖ* ductum est ut *κρῖ* a *κριθή*. Verbi *πύθω* quae fuerit prima conformatio ex nomine *πύος* conjectare licet, eamque fortasse intuens Callimachus *πύσαι* dixit ut *κύσαι*· nam quae Muetzellius de Theog. 48. ad probandam systolen affert *ξύσε* et *ἔπρεσε*, eorum alterum dissimile, alterum incertum est. *Κλώθω* Schneiderus in Ind. R. R. p. 360. a *κλάω* natum censet, cui favet participium *κλῶσα* in cod. Herod. V. 12. pro *κλώθουσα* scriptum; Eustathius 442, 19. cum *βεβρώθω* comparat et ut hoc a *βρῶ* sic illud a *κλῶ* extitisse sumit, quae ut ad amussim congruant, thematis loco ponendum est *κόλω, κλόω*, cujus similitudinem quandam gerunt latina *colus, globus, glomus* id est *κλῶσμα, συστροφή* ut in Gloss. Graecol. exponitur. *Στρέφειν* autem et *κλώθειν* vulgo synonymorum instar sunt ut Lucian. Jov. refut. §. 11. primum *στρέφουσα τὸν ἄτρακτον* dixit deinde vero §. 19. *κλώθουσα τὸν ἄτρακτον*, [33]) nec solum de fuso, quem netrix versat, quique ipse *κλωστήρ* vocatur, sed etiam de filo quod colo deductum

---

31) *Gaii dicti a gaudio parentum* Valer. Max. in Fragm. de Nominn. p. 631.

32) Idem *Δελάσθαι λαθέσθαι λαβέσθαι*, quae interpretamenta aoristo *ἐλάσμην λέλασθαι* magis conveniunt quam perfecto.

33) *Στρειψίμαλλος κλωσιόμαλλος* Eustath. 1608, 17. *εὔστρεφής εὔκλωστος* p. 1025, 32.

fuso se circumvolvit ut in homerico versu *γυνὴ στρωφῶσα ἠλάκατα*[34]) id est fila, quae Seneca Herc. Oet. 668. colos vocat—*colos quas indoctae nevere manus*, nam colus quae proprie ita dicitur[35]) non netur neque vertitur. De eodem vero negotio etiam *νήθειν* dici apparet ex Nicol. Dam. p. 120. ed. Orell. *νήθουσα ἐκ τῆς ἠλακάτης τὸν ἄτρακτον*, pro quo ap. Herodotum l. c. *στρέφουσα τὸν ἄτρακτον* legitur, et quod hic dixit *κλώθουσα λίνον*, Aelianus H. Anim. VII. 12. hunc locum exprimens mutavit in *νῶσι λίνον*. *Νεῖν* autem hocce, quod plenius *νήθειν* dicitur, Eustathius 1448, 63. non diversum censet a *νεῖν* cumulare et eandem significationem cumulandi etiam verbo *κλώθειν* tribuit Hesychius *Κλώθει βλαστάνει, καλῶς αὔξεται*, et Schol. Nic. Th. 237. *κατὰ τὸ πλέον τίθεται τὸ κλώθειν ἐπὶ τῆς αὐξήσεως*[36]) sicut *glomerare* pro cumulare quia corpora augescunt si multa *conveniunt glomeramen in unum*; neque aliter dicitur de nentibus; nam *κλώθειν* proprie significat stamen e filis duobus

---

34) Scholiasta *ἠλάκατα* interpretatur *ἔρια περιειλούμενα τῇ ἠλακάτῃ*, in universum recte, sed hoc loco non hapsus lanae significatur colo circumvolutus; is enim non torquetur, sed filum hinc deductum *τὸ κάταγμα* sive *κατάσπασμα*. Accuratius Hesychius *Λέπτ' ἠλάκατα στρωφῶσα, μηρύματα ἀπὸ τῆς ἠλακάτης νήθουσα* hoc est junctim deducens ut alibi dicit *Κλώθει κατασπᾷ* etc.

35) Paus. VII. 5, 4. *ἠλακάτην ἐν ἑκατέρᾳ τῶν χειρῶν ἔχει* significare videtur *τῇ μὲν ἠλακάτην, τῇ δὲ ἑτέρᾳ ἄτρακτον*. Plutarch. V. Anton. c. 86. *ἠλακάτῃ χρυσῇ διαγριαίνουσα τὴν ἀσπίδα* non fusum ut Coraes putat T. VI. 383. sed colum significat, cujus pars summa in mucronem deficit. In Plat. Civ. X. 616. C. *ἀνάγκης ἄτρακτος, οὗ ἡ ἠλακάτη ἐξ ἀδάμαντος, ὁ δὲ σφόνδυλος μικτός*, illo nomine totum instrumentum declarari puto, sed de sequentibus—*σφονδύλου, περὶ τὴν ἠλακάτην* non habeo quid statuam nisi *ἠλακάτη* pro *ἄτρακτος* positum esse; nam verticillus ambit fusum *τὸν δακτυλότριπτον ἄτρακτον σφονδυλοδινήτῳ νάματι νηχόμενον* Anth. VI. 247. cui similis est Nonni locus XXXIII. 272. *κύκλον ἐς αὐτοέλικτον ἰὼν ἄτρακτος—ὀρχηστῆρι τιταίνετο νήματος ὁλκῷ.*

36) Illam Hesychii notationem ad hunc Nicandri locum pertinere intelligitur e Schol. *ἀντὶ τοῦ χλοάουσα γράφεται κλώθουσα ἀντὶ τοῦ χλωρά* (hoc ad *χλοάουσα* spectat). *Διογενιανὸς δὲ χλοάειν (κλώθειν) καλῶς αὔξεσθαι καὶ βλαστάνειν.* In accurata Ranckii commentatione de Lexico Hesych. p. 42. de hoc loco nihil dictum invenio.

aut pluribus contorquere v. Schneider. ad Orph. Arg. v. 509 p. 136. Sed qui *κλώθειν* et *νήθειν τὸν ἄτρακτον* usurparunt improprie loquuti sunt. — Eorum quae diphthongum in penultima habent, primum est *αἴθω* ab *αὔω* non longe remotum; alterum *ἐρεύθω* Schneiderus et Matthiae Gramm. 584. ab *ἐρύω* vel *ἐρεύω* arcessunt inaudito quidem illo, sed theta tamen non altas radices egisse colligi licet ex congeneribus rubeus, robus, rufus, russus, rosa *ῥόδον*, *ῥόδεον ἐρυθρόν* Hes. Vocali altera caret *ἱλαρὰν ἐρύθοισα παρειάν* H. in Isin v. 57. quod alibi non legimus. A duobus illis quae ultra imperfectum non moventur, differunt declinabilia *πείθω*, *κεύθω*, *πεύθομαι*, quae epsilon quidem in aoristo secundo et in affinibus, *κυθηγενής*, *κυθώνυμος* amittunt sed theta per omnia retinent nec ullam thematis puri suspicionem relinquunt praeter quod de verborum *κεύθω* et *κύω* contagione injicitur in EM. *ἄκυθος ἡ ἄτοκος*[37]) *παρὰ τὸ κύω ἢ παρὰ τὸ κύθω τὸ κρύπτω ἢ τὸ κύθος τὸ σπέρμα*, pro quo ap. Hesychium scriptum est *κυθνόν τὸ σπέρμα — καὶ πολύκυθνον πολύσπερμον*, et *κύσθος* quoque utroque referunt, ac si quis haec ita conciliare conetur ut *κύαρ*, *κύος*, *κύτος*, *Κεύθεα κοῖλα* Hes.[38]) ad communem notionem *τοῦ κοίλου* revocet, non diffitebor mihi quoque cavi, caveae, latibuli seminisque et foetus in alvo latentis similitudinem quandam esse videri. Quae penultimam non puram habent, haec sunt: *ἄχθομαι* non diversum ab *ἄχομαι* ut *Τέρθω ξηραίνω καίω* Hes. nihil aliud significat quam *θέρω*. *Ἀλθαίνω παρὰ τὸ ἄλθω, τὸ δὲ ἄλθω θεραπεύω ἐκ τοῦ ἄλδω τὸ αὐξάνω* EM. 63, 10. *ἀπαλθήσεσθαι ἀπὸ τοῦ ἄλδω κατὰ τὴν συγγένειαν τοῦ δ πρὸς τὸ θ ὡς ἐκ τοῦ τένδω ὁ προτένθης* Eust. 720, 18. Utrumque altius repetit Ruhnkenius ad Longin. III. 4. *ab ἄω spiro* est *ἄλω* vel *ἅλω latinum* halo *et ἀλέα vapor calidus; ab*

37) Sic etiam *γῆ ἀκύμων* *sterilis* in Moschionis versu, non ut Mitscherlich. accepit ad H. H. in Cer. v. 451.

38) Idem *Ὑποκεύθεα ὑποκοίλια* h. e. subventrile, et *Ὑποκυδές ὑποφρύδιον*, quod *ὑποκυλίς* scribendum videtur. Adjectivum *ὑποκυδής* alii *δίυγρος* interpretantur, alii *κοῖλος* magis ex etymo; nam loca subcava eadem humida esse solent.

ἄλω etiam derivatur ἄλθω. Haec praeter vim sanandi habent etiam vicinam augendi *potestatem, quam satis ostendit latinum alere.* Mihi haec non nimis certa videntur. [39]) *Πέρθω ἐκ τοῦ πρήθω μεταθέσει καὶ τροπῇ* Eust. 70, 35. sive potius utrumque a *πρέω πίμπρημι. Τέλθει τέρπει ἐν ᾠδῇ* Hes. viri docti pro *θέλγει* accipiunt. *Ἔχθομαι* Buttmannus praepositioni *ἐκ* annectere connititur acumine abusus. *Ἐρέχθειν* Schol. A. ad Il. XXIII. 317. pro *ἐρέθειν* dici affirmat, alii opportunius cum *ἐρείκειν* componunt Sch. Od. V. 83. EM. 372, 15. hoc autem cum *ῥήγνυμι* Sch. Il. XIII. 441. cujus stirps monosyllaba. Tria hujus generis Herodianus una ratione explanat ad Il. XIII. 809. *βιβάσθω βαρυτονητέον εἴτε ἀπὸ τοῦ βιβάθω γέγονε πλεονάσαντος τοῦ σ̄, ὥς φησι Φιλόξενος, εἴτε (ὅπερ καὶ βέλτιον) ἀπὸ τοῦ βιβαστός ὡς ἀϊστός ἀΐσθω, ἐγερτός ἐγέρθω, ἐρεκτός ἐρέχθω.* Haec iterat EM. 43, 22. *ἀπὸ τοῦ ἀΐω παράγωγον ἀϊστός, ἐκ τούτου ἀΐσθω ὡς ἐγερτός ἐγέρθω.* Verum hoc finxerunt illi homericum *ἠγερέθοντο* explicare conati, quod pro *ἠγέρθοντο* dici sumunt EM. 418, 30. Cetera testata sunt satis sed vix ista ratione derivata; *ἀΐσθω* quidem ab *ἀΐω*, cujus imperfectum est *φίλον ἄϊον ἦτορ* eodem intellectu quo *θυμὸν ἄϊσθεν* et *ψυχὴν ἐκάπυσσε* apud Homerum et *θυμὸν ἀναπνείων* Apollon. IV. 472. *Βιβάσθω* si a *βιβαστός* derivatum esset, sine dubio perispomenon esset ut ab *ὀρέγομαι ὀρεκτός ὀρεχθέω* Sch. Apoll. I. 275. ab *ἀλύω ἀλυκτός ἀλυκτέω,* quare potius cum *βιβάζω* et *βάσκω* conferendum duxi quorum consonae finales non ex ullo verbi inclinamento translatae sed formativae sunt ut *κλείω κληΐζω κληΐσκω* etc. EM. 383, 3. addit *παρὰ τὸ ἕδω ἑστός ἕσθω ὡς ἐγέρθω,* sed minore ambage Heraclides Eust. 773, 32. *ἐκ τοῦ ἔδω φησὶ γενέσθαι κατὰ Δωριεῖς τὸ ἔθω, τοῦτο δὲ πρωτότυπον εἶναι τοῦ ἔσθω ἡμαρτημένον· ἐχρῆν γὰρ ἴσθω ὡς ἴσχω, ἐνίσπω. Ὀλίσθω* hypotacticum esse veteres docent hunc unum aoristum in *σθον* terminari declarantes Cram. I. 176. nam qui *βιβασθών* scri-

---

39) In Heliodori carmine, quod Meinekius tractavit in Anall. 382. pro *ῥέα δ' ἔχθεται ὕδατι νοῦσος* scribendum est *ἄλθεται* potius quam quod vir doctissimus posuit *εἴκαθε.*

bant [40]) audiendos non esse Sch. Il. XVI. 468. Et hoc quoque consonas illas non a principio habuisse colligitur ex altera forma Ὀλιβράξαι ὀλισθεῖν Hes. et adjectivo Ὀλιβρός ὀλισθηρός λεῖος, quo vulgatius est γλίσχρος, sed labialis tenuit in latino lubricus, omnibus autem ortus communis est γλία, γλοιός, glus.

§. 4. Hoc loco literas τ et σ conserte tractare constitui. Ἡρωδιανὸς λέγει ὡς διὰ τοῦ τ οὐ πολλὰ ὤπται ἀλλὰ τὸ λίτω καὶ πέτω, καὶ ἔνια ἃ ἤδη ὡς περισπώμενα ἐκλίθη ὥςπερ τὸ κέντω καὶ ἄντω. Τὸ δὲ ἀνύτω φησὶ καὶ ἀρύτω τῷ τ ἐπλεόνασεν. Ὁ δὲ Ἡρακλείδης ἀμφότερον ἀσυνήθως ἔχειν λέγει ὡς μηδενὸς εἰς ω λήγοντος ἔχοντος τὸ τ ἀρκτικὸν τῆς τελευταίας Eust. 764, 26. Hujus formae quae perdurarunt verba primitiva, mediae sunt formae omnia λίτομαι, πέτομαι, ἄντομαι, quod Tyrannio rejecit ἀντέσθαι scribens tanquam verum aoristum Sch. Il. XV. 698. non ob characterem, quo ducti nonnulli λιτέσθαι scripserunt ut ἱκέσθαι Choerobosc. Dict. II. 732. Verbi κέντω usus nullus est; aoristus κένσαι et verbalia κέντωρ (ut Μέντωρ, Μέντης) βουκέντης, κοντός quod EM. 529, 5. a κέντω repetit, et κέστρα ad primitivum κένω referri possunt. Ceterum ex illa Heraclidae disputatione manifestum fit praesentia ἀλίτω EM. 67, 1. sive ἀλείτω Sch. Od. IV. 807. ἀμάρτω EM. 78, 14. (ubi vitiose ἁμαρτῶ editum v. Hermann. de Emend. p. 269.) synonymumque ἀβρότω Eust. 548, 12. a Grammaticis tantummodo etymi reddendi causa proferri non quo usitata essent. Βλάστω, quod Buttmannus Aeschylo arrogat, jure rejicitur. Duo literam tau fulcri loco receperunt τίκτω καὶ πέκτω Arc. 153. — Praeter illa, quae veteres a futuro reclinata dicunt οἰσέμεν, δύσεο, ἀείσεο, nullum est verbum sigma puro terminatum, οὐδέποτε ἐνεστὼς ἓν σ ἔχει Sch. Arat. 21. Herodian. in Anecd. Paris. Gram. T. IV. 237. ac ne aoristus quidem excepto uno ἔπεσον Herod. Μον. p. 24. Choerobosc. Dict. II. 631. Gram. Oxon. I. 176. Sed longe plurima quae

40) Hi praesens posuisse videntur βιβασθέω verbali βιβαστός convenientius. Et quod Sch. Od. V. 83. admonet ἐρέχθων ὡς κατέσθων, contra eos dictum est qui ἐρεχθῶν scriberent ut ὀρεχθῶν.

geminato; primum *ἄσσω κατάσσω*, quod sermoni vulgari obhaesit pro *ἄγνυμι*, et hoc antiquiora *βράσσω*, *δράσσω*, *θάσσω*, *θράσσω*, *μάσσω*, *νάσσω*, *πλάσσω*, *πράσσω*, *ῥάσσω* et *ἀράσσω*, *σάσσω*, *τάσσω*, *φράσσω*. In *εσσω* unum *πέσσω*, quod Grammatici aeolicum dicunt ut *νίσσω* et *ὄσσω*, etsi usitatius est quam *πέπτω* et propius primitivo *πέπω*, unde omnia fluunt *ἀρτοπόπος*, *πόπανον*, coquo, popa, popina id est coquina, *πεπαίνω*. *Βλέσσω* excogitarunt Technici quo clarior fieret verborum *βλέπω* et *λεύσσω* cognatio v. Ahrens. Aeol. 67. Praesentis *Θέσσεσθαι αἰτεῖν καθῆσθαι*, *Θεσσόμενος δεόμενος*, unum sponsorem habemus Hesychium, qui et futurum activae formae affert *Θήσω αἰτήσω*, quo ad thema *θέω* deducimur; aoristus *θέσσασθαι* sive a *θέω θέσω* derivatus est, ut *τρέσσαι*, sive a *θέσσομαι* sic ut a *κορύσσομαι κορύσσασθαι*, sigma geminatum habet. *Τέττω* Eustathius 490, 40. commentus est explicando epiphonemati *τέττα*. *Ἐρέσσω* et *πυρέσσω* paragoga sunt. In *ησσω* *βήσσω*, *δρήσσω* (*ὑποδρήσσω*), *πήσσω*, *πλήσσω*, *πτήσσω*, *ῥήσσω*. In *ισσω* quae exeunt enumerant Theognostus p. 143. et Theodos. p. 72. *τὰ ἀπὸ μέλλοντος μετηγμένα ἐκ διπλασιασμοῦ τοῦ σ*, *ἴω τὸ προτείνω*, *ἴσω ὁ μέλλων*, *ἴσσω ὁ ἐνεστώς· λίτω λίσω λίσσω*, *πτίω πτίσω πτίσσω*, *οἷς ἀκόλουθον τὸ φρίσσω*. Quorum primum non reperitur nisi conjunctum *προΐσσομαι* et in futuro *καταπροΐξομαι*, v. Schneidewin. Beitr. z. Krit. d. Poet. Lyr. 9. quod et Herodianus in Schol. Arist. Eqq. 436. ab *ἴσσω* ducit, nomenque *προΐκτης* Schol. Od. XVII. 352. si hinc ortum sit, leni spiritu signandum esse disputat, sin ab *ἱκέτης* aspirandum; alii ad *προΐκω* referunt Eust. 1823, 34. Secundi meminit Hesychius *Λίσσει παρακαλεῖ* pro *λίσσεται*. His accedunt *πλίσσω* et reduplicatum a *δίω δέδια δεδίσσομαι*. *Σίττειν*, quod Albertius Hesychium scripsisse putat pro circumflexo *Ἐπισιττεῖν κυνηγετικῶς παρορμᾶν*, sola nititur similitudine verbi *σίζειν*. *Ἀΐσσω* non raro scribitur *ᾄσσω* et *ᾄττω* iota non addito sed minus recte si ab *ἄω*, ut Eustathius censet 592, 33. derivatum est v. ad Aj. p. 97. *Ῥίσσουσα λυπουμένη* Hes. Guietus comparatione latini *ringor* tuetur, ceteri corruptum putant ex *φρίσσουσα*. Verba in *οσσω* circumscribit Theognostus p. 145. *τὰ διὰ τοῦ ωσσω*

πάντα διὰ τοῦ ω̄ γράφεται, quodque Herodianus addit Epim. 252. *πλὴν τοῦ ὄσσω,* ab illo de industria omissum esse colligitur ex EM. 14, 5. et Suida s. *Δεδίσσω — τὰ διὰ δύο σσ τὰ ἓξ λαμβάνουσι φωνήεντα, τὸ δὲ ō οὐ λαμβάνουσι — τὸ γὰρ ὄσσω ἀπὸ τοῦ ὄπτω γέγονεν,* quae aeolica ab illis dicitur conversio ut *ἐνίπτω ἐνίσσω, λίπτω λίσσω, πέπτω πέσσω.* Activae formae testis non certissimus est Hesychius *Ὄσσει* (sic cod.) *βλέψοι ἴδοι, Ὄσσοις βλέψεις.* [41]) Pindarica *ἐπέτοσσε* et *τόσσας,* si sigma poetice geminatum est, pari jure ad praesens *τόσσω* et *τόω* referri possunt. Hesychiano *Ἀνόσσουσι διακόψουσι κακοπαθήσουσι* quid faciendum sit, non reperio. Verborum in *υσσω* tria in communi usu versantur *μύσσω,* quod plerumque praepositiones asciscit, [42]) *νύσσω, πτύσσω.* His addi potest *ἀμύσσω* et si *ὀρύσσω* stirpem monosyllabam habet ut *ῥύγχος* fodiendi instrumentum, id quoque etiam; Eustathius tamen paragogis infert p. 924, 4 *πτῶ πτύσσω, ἀμῶ ἀμύσσω, ὄρω ὀρύσσω,* quorum illa auctori reddimus ac remittimus; tertio ponderis aliquid accedit a nomine *οὐρός,* quod Sch. Il. II. 153. *ταφροειδὲς ὄρυγμα* interpretatur, omnes autem ad *ὄρσαι* referunt; fodiendo enim terra ruitur et cietur. Praeterea *ἐγγλύσσω* legitur apud Herodotum. Ceterorum non aequa existimatio est. *Βύκτης ὡς ἀπὸ ἀῤῥήτου ῥήματος τοῦ βύσσω* Sch. Od. X. 20. [43]) pro quo in EM. *βύζω* ponitur a *βύω τὸ πληρῶ* derivatum, Didymus vero Cram. I. 38. ventos *βύκτας* dici putabat mutatis antistoechis pro *φύκτας παρὰ τὸ φυσᾷν.* Quod quum a *φῦσα* propagatum sit, res eo deducitur ut duplicem verbi

---

41) Pro *Διόσκειν διαβλέπειν* Kuesterus *διόσσειν*, Dindorfius *διοσκεῖν* reponit; pro *Μετουσῶ περιβλέπω* Faber *μετόσσω*, Vossius vero *μετοσσῶ* corrigit.

42) *Αἱ ῥῖνες δοκέουσι μὲν πλήρεες εἶναι, μύσσονται δὲ οὐδὲν* Hippocr. Diaet. III. 717. T. I. 716. et paullo post *μύσσονται καὶ πτύουσι* p. 717. sed *πτύουσι καὶ ἀπομύσσονται* de Nat. Hom. p. 357. T. I. Latini *emungere* simplici amisso. Diversum huic *Μύσσει κάρφεται* Hes. Guietus pro *ἀμύσσει* accipit.

43) Hesychius *Διαβύσσει διακαμύσσει*, cui Kuesterus *διαμύσσει* substituit, idemque in Heronis Spiritt. *λύχνος ἑαυτὸν προμύσσων* emendat *προβύσσων*.

formam sumamus *βύω* et *φύω* significationes efferciendi et inflandi complexam, quarum similitudo apparet ex nominibus *φῦσα, φύσκη* vesica, bucca, buccina, *βυλλός* i. e. *βεβυσμένος*, fullo. *Βλύσσω*, quod Lexicographi ex Nonni Paraphr. 96, 9. (hoc est c. VII. 38.) *ποταμοὶ βλύσσουσιν ἔνθεον ὕδωρ*, non praesens esse sed futurum ostendunt verba Johannis *ποταμοὶ ῥεύσουσιν ὕδατος ζῶντος*. *Βρύττω* frendo, sive de mandentibus dicitur sive de febricitantibus, cognationem cum *βρύκω, βρύχω, βρυχετός* non exuit. Participium *θύσσων* pro *θύων* id est *ὁρμῶν* scriptum est in cod. Reg. Oppian. Cyn. IV. 186. ejusque verbi crebra apud Grammaticos mentio: *Διόνυσος θυστήριος λέγεται ἀπὸ τοῦ θύσσειν ὅ ἐστιν ὁρμᾶν* Cram. II. 449. *θύσανοι ἀπὸ τοῦ θύσσεσθαι* Schol. Pind. IV. 407. v. Prolegg. 170. 177. quibus non multum auctoritatis adjungerem nisi subscriptor esset Hesychius *Θύσσων ὁρμῶν, Θύσσεται τινάσσεται, Θυσσόμεναι τινασσόμεναι*, quae omnia ex *αἰθύσσω* depravata esse Ruhnkenio assentiri non possum. Cetera in eodem penario recondita sunt *Λύσσεται μαίνεται, Τύσσει ἱκετεύει, Φλύσσει ἐρυγγάνει, Ψύττει πτύει*, quorum primo adhaeret nomen *λύσσα*, [44]) alterum non dissimile est pindarico *ἐπέτοσσε* et prius propositis *ἐνθύσκω ἐντυγχάνω* etc. v. C. III. §. 2. nam adeundi et obviam eundi verba *ἱκνεῖσθαι, ἀντιάζειν, ἀντιβολεῖν*, de supplicantibus dicuntur; de tertio Eustathius 1241, 1. *ὥςπερ ἀλύω καὶ παραγώγως ἀλύσσω, οὕτω φλύω καὶ φλύσσω, ἐξ οὗ τὸ φλύξω, φλυκτίς καὶ οἰνόφλυξ*, quanquam haec ad *φλύζω* revocari possunt, unde Schol. Apoll. I. 275. infinitivum *ἐκφλύξαι* repetit v. C. IV. §. 2. *Ποιφύσσω* veteres a *φυσάω* repetunt et cum *παιφάσσω* comparant v. Bachmann. ad Lyc. 198. Ita a litera ad literam euntes pervenimus ad verba in *ωσσω* exeuntia, quae numero pauca sunt et in usu rara. Theognost. 143. *τὰ διὰ τοῦ ωσσω πάντα διὰ τοῦ ω γράφεται, πτώσσω, ῥώσσω·* pro quo *κνώσσω* reponendum. *Θρώσσει γεννᾷ φοβεῖται* Hes. quod non suo loco sed ante *θρώσκει* legitur,

---

44) Schol. Il. XX. 70. *ἀλύσσοντες ἄγαν λυσσῶντες, οἱ δὲ παρὰ τὴν ἀλύν.* Hoc certissimum est; ad illam opinionem fortasse aliquos perduxit verbum *λύσσεσθαι.*

duorum verborum *θρώσκειν* et *θροεῖσθαι* id est *θορυβεῖσθαι* perturbari significationes complexum habet. Aliud ejusdem auctoris *Πλώσσειν φθείρεσθαι* in memoriam redigit Eur. Bacch. 223. *πτώσσουσαν εὐναῖς ἀρσένων ὑπηρετεῖν*, quod illi substituendum videtur. *Τιθαιβώσσω* simplex sit an compositum quaestio est impenetrabilis. *Κλώσσω* pro *κλώζω* dictum ante attuli. Diphthongos paene omnes ab hoc genere segregat Herodianus *π. Μον.* p. 40. *οὐδέποτε πρὸ τῶν δύο σσ εὑρίσκεται δίφθογγος πλὴν τοῦ κρείσσων καὶ λεύσσω καὶ γλαύσσω.* Eodem modo Schol. Arat. v. 20. *νίσσομαι ἀπὸ τοῦ νέομαι οὗ ὁ μέλλων νήσομαι*[45]) *παράγεται διπλασιασθέντος τοῦ σ· καὶ ἐπειδὴ πρὸ τῶν δύο σσ οὔτε ει εὑρίσκεται οὔτε η εἰ μὴ τὸ κρεῖσσον καὶ τὸ ἧσσον·*[46]) *διὰ τοῦτο μεταβέβληται τὸ η εἰς ι ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλῶ ἐλήσω ἐλίσσω.* Consonae nullae hanc terminationem antecedere possunt praeter duas liquidas. Sed lambda reperitur in uno verbo *Ἀθέλσεται παρηθεῖται διεκλύεται* Suid. cui merito praefertur quod alii Glossographi praebent *ἀθέλγεται* vel *ἀθέλβεται* v. C. III. §. 1. Alteram liquidarum duo ostendunt verba *τέρσω* et *ἔρσομαι*, quo Nicander bis usus est pro *δροσίζομαι* sive *ἄρδομαι*. *Ἄρσει μέμφεται* et *Ὄρσω τολμῶ* Hes.[47]) quid verbi sit, incassum quaeritur. Mutae vero nullae nisi quae cum sigma in unam literam corrumpuntur: *αὔξω* sive *ἀέξω*, *ἀλέξω*, *ὀδάξω*, *ἕψω* et *δέψω*, quanquam Theodosius p. 151. duo modo probat: *τὸ ξ καὶ ψ ἐπὶ ἐνεστῶτος οὐχ εὑρίσκεται πλὴν τοῦ ἀλέξω καὶ ἕψω*, neque plura septimae syzygiae adnumerat Dionysius Gramm. 639. Sed *ὀδάξω* saepius legitur quam ut attentari possit, et in numero ver-

---

45) Scrib. *νέσσομαι καὶ νείσομαι.* Schol. Od. IV. 701. *τοῦ νέω ὁ μέλλων νέσω καὶ ἐπενθέσει νείσω καὶ ἐκβολῇ τοῦ ε νίσω. Θεματοποιεῖται δὲ οὗτος ὁ μέλλων ποτὲ μὲν διφθογγογραφούμενος, ποτὲ δὲ ἰωταγραφούμενος.* Diphthongum probat Moschopulus ad Hes. Opp. 234. *νείσσονται διὰ διφθόγγου καὶ δύο σσ, τὸ μὲν ὅτι ἀπὸ τοῦ νέομαι, τὸ δὲ ὅτι τετάρτης ἐστὶ συζυγίας ὡς φοινίσσω.* Cum *νέομαι νείσομαι* Eustathius recte confert *κέομαι κείσομαι* et thematicum *χῶ* (*χειά*) *χείσομαι* p. 1615, 36.

46) Hujus generis multo plura reperiuntur v. Parall. 37.

47) *Ὀρσομένη διεγειρομένη* ad antichronismum referri potest.

borum, quae non ultra imperfectum declinantur, EM. 232, 17. refert τὰ ἀττικὰ βαρύτονα ἀλέξω, αὔξω, ἕψω, pariter juncta in Epim. Cram. I. 86. ἕψω, αὔξω (καὶ ἀλέξω) περισπῶνται ἐπεὶ οἱ μέλλοντες ἑψήσω κ. τ. λ. Οἱ δὲ ἀττικοὶ βαρύνουσι ὅτι πᾶν ῥῆμα περισπώμενον διὰ διπλοῦ ἐκφερόμενον ἢ δευτέρας ἢ τρίτης ἐστὶ συζυγίας. Auget numerum Hesychius ignotorum largitor: Λαύξει κρατεῖ δαίνυται εὐφραίνει, quarum interpretationum prima convenit verbo λάζω, λάζυμαι, ceteras Kuesterus recte cum λαύω (ἀπολαύω), Doederlinus in Synon. cum latino *lurcor* componit.

Adnotamentum. Verborum sigmaticorum multa sic ut comparativi μάσσων, γλύσσων, πάσσων, stirpem habere gutturali finitam perspicitur ex affinibus πλήσσω πλήγνυμι plango plaga, plecto, ῥήσσω ῥήγνυμι frango, πήσσω πήγνυμι πάγος pango,[48]) φράσσω φράγνυμι farcio. Quemadmodum vero pro θλάω degener aetas substituit pinguius θλάσσω, ita dubitari non potest quin δρήσσω τὸ ὑπηρετῶ profectum sit a δρᾶν τὸ πράττειν, unde nomina δρηστήρ διάκονος, δρηστοσύνη διακονία et verbum ὑποδρῶ. Ac si quis graecorum vocabulorum χείρ et χειρίζειν et germanicorum *Hand* et *handeln* cognationem attenderit, haud cunctabitur δράξ (*Griff, Hand*) et δράσσομαι ad idem δρᾶν τὸ πράττειν referre cum EM. 284, 43. Sedere et quod a sedendo maxime discrepat celerare Graeci uno verbo expresserunt θάσσω sive θαάσσω et Θάσσουσα σπεύδουσα Hes. unaque paragoge θοάζω. Sed alterum quod currere significat, proxime ad θέω θοός accedit, alteri vicinius est Σάσαι καθίσαι Πάφιοι Hes. quod hoc accentu notatum ad σάσσω pertinet; si σᾶσαι scribitur ad praesens purum ut synonyma εἷσαι et ἧσθαι.[49]) Θράσσω plerique ex ταράσσω concisum putant v. Parall. 403. Wyttenbachius ad Plut. de Profect. Virt. p. 569. utrique θραύω praeponit; ac nomen θραγμός hoc est θραυσμός fragor proxime

48) Πηγεσίμαλλος nihil aliud est quam παχύμαλλος. Παχύνων καὶ πηγνύς Theophr. Caus. III. 12. nec multum differunt πάχνη et πάγος.

49) Sophronis verbum τουτῶ θάμεθα Blomfieldius in Mus. Cantabr. T. II. 347. callide sic reddidit *huc spectatum sedeamus* seu quia sedere et spectare idem esse putaret seu ambigens utrum θάμεθα pro θάσσωμεν positum sit an pro θεώμεθα.

quidem cum *θράσσω* convenit, sed idem a *θραύω* derivatum esse potest inserta gutturali ut ab *αὔω αὐχμός.* Koenius ad Greg. 571. eodem traxit Erotiani verbum *θράσσειν μαίνεσθαι, θρίσσειν δὲ τὸ κατὰ ψυχὴν ἐξίστασθαι,* quorum alterum (*θρίσσειν*) vel a Grammaticis fictum vel a librariis corruptum censet; mihi hoc loco diversa ejusdem verbi scriptura indicari videtur *θράσσειν* et *θρήσσειν* hoc est *θροεῖσθαι ταράττεσθαι* pertubari, idemque esse *θρώσσειν*, cujus modo mentio fuit. *Μάσσειν* sive *μάττειν* tergere, subigere, unde *μάζα, μάγειρος* et *μαγεύς* pendent, quasi frequentativum dici potest verbi *μαίεσθαι*, quod non solum animi intentionem significat sed etiam manuum, nec modo intendere sed et contingere, attrectare. *Νάσσω* a *νάω, νέω, νήω, νηέω* productum esse affirmat Schol. Arist. Nubb. 1205. et persuadet fere parilitas verbalium; nam et *Ναστός* Hesychius exponit *μεστός* et *Νῆτος* (*νητός*) *σεσωρευμένος, Νῆττον πλῆρες μεστόν.* [50]) Cum *νάσσω* tam arcte conjunctum est *σάσσω* ut Glossographi alterum altero explicent *Ἔναξεν ἔσαξεν* et *Σάξαι νάξαι*, sed origo diversa a *σείω* conquasso corruo v. Proleg. p. 87. Verbi *πάσσω* solutio nulla nisi quam Hesychius commonstrat: *Πῇ καὶ πῆν ἀντὶ τοῦ καταπάσσει καὶ καταπάσσειν*, ubi *πῇ* scribendum videtur ut *τῇ* et deinde *κατάπασσε.* A *πάω* igitur primum processit *πάσσω*, tum *παλάσσω* et *παλύνω*, quorum alterum de liquidis dici solet, alterum de siccis [51]) et nomina *πάσκος* et *πηλός* id est ad-

---

50) Stephanus: *Νάξος Εὐφορίων παρὰ τὸ νάξαι ὅ φασι θῦσαι τινές*, ubi Salmasius *βῦσαι* scribit; Meinekius Anall. p. 138. rem injudicatam relinquit. Mihi non credibile videtur quod ille sumit Stephanum *nonnullis* tribuisse quod omnibus consuetum est, sed potius *νάξαι* fuisse verbum sacrificale ut latinum *cumulare altaria donis, honore, thure,* et *adolere*, quod verbum est proprium sacra reddentium, ut Nonius dicit, *augere* significans; hisque simile *αὔξομεν ἔμπυρα* Pind. Isthm. IV. 108. *mactare* et *magmentum.*

51) Neglexit discrimen Apollonius III. 1246. *φάρμακα μυδήνας σάκος ἀμφεπάλυνε* et Dionys. v. 1049. *κάρην ἱδρῶτι παλῦναι. Πασάτω ῥανάτω* Hes. Ad eandem catachresin pertinent *αἷμα ἐπαμῆσαι* Nonn. XLIV. 274. et contrarium *ῥαίνειν χθόνα καρπῷ* II. 65. *φύλλα ἀφύσσειν* Homerus usurpavit pro *ἐπαμᾶν*; Nonnus XXV. 444. *κρητὴρ βεβυσμένος νέκταρος.*

spergo v. Prolegg. 87. quaeque hujus ultimam orditur litera liquida, eandem mihi agnoscere videor in *πλάσσω*. Proprie igitur dicitur *πλάσματα πηλοῦ* Arist. Avv. 686. et fictores ipsi *πηλοπλάθοι*. Liquidam autem interdum labiali accedere exemplis iis demonstratur quae C. I. §. 5. protuli. Aliud ejusdem formae suggerunt Suidas et Hesychius *Πάσσω γεύομαι*, *Πάσσεται ἐσθίει*, a *πάομαι* ortum, si hoc praesens unquam in usu fuit. *Πράσσω* a *περάω* ortum habere assentimur antiquis sed remoto anadromae artificio v. Parall. 401.[52]) *Ῥάσσω* sive *ἀράσσω* proxime accedit ad *ῥαίω*, unde *ῥαιστήρ* tudes, hoc autem a principali *ῥῶ* arcessitur EM. 736, 34. quibus conveniunt *ἄῤῥατος ὁ ἄφθαρτος παρὰ τὸ ῥῶ* v. Ruhnken. ad Tim. 50. et *ἄῤῥαιστος ὁ ἄφθαρτος* Suid. Huc loci progressos circumsistit caterva verborum ita contextorum ut stamina aegre agnoscantur. Unum poeticum est *παρὰ τὸ φῶ τὸ φαίνω φάσσω καὶ ἀναδιπλασιασμῷ παιφάσσω* Schol. Il. V. 803. quo minus probabilis est Hesychii opinio *Παιφάσσουσα παντὶ φαινομένη*, sed verbum ipsum non dubito quin cum *φάω* cohaereat proprieque celeres luminis motus et scintillationes significet. *Φάσσω* simplex non legitur sed adjunctum aliis: *Παραιφάσσει τινάσσει παρακινεῖ πηδᾷ* Hes. *Παραφάσσειν παραφρονεῖν ὡς καὶ ἀλλοφάσσειν· ψιλῶς δ᾽ ἀναγνωστέον οὐχ ὥςπερ τὸ παραφάσαι τὸ παράψασθαι ᾧ ἔγκειται τὸ τῆς ἀφῆς ὄνομα* Galen. Gloss. quem apparet illa verba ad *φάω* retulisse sed non apparet quo intellectu, videndine an dicendi. Scholiasta quidem Hippocr. T. I. 202. *ἀλλοφάσσειν* interpretatur *τὸ ἄλλο ἀντ᾽ ἄλλου φθέγγεσθαι*, eodemque modo Erotianus sed ita ut originem quoque declaret *τὸ ἄλλο καὶ ἄλλο φάσσειν ἤγουν φωνεῖν* hoc est a primigenio *φάειν*. Pro *φάσσειν* Eustathius substituit verbum usitatum *ἀλλοφάσσειν τὸ ἄλλοτε ἄλλα φράζειν* p. 1324, 7. hoc autem vel a thematico *φράω* duxit vel a *φάω* (*φάσκω*) literam rho per pleonasmum ut veterum aliqui (v. C. IV. 2. Adn.) additam putans. Neque alia fuit

---

52) *Πρήσσω ἀπὸ τοῦ περῶ περάσω πράσω καὶ πρήσω· ἐπεὶ δὲ ὁ μέλλων θεματοποιεῖται, προςλαμβάνει καὶ ἕτερον σ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ μέλλοντος* Sch. Od. II. 213. Sch. Il. XIV. 282. Cram. I. 355.

Galeni sententia Comm. III. in Progn. VIII. p. 249. T. XVIII P. I. ἀλλοφάσσειν λέγει τοὺς παραφρονοῦντας ἐκ τοῦ ἄλλοτε φάσκειν ἄλλα, sed addit τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ μεταβάλλειν ἄλλοτε εἰς ἄλλο σχῆμα τὰ φάη. Eodemque se acclinat Eustathius p. 1728, 20. παρὰ τὸ φάσσω τὸ φαίνω et Anecd. Bekk. 386. ἀλλοφάσσειν παρορᾷν, quam significationem nonnulli etiam verbo παραφάσσειν tribuunt. [53]) Eadem est ambiguitas adjectivorum ἀλλόφατος, νεόφατος (νειόφατον νεόκρατον Hes.) παλαίφατος, πρόςφατος, ἐπίσφατος, περίσφατος, quae Grammatici inter se discordes ad φαίνω, σφάζω, φάσκω referunt, sed in nonnullis vis verbi penitus evanuit. Ἀλλοφάσσω autem undecunque ductum est, certe a communi synthetorum regula declinat; ab ἀλλόφρων proficisci potuit ἀλλοφράσσω ut ab ἄφρων ἀφράσσω et ἀφραίνω v. Diss. XIV. §. 1. Quemadmodum vero pro illo apud Suidan scriptum est ἀλλοφάζω σκιρτῶ παροινῶ, sic Hesychius exhibet Ἐξαφάζων ἐξ ἑαυτοῦ γενόμενος καὶ περιβλέπων (vel παραβλέπων). Id vero non cum φάω τὸ βλέπω, ut ille ait, compositum est sed cum ἀφάω ἀφάσσω, proprieque dictum videtur de inquietis furentium motibus qui manus velut palpantes circumferunt; *furentium inquietae manus* Senec. de Ira I. 1, 3. Cum eodem verbo conjunctum est Ἀνδραφάσσειν κατ' ἄνδρα ἐφάπτεσθαι Hes. quodque idem affert Κατηνδράφυξας κατέκτεινας a κατανδραφάζω, non ut hic voluit a φάω τὸ σφάζω declinatum arbitror sed hinc unde χειραπτάζω et utrumque ad ἀνδροληψίαν refero, cujus proprium est verbum ἐφάπτεσθαι manum injicere, pignerari. Aliis regionibus adscriptum sed non minus controversum est ἄττεσθαι illud quod superius attigi quum de διάζεσθαι agerem, connexum nomini ἤτριον. Βρήσσειν Galenus interpretatur τὸ μετὰ βηχὸς ἀναπτύειν· ἔνιοι δὲ χωρὶς τοῦ ρ γράφουσιν, ex quo

53) Conjunctionem harum affectionum declarant Hippocratis loci: αἱ σιγῶσαι ἐκστάσιες — ὄμμασι περιβλέπουσαι Coac. 314. T. I. ἀλλοῖα φρονέων καὶ ἀλλοῖα ὁρέων de Glandul. 499. Ἐννεάζειν τὸ διὰ μωρίαν παραβλέπειν Anecd. Bekk. 251. Διοσκεῖν συνεχῶς τὴν ὅρασιν μεταβάλλειν· τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ διαφορεῖσθαι τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ Hes.

colligimus βήσσειν et onomatopoeticum βράσσειν eodem niti fundamento v. Parall. 402. In Apoll. IV. 819. Ἥφαιστον λωφήσειν πρήσσοντα πυρὸς μένος et v. 1537. πρήσσοντος ἀήτεω Brunckius sigma simplex substituit; Wellauerus vero qui verbum πρήθω praeter imperfectum Epicis inusitatum fuisse contendit, ex libris nonnullis, qui utroque loco sigma alterum consueto errore omittunt, confecit praesens πρήσω analogiae alienum; namque in σω nullum verbum exit nisi sigma duplicato; Hesychius pro Ἐκρησσῶν (sic) φυσῶν sine dubio non ἐκπρήσσων scripsit ut Kuestero placet, sed ἐκπρήσων futurum praesenti, ut saepe, interpretatus; quanquam secus sentit Dindorfius in Thes. Ceterorum verborum una est conformatio. Duo composuit Eustathius p. 1882, 18. πέλω πλῶ πλήσσω, πέτω πτῶ πτήσσω, quorum primum obscure modo elucet ex derivatis πελεμίζω, quod EM. illi subnatum censet, et Πέπληται πέπληκται Hes. quanquam id quoque suspectat Albertius pro πέπληκται corrigens πέπλησται ut Πλῆτο ἐπλήσθη a πίμπλημι. Quodque in Epim. Cram. I. 149. ponitur τοῦ πλῶ ὁ μέλλων πλήσω ἐξ οὗ τειχεσιπλήτης, vix dubium ne ille ad aliud retulerit principium unde Πλῆτο ἐπελάσθη et Πλήτης πελάτης. A πτῶ secundum proportionem derivata sunt καταπτήτην et πεπτηώς, cujus duplex est significatio, una conveniens praesenti πτήσσω, altera cadendi, quam Buttmannus rejicit sed clare expressit Nonnus XVIII. 120. πεσεῖν μέλλοντα—οὔποτε πεπτηῶτα, nec aliud sonare videtur homericum ἀκταὶ λιμένος ποτιπεπτηυῖαι hoc est προςπεπτωκυῖαι ut Eustathius explicat, ἀστράγαλοι πεπτηότες Anth. VII. 427. ἵπποι πεπτ. Nonn. XXXVII. 359. quorum nihil ad πτήσσω referri potest. Denique verborum ipsorum quanta sit conjunctio declarant syntheta καταπτῆξαι et καταπεσεῖν animo concidere, et verba latina *sternere consternari, cadere caedere,* quodque Hesychius exsignavit Κάπτει (καπτῇ) καταπέσῃ, si sine interpretatione traditum esset, nemo sciret utrum ad πίπτω pertineat, an ad πτήσσω, an quo vulgare ἔπτην, hoc est ad πέτομαι, an pro καταπετάσῃ positum sit, cujus aoristus ἀναπτάς legebatur in Zenodoti editione; quibuscum comparari possunt πτοία, πτώσσω, πέ-

πτωκα, πτῶσις, ἐπτώθην.[54]) *Ῥήσσω ῥήγνυμι* Buttmann Lex. I. 130. a *ῥαίω* ortum censet, cui proximum est *ῥάσσω* nec diversa potestas; Photius *Ῥάξας, τὸ δὲ ῥῆξας οὐκ ἀττικόν,* nimirum si *prosternere* valet. Etiam *πήσσω,* si propriam habet impingendi significationem, non longe abest a *παίω*. *Τμῆξαι* Sylburgius ad Clenard. p. 554, 3. et posteriores ad *τμήσσω* referunt, cujus fides dubia v. ad Buttm. 298.[55]) antiqui a *τμήγω* et ulterius a *τέμω τμῶ* deducunt EM. ut *πέτω πτῶ πτήσσω*. Aeolicis, quae dicuntur, *πέσσω πέπτω, ὄσσω ὄπτω* Eustathius 1398, 34. subnectit *ἴσως καὶ τὸ λίσσω ἐκ τοῦ λίπτω ἤγουν ἐπιθυμῶ γέγονε*, quod illi non dissimile sed propius est dorico *λάω. Νίσσομαι* idem per solitas ambages a futuro verbi *νέομαι* repetit 1288, 58. *Πλίσσειν* a *πλέκειν* natum esse probatur adverbio *ἀμφιπλίξ*, quo Sophocles usus est de serpente lignum circumplicante pro *περιπλέγδην*, non abusive, ut Polluci visum, sed maxime proprie. *Ὄσσω* et *ὄπτομαι* ut inter se ita cum *οἴομαι opinor, ominor* cognata sunt perinde ac nomina *ὄσσα, ὀμφή* osmen sive omen; nam promiscue dicitur *κακὸν ὀΐεσθαι* et *ὄσσεσθαι* (*προτιόσσεσθαι*) sed hoc etiam de eo qui alteri malum inferre cogitat idque etiam vultu prae se fert; unde traducitur ad res, quarum adspectu praenoscimus futura: *πέλαγος ὀσσόμενον ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα* Hom. *αἷμα μέλαν κέχυται προϊδὸν κακότητος ἀνάγκην portendens calamitatem* Orac. Herod. VII. 140. *Ἀρύσσω* si mirabili codicum consensu Herod. VI. 119. satis sustentatum putamus, certe nihil aliud est quam *αρύω*, cujus generis compluria a Suida s. *Ἀπινύσσω* collecta sunt: *ὃν τρόπον ἀπὸ τοῦ ἀφύω ἀφύσσω, ὀδύω ὀδύσσω, οὕτως πνύω ἀπινύσσω. Θώσσω* H. Stephanus assumsit ex temporibus obliquis *Θῶξαι μεθύσαι πληρῶσαι, Θωχθείς θωρηχθείς* etc. quorum thema *θόω* nomini *θοίνη* praestruit EM. et hinc aptus est aoristus *Θώσασθαι εὐωχηθῆναι μεθυσθῆναι* Hes. qui iisdem verbis interpretatur *θήσασθαι*.

---

54) Dindorfius in Thes. IV. 1177. novitios scriptores, qui *καταπιωθῆναι* protulerunt, verbi *καταποθῆναι* similitudine in errorem inductos esse statuit. Mihi haec injusta videtur suspicio.

55) Allatis adde *τμήσαιο* Andromachi Galen. de Antid. p. 37. T. XIV.

Κνώσσω num quid commercii habeat cum Κνῶος ἡσυχία πάντων cumque νωθής et νῶκαρ, decernat qui velit. Inter ea quae futuro carent EM. 232, 15. refert poeticum λεύσσω ἐκ τοῦ βλέπω, quod utrumque a λάω extitisse videtur; nec displicet Porphyrii sententia λέων ἀπὸ τοῦ λεύσσειν Sch. Il. XIII. 340. nam leoni proprie tribuitur τὸ γλαυκιᾷν. Quae in σω non purum exeunt, sigma asciticium habent, τέρσεσθαι παρὰ τὸν θέρσω μέλλοντα αἰολικὸν τροπῇ τοῦ θ EM. 753, 38. sed Eustathius 1074, 15. ἐκ τοῦ τείρω τέρσω αἰολικοῦ ἀναδραμόντος εἰς θέμα γίνεται τέρσω, quarum notationum alteri fidem affert homericum illud ἠελίου τερσήμεναι αὐγῇ et vulgare εἰληθερεῖν ἐν ἡλίῳ θέρεσθαι, pro altera facit quod poeta Ἀπόλλων αἷμα τέρσηνε dixit pro abstersit, latina autem abstergeo, detergeo, tergeo sive tergo a τείρω tero propius absunt quam a θέρω torreo. [56]) Τέῤῥομαι ξηραίνομαι attuli ad Buttm. p. 300. Verbi αὔξω forma nativae similior apparet in latino *augeo* et novitio αὔγω, cui Coraes in Atact. II. 134. componit δέφω et δέψω, nec multum abhorret δεύω, nam et humectando rigida emolliuntur et subigendo. Quod in EM. 16, 35. dicitur δέψω ex ἕψω ortum esse, minus credibile est quam ἕψειν et εὕειν eam inter se et vocis et significationis similitudinem habere ut pro cognatis haberi possint v. Coraes ad Xenocr. p. 122. Idem videtur de ἀλέξειν, ἀλαλκεῖν, ἀλεῦσαι. Ἀδάξω sive ὀδάξω nemini dubium videri potest unde creverit. Ceterorum, quae in hac dissertatione attigi, origo aut altior est quam ut inveniri possit aut ita in promtu posita ut explicatione non egeat.

56) Schol. Il. XI. 621. ψύχειν μὲν λέγεται πρὸς ἄνεμον, τέρσεσθαι δὲ ἐν ἡλίῳ. Hinc patet in Sch. Od. VI. 98. τὸ ἐν ἡλίῳ ξηρᾶναι λέγει, τὸ ἐν ἀνέμῳ ψῦξαι, post ξηρᾶναι inserendum esse τερσῆναι, quod Buttmanno non succurrebat. Veteres qui πενθήμεναι ad πενθαίνω referre non sunt reveriti, nescio an τερσήμεναι maluerint aoristum activum dicere significationis neutralis participem ut ἀλεαίνειν et similia v. ad Aj. p. 383. quam ut pro passivo acciperent, cujus legitima forma foret ἐτάρσην vel ἐτράσην.

CAP. V.

De verbis quintae conjugationis.

§. 1. Verborum liquidorum descriptio auspicanda est a iis, quorum terminationem lambda praecedit simplex; quae et numero pauca sunt et non ultra imperfectum progressa — *οὐδέποτε ἐνεστὼς βαρύτονος δι᾽ ἑνὸς λ ὀφείλει ἐκφέρεσθαι καὶ διὰ τοῦτο τὰ φθάσαντα γενέσθαι βαρύτονα ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κλίνεται* EM. 576, 47. Latini *alere* sermo graecus nihil simile habet; nam paragogi *ἀλδαίνω,* quod Koenius cum illo comparat, stirps evanuit; pro *σάλουσα φροντίζουσα* Hes. aut *σαλοῦσα* scribendum ut Photius, aut *σαλοῦσσα (σαλόεσσα).* Secunda vero vocalium, quae verbis latinis deest ex quatuor recinit graecis *κέλω, μέλω, θέλω, πέλω* EM. 444, 49. quibus Theognostus 143, 7. addit *ελω τό τε ψιλὸν καὶ τὸ δασυνόμενον*; psili nomine designans *ἔλω τὸ ἐλαύνω,* cui *ἔλσαι* et *ἐελμένος* supponuntur, aspirati *ἕλω τὸ φονεύω* EM. 525, 55. et *ἕλω τὸ λαμβάνω* 332, 57. Lex. de Spirit. 216. unde *ἕλωρ* et *γέντο* repetunt. Sed inusitatum esse significat Arcadius p. 158. *τὰ εἰς ελω δισύλλαβα βαρύνεται ἀρχόμενα ἀπὸ συμφώνου μὴ μέσου, κέλω, πέλω, θέλω· τὸ μέντοι ἐλῶ περισπᾶται,* qui de media quod dicit indicio est pro ficticio haberi *δέλω τὸ δελεάζω* EM. 254, 5. licet hoc multarum vocum semen et causa fuerit *δόλος, δεῖλαρ, δεντή δέλεαρ* Hes. (ut *γέντο*) nec meliore conditione esse *βέλω,* unde nonnulli *βέλτερον, βόλεσθαι, velle,* derivata putant. Trisyllabum unum est *ἐθέλω*, quare *θέλω* analogiae convenientius habetur EM. 518, 32. Ordine proximum (nam iota cessat) ionicum *βόλομαι* ab usu communi longe remotum; omninoque nullum reperiri verbum in *ω* barytonum, quod *ο* in penultima habeat, nisi sequente consona duplici ut *ὄζω* et *κόπτω*, ab Heraclide observatum est Eust. 1854, 60. quo uno velut ictu profligantur *μόλω, θόρω, πόρω* aliaque veterum compendiorum phantasmata, quae diu creditum est nostro demum seculo debellata esse, neque destitimus gloriari ut Sthenelus ille — *ἡμεῖς γὰρ πατέρων μέγ᾽ ἀμείνονες.* Verum enim vero quod Pythagoras questus est, a discipulis suis saepe

sinistra accipi quae tradidisset dextra, idem fere antiquis Grammaticae auctoribus usu venit ut quae *κατὰ τέχνην* finxissent, sumerentur pro usitatis inprimisque praesentia imaginaria, quae illi proportionem sequentes temporibus modisque praetexuissent acephalis, in schola superstitiose proponerentur tanquam usu comprobata, novissime autem errore agnito architectis suis opprobrio verterentur quasi patrii sermonis ignaris. Quos contra subtilissimos graecae consuetudinis aestimatores fuisse clarum faciunt tum alii canones huic sermoni intexti, tum illa Heraclidae Grammatici non admodum clari adnotatio forte fortuna ad nostram servata notitiam, inque dies magis clarescet si veterum magistrorum theoremátia et fictiones scholasticas ab articulis, ut ita loquar, fundamentalibus, ipsosque principes artis et decumanos a schedographis gregariis discernere didicerimus. — Ypsilon huic terminationi inconcessum, quo redarguitur codicum nonnullorum scriptura *σκύλεσθαι* Lucian. Lexiph. §. 21. a Jacobitzio recepta pro *σκύλλεσθαι*. Vocalem longam habet unum *δήλομαι*. Nam pro *σφήλω* Anecd. Bekk. 171, 25. scribi oportet *σφῆλαι* verbis *ἀντὶ τοῦ σφαλῆναι ἐποίησε* ad ultimum remotis. Diphthongorum duae reperiuntur; *ει* in *εἴλω*, ut nonnulli scripserunt pro *ἴλλω*, tum in *δείλετο*, quod Aristarchus recepit pro *δύσετο*, atque in *ὀφείλω* — altera vero in duobus *βούλω καὶ οὔλω* EM. 208, 27. Cram. I. 91. quod impugnat nescio qui p. 315. *οὐδὲν διὰ τοῦ ουλω βαρύνεται πλὴν τοῦ βούλω* fastidito, ut videtur, imperativo *οὖλε*, qui fortasse ne imperativus quidem est sed vocativus *ὄλβιε* imperativi loco positus ut *macte*. [1]) De non puris Arcadius p. 158. *τὰ εἰς λω μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου περισπᾶται· εἰ δέ τι βεβαρυτόνηται, πάθος ἔχει ἐξ ἐντελεστέρου εἰς ω λήγοντος καθαρεῦον, ὄφλω ἐκ τοῦ ὀφείλω ὥςπερ καὶ τὸ κέλω κέκλω καὶ μέλω μέλπω*, hoc est *ὥςπερ καὶ τὸ κέκλω ἐκ τοῦ κεκέλω καὶ μέμβλω ἐκ τοῦ μεμέλω*, sic enim vaticinatur Eustathius *κέλω ἐν διπλασιασμῷ κεκέλω καὶ ἐν συγκοπῇ κέκλω*

1) *Ὀλβάχνιον* doricum dicitur pro *οὐλοχοεῖον*. — Hesychius *Ὀλοεῖται ὑγιαίνει* scripsisse videtur *ὀλοῦται*. Idem *Οὐλὴ ἕλκος εἰς ὑγείαν ἧκον*.

p. 1306, 12. quod Hesychio reddidi pro *Κεκλεῖ κελεύει* Parall. 557. cf. Diss. I. §. 3. et *μέλω κατ' ἀναδιπλασιασμὸν μέμλω καὶ παρενθέσει μέμβλω ὡς μίμνω γίγνω* 1722, 63. [2]) Ergo nullum est praesens, cujus characterem praecedat consona nativa praeter devium illud *ὄπλεσθαι*, quod ex *ὀπλέεσθαι* concisum dicunt v. Sch. Il. XIX. 172. nam quod in EM. 534, 25. scriptum est *κοχλίας παρὰ τὸ κόχλω τὸ γυρίζω*, id quilibet videt quo loco habendum sit. Haec autem omnia sermo maturior dereliquit et deposuit. Sed vigent et vivunt quae lambda duplici fulta sunt: *ἅλλομαι, βάλλω, βδάλλω, θάλλω, πάλλω, σκάλλω, σφάλλω, ψάλλω*, ac duo ab Hesychio memoriae prodita *Δάλλει κακουργεῖ*, quo notius est *δηλεῖσθαι*, et *Σήλατο ἔσεισε*, quomodo veterum aliqui homericum *Σαρπηδὼν ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν* interpretati sunt *ἐσάλευσε*. Sed pro *Σμῆλαι ῥίψαι* Salmasius vidit scribendum esse *σμῆσαι* (vel *σμῆξαι*) *ῥύψαι*. Pro *Ἀπάλλεις ἀποπέμπεις* Suid. reponitur *ἀπιάλλεις*. [3]) Eorum quae epsilo praefiniuntur, notissima sunt *κέλλω, μέλλω, σκέλλω, στέλλω*, minus nota *ἕλλω τὸ συστρέφω* EM. 116, 63. *ἐλλόμενα περικνώμενα* Hes. *βδέλλειν τρέμειν ἢ βδεῖν* et *βδέλεσθαι* (*βδέλλεσθαι*) *κοιλιολυτεῖν* Hes. qui eodem fere modo *βδελύσσεσθαι* explicat; et prorsus inaudita *Δέλλει καλεῖ, Διαδέλλειν διασπᾶν* alieno loco scriptum post *Διαδοκίς*, fictique simile *τὸ σέλμα παρὰ τὸ σέλλω τὸ ὁρμῶ καὶ σόλος ὁ δίσκος* Schol. Il. XVI. 1. Eust. 1041, 30. [4]) quanquam non incredibile est a *σέω* (*σείω*) non solum *σάλλω σάλος* et *σάλαξ* i. q. *σεῖστρον* sed etiam *σέλλω* derivatum esse. Iota uni insitum est *τίλλω*, nam *ἴλλω* scriptura

---

2) Quod ad Buttm. adnotavi *ἐπιμέλεσθαι* non saepius quam semel legi, de hoc ipso infinitivo intelligi volui, cujus insolentia jam H. Wolfium adverterat. Poppo vero in Indice Thucyd. p. 413. mihi sex opponit locos, *quorum in nullo infinitivus legitur*. Hoc est *ἀκονιτὶ νικᾶν*.

3) *Ἐπιλίημι ἐπιτρέπω* Hes. scribendum videtur *ἐπιάλλημι* verbum aeolicum pro *ἐπιάλλω*.

4) Alii *σέλμα* cum *σελίς* et *σανίς* conferunt v. Sch. Apoll. I. 528. et Parall. 426. nec dissonant glossae laconicae *ἑλλά ἡ καθέδρα* et *κασελατίσαι καθίσαι* Hes. quae magis ad verbum *ἕω ἕζω* sedeo convenire videntur. A *σέλμα* derivatum est *σελμίς τὸ ἰκρίον* Hes.

modo discrepat ab ἔλλω vello. Aoristo ἐφίλατο Hermannus Opusc. T. VI. P. I. 160. praesens φίλω, veteres analogiam pressius sequentes φίλλω praescribunt EM. 793, 39. [5]) iidemque ad explicandum ὀλλύω non ὄλω proponunt sed ὄλλω Herodian. Epim. p. 99. et 210. [6]) cujus nullum simile verbum suscepit consuetudo Graecorum sed quatuor ypsilo insignita βδύλλω, βρύλλω, μύλλω, σκύλλω, [7]) nam Hesychius pro Ἐβύλλων ἔβρυον ἐπλήθυον non ἔβυλλον, ut Salmasius voluit, scripsisse videtur sed ἔβρυλλον frequentativum verbi βρύω, quod idem s. Ἔβρυεν interpretatur πληθύειν. Longae vocales verbis non magis aptae sunt quam nominibus, de quibus antiquitus constitutum est τὰ διὰ δύο λλ ὀνόματα τὸ ω καὶ τὸ η παρῃτήσατο ὑπὲρ τοῦ μὴ μακρὰ ἐπὶ μακροῖς γενέσθαι Cram. I. 60. Eadem fere est diphthongorum insolentia, primum in nominibus; nam quod in EM. traditur Παῖλλος ἀπὸ τοῦ παίσω μέλλοντος παῖλος καὶ κατ᾽ ἀναδιπλασιασμὸν παῖλλος, nescimus utrum proprium sit an appellativum, graecum an exoticum. Tum in verbis unicum est εἴλλω, quod series literarum in Hesychii lexico tuetur, nec aliunde declinatum est praesens aeolicum ἀπέλλω et aoristus Γέλλαι τῖλαι id est εἶλαι, sed in nostris libris vix unquam legitur sine diversitate scripturae εἴλω, εἰλῶ, ἴλλω. Pro ἀείλλω θωπεύω EM. Hesychius ἀϊλῶ praebet, quorum utrique forsitan praestet ἀείλω i. q. εἴλω cum alpha prosthetico, idque a canibus ceventibus traductum censeo ad homines sicut σαίνω [8]) et adulor, quod Nonius scribit proprie de motu caudae dici, ac, si graece reddendum sit, convenientissimum erit προςίλλειν vel ὑπίλλειν. Hinc ad alia deducimur trisyllaba, quo-

---

5) Perfectum πέφιλμαι usurparunt Ephraem in Caesar. v. 35. in Maji Nov. Collect. T. III. et Tzetzes Exeg. Il. p. 21. quem locum indicavit Hoelscherus.

6) In Cram. Anecd. I. 316. additur ἢ παρὰ τὸ ἔλω τὸ φονεύω ὀλῶ ὡς πέλω ἀπολῶ (scr. πολῶ) μένω μονῶ (scr. πένω πονῶ).

7) Ignota sunt Διέφυλλε διέτιλλε et Φυλλόμενοι τιλλόμενοι Δωριεῖς Hes. (post φουλίδερ).

8) Σαννίον τὸ αἰδοῖον ἀντὶ τοῦ κερκίον παρὰ τὸ τῇ κέρκῳ σαίνειν. Hinc σαίνουρος et αἴλουρος. Ἐσαθνύριζεν ἤκαλλεν Hes. ἐσαννύριζεν scribendum ut Σαννυρίων cf. Prolegg. 271.

rum ea quae nominibus verbisque conjugata sunt, *ἀγάλλω ἀσχάλλω, ἀέλλομαι πνέω* Hes. *ποικίλλω, αἰόλλω, σαπύλλω* i. q. *σαίνω*, alio loco tractavi; item quae reduplicatione creverunt *παιπάλλω, μοιμύλλω*, cui numero Grammatici adscribunt *κοικύλλω τὸ περιβλέπω παρὰ τὰ κύλα*, etsi nec verbi significatio constat, nec *κύλα* dicuntur oculi. *Αἰκάλλω, ἀγγέλλω, δενδίλλω*, cujus synonymum est *δανδαίνω*, etyma altius abstrusa habent. *Σκερβόλλω* stirpem monosyllabam habere videtur, quae ex *σκέραφος ἡ λοιδορία* et *κερτομεῖν* quodammodo conjectari potest. *Ὀφέλλω* augeo et synonymum *ὀμφύνω* non multum absunt a similitudine latini nominis *ops opimus*, neque aliter habendum de *ὀφέλλειν* verrere v. C. I. §. 3. et *ὀφείλειν* debere et oportere. [9])

Adnotamentum. Horum verborum multa lambda non a stirpe generis et seminis sed afficticium habent *ψάω ψάλλω βδέω βδύλλω, βρύλλειν τὸ ὑποπίνειν ἐκ μιμήσεως τῆς τῶν παίδων φωνῆς* (*βρῦν*) Sch. Arist. Eqq. 1134. sed hoc incertius, nam in Comici loco *βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν* positum videtur pro *βρυάζων*, quod Glossographi *εὐφραίνεσθαι εὐωχεῖσθαι* interpretantur. Si verum est quod Suidas tradit *Μυᾷν ἔστι τὸ τὰ χείλη πρὸς ἄλληλα συνάγειν, ὃ καὶ μύλλειν λέγεται*, [10]) Theocritus, qui hoc de concubitu dixit IV. 59. illam comprimendi notionem, quae verbis *μύειν, μύζειν μυᾷν* subjecta est, a labris oculisque eo deduxit quo latinum *comprimere* convenit. Sed Sch. illud multo aliter interpretatur *ἐλαύνει, ὠθεῖ, ἀπὸ τῶν ἀλούντων*, quorum munus est *versare molam, περιστρέφειν τὴν μύλην καὶ περιελαύνειν* Poll. VII. 180. et fortasse nomen *μύλη* a *μύλλω* ductum putavit eique verbo significationem torquendi tribuit, etsi proprie *ora torquere* significat ut adjectivum *μυλλός διεστραμμένος τὴν ὄψιν*. Sed haec transeo et relinquo ut parum comprehensibilia. *Σκύλλειν τὸ τοῖς ὄνυξι σπᾷν* Hes. veri simile est

9) Eust. 1472, 30. *χρεῖος ὀφέλλεται ἀντὶ τοῦ ὀφείλεται καὶ ἀντὶ τοῦ αὔξεται ὅπερ ἐστὶ τοῦ τόκου ἀφορμή.* Cum *ὀφλισκάνειν γέλωτα* et similibus convenit aliud augendi verbum *ἀλφάνειν φθόνον* Eurip.

10) Schol. Arist. Lys. 126. *μυᾶτε σκαρδαμύττετε ἢ μύλλετε ἢ μυκτηρίζετε. Μυᾷν γὰρ τὸ τὰ χείλη συνάγειν.*

ab hoc ipso verbo originem habere, cujus labialem servat *spolium* σκῦλον v. Parall. p. 80. Non eadem sed similis actio subjecta est verbis ξέω, ξύω, ξαίνω, σκάλλω scabo, scalpo, parique utriusque consonae vicissitudine σπάλευθρον et σκάλευθρον v. Prolegg. 263. σπάλαξ talpa et σκάλοψ. Θάλλω τὸ αὔξω παρὰ τὸ θῶ τὸ τρέφω EM. 441. v. C. I. §. 1. ex quo θηλή, τήθη, τιθήνη, a Romanis uno vocabulo *mamma* comprehensa et verbum Θήλαντο ἐθήλασαν Hes. quod in Thes. non ad θηλαίνω referri debebat sed ad θάλλω. Cum θηλάζω autem Vossius recte contulit fello, cujus synonyma sunt βδάλλω, ἀθέλβω sive ἀμέλγω [11]) mulgeo, unde compositum nomen caprimulgi, quem Graeci αἰγοθήλαν et αἰγίθαλλον ac nonnunquam (nisi exemplaria fallunt) αἴγιθον vocant. His ubi adjecero στέλλω a στάω (ἵστημι) natum videri, ad ea procedam, quorum liquida in ipsa stirpe inest. Buttmannus quidem Gramm. II. 305. non dubitat τέλλειν conferre cum ταλάσαι, τλῆναι, tollere, cujus perfectum tetuli ad tello pertinet ut pepuli, perculi; ex quo concludimus τέλλειν habere significationem tollendi, levandi, et ἐπιτέλλειν sublatum onus imponendi. [12]) Transmutationis illius simulacrum quoddam praebet κέλω unde κέλαδος et κέλωρ ἡ φωνή Hes. et κλέω καλέω. Sed ex βλείς et βλεῖο, quod Sch. Arist. Ach. 236. cum ἐμπλείμην contendit, non sequitur aliquando in usu fuisse praesens βλέω vel βλάω, neque Hemsterhusio assentior Καβλέει καταπίνει pro καταβάλλει valere v. Diss. I. §. 3. Citius βλαστός et βλάστη huc accommodari possunt; nam βλαστεῖν simile est latino *trudere gemmas, exigere uvas, radices,* eaque translatione et nos utimur *schiessen, schossen, treiben,* et alii recentiorum *pousser, jette de l'arbre,* Graecique ipsi: ὁ κρόκος ὠθεῖ τὰ φύλλα Theophr. Hist. VI. 6, 10. v. ad Aj. p. 90. Lambda duplex aliquando in locum simplicis

---

11) *Βδέλλα ἀμελγομένη χροὸς αἷμα* Nic. Al. 507. quo loco supra usus sum.

12) *Τολμᾶν* est suscipere et sustinere sive *tolerare* declinatum a τόλμη, quod accurate refert speciem verbi τέλλω ut στέλλω στολμός, ἕλλω ὅλμος. Hesychius *Τελάσσαι τολμῆσαι τλῆναι,* cui convenit nomen τελαμών telamo id est lator; cetera alpha servant τάλας, ταλαός, τάλαρος.

successisse nihil est quo demonstrari possit nisi probamus eorum sententiam qui *μέλλειν*, quod saepe verbo *μελετᾷν* explicatur v. Sch. Pind. Ol. VII. 110. etc. cum *μέλειν* cognatum putant ac proprie quidem dici *μέλλω ποιεῖν* meditor facere sed minus proprie *μέλλω θανεῖν*; quo modo *novi Graeci* ut Reiskius ait ad Constant. Cerem. p. 96. *saepe βούλεσθαι et θέλειν ponunt pro μέλλειν*, et ad ultimum *θέλω* ad periphrasin futuri transtulerunt. [13]) Lambda cum antistoecho ϱ commutatum esse non satis probatur Hesychii glossa *Ἀμερεῖν ἀμελεῖν*, quae non suo loco posita est sed ante *ἀμείρεσθαι* ideoque dubitatur, sed congruunt *μέλος* membrum et *μέρος* pars ac magis etiam *μέλος* cura et *μέριμνα*, dividia, *μερμήρα, Μείρεται βουλεύεται* Suid. *Θέλω* Apollonius Synt. I. 2, 11. a *λῶ* extitisse opinatur detracta syllaba; alii cum *ἑλεῖν* et *ἔλδεσθαι* cognatum putaverunt EM. 317. nec longe distat *δήλομαι*, quod Schol. Nic. Th. 93. ex *βούλομαι* conversum censet *ὡς ὀδελός ἀντὶ τοῦ ὀβελός*. Horum nihil satis confirmatum est, sed quod de *μέλειν* et *μέλλειν* dixi, quodammodo corroboratur Hesychii auctoritate *Βέλλειν μέλλειν, Βέβλεσθαι μέλλειν, φροντίζειν ἢ μέμβλεσθαι* hoc est *μέλεσθαι*. Vocalis autem characteri praemissa quanta sit mutabilitas ex multis cognoscitur exemplis. Primum *ζέλλω τὸ βάλλω* EM. *Ἔζελον* (sic) *ἔβαλον* Hes. Verbi *σκέλλω* aoristum *ἔσκηλα* Eustathius recte ad *σκάλλω* refert v. ad Buttm. 291. Sch. Theocr. XI. 34. *βδέλλω τὸ ἐκπιέζω ὅθεν καὶ βδέλλα ἡ ἐκμυζῶσα τὸ αἷμα· ἀττικῶς δὲ βδάλλω*, quod solum reperitur, sed a *πάλλω* non solum *καταπάλτης* sed etiam *καταπέλτης* et *καταπελταφέτης* et ut plerisque videtur etiam latinum *pello*; eodemque revocant *πέλω, πελεμίζω* [14]) et *κέλλω*, quia *ναῦν κέλσαι* sive *ὀκεῖλαι* et navem appellere eundem intel-

---

13) Plaut. Amphitr. I. 1, 207. *vide sis quam mox vapulare vis* pro vapulaturus sis.

14) Hesychii *Καλίς ἀξίνη* et *Κελεῖς σκέπαρνον*, pro quo *κελλίς* scribendum videtur, idem fere significant quod *πέλεκυς*. Ab eodem *κέλλω* antiqui etiam *δίκελλα* repetunt et *μάκελλα* EM. v. Prolegg. 106. *ἀμφικέλεμνον ἀμφοτέρωθεν ὀκέλλον καὶ στηριζόμενον* EM. ut Hippocrates *ἐγκέλσαι* dixit pro *ἐνστηρίξαι* v. Galen. Comm. III. in L. de Fract. T. XVIII. P. II. 580.

lectum habent et alioqui consonae illae in principio vocum multifariam commutantur *κύαμος πύαμος, κόρνοψ πάρνοψ, κώληψ* poples. His adnectuntur procella, procellere, recellere cum simplici cillere, quod Servius movere interpretatur, eandemque significationem habet illud sive nomen sive verbum quicum conjunctum est *κίλλουρος ἡ σεισοπυγίς motacilla* et *ἔγκιλλος* sive *ἔγκιλλον* cauda agilis. Quemadmodum vero *cillo* a cio, sic *κέλλω* a *κίω* derivatum creditur; et sic Nicander pro *κίειν* dixit *στίβον ὀκέλλειν* Ther. 319. et *πλόον* (id est *ὁδόν*) *ὀκέλλειν*, Euripides Rhes. 901. *κέλσαι ὁδόν* ut *ἔρχεσθαι ὁδόν*, Oppianus Hal. III. 221. *οἰκία κέλσει κλεινὸς ἀνήρ* pro *ἐλεύσεται,* obscurata significatione *τοῦ ταχέως βαδίζειν καὶ τρέχειν, ὅθεν καὶ κέλης καὶ κέλευθος* EM. p. 502, 10. p. 608, 33. quo propius accedit ad primitivum *κίειν,* unde Buttmannus et alii *κινεῖν* enatum putant velificante Hesychio *Κίατο ἐκινεῖτο* v. Diss. XI. §. 2. Vocalem aeque instabilem habet verbum late vagatum *ἔλλω, εἴλω, ἴλλω,* cui Grammatici significationem volvendi et torquendi tribuunt. [15]) Neque secus est nostra sententia; nam eodem tendunt derivata *βολβός* volva, *οὔλη κόμη παρὰ τὸ ἔλλω τὸ συστρέφω, ὅθεν καὶ ἑλίσσω* Cram. I. 302. vermiumque vocabula *ἴουλος, ἕλμινς, εὐλή* [16]) et a synonymo *στρέφω Στροφάδες εὐλαί* Hes. quibus paria suppeditat sermo latinus *volvox* sive *volucra* et *convolvulus;* nec minus *εὔληρα παρὰ τὸ εἰλῶ ὡς καὶ τὸ εὐλή* Eust. 1311, 46. [17]) postremo *ἴλη* et *οὐλαμός* per eandem metaphoram qua *globus* militum dicitur et *σπεῖρα* manipulus. Alpha simplex apparet in *ἀλής* et *ἀλῆναι,* [18]) eta in

15) Discrimen a Simplicio traditum *Ἰλλομένη τὴν δεδεμένην σημαίνει· εἰ δὲ διὰ τῆς ει, τὴν κωλυομένην*, nusquam apparet.

16) Paretymologiae instar est homericum *εὐλαί—παρὰ τὸ αἰόλλω τὸ στρέφω* Schol. Od. XX. 7.

17) Schol. Il. XXVIII. 481. *τὰ εὔληρα Ἡρωδιανὸς καὶ ἐπὶ ἱματίου καὶ ἐπὶ δεσμοῦ τίθεσθαί φησι.* Si de veste, synonymon habet *εἴλυμα,* si de vinculis, *ἰλλάς, ἐλλεδανός, Εἴλεα δεσμοί* Hes. et laconicum, nisi fallor, *βειέλοπες* sive *βιέλοπες οἱ ἱμάντες* Cram. II. 290. pro *ἔλλοπες* sive *ἴλλοι,* postremo *Γέλιν ὁρμιάν* et *Σελμίς ὁρμιά* Hes. *σελμίδες σχοινία* Eust. 197, 13.

18) *Ὑπ᾽ ὄρπακα κλωνὸς ἐλιχθείς* Anth. VII. 20. quasi antiphrasis est homerici *ὑπ᾽ ἀσπίδι ἐάλη.* Callin. Fr. I. 10. *ὑπ᾽ ἀσπίδος ἄλκιμον*

ἠλακάτη, Βήλημα κώλυμα hoc est εἴλημα et in aliis quibusdam ejusdem dialecti v. Albert. ad Hes. s. Γήνεσθαι et Ahrens. Dial. Dor. 160. Cum Sophronis verbis τίς μοι τὰ λᾶα ἐκτίλλει si quis contulerit Anacreontis locum EM. 713, 1. τίλλει τοὺς κυάμους ἀσπιδιώτης, vix se continebit quo minus τίλλειν vellere et ἴλλειν volvere idem verbum esse concedat; nam volvendo et torquendo evellimus defixa, ut Lucretius dixit *evolvens radicibus haurit ab imis* id est ἐκτίλλει sive ἐξειλεῖ idemque declarant etiam derivata, quae Hesychius affert Ἑλλίζειν τίλλειν et Γελλίζειν γαργαλίζειν id est titillare, quam significationem anticipavit primitivum Ἑλλόμενα περικνώμενα, nam κνᾶν et κνίζειν proxime distat a titillando v. Diss. XIII. §. 4.

§. 2. Verba in αμω exeuntia nulla sunt, neque aliae vocales huc intrant praeter epsilon. Quo de genere Theognostus p. 134. et Epim. II. 322. haec afferunt: βρέμω, γέμω, δέμω, δρέμω, νέμω, τέμω, τρέμω, χρέμω τὸ ἠχῶ. Horum quartum a Technicis fictum jureque praeteritum est ab Arcadio p. 130. ubi inter τρέμω τὸ ἠχῶ excidit χρέμω. Τέμω ille sumsit ex Hom. Il. XIII. 707. nam alibi non legitur, et hoc quoque loco Wolfius τεμεῖ, alii τάμον vel ταμέσθ' scribunt. Miraculi instar est Ῥέμει ὀδυνᾷ σήπει Hes. nec solvitur Theognosti interpretatione p. 11, 8. ῥέμω τὸ πειρῶμαι, τὸ δύναμαι, quae cum illo exaequari possunt hoc modo τὸ τείρομαι, ὀδυνῶμαι. Ὄμω Schneiderus fabricatus est sine ullo analogiae respectu tanquam prototypon vocabulorum ὄμβρος et ὀμιχῶ. Nec minus commenticium est γήμω Herodian. Epim. p. 15. Pro Λαίμεται εἰς βρῶσιν ὥρμηται series λαιμάσσεται vel simile quippiam poscit. Liquidae duplicatae exempla nulla nisi ex vitio nata: Κάμμει καθίζει Hes. ubi κάμβευ corrigunt, et Τέμμειν πείθειν τιμᾶν Suid. Phot. cujus

---

ἦτορ ἔλσας. Quint. III. 369. τοὺς δ' ἔλσας ἀνὰ ἄστυ et v. 413. βροτῶν εἰς τεῖχος ἀλέντων, pro quo Herodotus I. 80. κατειληθέντες ἐς τὸ τεῖχος. Alpha pro epsilo recepit αὔληρον ὅπερ Ἴωνες εὔληρον Anecd. Bekk. 464. et fortasse βαλιός i. q. αἰόλος, nec dissonat Γάλλια ἔντερα Hes. χορδή ἡ τῶν ἐντέρων εἴλησις Schol. Arist. Rann. 342. unde Isidorus latinum *ilia* arcessit. Ἑάλη Homeri interpretes antiqui modo ab ἀλεῖν repetunt modo ab εἰλεῖν.

correctio necessaria sed nondum tentata est. Ubi stabilimento opus, assumitur consona proxima *κάμνω*, *τέμνω*. Neque aliae consonae characterem praecedunt praeterquam in verbis obsoletis et enormibus, quorum unum est *χραίσμετε ἀπὸ τοῦ χραίσμω βαρυτόνου* Schol. Apoll. II. 218. alii aoristum dicunt sed *μονήρη*, quia *οὐδεὶς ἀόριστος εἰς μον* (non purum) Cram. I. 176, 21. nam *τέτμε* imperfectum esse volunt Sch. Il. IV. 293. Secundum est *Θέρμει θερμαίνει* Hes. et *θέρμετο* homericum. Sed *λελιχμότες* sic ut *τέτμον* ex syncope ortum ferunt: *οὔτε ἀπὸ τοῦ χραισμῶ οὔτε ἀπὸ τοῦ ὀλισθῶ μέσοι γεγόνασι παρακείμενοι ὥςπερ οὐδὲ ἀπὸ τοῦ λιχμῶ, ἵνα μὴ διὰ δύο συμφώνων ἐξενεχθῶσι* Cram. I. 268. ubi *ὀλίσθω* scribendum est et *χραίσμω*, quorum perfecta in *σθα* et *σμαι* exciderent si hoc tempus in exitu duas consonas ferret syllepsi conjunctas v. EM. 667, 33.

Adnotamentum. Verborum usitatorum tria *γέμω*, *νέμω*, *τέμω* characterem immutabilem habent sed *τρέμω* a *τρέω* processit, *δραμεῖν* a *δρᾶν* (*ἀποδιδράσκειν*) et *δέμω* Eustathius **1047**, 58. ad *δέω* (*δεσμῶ*) refert. *Χρέμω*, unde *χρόμος ὁ χρεμετισμός* Hes. et verba *χρεμέθω χρεμετίζω*, annexum videtur latino *screo χρέμπτομαι* eo cognationis genere quo sonorum imitamenta se contingere solent, neque longe distat a *βρέμω* fremo et a *βρίμη*, quibus adaptata sunt *βριμάω*, *βριμάζω*, *βρωμῶμαι*, *φριμάσσω*, suo quidque proprio sapore; quare distinxit Herodotus *φριμάξασθαι καὶ χρεμετίσαι* et Schol. Lyc. 244. *οὐκ ἔστι φριμαγμὸς ὁ χρεμετισμός, ἀλλ' ὁ διὰ τῶν ῥινῶν τῶν ἵππων ἀποπεμπόμενος ἦχος ὅταν γαυριῶσι.* Sed cum *βρίμη*, quod Hesychius *ἀπειλή* interpretatur, convenit etiam *Σφριαί ἀπειλαί ὀργαί* et *Φριᾶται βριμαίνει*, cui conterminum est *φρυάσσω* vix ut dubitari possit quin his omnibus subtinniat sonus minantium, ferocientium, gaudio et libidine gestientium. *Θέρμω* non minus solitarium est quam adjectivum *θερμός*, nam consona haec frequentissime fingendis substantivis verbalibus adhibetur (*κορμός*, *χάρμη*) sed nunquam verbis vel adjectivis in *ος* exeuntibus; ceteroqui adjectivo ad formandam terminationem necessaria, verbo modo producendae syllabae causa inserta est. Sed transeo ad verba quae in *νω* excurrunt.

§. 3. Arcadius p. 159. circumflecti dicit disyllaba *ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους εἰς δίχρονον συνεσταλμένον καταλήγουσαν ἢ συμφώνου ἢ συμφώνων μὴ ἀντιστοίχων, χωρὶς εἰ μὴ κατ᾽ ἐπένθεσιν εἴη τοῦ ν γενόμενα κυνῶ προςκυνῶ, πλανῶ, σινῶ. Τὸ δὲ τίνω κατ᾽ ἐπένθεσιν· τὸ δὲ φθίνω καὶ φθάνω ἀπὸ ἀντιστοίχων· τὸ δὲ ἄνω ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται,* ubi manifestum est post *καταλήγουσαν* scribendum esse *μὴ ἀπὸ φωνήεντος ἢ συμφώνων ἀντιστοίχων ἀρχόμενα.* Hoc canone damnatur *Στάνει στείνεται συμβέβυσται* Hes. id enim si unquam usurpatum est, certe alpha breve habuit, et *Δάνειν κοιμᾶσθαι* quod Phavorinus ex mendoso libro sumsit pro *δαύειν. Κτάνειν κτείνειν* Hes. et Aret. Sign. Diut. II. 11, 165. vitium in accentu contraxit. Itaque duo relinquuntur, poeticum *ἄνω* et *φθάνω*, quibus Arcadius quidem alpha tribuit breve propter homericum *ἄνοιτο,* quod nonnulli *ἄνυτο* scribi jubent v. ad Buttm. 115. Ellendt. Lex. Soph. T. I. 177. Matthiae Lex. Eurip. I. 273. nec tamen dubitavit, opinor, quin produci possit, id quod demontrat Epim. Cram. I. 16. neque negat Heraclides Eust. 1434, 20. sed naturae minus consentaneum esse censet: *ἄμεινον λέγειν ἀνύω ἤπερ ἄνω ἵνα μὴ παραλόγως μηκύνηται τὸ ἄλφα.* Alterum *φθάνω* metri necessitate excusatum habet Schol. Il. IX. 506. *ἐκτατέον τὸ φθάνει διὰ τὸ μέτρον· ὁ δὲ Ζηνόδοτος γράφει φθανέει,* commotus fortasse congruentia verborum *ἄνω* et *ἀνέω*, quo Xenophon utitur et Hesychius *Προςανῶν προςαύξων· ἀνεῖν γὰρ τὸ αὔξειν καὶ ἄνην τὴν αὔξησιν*, nisi is de barytono, ut Vossius statuit, loquutus est; posteriores tamen *φθάνω* in hexametro scripserunt, non *φθανέω. Ἄνω* pro *αἴνω τὸ ἀναδεύω* non legimus, nisi quod Eustathius dicit 801, 60. *Παυσανίας οὐ διὰ διφθόγγου γράφων αἰνεῖν ἀλλὰ διὰ μόνου τοῦ α φησὶν ἀνεῖν ἐν ἐκτάσει ἔχειν τὸ α*, de barytono *ἄνειν* dictum est. De secunda vocalium haec docent: *τὰ διὰ τοῦ αινω διὰ τῆς αι γράφεται πλὴν τοῦ σθένω, μένω, πένω, στένω* Theodos. Gramm. p. 72. *τὰ διὰ τοῦ αινω διὰ διφθόγγου. Ὅσα δὲ παράγουσιν ἐξ αὐτῶν ἀρσενικὰ ὀνόματα εἰς ος διὰ τοῦ ε φένω, στένω, πένω· σὺν τούτοις δὲ καὶ τὸ ἔνω τὸ δύναμαι,* quod ita intelligi debet ac si scriptum esset *τὸ ἔνω ἀφ᾽ οὗ τὸ ἀνύω τὸ δύναμαι* ut Sch. Od. I. 1, p. 9.

ἀνὴρ παρὰ τὸ ἀνύειν δύνασθαι. Atque hujusmodi verbum generali faciendi significatione praeditum non solum syntheto αὐθέντης id est αὐτουργός subest ut Schol. Il. XVII. 217. ἐνυάλιος παρὰ τὸ ἔνω τὸ φονεύω, ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ αὐθέντης v. Wieseler. ad Eumen. p. 49. et simili Συνέντης συνεργός Hes. sed etiam paragogo ἔντεα=ὄργανα. Nec difficile creditur ab illa infinita significatione faciendi transitum esse ad hanc angustiorem interficiendi, quam non solum praepositiones verbis agendi impertiunt ἐξανύω τὸ φονεύω Sch. Il. XI. 365. ἐκπράττω, διεργάζομαι perimo, sed etiam simplex ἀνύω interdum obtinet. Quare Grammatici ἄνω et ἔνω idem verbum esse statuunt v. Sch. Hesiod. Sc. 311. et ab hoc ἐναίρω et Ἐνυὼ repetunt Sch. Lyc. 519. et αὐθέντης pro αὐτοφόντης dici adnotant,[19]) χειρώναξ pro χειρουργός, ut et simplex ἄναξ nonnunquam idem valet quod ἐργάτης et τελεστής v. Parall. 125. Sed hoc ἔνω sive ἕνω non minus insolitum est quam illud ἔνω ἐνόω, unde Buttmannus ἔνοσις enatum censet, et huic paria γένω et κένω aptum proserendo perfecto κέκονα et substantivo κονή et κατακονή occisio, ἀνδροκόνος homicida, nec aliunde pendent Κακκεῖναι κατακόψαι Hes. et homericum κένσαι, in quo propria remansit potestas pungendi, hinc ad verbalia transmissa κεστός, ἠκεστή, κέστωρ (ut festra, bimestris) κέντωρ (ut μένω Μέντωρ) et κοντός.[20]) Θένω non solum Technici ponunt Theogn. p. 144. (ubi ψένω scriptum est) Herod. Epim. 56. sed etiam Hesychius in usu fuisse testatur; nostris in libris num ferendum sit, disceptari solet. De φένω nulla est controversia quin jam diu exole-

---

19) Phrynichus Ecl. 120. αὐθέντης μηδέποτε χρήσῃ ἐπὶ τοῦ δεσπότου ἀλλ᾽ ἐπὶ τοῦ φονέως. Theodorus Gaza de Mens. p. 302. ed. Petav. Graecos dicit, quia nullam vocem haberent, quae latinum *auctor* exprimeret, nomen αὐθέντης pro κύριος posuisse et hunc usum jam ante mille annos coepisse. De Euripide, qui δῆμος αὐθέντης χθονός dixit, Coraes ad Isocr. p. 330. sq. dubitat utrum κύριον sive δεσπότην intelligi voluerit an αὐτουργόν.

20) A κένω βουκέντης, κέντρον et κέστρον cestrum, κέστρα, a ξαίνω ξάντης, φαίνω ἱεροφάντης, sed a μιαίνω (μεμίασμαι) μιάστωρ, θερμαίνω θερμάστρα ἡ κάμινος. Cum bimestris et menstruus conferri possunt monstrum et mostellum. Pistor vero a prisco *piso*.

verit. Itaque quatuor nobis relinquuntur partim poetica, partim ad omnem usum loquendi apta *μένω*, *πένω*, *σθένω*, *στένω* pro quo *τένω* subrepsit Arcadio p. 159. *στένω* autem, sive pro *στενάχω* dicitur sive pro angusto, unum et idem esse Muetzellio de Theog. p. 417. assentior hoc firmius quod latino *ango* eadem continetur cruciandi et angustandi significatio,[21]) nec multum abhorreo a Scaligeri sententia latinum gemere a graeco *γέμειν* id modo differre quod hoc neutralem habet vim, illud factitivam. De eta paulo post dicetur. *Τὰ εἰς νω δισύλλαβα παραληγόμενα ι ἐκτεταμένῳ βαρύνεται, κλίνω, κρίνω, πίνω, σίνω* Arc. 160. qui *φθίνω* vocalem brevem habere pronunciat, *τίνω* ancipitem; verbum *δίνω* circumflexis adnumerat *τὸ δεινῶ περισπᾶται ὅτι δεινός*, pro quo *δεῖνος* scribi oportet; nam ab adjectivo oritur verbum tertii ordinis *δεινόω*. Verum a *δίνω* composita sunt *Περιέδινε* et *Περιδίνεσθαι περιστρέφεσθαι*, ipsumque *δινόμενος* legitur apud Callimachum v. ad Buttm. 154. et *δίννω* aeolicum Choeroboscus affert Cram. 190. doctique in Sapphus oda restituunt v. Ahrens dial. dor. 541. *Γίνω παρὰ τὸ γίγνω· τὸ ι μακρόν· τὰ γὰρ θεματικὰ ἡνίκα ἀποβάλλωσι σύμφωνον, εἰς φύσει μακρὸν μεταβαίνουσι* EM. 232, 21. scilicet *ὥςπερ τὸ γιγνώσκω ἅμα τῇ ἀποβολῇ τοῦ γ ἐξετάθη* p. 478, 50. nam natura breve esse edicunt Drac. 32, 7. ubi *θέσει* mutandum in *φύσει*. *Ψίνεσθαι* quo Theophrastus utitur de vitio quodam vitium, non differre a *φθίνεσθαι* probatur adjectivo *ψινάδες αἱ ῥυάδες ἄμπελοι*, quae eaedem *φθινάδες* vocantur v. Diss. I. §. 9. sed fortasse *ψίνεσθαι* et *ψινάζειν*, quod Hesychius *ἀποῤῥεῖν* et *φυλλοῤῥοεῖν* interpretatur, peculiariter dicta sunt de floribus foliisque caducis, quae destillantium similitudinem praebent, illa generali significatione tabescendi proprietate quadam soni circumscripta, qua vim verbi *ψιάζειν* i. q. *ψεκάζειν* consequuntur. Incertum est quod Hesychius offert *Ἔζινεν ἐσβέννυεν* tum per se tum propter propinquitatem perispomeni *Ἐξίνει* (sic) *ἐσβέννυεν*. Duarum syllabarum numerum quae excedunt, paragoga sunt *ὀρίνω*, *ὠδίνω* praeter *ἀλίνω*, quod Coraes quidem ad Isocr. 299. cum *ἄλερος*

21) *Στεινόμενοι ὀδύνῃσι* Oppian. Hal. I. 484.

(κόπρος) ἀλαρύνω novitioque λερώνω confert, nec praetermittit ἀλισγέω, sed non evicit; nam haec magis ad ὅλος ὀλερός accedere videntur, ἀλίνειν autem, quod Glossographi ἀλείφειν interpretantur et saepe per diphthongum scribunt, ad *linere.* Huic proxima vocalis excluditur Arcadii praecepto: τὰ εἰς ονω περισπᾶται, φθονῶ, δονῶ, ὀνῶ τὸ ὠφελῶ etc. Verbum barytonae conjugationis medium ὄνομαι exterminavit Aristarchus pro οὔνεσθε scribens ὀνόσασθε v. Diss. VIII. C. 3. Quod Hesychius suggerit Ῥόνειν κρίνεσθαι pro desparato relinquendum. Idem p. 160. τὰ εἰς νω παραληγόμενα ῡ μακρῷ βαρύνεται δύνω, θύνω, πλύνω, φύνω,[22]) quibus addenda sunt βύνω (διαβύνομαι) μύνομαι et ἀμύνω. Longas vocales exemtas esse significat his verbis τὰ εἰς νω παραληγόμενα φύσει μακρῷ φωνήεντι, ὁπότε μὴ εἴη κατ᾽ αἰολίδα διάλεκτον, περισπᾶται σκηνῶ, θρηνῶ—τὸ πάνω βαρύνεται ὡς ἴδιον αἰολικόν. Πήνω invenitur quidem apud Hesychium Photiumque pro πηνίζω dictum sed πάνω Arcadius doricum appellasset, non aeolicum; quare praestat πώνω id est πίνω reponere, quod Dindorfius in Thes. s. h. v. et Ahrensius de Dial. aeol. p. 131. in quodam Alcaei loco indagarunt mendose πονεῖν scriptum. Pro Γήνεσθαι κατέχειν Hes. quid substituendum sit, supra indicavi; ψήνειν pro ἕψειν novitiae est consuetudinis v. Du Cang. Hinc ad diphthongos pergimus. *Τὰ εἰς αινω δισύλλαβα βαρύτονά ἐστιν, αἴνω τὸ πτίσσω δασυνόμενον καὶ βαρυνόμενον παρ᾽ Ἀττικοῖς, δραίνω, κταίνω, καίνω, ῥαίνω, σαίνω, χραίνω. Τοῦ δὲ αἰνῶ ὄνομα προκατῆρχε, διὸ περιεσπάσθη* Herodian. *π. Μον.* p. 24. Utrumque a librariis confusum est ut saepe alias ita in Hesychii glossa *Αἴνων βαρυτόνως (αἰνῶν δὲ) ἐπαινῶν,* ex qua Buttmannus in Lexil. II. 112. festinantius colligit fuisse verbum barytonum *αἴνω* laudo, cui verbo comparat germanicum *Laut* et laurum quoque antiquius *laudum* appellatum esse a laudando hoc est crepando. *Ἀναίνομαι* idem I. 274. a negativa particula *ἀνά* propagatum statuit, veteres compositum dicunt vel cum praepositione ut contrarium *καταινεῖν, ἢ παρὰ τὸ ἐπίῤῥημα ναί*

22) Regula de hyperdisyllabis, quae hoc loco subjicienda erat, casu translata est ad canones nominum p. 194.

EM. Eust. 668, 31. Qua in pugna opinionum licebit quartum quiddam interponere, *ἀναίνομαι* contrapositum esse *τῷ αἴνυμαι* proprieque significare *repudiare* ex negativa particula et verbo thematico *αἴνω* capio concretum illa liberiore compositionis ratione qua disjuncta formantur *ajo — nego, τίω ἀτίω* v. ad Phryn. 563. ex quo factum esse arbitror cur non solum *ἠναίνετο* scriberetur aucta praepositione pro *ἀνῄνετο* sed etiam *ἠνηνάμην* atque adeo *ἀνήνασθαι* quasi *ἀναίνομαι*, sic ut Buttmannus statuit, verbum simplex esset. His Hesychius addit *Γαίνεται ἀνύει* ex *ἄνω* factum, *Γέγλανται κεκοίλανται*, quod in Thes. ad *γλάφω* redigitur sed apparet a *γλαίνω* declinatum esse ut *Διαγλαίνειν λυμαίνεσθαι* eo, ut opinor, intellectu quo *διακναίειν* dicitur pro *διαφθείρειν* et alia verba excavandi transferuntur ad lentam corruptionem. *Σφεδανῶν — τινὲς σύνθετον ἐκ τοῦ σφέ καὶ δανών ὅ ἐστι κτείνων*, ex quo non satis clarum fit utrum hujus commenti auctor *δανῶν* optaverit, quod Kuesterus alio loco scribi jubet pro *Δαινῶν κτείνων* (post *Δαίνυντο*) an *δανών* aoristum verbi *δαίνω* occido, cui fortasse nomen *δάνος* hoc est *θάνατος* attexuerunt. Trisyllaborum pleraque syllabam secundam ex paragoge habere videntur etsi non omnium primitiva demonstrari possunt. Quis enim pro certo sumat *ἀκταίνειν* vel ab *ἄγειν* (*ἀκτός*) productum esse vel ut *ἀκτίς* ab *ἀΐσσω* (*ἀϊκτός*) Schol. Plat. 451? *Διαίνω* quum extrinsecus augeatur, simplex esse videtur cumque *διερός* et *δεύω* sociandum; verumtamen syntheta quoque Graeci nonnunquam isto modo augent et fortasse aliquando obliti sunt illud cum *αἴνειν* compositum esse quod Grammaticorum nonnulli *βρέχειν* et *ἀναδεύειν* interpretantur, eodemque modo dicitur *αἰονᾶν*, quod ad *αἴνειν* eandem proportionem habet quam *αἰόλος* ad *εἴλειν* sive *ἀείλειν*, *Ἔορται ἔδοξε* [23]) *κρέμαται* Hes. et *ἄωρτο* ad *αἴρω ἀείρω*, unde nova pullulant verba *αἰολάω*, [24]) *ἐόλητο*, *ἐωρέω* et nomina

---

23) Hoc a verbo unde *ἄραρε*, quod saepe pro *δέδοκται* valet. Hinc et *Ἐόρτας* (*ἑορτάς*) *ἀρεσκούσας καλάς*, nec minus *ἄορες* et *ἔορες* conjuges, compares.

24) Cum *αἰολᾶν* et *ἀπαιολᾶν* id est *πλανᾶν*, *ἀπατᾶν*, conferendum est *ποικίλλειν*, quod Sch. Soph. Trach. 411. per *δολιεύεσθαι* explicat,

his connexa *αἰώρα*, *ἀορτής* averta, *μετήορος* etc. Sed ad hanc societatem etiam *ἰαίνω* aspirat, nec facilis repudiatio; nam et humor molliendi vim habet et tepor, duplexque verbi *ἰαίνω* significatio tepefaciendi et hilarandi apparet in affini *ἰθαίνειν*, quod Hesychius *θερμαίνειν* et *εὐφραίνειν* interpretatur ut *Ἰθή εὐφροσύνη* et *Ἰηδόνες εὐφροσύναι.*[25]) Ita perpetuo in vorticibus etymologiarum volutamur. *Μαίνομαι—οὗ τὸ ἐνεργητικὸν ἀσύνθετον οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει* Sch. Il. V. 185. *Μαραίνω* jure adnumeratur paragogis v. Prolegg. 37. et *μιαίνω* quoque duo elementa nativa habere videtur ea quae vocabulorum sordidorum *μίνθος* (mentula?) *ὀμίξαι*, *Μίρμα ἐπὶ τοῦ κακοπινοῦς καὶ ῥυπαροῦ*, *Μιργῶσαι πηλῶσαι* primaria sunt. *Τὰ διὰ τοῦ εινω ἔχοντα ἐν τῷ μέλλοντι τὸ ε ἀναφαινόμενον γράφεται διὰ τῆς ει τείνω, μείνω, γείνω, θείνω* Theogn. 144. quorum secundum apud Arcadium rectius scribitur *κτείνω*. Moschopulus Sched. 85. et Choerob. in Psalm. 59. *γείνω, θείνω, στείνω, ἐρεείνω, εἴνω τὸ καλύπτω, ὅθεν εἰνοσίφυλλος*, eodemque utitur Eustathius 1925, 27. *ἕω ἕνω εἴνω τὸ καλύπτω, οὗ παράγωγον τὸ εἰνύω·* sed totum ex vano conflatum est; Arcadio p. 161. pro *εἴνω* reddendum est unum ex hyperdissyllabis *ἀλεείνω* vel aliud. — *Τὰ εἰς νω παραληγόμενα διφθόγγῳ μὴ τῇ αι ἢ ει περισπᾶται χωρὶς τοῦ ἐλαύνω* Arc. l. c. quod confirmat Herodianus *π. Μον.* 22. *οὐδὲν βαρύτονον τῇ αυ παραλήγεται ἀλλὰ μόνον τὸ ἐλαύνω βαρύτονον παρ' ἐνίοις καὶ παρ' ἄλλοις περισπᾶται*, quorum ultima vitiata esse apparet, sed sanatio difficilis. Nam ut Herodianum de thematico *ἔλω* loqui credam, quod neque legitur unquam neque ad propositum pertinet, mihi imperare non possum, alterum autem verbum in *αυνω*, quod accentu

---

Κατεῖλε ἐποίκιλλε (vel *ἐποίκιλε*) Hes. a *κατέλλω* vel, si *κατεῖλλε* scribimus, a *κατείλλω*, *Αἰόλλει ποικίλλει*, sed haec intellectu proprio.

25) v. Prolegg. p. 37. Translationem verborum humectandi eleganter illustravit Hemsterhusius s. *Ἰαίνεσθαι*. Pindarus quum mel vocaret *ἀμεμφῆ ἰὸν μελισσῶν*, primitivam nominis *ἰός* significationem tacite adumbravit, hoc est liquoris sive succi praesertim virulenti et medicati; nam et latinum *virus* huc accedit ac nescio an *ἰχώρ* quoque et *ἰαχνὸν τὸ θαλπνὸν ἢ σαπρόν* v. Hemsterh. ad Hesych. s. *Ἰάχεον*, nam *σαπρός* et *σήπω* cum *ὀπός* cognata videntur ut *μυδᾶν* et madere.

duplici notatum sit, non reperitur hodie neque ab ipso Herodiano affertur ap. Eust. 562, 42. *τὸ δαμνᾷν πλεονασμὸν ἔχει Δώριον ὁποῖος καθ' Ἡρωδιανὸν γίνεται καὶ ἐν τῷ ἐλαύω ἐλαύνω, δύω δύνω καὶ τοῖς ὁμοίοις*, quae idem p. 670, 62. ex Heraclide affert *τοῦ ἐρευνῶ ἡ παραγωγὴ κατὰ τὸ ἵκω ἱκνῶ, οἴχω οἰχνῶ· οὕτω ἐρέω ἐρεύω ἐρευνῶ, ὅπερ βαρύνεσθαι ὤφειλε ὅτι πάντα τὰ πλεονάσαντα τῷ ν ὁμοτονεῖ τοῖς πρωτοτύποις οἷον ἐλάω ἐλαύνω, θύω θύνω, δύω δύνω.* Eundem locum attigit Helladius Phot. p. 868. *τὸ ἐλαύνω παράλογον· πᾶν γὰρ ῥῆμα παραλήγουσαν ἔχον τὴν αυ ἢ καθαρεῦον βαρύνεται, ψαύω, φαύω, ἢ σύμφωνον ἔχον περισπᾶται, ἀμαυρῶ· τὸ δὲ χαύνω παραλόγως βαρύνεται*, sed quum *χαυνῶ* modo dicatur, nec unquam *χαύνω*, non dubito quin *ἐλαύνω* supponi debeat; nam his canonum fabricatoribus consuetum est ut quod initio proposuerint denuo proponant in exitu. *Χαύνω* ne etymologi quidem fingere audent sed *χαῦνος παρὰ τὸ χαίνω ὡς φαίνω φανός* EM. De *φαύνω* quod narrant, mera fabula est: *τὸ βαυνός παρὰ τὸ φῶ τὸ φαίνω, ἐξ οὗ φαύνω καὶ ἀποβολῇ τοῦ φ αὔνω* Schol. Dionys. Gramm. 654. Sed pergam ad ultima Arcadii: *τὰ εἰς νω μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου περισπᾶται ὑπνῶ — σεσημείωται τὸ δάκνω, ὅπερ ἀπὸ τοῦ δαγκάνω γέγονε κατὰ συγκοπήν. Καὶ τὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ ν τὸ μ βαρύνεται μίμνω, κάμνω, τέμνω.* De syncope gratiam facimus sententiae auctori, sive is Herodianus fuit sive Heraclides, cui idem tribuitur Eust. 28, 45. Quae alia consonam vel in epiploce vel in diastasi positam habent, aut ignota sunt ut *Βερνώμεθα κληρωσώμεθα* et *Ῥαδάμνει βλαστάνει* Hes. aut scripturae controversae obnoxia ut *κέρχνω, ἐγκέρχνω*, quod saepius *κέρχω* scribitur. *Δάμνεται δαμάζεται* Hes. Musurus invexit pro subjunctivis sed idem *Ἔδαμνον ἐδάμαζον* quod mutare non audeam, nam *δάμνονται* Aret. Cur. Acut. I. 1, 193.[26]) summo librorum consensu sustinetur et homerico *δάμνησι* Aristarchus *δάμνῃσι* praetulit

26) Paulo post *μουσικῷ* (soporem affert) *ἐθισμὸς αὐλῶν ἢ ψαλμὸς λύρης*, scribendum est *ἐρεθισμός*. *Ἐρεθίζειν μάγαδιν* Telestes usurpavit pro *κρούειν*, quod verbum de tibiis quoque dici solet v. Jacobs. ad Anall. T. I. 353.

σὺν τῷ ῑ ἀπὸ τοῦ δάμνω ὑποτακτικοῦ EM. *Μαρνοίμην, κρεμοίμην* et *μεμνοίμην* Buttmannus metaplasmi nomine excusat, sed illud sustulit Bekkerus in Homeri loco *μαρναίμεθα* scribens; pro *κρέμοισθε* scito Dobraei positum est *κρέμαισθε*; *μέμνοιο* si satis constaret, ad *μέμνομαι* referri oporteret, quod adversus Elmslejum defendi ad Buttm. 244. sed *μεμνοῖτο* in Cratetis Fragm. p. 249. nescio quid esse dicam nisi vestigium priscae scripturae pro *μεμνῷτο* forte temere relictum ut Schol. Eur. Ph. 682. *σοὶ ἔκγονοι* antiquitus pro *σῷ ἐκγόνῳ* scriptum fuisse suspicatur. Illa vero metaplasmi ratio unice convenit ad *πτάρνοισθε* Aristot. Probl. X. 18. quod evitari non poterat nisi quis priscam optativi formam *δαίνυτο*, *ζεύγνυτο* resumere vellet. *Κέντω* EM. 506, 51. finxit propter infinitivum *κένσαι*, cui explicando sufficit *κένω*. *Πέφνειν κτείνειν* Hes. fortasse aoristus est accentu Aristarcheo. [27]) Aliquanto firmiora fundamenta habet *πίτνω* v. ad Aj. p. 184. quanquam cetera cum vocali mutant declinationem *σκιδνῶ*, *κιρνῶ*, *πιλνῶ*, *ὀριγνῶμαι*. Geminatio semivocalis vereor ut Hesychii exemplo *Τέννει στένει*, *βρύχεται* satis probata sit. *Κτέννω* saepius legitur apud LXX. et aliquoties in libris profanis v. Jacobs. ad Anth. Pal. 723. Dindorf. Praef. ad Schol. Aristoph. T. XII. p. XIV. sed re vera aeolicum est.

Adnotamentum. Quemadmodum *φθάνω* a verbo puro profectum est, quod ostenditur futuro *φθήσομαι*, ita verborum, quae percensui, pars maxima consonam finalem quasi per insitionem accepit; *ἐκ τοῦ χῶ τὸ χωρῶ γίγνεται τὸ χαίνω ὁμοίως τῷ ῥῶ ῥαίνω, χρῶ χραίνω* Eust. p. 1063, 40. p. 1778, 19. in quibus dubium est utrum *ῥαίνω* (rigo) a *ῥέω* derivatum crediderit an ut cetera a themate secundae conjugationis *ῥάω*,

---

27) *Πέφνω* praesens conveniret mediis poetici coloris, quorum consonae ultimae praeposita est ea, quae verbum inchoat, *κέλω κέκλομαι*, *μέλω μέμβλομαι*, *μένω* (*μέμονε*) *μέμνομαι* (memini). More autem usitato epsilon in iota vertitur *μένω μίμνω*, *πέτω πίπτω*, *γένω γίγνομαι*. Similiter si consonae, quae verbi est ultima, supponitur extranea, iota pro epsilo succedit *τέκω τίκτω*, *πέτω πίτνω*, *ῥέπω ῥίπτω*, *πιλνάω*, *πιτνάω*, sed non semper, *δρέπω δρέπτω*, *πέκω πέκτω*. Sic etiam ab *ἔχω ἴσχω*, *ἐνέπω ἐνίσπω* differt *ἕπομαι ἕσπομαι*, a *πίλναμαι* et similibus *πέρναμαι*.

quod subolis loco reliquit aoristum *ῥάσσατε*. Cum tertio coaluit *ἀχραής* i. q. *αχραντος*, atque hac contaminandi significatione cum usitato *χράω* et *χραύω tango* connectitur. Cum utroque idem p. 1603, 10. conjungit *σῶ σαίνω*, *κρῶ κραίνω*, *κῶ καίνω*, hisque p. 691, 5. addit *βῶ βαίνω*, *μῶ μαίνω*, *δρῶ δραίνω*. De primo consentit Theognostus p. 146. *σῶ σείω δ' καὶ σαίνω λέγεται*, quod verum esse docent Photius *Σαίνει σείει*, *Σαίνουροι σείοντες τὰς οὐράς* et Hesychius *Σαίνεται κινεῖται*, ipsaque similitudo constructionis *οἱ κύνες σαίνουσι τὸ οὐραῖον* Sch. Theocr. II. 109. unde *σάνσις* duci poterat ut *φάνσις*, sed pro eo maluerunt *σεισμὸν τῆς οὐρᾶς* dicere Poll. V. 61. Proximi *κραίνω* thema ponendum est duplex, unum *κρα* sive *καρ*, cui accommodata sunt *κάρα*, *κράς*, *Κράνα κεφαλή*,[28]) *κράτος*, *κάῤῥων*, *αὐτόκρανος*, alterum *κρέω*, unde *κρέων*, cujus interpretatio est *κραίνων* Sch. Aesch. Suppl. 577. ex quo expressa sunt *κρέτος*, *κρέσσων* capitalior, et syntheta *Κρησίλας* v. Meinek. Delect. 236. *Κρησιφῶν* Tzschuck. ad Strab. XIV. 535. et *Κρεςφόντης*, quod pro *Κρεοφόντης* valere puto ut *θέςφατος*, *ἐπεςβόλος*. *Καίνω* ille, nisi me fallo, a *κέω τὸ κεάζω* ortum putavit sicut *κτάμενος* et *ἔκτακα* ad *κτάω* refertur EM. ex quo et ex *κτείνω* commixta sunt *ἔκταγκα*, *κτάντης* etc. Postremorum *βαίνω*, *δραίνω*, non tanta vis fuit ut primitivorum memoriam obscurarent; et *γράω*, *φάω* possessione dejici non potuerunt. Haec omnia verbis secundae conjugationis vel usitatis vel obliteratis adhaerent, nam *σαίνω* quoque diversum a synonymo *σείω* etymon sequitur, quod ex *σάλλω* et *σάλος* emergit. Hujusque vicissitudinis literarum *ε* et *α* supra quum de primitivis dissererem C. I. §. 8. exempla commemoravi minime dubia. Quo minus cunctandum est *τετραίνω*, quod reduplicatum est ut *παπταίνω*, *τιταίνω*, cum *τρέω* componere, *ξαίνω* cum *ξέω*, *ῥαίνω* cum *ῥέω*, *ἐκφλαίνω* cum *φλέω*. Et quae verbo *γίγνομαι* cognata sunt, modo

---

28) Etiam *κρήνη* proprie ostium fontis, quod Romani quoque *caput* appellant, significare videtur; Aret. Cur. Acut. II. 6, 276. *διὰ τῶν ὀχετῶν οἵπερ ἀπὸ ἥπατος ἐς νεφροὺς κραίνουσιν* id est *τελευτῶσι*, unde *ὀχετόκρανα* nomen habent. *Κρήνη* et *πηγή* quid differant ostendit Siebelis ad Paus. I. 14.

anc vocalem prae se ferunt, modo alpha; nam cum *γέγαμεν* ut *βέβαμεν*) convenit *γίγας ὁ γηγενής* et *νηγάτεος ἀπὸ τοῦ* είνω ὡς *τείνω τατός* Sch. Il. II. 43. quod assumtione dignum idetur, cum *γέω* vero, cui EM. nomen *γέα* applicat, *τηλύ-ετος* *Proculus* [29]) et indiges hoc est *ἐγγενής*, nam a geno oret indigen ut cornicen. Graecum *γένω* et quae Technici uic similia fingunt *φένω*, *τένω*, cognoscuntur duntaxat ex eclinatis *γέγονα*, *γένος*, *τόνος*, *τένων* tendo, *πέφνε φόνος*. *Ιένω* duas habet significationes manendi et obstinandi per-everandique a communi, ut mihi quidem videtur, fonte verbi *άω* (*μαιμῶ*, *μαίομαι*) derivatas, unam per omnia tempora iffusam, alteram perfecti propriam, cujus duplex est apud omerum species Il. XVIII. 157. *ἑλκέμεναι μεμαώς* et paullo ost v. 176. *ἑλκέμεναι μέμονεν*, quippe indicativus numeri ngularis *μέμαα* non magis admittitur quam *βέβαα*, *γέγαα*. *Ιάνω* cur non receptum sit, ex iis quae in ingressione §. 3. e terminationis hujus insolentia dicta sunt, intelligi potest, ed consona in primam syllabam transfusa finxerunt medium *νᾶσθαι*, cui cum *μαίεσθαι*, ut ante praedixi Dissert. I. §. 1. ommunis est sed lenior appetendi, ambiendi significatio; nec iscrepant derivata, sicut Schol. Pind. Nem. I. 23. poetae ver-um *πολέμου μναστῆρα* explicat *μνήμονα πολέμου, ἐπιστή-ονα ὅμοιον τῷ ὁμηρικῷ μήστωρες ἀϋτῆς*, cui Eustathius rooem. Pind. p. 8. (56) comparat *μνήσασθε δὲ θούριδος λκῆς*, [30]) propriumque *Μέντης τὸν μενετικόν* significare ait ch. Il. XVII. 73. Mentori vero Telemachi comiti Ptolemaeus ephaestionis assimilavit Noemonem Achillis *μνήμονα* sive onitorem L. I. p. 13. ed. Roul. *Πένω* sive *πονέω* et *ποι-νύω* cum *πνέω* anhelo eo naturae foedere constricta sunt ; *κενεὰ πνεύσας* Pind. Ol. X. 111. cum *πονήσας* commutari ossit et *ἐμοῦ χάριν πνέων* Aesch. Agam. 1179. cum *πονῶν*. *είνομαι* unde ortum sit patet; *κτείνω* Eustathius 1925, 27. d *κτέω* refert, cujus vocalis in *κτείς* apparet, sed alii

29) Hoc nomine Festus docet aut procul a patre natum (*Τηλέ-νον*) significari aut eum qui patri seni natus sit. cf. Prolegg. 374. e graeco epitheto dissentit Doederlinus.

30) *Ἐπιμαίεο* Odyss. XII. 220. Schol. *ἐπιμέμνησο*.

propter infinitivum *κτάσθαι* ad *κτάω* EM. ut *τείνω* (*τιταίνω*, *ταινία*) ad *τάω*, unde imperativum *τῆ* *tene* arcessunt, quia ad capiendum manum protendimus; perfectum autem *τέτακα* quum quidam ad praesens *τάζω* replicarent, Apollonius ap. Choerobosc. Dict. II. 542. ex *τέταγκα* factum esse defendit detracta immutabili ut *κέκλικα, πέπλυκα*, nam a *τάζω* ejusque futuro *τάξω* (unde *τόξον* nominatum putant EM.) non *τέτακα* proficisci sed in activa quidem forma *τέταχα*, in media *τέταγα* ut *κέκραγα*. Nobis nulla religio est quin ponamus *τᾰω, τάσω, τέτακα* ut *σπάσω, ἔσπακα*, [31]) aoristum vero *τεταγών* verbo subjiciamus expleto *τήγω* sicut *ἔτμαγον* processit a *τμήγω τμήσσω*, cujus simplicissimum thema si poscitur, ponendum est *τμάω* ut *τάω*. Cum *τήγω* conspirat *tago* *tango* ut *πήγω πήσσω* pago pango, *ῥήσσω* frango, *πλήσσω* plango, cum *τείνω* vero *tendo*; cum utroque conferre juvat *ἐπιμαίεσθαι* et *ἐπιμάσασθαι*, quae pariter intendendi et contingendi significationes complectuntur temporibus verbi divisas. Inter *καίνω, κέκονα* et *κτείνω* idem intercedit similitudinis quod inter *πτύσσω πτύξ πυγμή* pugnus, *πτύκτια* et pugillares, interque *παίω* et *πταίω, κτείς* i. e. *multifido dente pecten* Martial. XIV. 23. et *κεάζω* findo, *πτίσσω* pinso ejusque generis alia v. Parall. p. 31. *Φαείνω* a *φάω* deductum esse paragoge bisyllaba monui in Proll. 39. [32]) *Κέκρικα* et *κέκλικα* Apollonius l. c. sic ut *πέπλυκα* et *τέτακα* perfecta anomala nuncupat, sed ego huc potius inclino Graecos, quum haec ita formarent, animum intendisse ad themata pura similia illis unde *τίνω* et *φθίνω* profecta sunt. At verbi *κρίω*, unde EM. nomen Titanis *Κρῖος* ductum esse statuit et assentitur Hermannus Opusc. T. VII. 296. memoria revirescit in adverbio *κριδόν* Apollon. de Adv. 611. et in latinis *crevi, crinis, cribrum* *κρησέρα* incerniculum et quod parum explanate scriptum est *Κράσσεα ἀλευρόττησις* Hes. [33]) *Κλίνω* consonam finalem non a stirpe tractam habere et Por-

---

31) *Κατέσπακα* Arist. Eqq. 718. sed *τέθλακα, κέκλακα* non reperi.

32) Ibi v. 5. *διαίρεσιν* male editum est pro *συναίρεσιν*.

33) *Κρησέρα ἡ ἀλευρότησις ὀνομαζομένη* Galen. Gloss. *Διαττήσει καὶ διακρίσεις* Plutarch. Symp. VI. 7.

phyrius statuit et Buttmannus, sed diversas uterque vias ingressi; nam ille ad Il. XXII. 3. *τὸ κλίνω*, inquit, *γίνεται ἀπὸ τοῦ κλείω* atque omnia hinc derivata apud Homerum significationem circumcludendi habere contendit firmissime; alter in Lexil. I. 74. se non dubitare ait quin cum *λιάζω* cognatum sit, quod supra cum *limus* et *obliquus* comparavimus. Verbi *πίνω* stirpem puram ostendunt inclinamenta *ἔπιον, πίομαι, πιστός* potabilis, quanquam hoc Meinekius in Com. Fragm. T. IV. 380. in suspicionem vocat, latinumque *vinibua* a sono effuticio infantum *qui cibum et potionem buas et pappas vocant* Non. [34]) ut graece lallantes *βρῦν*, denique imbuere et *ἐμπῖσαι* idem sonant. *Ζίνω* a themate, cui futurum *σβέσω* accommodatum est, profectum esse apparet ex congeneribus *ζέννυμι, ζίννυμι* et *ἀποζίννυμι*. De verbis in *υνω* in universum valet quod Eustathius dicit p. 621, 48. *τὸ ἰθύνω ἐκ τοῦ ἰθύω γίνεται ὡς δύω δύνω, χύω χύνω, πλύω πλύνω,* quorum primum cum terminatione mutat intellectum, tertio, quia *χύω* non reperitur, substitui potest *φύω φύνω* ab Arcadio appositum, unde *ἐμφύνω* Aretaeo familiare, vel *θύω θύνω, ξύω ξύνω*, nisi Odysseae interpres binis locis, ubi *ἀποξύνουσιν* et *ἀποξῦναι* per *περιξέουσι* et *ἀπολεπίσαι* explicat, aliam, ut Buttmannus suspicatur, scripturam sequutus est *ἀποξύουσιν, ἀποξῦσαι* cf. Nitzsch. ad IX. 326. Wernick. ad Tryph. 516. *Πλύνω* cum latino pluo et utrumque cum *πλέω* sic ut germanica *schwemmen* et *schwimmen* cognationem habere hoc facilius persuadebitur si computaverimus eluacri nomina *πύελος* et *πτύελος*, quorum huic tau affluxisse, illi lambda defluxisse putatur v. Parall. p. 9. Sermo barbarie corruptus literam *ν* verbis infercire amat, *κλάνω* pro *κλάω* ut *Καταῤῥάσσειν κατακλάνεσθαι* Hes. quod temere mutatur, *δένω* (*ἐπιδένω, ὑποδένω*) et *δέννω* pro *δέω* ligo, *τρώνω* sive *τρώννω, στρώνω, χώνω, λούνω, φθέρνω, φύρνω* v. Coraes Atact. I. 45.

§. 4. Arcadius p. 162. *τὰ εἰς αρω περισπᾶται· σεσημείωται τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω ἢ τὸ λαμβάνω.* Verum hoc intel-

34) *Πῖσαν φασὶν εἶναι κρήνην, ἣν νῦν καλεῖσθαι Βῖσαν* Strab. VIII. 357.

lectu dicitur *αἱρῶ* vel *ἄρνυμαι* et pro illo receptum est *ἀραρίσκω*, neque aliud reperitur verbum hujus formae praeterquam in dialectis: *ἀντιφάρα ἡ ζήλη παρὰ Συρακοσίοις παρὰ τὸ φάρω ὃ οἱ Δωριεῖς λέγουσιν ὡς τάμνω καὶ τράπω* EM. 114, 19. quod ipsum Grammatici fortasse non legerunt usquam, sed consentaneum est nomini *φαρέτρα*, nec aliunde compositum *ἰσοφαρίζειν*, quod illi cum *ἀντιφερίζειν* aequant; quin etiam *βάρος* et *φᾶρος* quomodo huc aptari possint ostendere conabor in Diss. XVIII. Aliud reconditius praebet Hesychius *Νάρω συνίημι*, a *gnarus*, *gnario*, *narro* *γνωρίζω* non dissonans, idemque affert *Νάρειν ζητεῖν*[35]) et *Ἰνάρει μαστεύει* fortasse pro *γνάρει* scriptum. — *Τὰ εἰς ερω περισπᾶται μὲν ὁπότε ἔχει πλησιάζον ψιλὸν τὸ* (scr. *τῷ*) *ε*, *κερῶ, περῶ, πτερῶ, στερῶ· μὴ οὕτως δὲ ἔχοντα βαρύνεται δέρω, φέρω. Τὸ ἐρῶ περισπᾶται ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον* Arc. Barytonon *κέρω* Schol. Il. IV. 260. dicit non facile inveniri euphemismo usus; nam invenitur nusquam, neque magis *κέραμαι*, a quo Buttmannus subjunctivum *κέρωνται* declinatum censet. Sed praeter allata *θέρω* foveo usurpatum est a Nicandro pro *θεραπεύω*, nec neglexit Herodianus Epim. 243. usitatius vero est *θέρομαι* ut *ἔρομαι*, *στέρομαι* et *ἀγέρομαι* ab epicis posterioribus introductum Theocr. XVII. 94. Oppian. Hal. V. 323. et aliis locis v. ad Buttm. 95.[36]) De primo tamen dubitari constat: *τὸ ἔρεσθαι καὶ δέρεσθαι ἀορίστου ὄντα δευτέρου σεσημείωται* Anecd. Cram. IV. 200. ubi pro *δέρεσθαι* requiritur infinitivus aoristi in *ρεσθαι* terminatus, *ἄρεσθαι*, puto, quod nonnullos sic scripsisse apparet ex Sch. Il. XVI. 88. *ἀρέσθαι παροξυτονητέον*, eodemque accentu *ἐπαύρεσθαι* scribitur ut *ἀγέρεσθαι* Od. II. 385. Anth. Append. LI. 35. et frequentissimum *ἔγρεσθαι*, quanquam de duobus postremis dubium

35) Huic adjecta sunt alia interpretamenta *κύειν*, *κρύπτειν*, *κυΐσκεσθαι*, *ἀμέλγεσθαι*, nec minus obscura *Ἀναρεῖν ἀμέλγεσθαι κυΐσκεσθαι*, *Ἐναρεῖν κυΐσκεσθαι*, quae mihi in mentem redigunt supra allatum *Νᾶσαι ῥεῖν* et vicinitatem fluendi, rigandi et foecundandi ut *Νεόβροχοι ἔγκυοι*, *Βρύειν πηγάζειν* et *ἔμβρυον*, *Ἐνέβριον* (sic) *ἐνεκύουν* Hes. Pro *Ναροὺς φύλακας* fortasse *ναωροὺς* scribendum id est *ναοφύλακας*.

36) Hic typotheta erravit *ἀγείρονται* scribens.

est num, qui ita scripserunt, praesentia esse voluerint an aoristos accentu ad primam retracto propter characterem ρεσθαι. Duarum sequentium vocalium unam amandat Theognostus p. 201. τὰ διὰ τοῦ ειρω ἀποστρέφονται τὴν διὰ τοῦ ι γραφήν, alteram Arcadius: τὰ εἰς ρω μὴ ὄντος πρὸ τοῦ ρ συμφώνου, εἰ παραλήγοιτο τῷ ο μόνῳ ἢ μεθ' ἑτέρου φωνήεντος, περισπᾶται, ἀγορῶ, ἀμοιρῶ, quo expunguntur θόρω, πόρω et ejusdem generis alia v. C. V. §. 1. unaque cum his ὄρω quo utitur Sch. Arist. Eqq. 1341. ὄρω ἐστὶ ῥῆμα βαρύτονον, ἀφ' οὗ τὸ ῥηματικὸν ὀρτός [37]) ὀρτῶ ὀρταλίζω, sed in veteribus scriptis nihil reperitur praeter ὄρονται vel pro ὄρνυνται positum simileque Enniano *oritur* id est hortatur, vel pro ὁρῶσι. — Τὰ εἰς υρω ἐκτεταμένον τὸ υ ἔχοντα βαρύνεται σφύρω (σύρω) πτύρω, φύρω, μορμύρω, πλημύρω, ὀδύρω, ὀλοφύρω Arc. eademque fere Theogn. 145. sed per negligentiam omittunt ξύρω, (ξύρομαι) μύρω, κύρω et trisyllaba ἀθύρω et πορφύρω. Incertius est νύρω τὸ νύσσω Phot. Suid. pro quo νυρῶ apud Hesychium legitur cum paragogo νυρίζει ξύει. Manifesto corruptum est Ὀμηγύρειν τὸ συνάξαι. — Vocales longas ejicit Arcadius τὰ παραληγόμενα φωνήεντι η ἢ ω περισπᾶται, ubi aut excidit semiosis πλὴν τοῦ μερμήρω, quod non puto factum esse, aut μέρμηρε, quod Hermannus in Orph. Arg. 771. cum codd. omnibus pro vulgato μερμήριζε restituit, aoristus est verbi μερμαίρω a Suida relati sed omissi in Arcadii regula, quae est de diphthongo prima: τὰ διὰ τοῦ αιρω βαρύνεται, μαρμαίρω, καρκαίρω, σπαίρω, αἴρω. Sed et alia hic detracta sunt σαίρω, σκαίρω, χαίρω, ψαίρω, γαργαίρω. Majore vero industria complexus est diphthongi ει exempla: μείρω [38]) τὸ μερίζω,

37) Indidem esse videtur Ὀρτός (ὄρτος) βωμός Κύπριοι Hes. utroque enim nomine demonstratur aliquid erectum et extans ut Βωμοί λόφοι Αἰτωλίας Steph. i. q. βουνοί latinumque *Arae* rupes mari extantes; et ab eodem verbo ὄρος, ὄροχθος, ὄρογκος v. Prolegg. 171. not. 13. Simillime Romani *excitare* dicunt pro exstruere potissimum aedificia, aras, sepulcra, epigrammatarii graeci ἀνεγείρειν δόμον.

38) Diversum a σπείρω spargo est illud σπείρω τὸ ἑλίσσω, unde EM. 722, 45. Cram. Anecd. I. 387. nomina σπεῖρον et σπάρτον repetunt, sed pro hoc in Sch. Od. IV. 245. et Il. II. 135. rectius legitur σπειρῶ.

τείρω, φθείρω, εἴρω, σπείρω, κείρω, nec omisit trisyllaba ἐγείρω, οἰκτείρω, quibus Theognostus adjicit ἀείρω, ἱμείρω, ἐθείρω, ἀγείρω. Πείρω illi nescio quo pacto elapsum est. Ceteris diphthongis aditum praecludunt regulae tonicae; una Arcadii de perispomenis in οιρω, quae prius allata est; altera ejusdem haec: τὰ εἰς ρω παράληγόμενα διφθόγγῳ τῇ διὰ τοῦ υ περισπᾶται, ἀμαυρῶ, εὐρῶ (νευρῶ) ἐπικουρῶ, et Grammatici Cram. I. 411. τὰ εἰς ω μετὰ συμφώνου τῇ εὐθείᾳ (τῇ ευ) παραληγόμενα βαρύνεται, φεύγω, κεύθω— σεσημείωται τὸ εὔρω, ὅπερ οὐχ εὕρηται ἀλλ' ἐκ κλίσεως δείκνυται, quod idem de αὔρω et οὔρω dici poterat v. ad Buttm. 258. His peractis restat ut non pura conquiramus — τὰ εἰς ρω ἔχοντα ἐπιπλοκὴν συμφώνου περισπᾶται ὁπότε μὴ συγκοπὴν ἐμφαίνει ὡς τὸ ἔργω Arc. qui sine dubio non praetermisit ἄγρω, et illo loco: τὰ εἰς ορω περισπᾶται μὴ ὄντος πρὸ τοῦ ρ συμφώνου, fortasse addidit ὡς ἔχει τὸ ὄσφρω, ἐξ οὗ τὸ ὄσφρομαι· ut supra dixit ὀδύρω ἐξ οὗ τὸ ὀδύρομαι, ὀλοφύρω ἐξ οὗ τὸ ὀλοφύρομαι. Sed fieri potest ut hoc ὄσφρομαι propter novitatem testium repudiaverit. De consonis in diastasi positis tacet; cujus generis exemplum unicum est ἔῤῥω ab Herodiano inter singularia relatum p. 43. Nam ὄῤῥω in Lex. de Spir. p. 234. Herodian. Epim. 102. Moschop. Sched. p. 78. conservandae proportionis causa scriptum est pro ὄρω, quo Grammaticorum alii utuntur syntheton ἄψοῤῥος ad pleonasmum referentes EM. ut παλίνοῤῥος v. Meinek. Com. Fragm. T. III. 296. Φθέῤῥω eosdem auctores habet quod κτέννω, interpretes videlicet V. T. Alexandrinos. Δέῤῥω non legitur sed δέῤῥις et saepe περιδέῤῥαιον v. Bast. ad Aristaen. 223. Jacobs. ad Achill. 519.

Adnotamentum. Verbi σκαίρω ὅθεν σκάρος Sch. Theocr. IV. primitivum est σπάω σπαίρω—καὶ τὸ μὲν σπαίρειν καὶ ἀσπαίρειν ἄμουσόν τινα κίνησιν δηλοῖ, τὸ δὲ σκαίρειν εὔμουσον καὶ ὀρχηστικὴν Porphyr. ad Il. XIII. 443. EM. 722, 54. hisque non solum σκιρτᾶν et σκαρδαμύσσειν conjuncta sunt sed etiam Σπυρθίζειν σπᾶσθαι ἀγανακτεῖν σφύζειν et fortasse Κυρβάσαι ἀποσκιρτᾶν, Ἀποκυριάζειν ἀποσκιρτᾶν, χυρβιάσαι σκιρτῆσαι, quae omnia Hemsterhusius ad Hes. s. Ἀποκυρ. ad nomen χοῖρος porcellus transfert. Inter

χαίρω et *γαίω γαῦρος* major est significationis convenientia quam formae, nisi quis certo exemplo probet gamma et chi in principio vocabulorum permutari; nam quod veteres occinunt *γύαλον* et *γωρυτὸς παρὰ τὸ γῶ* (*χῶ*) *τὸ χωρῶ*, hoc *γῶ* manavit ex officina Philoxeni. Sed vere Sch. Eur. Phoenn. 1390. *ψαίρω ἀπὸ τοῦ ψῶ οὗ παράγωγον τὸ ψαύω,* quae quantillum distent ostendunt glossographi *διαψᾷν* et *διαψαίρειν* eodem verbo *διακαθαίρειν abstergere* declarantes v. Valckenaer. ad Phoenn. 1399. idemque significat *ἐπιψαίρειν* cum quarto casu et *ἐπιψαύειν* cum secundo; *Συμψῆραι συμψηλαφᾶν* Hes. *Ἐναίρειν* Buttmannus simplex esse judicat a plurali *οἱ ἔνεροι* derivatum, Aristarchus, ut Lehrsio videtur de Arist. 147. ab *ἔναρα* propagatum voluit proprieque significare *spoliare, ἔναρα* autem dici arma *ὅτι ἐνάρηρε αὐτοῖς τὰ σώματα*, quorum nihil concedi potest; nam *ἐναίρειν* semper est occidere, [39]) *ἔναρα* exuviae, neque ab hoc derivatum est verbum sed contra ab *ἐναίρω ἔναρα,* ab hoc rursus *ἐναρίζω.* Verbum primitivum vel ab illo *ἔνω φονεύω* propagatum est, cui *πέφνον* et *φένος ὁ θάνατος* subjacent, vel idem significat quod *ἀναιρῶ* ex *αἴρω* et praepositione coalitum sed obscurata originis memoria et declinatum est quasi simplex *ἤναρον* et in nomen *ἔναρα* deflexum; vel, si hoc non ita est, quid consilii capiendum sit nescio. Non minus dubitationis affert *καθαίρω,* quod ut Buttmanno concedam a *καθαρός* derivatum esse non patiuntur rationes a me subductae v. Diss. XVI. §. 7. Ac ne simplex quidem mihi verbum videtur, etsi in declinando simplicium regulam in totum sequitur: *κάθηρε* (*λύματα*) *προπαροξυτόνως ἀπὸ τοῦ καθαίρω ἐκάθηρε ὡς ἐμέγηρε* Schol. A. ad Il. XIV. 171. Sic igitur est sententia. *αἴρω* et *αἱρέω* ex eodem quasi semine procrevisse exiguo formae, non magno significationis discrimine et ex utroque conflatum esse *καθαίρω* proprie significans *demo καθαιρῶ* sed praecipue *sordes de superficie aufero* hoc est *purgo,* quod confirmat Hesychii glossa *Ἀποαιρεῖ καθαίρει* et promiscuus verborum *αἴρω* et *αἱρῶ* usus: *κὰδ δ' ἄειρε κυλίχνας* Alc. Fragm. 33. *κὰδ δ' ἀπὸ πασσάλοφιν ζυγὸν ᾕρεον* Hom. *εἰ*

39) *Ἐναίρειν χρόα* metaphora est ut *trucidare ignem* Lucret.

βροχίδεσσι μόνην γενέτειραν ἀείροις αὐτίκα καὶ — ἀμνοὺς ἕλοις Oppian. Cyn. II. 356. *πένθος ἤρατο* et similia v. ad Aj. v. 129. *κῆδος ἑλέσθαι* Apollon. III. 692. *εὖχος ἀρέσθαι* et *κῦδος ἑλεῖν* ap. Pindarum. Denique non multum abest quin *ἀπαυρᾶν τί τινος* latino *auferre praemium ab aliquo, auferre aliquid inultum* par et simile esse putem. — Verbis *σαίρειν* et *σύρειν* quae subjecta sunt actiones verrendi et trahendi, eae ut natura conjunctae ita a scriptoribus mediae aetatis uno verbo *σπαστρεύειν* expressae sunt,[40]) unde ad *σπᾶν* et agnatum huic *ψαίρειν* deducimur, quod eandem habet verrendi, tergendi, radendi significationem. *Φθείρω* et quod idem significat *ψείρω* Hes. a *φθίω* profecta sunt, cujus primaria significatio in *ψάω* et *ψίω* residet. Verbi *τείρω* Eustathius 1532, 1. aliique veterum magistrorum fingunt primitivum *τρῶ* notiones terendi et terebrandi et quae hinc proficiscuntur perforandi atque penetrandi complexum, natura ita mobili ut totum fere vocalium heptachordum permeet *τείρω, τρίβω, τρύω, τρύχω, τιτράω, τερέω* (*τερέσω* Hes.), *τερύσκω, τορέω, τορύνω, τρώω, τιτρώσκω*, quibus adjuncta sunt nomina vermis ligna pertundentis *θρίψ τερηδών* tarmes et instrumentorum *τέρετρον* terebra, *τρύπανον, τόρος* sive *τόρνος, τορύνη*, turunda, cum adjectivis *τορός, διάτορος, τρανός* sive *τρανής* Philem. Lex. I. §. 134. hisque etiam *τέρην* (teres) adjicitur in Cram. I. 143. Quoniam vero attritu et affrictu superficies corporum siccatur, non injuria ad hunc locum referri videntur vocabula *τέρσομαι, ταρσός, τρασιά, Τραύσανον πᾶν ξηρόν* Hes. Ad tero *τρέω* proxime accedit *θέρω* et *Θρησόμενος θερισόμενος θερμανθησόμενος* Hes. cujus dentalem mutabilem fuisse apparet ex nominibus *Τίριος θέρους Κρῆτες* Hes. *τινθός* et *θιμβρός* i. q. *θερμός* formus, torridus, quibuscum *σείριος* et *σειραίνω* componenda videntur. Neque tamen affirmaverim hoc *θέρω* cum *τείρω* communem originem habere, etsi aestatis proprium epitheton est *sicca*. Duo sunt verba diversae potestatis *εἴρω* sero, unde *ἕρματα τὰ ἐνώτια*

---

40) *Ἀσυρής* et *ἀσάρωτος* etsi de rebus diversis dicuntur, tamen natura idem significant *τὸ ἀκάθαρτον*. Ab iisdem verbis ducta et non raro commutata sunt *σύριγξ* et *σήραγξ* v. Jacobs. ad Philostr. 491.

et ὅρμοι serta, serviae, alterum εἴρω dico, quae EM. 304, 28. spiritu distincta putat τὸ εἴρω, ὅτε μὲν ψιλοῦται, σημαίνει τὸ λέγειν, ὅτε δὲ δασύνεται, τὸ συνάπτειν, sed hoc quoque plerumque non aspiratur et Seleucus, quem idem hoc loco antestatur, εἴρειν, inquit, τὸ λέγειν ἀπὸ τοῦ συνειρμένα καὶ συνηρμοσμένα λέγεσθαι τοῦ λόγου τὰ μέρη. Id quidem argutius dictum est; sed deliberationem affert Gellii disputatio de prisco imperativo *insece* sive *inseque* ad hunc finem deducta: *ipsum illud* ἔπη, *quod significat verba aut versus, non aliunde dictum tradunt, quam* ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι καὶ εἰπεῖν. *Eadem ergo ratione antiqui nostri narrationes sermonesque insectiones appellitaverunt* XVIII. 9. quas graece dicere possumus λέξεις εἰρομένας vel εἱρμὸν λέξεων et συνέπειαν sive συνάφειαν. Ac fieri potest ut satores linguae ab una radice elicuerint duos surculos, ἕπειν dico mediumque ἕπεσθαι et ἅπτειν apere,[41]) quorum alterum in qua natum est regione perstitit, alterum significatione alio translata in εἰπεῖν et ἐνέπειν (insequere, inquere) abiit sicut εἴρω dico aliter declinatur atque εἴρω sero, id est necto, plecto. Hoc autem affine est verbo εἴλω, nam disjuncta conseruntur et connectuntur potissimum volvendo et torquendo eademque est vicissitudo literarum λ et ρ in nominibus γέλις sive σελμίς id est ὁρμιά v. C. V. §. I. et μέρμις σειρά, quibus omnibus declarantur res consertae contortaeque genere similes, specie dispares. Verum illa liquidarum permutatio admonet me verbi ἔῤῥω, de quo Eustathius 756, 37. ὡς τὸ ἔῤῥετε διὰ δύο λ γλῶσσά τίς φησι Καλλίμαχος δηλοῖ ἐν τῷ ἔλλετε βασκανίης ὀλοὸν γένος. Hic Ahrensius quidem de Dial. Aeol. 284. dubitat an ἕλλατε scribendum sit; sed hoc ἕλλατε, ut a Schneidewino scite in Simonidis loco restitutum est p. 104. meritoque probatur Heckero in Comment. Callim. p. 53. ita idem vir doctissimus id noluit ad hunc Callimachi transferri, qui sine dubio fortius quiddam poscit quam ἵλατε vel οὔλετε valete. Ab eodem ἔῤῥω Sch. Il. VI. 348. aoristum ἀποέρσαι

41) De homerico ἐάφθη vetus fuit controversia utrum ab ἅπτω declinatum sit an ab ἕπομαι. Qui pro ἐβλάβη acceperunt, verbi ἰάψαι sive ἴψαι significationem sequuti sunt.

declinatum putat, quem Schneiderus ad ῥαίω refert, Buttmannus aliquanto probabilius ad ῥέω tanquam factitivum proluendi significatione praeditum, cujus oblitus Nicander ἀπόερσον ἀκάνθας scripsit pro *deme*. Nec sane insolens ejusmodi vocalis et consonae principialis enallage tum in prima positione ὄρομαι ῥώομαι ruo, ἔρδω ῥέδδω, ἕρπω serpo repo, tum in variis ejusdem verbi inclinamentis ἔρω (ἔρομαι, ἐρέω) εἴρη dictio et per consequens concio (ἀγορά) quo intellectu ap. Lycophr. 470. est ῥῆτρα vulgo edictum significans, ἐῤῥήθην, εἰρήσομαι. Ἀείρω EM. 791, 1. primitivum dicit ex quo αἴρω factum esse κατὰ συναίρεσιν, neque discrepat Porsoni sententia ad Med. 848. His adversum tenui ad Buttm. 312. Cetera trisyllaba idem ille ad paragoga ablegat, ἀγείρω ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἐθείρω ἀπὸ τοῦ ἔθω, quorum illud aliquantulum adjuvatur nomine ἀγών, quandoquidem hoc pro ἀγορά et ἀγυρίς dicitur hoc est συναγωγή [42]) ἐθείρω vero rectius ad θέρω τὸ θεραπεύω referri videtur, quo verbo Apollonius Soph. ad explicandum utitur Ἐθείρειν τὸ ἐξ ἔθους κοσμεῖν καὶ θεραπεύειν, neque non constat κοσμεῖν et comere nomini κόμη conserta esse, quod in universum significat τὴν κομιδήν sive ut Hesychius interpretatur θεραπείαν, praecipue vero comam τὴν ἔθειραν. [43]) Verborum in υρω exeuntium unum πτύρω sternuo sic ut affine πτάρνυμαι originem puram habet πτάω sive πτέω unde πτήσσω consterno, hinc Πτόρος ὁ πταρμός Arcad. 68. Πτοιά πταρμός φόβος, Πτυρμός φρίκη, Πτύρεται σείεται φρίττει Hes. ut *sternutamentis quati* Gell. XII. 5. Alterum ξύρω ab usitato ξέω profectum est non sine aliquo significationis temperamento, quale saepe vocalium commutatio afferre solet: δέρω δείρω δαίρω, σαίρω σύρω, unde compositum ἀσύρης ὁ ἀκάθαρτος alterius formam, alterius vim exprimit. Ὀλοφύρομαι, quod Sch. Il. V. 871. ab ὀλόπτω propagatum vult, similius videtur ceteris moerendi verbis ὀδύρομαι, κινύρομαι, μινύρομαι, quorum ut termi-

42) Ἀγείρειν τὰς ὀφρῦς Themistius dicit Or. II. 27. A. pro συνάγειν ut Paul. Sil. Anth. V. 300. ὀφρύας εἰς ἓν ἀγείρων. Illi tamen Dindorfius e codd. ἐγείρειν restituit.

43) Hesychius Δυςθερής δυςάλθητος i. q. δυςθεράπευτος. Hemsterhusius corrigit δύςθαλπτος nusquam lectum.

ationem sequitur ita priore sui parte accedit ad *ὀλολύζω* et *τοτύζω*.

Jam ex omni hac disputatione manifestum est, priscum ermonem laborasse multitudine verborum quae paucis con-arent literis et iisdem similibus significatione saepe dis-imili. Quo in gradu si perstitisset, orationem confusum uiddam et indistinctum sonare necesse erat. Huic igitur itio obviam itum est via duplici. Nam et intus aucta sunt ocalibus consonisque ascitis *ψάω ψαύω, ψάλλω, ψήχω* et ccessione syllabarum vel praepositarum vel suppositarum. Ac de intestinis incrementis tam multa dixi ut omnem ratio-iem absolutam esse confidam. Ecquaenam vero syllabae ver-is anteponantur et quo effectu dicetur in ea pathologiae arte, quae de prosthesi inscripta est. Ad hunc autem locum ertinet quaestio verborum paragogorum, hoc est eorum quae yllabice creverunt; nam veteres hoc nomine etiam introrsus ucta comprehendunt: *τὸ ῥίπτω παράγωγόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ ῥέπω* EM. **704, 54.** etc. sed nos haec primitivis secundi radus adjecimus.

LIBER SECUNDUS

DE

VERBIS PARAGOGIS.

Pars prior.

De verbis circumflexis.

CAP. I.

De verbis in $\overline{\epsilon\omega}$.

§. 1. A verbis barytonis nasci perispomena Grammatici multis demonstrant exemplis sed plerisque commenticiis vel certe ambiguis. Scholion miscellum ad Il. II. 92. huc exit: *ἐστιχόωντο ἀπὸ τοῦ στείχω ὡς πείθω πιθῶ, ὀφέλλω* (scr. *ὀφείλω*) *ὀφελῶ, φείδω φιδῶ*, quibus paria tradit Theognostus Cram. II. 149. *τὰ εἰς ω κατ᾽ ἔνδειαν χρόνου ἐκ βαρυτόνου εἰς περισπώμενον μεταγόμενα διχρόνῳ βραχεῖ παραλήγεται στιχῶ, φιδῶ, δαίω δαῶ, τεύχω τυχῶ, σίνω σινῶ· οἷς ἀκόλουθον καὶ τὸ λούω λοῶ, πείρω περῶ, κείρω κερῶ*, quae ab illis discriminat quia non ancipitem vocalem in penultima habent sed brevem. Quem ducem hi sequuti sint cognoscitur ex EM. 122, 40. *Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι τὰ ἀπὸ βαρυτόνων μεταγόμενα εἰς πλεονασμὸν συστέλλει τὴν παραλήγουσαν φείδω φιδῶ.* Hoc autem praesens affinxerunt futuro *πεφιδήσομαι*, sicut tria, quae Theognostus adjungit, ponuntur temporum aliquorum causa *δαήσομαι, πιθήσω, ἐτύχησα. Περῶ* et *στιχῶ* ficta non sunt sed ad alterum conjugationis ordinem pertinent, de quo posterius disseram, ad tertium vero *σινῶ*, cujus futurum est *σινώσω* apud Manethonem brevi antepenultima. De *κερῶ* dubito utrum sit ficticium illud unde quidam *κεραΐζω* et *κεραυνός* arcessunt, an pro eo scribi oporteat *εἴρω ἐρῶ.* Tria quae prosodiam non mutant addit EM. 509, 12. *κύω κυῶ, ἕλκω ἑλκῶ, ῥίπτω ῥιπτῶ*; quae examinabo quo quidque loco convenerit; nam commodissimum duco remotis alienis et ad probandum inutilibus universam copiam, quam illi strictim modo attigere, sic digerere ut ser-

vetur ordo conjugationum. Incipiam igitur a puris. *Ἡρα-κλείδης φησὶν ὅτι ἄω τὸ πνέω τῶν βαρυτόνων ἐστὶ καὶ οὐ περισπώμενον — ἑτέρωθι δὲ ὅτι ἀμφισβητεῖται κατὰ τὸν τό-νον* Eust. 1625, 55. Postquam pro imperfecto *διάει* in Odyss. scribi coeptum est *διάῃ*, verbi perispomeni, cujus ex similitudine expressa sunt *ἄημι, καταήσομαι, ἄησις, ἀετμός*, vestigium superest nullum. *Ἀέω* dormio si doctis illis innotuisset, Apio et ceteri non eo aberrassent ut *ἀέσαι* vel ex *αὖσαι* id est *ἰαῦσαι* distractum vel cum alpha privativo compositum dicerent *κατὰ στέρησιν τοῦ ἕσαι* Apollon. Lex. et Anecd. Bekk. 348. Quemadmodum a *νέω* natum est *νηέω*, sic a *θέω* specto duci potuit *θηέω, θηέομαι* et doricum *θαέομαι*, quod Schol. Theocr. I. 56. ex *θεέω* conversum dicit, et hinc certe pendent *Θεείω θαυμάζω* Suid. ex poeta epico, nisi fallor, depromptum, et *θειοῖο* Il. XXIV. 418. pro quo nunc *θηοῖο* editum est homericae consuetudini convenientius. Sed idem etiam paronymon dici licet a *θεά* derivatum ut ab *ἔλεος ἐλεῶ*. Eoque dubium fit utrum *θαέομαι* ex *θάομαι* ortum sit an ex substantivo obliterato *θάη* vel *θάος* et consimili ratione a *θέα θεάομαι*. Quod Markscheffel edidit in Hesiod. Fr. CCXLII. 383. *ποταμῷ ῥεέοντι ἐοικώς*, non ita legitur apud Servium sed *ῥέοντι* id est *ῥείοντι*, et *ῥεούμενος* in oraculo Herod. non a *ῥεέω*, quod Matthiae assumit Gramm. I. 649. inclinatum est, nam hinc *ῥεεύμενος* fieret, sed metri causa productum ut *μαχεούμενος*, quod Buttmannus ei confert. — Schol. Il. XXIII. 475. *ἔστι δίω βαρυνόμενον καὶ περισπώμενον ἔνθεν τὸ δίημι ἐγένετο* et EM. 273, 12. *ἀπὸ τοῦ διῶ γίνεται παράγωγον δίημι*, sed perispomenon ab usu repulsum est v. Diss. XI. §. 2. Et praesentis *ἰῶ*, quod usitato *ἵημι* praestruitur, exempla nulla nisi dubia vel novitia: *Ἄναυρος ἰεῖ μεγαλόβρομον ὕδωρ* Orph. Arg. 465. *Συνιεῖ νοεῖ* Hes. *συνιεῖν* quod Bergkius scripsit Theogn. 1237. pro *συνιδεῖν*, *ἀφιεῖν* et *καθιεῖν* Schol. Arist. Eqq. 282. et 428. sed imperfectum *ἴουν* abunde auctoritatis habet. Singulare Doriensium est *οἰῶ*.[1]) *Βυῶ, βυεῖς, βυεῖ* EM. affert mendosam fortasse

1) Ahrensius Dial. Dor. 350. verba mea non recte interpretatur. *Οἰῶ* non ex *οἰήσομαι* contractum dixi, sed hoc et *οἰητής, οἰητέον* Apollon. Synt. IV. 10, 327. ad *οἰέω* retuli quasi thema.

scripturam sequutus, nec multum ponderis habet προβυούντων Phryn. App. 59. *Κυῶ ἀττικὸν ἐκ τοῦ κύω* Arcad. 165. quae paragoge placuit Latinis: cio cieo, cluo clueo, (nuo) abnuo abnueo conniveo, tuor tueor, sed κνέω fortasse a κύος deflexum est. Itaque circumspectis omnibus praeter λούω λουέω nullum satis certum metabasis exemplum inveniri posse statuo. Idque etiam ab Heraclide significari videtur Eust. 1625, 53. *τὰ εἰς $\overline{\omega}$ καθαρὸν λήγοντα δισύλλαβα καὶ ἔχοντα φωνῆεν βραχὺ παρατέλευτον δίχα τοῦ $\overline{o}$ βαρύνεται εἰ μή που περισπασθέντα ἑτέραν ἔννοιαν ποιήσει ὡς τὸ μυῶ· τὰ δ' ἄλλα βαρύνεται κλύω, πνέω, τίω· τὸ δὲ ἑῶ οὐ συγκρίνεται τούτοις δευτέρας ὂν συζυγίας.* Hic *δίχα τοῦ $\overline{o}$* dicit propter λόω λοῶ v. L. I. C. I. §. 5. μυῶ vero jure distinguit a μύω, de ἕω ἐάω errat cum aliis v. C. II. §. 1. Plus adjumenti praebent non pura, quanquam horum quoque permulta a nominibus non longiore spatio disterminata sunt quam a verbis. Primum liquida: *εἰλόμενος ταὐτόν ἐστι τῷ εἰλούμενος· διφορεῖται γὰρ ὡς τὸ στερόμενος στερούμενος, ἐπιμελόμενος ἐπιμελούμενος* Schol. Lips. Il. V. 203. *Δηλέομαι* (θέλω) aliquotfariam apud philosophos dorici generis legitur sed scriptura fluxa et instabili. Ὄπλεσθαι et ὤπλεον auctorem unum habent Homerum. [2]) *Δινόμενος* Callimachus usurpavit sequutus fortasse infinitivum ab Hesiodo positum δινέμεν, cujus ambigua facies v. ad Buttm. 154. Sed si ille primus protulit, verbum vetus tritumque a δίνη potius quam ab hoc invecticio δίνω repeti oportet. Idem Hesiodus in Scuto quater protulit ἐθύνεον, de quo Epim. Cram. I. 55. *σεσημείωται τὸ παρ' Ἡσιόδῳ εὐθύνεον* (sic) *ἢ πλεονασμῷ τοῦ $\overline{\varepsilon}$ ἢ μεταβολῇ τοῦ νῦ* [3]) namque verba in *υνω* exeuntia barytona esse *εἰ μὴ προκατάρχον ἔχει ὄνομα.* Hic quod solum ἐθύνεον exceptum dicit, indicio est eum apud Aristophanem non

2) *Παλλέω*, quod Matthiae propter aoristum controversum *παλῆσαι* ponit, non legitur, nec probatur comparatione nominis *ἀποπάλλησις.* Id si recte scriptum est, a *πάλλω παλλήσω* duci potuit ut *μέλλω μελλήσω μέλλησις.* Nec video cur Herodotus non potuerit scribere *εἰ παλαίσειε ὁ στρατός* id est *πονήσειε*, quomodo saepe *παλαίειν κακοῖς* dicitur et latine luctari.

3) Num hoc dicit *μεταβολῇ τῆς $\overline{\delta\iota}$ συλλαβῆς*?

ἐβύνουν scriptum invenisse sed quod nuper e codd. repositum est *ἐβύουν*, neque apud Herodotum *διαβύνεονται* et *ἐνδυνέουσι* v. Matth. Gramm. I. 436. nisi forte haec ionicae dialecto condonanda censuit; alioqui enim canoni magis adversantur quam *θυνέω*, quod paronymon esse potest a *θῦνος ἡ ὁρμή* ut *θρυλέω* a *θρῦλος*, *θυμέομαι* a *θυμός*, eademque ratione defendi licet *σινέεσθαι* quod apud Herodotum legitur saepius sed non sine multiplici librorum dissensione et crebro vulgaris formae interventu. Sed haec excusatio non convenit in *βαρυνεῦντα* et *λεπτυνέοντα*, quae Critici Theocrito impertiverunt adstipulante Dindorfio in Thes. Vol. V. 205. sed repudiat Bernhardy ad Dionys. v. 1122. non injuria; nam in maximo verborum in *υνω* exeuntium numero nullum deprehendimus hujus transfigurationis exemplum, neque etiam, ut a *μέλας μελανέω*, sic a *βαρύς βαρυνέω* derivari potuit sed solum *βαρύνω* ut *βραδύνω*, *ταχύνω* etc. ac, si pro activa significatione opus est neutrali, *βαρύθω*, *ἐμβαρύθω*. *Τὸ γεγωνεῖν οἱ μεθ᾽ Ὅμηρον καὶ ὡς βαρύτονον ἔκλινον καὶ ὡς περισπώμενον* Schol. Il. XII. 337. sed id quoque ambiguum quia adjunctum habet nomen *γεγωνός* alienum quidem Homero sed hoc saepius usu venit ut derivata prius in lucem emergant et plus auctoritatis acquirant quam primitiva. Etenim *δοκέω* non solum longe antiquius celebriusque est quam *δοκή* sive *δοκός*, sed et forma evincit et significatio hinc illud repetendum esse non a verbo *δέκομαι*. *Πενεῖν πενητεύειν* Hes. si accentus recte se habet, ad *πένεσθαι* sic comparatum est ut *ἐρέειν* ad *ἔρεσθαι* v. ad Buttm. 166. *ξυρεῖν* ad *ξύρεσθαι* ad Aj. p. 181. *στερεῖν* ad *στέρεσθαι*. Grammaticus Herm. de Constr. p. 388. *στέρω ἀττικὸν, στερῶ δὲ κοινόν· μετὰ μὲν οὖν τῆς προθέσεως τὸ βαρύτονον οὐ δεῖ γράφειν, τὸ δὲ περισπώμενον μᾶλλον ἀττικῶς οἷον ἀποστερῶ καὶ ἀποστεροῦμαι* v. ad Buttm. 293. sq. Eodem pertinet homericum *ὀρέοντο* si imperfectum est praesentis *ὄρονται*. *Αἴρω* et *αἱρέω* quamvis diverso spiritu et significatione tamen naturae nexu copulata sunt. Verborum dentalium pleraque notum est propter consonae characteristicae repugnantiam futura a conjugatione perispastica mutuari *ἀλθήσω, διζήσω, κηδήσω, πετήσομαι* et interdum circumflexorum tempora obliqua sic

formari quasi praesens esset non purum *ὠθέω ὦσω*, *ἠθέω ἦσα*, sed nonnullorum prima positio utriusque formae particeps est *αἴδομαι αἰδέομαι*, *κυλίνδω κυλινδέω*, *ὕδω ὑδέω*, *μύζω μυζέω* sive *μυζάω*, *πιέζω πιεζέω*, *γήθω* (*γήθομαι*) *γηθέω*, *ἔχθω ἤχθεε* in Hermesianactis Fr. II. 39. cujus facilis est sed fortasse non necessaria mutatio in *ἤχθετο* v. Bach. p. 143. Verum hoc etiam ad *ἔχθος* accommodari potest, *γηθέω* ad *γῆθος*, verboque *ἀλινδῶ* EM. subdit nomen *Ἄλινδος δρόμος*. Fit quoque ut participia diversam a ceteris temporibus terminationem habeant: *κελαδεῖν κελάδων*, *ἀλδῆσαι ἀλδόμενος*, et contra *μέδω μέδων* et *μεδέων*, *ὄθομαι* et *Ὀθέων φροντίζων* Hes. *εἰκάθω* et *ὑπεικαθέων* Oppian. Hal. V. 500. quo adducor ut pro *Εἰκαθέσοιμεν παραχωρήσωμεν* Hes. *εἰκαθέοιμεν* scribendum putem, sive poeta epicus optativum versui reluctantem hac epenthesi emollivit, sive pleonasmus est ionicus ut *γεμέωσι* aliaque minus testata v. ad Buttm. 338. et *παραμινυθέωσι* in Hippocratis loco unde perperam *παραμινυθέω* in Thes. receptum est; *μινυθῆσαι* quod ad Aj. p. 181. not. 11. produxi et *μεμινύθηκα* Hippocr. ad *μινύθω* pertinent. Cur *πεκτῶ* et *ῥιπτῶ* hoc potius loco reponantur quam in genere paronymorum causa haec est quod ab adjectivis secundae declinationis simplicibus, ut *πεκτός*, *ῥιπτός*, verba derivari non solent. Neque secus decernunt veteres; Arcad. 153. *τὰ εἰς* $\overline{\text{κτω}}$ *βαρύνεται τίκτω*, *πέκτω* — *τὰ δὲ περισπώμενα ἔχουσιν ὄνομα*, *ἄτακτος ἀτακτῶ*, *ὑλακή ὑλακτῶ* et p. 151. *τὰ εἰς* $\overline{\text{πτω}}$ *βαρύνεται σκάπτω*, *ῥίπτω* (*τὸ γὰρ ῥιπτῶ ἀττικὸν* (*ἢ*) *ποιητικὸν*) *ἴπτω* (*νίπτω*) *εἰ μὴ προκατάρχει ὄνομα ἢ διαστολὴ γένοιτο σημαινομένου*· quae quod sequitur enuntiatum ex EM. p. 463, 5. et p. 236, 16. sic emendari debet *Πρόςκειται εἰ μὴ πρόκειται ὄνομα διὰ τὸ ἀβλεπτῶ* — *ἢ διαστολὴ διὰ τὸ ὀπτῶ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ὄπτω*. *Κεντέω* huc transferri non licet quia barytonum *κέντω* sponsore caret. Gutturalium exemplum valentissimum illud est quod in EM. 509, 12. cum *ῥίπτω ῥιπτῶ* componitur *ἕλκω ἑλκῶ* verbum poeticum nec prorsus idem significans ut primitivum; nam de hominibus solum dicitur, non etiam de rebus huc et illuc tractis. Verbo *ἀνωγέω* firmamenta omnia subtracta sunt; nam pro *ἠνώγεον* Homerus nunc *ἠνώγειν* recepit, *ἠνώγειν*

vero quod Sch. Od. V. 112. pro ἠνώγεεν accipiebat, plusquamperfectum esse statuitur. Μαχέομαι et paronymon dici potest et epenthesi vocalis ionica amplificatum. Pro οἰχεῦμαι in Leonidae Epigr. quod ad Buttm. 254. indicavi, codex οἴχημαι praebet. Ἀχέων, στεναχῶν, ἰαχῶν incertum verbisne subnata sint an nominibus; ceterum Aristarchus στενάχων scribi jussit v. Lehrs. p. 315. Herodianus ἰάχων v. Ellendt. Lex. Soph. I. 828. Verborum labialium unum enotavit Eustathius 815, 45. ἐπιτραπέουσιν ἐκ τοῦ τραπῶ τοῦ δευτέρου ἀορίστου ἀνῆκται εἰς ἐνεστῶτα ὁμοίως τῷ τραπέουσι, cui propius est praesens τράπω, unde οἶνος ἄτραπος ὁ αὐτομάτως ῥέων EM. 162, 25. idemque ἀπότροπος et πρότροπος. Reliquarum literarum exempla pauca sunt et incerta; μετόσσω et μετοσσῶ supra attigi Diss. IV. §. 4. not. 1. δεψεῖν in uno Herodoti codice perperam scriptum pro δέψειν et saepius ἀλεξεῖν pro ἀλέξειν, quo non Attici solum ut EM. dicit, utuntur sed omnino omnes. Αὐξεῖν adnotavi ad Buttm. 121. ὀδάξειν Aret. Sign. Diut. II. 5, 144. Diosc. de Venen. Praef. 121. et ὀδαξεῖν ad Buttm. 250. Ab his sermonem transferam ad varias syllabae principalis mutationes, quae metabasin consequuntur. Primum igitur e longa fit brevis κύρω κυρέω, ἀγείρω ἠγερέεσθαι, pro quo Aristarcho placuit ἠγερέθεσθαι scribere; εἴρω ἐρέω, φαίνω ἐκφανέω Lucian. Dea Syr. §. 32. quibus non adnumerem στείβω στιβέω EM. 159, 13. nam hoc neque usitatum est neque ad explicandum perfectum ἐστίβημαι Sophocl. necessarium, ac sicubi repertum fuerit, nihil causae dici poterit quin a στίβος repetatur. [4]) Lambda duplex ad simplicitatem redigi verba θαλέω, αἰολέω, κερβολέω, ἀτασθαλέω (ad Aj. p. 181.) γογγυλέω, ἀγγελέω [5]) non probant propter viciniam nominum θάλος, σκέρβολος etc. Plus ponderis afferret Σκελέεσθαι ἄγαν σκληρῶς διακεῖσθαι Hes. si auctor esset locupletior; pro Κατασκελέειν κατασκελετεύειν Heinsius κατασκέλλειν ponit. Ejusdem Hesychii glossis Ἐπά-

---

4) Eust. 179, 34. τὸ ἀπὸ τοῦ στείβω γεγονὸς στιβῆσαι οὐ φαίνεται οἵας συζυγίας ἐστίν, nempe ob defectum praesentis.

5) Exemplis ad Buttm. 53. et 488. allatis adde ὑπαγγελέουσα Mus. 106.

λησε διεφθάρη, Παλήσειε διαφθαρείη fortasse praepositio ἐξ detracta est; nam de membris luxatis extortisque dicitur ἐκπαλεῖν, quod ab ἐκπαλής derivatum est; si res non ita se habet, in suspenso relinquetur utrum παλέω sit metaschematismus verbi πάλλω, cujus significatio neutralis apparet e Photii loco Πεπαλκέναι ἐκπίπτειν, an a πάλη provenerit ut παλαίω luctor sed significatione paulum mutata. Interdum detractionem liquidae comitatur trope vocalis θάλλω θηλέω, Δάλλει κακουργεῖ Hes. et δηλέω, πάλλω πηλέω si ἀναπηλῆσαι in H. H. in Merc. 41. luxando vicinam habet significationem laxandi solvendique. Aliis quibusdam consona ν inserta est: νέω νηέω νηνέω, κοέω κονέω sive κοννέω, κύσαι et κυνεῖν, nec ab re consulunt qui κινέω a κίω derivatum dicunt Cram. I. 231, 19. II. 227, 15. Ejusdemque literae accessione creverunt ἵκομαι ἱκνέομαι, οἴχομαι οἰχνέομαι, ἴσχω ὑπισχνέομαι et ἀμπισχνοῦνται Arist. Avv. 1090. pro quo tamen nunc e codd. receptum est ἀμπισχοῦνται, quamvis repugnante Buttmanno, postremum a thematico πέτω (ἔπετον Pind.) πιτνέω. Nonnunquam accedit metabole vocalis, qualis in perfecto secundo cernitur πέρθω πορθέω, ἄχθομαι ὀχθέω.

§. 2. Verbalibus numero et varietate infinito antecedunt paronyma atque haud scio an nullum sit genus nominum ad propagandum inhabile. Primus quidem ordo foecundior est producendis verbis in $\overline{\alpha\omega}$ sed protoclitorum quoque non pauca hinc fluunt ἀπειλέω, ἀϋτέω, λυπέω, καναχέω, πλαταγέω aliaque per omnes aetates divulgata, quae singulatim enumerare nihil opus est. Sed in hoc quoque numero reperiuntur quibus non nomen solum antecedat sed etiam verbum nomine antiquius ut πορφύρω πορφύρα πορφυρέω, cujus secunda vocalis si longa esset ut est in Nonni Paraphr. jure adnumeraretur verbalibus, sed brevis est ut in nomine ipso apud Oppianum Cyn. II. 597. aliosque antiquiorum quos Jacobsius nominat ad Anth. Pal. 543. Itaque nihil obstat quominus πορφυρέω subjiciatur nomini. Quod si πλημύρω πλημύρα πλημυρέω eadem ratione inter se devincta sunt et proinde verbi perispomeni penultima ut in nomine brevis est, pro πλημυρεῖ in Meleagri Epigr. aliisque locis, ubi ypsilon producitur,

πλημύρει scribere conveniet, quo poetarum plerique utuntur cf. Prolegg. 274. Masculinorum hujus declinationis duo sunt genera, unum vulgare et pervagatum *πλάστης, πλήκτης, μύστης, κτίστης, κλέπτης, ναύτης, θύτης, πότης, κρίτης, ἱκέτης, κυβευτής, ὑβριστής* et plurima hujusmodi, quorum unum insolentius fictum *δεσπότης* verbo in *εω* exeunti viam fecit. Alterum obsoletius, unde verba poetica et glossematica ducuntur *βοώτης βοωτεῖν, βάτης βατεῖν, βότης βοτεῖν*, quibus similia *ματεῖν, ὑλακτεῖν, ὀρεκτεῖν, δατεῖσθαι, πατεῖσθαι, φθατεῖσθαι* a nominibus vel oblivione interceptis vel cogitatione fictis repetita sunt. Neque aliter habendum de *βωστρεῖν, ἐλαστρεῖν, καλιστρεῖν*, quibus consona *ρ* adventicia est. Hic vero in quaestionem venit verbum *ψευστεῖν*, quod Aristarchus posuit Il. XIX. 107. pro *ψεύστης εἶ* (scr. *εἷς*) scribens hyphen, *ἄτοπον γὰρ λέγειν Διὶ ψεύστης εἶ.* Is igitur, si haec ejus ratio fuit, *ψευστεῖν* idem valere statuit quod *ψεύδεσθαι* hoc est mentiri sed *ψεύστην εἶναι* mendacem esse, quod multo pejus est. Verumtamen *δεσποτεῖν* nulla re differt a *δεσπόζειν* et composita *παραβατεῖν, ἐπιστατεῖν, προστατεῖν* significantiora quidem sunt primitivis *παραβαίνειν, ἐπιστῆναι, προστῆναι* sed hoc discrimen non tam evidens et illustre est ut non aliquando obscuretur. Ceterum *ψευστεῖν* illud alibi non legitur, neque aliud huic simile a nomine verbali ductum; nam *σκαρδαμυκτεῖν* Lucianus deridet, *δεσποτεῖν* autem et *δεσπόζειν* nullius verbi societate nituntur. Sed quae cum nominibus et adverbiis copulata sunt, ea vero ex se fundunt copiam verborum *ἀδολεσχεῖν, βυρσοδεψεῖν, αὐθεντεῖν, εὐεκτεῖν, κυνηγετεῖν, πλεονεκτεῖν, πλουτοδοτεῖν, συκοφαντεῖν*, aliaque cuivis prompta et obvia. — A substantivis secundae declinationis tanta manat copia ut satis sit in prima consistere litera: *ἀθλέω, αἰνέω, ἀντλέω, ἀραβέω, ἀριθμέω, ἀρθμέω, ἀρταμέω, αὐλέω, αὐχμέω, ἀφρέω*, et eadem ubertate a ceteris. Nonnullis verba barytona praecurrunt, *βρέμω, ῥέμβω, τρέμω, φέβομαι, νέομαι, θάσσω*, intellectu eodem quo derivata *βρομέω, τρομέω, φοβέω, νοστέω, θακέω* etc. sed minus flexibilia, quare tempora mutuantur a paronymis *φοβήσω, νοστήσω, θακήσω.* Aliis vero inhaeret sapor a substantivis, unde nata sunt, tractus,

φορέω, ὀχέω, κροτέω, παταγέω, κομπέω, a quibus facile dignoscuntur *φέρω, ἔχω, κρούω, πατάσσω, κόπτω*, quanquam *φορέω* interdum idem significat quod *φέρω* v. ad Phryn. 585. et *δεῖν* attice dicitur pro *δεσμεύειν*. *Ἡγεῖσθαι* fortasse non ab *ἄγειν* traductum est sed a nomine quod Herodianus significare videtur *π. Μον.* p. 45. *τὰ εἰς ηγω βαρύνεται θήγω, λήγω· τὸ δὲ ἡγῶ περισπᾶται· τὸ δὲ αἴτιον πρόδηλον*, nimirum *ὅτι ὄνομα ἔχει προκατάρχον τὸ ἀγός*. Eodem traduci posse adjectiva verbalia, quae in *τος* exeunt, non dubium fuit Eustathio p. 1175, 18. *τοῦ ψευστήσεις προϋπάρχει τὸ ψευστός ὡς καὶ τοῦ ἀνηκουστήσεις τὸ ἀνήκουστος*. De synthetis nemo dissentit, namque horum affatim est *ἀψευστεῖν, ἀτευκτεῖν, εὐχαριστεῖν, δυςχρηστεῖν, δυςανασχετεῖν* etc. sed simplicium exempla desiderantur; nam *ψευστῆσαι* ad *ψεύστης* referri potest, *ἐρατεῖν* illud in Laconis quodam dicto ap. Plut. si incorrupta est scriptura, ad *ἐράτης* quamvis inusitatum, *δυνατεῖν* quod semel in N. T. pro *δύνασθαι* vel *εὐδυνατεῖν* positum est, ad *δυνάτης*, cujus obscura vestigia manent. Verum non verbalia solum in quaestione versantur sed etiam de aliis quae ejusdem moduli hoc est bisyllaba sunt, non nihil dubitationis est num stante et florente Graecia pariendis verbis accommodata sint; *ἁδρέω, κωφέω, ὠχρέω* antiquum auctorem non habent, *σωκέω* a *σῶκος* id est *σωστικός* derivatum esse incerta est Grammaticorum conjectatio; *φιλέω* disputari potest utrum a *φίλος* natum sit an a verbo intermortuo, cujus aoristus est *ἐφίλατο*. Adjectiva, unde *ἀργέω* [6]) et *φρουρέω* pendent, non simplicia sunt. Cetera in quosvis alios flexus abierunt *κωφόω, τυφλόω — κωφεύω νωθρεύω — λευκαίνω ψυχραίνω — σφοδρύνω μακρύνω — μεσάζω ἰσάζω*, cetera, quae suo quidque loco dicentur. Quae vero supra duas sunt syllabas, exuberant verbis *ἀσμενέω, ἀκολουθέω, γρηγορέω, καρτερέω, ὑστερέω* et maxime syntheta *ἀναισχυντέω, εὐαρεστέω, μακρηγορέω, πολυανδρέω, ὁμοσιτέω* et mille talia. Ea mihi causa fuit cur in computatione verbalium §. 1. *αἰολέω* et similia non admitterem.

---

6) In EM. 137, 36. *ἀργύφεος ἀπὸ τοῦ ἀργῶ τὸ φαίνω* scribendum *ἀπὸ τοῦ ἀργός καὶ τὸ φῶ τὸ φαίνω*.

Nominum tertiae declinationis potissimum neutra in ος terminata verbis materiam praebent *ἀλγέω, ἀνθέω, ἀκέω, ἀχθέω, βαρέω, θαμβέω, θαρσέω, κρατέω, μισέω, νεικέω, πενθέω, οἰδέω, ῥιγέω, στυγέω, ταρβέω, τειχέω, τελέω, ὠφελέω* et defectivum *τετευχῆσθαι*. Itaque consentaneum est ut *κυέω, θαλέω, σινέομαι,* quae Grammatici verbalibus contribuunt, ad hanc alteram referantur classem. Aliter terminata parcius huc defluunt *γειτονέω, ἱστορέω, μαρτυρέω, μαστιγέω* et solitarium *φρὴν φρονέω*, nullum vero a nominibus in μα, nam *ἀποσφαλμῆσαι* in Lexicis sine idonea causa ad *ἀποσφαλμέω* refertur v. C. II. §. 2. a femininis in ας et ις duo modo eaque obsoleta *Κηκαδεῖν λοιδορεῖν* Hes. et *ἐριδδήσασθαι ἀπὸ τοῦ ἐριδῶ* Sch. Il. XXIII. 792. quo non expeditior est altera scriptura *ἐριζήσασθαι*, ac si *χάζομαι* non alius esset generis atque *ἐρίζω*, non incommode cum illo conferri posset *κεκαδήσω*. Adjectivorum una positio ης aliquot verba ex se propagavit *ἀρκέω* v. Parall. 162. *ἀρτεμέω*, quo Nonnus utitur sed in participio solum XXXV. 387. *ἠρεμέω* vero ab *ἤρεμα* (*ἤρεμος*) potius quam ab *ἠρεμής*, nec *σαφέω* legitur nisi cum praepositione copulatum *ἀποσαφέω, διασαφέω*. Pro *ἐλαττονέω*, quo scriptores V. et N. T. usi sunt, germani Graeci *ἐλαττόω* dixerunt ut *βελτιόω, μειόω*. A parasynthetis nascuntur innumerabilia *ἀδρανέω, δυςτυχέω, εὐμενέω, θυμηδέω, σπερμοφυέω, κακοτυχέω, σωφρονέω* etc. quibus accedunt participia defectiva *θυμηγερέων, δυσμενέων, μεθυσφαλέων.*[7]) Ab indeclinabili unum est *ἐπιπροσθεῖν*, cujus antiquissimus auctor exhibetur Theophrastus. Jam ut ad summam institutae quaestionis veniam, manifestum est verborum primi ordinis a barytonis pauca, a nominibus longe plurima processisse via plana et directa. Nonnulla laxius cohaerent, ut *βινέω* cum *βαίνω*, *ὀρεχθέω* cum *ὀρέγω*, et authypotacton *βραχεῖν*

---

7) Semel inventa *ἀσινέοντες* in Eusebianis Stob. Tit. XLVI. 40, 310. et *περισπερχέοντες* Herod. Valckenarius proscripsit illi *ἀσινέες ὄντες* substituens, huic *περισπερχθέντες*. Quod Schweighaeuserus opponit a *περισπερχής* derivari potuisse *περισπερχεῖν* ut ab *ἀσελγής ἀσελγεῖν*, ratio est inefficax; nam haec aliter dici non potuerunt, *περισπερχεῖν* vero nihil aliud significat quam *περισπέρχειν*.

fragorem edere cum ῥήσσειν frangere. *Κονεῖν*, cui annexa sunt ἐγκονεῖν, διακονεῖν et laconicum ἀγκονιᾷν, Schol. Il. XXIV. 648. ionicum esse statuit pro πονεῖν, alii ad κόνις referunt et κομεῖν ad κόμη, ὀρχεῖσθαι ad ὄρχος i. q. στίχος sive τάξις. Ἀθρέω Wyttenbachius ad Plut. de Aud. Poet. 235. a demortuo quodam θρέω traductum putat. Sed omnes conatus frustrantur ἀλέω (ἀλετρεύω) ἀοσσέω, ἀρνέομαι, ἀσκέω, ἐμέω, κηλέω, μυέω, ποιέω, τηρέω, ὠθέω et quae compositorum speciem praebent ὀρσολοπέω, ὀῤῥωδέω, ἀγανακτέω, περιημεκτέω etc.

CAP. II.

De verbis in $\overline{\alpha\omega}$.

§. 1. Verbi ἀάω quod a Grammaticis ponitur primitivum ἄω, consuetudo non ascivit.[1]) Ἄω τὸ πνέω in ἀάω dilatatum esse non probatur Suidae testimonio Ἀάσαι τέσσαρα σημαίνει, κορέσαι, καθυπνῶσαι, βλάψαι, λυπῆσαι.[2]) Nam satiandi significationem non ἀάσαι habet sed ἆσαι, dormiendi vero ἀέσαι. Βρίω ἀφ᾽ οὗ τὸ βριαρός EM. 215, 13. non legitur sed βριάω, quod a βρί derivatum est ut δριάουσα θάλλουσα Hes. a δρίον vel ulterius a Δρίς δύναμις ut vireo a vis. In Hesiodi Sc. 255. φρένας εὖτ᾽ ἀρέσαντο αἵματος Scholiastes adnotat scribi εὖτ᾽ ἄρ᾽ ἔσαντο — ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ πληρῶ ὁ μέλλων ἥσω καὶ κατὰ συστολὴν ἕσω. Hinc ἑάω productum esse quod nonnulli invexerunt Il. XIII. 315. pro ἐλάουσι scribentes ἑάσουσι id est κορέσουσιν et Od. V. 290. ἑᾷν pro ἐλᾷν, et tertio quasi gradu ἕημι, cujus esse aoristum secundum activae formae ἐξ ἔρον εἶναι, et mediae ἐξ ἔρον ἕντο et subjunctivum aoristi passivi ἐπεὶ χ᾽ ἑῶμεν

---

1) Ἀάασαι βέβλαψαι, ἀφ᾽ οὗ τὸ τρίτον πρόσωπον ἀᾶται Anecd. Bekk. 321. qui si de perfecto loquutus est, certe ἄασαι scripsit et ἄαται, unde est adjectivum ἀατός ὁ βλαπτικός.

2) Haec significatio non est aliena a verbo satiandi, ut nos dicimus *Ueberdruss* et *Verdruss* et satiare saepe est ὑπερκορέσαι, taedio fatigare.

πολέμιοιο.[3]) Haec Grammatici satis clare exponunt solu[m]que hoc quaeri potest utrum unum esse statuerint ἕω et ἕημ an, quod EM. significat, ἕω ex ἄω conversum putaverint eiqu[e] significationem satiandi propriam non tanslatam tribuerin[t] commoti fortasse eo quod in Hesiodi loco complures libri ἄσαντ[ι] praebent. Nos haec non diutius morantur quia non efficiun[t] duplicem praesentis formam ἕω et ἑάω in usu fuisse. No[n] minus fictum videtur ἐψίω—ἐψιῶ ἐψιῶμαι EM. Δελιημένο[ς] Eustathius p. 1090, 8. cum μειδιῶ et κατηφιῶ contendit se[d] praesens ipsum usitatum esse negat p. 722, 57. τετιημένο[ς] ἀπὸ τοῦ τιῶ ἀχρήστου ὡς παιήσω καὶ λελιημένος. Ne[c] certa est scriptura versus Epicharmei τῷ λῶντι καὶ τῷ μ[ὴ] λιῶντι, quem varie corrigunt Meinekius in Programm. Schol[ae] anni 1843. p. 20. et Ahrens Dial. Dor. 348. Sed conjunct[a] cum participiis illis defectivis Epim. Cram. I. 401. affert ψίω ψιάω, cujus infinitivus esse videtur ψιῆσαι τὸ ψωμίσαι Hes. primitivi vero participium Ἐμψίουσα ἐρέγματα διδοῦσα, pro quo ἐμψιοῦσα editum est quasi verbum ψιέω fuerit. Hoc igitur et huic similia μύω μύαω, χλίω χλιάω certa sunt heterozygiae in hoc genere verborum exempla sed eadem unica; nam γοάω dubium est utrum a γόω derivatum sit an a γόος. Diversum his genus est nominibus in ις exeuntibus adnexum μηνίω μηνιάω, μαστίω μαστιάω, μητίω μητιάομαι, δηρίομαι δηριάομαι.[4]) Saepius verba non pura huc migrant, φύρω φυράω, μύζω μυζάω, ψύχω ψυχάω (nisi ad ψῦχος revocare libet) πείρω πειράω, quod Pamphilus scripsit in homerico loco pro κύματα πείρων, assensore nullo, δάμνω (si id satis probatum est) δαμνάω, πίτνω (πετάννυμι) πιτνάω, ἄντομαι ἀντάω, πέτομαι, πετάω et πετάομαι v. ad Phryn. 581. Wesseling. ad Diod. IV. 77. μοιμύλλειν καὶ μοιμυλλᾷν Poll. II. 90. pro quo duo codd. μοιμυνᾷν praebent; si μοιμυλᾷν scri-

3) Goettlingius de Acc. 79. sumit verbum fuisse ἕω et hujus aoristum passivum ἕην ut ἐκάην. Epsilon tamen ante terminationem ην non reperitur sed modo α et υ ἐδάην, ἐῤῥύην.

4) Eadem proportione cum Οὐλίειν conjunctum est Οὐλιᾶσθε ὄνησιν ἔχετε Hes. nisi ut Buttmannus Gramm. II. 257. probemus Albertii emendationem οὔνασθε.

[f]eretur, perfecte congrueret cum *ἀσχάλλειν ἀσχαλᾶν*. Huic [i]n metabasi litera detracta, aliis vero addita est, modo con[s]ona *λείχω λιχμάω, ὀρέγομαι ὀριγνάομαι*, modo vocalis [χ]*αίρω χαιριῶ, ἐρεύθω ἐρευθιῶ, κνήθω κνηθιῶ, φλέγω φλε[γ]ιῶ*, quae Herodianus *Μον.* 43. epectasis nomine signavit, [p]leraque ignotis auctoribus vulgata ideoque suspecta ut *χαίρω [χ]αιριῶ*, quod cum *μαίρω μαιριῶ* commutari potest et postremum *φλεγιῶ*. Diversa miscet EM. 116, 25. Anecd. Cram. [I]. 69. *ἀπό τοῦ ἀοιδὸς παρῆκται ῥῆμα ἀοιδῶ εἶτα ἀοιδιῶ ὡς κνήθω κνηθιῶ, μείδω (μειδῶ) μειδιῶ, ἀτῶ ἀτιῶ (ἀντῶ ἀντιῶ)*. Nam *ἀοιδιῶ* non ab *ἀοιδῶ* deflexum est, cujus memoria nulla, sed ab *ἀοιδή* ut *σεληνιῶ*. *Ἐρευθιῶ* et *θαλπιῶ* pendent origine incerta; sed *δειελιῶ, κυδιῶ, φυλλιῶ, ἐρωτιῶ*, [5]) *μανιῶ, ναυτιῶ* nullum nisi ad nomina regressum habent, *δερκιᾶσθαι* vero et *ἀγαλλιᾶσθαι* verbis necesse est subjici barytonis. Cum *μειδιῶ* Eustathius 1288, 15. componit *ἀκηδιῶ* et *κατηφιῶ* tanquam a perispomenis profecta, id quod firmatur comparatione verbi epici *ὑλακτιῶ* et doricorum *μογιῶ, ἀδικιῶ*. Sed desiderativorum, quae ad Phryn. p. 80. sq. et ad Buttm. 390. produxi, pars magna ambigua est; nam *δυςουριᾶν, σκοτοδινιᾶν, πληθωριᾶν* (omiss. in Thes. Galen. T. XVIII. P. I. 728.) a nominibus *δυςουρία, σκοτιδινία, πληθωρία* vel *πληθώρα* (ut *φρίκη, φρικία, φρικιᾶν*) non longius absunt quam a verbis *δυςουρεῖν* etc. Manifesta vero et in medio posita est ratio verborum, quae poetae epici ex barytonis fingunt *παμφανάω*, [6]) *ἰσχανάω, ὑφανάω* et similiter *ἐρυκανάω* ab *ἐρυκάνω* vel, si pro hoc *ἐρυκάκω* scribendum est, abrupte ab *ἐρύκω* ut *δεικανόωντο* a prototheto *δείκω*, cui quod proximum erat *δεικάνω*, consuetudo non admisit. Ultimum est illud metabasis genus quo epsilon primitivi mutatur in $\overline{o}$: *τὰ ἀπὸ βαρυτόνων ποιητικῷ ἔθει μεταγόμενα*

5) Notabilius est *Ἐραστριᾶν καὶ ἐρωτίζειν λέγουσι* Phot. cujus duplex succurrit correctio *ἐρωτᾶν καὶ ἐρωτίζειν* et *ἐρωτιᾶν καὶ ἐρατίζειν*. Ab *ἐραστής* derivari poterat *ἐραστιᾶν* ut a *κελευστής κελευστιᾶν* sive *κελευτιᾶν*, a *λούτης λουτιᾶν*.

6) *Ἐλκανῶσα ἡλκωμένη* Hes. quod in Thes. ad *ἕλκανον* refertur, *ἑλκανόωσα* scribendum videtur; ut *παμφανάω* a *παμφαίνω*, sic ab *ἑλκαίνω* derivari potuit *ἑλκανάω*.

εἰς περισπώμενα διὰ τοῦ ω γράφεται, νέμω νωμῶ, στρέφω στρωφῶ, πέλω πωλῶ, πλὴν τοῦ πέτω ποτῶ EM. Gud. 489, 4. quorum omnium causas et vim et varietatem uberius exposuit Spitznerus ad Il. Exc. XIX. Hactenus dictum est de verbis quae generatim in certos ordines classesque describi possunt. Nunc dicam de iis quae itidem a barytonis sed ratione quadam singulari propagata sunt ita ut neque inter se neque cum aliis comparari possint δίζω διφάω, κύπτω κυβιστέω, ἀκούω ἀκροῶμαι, θάλλω τηλεθάω, ψάλλω ψηλαφάω, εἰλύω εἰλυφάω et ἰλυσπάομαι. Αἰονάω, quod H. Stephanus cum ἰνάω τὸ κενῶ contulit, plus similitudinis habet cum αἴνω, si hoc idem valet atque διαίνω. Μάσασθαι a primitivo μάω ortum videtur, unde μᾶμα cibus et μάσταξ v. Prolegg. 149. ἐρωτᾶν ab ἐρεῖν, ἐρευνᾶν, nec procul ab ἐρᾶν, ἔρως, nam quaerendi et desiderandi notiones ita confines sunt ut nonnulli πόθος et πεύθομαι pro cognatis habeant.

§. 2. Paronymorum duo genera sunt, quorum unum terminationem significabilem habet hoc est desiderativa, frequentativa, inchoativa hisque similia, κουριᾶν, λαιμᾶν, τυραννιᾶν, κορυβαντιᾶν etc. alterum mere paragogicam. Illa ex professo tractavi ad Buttm. 390. quare exempla potissimum ex altero genere sumam. Haec autem ab omnibus declinationibus fluunt sed largissime a femininis primae; id quasi proprium hujus familiae seminarium: ἀγαπάω, αὐδάω, ἀλάομαι, ἀγοράομαι, αἰτιάομαι, ἀρετάω, ἀράομαι, quae sunt unius literae exempla ab uno Homero prodita; ex quo de cetera multitudine existimari potest. Perpauca vero a masculinis: Κοίης ἱερεύς, κοιᾶται ἱερᾶται Hes. ὀκλαδίας ὀκλαδιᾶν, quod EM. ὀκλάζειν interpretatur, φλεγυᾶν τὸ ὑβρίζειν, quod Eustathius 933, 14. a Phlegyis alii ab appellativo quodam φλεγύας ductum censent, deinde quae epici ex hac materia fingunt futuro destituta εὐχετᾶν, λαμπετᾶν, ναιετᾶν v. ad Phryn. 571. et parasyntheta quaedam λινοπτᾶν, ὀρνιθοθηρᾶν ad Phryn. 627. De desiderativis τρυφητιᾶν, μαστιγιᾶν etc. dubitatur utrum originem a masculinis in ιας an iota e charactere habeant Prolegg. 513. Quae verbis ἀρτᾶν, σκιρτᾶν conveniunt nomina, citata non respondent. Multo sterilior

st secunda declinatio, cujus substantivis subnata sunt κοοιᾷν, λοχᾷν, μυδᾷν, κολυμβᾷν, σταθμᾷν, vocalique aucta ϱοτϱιᾷν, δειελιᾷν, adjectivis vero γελοιᾷν, ὀπτᾷν, μαϱγᾷν, isi hoc desiderativorum numero adjiciendum est, quo ἀγϱιᾷν, ὑγϱᾷν et iota aucta ἐϱυθϱιᾷν, κελαινιᾷν, φαληϱιᾷν etc. connentur. Parasyntheta sunt ἀτιμιᾷν, ἀποινᾷν, ἐνδιᾷν, ab usu ublico pariter remota. Ex tertia declinatione huc vergunt eutra in $\overline{\alpha\varsigma}$ et $\overline{o\varsigma}$, γηϱᾷν, μειδᾷν, σφϱιγᾷν, ὑφᾷν, γανᾷν, λαγᾷν, λιπᾷν, σκαϱιφᾷν, rarissime aliter terminata: ϱινᾷν l est ἀπατᾷν, quod Meinekius tamen ad Men. 279. a ϱίνη erivatum putat, homericum ἰχθυᾷν, ϱυμβονᾷν quod cum desiderativo δαιμονᾷν non inepte compares, et a tot nominibus n $\overline{\sigma\iota\varsigma}$ exeuntibus unicum νεμεσᾷν. Ab his quae syllaba $\overline{\varepsilon\upsilon\varsigma}$ niuntur duo non ejusdem formae ἱεϱᾶσθαι et desiderativum ἀσιλειᾷν, nam quod Lycophro protulit δαιταλώμενος pro αιτϱευόμενος, melius ab inusitato quodam δαίταλος repetitur, sine quo δαιταλουϱγία fingi non potuit. Quae in $\overline{\mu\alpha}$ xeunt verbis proserendis apta esse dubito num exemplis certis confirmari possit; adhuc quidem nihil reperi praeter κῶμα οιμᾷν, cujus causa veteres κοίμη et κοιμός fingere maluerunt EM. 523, 20. δεῖμα Δειμᾶσθαι φοβεῖσθαι et Σφαλμᾷ κιϱτᾷ ἢ σφαδάζει Hes. quorum alterum Abreschius in δειατοῦσθαι vertit, ab altero aoristus σφαλμῆσαι et ἀποσφαλμῆσαι Polyb. formatus videtur; Χειμῶντα ϱιγῶντα vereor ie χειμιῶντα scribendum sit; Πλημαθῆναι πληϱωθῆναι si loricum est, ad πλήμη revocari, sin minus, cum πληματιθῆναι commutari potest, quo modo verba a neutris in $\overline{\mu\alpha}$ lerivata terminari solent ἑϱματίζω, τϱαυματίζω, πωματίζω, θεματίζω, λημματίζω et sexcenta hujusmodi. A reliquis terninationibus ducitur nullum; nam γενειᾷν non ad γενειάς, ut quidam putant, sed ad γένειον pertinet. Hactenus versati sumus in rebus certis exploratisque. Sed et ἰάομαι synonymumque ἰαίνω[7]) non dubitem ab ἰός derivatum credere;

---

7) Quint. IV. 399. φάϱμακα τοῖσι—τύμματα φωτῶν ἰαίνονται *sanantur*, et X. 327. εἰςόκε σ' ἰήνειεν ἀνιηϱῶν ὀδυνάων ut ἰᾶσθαι τοῦ λοιμοῦ Philostr. V. Apoll. VII. 21, 301. τῶν παθῶν Clem. Alex. Strom. III. 470. D. (202, 42.)

nam et φάρμακον dicitur in utramque partem v. C. V. §. 3 not. 25. Nec ab iis dissentio qui ὀργᾶν tumere ad ὀργή referunt, ὁρᾶν ad homericum οὖρος,[8]) λωφᾶν ad λόφος. Sed ut omnium origines explicentur, nequaquam effici potest. Primum viam obsepit illud priscum et poeticum genus, cujus prima vocalis brevis, declinatio manca, usus non promiscuus est γελάω, ἐλάω, ἐράω, κεράω, κρεμάω, πελάω, σκεδάω, σταλάω, ὑλάω, χαλάω, ἱλάομαι, quorum tria modo publice recepta sunt ἐράω, γελάω, χαλάω et in Atticorum sermone ἐλάω quoque perduravit quamvis exsuperante forma vicaria ἐλαύνω. Cetera cesserunt victa fortioribus κεραννύω, σκεδαννύω, πελάζω, σταλάζω, ὑλακτέω, ἱλάσκομαι. Sed trium illorum, quae pervicerunt, primum ἐράω imperfecti fines non egreditur, duo ulterius producta a gregalibus dupliciter differunt; primum quod futuri terminationem servant integram γελάσω, χαλάσω, ceteris contractis ad praesentis similitudinem ἐλῶ, σκεδῶ, κερῶ, aut a futuri formatione prorsus abhorrentibus ut ὑλάω. Altera differentia est quod in declinando non admittunt syncopen, qua inclinamenta similiter contextorum mutantur πέπρακα, δέδμηκα, κέκραμαι, ἐπλήμην (πλησίος). Denique nonnullis hujus familiae usu venit quod animantibus solet ut relicto quasi prole futuro emorerentur; nam πιπράσκω locum occupavit praesentis, unde περάσω ductum est v. ad Buttm. 269. ταλάω apud veteres non legitur sed tempora hinc profecta; κρεμόω Il. VII. 83. haud dubie futurum est non praesens, cujus exempla non admodum antiqua sunt v. ad Buttm. 224. nec imperfectum invenitur ante Nonnum ἐκρεμόωντο XX. 173. ac si δαμᾷ Il. I. 61. pro μέλλει δαμάσαι, ut ab EM. 247, 2. significatur, positum est, praesentis δαμάω vestigium nullum relinquitur. Haec igitur ipsa simplicitate primitivorum colorem imitantur. Sed non eadem conditio est verborum ἀμῆσαι et κυκῆσαι, quorum alteri neque nomen ἄμη satis convenit, neque praepositio ἅμα, alterius nullum sustentaculum est praeter proprium Κύκη. Nec αἰσυμνᾶσθαι quidquam in subsidiis habet nisi andronymicum Αἴσυμνος. Ἠπᾶν sarcire fortasse proprie significat ὀπὰς

8) Sic etiam latinum *tueor* videre et custodire significat.

ποιεῖν, ab ὀπή enim denominatum est ὄπεας[9]) sive ὀπήτιον subula, quae etiam ἠπητήριον dicitur. Appellativi κύβερνος auctores tam novitii sunt ut verbum κυβερνᾷν hinc repetere vererer, nisi accederet latinum *gubernum*. Κυδοιδοπᾷν et κυδοιμεῖν tumultuari non longe distant a masculino κύδος convicium. Homericum ποσσὶν ἐπήδα speciem habet etymologicae constructionis; nam conjugata videntur πούς pes et πῆδον remus, remi autem cum pedibus comparari solent. De ἐρᾷν ἐξερᾷν et quibusdam aliis dicetur in Pathologia. Verum ὠρακιᾷν, ἀῤῥιχᾶσθαι, σκορδινᾶσθαι, etsi omnes derivativorum numeros habent, tamen unde derivata sint ne conjectura quidem assequi possumus. Interim haec longe superantur multitudine eorum, quorum origo aut in aperto posita aut non alte abscondita est, dummodo ne quis postulet ut paragoga aut simillimam primitivis significationem aut auctores aetate compares habeant. Me quidem haec religio non absterret quominus verba homerica φοιτᾷν, λικμᾷν, συλᾷν, ἐρευνᾷν a nominibus orta censeam, quae neque ille carminibus suis inseruit neque qui eum in poetando proxime sequutus est, sed cognita habuit fortasse aut cogitatione praecepit. Ac si ἀκροκέλαινος, ἀῤῥενοκυής, διχοστάτης, λοξόπορος a nullo graece loquentium prolata sunt, quis ideo dubitet quin oblata occasione verba ficta sint his convenientia? Eadem est sententia de significatione; nam θυμιᾷν, σπαθᾷν (prodigere) μηρυκᾶσθαι specie proxima sunt nominibus θύμος, σπάθη, μήρυξ sed re congruunt cum remotioribus θύειν suffire, σπᾷν distrahere sive dissipare, μηρύεσθαι etc. Itaque etiam πελεκᾷν significationem habet a πέλεκυς acceptam, formam a πέλεκον (πέλεκκον).

CAP. III.

De verbis in $\overline{o\omega}$.

Tertiae quoque conjugationis verba pleraque a nominibus ducta sunt. A masculinis tamen primae declinationis quae

9) Hoc ὄπεαρ scribendum fuerit ut ὕφεαρ, δέλεαρ, siquidem Herodianus π. Μον. 30. solum κρέας in εας exire dicit.

derivata videntur, in dubium venere; pro *νεανιούμενος* ap. Dion. Hal. Schneiderus probabiliter corrigit *νεανιευόμενος* et *Τροφιοῦται παχύνεται* Hes. ad *τρόφις* referri non incommode potest. Sed plurima oriuntur a femininis *ἀκανθόω, γεφυρόω, ζημιόω, θυρόω, μουσόω, ῥιζόω, ταινιόω, τεφρόω,* quibus enumerandis finem vix inveniam. Et par copia a secundo ordine: *βιῶ βιοῖς ἐκ τοῦ βίος γέγονε* Cram. I. 402. ut *ἀνεμόω, δενδρόω, ἑδνόω, κεραυνόω, τεκνόω — θηριόω, ἀραχνιόω, θεμελιόω, κεφαλαιόω,* a syntheto *ἐπεισοδιόω.* Ab adjectivis puris et non puris *ἀλαόω, ἀξιόω, βεβαιόω, ἐλευθερόω, κακόω, κραταιόω, τελεόω, ταπεινόω, φανερόω* ceteraque multitudo. Et homerica *γυιόω, σιφλόω, σαόω* sine dubio ab adjectivis non homericis. Sed *κάρπιμος, λίθινος, φυσικός* et similiter terminata in verba non transeunt; *ἀναισιμόω* (*καταισιμ. ἀπαναισιμ. καταναισιμ.*) ab *αἴσιμος* derivatum esse minime exploratum habeo. Composita sunt *ἀπαρχαιόω, ἐκδωριόω, ἐκδρακοντόω,* licet simplicia non extent; decomposita *ἀϊστόω, ἀτιμόω, ἀναστατόω, ἀφαντόω, εὐσαρκόω, πολλαπλασιόω, ἀκροκυματόω* vox Lexiphanea ab inusitato *ἀκροκύματος.* Declinationis tertiae terminationes praeter *ευς* [1]) omnes ad propagandum aptas reperio *χειρόω, τριχόω, πυρόω, φρενόω — ἀνδρόω, ὀδοντόω, ἀνθρακόω — γανόω, κυρόω, νεφόω, ῥιγόω — αἱματόω, δειματόω, περατόω — ἀχλυόω, ὀφρυόω, σταχυόω — ἀτμιδόω, κηλιδόω, ῥυτιδόω,* quae pauca sunt ex magno acervo excerpta. Seorsum incedit *γουνοῦμαι,* quod non a *γόνυ* formatum est sed a plurali *τὰ γοῦνα.* Et *ἱδροῦν* ab *ἵδρως* compare caret. A nominibus, quorum primus casus in *ις* terminatur, secundus in *εως,* duo tantummodo *ταξιοῦσθαι* et *φυσιοῦσθαι,* passivae, ut pleraque superiorum, adstricta formae. Quatuor verborum nihil amplius quam participium reperitur *βεβροτωμένος, πεφονωμένος, τεθοωμένος* et *τεθυωμένος.* Multo tenuior est adjectivorum proventus *ἀκριβόω, ἀῤῥενόω, ἐλασσόω, μειόω, ὀλιζόω,* [2])

1) *Λαιταλούμενος,* quod codd. aliquot Lycophronis praebent, merito rejicitur.

2) Anecd. Cram. II. 312. *τὸ μείζω ἀπὸ τοῦ μείζων γέγονε* scribendum est *μειζῶ.* Pro *Ἀρειούσει αὐξήσει* Hes. Pergerus recte *ἀρειώσει* scribit.

ἑνόω, πληρόω et parasyntheton, quod equidem sciam, unicum ἀσθενόω. Haec autem omnia nominis, unde derivata sunt, proprietatem servant, sive factitivam habent potestatem ut χρυσοῦν, ἰσοῦν, sive neutralem ut ῥιγοῦν, βιοῦν, sive conjuncte utramque ut ὑπνοῦν. Sed quod in nonnullis secundae declinationis verbis observatum est fieri ut non tam nominis, unde ortum habent, quam verbi, quod huic antecedit, vim exprimant, id ab hoc quoque genere non alienum est. Sic σαροῦν non tam cum σάρος convenit quam cum σαίρειν, quod solum probant Atticistae v. ad Phryn. 85. Et Κνημῶσαι διαφθεῖραι Hes. a proprietate nominis κνημός alienatum propiusque est verbo κνᾷν, διακναίειν. Nec a ζεῦξαι diversum ζυγῶσαι ἀντὶ τοῦ κατέχειν, δαμάσαι Pausan. ap. Eust. 956, 7. Haec igitur et talia non mirum est a nonnullis inter verbalia numerari ut homericum θεμῶσαι παρὰ τὸ θεῖναι παραγώγως Sch. Od. IX. 486. Quippe deest nomen θεμός a thematico θέω ut a κνάω κνημός. Et nulla hujusmodi ratione motus Sch. Od. IV. 226. ἔστι θέμα δηΐω καὶ κατὰ παραγωγὴν δηιόω, quod illi multis aetatibus antecedit ab adjectivo δήιος derivatum. Τρυχῶ τρίτης ἐστὶ συζυγίας τῶν περισπωμένων, ἀλλὰ καὶ βαρύτονον τρύχω τρύχεις Suid. sed illud aeque convenit substantivo τρῦχος. Et hoc transitu quantitatem non mutari declarant κυρόω, ῥιγόω. Proinde σινόω quoque, cujus prima brevis est, a σίνος potius quam a σίνομαι repetendum. Ἰδνώθη παρὰ τὸ ἴζω τραπέντος τοῦ $\overline{\zeta}$ δωρικῶς καὶ πλεονασμῷ τοῦ $\overline{\nu}$ ὡς ἀλαπάζω ἀλαπαδνῶ Schol. Il. II. 266. EM. 466, 26. quo verbo si quis unquam usus est, certe ab ἀλαπαδνός derivavit, cui similia ὀλοφυδνός, ὀπιδνός et, ut veteres volunt, etiam παιδνός, a verbis quidem originem habent sed ipsa nullum ex se procreant verbum. Paullo credibilius est illud: σπλεκοῦν sive σπεκλοῦν (κατασπεκλοῦν) τὸ συνουσιάζειν ἔχει τὴν παραγωγὴν παρὰ τὸ πλέκεσθαι Sch. Plut. 1083. hoc est παρὰ τὴν κατὰ τὴν συνουσίαν πλοκὴν τῶν σκελῶν Hes. s. Γυναῖκες. Nulliusque nominis interventu diremta sunt πρίω et πριόω, cujus participium modo legimus ὀστέον πεπριωμένον Hippocr. de Cap. Vuln. T. III. 373. [3])

3) Antea p. 367. ὀστέον πεπρισμένον dixit, quod minus definitum est. Prorsus aliud valet πεπριονωμένον.

ἀκταίνω et *ἀκταινόω*, quae Phrynichus idem valere docet, *ἐρείπω* et *ἐρειπόω*, *κατερειπόω*, quorum auctores parum conspicui; *κύπτω* et *κυπόω ἀνακυπόω* significatione transitiva *φαίνω* et *φανόω ἀποφανόω* i. q. *φανερόω*, nisi haec ab adjectivo *φανός* traducta sunt. Ab his, quorum incunabula aut conjectura indagari aut certis indiciis demonstrari possunt, transeo ad anetyma, quae pauca sunt; *τὰ γὰρ πλεῖστα τῆς τρίτης τῶν περισπωμένων παράγωγά εἰσι καὶ προηγεῖται αὐτῶν ὀνόματα· πλεῖστα δὲ εἴπομεν διὰ τοῦ ἀρῶ, ὀνῶ, ὀμῶ* Epim. Cram. I. 96. Haec eodem loco sunt quo quae in C. II. §. 2. commemoravi *ἐλάω, γελάω* etc. quippe eadem duas breves habent vocales totidemque retinent in futuro; nam quod Choeroboscus refert in Dict. II. 659. nonnullos futurum *ἀρώσω* scribere, id in Anth. VII. 175. sustulit Brunckius *ἀρόσσω* scribens cf. Prolegg. 397. Huic pro etymo supponi potest *φάρος* aratrum, de quo in postrema Dissert. dicetur. *Ὀνόω* Eustathius 1915, 50. ad *ὄνω* refert exemplo invalido usus: *τὸ ὄνονται φανερῶς βαρύτονον ὡς ἀπὸ ἐνεστῶτος τοῦ ὄνω ὅθεν τὸ ὀνῶ ὀνόσω παράγωγον ῥῆμα καινότροπον καὶ οὐ φύσει ὂν τρίτης συζυγίας*. Nam *ὄνονται* eodem loco censeri potest quo *δίδονται* et quia activum *ὄνωμι* indictum est, optativus medii jure eum accentum accepit quo *δύναιο* signatur hoc est *ὄνοιο, ὄνοιτο*, non *ὀνοῖο* ut *διδοῖο*, quanquam hoc quoque saepius proparoxytonon est. Pro *οὔνεσθε* autem Bekkerus restituit Aristarcheum *ὀνόσασθε*. Ita verbi barytoni *ὄνω* vestigia omnia evanescunt. Praesentis *ὀνόω* formam sequitur futurum *ὀνόσομαι* et hinc derivata, sed ipsum non extat; nam *Ὀνοῦται ἀτιμάζεται μέμφεται* Hes. post *Ὀνᾶς* positum Musurus temere substituit pro *ὀνᾶται*, quod hoc accentu cum *τιμᾶται* congruit; sin *ὄναται* scribimus, accedit ad ordinem verbi *ὀνίναμαι*, [4]) cujus alia est significatio, sed quod utrique commune est *ὠνάμην* quaeritur utrum ad *ὄνημαι ὀνίναμαι* pertineat an aoristus sit a thematico *ὄνω* declinatus ut *ὠσφράμην, εὑράμην*. Utraque autem vox *ὄνομαι* sive *ὀνάομαι*, et *ὀνίναμαι* sive *ὀνέομαι* (unde *ὄνειαρ*) quo modo

---

4) In Manethonis loco ad Buttm. 256. allato pro *ὄνοιντο* nunc *ὄναιντο* restitutum est; pro *ὄνοισθε* Aristaen. II. Epist. VI. *ὄναισθε*.

unum redigi possit, non intentatum reliquit doctorum seduitas. Etenim illi I. C. Scaliger et alii propriam onerandi gnificationem vindicant collatis nominibus *onus* et ὄνος (ἀχθοφόρος) cf. Doederl. Syn. T. IV. 225. hisque nostri Lexicoraphi connectunt ὦνος honos (τιμή) pretium, a quo non ultum abest ὄνειαρ i. q. ὄφελος. Sed mittamus conjecturum illecebras. Verbi ὀμόω nihil extat praeter participium ιοῦντες, sed hinc proficiscitur futurum ὀμόσω, medium vero ιοῦμαι, ὀμεῖ, ὀμεῖται non ex ὀμόσομαι contractum est, ut atthiae censet §. 181. p. 405. sed ab ineffabili praesenti ιω ut νέμω νεμοῦμαι. Ἀλόω τὸ κρατῶ Lex. de Spir. 209. tum est ex obliquis ἁλώσομαι etc. v. Diss. II. §. 3. sed sat eciosa videtur Buttmanni opinio cum hoc verbo sumendi njunctum esse ἀναλόω consumo. Nec negabitur ἁλῶναι et εῖν tantum inter se similitudinis habere ut pro cognatis haeri possint. Ἐνόω supra rejecimus. De his breviter perotum esse potuit sed sequitur quaestio sinuosior.

CAP. IV.

De confusione terminationum conjugationis circumflexae.

§. 1. Quid sit cur Graeci a φωνή produxerint verbum ωνέω, ab αὐδή vero αὐδάω et pari inaequalitate a δεῖπνον ιπνέω, a δόρπον δορπέω, sed ab ἄριστον ἀριστάω et, ut iiverse dicam, quas leges sermonis genitores in omni hac tione mutandae declinationis sequuti fuerint, id in lucem ui posse hoc minus confidimus quo frequentius eadem verba n solum in aliis dialectis aliter inflecti sed etiam ab ejusm sectae poetis ad eas, quas sibi quisque constituisset nuerorum leges, varie accommodari videmus. Sed de diactis quae dicenda sunt, Ahrensii doctae sollertiae reservo tegra, poetarum autem quanta fuerit libertas declarabo uno emplo repetito a caesura versus heroici ea quae spondeum bet in pede quarto — ἀρίστη φαίνετο βουλή. Hic spondei us perquam frequens est sed tamen poetae praesertim poeriores hoc loco saepe verba primae conjugationis quae in

dactylum exeunt praeferunt secundae *κυβίστεε βυσσόθε δελφ* Mosch. II. 117. *ἐφοίτεε Κάδμος ἀλήτης* Nonn. Dion. I. 32 et in plurali *ἐκυβίστεον ἐλλοπιῆες* Oppian. Cyn. IV. 264. *ἐσ λεον· ἀμφὶ δὲ Τρῶες* Quint. II. 547. Aliter vero Homer *ἐσύλα τεύχεα καλά* Il. XI. 110. *ἐφοίτα θηρὶ ἐοικώς* III. 44 IV. 528. *ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος* Od. IX. 401. *κυβίστων ἔνθ καὶ ἔνθα* Il. XXI. 354. Sed idem tamen poeta, qui saepi sime *μενοινᾷς*, *μενοινῶν*, *μενοίνα* dixit, in illa senarii se malnit *μενοίνεον* ponere, et *ὁμόκλα* quidem in exitu sed *ὁμ κλεον ἐν μεγάροισι*, quo etiam Apollonius utitur IV. 1005. in tertia singularis *ὁμόκλεεν ἡρώεσσιν* Orph. Arg. 944. H meri versui *Θερσίτης—ἀμετροεπὴς ἐκολῴα* Il. II. 212. veter interpretes adnotant Antimachum alia verbi forma usum ess *ὥς ῥα τότ' Ἀργείων ἐκολῴει στρατός*, pro quo Buttmann Lexil. I. 158. *κολῴει* scribendum putat syllaba media co repta; quod si ille sibi permisit, non apparet cur non *κολῴ* scripserit, apparet vero causa mutatae terminationis si s scribimus *ὥς ῥα τότ' Ἀργείων ἐκολῴεε μὰψ στρατός* (*αὔτω* addita particula *μάψ*, qua Homerus illo ipso loco usus es *Ὑπαντῶν* legitur in dorico Theocriti carmine V. 90. et *συ άντα* in Rufini epigrammate Anth. P. V. 28. utrobique exitu versus; epicorum, qui proprie ita appellantur, exempl incerta sunt; nam pro *συναντῶνται* Hes. Scut. 877. e cod substitutum est barytonon, *συναντήτην* Od. XVI. 333. ejusde conjugationis esse potest cui *ὁμαρτήτην* adscribitur, hoc e primae, cujus sunt certa testimonia, in quarto quidem ped *ἤντεον* Il. VII. 423. Apoll. IV. 1486. Quint. VI. 341. in prim Apoll. IV. 845. 931. et 1184. qui poeta in hac parte in perfecta hujusmodi ponit incorrupta *ἤρεον* I. 398. *νήεον* 40 *μέτρεον* 930. *ἔκλεον* III. 246. *θάμβεον* IV. 74. *γήθεον* 9 *ῥόχθεον* 925. *βλάστεον* 1425. nisi metrum contractionem po scit *θάμβευν δ'* — IV. 1192. dissimile homerici versus exordi *ὤκεον δ' ἐν* — Il. XIV. 116.[1]) Quid veteres critici de exit spondaico verborum quartum pedem finientium judicaverin nihil sane relatum legi praeter quod de verbo bisyllabo m

1) Pari inconstantia *ἤτεε δ'* — versum orditur Il. XIII. 365. *ζήτει καὶ* — XIV. 258.

itum est ad Od. II. 50. ἐπέχραον οὐκ ἐθελούσῃ—Ἀριστοφάνης ἐπέχρων. Hoc etsi non deterius est quam κατέκλων in extremo versu Il. XX. 227. tamen non reperitur sed modo ἐπέχραον in quarto pede, quo et ceteri utuntur frequentissime Quint. VIII. 74. XIV. 522. Opp. Cyn. II. 433. Nonn. XLV. 195. etc. et Homerus ipse Il. XVI. 352. 356. idemque ἔχραε in quinto, nusquam vero ἔχρα vel ἔχρῃ.[2]) Cum ἐπέχρων conferri potest verbum singularis numeri ἐπέπλων εὐρέα πόντον Hesiod. ἐπέπλως ὄφρα πύθηαι Hom. cujus pluralis non legitur sed pro eo ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα ter repetitum Il. I. 312. Od. IV. 842. XV. 474. quo posteriores constanter in hac sede utuntur, ἐπέπλεες Callim. Del. 36. ἐπέπλεεν Nonn. XLV. 112. ἐπέπλεον Quint. XII. 336. XIV. 528. etsi primam ἔπλωμεν non detrectant Apoll. II. 152. et 645. Illi similis fuit disceptatio de verborum circumflexorum primae classis vel diaeresi vel synaeresi; Il. XVIII. 323. μετεφώνει Μυρμιδόνεσσι — γράφεται μετεφώνεε, quod nunc obtinet sicut προςεφώνεε plus quam decies legitur, nunquam ἐφώνει nisi metrum cogit, et eodem modo ᾕρεε XXII. 327. sed contra ἀπείλει XIII. 143. αὔτει XI. 258. κατεκόσμει IV. 118. ὁμίλει XI. 502. quae omnia a Scholiastis silentio transmissa sunt. Tertia admonitio spectat ad infinitivum. Il. IX. 356. πολεμιζέμεν Ἕκτορι δίῳ — γράφεται καὶ πολεμίζειν, quod bis antea scriptum est iisdem verbis sequentibus III. 67. et 169. et iterum ad XIII. 9. ἀρηξέμεν ἢ Δαναοῖσι — γράφεται καὶ ἀρήξειν, et rursus XIX. 30. ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα —Ἀριστοφάνης ἀλαλκέμεν, postremo Od. XV. 393. ἀκουέμεν· οὐδέ τί σε χρὴ—Ἀρίσταρχος ἀκούειν. In hoc judicio nescio quid aliud sequi potuerit nisi librorum auctoritatem; nam dactylum a pausa, quam interpunctio affert, non abhorrere intelligitur ex aliis locis Il. XII. 50. διαβαινέμεν· οὐδὲ οἳ ἵπποι, V. 82. ἀκουέμεν· ὥς κε οἱ αὖθι, I. 542. δικαζέμεν· οὐ δέ τί πώ

2) Ἐπέχρα (irruit) in fine versus Nic. Ther. 14. ὃν ἔξοχον ἔχρη Ἀπόλλων Hermesianax Ath. XIII. 599. A. et cum eadem vaticinandi significatione ἔχρη ἄιαρ — in principio Apollon. I. 302. sed ἔχραεν ἐνδυκέως II. 454. κατέκλα in ultimo Hesiod. Fr. CLVI. sed αἴγειον κνῆ τυρόν Hom. Ἔγραε, λάε, φάε et νάε iis locis posita sunt ut aliter metrum non constet.

μοι, V. 520. *πολεμιζέμεν· εἰ δὲ καὶ αὐτοί.* Idemque Arista-chus in oratione non interpuncta spondeum optavit *ἀγήρω ἤματα πάντα* scribens pro *ἀγήραος* v. Spitzn. Exc. IV. *σῶν ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι* Il. I. 117. pro *σόον*, quod Apollonius ter in hac versus regione collocavit et ter *κέαρ*, qui ter *βόας* ut Homerus ipse *ἕλικας βόας εὐρυμετώπους* Od. XI. 289. sed non ita H. H. in Merc. 116. *ἕλικας βοῦς εἶλκε θύραζε.* In infinitivo tamen dactylus ita praevalet ut in primis duodecim Iliadis libris plus quam quinquaginta reperiantur exempla, spondei vero vix ultra decem, nonnunquam altero sequente spondeo *διώκειν ὡρμήθησαν* X. 359. *πολεμίζειν οὐκ εἴασκεν* V. 802. et constanter *πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι*[3] quod Spitznerus ad Il. II. 3. de industria factum putat quo gravius *labores pugnae bellique aerumnae depingantur.* Sed cur *ἐλθεῖν* positum est III. 393. IX. 403. XXII. 156. XXIV. 309. et in eadem regione *ἐλθέμεν* IV. 247. VI. 109. VIII. 239. Equidem censuerim utramque formam ita pervulgatam fuisse ut poetae, quae se primum obtulisset, ea illico uterentur excepto Nonno qui XIV. 300. maluit insolitam sibi infinitivi terminationem admittere *φευγέμεν ἢ πτολεμίζειν* quam spondeum. Nec diversa mihi sententia de illo verborum circumflexorum genere quod, si pro epsilo primitivae positionis o breve asciscit, ad primam, si longum, ad secundam dirigitur syzygiam. Id ubi in quartum pedem incidit, poetae liberum habent utracunque in stilum incurrerit forma promiscue uti: *περιτροπέων ἐνιαυτός* Il. II. 295. *παρατροπέων ἐπέεσσι* Quint. I. 946. et *παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι* Il. IX. 946. *ἐπιτρωπᾶτε μέλεσθαι* Apoll. I. 351. *μετατρωπᾶτε παρειάς* III. 298. cujusmodi verba, quia ultra caesuram excurrunt ne dactylorum quidem amatores alio vertere operae habent; *μετατρωπῶντο μενοιναί* Nonn. X. 26. *ἐπιτρωπῶσι* Opp. Hal. II. 223. V. 172. *ἀποτρωπῶσι* Quint. VIII. 390.[4]) *περιστρωφῶσα* Nonn. XLI.

---

3) Pariter fixum est *τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην* sed *ἔχεις ἀέκοντας ἑταίρους* Il. XVI. 204. etc.

4) Quod in Phryn. 581. ult. editum est *τρωπᾶσθαι in τροπάασθαι mutatum est,* ex antecedentibus apparet sic a me scriptum esse *τροπάασθαι in τρωπᾶσθαι* etc. quod non solum ad homericum locum pertinet sed etiam ad Apollon. IV. 165. *τροπάασθαι Ἰήσων.* Hesychius

264. *περιστρωφῶντο* Quint. XII. 404. *ἀναστρωφῶσι* Opp. H. I. 517. sed semel etiam *περιστροφέοντες* Quint. VI. 504. pariterque pro *πωτῶντο* Il. XII. 287. Theocr. XV. 120. Quintus supposuit *ποτέοντο* IX. 133. eodem quo caetera loco collocatum, nec aliter *μετατρωχῶσι* Rhian. Epigr. I. 17. quo frequentius est verbum non contractum *ἐπιτροχάει* Apollon. IV. 1266. Dion. 203. *περιτροχάουσι* Anth. VII. 338. P. Silent. Ecphr. 876. *ἐπιτροχάοντα* Anth. VI. 45. *περιτροχάοιντο* Arat. 815. vel contracto subnatum *περιτροχόωσι* Nonn. V. 448. *ὑποτροχόωσα* XLV. 131. Sed pro *στροφόωσα* XLVIII. 381. scribendum *στροφέουσα* vel potius quo illo solo utitur *στρωφῶσα*. Hinc redeo ad quarti pedis thesin dactylicam, cujus causa imperfecta illa a secunda declinatione ad primam traducta esse dixi. Sunt tamen multa quae nativam speciem nunquam mutent ne apud Nonnum quidem *ἐνίκα, ἐτόλμα, ἐνώμων, ἐπώπτων, ἐθοίνων* etc. v. ad Phryn. 48. Horum thematica forma *ἐνίκαε, ἐθοίναον* etc. apta quidem ad declinandum spondeum sed aliena est a verbis quae in futuro vocalem longam accipiunt; nam *πέραον* Il. XVI. 367. etsi non aliam significationem habet quam *περῆσαι*, tamen natura nihil differt ab eo verbo cujus infinitivus est *περάσαι*, imperativus autem *οὔταε* itidem ut *οὐτάναι, οὐτάμενος* non ad *οὐτάω οὐτήσω* sed ad reliquias verbi prisci pertinet, quod nemo cum *τιμάω* et similibus contendere adducetur. Sed quae aut brevem in futuro penultimam habent aut omnino hoc tempore carent, ea demum contractionis necessitate exemta sunt: *ἔλαεν* Apollon. III. 872. *ἤλαεν* Oppian. Hal. V. 494. *ἐστάλαεν* Cyn. IV. 306. *ἐσκίαον* Od. XII. 436. *ὕλαον* Hom. et alii. [5]) Quod autem pro *ἐνίκα* et ceteris id genus nunquam *ἐνίκεε* substitutum est, indicio

---

vero pro *περιτροπόωντες* vel Homericum *περιτροπέοντες* scripsit vel mendosam sequutus est scripturam ut Eustathius *ἐπιτροπόωσι* ex Oppiani loco afferens ubi libri omnes in *ἐπιτρωπῶσι* consentiunt v. Spitzner. Exc. XIX. p. LXXXII.

5) Barbara sunt *προςδοκάοντες* Sibyll. II. 181. *νικάομεν* Soph. Clytaemn. v. 222. *καθοράοντα* in Hippocr. loco ap. Galen. in Comm. in Med. Offic. I. 1, 634. T. XVIII. P. II. sed apud Hippocratem ipsum de Fract. p. 147. T. III. non sic scriptum est sed *καθορῶντα*. Praestat vero *καθορέοντα*.

esse debet fuisse quaedam verba jam inde a principio in una conjugationis forma ita defixa ut a poetis numerorum causa immutari non possent, alia autem in communi sermone terminationem habuisse fluxam et instabilem; cujus generis plurima reperiuntur apud scriptores ionicos, partim eadem a poetis recepta ut *φοιτέω*, *συλέω*, pleraque illorum propria *εἰρωτέω*, *πλανέω*, *τελευτέω*, *τολμέω*, *τιμέω* aliaque a librariis huc illuc tracta.

§. 2. Hinc ad illa heteroclisiae exempla transgrediar, quorum aut alia est ratio aut ignota. Quod olim Od. IV. 251. edebatur sine ullo metri emolumento *πάντες ἀνηρώτευν*, non defenditur exemplis illis, quibus Thierschius utitur in Gramm. p. 360. *ὁμόκλεον* et *μενοίνεον*, quorum causa in metro posita. Sed nemini dubium fuit *μωμεῦνται* Theogn. 369. et *μωμεύμενος* 169. quamvis discrepans a ceteris hujus ordinis verbis *πειρώμενος* 587. *εἰρωτᾷ* 519. *φοιτῶν* 599. pro quo *φοιτέων* dicere poterat ut *ἀπατεῦντες* 1169. sed eodem modo *ἐρᾷ*, *τολμᾷ*, *ἐφορῶσι* scripsit, quae omnia a scriptoribus ionicis ad primam transferri constat. Quare autem Theognis solum *μωμᾶσθαι* huc deflexerit, causam in praesenti nullam reperio nisi quod literae *μωμω* non facile in una voce continuantur; *μωμῶμαι* et *μωμώμενος* equidem non reperi, dativus autem *Μώμῳ* Lucian. Iup. Trag. §. 22. et *ἀμώμῳ νόμῳ* Herod. II. 117. primum non in *ω* exit sed in diphthongum, tum etiam necessitate excusatur; illa vero mutata conjugationis forma evitari possunt. Pro *σύλων* Quintus I. 117. in principio versus *σύλεον* posuit nulla palam causa; nam hoc loco ille Homeri exemplo [6]) saepe quidem dactylo utitur: *ἔῤῥεε* XIV. 279. *ᾔτεε* V. 134. *θάμβεε* IX. 236. *θάμβεον* VI. 236. XII. 359. XIV. 350. *πόρθεον* XIII. 487. *δόρπεον* XIV. 116.

---

6) *Εἰπέμεν* (ante spondeum) Il. VII. 373. sed *εἰπεῖν* 387. *δώσειν* VI. 53. *ἴσχειν* IX. 9. *θάρσει* locis plurimis, nunquam *θάρσεε*. Apollonius *φοίτα* I. 1249. *τάρβει* III. 457. et IV. 10. *ἰσχέμεν* II. 390. *ἴσχειν* IV. 1723. *ἐλθέμεν* III. 622. IV. 438. *ἐλθεῖν* IV. 761. *σχήσειν* III. 700. *δωσέμεν* 767. *ληθέμεν* IV. 15. *θελγέμεν* 436. Nonnus vero sine dubio non *θάμβει* scripsit XLVIII. 654. sed *θάμβεε*, ut *ἤνθεε* X. 140. *ἔῤῥεεν* XXXIX. 313. *ᾔτεε* XXXVIII. 192. XXXIX. 4. ipsumque *θάμβεε* XL. 302.

γήθεον 358. nunquam θάμβευν etc. ut in infinitivo ἐλθέμεν V. 33. περσέμεν XII. 20. νιφέμεν XI. 280. φευγέμεν 236. sed non raro etiam spondeo φοῖτα VII. 600. σεύειν I. 160. μίμνειν II. 44. XI. 433. XIII. 104. Interim ἐσύλεον ab eodem Quinto in quarto pede constitutum supra attigi; συλεύμενος vero Theocr. XIX. 2. ad dorismum referendum videtur ut χασμεύμενος IV. 53. ὀπτεύμενος v. Ahrens. Dial. Dor. 311. Suspicioni propius est σπαργεῦσα Quint. XIV. 283. pro quo Dausquejus σφαραγεῦσα scribi jussit, Fr. Lehrsius σπαργῶσα edidit, et σκιρτεῦσι, quod in Opp. Cyn. IV. 342. cod. regius praebet Schneidero probatum. Διφέω tamen bisyllabum pro epico διφῶ invenitur in Crinagorae epigrammate ionice scripto Anth. IX. 559.[7]) διψεῦσα in adespoto VI. 21. ab affectatione quadam dorismi, ut Jacobsio videtur, profectum, πιμπλεῦσα apud Hesiodum. Ex iambographorum carminibus sustuli κυκεύμενος Solon. XXVIII. 26. correctione facili κυκλεύμενος, nam illud neque ad sententiam aptum est neque convenit cum κυκώμενος Archil. XIV. λωβώμενος Simonid. VI. 109. ἀμφιδηριώμενος 117. placuit tamen Bergkio XXXV. p. 336. Διφέων Archil. LIII. trisyllabum est; sed nihil ad metrum confert ἐρέω amo, quod et hoc loco legitur et XXI. (X. Bergk.) Tragici in canticis verba primae declinationis interdum non contrahunt τρομέων, καλέονται, sed secundae unum modo exemplum legimus περιναιετάοντες, quod Sophocles ab Homero abstulit integrum; Aeschylus vero ut homerico ἱλάομαι substitueret ἱλέομαι, fortasse illectus est similitudine adjectivi ἵλεως.

§. 3. Verborum heteroclitorum quae non uni alicui dialecto adscripta sunt, pleraque recensui ad Buttm. p. 53. omissis dubiis aut alioqui ad probandum invalidis. Primae et secundae conjugationis haec sunt: Etym. Gud. p. 187, 37. ἐνεκότουν ἐμηνίαζον ἔχθραινον (ἤχθραινον) — ἔστι δε καὶ δευτέρας συζυγίας κοτῶ κοτᾷς, cujus auctor nullus. Pro πτοιοῦμαι Theogn. 1012. (1016.) nunc e cod. optimo receptum est πτοιῶμαι quod Hesychius praestat. Idem Ὀχθᾶσθαι στένειν, quod ab homerico ὀχθῆσαι non diversum videtur, Ψατᾶσθαι

---

7) Διφῆσαι in Cratini versu Com. T. II. 16. ad διφάω pertinet.

προκαταλαμβάνειν cujus alia est forma *καταφθατεῖσθαι* [8]) et *Ὀδεῖν πωλεῖν*, pro quo Euripides *ἐξοδᾷν* dixit. Verbi *ἑψεῖν* testes numero quam auctoritate graviores citavi ad Aj. p. 181. *Κυκεῖν* supra in suspicione posui; *διαρταμώμενος* semel inventum est ap. Philonem, multo superante circumflexi usu; nec commendatius est *ἐρευνεῖν*. Aliorum diversa forma diversum valet si quidem ex paucis, quae ante oculos sunt, exemplis conjecturam facere fas est *γελᾷν* et *Γελεῖν λάμπειν ἀνθεῖν* Hes. *αἰολεῖν* quod Plato idem significare ait ac *ποικίλλειν*, et *αἰολᾶται τῇ γνώμῃ* Hippocr. pro *πλανᾶται* sicut Glossographi *ἀπαιολεῖσθαι* interpretantur *ἀποπλανᾶσθαι*, sed Euripides eodem intellectu dixit *ἀπαιολεῖν*. Alia ratione differunt *ἀντιτεχνεῖν* et *ἀντιτεχνᾶσθαι*, nam illud parasyntheton est, hoc syntheton. Hinc ipsa rerum series me deducit in locum difficilem, quem jam olim tractavi ad Phryn. 629. de verbis parasynthetis, quae interdum ad terminationem simplicium aberrant. In *ὀρνιθοθηρᾷν* omnes Pollucis libri consentiunt, neque addubitavit Meinekius Com. Fr. Vol. II. P. I. 369. sed *λαγοθηρᾷν* et *ὀνοματοθηρᾷν* nunc codicum ope sublata sunt; *φιλοθηρᾷν* Perizonius Aeliano affinxit invito; *ἀνασιλλοκομᾷν* in Plutarchi loco in duas partes diremtum est et quod ap. Strab. XI. 520. cod. Med. praebet *βραχυκομᾷν* pro *βραχυκομεῖν* suspicionem movet librarios in hanc partem aberrasse saepius; sed quae apud epicos leguntur *εὐκομόων* et *καρηκομόων* privilegio quodam participiis dato defenduntur ut *εὐρυκρείων*, *δακρυχέων*. *Ὁμοτροχόων* Manetho fortasse sumsit ex homerico loco ubi olim *ἁματροχόωντα* scribebatur nunc divisum ut *πάλιν τροπάασθαι*. Pro *ἀμηχανέοντος ἔρωτος* Theocr. XIV. 52. ex codd. nonnullis adnotatur *ἀμηχανόεντος* et *ἀμηχανόοντος*, quod ad *ἀμηχανόωντες* inclinat, et hoc in Anth. et ap. Oppian. legitur, sed *ἀμηχανέω* praetulit Nonnus Dion. XL. 39. et Par. X. 21. *Ἐρεβοδιφῶσιν* in omnibus libris Aristophanis scriptum est sed apud Simocattam pro *ἐρεβοδιφῶντες* in duobus *ἐρεβοδιφοῦντες* v. Kuester. ad

---

8) Cum illo conspirat *Ψαένιαι φθάσαι κιίσαι*, pro quo *κτήσασθαι* scribendum videtur, nam *φθάνει κιώμενος* idem est quod *προκαταλαμβάνει*.

Suid. s. Ἀπεπόνουν. Ἱεροφοιτᾷν non locupletiorem auctorem habet quam οὐρανοφοιτᾷν. Κοσμοφυσᾷν ex uno innotuit scriptoris ecclesiastici loco. Φρεναπατᾷν semel inventum in N. T. sustentatur antecessione nominis φρεναπάτης.[9]) In EM. 152, 30. ἀποινῶ ῥῆμα δευτέρας συζυγίας — καὶ ἀποινεῖσθαι ἀφαιρεῖσθαι facilis est correctio ἀποινᾶσθαι. Ἀναριστᾷν et ὀρχιπεδᾷν Lexicographi nostri confinxerunt ex temporibus obliquis, qui ad praesens primae conjugationis referri possunt. Schol. Il. XV. 635. τὸ ὁμοστιχάει βάρβαρόν φησιν εἶναι Διονύσιος, qui haud dubie ὁμοστιχέει melius esse judicavit; sed vulgatum Epimerista Cram. I. 391. synemptosi simplicis verbi excusare videtur ἐστιχόωντο ἐστὶ δευτέρας συζυγίας· (καὶ γὰρ ἀλλαχοῦ φησιν) αἰὲν ὁμοστιχάει· et similem ambiguitatem verbi ἀτολμέω et ἀτολμάω a Grammaticis comprobatam esse l. c. ostendi. Sed et in hoc libri discrepant et omnino hunc ad secundam declinationem transitum non publici saporis fuisse multis rebus cognosci licet. Hinc proficiscor ad commutationem conjugationis primae et tertiae: ἐξουδενεῖν et ἐξουδενοῦν, ὁλοκαυτεῖν et ὁλοκαυτοῦν v. ad Phr. 524. μυθεῖσθαι et μυθοῦσθαι semel lectum apud Aeschylum ideoque a Schneidero addubitatum, duoque Herodoti propria μαστιγεῖν et καταμαργεῖν, quae si saepius legerentur, ionica dici possent, sed illud semel scripsit, crebrius μαστιγοῦν, neque μαργεῖν alibi legitur; nam μαργούμενος Pindari ad μαργοῦν referri potest; pro κεντοῦν Herod. III. 16. libri non pauci et sat boni κεντροῦν praebent. Σοοῦται φεύγει et Ἐσσοημένος τεθορυβημένος Hes. huc referre nolo quia illud a σοῦς, hoc a barytono σόω declinatum esse potest ut ἀέσαι sive ἄησαι ab ἄω, δεδάημαι a δάω. Nec ad rem pertinent, quae Nicephorus Gramm. §. 135. p. 139. non specie solum sed etiam significatione distincta esse docet: διάφορος σημασία τῶν ῥημάτων διαφόρους πολλάκις ποιεῖ τὰς συζυγίας, πολεμῆσαι πολεμῶσαι, κυρῆσαι κυρῶσαι etc. Exemplis tertii generis prius allatis adde βριμοῦσθαι καὶ βριμῆσαι

---

9) Sic et ὑπναπάτης, ξειναπάτης, ὀρκαπάτης et nisi conjectura me fallit, φιλορκοπάτης, quod in Anth. V. 161. reponendum arbitror οἷα μ' ὑβρίζει Πυθιὰς — οὖσα φίλ' ἐξ ἀπάτης.

Phryn. App. 30. κνισσᾷν et κνισσοῦν ἀνακνισσῶσαι, hoc vulgare, illud poeticum; σπαργανᾷν et σπαργανοῦν, νεᾷν et quod pro hoc legebatur Arist. Nubb. 1120. νεοῦν, quorum illud peculiariter de renovatione agrorum dicitur, hoc universe; homericum ἀτιμᾷν et judiciale ἀτιμοῦν. Ἐγγυᾷν et ἐγγυοῦν cognata quidem sunt sed ita ut in altero magis vis nominis ἐγγύη apparet, alterum autem, quod ἐγγυιοῦν scribi solet, pro ἐγγυαλίζειν ponatur. Sed μεσεγγυᾶσθαι et μεσεγγυοῦσθαι discerni non possunt. Alia in diversis dialectis domicilium habent: ἰνᾷν et ἰνεῖν, ἡσσᾶσθαι et ἑσσοῦσθαι, ἀντιᾷν ἀντιᾶσθαι et ἀντιοῦσθαι, quae ionica sunt, doricum vero κοινᾶσαι v. Ahrens. Dor. p. 182. Horum omnium in utraque conjugatione eadem est potestas etsi nonnulla a diversis partibus orta sunt, ἡσσᾶσθαι ab ἧσσα, ἑσσοῦσθαι ab ἕσσων ut ἐλαττοῦν, μειοῦν, caetera supra allata. Praetereo multa, quorum aut exempla rariora sunt quam ut significatio judicari possit ut ὀφρυᾷν et ὀφρυοῦσθαι, ὑπεροφρυοῦσθαι, Κοιᾶται ἱερᾶται et Κοιώσατο καθιερώσατο, Hes. aut scriptura non satis explanata.[10]) Sed non praetermittere possum δηιοῦν et δηιᾷν. Etenim homerica δηιόων et δηιόωντο summo jure non ad δηιάω referuntur sed ad δηιόω, quia apud poetam ἐδῄουν et δῃωθέντες legitur saepius, nusquam vero δηιάει, δηιάαν vel simile quiddam; neque dubitem quin Quintus indidem traxerit δηιόωντα VII. 554. Apollonius vero non solum δῃοῦντες dixit sed etiam δηιάασκον a δηιάω declinatum; hoc autem a δηίς et δηίω duci potuit ut a δῆρις δηρίω δηριάω, a μῆνις μηνίω μηνιάω, vel etiam a δηΐζω (δαΐζω, συνδαΐζω) ut ἀφρίζω ἀφριάω, καπνίζω καπνιάω, μαστίζω μαστιάω. Verum non δηιόωντο solum per se ambiguum est utri conjugationi attribui oporteat sed etiam nonnulla alia eodem modo dilatata, quae priusquam examinem, de hac epenthesi disserendum est copiosius. Nam Thierschius in Gramm. §. 220. pro operis amplitudine in homericis substitit exemplis.

10) Pro τρυχώμενος Maneth. I. 160. Riglerus τρυχούμενος scripsit, pro ἑδνάσομαι Eur. Hel. 950. Hermannus ἑδνώσομαι, quod Euripides ab epicis mutuatus est potius quam ut ἑδνᾶσθαι fingeret. Si tamen illa sincera scriptura est, exemplum sumsit a θοινάσομαι et ποινάσομαι v. ad Phryn. 204.

CAP. V.

De verborum secundae et tertiae classis diectasi. *)

§. 1. Verborum in $\overline{\alpha\omega}$ derivatorum notum est apud poetas epicos tres reperiri formas, integram, contractam et ex contractione dilatatam; quarum altera omnibus verbis concessa est [1]) reliquae non omnibus. Ac primae quidem personae tria sunt apud Homerum exempla, unum integrae formae *ναιετάω* Od. IX. 21. duo dilatatae *ῥυπόω* Od. XIX. 72. et *γελόω* Od. XXI. 105. quae non fortuita videtur differentia sed usu quodam sancita; nam *ναιετάω* etiam Nonnus dixit XXII. 95. *ναιετάεις* Opp. Hal. I. 411. *ναιετάει* Apoll. III. 313. Nonn. XXIV. 25. XXVI. 239. XXXI. 52. *ναιετάουσι* Hom. Hesiod. H. H. in Ven. 259. Opp. H. I. 114. Dionys. 822. *ναιετάων* Nonn. III. 363. XX. 240. *ναιετάων* per omnes casus ii, quos nominavi, poetae nullo alterius formae *ναιτόω, ναιετᾴς* etc. interventu. Ex quo perspicitur cur Grammatici homericum *ναιετάωσα*, quod nemo posteriorum imitari ausus est, non ex *ναιετόωσα* sed ex *ναιετάουσα* conversum dixerint trope dorica. Quanta autem est hujus verbi in una forma stabilitas, tanta religione Homerus verbum *ἐᾷν* continet in altera; nusquam enim *ἐάεις, ἐάει, ἐάειν* reperitur sed ubique *ἐᾴς* etc. [2]) nisi metrum contractionem poscit. Verum eandem esse etiam aliorum quorundam constantiam, exemplis plurimis demonstrari potest; quae ne mole sua legentes obruant, per classes distribuam. Prima continentur verba homerica, quae a posterioribus perpetuo usu celebrata et semper eodem

---

*) In seqq. omittam notationem locorum, qui in Thes. indicati aut omnibus noti sunt. Et compositis praepositiones, ubi nihil ad rem pertinent, detraham.

1) Nimis scrupulose Wernickius ad Tryph. 684. *Neandri*, inquit, *correctionem γοῶν epica dialectus non accipit. Γοῶντες* Homerus dixit, *γοῶσα* Theognis 264. neque ullum est verbum, quod contrahi non possit.

2) Hoc *ἐᾷν*, sicut *ἀγάασθαι* et *αἰτιάασθαι* post Homerum in desuetudinem venisse videtur.

modo scripta sunt; ex eo quidem genere quod Grammatici epenthesi subjiciunt, haec: *ἀγορᾴασθαι* Hesych. *ἠγορόωντο* Apollon. Nonn. XXVII. 243. *ἀσχαλᾴᾳ* et *ἀσχαλόωσι* Nic. Al. 124. Orph. A. 644. et saepissime Apollon. Quint. Nonn. *γανόων* et *γανόωσα* Oppian. Anth. *γελόω* Anth. Pal. X. 71. Plan. CCXLVII. *γελόωσι* Callim. Dian. 149. Nonn. XI. 283. XX. 62. et aliis locis, *γελόων* Orph. Arg. 445. Nonn. XI. 98. XVII. 247. Musaeus 67. (*γελάων* edit. Basil.) *γελόωντες* Hesiod. Nonn. XV. 119. XXX. 119. *γελόωσα* XV. 304. XXXI. 82. Anth. VII. 668. IX. 447. quibus praeter doricum *γελάοισα* Theocr. I. 95. unum repugnat *γελάει* in epigrammate ignoti versificatoris Corp. Inscr. T. I. n. 1147. nam quod pro *γελόωντα* Anth. VII. 59. Planudes *γελάοντα* scripsit, auctori imputari non debet. *Γλαυκιόων* Hesiod. Quint. VII. 488. Nonn. XIV. 84. *γλαυκιόωσι* Oppian. *δαμόωσι* Quint. V. 247. *δαμόωνται* 249. *δεικανόωσι* Arat. *ἐδεικανόωντο* Apoll. *δηριόων* Quint. IV. 177. Opp. Cyn. II. 246. Nonn. XVII. 253. *δηριόωνται* Apollon. *εἰλυφόων* Hesiod. Nonn. VI. 148. XXX. 81. *ἐρυκανόων* Quint. VII. 18. *εὐχετόωντο* Apoll. *εὐχετάασθαι* Oppian. *θαλπιόων* Arat. *ἰσχαναᾷν* et *ἰσχανόων* Nic. Th. 471. Opp. H. I. 287. Dionys. 778. Quint. II. 339. *καγχαλᾴᾳ* Quint. II. 652. Opp. Cyn. I. 506. *καγχαλόωσι* III. 80. *καγχαλόων* Apoll. *κατηπιόωντο* Quint. IV. 404. *κρεμόωντο* Nonn. XX. 173. *κυκόων* Nonn. XXIX. 168. *λαμπετόων* Hesiod. Apoll. Maneth. Sibyll. III. 22. *λαμπετόωσα* Orph. Lith. 89. *λιπόων* Callim. Nic. Dionys. Quint. Opp. Cyn. IV. 129. et al. *μητιάασθαι* et *μηχανάασθαι* apud eosdem, *παμφανόωσι* Dionys. 530. et saepissime participium *παμφανόων* Quint. VII. 2. et alii, *ῥυπόωσι* Nonn. XXXVII. 405. *ῥυπόωντες* Quint. IX. 373. Nonn. X. 272. XVIII. 354. P. Silent. in Anth. IX. 658. *ῥυπόωσα* Nonn. III. 92. *τρυγόω* Anth. V. 227. *τρυγόωμεν* Nonn. XLII. 297. *τρυγόων* XII. 238. *φαληριόων* Joh. Gaz. Ecphr. 231. (II. 6.) Nonn. XII. 306. *ἀκροφαληριόωσα* idem, *φυσιόων* Hesiod. Nonn. XV. 118. Opp. Cyn. II. 245. Quint. VII. 324. et quod ad ultimum reservavi *ὁρόω* omnium tritissimum perque omnes, quoad fieri potest, personas modosque declinatum nullo unquam ad primigeniam formam reditu. — Ex altero genere huc pertinent *ἱλάονται* et *ἱλάεσθαι* Dionys. 853. et Apoll. II. 847. IV. 479.

κραδάων I. 522. Opp. Cyn. IV. 410. *κραδάοιεν* I. 91. *ὑλάει* IV. 219. *ὑλάουσι* III. 281. *ὑλάων* Anth. VI. 175. *ὑλάοντες* Theocr. XXV. 70. Tryph. 610. *ὑλάουσα* 421. *ὑλάειν* Opp. Cyn. I. 448. cui quod in cod. supra scriptum est *ὑλᾴν*, Schneiderus comprobat sed exempla illa infirmant.

Hactenus enumeravi verba homerica; nunc de iis agam, quorum usus post Homerum increbuit sed terminatio nihilo secius immutabilis est: *ἐνδιάει* Opp. Cyn. IV. 81. *ἐνδιάειν* Christod. Ecphr. 121. *ἐνδιάοντες* Nonn. Par. I. 196. XX. 14. et aliis locis a Ruhnkenio collectis v. Matthiae Animm. ad H. H. p. 459. *σταλάει* Apollon. IV. 1064. Anth. IX. 208. Opp. Cyn. III. 370. IV. 198. et 324. *σταλάουσι* Androm. Galen. T. XIV. p. 37. Nonn. XXXVIII. 434. *σταλάουσα* Plan. CLXX. Nonn. XIV. 174. Christod. Ecphr. 110. *σταλάοντα* Anth. V. 237. quorum immemor Vossius in Arat. 965. *σταλόωντα* edidit; *χλοάουσι* Opp. Hal. I. 24. Nic. Th. 569. Anth. XII. 195. Nonn. XXXI. 211. XXXIII. 37. *χλοάειν* Anth. XIV. 126. cum participio *χλοάων, χλοάουσα* Nic. Th. 30. P. Silent. Soph. 289. Nonn. XIV. 74. nunquam vero *χλοόωντι*, quod Graefius XLVIII. 389. vulgato *χλοάοντι* praeferre meditabatur. — Ad alterum genus, epenthesi affectum referenda sunt *ἀφριᾴ* Opp. H. I. 771. *ἀφριόων* V. 183. Quint. VI. 221. Nonn. XXXVII. 300. *ἀφριόωσα* I. 153. *γαληνιόων* Oppian. Anth. Ioann. Gaz. 225. *ἐρευθιόωσι* Opp. *ἐρευθιόων* Nonn. *ἐρυθριόωσα* (*ἐρευθ.*) Mus. 161. *εὐδιόων* Arat. Apoll. Opp. pro quo in Thes. perperam *εὐδιάων* scribitur, *κατηφιόων* — *όωσα* Quint. et saepissime Nonnus, [3]) *κεδόωνται* Apollon. IV. 500. *κελαινιόωσι* Opp. *κελαινιόων* Nonn. *ἀκροκελαινιόων* Hom. *κελαινίοωσα* Io. Gaz. I. 354. *λοχόωσι* Quint. III. 76. *λοχόωντες* Opp. Cyn. III. 454. Tryph. 187. *μυδόωσι* Nic. *μυδόωσα* Apoll. *πλαδόωσα* Apoll. Nic. *σφριγάᾳ* Opp. Cyn. III. 308. pro quo Schneiderus *σφριγᾷ* incuriose edidit, *σφριγόωντες* Christod. 105. *σφριγόωσα* Apoll. III. 1258. Nonn. I. 352. XII. 317.

§. 2. Non exiguus est numerus verborum quae ab aliis aliter ac ne ab iisdem quidem semper eodem modo formantur.

---

3) *Κατηπιόωντι* Paraphr. XX. 13. vel pro *κατηφιόωντι* scriptum est vel pro *κατωπιόωντι*, quo Quintus utitur. Idem vitium in Dion. XXXVII. 701. correxit Hermannus.

Homerus quidem uno modo *ἀντιόω, ἀντιόων, ἀντιάαν, ἀντιάασθε* locis plurimis et aequaliter plerique insequentium Nic. Th. 77. Arat. 1014. Opp. H. II. 325. III. 242. Quint. III. 59. IV. 191. Nonn. VI. 25. et all. locc. eademque forma Apollonius circiter vicies usus est sed idem bis, quod mirum, primitiva *ἀντιάει* IV. 1675. et *ἀντιάοιτο* II. 804. quicum discrepat *ἀντιόῳτο* I. 470. Ejusdem inaequalitatis reus est Lithicorum auctor, si *ἀμφαφάεις* scripsit 522. et *ἀμφαφόων* 248. *ἀμφαφάασθαι* 187. quae verbi forma ab Homero prodita multo plures habet testes *ἀμφαφάᾳς* Nonn. XXIV. 298. *ἀφόωσι* Opp. H. V. 239. *ἀφόων* Anth. XI. 366. Quint. IX. 246. Nonn. XI. 168. *ἀφόωσα* XLI. 406. Christod. 109. Homerica *βιόωνται* et *βιῴατο* adoptarunt Apollonius et Oppianus Hal. II. 48. III. 284. sed Nicander Al. 361. anteposuit integrum *βιάοιο*. Pro *βοάουσα* Coluth. 329. Bekkerus recepit codicis Mut. scripturam *βοόωσα*, idque unicum verbum est, cujus regulam a grammaticis traditam invenimus: *τὰς μετοχὰς τῶν τῆς πρώτης συζυγίας οἱ Ἴωνες διαιροῦσι, φρονῶν φρονέων· βοῶν δὲ οὐκ ἐθέλει διαιρεῖσθαι· τὰ γὰρ τῆς δευτέρας φεύγουσι τὴν διαίρεσιν πλὴν ὀλίγων* Joann. de Dial. 374. qui quod de *βοάων* dixit, idem valet de ceteris inclinamentis; nam Homerus idemtidem *βοάᾳ, βοόωσι, βοόωντα*, et ad hoc exemplum ceteri Arat. 1003. Nic. Al. 457. Bion. I. 24. Apoll. I. 1272. Quint. I. 322. *Γοάουσι*, quod Wellauerus Apoll. III. 395. ex potioribus libris pro *γοάασι* (sic) reposuit, congruit cum homericis *γοάοιμεν* et *γοάοιτε*, nec discrepant *γοάεις* Anth. IX. 70. *γοάει* Mosch. III. 88. Opp. H. III. 407. et doricum *γοάοντι* Mosch. III. 24. a quibus dissonantia sunt participia *γοόων, γοόωντες, γοόωσα* apud eundem Homerum ejusque sectatores Quint. VII. 342. Nonn. XI. 355. Anth. IX. 481. Sed pro *γοόωσα* Anth. VII. 467. in Plan. *γοάουσα* scriptum est. Pro *διχόωντι* Arat. 512. ante Vossium legebatur *διχάοντι*, cui et libri refragantur et tria alia poetae exempla. Homerus uno loco Od. VII. 319. utitur participio *εἰςελάων* et *ἐξελάων* sed aliter infinitivo *ἐλάᾳν*, cujus supra decem sunt exempla; ad Od. VII. 319. ubi *ἐλόωσι* vulgatur, adscriptum est *τινὲς ἐλάωσι ἀντὶ τοῦ ἐλαύνωσι* de qua subjunctivi forma postea dicetur. Quae vett. edd. Hesiodi praebuerunt *ἐλάειν* et *ἐλάουσι*, nunc

exemta sunt, sed post eum haec forma increbescit ἐλάω Apollon. III. 411. ἐλάει Anth. XIV. 14. ἐλάουσι Maneth. VI. 634. Sibyll. III. 239. ἐλάων H. H. in Merc. 343. Tryphiod. 625. ἐλάοντες Arat. 1111. Apoll. II. 80. et 375. Man. VI. 407. ἐλάουσα Emped. 343. Callim. Lav. 141. rarius ἐλάᾳ Anth. Plan. 336. ἐλόωντες Opp. H. V. 242. 260. 389. Cyn. I. 267. ἐλόωσι Il. V. 435. sed idem in utroque carmine etiam altero utitur ἐλάει Il. I. 203. IV. 378. ἐλάοιεν Cyn. IV. 72. ἐλάοντες Il. III. 574. quibus in locis nulla est librorum differentia. Praeter ἐρᾶν et ἐρᾶσθαι poetis consueta sunt ἐράω Bion. XVI. (XI. Mein.) ἐράουσι Opp. Cyn. I. 238. sed tertiae rationis unum habeo documentum ἐράασθε homericum, pro quo apud Hesychium ἐράεσθε scriptum est. Ἑδριάει Theocr. XVII. 19. dubito num alibi reperiatur; nam ut Homerus ἑδριόωντο et ἑδριάασθαι frequentavit, sic etiam Apollonius illud saepius, hoc semel scripsit I. 328. et activum ἑδριόων II. 1039. III. 170. Orph. A. 802. Nonn. IV. 75. XXVII. 242. Coluth. 15. ἑδριόωσα Jo. Gaz. I. 70. Ἑψιάουσα Anth. V. 288. sed ἑψιάασθαι et ἑψιόωνται Hom. Apollon. Callim. Nonn. X. 326. XXII. 37. Ἰχθυάοντες Hesiod. sed ἰχθυάᾳ Hom. et Opp. Hal. I. 426. nec minus cum homericis κερόωντο et κεράασθε, cumque κερόωσι Anth. XIV. 133. discordat κεράων Nic. Al. 321. Κομόωσι, κομόων, κομόωσα apud Homerum, Apollonium, Theocritum, Opp. Cyn. II. 209. Nonn. XII. 164. XIII. 324. XVIII. 249. XLIII. 109. ita inveterata sunt ut nullum alterius scripturae vestigium emergat; quodque in cantilena illa Anacreontia LXII. (LXIV. ed. Mehl.) legitur κομάει, ne minimi quidem momenti instar habet. Κυδιάουσα in H. H. in Cer. 170. Vossius suspicatur in κυδιόωσα mutandum esse, quia hoc et κυδιάων nunquam inveniatur, sed resistit κυδιάεις Coluth. 117. et Apollon. IV. 283. qui tamen in I. 174. ad homericam formam revolvitur qua et Hesiodus et plerique recentiorum usi sunt Quint. I. 145. V. 88. Nonn. VIII. 389. XLVIII. 880. etc. Aliquanto crebrius est μειδιάει H. H. in Ven. X. 3. Orph. Lith. 244. Anth. IX. 157. X. 6. H. H. in Bach. VII. 14. sed id quoque pars major poetarum homerico more figurat μειδιάᾳς Apoll. III. 129. μειδιάᾳ Opp. H. III. 228. μειδιόων et μειδιόωσα Theocr. VII. 20. Opp. Cyn. I. 15. II. 246. Nonn.

X. 291. Coluth. 37. *Μεσημβριόωντος* Apoll. II. 139. *μεσημβριάοντος* P. Silent. in Anth. IX. 764. Sed Nicander in uno adeo eodemque verbo ita fluctuat ut modo *πεδόωσι* scribat Ther. 427. modo *πεδάει* Al. 125. pro quo Moschus *πεδάᾳ* posuit II. 4. Integram et illibatam formam servat *πελάει* Arat. 74. et 271. Opp. Cyn. I. 514. Hal. V. 115. *πελάουσι* I. 489. *πελάων* V. 443. oracul. ap. Porphyr. V. Plot. p. 12. *πελάουσα* Nic. Al. 498. *πελάειν* Opp. V. 496. ut dubitari possit num recte Schneiderus in L. II. 431. ex duobus codd. receperit *πελᾶᾳν*, quod in H. H. in Bach. VII. 44. nec alibi scriptum est. *Περάουσι* et *περάων*, quae Hermannus ad H. H. in Merc. 133. verbo transitivo *περάσαι* attribuit, aut oculos meos fugerunt aut non leguntur omnino; sed modo *περᾶᾳν* pro *περνάναι* Il. XXI. 454. Intransitivum per omnes aetates unam habet speciem *περόω, περάᾳ, περᾶᾳν* ap. Hom. Arat. Apollon. Orph. Lith. 575. Opp. Cyn. II. 218. Quint. II. 51. Maneth. II. 89. quorum tenorem interrumpit *πέραον* Hom. et Anth. App. CCCLXXIX. *τούτου περάει σώματά πάντα βέλη·* nam hoc non alia ratione accipi potest quam Quint. XIII. 96. *μελίαι διὰ νῶτα πέρησαν·* sed de Nonn. I. 125. *τοῖον ἔπος περόων* ambigas licet utrum *προφέρων edens* significet an *περαίνων*. Homerico *σκεπόωσι* Theocritus XVI. 81. substituit *σκεπάουσι* sed illius ductum sequitur *σκεπόωντες* Nonn. XXXVII. 556. *Σκιάουσα* Orph. Arg. 1130. Wernickius ad Tryph. v. 372. dubitabat an *σκιόωσα* scribendum sit quo Homerum, Apollonium, Quintum et Nonnum uti ostendit; sed idem tamen Apollonius *σκιάει* probavit I. 604. et praeter eum Nicander Ther. 30. Anth. X. 13. *σκιάειν* Arat. 736. P. Silent. Soph. 656. *σκιάουσα* Quint. II. 479. *σκιάουσι* Opp. Cyn. II. 593. Hal. I. 625. *σκιάοιτο* III. 467. sed *σκιόωνται* Aratus 599. Eidem Arato placuit *σειριάει* scribere 331. cui convenit participium *σειριάοντα* Apollon. II. 269. Nonn. V. 269. XXXVIII. 357. *σειριάουσα* Joann. Ecphr. 347. sed *σειριόωντος* Opp. Cyn. IV. 338. Schneiderus edidit Brodaei conjecturam sequens pro *σειριόεντος*. *Στιχάει* Hesych. EM. et Suid. pro usitato afferunt sed poetae semper altero utuntur *στιχόωσι* Apollon. Arat. Orph. Lith. 269. Nonn. XXV. 399. XXVI. 223. *ἐστιχόωντο* Hom. Nonn. Paraphr. IV. 206. XXXIV. 255. In

Orph. Arg. 1139. e cod. Mosq. pro τηλεθάοντα nunc ascitum est τηλεθόωντα idemque Opp. Hal. III. 418. e libro Sylburg. convenienter dativo v. 53. Sed in hoc verbo Homerus ipse parum sibi constat; nam in Iliade semel τηλεθάοντες legitur, in Odyssea bis τηλεθόωντα, in utroque carmine saepius τηλεθόωσα. Sic et apud Quintum modo τηλεθόωντα I. 399. modo τηλεθάοντα IV. 424. IX. 198. XII. 121. apud Dionysium 1079. τηλεθάουσι et brevi intervallo post τηλεθόωσι 1127. sed singularis numeri unum modo cognovi τηλεθάει Anth. IX. 437. et 663. Τροχάει Mosch. VII. 15. Arat. 227. τροχάων Anacr. XXIX. 6. Maneth. VI. 75. τροχάουσα Maxim. 5. Io. Gaz. II. 68. multi et saepissime in quarto pede, de quo jam dictum est, sed τροχόωσι idem ille Aratus tribus aliis locis, τροχόωσα Nonn. VI. 235. XVIII. 2. Χαλάουσι Nic. Al. 439. χαλόωσι Opp. H. II. 451. postremo participium (nam alium modum non reperi) χνοάων Theocr. XXVII. 49. et pluribus locis quos Wernickius indicat ad Tryph. p. 169. in Adnot. et χνοόωσα Tryph. 343. si hoc recte pro χνοόεσσα e cod. restitutum est. Ab his angusto intervallo disjungo verba, quorum exempla minus densa sunt partim ejus figurae, quae contractionem antecedit ἀοιδιάει Hom. βριάει Hesiod. ἀροτριάοντι Callim. Dian. 161. σελάοντες Hesych. σελάοντος Nic. σελάειν Gregor. Carm. II. p. 43. ed. Bill. partim ejus quae contractionem sequitur: ἀραχνιόων Ioan. Gaz. Ecphr. I. 343. ἀραχνιόωσα Nonn. XXXVIII. 14. βυθόωσα Nic. γλαγόων Anth. IX. 384. γαυριόωντο vel γαυριόωντες Theocr. γειτνιόωσα Anth. App. CX. δειδιόωσα Ioann. Ecphr. II. 46. (666.) δερκιόωνται Hesiod. ἐγγυάᾳ Anth. Plan. CIX. ἐγγυάασθαι Hom. ἐμπολόωντο Hom. ἐπανθιόων Apoll. III. 519. quod Meinekius Com. Fr. II. 751. paulo audacius in ἐπιχνοάων mutavit; ζαλόωσα Nic. Th. 252. καπνιόωσι Apoll. καρδιόωντα Nic. Al. 19. et 594. κελευτιόων Hom. κυλοιδιόωντες Theocr. κυρτιόωντες Maneth. λιθόωσα πολύλιθος Hesych. μαλκιόων Arat. μαστιόων, μαστιχόων et μυλιόωντες Hesiod. μηνιόωσι Apollon. ξανάᾳ Nic. Th. 383. ὀκριόωντο Hom. ἐποκριόωσι Nic. ὀργιόωντες (pro ὀργιάζοντες) Maneth. IV. 299. παμφαλόωντες Apollon. et Erycius v. Jacobs. Catall. Poett. Epigr. 892. πλανόωνται Hom. πνευστιόων Anth. X. 382. ὑλακόων

12 *

Opp. Cyn. III. 281. IV. 367. ὑλακτιόωντες Quint. II. 375. ὑπτιόωσα Arat. φονόωντες Tryph. 616. φλιδόων et φλιδόωσα Nic. Φλιδόωντο διεσπῶντο Hes. φριμάᾳ Opp. Cyn. I. 490. φυλλιόωσα Arat. χολόων Nic. Th. 140. [4]) Verborum, quae in hunc coetum confluxerunt, pars longe maxima ex participiis constat, quae num ex se nata sint generatione, ut physici vocant, aequivoca an ceterorum modorum exempla communis Graeciae ruina oppresserit atque obruerit, quaerere insolentiae est. Sed illud tamen multis rebus cognosci potest poetas de versu concinnando satagentes, ubi adjectivum non in tempore sese offerret, sine intervallo participium arcessivisse sic ut scenici deum ex machina solent. Nec ullum genus vocabulorum a librariis saepius confusum aut ad dignoscendum difficilius est. Apud Homerum quidem Il. I. 157. οὔρεά τε σκιόεντα θάλασσά τε ἠχήεσσα Aristarchus edidit σκιόωντα, quod nemo probavit; nam et concinnitatem membrorum turbat et activa forma σκιόω Homero inusitata non minus quam ὀκριόω, cujus participium λίθος ὀκριόων Apollonius in Lex. quasi homericum affert fortasse memoriam sequens, nam apud hunc ὀκριόεντα legitur. Quod Schol. Od. IV. 227. pro φάρμακα μητιόεντα scribi ait μητιόωντα, sententiae repugnat. Sed num VI. 87. ῥυπόωντα (εἵματα) scribatur an quod Schol. ῥυπόεντα, nihil interest, nisi quod adjectivum semel legitur idque in extremo demum libro. Gravior vero est doctorum dissensio de Hes. Sc. 289. ubi aristarum capita crassescentia vocantur κορυνιόωντα πέτηλα vel ut in aliis libris scriptum est κορυνιόεντα, quorum neutrum probat Goettlingius; „nam κορυνιόεντα, inquit, unde „iota habeat, non apparet, κορυνιόωντα autem et κορωνιόωντα „(nam haec quoque affertur lectio) habenda essent in desi„derativis ut φαληριόωντα Hom. quorum nullus hic locus est; „hinc puto poetam scripsisse κορυνώεντα aut κορυνήεντα.“ Equidem neque κορυνιόεντα rejecerim neque κορυνιόωντα. Nam illi simile est ἀφριόεις iota epenthetico auctum ap. Nic.

4) Σηπόωντο ὁρμὴν ἐλάμβανον Hesych. ex poeta epico sumtum videtur, qui vel σηπιόωντο scripserat id est ὁρμὴν ἐλάμβανον τοῦ σήπεσθαι vel ἠπιόωντο.

et Antipatr. et κορσιόεις Orph. Lith. 492. cui dubito num recte κορσήεις substitutum sit; [5]) homericumque τειχιόεις a τεῖχος multo potius quam a τειχίον derivatum πλεονασμῷ τοῦ ι EM. 756, 17. [6]) desiderativae autem potestatis verbum ab illo loco alienum non esse ostendit φυταλιαὶ φυλλιόωσαι Arat. Κορυνώεις certe repugnat Grammaticorum praecepto adjectiva in ωεις exeuntia antepenultimam longam habere [7]) quae syllaba apud antiquiores quidem poetas in primitivo κορύνη semper brevis est ac si in κορυνιόεις et κορυνιάων producitur, necessitati servitum esse apparet, sed pro κορυνώεντα, si nihil aliud suppetebat, ἄδην κορυνεῦντα dici poterat ut λωτεῦντα. Pro ἐσχατόωντα non uno in loco scribitur ἐσχατόεντα damnatum Bernhardio ad Dion. v. 65. et Meinekio ad Theocr. VII. 77. neque ego usitatum fuisse defendam;

---

5) Agitur hoc loco de lapide cui in epigraphe capitis nomen est κορυφώδης, quae terminatio consuetudini propior sed vis eadem est. Sic se habent θυόεις et θυώδης, θολόεις et θολώδης, θανατόεις et θανατώδης etc. cumque poetico illo κορυνιόεις, si Hesiodus ita scripsit, congruit κορυνώδης apud Theophrastum.

6) Similiter iota abundat ante terminationem secundae declinationis φοινικιοῦς Aristot. de Col. V. 795. a. 2. et βατραχιοῦς.

7) Ἐλαφώεις montis nomen in codd. Aristot. rectius scribitur Ἐλαφόεις ut Πυξόεις, Ὑψόεις. In Epim. Cram. I. 12. EM. 34, 39. et Gud. ἐρώεις aut in ἐριοτώεις mutandum aut prorsus delendum est; quis enim credat Grammaticos, quum πηλώεις vel ὠτώεις afferre possent, vocabulo ignoto et regulae contrario usos esse? Nec ullum ejus vestigium apparet in praeceptis antiquorum Herodian. π. Μον. 14. Exc. Cram. III. 401. Κερώεις κερώεσσα Theodosius commentus est Gramm. p. 68. Λεχῶεν ὑλῶδες βοτανῶδες Hes. literarum ordo indicat λεχόεν scribendum esse; quod sequitur Λεχοέσας κατακοιμισθείς huc mutandum videtur λεχοέσσας κατακοιμισθείσας, a λέχος ut θύος θυόεις, κρύος κρυόεις. In Nonni Par. (non Dion.) XVIII. 127. εἶδον ἐγὼ δενδρώεντος ὁμέστιον ἔνδοθι κήπου, Passovius ἐγὼ expungens duos in principio spondeos compegit, quod Nonno inausum et intolerabile; nam ὑμείων παῖς οὗτος IX. 95. non sic scriptum esse oportuit sed ut XIII. 128. νῦν πάϊς ἀνθρώπου. Wernickius correxit εἶδον ἐγὼ δρυόεντος. Nec alienum fuerit εἶδον δὴ δρυόεντος vel δροσόεντος. Non magis probari possunt ἀμυδρώεις et δινώεις, quae edd. vett. Nicandri et Eurip. praebent; nam eadem adjectiva in ηεις et ωεις terminari non constat. In Nonn. Dion. XXX. 56. editionum vett. una λυσσώεντι, altera λυσσήεντι, Graefius λυσσώωντι.

nam ab *ἀγκύλος* quidem et similibus propagantur *ἀγκυλόεις, βροτόεις, δουλιχόεις, δαιδαλόεις, καμπυλόεις, λαλόεις, μεσόεις, μηλινόεις, ξενόεις, ὀβριμόεις, νηπιόεις*, sed ab *ἔσχατος ἐσχάτιος* ut ab *ὕστατος ὑστάτιος*, ab aliis eodem modo terminatis *μεσσάτιος, δευτάτιος, νειάτιος, ὁσσάτιος*. Pro *ἀχλυόεντι* Arat. 912. duo codd. *ἀχλυόωντι* praebent, quod Vossius praefert; *σειριόεντος* Opp. Cyn. IV. 338. Schneiderus, quia alibi non invenerat, in *σειριόωντος* mutavit, *χλιόεντι* Nic. Al. 110. in *χλιόωντι* sed hoc auctoritate codicum, nam ad sententiam utrumque pariter aptum. In Ther. 252. *χειμερίη ζαλόωσα χάλαζα* si scriptum esset *ζαλόεσσα*, tantumdem valeret; ac nescio an hoc interpretatus sit Scholiographus *χιονίζουσα ὥςπερ κρύος ζαλόεν*. Pro *βρόχον ἀγχονέοντα* Maneth. I. 317. Schaeferus *ἀγχονόεντα* optavit, Riglerus *ἀγχονόωντα*. Tryphiodoro 343. Wernickius e cod. restituit *χνοόωσαν χάριν ὄμβρου* pro *χνοόεσσαν*. Sibylla si saperet, non *δύναμις φλογέουσα* se scripsisse affirmaret III. 72. sed *φλογόεσσα*.

§. 3. Trium formarum, quas verba secundae conjugationis per vices alternant, duae modo concessae sunt iis quae in *οω* exeunt, contracta et distracta; quae vero contractam natura antecedit, non legitur nisi forte in duobus modis obliquis; *ἀρόουσι* admisit poeta deterrimae notae Gregorius Naz. Carm. II. 43. Aratus vero certissime non *τυπόουσι* scripsit, quod Vossius ei tribuit v. 169. (171.) sed diphthongo *ου* in *ω* corrupta *τυπόωσι*, ut Eratosthenes Fragm. p. 144. ed. Bernh. *πυρόωσι*, Apollonius I. 196. *ἀρόωσι*, Callimachus Fragm. CLXXXIII. eodem intellectu *φαρόωσι*, Dionysius in Bassaricis ap. Steph. s. *Δαρσανία—πέπλα γυναῖκες κροκόωσιν* id est *κρόκας ἐμβάλλουσι*. In passiva forma *ἀστερόωνται* Arat. 548. et *δηιόωνται* apud Homerum et Quint. IV. 244. Nusquam vero *ἀρόεις, ἀρόειν* vel simile quidquam. Participiorum nominativi *ἀρόων* Hes. Opp. 448. *βιόων* Anth. XV. n. 41. *τυπόων* Nonn. VI. 21. Ioann. Geom. Paradis. XLVI. 433. per se ancipites si ex indicativo, ut par est, aestimantur, non *ἐντελεῖς* sunt sed ex contractis orti. Et hinc proficiscuntur obliqui *ἀρόωντα* Nonn. IX. 236. *δηιόωντα* Quint. II. 397. *μεσόωντα* Maneth. IV. 65. cf. Praefat. *πτερόωντι*

νόῳ in Gregorii epigr. Anth. VIII. 91. Jacobsius interpretatur *menti quae dat quasi alas* ut a πτερόω ductum; Muratorius vero πτερόεντι edidit. Reliquorum modorum exempla ita rara sunt ut regula non appareat. Subjunctivum non contractum ἀρόῃς legimus Hes. Opp. 479. sed codd. praebent optativum diectasi effectum ἀρόῳς. Hoc Hermannus approbavit, cui non opponam quod Goettlingius infert, Graecos hac optativi figuratione non usos videri quia eadem sit subjunctivi facies. Etenim hac ambiguitate etiam tertia persona numeri singularis laborat quae in tribus modis eadem est. Neque non dubito num modi dubitativi secunda persona in οῳς exiens reperiri possit. Interim optativum quoque hujusmodi demonstrare non possum, nisi forte latet in Nicandri Ther. 81. εἰ λιπόοις εὐήρεα γυῖα. In cod. Paris. scriptum est λιπῴῃς quasi optativus verbi λιπάω atticus. Id autem admitti nequit quia λιπάω habet intransitivam significationem τοῦ λιπαρὸν εἶναι, hic autem locus flagitat activum *ungere*. Quocirca aut λιπόοις scribendum, quod Schneiderus ex compluribus libris recepit, aut, si optativo forma nativa non conceditur, λιπόῳς a verbo λιπόω, etsi hoc alibi non invenitur sed λιπαίνω et λιπάζω. Si λιποῷς legeretur, is subjunctivus foret similis Aristarcheo σοῷς, si λιπῷς, alteri Aristarchi scripturae σαῷς v. ad Buttm. 296. Verbi medii optativus est χολῷτο Theogn. v. 325. pro χολοῖτο, ex χολόοιτο contractus ut τιμῷτο. Multo crebrius sese offerunt secundi ordinis optativi per omnes tres formas vagantes; frequentissime quidem primae ναιετάοις H. H. in Cer. 39. ἐράοι Opp. Hal. III. 48. ἐλάοι Man. VI. 711. γοάοιμεν Hom. γοάοιτε Anth. VI. 237. ἐράοιτε Callim. Fr. CVII. γοάοιεν Hom. γοάοισθε Mosch. III. 3. τροχάοιντο Arat. 815. Secundae ἀμῷς Theogn. 107. τρυπῷ Hom. ἀμῷεν et σκιρτῷεν apud eundem, ad haec ὁρῷτο et βιῴατο. Tertiae ὁρόῳτε, τρυγόῳεν, εὐχετοῴμην Hom. ὁροῷο (sic) Maxim. 389. ἀντιόῳτο Apollon. μηχανόῳτο Oppian. Hal. IV. 439. etc. Subjunctivorum item forma triplex in usu est; naturalis τροχάῃ Man. VI. 86. ὑπτιάῃσι Arat. 794. σκιάῃσι 863. κρεμάῃσι Nic. Fr. II. 42. περάῃσι Maxim. 503. et 578. διεξελάῃσι in cod. Vat. Apollon. III. 879. pro διεξελάσῃσι, et γελάῃ Mosch. I. 20. nuper assumtum pro γελάᾳ. In passivo ἐλάηται Oppian.

H. II. 14. *ἐράωνται* Bion. VIII. 1. Altera contracta *εἰ κὲν ἐᾶς* Hom. et multa similia; tertia poetice diducta *εἰ κ' ἐάᾳς* Od. XI. 110. *εὖτ' ἂν περόωσι* Oppian. H. I. 49. *ὄφρ' ὁρόωσι* Quint. XIII. 167. et alia pluralis numeri, unum medium Hes. Opp. 240. *ὅςτις ἀλιτραίνῃ καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται* hoc est *μηχανάηται*.

§. 4. Si quis exempla hac disputatione comprehensa a capite usque ad extremum relegerit, intelligat necesse est *o* micron et alpha breve ante *ω* et *α* longum non aliter interseri nisi hae longae vocales conflatae sint ex brevi vocali, quae ad substantiam verbi pertinet, et monophthongo diphthongove, quae ad terminationem, *ὁρά—ω ὁρῶ ὁρόω, ὁρά—εις ὁρᾷς ὁράᾳς, ὁρά—ουσι—ὁρόωσι, ὁράοιτε—ὁρόῳτε*, si vero duae breves in unam longam confluxerint, nullam fieri interpositionem nisi consonantium pondus accedat. Itaque *ὁράατον* non dicitur, quia *ὁρᾶτον* ex *ὁράετον* contractum est, et sic ceterae pluralis personae praeter ultimam quae diphthongum in paralexi habet. Eademque ratione totum excluditur imperfectum, quia literam alpha brevis insequitur vocalis ut *ὕλαον*, et imperativus communis formae, non atticae (ut *ἀντιοώντων*) postremo participii genus neutrum ut *τηλεθάον* Hom. *σταλάον* Arat. 962. non *σταλόων*. Huic regulae quae adversantur perpauca sunt et non magnae auctoritatis: *πότε τρυγόωμεν ὀπώρην* Nonn. XLII. 297. quod pro conjunctivo haberi potest ut *πότε σπείρωμεν ἀρούρας* v. 288. duoque ad Buttm. 28. allata, *ἐλάατε* et *ὁράατε*. Tertiam personam Buttmannus in Gramm. I. 482. Homero inserere meditatus est; nam in Od. XX. 347. *οἱ δὲ γναθμοῖσι γελοίων ἀλλοτρίοισι* scribi jubet *γελώων* id est *ἐγέλων* (*ἐγέλαον*) quia *γελοιᾶν* non ridendi habeat significationem sed jocandi. Verum hoc ex uno illo H. H. loco nequaquam clare apparet et si quod fuit inter utrumque discrimen, tamen non necesse est ab omnibus constanter custoditum esse. Participiorum vero casus obliqui *ὁρόωντες* etc. duplicem excusationem habent, unam quod a nominativi *ὁρόων* similitudine abstrahi non potuere, alteram quod vocalis fulcitur positione; idemque fit in personis verbi passivi, cum in indicativo praesentis *δηριαάσθων, ἀγάασθε* et *ἐράασθε*, tum in imperativo *εἰψιαάσθων, κεραάσθων*, infinitivo *μνάασθαι, αἰτιάασθαι*, et in imperfecto *ἠγάασθε*,

ἠγοράασθε, ἀντιάασθε, *κεροόωντο, ἠγορόωντο, quae omnia sunt ejusdem Homeri. Primae vero personae, cujus terminatio est αομαι, exempla nulla, tertiae et numero pauca et minime antiqua βρυκανάαται Nic. Al. 221. εἰςοράαται Oppian. Cyn. III. 67. Orph. Fr. II. 12. μηχανάαται Sibyll. V. 125. et 171. quorum verborum haec una forma versui non repugnat. Verba tertiae declinationis quum non in α et ω sed in οι et ου contrahuntur praeterquam in nonnullis personis conjunctivi, natura sua ab hac epenthesi abhorrent sed interdum tamen huc relabuntur per quandam quasi synecdromen ut Grammatici volunt, ἀρόωσι ut ὁρόωσι, δηιόῳεν ut τρυγόῳεν. Causa forsitan fuerit persona tertia, cujus ad cogitatam speciem ἀρόονσι si quis animum referret, nihil admodum intererat utrum consonam refractariam in diphthongum mutaret ἀρόουσι (ut ἱέενσι ἱεῖσι) an in vocalem longam ἀρόωσι (ut ἱέασι) sed hoc praeferebatur ea re, quod ἀρόουσι omniaque non contracta a consuetudine abhorrent.

§. 5. De nonnullis controversia est utri ordini adscribenda sint. Homeri verba ἐσχατόωντα, ἐσχατόωσα et ἐστρατόωντο Buttmannus §. 105. Adn. 6. a praesentibus in οω exeuntibus repetenda esse statuit quia a nominibus ἔσχατος et στρατός propagata sint. Mihi tamen omnem verborum hujusmodi perlustranti nullum obvenit quod cum illis et etymi ratione et significationis perfecte congruat. Nam ab his, quae cum ἔσχατος maximam similitudinem habent πύματος, ὕστατος, ὕπατος, μύχατος, νέατος, μέσατος aut nulla sunt verba aut in ευω deducta. Στρατοῦσθαι semel legitur nec sine codd. dissensione sed terminatio a sententia loci Aeschylei non aliena; Στρατᾶσθαι cum ψατᾶσθαι (v. Diss. IX. §. 3.) hactenus congruit quod utrique communis est character verbalium, alioqui ignotum. De illis quidem Grammatici morose tacent, neque de ἐρχατόωντο, κατηπιόωντο et δυόωσι consilii sui copiam fecere. Illi in Prolegg. 522. apposui nomen ἑρχάτης et ἑρκάτη ab εἴργω derivatum ut ab ἅπτω ἁπάτη, quo deducimur ad praesens ἐρχατάω, ut a ναιέτης ναιετάω, λαμπέτης (καλλιλαμπέτης, ἐριλαμπέτις) λαμπετάω. Ἠπιάω non extat nisi in Gloss. Graecolat. ἠπιῶσαι vero apud Hippocratem intellectu quidem neutrali sed hoc non obstat quominus huic verbo activa quoque concedatur significatio; ad

mitescendi notionem, quae homerico verbo subjecta est, ἠπιᾶσθαι et ἠπιοῦσθαι pariter conveniunt. Δυόωσι, quod ill interpretantur εἰς δύην ἄγουσι, propter hanc factitivam potestatem probabilius ad δυόω refertur quam ad δυάω. Ver simile est haec omnia ab antiquis Grammaticis curiose quaesita et disputata esse, sed nobis nihil amplius innotuit quam illud minusculum adnotamentum Schol. Il. III. 266. ἀπὸ τοῦ στιχόω ἐστιχόουν (sic) ἐστιχώμεθα (sic) ἐστιχόωντο· cui contrariam sententiam profitetur Eustathius p. 179, 34. ὡς τοῦ στείβω ὁ ἀόριστος ἔστιβον καὶ μέλλων δεύτερος στιβῶ, ἀφ᾽ οὗ ἐξ ἀναδρομῆς ἐνεστὼς δευτέρας συζυγίας ὁ στιβῶ, οὕτω στείχω στιχῶ ἐστιχόωντο et Suidas Hesychiusque Στιχάει πορεύεται, quod fortasse poetarum epicorum aliquis scrupuloso illi ὁμοστιχάει assimilavit. Alia conjugationis indicia desunt, neque argumentum praebet significatio; nam στιχόωσι et de euntibus dicitur Orph. Lith. 269. Mosch. II. 138. ubi Meinekius ex optimis codd. στείχουσι reposuit, et de rebus quae κατὰ στίχον collocatae sunt φηγοὶ ἐπ᾽ ἀκτῆς ἐξείης στιχόωσι Apollon. I. 30. ἐν δὲ γενείῳ τρίστοιχοι ἑκάτερθε περιστιχόωσιν ὀδόντες Nic. Th. 442. νῆες — περιστιχόωσιν ἀμοιβαδὶς γείτονες ἀλλήλῃσι Nonn. XXVI. 222. utrumque congruens homerico ἐστιχόωντο. Id secundae conjugationi attribuendum videtur; nec minus, quod semel legitur, ἐγρηγορόων, etsi ἐγρηγοράω non magis notum est quam ἐγρηγορόω, sed solum ἐγρηγορέω et id apud scriptores non admodum antiquos. Ἀγριόωντα ταῦρον id est ferocientem Opp. Cyn. II. 49. pro quo in nonnullis codd. et edd. ἀγριάοντα scriptum est, in Thes. perperam ad ἀγριόω refertur. Κροκόωσι in versu Dionysii supra ad κροκόω revocavi, sed κροκόωντες κόρυμβοι Nic. Fr. II. quum pro κροκίζοντες vel κροκόεντες positum sit, convenientius videtur verbo κροκάω, quo Thes. caret. Hujusmodi captiunculas ille plurimas objecit: ὅταν σκιρόωσι vel σκυρόωσι βόες Ther. 75. a verbo ignoto σκιρᾶν vel σκιροῦν, duoque synonyma σκοτόωσι Alex. 35. pro σκοτοῦνται sive σκοτοδινιῶσι positum et ὑποζοφόωσα οὐρή pro ζοφόεσσα vel ζοφοειδής Ther. 337. Quippe ζοφᾶν et σκοτᾶν non leguntur alibi, ζοφοῦν autem et σκοτοῦν significationem intransitivam non habent; sed fortasse a poeta huc deflexa sunt ut μελαίνειν interdum dicitur pro μελανεῖν

v. ad Aj. p. 383. Non minus ambiguum est *τριτόωσα σελήνη* Arat. 795. cujus verbi nullum aliud exemplum in promtu habemus, sed si aestimemus ex simili *ὑπτιόωσα σελήνη* 788. ad *τριτάω* pertinet; nec diversum praesens habere videtur *διχόωσα σελήνη* 799. quae ab eodem *διχαιομένη* vocatur, sed *διχάω* ipsum nunquam in conspectum venit et potest intelligi luna sese dimidians *ἑαυτὴν διχάζουσα* sive *διχοῦσα* a verbo *διχόω*, quod semel reperi in Hippocr. de Nat. Oss. p. 511. T. I. *ἡ ἡπατῖτις — ἐδιχώθη scinditur* in Thes. omissum; idemque principium convenit passivo *διχόωντο* Apoll. III. 1614. Ac nescio an duo fuerint verba significatione discreta, unum intransitivum *γανᾷν*, cujus usus pervulgatus est, alterum *γανοῦν* illustrare in Arat. 189. *οὔ μιν πολλοὶ ἀστέρες γανόωσι.* Vana vero illa est Eustathii suspicio p. 1618, 52. *τὸ ἀρόωσιν ἔοικε δευτέρας εἶναι συζυγίας· ἣν δ' ἂν καθαρῶς τρίτης εἴπερ ἐγράφετο ἀρόουσι*, nam *ἀράω* verbum nullum est, pro *ἀρόουσι* aut *ἀροῦσι* dicitur aut *ἀρόωσι.* Ac mirum est cur Lexicographi *ἐδεξιόωντο* in H. H. et Apollon. non sub *Δεξιοῦμαι* referant sed thema comminiscantur inauditum *δεξιάομαι.* Quod vero Hesychius suppeditat *Δεχόωντο συνεκάθηντο* fortasse ex libro vitioso sumtum est; nam *λοχᾶσθαι* significat *τὸ εἰς λόχον συγκαθῆσθαι.*

§. 6. Haec verborum secundae et tertiae conjugationis amplificatio, de qua tam multa diximus, quo nomine appellanda sit, nondum satis constitutum est. Veteres in duas abeunt partes. Schol. Il. IV. 1. *ἠγορόωντο ἐκ τοῦ ἠγορῶντο διαιρέσει ἢ μᾶλλον ἐπενθέσει*, nisi *μᾶλλον ἢ ἐπενθέσει* scripsit. [8]) Quam hic epenthesin, Eustathius vero p. 30, 40. *παρένθεσιν* vocat, a Schol. Hes. Opp. 179. adjectio dicitur: *τηλεθόω προςθήκη ὡς ὁρόω*, ab aliis pleonasmus EM. 633, 12. *ἀπὸ τοῦ ὁράοιτε ὁρῷτε καὶ πλεονασμῷ ὁρόῳτε* et p. 178, 33. *ἀφόωντα πλεονασμὸς τοῦ ο*, p. 452, 50. *καγχαλόωσι πλεονασμῷ τοῦ ο ποιητικῶς.* Alteri nomini favent Schol. Od. V. 377. *ἀλόω διαίρεσις τοῦ ἀλῶ, διὸ καὶ βαρύνεται*, et ad v. 129. *ἄγασθε ὡς δύνασθε· δύναται δὲ καὶ μακρὸν εἶναι· οἶδε γὰρ τὸ κατὰ διαίρεσιν ἀγάασθε.* Et EM. 637, 39.

---

8) Populariter loquutus est Schol. Il. III. 387. *ναιέτης ναιετῶ καὶ διαιρέσει ναιτάω*, non ignorans hoc esse *τὸ ἐντελές.*

ἔθος ἐστὶ τῷ ποιητῇ τὰ ῥήματα τῆς δευτέρας συζυγίας διαλύειν εἰς δύο α, ὧν τὸ μὲν πρῶτον συνεσταλμένον, τὸ δὲ δεύτερον ἐκτεταμένον καὶ σὺν τῷ ι γραφόμενον, ὁράᾳς, ὁράᾳ [9]) sed neutrum nomen satis definitum est. Nam dialysin sive diaeresin vulgo vocamus diphthongi vel monophthongi in breves vocales dissolutionem *δῆλος δέελος, κοῖλος κοΐλος, ἆται ἄαται* v. ad Buttm. **124.** quibus *ὁρόω*, quia *ω* integrum permanet, simile dici nequit. [10]) Pleonasmi autem nomen tam multas res tamque dissimiles complectitur ut ipsum definitione indigeat; neque convenit cum illo Technicorum praecepto *οἱ πλεονασμοὶ τὸν τόνον οὐ μεταβάλλουσι* Apoll. de Adv. **570.** *Ἡρωδιανὸς λέγει ὅτι ὁ πλεονασμὸς τὸν οἰκεῖον τόνον φυλάσσει, ἡ δὲ διαίρεσις ἀλλάσσει* EM. **614, 40.** quam regulam confirmat Epim. **316.** duobus exemplis ex hoc ipso genere verborum repetitis *ἠγορόωντο* et *ἐράασθε*, idemque etiam in nominibus *φόως, θόωκος* observari monent. [11]) De nostris doctis aliqui hanc epenthesin epicam nuncupant nomen a potiori, ut dici solet, sumentes; nam exempla, nisi librarii identidem lapsi sunt, fines epicorum excedunt: *ἀμφαφόωσα*

---

9) His in Edd. antiquioribus iota saepe deest, saepius etiam infinitivis, quibus Wolfius olim illud addidit, postea detrahi jussit in Anall. p. 425. T. II. *ὁρᾶν* ex *ὁράεν* ortum ratus, idque in Homeri editione sequutus est Bekkerus. Sed fuisse ullum tempus quo Graeci *ὁράεν* pronunciarent aut ita pronunciatum esse meminissent vereor ut probari possit.

10) Similes essent infinitivi *μνάασθαι, εὐχετάασθαι, μηχανάασθαι*, si alpha postpositivum breve esset, quod veterum Grammaticorum antesignani una voce conclamant: *τὰ γὰρ εἰς θαι ἀπαρέμφατα τρίτην ἀπὸ τέλους ἔχοντα ὀξεῖαν φιλεῖ πρὸ τέλους βραχύνεσθαι, τίθεσθαι, δύνασθαι* Sch. Il. VI. 268. Is fuit antiquae disciplinae rigor; nos affecta alio atque integra et nativa moderamur sono.

11) Regulae obnititur Sch. **Od.** XII. 417. *τὸ θεείου* (sulphuris) *εἰ ἀπὸ τοῦ θείου κατὰ διαίρεσιν, διὰ τί διὰ διφθόγγου; φαμὲν (οὖν) ὅτι πλεονασμός ἐστι τοῦ ε ὡς ἔεις*, nam substantivum *θέειον* proparoxytonon est, eodemque accentu notandus videtur nominativus adjectivi *θεείης* Opp. Cyn. I. 18. id est *θέειος* et substantivi *χεείαις* Nic. Ther. 19. id est *χεεία*. Sed *σταλεηδών* Hes. *πετεηνός* sive *πετεεινός* et *Κομμαγεηνός* Dionys. 877. ne accentum retraherent, fortasse character qui dicitur prohibuit. *Κληηδών* eta non ex abundanti additum habet sed pro *κλεηδών* dicitur ut *μενοινήῃσι* pro *μενοινέῃσι* v. Spitzn. ad Il. XV. 82.

Aret. Diut. Sign. II. 4, 141. ἀμφαφόωντα Cur. Acut. II. 3, 267. γανόωντες Sign. Diut. I. 8, 94. μηχανάασθαι Hipp. de Humor. p. 124. T. I. ῥυπόωντα in Aristippi epistola dorice scripta IX. p. 16. ed. Orell. et tertiae conjugationis ἀξιόωντι in Anonymi Dissert. III. in Opusc. Moral. Orell. 222. ut ea omittam quae Buttmannus ex Herodoto attulit. Res tamen dubia propter crebras librorum discordias et multo frequentiorem contractionis usum, a quo cur aliquoties discessum sit, causa nulla apparet. Interim poeticae quoque figurationis ratio explicari non potest; nam quo loco illi ἐλόω, ἐλάᾳς ponunt, eodem conveniunt ἐλάω, ἐλάεις, et vicissim quae neque integra versum intrare possunt ut ἐλάομεν, neque contracta ut ἐξελῶμεν, ἐξελᾶτε, his illud fomentum non adhibent.

CAP. VI.

De verbis in μι.

§. 1. Ad multiplices illas thematis interpolandi rationes accedit transitio in eam conjugationis formam, quae a Technicis tertio censetur loco. Hujus tres sunt terminationes ημι, ωμι, υμι, omnes illae verbis adjunctae et duae priores puris quidem praeter δίζω δίζημαι, nam ἀχνάσδημι [1]) et si quid hujus simile Aeoles finxerunt excludit operis dispositio et ordo praescriptus. Sed verba in υμι alio loco absolvi in Diss. XI. §. 4. De reliquis, quae olim praelibavi ad Buttm. p. 70. hoc brevior nobis sermo erit quia omnia eadem via decurrunt a verbis vel barytonis vel perispomenis, quorum nonnulla permanserunt integra, pleraque dici desita sunt sed cognoscuntur tamen ex modis temporibusque derivatis. Ex barytonis igitur primae conjugationis duo in ημι deflexerunt δέω διδέω δίδημι, cujus unum legitur tempus imperfectum ἐδίδην, et θέω τιθέω τίθημι, totidemque in diphthongum contracta ἔω εἰμί et εἶμι, cujus prima positio ἔω *eo* non extat in sermone graeco. Multo plura vero a secunda, quorum nonnulla afferunt EM. 202, 20. Gram. IV. 210. πλῶ

1) Circumflexo ἀχναζέω nihil habeo quod componere possim praeter dubium illud ἐριζήσασθαι. Nam δίζω δίζημαι diversa sunt.

πίμπλημι, χρῶ κίχρημι, πιπρῶ πίπρημι, quorum primitiva praeter χράω e nostro conspectu oblitescunt, tum βίβημι, τίτρημι, δίδρημι, nisi infinitivus ἀποδιδράναι, ubicunque deprehenditur, in ἀποδρᾶναι mutandus est, et medium ἵπταμαι, cui convenit aoristus πτάς, ἔπτατο sed epsilon praevaluit in antepositis πέτομαι (πτέω) πτέρον. Eademque utriusque vocalis vicissitudo cernitur in aliis conjugatorum φρέω φρείς ἐμπιφράναι, quod codd. optimi Aristotelis praebent, τιτρᾶν τιτράναι τερέσαι τέρετρον v. Diss. V. §. 4. Adnotam. et nonnunquam etiam in iisdem ἐμπιπλέει Herod. VII. 39. [2]) ἐμπιπλείς Hippocr. de Morb. II. 226. T. II. et alibi v. ad Buttm. 274. ἐμπιπρείς in tribus codd. Herodoti convenienter etymo ἔπρεε sive ἔπρεσε, πέρθω etc. De duplici verbi φημί et ἡμί themate quid Grammatici opinati sint, loco hujus rei proprio dixi Diss. I. §. 8. — A verbis tertiae declinationis Herodianus π. Μον. p. 23. docuit unum esse δίδωμι, ipseque Choeroboscus Cram. IV. 342. non ignoravit γίγνωμι, τίτρωμι et cetera verborum defectivorum complementa ab Artigraphis introducta esse. Idem Herodianus ἶμι, quod Apollonius assumsit propter ἴτην, ἴμεν, ἴναι, ingenue repudiavit argumento haud invalido quod verba, quae ancipitem in stirpe habent, nunquam in μι traducuntur; nam Πινυμένη συνετή Hes. indicativo destitutum est, ἔρυτο Hesiodi praesenti. Itaque etiam ab ἴω mitto non potuit derivari ἶμι, sed deverticulo opus fuit, quod praebuit paragogum ἰέω.

§. 2. Sic ipso rei ductu pervenimus ad alteram classem quae ex paragogis in εω et αω nascitur. Lexicon de Spir. 204. ἰέω πέμπω ἀφ' οὗ ἵημι. Schol. Il. XII. 70. δέον ἐστὶ τὸ δίω βαρύτονον πολὺ πρότερον περισπᾶσθαι ἵνα ἀποτελέσῃ τὸ δίημι, ἐξ οὗ τὸ ἐνδίεσαν καὶ δίενται. Quemadmodum igitur in primo genere verbi barytoni vocalis thematica cum ea quae terminationem meram et simplicem εμι ομι orditur, in monophthongum cogitur, sic in hoc alpha et epsilon paragogicum. Sed διέω tamen non reperitur et omnino duo modo sunt quorum triplex species demonstrari possit, unum

2) Hoc retinuit Dindorfius in loco ipso sed in Comm. de Dial. Herod. p. XLII. quae commodum affertur, omnia ad unum exemplum scribi jubet.

ἄω, ἀέω et ἄημι, quanquam ἀέω quoque tollitur imperfecto διάει in διάῃ mutato, alterum ἵω unde compositum ἀφίει et alia v. Diss. I. §. 4. ἰέω v. Diss. VI. §. 1. et ἵημι, quod non prostheticum iota habet ut ἵστημι et ἵπταμαι, nam hoc consonis modo anteponitur vel simplex vel cum consona verbi prima conjunctum, sed nativum, nisi origine prius fuit ἕω, cujus simulacra sunt futura ἥσω, ἀνήσω, ἀνέσω. Haud dissimili ratione cum θέω (τίθημι) constat Θίημι ποιῶ, Θιῆσαι ποιῆσαι Hes. [3]) cujus praesens non aliud fingi potest quam θιέω. Ex iisdem vocalibus conflata sunt εἴω τὸ πορεύομαι et εἶμι, quod si interius scrutamur, relinquitur unum elementum vel epsilon ἔω vel iota ἴω, v. Dissert. I. §. 4. sed harum vocalium utra principalior sit, haud satis convenit. Ab illo derivatum est imperfectum Εἶεν ἐπορεύετο Hes. κατεῖεν Hesiod. Sc. 254. et Εἴημι πορεύομαι Hes. quorum secundum tamen alio mutat Hermannus, primum et tertium non suo loco scriptum est sed post Εἰθύφαλλος h. e. Ἰθύφ. et facilis correctio ἴεν et ἴημι, cujus certum indicium praebet infinitivus ἰέναι et optativus ἰείην Hom. minus certum medium ἴεμαι. Id enim plerique doctorum praeeunte Brunckio ἵεμαι scribunt quia id non tam eundi significationem habet quam appetendi et properandi v. Goettling. ad Hes. Scut. v. 65. et qui laudantur ab Ellendtio in Lex. Soph. T. I. 507. Veteres vero utramque eidem assignant verbo et hinc etiam nomen diptoton ἰότης repetunt, ἰότητι ὁρμῇ παρὰ τὸ ἰέναι Sch. Il. XIX. 8. ἰότητι γάμων — πορείᾳ, ἤγουν ἐν συνόδῳ γάμων παρὰ τὸ ἰέναι Sch. Aesch. Prom. 558. ἰότης παρὰ τὸ ἴεσθαι EM. 473, 7. nec dissentit Herodianus π. Μον. 33. etsi nullum extat nomen in $\overline{οτης}$ a verbo traductum v. ad Buttm. 419. — Κεῖμαι veterum nonnulli e κέομαι sic ut πλεῖν e πλέον contractum, alii ex κείομαι concisum volunt ea ratione qua οἴομαι οἶμαι Cram. II. 146. Buttmannus vero I. 492. perfectum esse statuit reduplicatione privatum κέκειμαι, cui

3) Ἔθηκεν ἐποίησεν, ἀφ' οὗ καὶ θέσις ἡ ποίησις παρ' Ἀλκαίῳ **EM. 319, 30.** Θετὴρ πράκτης **Hes. Si** θείημι **scriptum esset, cum** εἴημι **conveniret. Pariter fluctuant** ἑανόν, εἱανόν, ἰανόν **a simili principio** ἕω ἕννυμι **ducta, et** δέος δίομαι δείομαι. Ἰήτης τοξότης, ἰοβόλος **Hes. si et spiritus et accentus recte se habet, compositum est ut** ἰαφέτης, **si** ἱητής **scribimus, cum** ἵημι (ἥσω) **convenit cf. Proll. 397.**

adversatur accentus participii. Mihi subesse videtur *κέω*, cujus participio utitur Homerus *ὄρσο κέων, κακκείοντες ἔβαν* eo intellectu quo interdum *ἰών* dicit hoc est pro futuro; medio *κέονται* idem utitur et Alcaeus. Repudiatis quae ab hoc *κέω* uno gradu absunt *κῆμι* et *κεῖμι* evitatoque paragogo *κεέω* per circuitum perventum est ad *κεῖμαι* ex *κέεμαι* contractum, cujus activa forma foret *κέημι*. Haud aliter Choeroboscus Canon. 667. Gram. Oxon. IV. 381. Paris. T. IV. 22. et 29. Sch. Theocr. I. 48. explicat correlativum *ἧμαι*, quod Buttmanno perfectum verbi *ἕω* videtur: *ἔστιν ἕω καὶ κέω βαρύτονα· ταῦτα περισπωμένως γίνεται ἑῶ καὶ κεῶ, εἶτα ἐκ τούτων γίνεται παραγωγὰ εἰς μι ἕημι καὶ κέημι καὶ λοιπὸν ὁ παθητικὸς ἐνεστὼς ἕεμαι καὶ κατὰ κρᾶσιν ἧμαι, πῆ δὲ εἰς τὴν ει δίφθογγον κεῖμαι.* Haec manifestum est *καθ' ὑπόστασιν* dici, namque nullum esse verbum primitivum cujus tres sint literae extremae *εεω*, illos certe non fugit. Eorum quae alpha in primordiis habent vestigia impressa sunt temporibus obliquis. *Ἐπριάμην*, quod aoristi locum accepit, natura imperfectum est verbi *πρίαμαι*, cujus activa forma non ea esse potest quam Apollonius ponit [4]) sed *πρίημι* et hac ulterior *πριάω*. *Πρίαμαι* vero et synonymon *περάω* (*πέρναμαι*) eodem modo inter se comparata sunt, quo *ἔραμαι* et *ἐράω*, nisi quod illud eam speciem habet ut ex aeolico *πέῤῥαμαι* ortum videatur quo modo *Πρίαμος* ex *Πέῤῥαμος* extitisse dicunt. *Δεάμην ἐδόξαζον* (*ἐδόκουν*) Hes. et homericum *δέατο* vel ut alii scribunt *δόατο*, non aliud protypum habere potest quam *δέημι* et *δόημι* et longius prospectantibus *δέαω, δοάω·* nam ex *δέω δόω* nascerentur *δῆμι δέμαι, δῶμι δόμαι*, quae ne fingi quidem apte possunt. Scrupuli plus nobis praebent duae Hesychii glossae *Κίασθαι κεῖσθαι* et *Κίατο ἐκινεῖτο*, in quibus si omnia integre et incorrupte scripta sunt, duo exponuntur verba sono eodem, intellectu contrario, unum cum *κίω κινέω* conjugatum, alterum cum

---

4) De Adv. 612. *τῷ ἥδω τὸ ἥδην παράκειται καὶ ἄδην καὶ παρὰ τῶν εἰς μι βίβημι βάδην, ἵημι ἀέδην καὶ ἀνέδην· ἔδει οὖν παρὰ τὸ πρίαμι πριάδην*, quod si legeretur uspiam, non cum *βάδην* comparandum esset sed cum *μιγάδην*, nam alpha ad terminationem pertineret non ad stirpem.

κεῖμαι ejusque themate κέημι. Hinc κίημι effingi potest ut θίημι, et κίαμαι. Sed si quis aut κεῖσθαι in κινεῖσθαι, aut ἐκινεῖτο in ἔκειτο verterit, utrique glossae unum idemque verbum subest. De ἕω, ἑάω, ἕημι quae veteres commentati sunt retuli in Diss. VII. §. 1.

§. 3. Tertiae classis fundamenta posita sunt in verbis primitivis, quorum consonae stirpis ultimae terminatio non proxime adjungitur sed interposito alpha brevi hoc modo: ἱλ—ά—ω (ἱλάομαι) ἵλημι (ἵλαμαι) cujus supersunt modi obliqui ἵλαθι, Ἱλάντες ἐξιλευόμενοι, Ἱλαότι ἵλεῳ Hes. ut ἑσταότι, quanquam hoc etiam cum μεμάοτες componi potest; ἰσ—ά—ω, ἴσημι quod Doriensium proprium est excepta tertia ἴσασι, et media ἄγαμαι, ἔραμαι, κρέμαμαι, πέταμαι, δύναμαι, quorum postremum primitivo circumflexae conjugationis caret, omnibus deest thema barytonon praeter unum πέτομαι, unde πετάω et πέταμαι quod doricum dicunt Cram. IV. 339. Δίζημαι si ex synonymo διφάω aestimatur, a διζάω propius abest quam ab aeque insolito διζέω, sed κιχείς, quod metaplastis adnumeratur, ad verbum primae declinationis pertinet. Et ὀνίνημι, ὀνήμενος, ὠνήμην, nisi extaret vox media ὀνίναμαι, ad ὀνέω revocari possent unde ὀνεῖσθαι, ὄνειαρ etc. derivata sunt. Quae vero a verbis hujus conjugationis usitatis originem trahunt αἴνημι, κάλημι, φίλημι etc. quia gentiliciarum dialectorum finibus coercentur, viam nostram non attingunt. Tertiae classis unum superat exemplum ὄνοσαι ab ὀνόω, ὄνωμι. Disputationem consummant septem verba in αω exeuntia quae vocali connexivae adjungunt ν, δαμάω δαμνάω δάμνημι, κεράω κιρνάω κίρνημι, κρεμάω κρημνάω κρήμνημι, πελάω πιλνάω πίλνημι, περάω περνάω πέρνημι, πετάω πιτνάω πίτνημι, σκεδάω [5]) σκιδνάω σκίδνημι. Nulli omnium simile est μάρναμαι, cui nec barytonon verbum antecedit, nec perispomenon.

5) Σκεδόωνται tres codd. praebent Apollon. IV. 500. σκιδνάω et πετάω auctoribus idoneis carent.

Pars altera.

De verbis barytonis.

CAP. I.

De puris.

§. 1. Verba in $\overline{\alpha\iota\omega}$ omnia a prosa alienata sunt praeter *παλαίω παρὰ τὸ πάλλω ἢ ἀπὸ τῆς παλάμης* EM. 647, 21. vel verius *ἀπὸ τῆς πάλης*. *Ὡραίουσι*, quod olim scribebatur Hes. Th. 903. et codices redarguunt, unde *ὡρεύουσι* assumtum est, et ipsa natura hujus terminationis, quam semper brevis antecedit antepenultima *διχαίω*, *ἰσαίω* ceteraque ad Buttm. 59. adnotata, quae poetae Alexandrini frequentant non relicta interim altera terminatione, cui Nonnus et suppares favent. Haec a verbis secundae declinationis proficiscuntur: *τοῦ κεδῶ οὐ μόνον τὸ κεδάζω παράγωγον ὡς τοῦ ἰσῶ τὸ ἰσάζω ἀλλὰ καὶ τὸ κεδαίω πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἰσαίω παρ᾽ Ἀράτῳ* Eust. 140, 27. *λῶ λιλαίω ὡς κερῶ κεραίω* Schol. Il. XV. 317. *ὡς κερῶ κεραίω, περῶ περαίω, οὕτω λιλῶ λιλαίω κατὰ παραγωγὴν* EM. 566, 3. Epim. Cram. I. 259. qui pro *περαίω* fortasse *κεδαίω* posuit, nam illud non dici solet. Neque cognitum habemus *λιλάω* sed modo *Λιλεῖ φθονεῖ* [1]) *ἐπιθυμεῖ* Hes. *Βιβαιόμεναι* id est *βιβαζόμεναι* sive *ὀχευόμεναι* Arat. 1074. Buttmannus jure praetulit Vossii scripturae *βιαιόμεναι*. In Nic. Alex. 396. *τήθη τε γεραιόμενα μνίοισι*, si id significatur quod Schneiderus sumit ad Aristot. T. III. 223. *delectata muscis, in quibus videlicet habitent*, scribi poterat *τ᾽ ἐπαγαιόμενα* id est *ἐπιχαίροντα*, vel vulgato propius *τε παρειάμενα* id est *παρήμενα*, si forte poeta grammaticae doctrinae ostentator nomen *εἰαμενή* interpretatus est *ἡμένην* id est locum depressum, quem Theocritus

---

1) *Ποθεῖ* corrigit Heckerus Comm. de Anth. p. 48.

XIII. 40. *χῶρον ἥμενον* dixit. — In *αυω* nullum terminatur verbum; nam pro *ἀγανόμενοι* ap. Oppianum Schneiderus ex compluribus libris recte reposuit *ἀγαιόμενοι*. — Terminatio *ειω* duo complectitur verborum genera, alterum desiderativum *γαμησείω*, *δωσείω* v. ad Buttm. 389. alterum poetice auctum *ὀκνείω*, *τελείω*. Verum de hoc non omnes consentiunt. EM. 620, 43. *ὀκνείω οὐκ ἔστι πλεονασμός· λέγει γὰρ ὅτι ἔστιν ὀκνῶ καὶ κατὰ Ἴωνας ὀκνέω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι ὀκνείω. Οὐκ ἔστι δὲ οὕτως, ἀλλὰ κατὰ παραγωγήν, ὥςπερ παρὰ τὸ θάλπω γίνεται θαλπείω, ῥιγῶ ῥιγείω. Οὕτως ὀκνῶ ὀκνείω· περὶ παθῶν.* Hic duo certant contrariis suffragiis, quorum alter sententiae verae veterisque desertor *ὀκνείω* eodem loco habendum ducit quo sunt *παλαίω* et *ἡγεμονεύω*. Horum enim terminatio non pleonasmo affecta est ut *κεραίω*, *οἰνοχοεύω*, sed proprio quodam et nativo paragogae genere constat. Verum haec vulgo recepta sunt, *ὀκνείω* autem nisi in carminibus non legitur, ideoque cum *ἀθρείω*, *οἰκείω*, *οἰνοβαρείω* aliisque numerorum poeticorum supplementis comparari oportet. Itaque unum relinquitur verae paragogae exemplum *θαλπείω* a *θάλπω* ductum (nam *θαλπέω* non apparet) dubitabile tamen, quia nemo auctorem sistit.

§. 2. Jam venio ad illam amplissimam familiam verborum in *ευω* desinentium, quorum duplex origo. Verbalium nonnulla a barytonis orta afferunt Grammatici: *ἀπὸ τοῦ βούλω παράγωγον βουλεύω ὡς ἄρχω ἀρχεύω* EM. 208, 28. *Γνάφω γναφεύω ὡς ἄρδω ἀρδεύω* Sch. Plut. 166. *ἀπὸ τοῦ κέλω γίνεται κελέω καὶ κελεύω ὡς βούλω βουλεύω* Eust. 884, 12. Hoc certe paronymon est, *ἀρχεύω* esse potest, quanquam *ἀρχή* apud Homerum non imperium significat sed initium. Itaque acquiescimus in *κελεύω* et *ἀρδεύω*. Significatione nihil differunt *φρύξαι καὶ φρυγεῦσαι* Poll. VII. 181. *σκάλλειν* et *σκαλεύειν*, sed his tamen interseri possunt nomina *φρυγεύς* et *σκαλεύς*. *Νηπιαχεύω* a *νηπιάχω* productum esse tacite negat Schol. A. ad Il. XXII. 502. *νηπιαχεύων παράγωγόν ἐστι ῥῆμα παρὰ τὸ νηπίαχος ὡς ἵππος ἱππεύω*, qui fortasse sic sibi persuasit *νηπιάχω* esse novitium verbum ab Apollonio et Moscho per quandam quasi anadromen ex

homerico *νηπιαχεύω* effictum. *Σηπεύειν* Manetho IV. 269 pro *σήπω* dixisse videtur. [2]) *Ῥεμβεύειν* in LXX. idem significat atque *ῥέμβεσθαι*. Alia nominibus adnexa sunt verbalibus, a *σεπτός* *Σεπτεύει σεβάζει* Hes. *κρυπτός κρυπτεύω* tecte ago sive insidior (ut *σκοτεύω* latito) diversum a *κρύπτω* tego, *ὀπτεύω* ab *ὄπτομαι* incertum an ab *ὄπτης* (*ὀπτήρ*) ut *ἐπόπτης ἐποπτεύω*. Pro *Φεῤῥεύει ἀποφέρει* Hesychius fortasse *φερτεύει* scripsit cujus paraschematismus est *φερτάζειν*. Sed ab his parumper abeamus. Etenim saepe quaestio incidit unde verba hujus formae derivata sint, a verbo an a nomine. Quare de paronymorum ortu interponenda est disputatio, sed brevis nec pro copia exemplorum; haec enim qui singillatim persequi instituat, finem vix inveniet. Equidem pauca cujusque declinationis proponam, ac primum homerica *ἀλητεύω* et *ἱκετεύω* et quod in H. H. legitur *φιλητεύω*, tum quae oratores attici comprobarunt *δραπετεύω*, *ἰδιωτεύω*, *λῃστεύω*, *ὁπλιτεύω*, *ταμιεύω*, *πυκτεύω*, *τραπεζιτεύω*, *προφητεύω* etc. Sed non omnia sic figurata parem auctoritatem habuisse notum faciunt Atticistarum notationes: *σοφιστεύειν οὐκ ἐν χρήσει κεκριμένῃ* Poll. IV. 17. *φιλοδεσποτεύομαι· οὕτως Ἀναξίλας* EM. 794, 19. illeque mancus articulus Phrynichi Epit. 443. *** *ενιτεῦσαι ἰδεῖν δεῖ εἰ Φαβωρῖνος οὐκ ὀρθῶς χρῆται* certe ad verbum hujusmodi spectat sive id *πενητεῦσαι* fuit sive *ξενιτεῦσαι*, quod Coraes Atact. T. II. 262. non ante Strabonem legi putat; medium *ξενιτεύεσθαι* Isocratem (Philipp. 107.) pro *μισθοφορεῖν* usurpasse Harpocratio memoratu dignum habuit. Multo plura emergunt apud scriptores, qui vulgari dialecto assignantur: *γυμνητεύω*, *ἐργατεύομαι*, *λογιστεύω*, *μεταναστεύω*, *μεσιτεύω*, *πειρατεύω*, *προσηλυτεύω*, *πλανητεύω*, quod et ad *πλάνης* referri potest. Sed ut longe plura sunt substantiva quae in *της*, quam verba quae in *τευω* exeunt, ita verbis nonnullis deest nomen genitale, sicut *ἁγιστεύειν* apud Platonem alios-

2) Eos qui mortuos condiunt vocat *ταριχευτῆρας ἀπηνεῖς — καὶ ἐμπορίης* (fort. *κακεμπορίης*) *τε ματευτὰς καὶ μυσαροὺς* (fort. *παμμυσάρους*) *σηπτάς τε τεχνάσμασι σηπεύοντας.* Pro *σηπτάς* (quod certe *σήπτας* scribi debebat) Dorvillius *σηπτοῖς* corrigit i. e. *σηπτικοῖς*.

que reperitur, ἀγιστής ignotum est non minus quam ξενίτης et ἱεράτης, sed hoc colligi potest ex feminino Ἱρήτειρα ἱέρεια Hes. cui vereor ne Stephanus injuria praetulerit ἀρήτειρα, et ex adjectivo ἱερατικός. Hinc profectum est ἱερατεύειν, pro quo scriptores antiqui et attici utuntur primitivo ἱερᾶσθαι. Illi simile videtur nomen magistratus boeotici οἱ ἀφεδριατεύοντες. Ἐραστεύειν usurpavit Aeschylus non alio sensu quam ἐρᾷν. Nimirum quod in re et natura positum est ut paronyma potestatem habeant magis determinatam quam verba nominibus praecurrentia, id Graeci in dicendo non ubique observant. Longissimo quidem intervallo disjuncta sunt βουλεύεσθαι et βούλεσθαι, πειρατεύειν et πειρᾶσθαι, δυναστεύειν et δύνασθαι, κλητεύειν et καλεῖν, μισθωτεύειν et μισθοῦν, ἀρεσκεύεσθαι et ἀρέσκειν, sed minus longe a μνᾶσθαι distat μνηστεύειν, etsi hoc proprie dicitur de iis qui mulierem ambiunt, illud magis universe, idemque a ληΐζεσθαι differt ληστεύειν, ab ἀλᾶσθαι ἀλητεύειν, a κηρύσσειν κηρυκεύειν, sed propter communem ortum permutantur non raro; τομεύουσι Hesychius interpretatur τέμνουσι, οἰκετεύειν Euripides dixit pro οἰκεῖν, pro ἀλεῖν Homerus ἀλετρεύειν, cui quod respondet nomen ἀλέτης multis aetatibus post in lucem prodit, sed etiam ab inusitato ἄλετρον derivari potuit ut ὄλεθρος ὀλοθρεύω, ἄροτρον ἀροτρεύω, ὄφελτρον ὀφελτρεύω, λίστρον λιστρεύω. Eademque originis disceptatio iteratur in verbis perispomenis; ἀπὸ τοῦ ἐλήλασμαι ἔλαστον καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ ἔλαστρον καὶ ἐκ τούτου ἐλαστρέω· ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλαστής ἐλαστρῶ ὡς βοαστής βωστρῶ, καλιστής καλιστρῶ EM. 325, 32. quibus simile etymon fingendum est ad explicandum βληστρίζειν. A femininis ejusdem declinationis Homerus derivavit λωβεύω, πομπεύω, τολυπεύω, cujus nomine abstinet; Attici receperunt θαλασσεύω, μαιεύω, πορνεύω, δεκατεύω, πεντηκοστεύω etc. Ejus generis, quod a nominibus secundae declinationis ortum ducit, ille exempla plurima suppeditat δαιτρεύω, λιστρεύω, λιτανεύω, ὁδεύω, ὀϊστεύω, τοξεύω, φυτεύω, quorum omnium nomina apud eum leguntur praeter τὰ λίτανα. Numerum multis partibus auxerunt insequuti scriptores: ἰατρεύω, μεταλλεύω, μοσχεύω, νεοσσεύω, ὀγμεύω, πεσσεύω, φονεύω, χορεύω, pro quo Homerus ὀρχέομαι dicit.

Ab adjectivis κιβδηλεύω, πτωχεύω, τιθασεύω et parasyntheta ἰδιοβουλεύω, κακοβουλεύομαι, φιλανθρωπεύομαι, quibus auctores probatissimi utuntur. Sed verbum βδελυρεύεσθαι Libanio Argum. in Dem. Or. de Foed. Alex. p. 211. suspicionem injecit hanc orationem non Demosthenis esse sed Hyperidis, qui etiam νωθρεύεσθαι admisit improbatum Polluci IX. 137. Idem Pollux ἀπανθρωπεύεσθαι rejicit II. 5. Phrynichus Ecl. 386. χρησιμεύειν et φρονιμεύεσθαι. Alia suspecta reddit ignobilitas auctorum: ἀπαιδευτεύειν Apollon. de Conj. 501, 18. (omiss. in Thes.) ἀπληστεύεσθαι Sch. Pind. Ol. VI. 78. καθαριεύειν, μεγιστεύειν, δολιεύεσθαι, ἰταμεύεσθαι, θηλυκεύεσθαι, ψυχρεύεσθαι, quibus similia attuli ad Phryn. 67. Συνωρικεύεσθαι Aristophanes finxit ab adjectivo συνωρικός Poll. VII. 205. qualia multa ab adjectivis in ικος propagavit novitius sermo: διαλεκτικεύεσθαι, διαφυσικεύεσθαι, λογικεύεσθαι, μερικεύειν et alia ad Phryn. 764. indicata. — Declinationis tertiae quot sunt exitus, totidem fere sunt verborum fontes: παιδεύω, θητεύω, γοητεύω, λαμπαδεύω, χειμαδεύω, τερατεύω — παγιδεύω, σταφιδεύω, θεμιστεύω, εἱλωτεύω [3]) et ab iis, quorum genitivus pure terminatur, λατρεύω, μαντεύω, ἁλιεύω, βασιλεύω, βραβεύω. Ita dubium fit utrum ἱππεύω ut EM. 132, 2. ab ἵππος derivatum sit an ab ἱππεύς. Sed ἀριστεύω Eustathius 655, 48. recte ab ἄριστος repetere videtur, neque aliter sentio de ἀγχιστεύω. De πρωτεύω, καλλιστεύω, κρατιστεύω nemo dubitat. Ab his quae in duplicem exeunt orta sunt βλακεύω, κολακεύω, σκυλακεύω, θεραπεύω, θωπεύω, ῥωπεύω. In magno numero substantivorum quae in ην, ων, ηρ terminantur, nullum reperio in verbi naturam conversum praeter quod Glossographi afferunt Ματηρεύειν, ζητεῖν et novitium βακτηρεύειν, quod neque cum βάκτρον accurate convenit nec cum βακτηρία, sed aliquam multa ab ωρ, ἰκτορεύω, ῥητορεύω, αὐτοκρατορεύω. A πῦρ πυρεύω, ab obsoleto νύχος νυχεύω, ab aliis sic terminatis ἰχνεύω, κηδεύω, σκυτεύω, quanquam hoc alia

3) Doctum Anglum qui genitivum εἱλωτέων ap. Herodotum in εἱλώτων mutandum censet quia εἱλώτης barbarum sit, Dindorfius in Thes. refellit Stephani Byz. exemplo. Idem genitivus tertiae declinationis esse potest ut ostendi ad Buttm. 337.

via derivari potuit a *σκυτεύς*, et *γραμματεύω* duplicem quasi recessum habet ad *γράμμα* et ad *γραμματεύς*, sed *ἁρματεύω, πραγματεύομαι, Πλεγματεύεσθαι ἐμπλέκεσθαι* Hes. nominibus in *μα* subjici necesse est. Adjectivorum personalium, quae in *ων* exeunt, prompta facilitas *ἀλαζονεύομαι, γεροντεύω, ἡγεμονεύω, μνημονεύω*, sed ab altera terminatione *ης* pauca provenerunt simplicia *ἀληθεύω, πενητεύω*, plurima vero parasyntheta sed omnia a scriptorum classicorum consuetudine aequaliter remota *ἐπιεικεύεσθαι, κακοηθεύεσθαι, μικροπρεπεύεσθαι*, excepto uno *ἐπιτηδεύειν*, cujus primitivum est nulli illorum simile *ἐπιτηδές*. Huic addo duo alia solitaria ex superiore genere *εὐτραπελεύομαι* et *δυςτροπεύω*, praeter quae nullum novimus cum particulis *εὖ* et *δύς* compositum.

§. 3. Tertium genus constat ex dicatalectis quae modo in *εω* vel *αω* exeunt, modo in *ευω* ut *γειτονεῖν γειτονεύειν, ὑποτοπεῖν ὑποτοπεύειν.* Horum unum paronymon esse significat EM. 778, 5. *ὑπερηφανῶ καὶ ὑπερηφανεύω ἐκ τοῦ ὑπερήφανος*, nisi hoc voluit *ἐκ τοῦ ὑπερήφανος ὑπερηφανῶ καὶ ἐκ τούτου ὑπερηφανεύω.* Sic enim plerisque visum: *τὸ ἐμόχλεον πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ἐμόχλευον* Eust. 903, 61. *τὸ ἡνιοχεύειν ἐκ τοῦ ἡνιοχεῖν γίνεται πλεονασμῷ τοῦ υ αἰολικῶς ὡς καὶ τὸ ζητέω ζητεύω παρ' Ἡσιόδῳ* 834, 9. *τοῦ θηρεύω δοκεῖ προϋπάρχειν ἢ τὸ θηράω ἢ μᾶλλον ἄῤῥητόν τι τὸ θηρέω κατὰ τὸ χέω χεύω* p. 1872, 43. *στεῦται ἀπὸ τοῦ στῶ στεύω ὡς ἀθλῶ ἀθλεύω, οἰνοχοῶ οἰνοχοεύω* EM. 726, 32. *παρὰ τὸ ἄχος ἀχέων, ἀχεύων δὲ ἀπὸ τοῦ ἀχέω* 181, 8. *παρὰ ἀλῶ τὸ ἐκφεύγω πλεονασμῷ τοῦ υ ἀλεύω ὡς τὸ χέω χεύω, δέω δεύω* Sch. Od. IV. 396. *παρὰ τὸ ἀλῶ παραγωγὸν ἀλεύω* [4]) *ὡς παρὰ τὸ ἀθλῶ ἀθλεύω* Epim. Cram. I. 44. quorum postremum confirmat Herodianus *π. Μον.* 28, 3. De *χεύω* et similibus, quae L. I. C. I. tractavi, dubitandi causa nulla. Sed hic in quaestione versantur verba paragoga. *Ζητεύω* quidem, quo non solum veteres Epici sed etiam

4) Si *δατέασθαι*, quod Buttmannus cum *ἀλέασθαι* comparat, alicubi legeretur, non ex *δατέσασθαι*, ut ille, ortum dicerem sed ex *δατεύασθαι.* At enim vero legitur nusquam.

Archimedes usus est Arenar. p. 38. nihil in vestibulo habet praeter *ζητέω*, idemque valet de *Ἐρεύειν ἐρευνᾷν* Hes. quod Homerus *ἐρέειν* dicere solet. Horum nullum tempus invenitur praeter primum eoque conveniunt cum verbis in *αιω* et *ειω*, quae ultra imperfectum nunquam procedunt *κεραίω, τελείω* etc. Haec igitur a perispomenis orta dicimus cum epenthesi ejusdem vocalis. Sed longe major est copia verborum quae liberum habent per omnia tempora motum, eorumque pars multo maxima cum nominibus cohaeret iis, quae, ut antea ostendi, pari facilitate in verba utriusque terminationis *εω* et *ευω* declinari possunt. Jam distinguamus oportet verba poetarum propria et promiscua. Illa poetae in praesenti et imperfecto sic conformant ut cuique versus loco aptum est, Homerus *δινεύων* et *ἐδίνεον*, idem *οἰνοχοεύων* et *ᾠνοχόει*, Oppianus Cyn. IV. 231. *οἰνοχοεῦντες* ut *φυλλοχοεῦντι* Anth. VII. 141. Apollonius *ὀτλεύουσι*, Manetho *ὀτλεῦντες*, eodemque modo *ἀμφιπολεύειν* et *πυρπολέοντες* Hom. *αἰθροπολοῦσα* Maxim. 357. sed *ἀκροπολεύει* Maneth. *μυστιπόλευε* Nonn. XXXIII. 229. *ὀπηδεῖν* Hom. *ὀπηδεύειν* Apollon. *ὀρσολοπεύει* in H. H. et alibi, *ὀρσολοπεῖται* Aeschyl. Horum verborum utra prius nata fuerint, circumflexa an barytona, per se non cognoscitur sed ad epenthesis assumtionem adducimur hac re quod ea tempora, quorum utraque forma eandem mensuram habet, a praesenti puro sumuntur: *ὀτλήσω* Apollon. *δινῆσαι* et *δινηθῆναι* Hom. et posteriores, *οἰνοχοῆσαι* Hom. *ποντοπορήσω* Nonn. IV. 114. ab Homerico praesenti *ποντοπορεύω*. Itaque eundem Homerum arbitror, si ita ei usu venisset, non *ἡνιοχεῦσαι* dicturum fuisse sed *ἡνιοχῆσαι*, et de Odyss. VI. 157. ubi poeta Nausicaam praedicat *τοιόνδε θάλος χορὸν εἰςοιχνεῦσαν*, non justam esse Eustathii dubitationem utrum hoc sit participium aoristi an praesentis; nam hujus quidem temporis duplici pro numerorum ratione utuntur forma *εἰςοιχνεῦσι* Od. IX. 120. *ἐποιχνεῖς* Anth. XII. 131. *διοιχνεῖ* Aeschyl. et *οἰχνεύων* Pind. Fr. CCXXXVII. sed una futuri forma *οἰχνήσω* ad omnem illa usum apta. Quae aliter conformata sunt non tantam auctoritatem habent ut regulam labefactent *ἡνιοχεῦσαι* Anth. IX. 696. Joann. Gaz. II. 213. *ποντοπορεύσῃ* in Orac. Plut. V. Thes. XXIV. *ποντοπορεῦσαι*

Anth. Plan. CCXXI. 3. ὑμνοπολεύσω Apollinar. Ps. IX. 4. Mirabilius vero est quod Homeri imitatores Nonnus IX. 150. XXV. 10. et Musaeus 197. ἀθλεῦσαι admiserunt contra illius praescriptum qui in prima quidem positione ἀθλεύειν vel ἀεθλεύειν dicit, in aoristo autem ἀθλῆσαι [5]) ut et Empedocles fecit v. 34. et alii Epicorum. Illi poetico generi adscribi potest ἰχνέων, quod Critici metri causa in Pindari quodam loco posuerunt pro ἰχνεύων, caeteroqui incognitum; nam διιχνεῖν Theodori Prodromi vix afferre dignamur; sed Hesychii adespota Ὀθέων, Ὀθεύων, Ὠρεῖν φυλάσσειν et cum eodem interpretamento conjunctum ὠρεύειν, non constat unde fluxerint. Si constaret e carmine sumta esse, quaeri posset utrum alterum ex altero processerit an utrumque ab eodem nomine ὄθη et ὤρη diverse deflexum sit. Verum illa epenthesis ratio Grammaticis placita prorsus non convenit ad verba in commune recepta, cujusmodi unum adnotat Eustathius 760, 28. μυθέεσθαι ὁμηρικὸν, μυθεύεσθαι δὲ τὸ ψευδῶς λέγειν τῆς μεθ' Ὅμηρόν ἐστι χρήσεως, sed sunt plura μοχλεύω pro homerico μοχλέω, δισκεύω pro δισκέω v. Jacobs. ad Anth. 502. Σύες ὀχέονται Arat. 1069. poeticum est, vulgare ὀχεύονται [6]) quodque Theocritus dixit αἶγες βατέονται I. 87. Schol. interpretatur βατεύονται, cui similia sunt ἐπιβατεύω et ἐμβατεύω vulgo recepta, sed ἐμβατέω poetarum proprium. Plerumque vero contra fit. Nam pro ἐπιδημεύειν, μυθολογεύειν, ἡνιοχεύειν, ὡρονομεύειν, ποντοπορεύειν, πενταθλεύειν, φρουρεύειν Opp. Hal. IV. 233. invaluerunt pura, et rhetores nisi βυσσοδομεύειν ab Homero accepissent, sine dubio dixissent βυσσοδομεῖν ut οἰκοδομεῖν. Pollux. III. 144. ἀθλεύειν παρὰ ποιηταῖς καὶ παρ' Ἡροδότῳ καὶ παρ' ἡμῖν τὸ ἀθλεῖν, quam terminationem constanter sequuntur syntheta vulgaris notae ἐναθλεῖν, καταθλεῖν, πενταθλεῖν et nomina ἀθλητής,

---

5) Id duobus locis de servientibus dictum est, ἀεθλεύειν semel hoc intellectu in postrema Iliade, ter de concertantibus.

6) Empedocl. v. 157. ὀξὺ δ' ἐπ' ὀξὺ ἔβη, δαλερὸν δαλερῷ δ' ἐποχεῖτο· pro quo Sturzius et Karstenius v. 269. parum cogitate ἐποχεῦτο substituerunt, nec tolerabilius οἱ δὲ πορεῦται λισσόμενος θύοντα v. 411. Hic ἐπαρᾶται scribendum videtur, illic ἐπεχεῖτο.

ἄθλησις etc. sed simplicis duplex est conformatio apud Platonem ipsum *ἀθλεῖν, ἀθλοῦντες* et *ἀθλεύοντες* de certaminibus ludicris verisque.[7]) Similiter Xenophon variat *προστατεῖν* et *προστατεύειν*, quorum illi conveniunt *ἀποστατεῖν*, *περιστατεῖν* et *παραστατεῖν*, huic *ἐπιστατεύω* in uno loco Eusebii scriptoris ionici. *Νοσεύοντες* Aret. Sign. Diut. II. 9, 158. omnes tuentur codices et nomen *νόσευμα* crebrius iteratum in Hippocr. de Med. p. 64. T. I. de Aer. et Locc. p. 529—533. T. I. sed infinito saepius *νοσέοντες, νοσεῦντες, νόσημα. Ὀχλεῦνται κινοῦνται· ὀχλεύονται ὁμοίως* Hes. quorum illud poeticum est, hoc nescimus unde ductum sit. *Ἀνακωχεῖν* Hippocr. de Cord. 490. T. I. et Hes. ceteri *ἀνακωχεύειν*. Ex Photii judicio *Τυραννεύσασα οὐ μόνον τυραννήσασα* conjectura subit Atticorum aliquos in certis modis temporibusque alteram terminationem praetulisse alteri. Equidem apud Platonem, Xenophontem, Thucydidem reperio *τυραννεῖν* et *τυραννεῖσθαι*, sed ab altero capite *τυραννεύοντες, τυραννεῦσαι, τυραννευόμενον.* Atticistae plerumque favent perispomenis; *ἀναισθητεύομαι μὴ εἴπῃς ἀλλ' ἀναισθητῶ* Thom. *ἀποσκοπεῖσθαι λέγουσιν οὐ σκοπεύειν* Anecd. Bekk. 435. qui quod damnat verbum placuit Straboni XIII. 599. aliisque recentiorum; *τὸ ἀηθεῖν σκληρόν, τὸ δὲ ἀηθεύειν ποιητικόν* Poll. V. 145. nisi pro hoc *ἀηθέσσειν* scripsit. Nobis non eadem quae antiquis illis verborum censoribus judicandi facultas propter multiplices literarum graecarum defectus. Sed si stamus exemplis iis, quae fors fortuna nobis reliqua fecit, verba *δεσποτεύειν, διακορεύειν, ζωγρεύειν, πανουργεύειν, πολυπραγμονεύειν* (Damophil. in Opusc. Sent. Orell. N. 45. p. 84.) *περιπολεύειν*,[8]) *ἑταιρεύεσθαι, τιθηνεύεσθαι, κακοσχολεύεσθαι, προμηθεύεσθαι, ἐπιμηθεύεσθαι, ὑπερ-*

---

7) Galenus *Καταμώσας — παρὰ τὸ ματεύειν ὡς καὶ καταματούμενος,* quod Dindorfius Thes. T. IV. 1141. in *καταματευόμενος* mutandum censet. Sed *ματεῖν* (ut *χατεῖν* etc.) satis testatum est ac nescio an in Hipp. de Articc. p. 174. T. III. et in commentario Galeni c. XXIII. 453. T. XVIII. P. I. pro *ἐςμάττεσθαι* scribendum sit *ἐςματέεσθαι. Ἐμματέων τοὺς δακτύλους καθιείς* Schol. Nic. Al. 136.

8) Achill. Tat. IV. 14, 96. *καθεύδουσα ταύτην ἀφίησι προπολουμένην τὴν φωνὴν* scripsisse videtur *ὀνειροπολουμένη*.

ηφανεύεσθαι postponenda sunt circumflexis *διακορεῖν* v. Fritzsch. ad Thesmoph. v. 480. *δεσποτεῖν* etc. Id tamen non eo valet ut de omnibus judicare possimus; nam saepe res vertitur: *εἰρηνεύειν*, *βωμολοχεύειν* sive *βωμολοχεύεσθαι* et *φιλανθρωπεύεσθαι* pure terminatis antiquitate antecedunt; Suidas pro *Πεφόνηκεν ἐφόνευσε* fortasse *πεφόνευκε* scripsit; nam *φονεῖν* relinquendum est Clytaemnestrae Mosquensi v. 231. 265. 288. *δεσμεύειν* etsi Atticistae minus probant quam *δεῖν*, tamen plus auctoritatis habet quam *δεσμεῖν*, cujus significatio prorsus eadem, ut apparet ex Diosc. Mat. IV. 155. (158.) p. 644. et Galen. de Simpl. Fac. VIII. 129. T. XII. quorum ille *δεσμεύουσι* scribit, hic in eadem re *δεσμοῦσι*. *Διχηλεῖν* et *διχηλεύειν* Alexandrinorum propria sunt. *Κακοτροπεῖν* ex uno cognovimus Hippocratis loco, ubi de morbidis dictum est, *κακοτροπεύεσθαι* de moribus Polyb. ut *δυςτροπεύειν* Basil. Quod discrimen utrum fortuitum sit an terminatione expressum quis dijudicare audeat? Sed significationis quaedam diversitas haud obscure gliscit in quibusdam aliis: *ῥαστωνεῦσαι* enim otiari significat, *ῥαστωνῆσαι* convalescere, *ὁμαδεύειν* idem quod *ἀθροίζειν* Hes. *ὁμαδεῖν* tumultuari, *ἀκρατεῖν* oppositum est *τῷ κρατεῖν* sed *ἀκρατεύεσθαι τὸ οὐκ ἐγκρατεύεσθαι* Phryn. quo intellectu tamen Hippocrates *ἀκρατῆσαι* dixisse videtur; *τορῆσαι* (*διατορῆσαι*, *ἐκτορῆσαι*) ab adjectivo *τορός* derivatum vices explet verbi antiqui *τετραίνω* *perforo* sed *τορεῦσαι* plerumque significat *tornare* apte cum nomine instrumenti *τορεύς*. *Ἐπιτροπεῖν*, nisi librariis debetur (v. ad Phryn. 650.) nihil amplius est quam paraschematismus primitivi *ἐπιτρέπειν*, sed significando muneri tutoris aptius habetur *ἐπιτροπεύειν* id est *ἐπίτροπον εἶναι* ut *ταγεύειν* tagi munere fungi, quanquam Aeschylus *ταγεῖν* et *ταγεύειν* indistincte usurpavit pro *στρατηγεῖν* et in codd. nonnullis Xenoph. *διαταγεῦσαι* scriptum est pro *διατάξαι*. Certe in Aeschyli loco *πανδοκεῖν* plurimum distat a *πανδοκεύειν* ut simplex *δοκεῖν* a *δοκεύειν*. — Verba secundae et tertiae declinationis non ita longo sermone indigent. De illis eadem pervasit opinio quae de protoclitis: *ἀπὸ τοῦ ἀγορῶ ἀγορεύω* Eust. 96, 10. *τοῦ λωβεύειν πρωτότυπόν ἐστι τὸ λωβῶ* p. 1936, 63. Multo vero credibilius est utrumque

ab *ἀγορά, λώβη* derivatum esse ut a *θήρα θηράω* et *θηρεύω*, quorum neutro utitur Homerus, nomine saepius. At si nullum suppeteret nomen, citius cogitationem transferremus ad verba primae declinationis, quibus ionica abundat dialectus, nec solum *λωβεύεσθαι* cum *λωβέεσθαι* cognationis lege sociaremus sed etiam *ἀπατεύειν* Xenophan. Fr. VII. p. 43. cum *ἀπατέειν* Hippocr. de dec. hab. p. 74. T. I. *συλεύειν* cum *συλέειν* in Xanthi Lydiacis ap. Dion. Hal. I. 28. *μωμεύειν* cum *μωμεῖσθαι* Theogn. *μηχανεύεσθαί* cum *μηχανέεσθαι* Herod. cognatum diceremus. Sed multo ad fidem propius est a nominibus verba esse derivata terminatione duplici, partim ejusdem significationis ut illa, partim diversae ut *λοχᾷν* et *λοχεύειν*, quod Hesychius tamen pro *ἐνεδρεύειν* positum affert, *μοιχᾶται ὁ ἀνήρ, μοιχεύεται ἡ γυνή* Thom. Pro *μεταλλᾷν* Nicander Th. 672. scripsit *μεταλλεύων αἰγὸς ῥόθον* posthabita vulgari nominis *μέταλλον* significatione, id quod excusatur ignorantia etymi; nam quod Buttmannus opinatur ex *μετ' ἄλλα* conflatum esse, prorsus insolita est haec compositionis ratio, nec unquam *ἐξαλλᾷν* vel quid simile auditum est. *Μαχλᾶν* et *μαχλεύεσθαι* a veterum consuetudine aequaliter remota sunt *Ἐφορεύειν* Photius interpretatur *ἐποπτεύειν*, quod quantum ab *ἐπόπτεσθαι* distat, tantum illud ab *ἐφορᾷν*. Verborum ex tertia declinatione huc commeantium unum ab Atticistis exsignatum est *μαιεύεσθαι οὐ μαιοῦσθαι* Thom. *Κλαδοῦν* et *κλαδεύειν* scriptores minus elegantes substituerunt ad significandum *pampinare,* quia *κλᾷν*, quo veteres utuntur, latius patet. *Ὀρνιθεύειν* et *ὀρνιθοῦν*, *χωλεύειν* et *χωλοῦν*, *χηρεύειν* et *χηροῦν*, *χαλκεύειν* et *χαλκοῦν* vel ad distinctionem significationis intransitivae et factitivae pertinent vel aliam inter se differentiam habent. Sed Euripides *ὀρθεύειν* et *διορθεύειν* non ullius nisi metri causa usurpavit, nullaque prorsus ratione antiquis *ἀκριβόω, δαιδαλόω* superposita sunt *ἀκριβεύω, δαιδαλεύω.* Verum haec satis. Illud vere admonet EM. 803, 13. *οὐδέποτε ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ υω γίνεται παράγωγον διὰ τοῦ ευω,* nam *φιτύω* et *φυτεύω* diversas stirpes habent. Neque invenietur facile qui *ἀρνεύειν* cernuare ex *Ἤρυυε ἐκυβίστα* Hes. conversum dicat, sed potius utrumque a communi etymo seorsum processit,

sive παρὰ τοὺς ἄρνας ut Schol. Il. XII. 385. dicit, etsi nunquam sic ut μοσχιᾶν et vitulari de haedulorum petulcorum lusibus dictum reperitur, sive ab alio quodam nomine oblivione deleto ut παλεύειν et σταθεύειν, quorum origo evanuit; nam quod nonnulli στατεύειν scripserunt ab Atticistis reprehensi, id quidem adjectivo στατός persimile sed a significatione assandi non minus remotum est.

§. 4. In ηω nulla verba exire nisi aeolica ποθήω, ἀδικήω auctor satis est Herodianus π. Μον. p. 43. Nec multa in ιω, quorum genus duplex, unum a substantivis in ις δηρίω, κηκίω, κονίω, μητίω, μηνίω Choerobosc. 170, 4. et ad hoc exemplum δηΐω a nomine ficticio δηΐς ortum esse sumitur. Prae veterum placito τὸ ἶδος ἀπὸ τοῦ ἰδίω EM. 465, 39. amplectimur contrariam sententiam verbum ex nomine extitisse. Verbalium vestigia rara sunt minusque expressa; ab ἄω, ut alio loco dixi, ἀΐω, ab ἔσθω ἐσθίω, ab οὔλω Οὐλίοιεν ἐν ὑγείᾳ φυλάσσοιεν Hes. Ἑψίονται ἀκολουθήσουσι quo referendum sit, patet. Verbi ἀλίω, cujus obliqua modo tempora extant ἀλῖσαι et ἐξήλικα, ejusque quod prosthesi crevit κυλίω, primitivum fuit εἴλω, εἰλέω, cujus similitudo apparet in εἰλίνδησις et in verbo ἐνειλινδεῖσθαι. Μαρίειν ὀχλεῖσθαι πυρέττειν et Μαιριῆν τὸ κακῶς ἔχειν Hes. non dubito arcessere ab obsoleto μαίρω, unde Μαῖρα τὸ ἄστρον ἢ ἀκμαιότατον καῦμα Hes. et μαραίνω. Contrarium corporis affectum declarant μάλκη, μαλκίειν [9]) et paragogum μαλκιῆν i. q. μαλακιᾶν. Pro Χειμίουσα ψυχομένη ῥιγῶσα Galen. Foesius χειμιοῦσα corrigit; praestat vero χειμιῶσα. Μαστίω ἐκ τοῦ μαστίζω Theognost. Gram. II. 146. sed propinquius est nomen μάστις. Boeotica sunt αὐλίω, δοκίω etc. quae Ahrensius enumerat de Aeol. p. 179. — Terminationem οιω excludunt canones τὰ παραληγόμενα τῇ οι περισπᾶται etc. Arcad. 165. τὰ διὰ τοῦ υω βαρύτονα διὰ τοῦ υ γράφεται· προςκεῖται βαρύτονα διὰ τὸ ἀλοιῶ, ὁμοιῶ Theogn. 148.

---

9) Schol. Nic. Th. 382. τὴν μάλκην Νίκανδρος ἐν Γλώσσαις ῥῖγος περὶ τοὺς πόδας καὶ χεῖρας, καὶ ὑποδήματα (fort. ὑποδείγματα) τίθησι πνεύματος ἀργαλέοιο πόνοιό τε μαλκείοντες. In seqq. ὄμβρῳ τε κρυμῷ τε δέματ' ὅτε δάμνατο μᾶλλον scrib. δέμας τότε.

unde patet *ἀλοίω* a scholarchis Byzantiis confictum esse, quod ex inficeto Diogenis epigrammate facili negotio eximitur. — In ουω exeunt pauca: *ὀρούω* ab *ὄρω* productum, *κολούω* et *μολούω* sive *μολεύω*, quorum illud vel commune cum *κολάζω* fundamentum habet vel pariter cum proximo a nomine provenit quocum *αὐτόμολοι* id est stolones *Auslaeuffer* compositum est; namque *μολεύειν* significat *τὸ τὰς αὐτομολίας κόπτειν ὡς τὸ τὰ πρέμνα πρεμνίζειν* Poll. v. Dissert. I. c. I. §. 6. fin. *Χελούειν βήσσειν* Hes. laconicum vel boeoticum est pro *χελύειν* a *χέλυς*. — Verba in υω pleraque a nominibus tertiae declinationis eadem vocali finitis originem trahunt *ἄλυς ἀλύω* sive *ἀλύω*, *ἀρτύω*, *ἀχλύω*, *γηρύω*, *δακρύω*, *ἐλινύω*, *ἰθύω*, *καττύω*, *μεθύω*, a *κάχρυς* consimile verbum, cujus tempora quaedam *καχρύσω* et *συγκαχρῦσαι* a Grammaticis allata sunt, *κορθύω*, *κικύω*, *σταχύω* (*ἀνασταχύω*, *ὑποσταχύω*) a *μῶλυς μωλύω*, a *φῖτυς* vel *φῖτυ φιτύω*. Sic etiam *ἐκ τοῦ οἰζύς οἰζύω. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος λέγει ὅτι ἀπὸ τοῦ σχετλιαστικοῦ ἐπιῤῥήματος γίνεται οἴζω ὡς λιάζω, αἰάζω καὶ ἐκ τοῦ οἴζω οἰζύω* EM. 619, 53. Eust. 1217, 12. Verum etiam a neutris in ος, *βρένθος βρενθύομαι*, *στρῆνος στρηνύομαι*, *ἐντύω ἀπὸ τοῦ ἔντεα* Eust. 599, 15. Verbalium exempla affert EM. 632, 50. *ἐλύσθη ἀπὸ τοῦ ἕλω ἑλύω ὡς ἕλκω ἑλκύω*, et p. 333, 50. *ἀρύω παρὰ τὸ ἀρῶ* (*αἴρω*) *ὡς πλήθω πληθύω*, *ἔρω ἐρύω*, *ἄνω ἀνύω*, quorum nonnulla cum nominibus (*πληθύς*, *ἄνη*) consociari possunt, *ἐρύω* epsilon pleonasticum habet. In Arat. 746. *ἀστέρες ὠκεανοῦ ἀρύονται*, hoc et pro *αἴρονται* accipi potest et pro *ἐρύονται*, quod Vossius confirmat Hesychii glossa *Ἄρυον εἷλκον*, nec dissentit Eustathius 1159, 58. *τὸ ἀρύω ἐκ τοῦ ἐρύω γίγνεσθαι δοκεῖ*. Quippe *aquam trahere e puteo* idem est haurire et in Simonid. Fragm. LXXIII. 94. *εἰρύεται ἁγνὸν ὕδωρ* nihil differt ab *ἀρύεται*.[10]) Huic consimile *ἀφύω*, a quo Gram-

---

10) Verbum *ἀρύειν*, quod Hesychius varie interpretatur *ἀντιλέγειν*, *βοᾶν*, *κελεύειν*, Kuesterus ad *γαρύειν* refert. Neque idem esse videtur illud, de quo EM. 134, 12. *ἀρά ἡ εὐχὴ παρὰ τὸ ἀρύειν τὸ καλεῖσθαι καὶ ἐφέλκεσθαι. Ἀρύετ' ἂν φύζειν.* Hoc quidem poetae dictum non video quid significare possit nisi *ἠρᾶσθε* vel *ηὔχεσθε ἂν φυγεῖν*.

natici ἀφύσσω repetunt, non legitur nisi compositum ἐξαφύω. Sed longe diversum est in Hipp. de Affect. Intern. p. 498. T. II. ed. Lips. p. 553. Foes. de aegroto quodam ἐρεύγεται πυκινὰ καὶ ἀλγέει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ πρόςωπον ἀφύει, quod quum Galenus ita enarrat Ἀφύει ἀπολευκαίνεται καὶ ὥςπερ ἀφύης τὸ χρῶμα ἴσχει, indicium praebet hoc loco verbum imitativum scriptum fuisse ἀφυᾷ *apuae colorem imitatur*, cujus forma cum ἐγγύη ἐγγυᾷν, sententia cum κορυζᾷν, μολυβδιᾷν similibusque congruit. Numne ἀφθᾷ ad illum locum conveniat, viderint medici. — Ἀπὸ τοῦ ἔργον ἐργαλέος ὡς ἔπω ἀπύω Schol. Plut. v. 1. et Sch. Lips. ad Il. II. 413. quod non improbabile videtur praesertim si nomen intercessit ἦπυς ut γῆρυς. Πιδύω EM. non absurde cum πηδάω componit; nam germanice quoque πῖδαξ vocatur *Spring* et *Sprint*, et Latini aquam *salire* dicunt ut Euripides Bacch. 705. ὕδατος ἐκπηδᾷ νοτίς, et Hippocrates de Humor. 129. T. I. ἡ γαστὴρ διίει τὴν τροφὴν ὥςπερ ὕδριον νέον διαπηδᾷ, παλαιούμενον στέγει i. e. οὐ διαπιδύει, neque multum abest quin Hesiodum Pegasi nomen falso interpretari contendam; id enim nomen non *fontanum* significare videtur sed *salium* ut Πήδασος, quomodo equus Achillis vocatus est. Κωλύω qui cum κόλος et κολούω comparant, non ab re consulere videntur. Vocum naturalium vocabula κωκύω, ὠρύομαι, ἐπωρύω ad regulam etymologiae exigere haud obstinamus. Sed μηρύω quoque desperandum est. Num μηνύειν ab EM. recte ad μνᾶσθαι referatur, in dubio relinquam. Ἰνύεσθαι κοσμεῖν ἱδρύνεσθαι Hes. fortasse ab ἵζω deflexum est ut ἱδρύω, quod praecipue de imaginum consecratione et exornatione dici solet; eidemque Hesychio pro Ἴννοιεν καθέζετο reddendum suspicor ἴννυεν, cui adjunctum est καθίννυσθαι sive καθίγνυσθαι v. Aglaoph. 646.

Hactenus loquutus sum de verbis, quorum origo aut a nominibus ducta aut ambigua est. Qua parte absoluta restat illud genus quod uno et certo tramite a verbis descendit assumta in hoc transitu litera ν. Ab hoc autem sejungi non possunt verba in νμι exeuntia. Etsi enim ὀμόργνυμι, ὀρέγνυμι, δέχνυμαι, πτάρνυμαι et alia nunquam in νω deflectuntur, nihilo secius regulae instar est quod Theodosius dicit

p. 196. *ἡ τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι ἀπὸ τῆς ἕκτης τῶν βαρυτόνων ζευγνύω ζεύγνυμι, κεραννύω, κεράννυμι*, quam terminationem notum est ab Atticistis praeferri: *ἡ τετάρτη συζυγία τῶν εἰς μι προτιμοτέρα τοῖς Ἀττικοῖς τοῦ βαρυτόνου* Thom. 229. *ἀποκτεινvύναι ἀττικῶς, ἀποκτιννύειν ἑλληνικῶς* Moer. *ὀμνύναι μᾶλλον ἢ ὀμνύειν ὡς ζευγνύναι καὶ τὰ ὅμοια* Phot. *ζευγνύασι καὶ κτιννύασι καὶ δεικνύασι· τὸ δὲ ζευγνύουσι καὶ τὰ ὅμοια κοινά* Thom. etc. Horum igitur verborum quatuor sunt fontes; a verbis bisyllabis, quorum terminationem (*ω*) praecedit vocalis; a verbis hyperdisyllabis, quorum stirps consona terminatur accinente vocali brevi; tertius ab his quae diphthongum in penultima habent; quartus a verbis non puris. Primo generi tres sunt subjectae species pro numero conjugationum circumflexarum. A verbis primae conjugationis sive usitatis sive thematicis *ἑννύω, σβεννύω, βδέννυμαι*. Ab altero ordine unum *χρηννύναι*, si sequimur Criticorum conjecturam qui hoc in Theophr. Char. V. (VI. ed. Schneid. XXI. Ast.) ex codd. vestigiis *χρὴ νῦν ἀεὶ* reposuerunt; ab obsoletis *τάω* et *στάω* processerunt *τείνω* ut *κτάω κτείνω* et *ἱστάνω*, hinc per misturam quandam *τανύω* et *στανύω* in Inscript. Cret. A tertio *χώννυμι*, quod ut manifestum est ab usitato *χόω* derivatum esse, ita quae Etym. Gud. 315, 38. et Theogn. II. 159. huic adjungunt *ζωννύω, ῥωννύω, στρωννύω, σωννύω, τρωννύω* non a *τρώω, ῥώω* sed a brachyparalectis repeti consentaneum est quamvis maximam partem ab usu remotis. Verba secundi generis sunt *σκεδαννύω* sive *σκεδάννυμι, πετάννυμι, κεράννυμι, κρεμάννυμι*, quae primitivorum locum occuparunt, duoque a verbis primae conjugationis, unum *κορέννυμι* Hes. quo multo usitatius est *κορέω*, alterum *στορέννυμι*, nullum vero ab iis, quae futurum in *ησω* mittunt, *φιλήσω, τιμήσω·* nam *κατεκεντάννυτο* in Pseudoluciani Philopatr. §. 4. assignandum est auctori barbaro; *Ἐπιπωμάννυμι* in Math. Vett. neque verbo neque nomini apte cohaeret. Haec omnia ante ypsilon habent duplex *νν*. Nam quae Eustathius p. 790, 59. in libris suis scripta invenit *ζωνύω, χωνύω*, hodie non comparent, neque consentanea sunt regulae EM. 251, 26. Epim. Cram. I. 111. *τὰ εἰς νυω εἰ μὲν διφθόγγῳ παραλήγονται, δι' ἑνὸς*

ἀμεταβόλου ἐκφέρεται, οἷον δαίω δαινύω· εἰ δὲ ἐνὶ φωνήεντι, διπλασιάζει ἐννύω, σβεννύω. Hoc δαινύω sive δαίνυμι pertinet ad tertium genus, cujus duo modo praeter hoc exempla ψαίνυμι τὸ ψωμίζω Hes. et εἰνύω, καταεινύω, ἐπείνυμαι, quorum usus minime frequens, primitiva ψαίω, εἵω perispomenis ψάω, ἕω apta sed prorsus ignota sunt. Ab horum vero norma aberrat γάνυμαι, cujus futurum γανύσσομαι et aoristus Ἐγάνυσαν ἐκόσμησαν χαρῆναι ἐποίησαν Hes. ad praesens γανύω respectat, hoc autem, si viam directam sequimur, ad γαίνω ut τανύω ad τείνω (τιταίνω) sed demonstrari nihil potest praeter γαίω. Quartum genus oritur a verbis non puris qua usitatis qua imaginariis οἴγω οἰγνύω οἴγνυμι, πλέκω πλέγνυμι, ἔργω ἔργνυμι, φώγω φωγνύω φώγνυμι — ἄγνυμι (καταγνύω) δεικνύω, μιγνύω, ζευγνύω, πηγνύω, ἐκπλήγνυμι, ῥηγνύω, φράγνυμι — ἄχνυμαι, δέχνυμαι, quorum omnium consona principalis e numero est gutturalium; dentali subjunctam esse terminationem νυμι uno exemplo cognoscitur ἵζω καθίγνυμαι, ἐγκαθίγνυμαι et προςκαθίγνυμαι Hippocr. et Aret. labialibus nunquam adhibetur, non ita saepe liquidis ὀμνύω, θορνύω, ὀρνύω, ἄρνυμαι, πτάρνυμαι, eaque via etiam ὄλλυμι ortum putant ex ὄλνυμι conversum, quam assimilationem non summe necessariam fuisse probatur integro πίλναμαι.[11]) Horum prototheta partim usus reprobavit partim ratio, sed una tenuerunt εἴλω et εἰλύω omisso tertio εἴλυμι, nam εἴλυτο controversum est v. ad Buttm. p. 7. Liquidarum tertia invenitur in uno ἄνω ἀνύω ἄνυμαι. Nam καίνυμαι Grammatici quidem consentiunt a καίνω derivatum esse sed significatio parum similis. Verborum τίννυμι et κτίννυμι et scriptura fluctuat et disceptatur derivatio. Buttmannus ut a ζόω ζώννυμι sic a τίω τίννυμι propagatum censet. Verum verborum purorum, quae ancipitem in penultima habent, nullum huc deflexum reperimus et δίκην τινύς nequaquam idem quod τίων significat sed est τίνων poenam dans, nec τίνυμαι idem valet quod τίομαι sed, ut τίνομαι, poenam

11) Conjunctio literarum λν latino sermoni licita (alnus, ulna, balneum) a consuetudine graeca alienior fuit; nam πίλναμαι totum poeticum est.

exigo, quam significationem *τίομαι* non accipit nisi in futuro et aoristo. Quapropter *τίνυμι* a *τίνω* derivatum dicitur e consona simplici scribimus ut Wolfius et novissimi editores. De altero Choeroboscus Gram. II. 233. *κτεινύω διὰ τῆς ει καὶ δι᾽ ἑνὸς τοῦ ν κατὰ παράδοσιν· τὸ δὲ ἀποκτιννύναι διὰ τοῦ ι καὶ διὰ δύο νν*, cujus distinctionis ratio non apparet neque consentit Phrynichus p. 29. *ἀποκτινύναι δι᾽ ἑνός ν* sed optio anceps quia nullum est exemplar cui perfecte respondeat. Si a *τίνω τίνυμι* normam petimus, *κτείνυμι* probandum erit a *κτείνω* ductum; si *φώγω φώγνυμι* conferimus rectius videbitur *κτείννυμι*, quod qui propter diphthongum duplici *νν* praemissam minus probabant, iis promtum erat vel *κτείνυμι* scribere vel *κτίννυμι*. Postremo loco ea producenda sunt, quorum cognatio cum verbis circumflexis manifesta, sed proportio manca est, *αἱρέω, αἴνυμαι, κινέω ὑποκινύω* [12]) *κίνυμαι*, cujus si primitivum *κίνω* in usu esset, prorsus nihil differret a *τίνω τίνυμι*. Cum *ἀγρέω* conjugatum est participium defectivum *ἀγρυμένη* capta in Anthol. — Verborum in *υιω* tria affert Theognostus 149, 4. *ἀλυίω, μεθυίω, ὀπυίω*, quod Arcadio restituendum p. 165. pro *ἁρπυίω* (non *ἀπυίω*, quod Ahrensius Dor. p. 509. probavit) idque unum ad propositum nostrum pertinet quippe in commune receptum idemque paragogum ab *οἴφω*.

§. 5. Catalexis *ωω* non reperitur in verbis derivatis nisi affectis. Etenim verba secundae et tertiae conjugationis, quorum nativa forma amphimacri mensuram habet (nam pleraque trisyllaba sunt) metro adaptari non possunt nisi penultima, quae in utroque genere brevis est, producta, id quod poetae non uno modo efficiunt. Verborum enim, quae natura in *οω* terminantur, *ο* micron mutatur in *ω*, de quo postmodo dicetur. Eorum quae in *αω*, duplex est conformatio; aut enim alpha, quod nisi brevitatem exuat, contractionem effugere non potest, non contractum transit in longum *ἀναμαιμάει, πει-*

12) Quint. IV. 510. *ἵπποι ποιπνύεσκον — πόδας δ᾽ ὑπεκίνυον αὔτως·* nisi *ὑπεκίνεον* scripsit.

ᾳάων, διψάων [13]) cujus generis unum apud posteriores reperitur λυσσάων Apollinar. Ps. IX. 48. aut eodem alpha cum syllaba finali in $\overline{\alpha}$ vel $\overline{\omega}$ contracto, vocalis prothetica preponditur, alpha in alpha longum μενοινάᾳ, ἠγάασθε, μνάασθε, quae Homeri peculiaria sunt, $\overline{o}$ micron in ω μενοινώω, μαιμώωσι, μαιμώων apud Homerum, hisque similia apud alios: διψώω Nonn. Par. XI. 57. XIX. 149. διψώων Dion. XVII. 91. ἡβώων Quint. XII. 272. μαιμώων Theocr. XXV. 253. ἀμώων Apollon. III. 1382. Anth. IX. n. 362. v. 25. Nonn. V. 38. XII. 335. λυσσώων XXXVI. 449. Anth. V. 266. λιχμώων Nonn. XXVI. 197. quorum originem declarat Schol. Hesiod. Sc. 210. ἐν ταῖς μετοχαῖς ἡ ἐπένθεσις τοῦ $\overline{\omega}$, εἰ μὲν ἔχει τὴν παραλήγουσαν (προπαραλήγουσαν) βραχεῖαν, βραχύνει καὶ τὸ πρῶτον $\overline{o}$, οἷον τηλεθόων, φυσιόων· εἰ δὲ μακράν, ἐκτείνει καὶ ἀμφότερα, αὐδώων, qui intempestive quidem epenthesin appellat sed quid velit apertum est, nempe αὐδώων dici pro αὐδόων, hoc autem ex αὐδῶν ortum esse, in quod αὐδάων contractum est. Obliquorum casuum triplex est vicissitudo. Nam ab homerico πεινάων Oppianus Hal. V. 5. et Tryphiodorus 196. recta declinarunt πεινάοντα, quo exemplo non satis defenditur librorum nonnullorum scriptura μαιμάοντο Dionys. 1156. cetera autem verba aut praesentis parenthesi et ectasi amplificati exemplum sequuntur ut ab ἀμώω ducitur ἀμώοντες Apollon. III. 1187. μαιμώοντες Opp. Hal. IV. 93. V. 375. Quint. I. 177. II. 203. III. 20. IV. 241. XI. 301. μενοινώοντες Apollon. IV. 1253. λυσσώοντα Apollinar. Ps. LIV. 7. ἡβώοντα Silent. Ecphr. 289. (156.) ut a ζώω ζώοντα. Aut pro $\overline{o}$ brevi recipiunt longum ἡβώωντες Quint. II. 328. Opp. Hal. V. 471. λιχμώωντες Quint. V. 40. VI. 200. Nonn. XXII. 30. μαιμώωντες Quint. I. 620. II. 110. III. 307. IV. 217. XIV. 17. quod ad μαιμόωντες eandem proportionem habet, quam μαιμώω habet ad μαιμόω. Sed in his libri multifariam discrepant, nec minor Criticorum dissensio. Prae ἡβώωντα Aristarchus probavit ἡβώοντα v. Spitzner. ad XXIV. 609.

13) Hinc patet defendi posse ἀμάειν Hesiod. Scut. 392. sed complures codd. ἀμᾶσθαι praebent; ἡβάοις nonnulli Theogn. 1229. (877.) pro ἡβώοις.

cui adstipulatur Goettlingius de Acc. p. 101. alterum tuetu Nitzschius ad Od. X. 5. idemque Apollonio vindicat Wel lauerus ad IV. 29. et 1255. Nonno Graefius *διψώωντες* scri bens XVII. 114. *ἡβώωντος* II. 577. XXIV. 188. *αὐχμώωντο* XXVI. 108. XXXV. 119. *ἀμώωντα* 267. *λυσσώωντα* XL. 87 *λιχμώωντα* XXXII. 140. quibus omnibus locis editt. vetere *ō* micron praebent praeter *λιχμώωντες* XXII. 30. intactum vero reliquit *αὐχμώοντα* XLVII. 153. Pro *μαιμώοντα,* quod summo codicum plurimorum consensu sustentatur, Planude Anth. XIV. 98. edidit *μαιμώωντα,* cui Jacobsius p. 806. com parat *γελώωντες* Od. XVIII. 111. sed et hoc in libris non nullis *γελώοντες* legitur, quod Bekkerus praetulit; et sive si scribitur sive illo modo, a caeteris dupliciter differt, quod syllaba prima brevis et quod secunda in arsi posita est Codicum in hac causa exigua est auctoritas, sed praeferimus scripturam Aristarcheam, non quo alterius ratio reddi non possit, sed quia simplicior videtur et homerico *μνώοντο* similior. Femininis ex tribus illis formis una deest; nam quod masculino *διψάων* respondet *διψάουσα* Tryph. 548. Wernickius jure posthabuit veteri scripturae *διψώουσα* quod legitur in Nonn. XXXVI. 199. et huic similia *αὐχμώουσα* XXXVII 421. *λυσσώουσα* XLVI. 320. *ἡβώουσα* Joann. Gaz. Ecphr. I 40. Nonn. XII. 299. quod Graefius suo periculo in *ἡβώωσα* mutavit ceteris parcens, et legitur hoc *ἡβώωσα* XLII. 296 Joann. Ecphr. I. 90. *ἀμώωσα* Nonn. VII. 31. Apollinar. LXXVIII 105. *λιχμώωσα* Quint. VI. 213. *μαιμώωσα* Apollon. II. 269. *λυσσώωσα* Nonn. XLVIII. 884. *διψώωσα* XLVIII. 590. *αὐχμώωσα* Joann. Ecphr. II. 123. pro quo in cod. *αὐχμώουσα* scriptum ut v. 40. *ἡβώουσα* pro *ἡβώωσα.* Hoc vero et *μαιμώωσα* apud Homerum ipsum leguntur, illud semel hoc bis sine ulla aut librorum dissensione aut Grammaticorum. Schol. Od. IV. 1: *κητώεις καὶ ὠτώεις καὶ κηώεις καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐκτείνει τὸ ō διὰ τὸ εἶναι τὸ πρὸ αὐτῆς μακρὸν, ὥςπερ τὸ ἡβώωσα. Καὶ τὸ τηλεθόωσα σμικρύνει διὰ τὸ εἶναι τὴν πρὸ αὐτῆς συλλαβὴν βραχεῖαν,* unde intelligitur in EM. 113, 50. *ἀντιόωσα ποιητικῷ πλεονασμῷ τοῦ ō ὡς βοόωσα, γελόωσα· τὸ τηλεθώωσα* (sic) *δὲ καὶ τὸ μαιμώωσα μόνον διὰ τοῦ ῶ μεγάλου,* post *τηλεθόωσα* excidisse id quod a Schol. dicitur

et alterum ectasis exemplum ἡβώωσα. His concinunt tertiae personae pluralis ἡβώωσι Oppian. Hal. I. 474. pro quo in cod. Prag. ἡβώουσι legitur, ἐφορμώωσι II. 94. αὐδώωνται I. 378. sed alterum flexum sequitur ἀνηβώουσι Apollinar. CIII. 66. ab ἀνηβώω declinatum sine illa triplici ambage synaeresis, epenthesis et ectasis. Postremo optativus ἡβώοιμι Hom. integre derivatus est a corrupto ἡβώω. Num igitur ut ζάω in ζώω sic μνάομαι in μνώομαι transformatum an, quia μνόωντο versum vitiat, pro hoc μνώοντο substitutum est vocalibus trajectis? Idem quaeritur de τεχνώοντο Sibyll. I. 97. αὐδώονται et ὁρμώονται, quae cod. Pragensis Opp. Hal. I. 776. et 598. pro αὐδώωνται et ὁρμαίνονται (cod. Reg. ὁρμώωνται) praebet, deque μαιμώοντο Dion. 1156. quod in nonnullis libris μαιμώωντο scribitur, pari utrumque bonitate. Sed probabilior videtur metathesis, non solum in indicativis sed etiam in participio μνωομένη Hom. et quae posteriores addiderunt ἀλωόμενος Dion. 702. Maneth. III. 122. VI. 445. Quint. XIV. 269. Nonn. XXIII. 27. XLII. 269. Anth. IX. 408. ὁρωομένη Anth. IX. 103. κυκωομένη quod Graefius reposuit Nonn. IX. 336. et βιοωμένη a Meinekio reductum Mosch. II. 13. pro quo βιαιομένη dici poterat, pro illis mutato verborum ordine ἀλοώμενος etc. sed non libitum est.

§. 6. Cum praesentibus illis secundae conjugationis EM. 237, 35. compingit subjunctivum aoristum tertiae: τὸ ἁλώω, ἡβώω ἢ ἐπαύξησιν χρονικὴν ἔχει ἢ πλεονασμὸν τοῦ ω̄, significans ἁλώω vel ex distracto ἁλόω extitisse protenta vocali parenthetica vel ex contracto ἁλῶ longa litera vacanter addita. Sed pleonasmum accentus non admittit. Hoc aoristi exemplum unicum est, saepius vero praesens huc deflectit, cujus eae personae quae in ω̄ exeunt, ambiguae sunt; nam utrum ὑπνώω ex ὑπνόω extiterit an sine ulla hujusmodi praemunitione natum sit, ex forma ipsa non cognoscitur. Byzantii quidem doctores ὑπνώω non eodem loco habent quo μαιμώω. Philemo in Rhemat. §. 67. p. 277. et Planudes in Bachmanni Anecd. T. II. 42. postquam edixerunt verbis secundi ordinis, si antepenultima brevis sit, breve interponi ο̄ ὁρόωντες, sin longa, longum μαιμώωντες, continuo addunt τό γε μὴν ἱδρώοντες καὶ ὑπνώοντες οὐκ ἀπὸ περισπωμένων

θεμάτων ἀλλ᾽ ἀπὸ τοῦ ἱδρώω καὶ ὑπνώω βαρυτόνων ποιητικῶν καὶ αὐτῶν — καὶ κατὰ τὰ βαρύτονα κλίνεται ὑπνώεις καὶ ἡ μετοχὴ ὑπνώοντος. Et ad hanc sententiam nos adigit epicorum tertiae aetatis, quae cum Caesaribus incessit, auctoritas: ὑπνώεις Nonn. V. 415. XI. 331. XX. 44. ὑπνώει Opp. Cyn. III. 51. Anth. X. n. 16. v. 7. ὑπνώεσκε Quint. X. 191. ὑπνώειν IX. 524. Nonn. XXXI. 190. et quod mirabilius est in oratione numeris soluta ἱδρώει Lucian. Dea Syr. §. 10. et 17. quibus accedunt duo passivae formae verba ἀμβλώεσθαι Maxim. v. 215. et Nonno familiare χολώομαι XLVIII. 720. χολώεται V. 447. XV. 362. XXVI. 130. XLVII. 339. χολώεο XXXI. 152. χολωόμενος V. 437. IX. 246. XIII. 462. Anth. Plan. N. 128. De participio verborum in αω desinentium quod dixi, idem convenit ad hoc genus; nam nominativi una est forma ἱδρώων Nonn. X. 380. ὑψώων Apollinar. Ps. IX. 26. obliquorum duplex κυρτώοντε Hes. Scut. 234. pro quo in Med. κυρτώωντε scriptum est, ὑπνώοντες Nic. Ther. 433. et 546. Bion. III. 1. Orph. Arg. 561. Anth. VII. 202. IX. 378. et 765. Opp. Cyn. I. 517. Hal. II. 657. Nonn. V. 498. XVIII. 205. XXXIV. 89. XL. 404. XLVIII. 531. Orph. H. LV. 9. κυκλώοντα Apollinar. Ps. III. 10. ἱδρώοντα Apollon. IV. 1284. Opp. Cyn. I. 532. Quint. V. 56. VI. 106. Nonn. X. 382. Sibyll. I. 58. quibus se admiscet prosae ionicae scriptor Hippocrates, si vera est scriptura ἐφιδρώοντι Prorrh. I. 160. T. I. Coac. p. 255. T. I. non ἐφιδροῦντες ut p. 162. vel ἐφιδρῶντες ut p. 166. et aliis locis. Sed quae cum ἀμώωντα et similibus comparari possint, paucissima reperiuntur in hoc numero, ὑπνώωντα Apollinar. Ps. LXXVII. 145. ἱδρώωντες Nonn. IX. 268. quod in uno Vindob. scriptum est Il. VIII. 543. discrepans duobus aliis Homeri exemplis. Et feminina positio saepius huc inclinat quam illuc: ἱδρώουσα Anth. IX. 534. Nonn. V. 482. XV. 284. ὑπνώουσα Mosch. II. 24. Quint. I. 664. XIV. 275. Nonn. XLVIII. 525. quare videndum ne χεῖρας ἐρετμώωσα VII. 185. vitio affectum sit; alibi χεῖρας ἐρετμώσασα legitur XXXIV. 246. ἠερίους κενεῶνας ἐρετμώσασα XIV. 3. ἐρετμώσας πορείην XXXIII. 191. Interim tertia quoque persona numeri pluralis plerumque quidem similis est tertiae singularis ὑπνώει, ὑπνώουσι Maneth. I. 82. Quint.

I. 604. Coluth. 342. ἱδρώουσι Opp. Hal. II. 450. κυκλώουσιν Apollinar. LXXXVII. 37. sed ecce etiam ὑπνώωσι Quint. XII. 45. Quod si recte se habet, triplici modo affectum est, primum trope dorica, ut dici solet, qua ὑπνοῦσι in ὑπνῶσι mutatum est, dein parenthesi vocalis systoechae, unde ὑπνόωσι emersit ut ὁρόωσι, tertio ectasi ὑπνώωσι. Verum ὑπνώουσι breviore via derivatum censeo a positione prima ὑπνώω, ὑπνώεις etc. cujus secunda vocalis non nativa quidem est (nam ὑπνόω dicitur ex analogia) sed tamen longe altius insidet quam in verbis secundae conjugationis, ἀμώω etc. quorum nullum declinatur in ωεις, ωει. Et hac ratione etiam homericum ὑπνώοντα explicandum videtur, de quo secus sentit Buttmannus in Gramm. T. I. 483. ex ὑπνοῦντα primum factum esse ὑπνόοντα et altera vicissitudine ὑπνώοντα. Verum enim propius est praesens ὑπνώω, quo Homerum usum esse sane demonstrari non potest, sed eo quod Buttmannus posuit ὑπνόοντα ne potuit quidem uti. Neque fore puto qui χολοῦμαι principio in χολῶμαι, hoc vero per epenthesin in χολόωμαι, postremo trajectis vocalibus in χολώομαι conversum dicat; quam metathesin verbis primae classis ἀλώομενος etc. non denegavimus. Verum praeter mutationem vocalium brevium in longas verba utriusque classis etiam aliis remediis versui accommodata sunt, uno prorsus singulari γελοίωντες, Od. XX. 390.[14]) cui quae Eustathius assimulat, ἀγνοιῆσαι, ἀλοιῆσαι, omnino similia non sunt, neque unquam factum est ut vocalis parenthetica in diphthongum verteret, ὁρόω in ὁροίω. Ea causa fuisse videtur cur nonnulli illo loco γελώωντες scriberent. Alterum praebuit interpositio vocalis iota syllabam conficiens. Nam quibus φυσῶντες dicere non libuit, φυσόωντες non licuit, iis praeter φυσώωντες suppetebat φυσιόωντες, quo Homerus utitur, pro ὠχρῶν ὠχριόων Paul. Sil. Soph. 641. παρὰ τὸ γλαυκὸς γίνεται ῥῆμα παραγωγὸν γλαυκῶ καὶ γλαυκιόω EM. 233, 24. qui γλαυκᾷν significare videtur non γλαυκοῦν, quod significationem factitivam habet ut λευκοῦν, ἐρυθροῦν. Ex altero genere huc pertinet κυρτιόωντες Maneth. IV. 119. pro κυρτοῦντες.

---

14) Γελόωντες codd. Harl. et Vind. γελοιῶντες Harl. in marg.

CAP. II.

De verbis dentalibus.

§. 1. Verborum in αζω exeuntium tripartita est divisio: quippe horum nonnulla ab adverbiis proficiscuntur: *ἀπ' ἀντωνυμιῶν ῥήματα οὐ παραγίνεται, παρὰ δὲ ἐπιῤῥημάτων οἰμώζω, αἰάζω, λιάζω* Apollon. Pron. p. 42. quorum ultimum non video quid cum *λίαν* similitudinis habeat, quodque EM. cum his confert *ἀγάζειν παρὰ τὸ ἄγαν*, aeque ad *ἄγη* referri potest. Cum *αἰάζω* conveniunt *ἀάζω, εὐάζω, πυππάζω*. Ab adverbiis, quae proprie ita vocantur, *ἀγκάς ἀγκάζομαι, πασσυδίῃ πασσυδιάζω, πύκα πυκάζω*, a numerali *δίχα διχάζω* et ratione minus aperta *παρὰ τὸ δίς διστάζω* EM. 274, 11. Verum pars maxima fluit a verbis et nominibus: *δακνάζεσθαι ἀπὸ τοῦ δάκνεσθαι κατὰ παραγωγήν* Schol. Pers. 569. *ὥςπερ παρὰ τὸ μίμνω μιμνάζω, οὕτω παρὰ τὸ εἴκω εἰκάζω* EM. 297, 25. Sed quae Eustathius 632, 30. cum *μίμνω μιμνάζω* constipat *σέβω σεβάζω, σκέπω σκεπάζω, λίτω λιτάζω, στέγω στεγάζω*, eorum postremum EM. 726, 37. a *στέγη* repetit eademque controversia est de multis aliis. *Βρυάζω, ἀλυσκάζω, ἐνιπτάζω, ἠλασκάζω, στεμβάζω, λασκάζω, χασκάζω*, nullam partem orationis attingunt praeter verba. Sed *ψυχάζω τὸ πρὸς ψῦχος διατρίβω* Anecd. Bekk. 317. huic nomini aeque simile est atque verbo *ψύχω*, et *λαμπάζω* cum *λάμπη* sive *λαμπάς* et cum *λάμπω* congruit, quodque Eustathius dicit 1612, 27. *ἀκουάζομαι ἐκ τοῦ ἀκούω* ut non improbabile ita minime certum est id a verbo potius quam a nomine ortum habere. Quae vero a verbis derivata sunt, syllabam primitivi hactenus modo mutant quod epsilon in o micron transit, *θέω (τίθημι) θοάζω* i. q. *θαάσσω, ἀμέργω ὀμοργάζω, ἕπομαι ὀπάζω*, quanquam EM. 627, 10. huic praeponit nomen commenticium *ὀπός ὡς πομπός, ἐξ οὗ παραγωγὸν ὀπάζω ὡς μονάζω*, et fieri potest ut *δορκάζω* significationem quidem a *δέρκομαι*, formam autem a *δόρξ* sive *δορκάς* traxerit. Syllabam prototypi longam mutari in brevem nullo certo demonstrari potest argumento. Nam *λιχάζει*, quod

Hesychius interpretatur *ἐπιθυμεῖ*, cum *γλίχομαι* plus similitudinis habet quam cum *λείχω*, etsi hoc ejusdem est familiae; *σινάζειν*, cujus alpha breve, *λιβάζειν*, *στιβάζειν*, facilius ad *σίνος*, *λίβος*, *στίβος* referuntur quam ad *σίνομαι*, *λείβω*, *στείβω*, nec *μιγάζω* a *μίσγω* demta consona sed a *μιγάς* vel adverbio *μίγα*. *Εἰκάζω* ab *εἴκω*, cujus solum extat imperfectum, significatione discrepat sed diphthongum non mutat. Additae consonae exemplum unum praebet *πτωσκάζω*, idque in uno Homeri loco scriptum, ex quo Glossographi *πτωκάζω* proferunt ut olim pro illo vulgabatur. De alio dubitat EM. 795, 43. *φλεβάζοντες βρύοντες ἀπὸ τοῦ φλέω ἢ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν φλεβῶν*, sed vincit nomen, quo affluentiae et exuberantiae notio comprehenditur. *Λιχμάζω* non tantam cum *λείχω* necessitudinem habet quantam cum *λιχμάω*, nec raro verba secundae conjugationis huc devertunt *σταλάω σταλάζω*, *οὐτάω οὐτάζω*, *εἰλυφάω εἰλυφάζω*, *βιβάω βιβάζω*, *λοχάω λοχάζω*, *πελάω πελάζω*, *ἀγάομαι*, *ἀγάζομαι*. Hac via grassatur Heraclides Eustathii consiliator assiduus: *σιγῶ σιγάζω*, *ἀνιῶ ἀνιάζω*, *πελάω πελάζω* 1654, 17. *τὸ βιῶ πρωτότυπόν ἐστι τοῦ βιάζω* 1089, 3. *τὸ τεχνῶ τοῦ τεχνάζω* 1308, 42. *τροχάζω ἐκ τοῦ τροχάω* 905, 37. eodemque *εὐνάζω*, *σκιάζω*, *σκεδάζω* 1571, 1. et 1544, 42. *σκεπάζω*, *βιβάζω*, *πετάζω* 1735, 30. quorum ultimum auctore caret. His EM. addit *ἀτιμάζω παρὰ τὸ ἀτιμῶ*. Sed et hoc paronymis adnumerari potest et eorum, quae Heraclides producit, pars maxima. Causae autem variandae terminationis excogitari possunt variae. Primum nonnulla verborum paragogorum supplent vicem praesentis aut nunquam tentati aut citius quam inolevisset derelicti. Sic pro *κέω*, cujus participium esse videtur *κείων*, in usum venit *κεάζω*, pro *δράω* (*ἀποδιδράσκω*) *δρασκάζω*, pro *κρύβω*, quod in priore parte attigi, *κρυβάζω* Hes. et ut *λακάζω*, *ἀβροτάζω* accesserunt aoristis *ἔλακον*, *ἤμβροτον*, sic *ὀλισθάζω* non ab *ὄλισθος* derivatum sed authypotacto *ὀλίσθω* substitutum videtur. Nonnunquam commodum fuit verbis, quae non facile ultra imperfectum procederent ut *στένω*, *σκέπω*, *σέβω*, adjungere mobiliora *στενάζω* etc. Nec pauca poetae variarunt vel necessitatis causa vel commoditatis. Quippe verbis in *αζω* exeuntibus, quorum ea

structura est ut versui heroico nullo modo adaptari possint velut *ἀντιάζω, εὐδιάζω, ὀκριάζω, ἰχθυάζω, σκεπάζω, σκιάζω, σταλάζω, ὀργιάζω* substituerunt vocaliora illa, quae supra exposui, *ἀντιόω, ἰχθυόω* etc. Sed eosdem non raro animadvertimus hac terminatione usos esse ubi evitari poterat verbis aliter collocatis et ex eo concludimus utriusque formae promiscuum fuisse usum *εἰλυφόων εἰλυφάζων, σκοπιαζέμεν διασκοπιᾶσθαι, ἰσάσκετο ἰσάζουσι* [1]) *βιάζετε βιόωντο, οὔτασκε οὔταζε*, quae apud Homerum leguntur, apud alios *χνόαων χνοάζων*, et quae ad metri rationem admodum nihil differunt *σκοπίασκε* et saepius *ἐσκοπίαζε* apud Quintum v. Spitzner. de Vers. her. 209. *αὐδῆσαι* et *αὐδάξαι* etc. [2]) Multorum vero diversi exitus diversum intellectum faciunt. Nam *βιβᾶν, λιπᾶν, σιγᾶν* significationem intransitivam habent, *βιβάζειν* [3]) *λιπάζειν, σιγάζειν* factitivam, idemque discrimen interdum obtinet in verbis *ἀνιᾶν* et *ἀνιάζειν, πελᾶν* et *πελάζειν*, nec omnibus locis idem valent *ἀγαπᾶν* et *ἀγαπάζειν, αἰθριᾶν* et *αἰθριάζειν, πειρᾶν* et *πειράζειν*, longissime vero differunt *ἀγορᾶσθαι* et *ἀγοράζειν*. Alia diversis generibus scribendi distributa sunt. Etenim pro puris quae poetae frequentant, sermo communis adoptavit barytona: *ἀτιμάζω, βιάζομαι, εὐδιάζω, σεληνιάζω,* [4]) *θοινάζω, σκεπάζω, χλοάζω*, vel etiam alio deflexit *ὑφάω ὑφαίνω, κρεμάω κρεμάννυμι* etc. Sed interdum contra accidit; nam *γειτνιᾶν, πειρᾶν, ἀκροᾶσθαι, λιχμᾶσθαι* in prosa praevalent; *πειράζειν* Moeris nominatim damnat. Et nonnullis scriptores promiscue utuntur *αἰτιᾶσθαι* et *αἰτιάζεσθαι*. De duabus reliquis con-

---

1) Nonnus constanter *σκοπίαζε* XXXII. III. XXXVII. 269. Idem *ἰσάζοντο* XXVIII. 30. non *ἰσάσκοντο*, quo nemo post Homerum usus est, et *διχάζομαι* III. 33. XXVIII. 30. XXXVI. 456. Man. IV. 7. Joann. Ephr. II. 284. non *διχόω* vel *διχαίω*.

2) *Ἀερτάσσειε* Nonn. X. 303. correctoris est; alibi *ἀερτῆσαι* legitur. *Φοιβάσουσι* Lycophro dixit 1166. pro *φοιβήσουσι purgabunt* et vicissim *τὰ φοιβαθέντα* Liban. Decl. T. IV. 33. pro *φοιβασθέντα* vaticinia; sed hic praestat *φανθέντα* in marg. scriptum. *Λινοπτᾶν* Hesychius interpretatur *λινοπτάζειν*, idemque affert *ἐπωπᾶν, ἐπωπάζειν* et *ὠπάζεσθαι*, pro quo Oppianus *ὠπήσασθαι* dixit.

3) Synonyma facere videtur Thomas *διεβίβων καὶ διεβίβαζον*.

4) Manetho non *σεληνιάζοντα* scripsisse videtur sed *σεληνιόωντα*.

jugationibus minor est dicendi copia: *τοῦ οἰνοποτάζω προϋπάρχει τὸ οἰνοποτεῖν* Eust. 1198, 28. quorum illud poetae epici versus quadrandi causa asciverunt; *οἰνοποτεῖν* oratorium est ut *ὑδροποτεῖν*, *γαλακτοποτεῖν* et alia cum nomine *πότης* composita. Et ab his etiam verba in *αζω* derivari potuisse probatur exemplis proxime afferendis §. 2. Ad Il. XII. 151. *χάλκος ἐκόμπει* Eustathius adnotat *ἐκ τοῦ ἐνταῦθα κυριολεκτουμένου παρῆκται τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον κομπάζειν*, quod nunquam propriam crepandi significationem recuperat. Perpetua autem, quantum nobis constat, distinctio vorborum *αὐγέω* luceo et *αὐγάζω* illustro vel video, *δοκέω* videor et *δοκάζω* i. q. *δοκεύω*, *κυκλέω* circumago, *κυκλάζω* circumeo; a *λαλέω* distat *λαλάζω* tantum, quantum *λαλαγή* a *λάλη*. Sed *ἠρεμάζειν* in LXX. et usitatius *ἠρεμεῖν*, *ὑποτοπάζειν* et *ὑποτοπεῖν*, quae confuderunt librarii Epist. Socr. XIV. 21. eodem loco sunt. — Ad Il XV. 660. et 665. ubi primum *γουνούμενος*, deinde *γουνάζομαι* scriptum est, Eustathius 1036, 28. illud prototypum, hoc paragogum esse affirmat, sed utrumque seorsum a nomine *γόνυ* derivatum videtur, ut a *δόκιμος δοκιμόω δοκιμῶμι* et *δοκιμάζω*, ab *ἀκριβής ἀκριβόω* et hellenisticum *ἀκριβάζω*. Saepius vero haec dicatalexia pertinet ad disjunctionem significationum, *δεινοῦν δεινάζειν*, *δεξιοῦσθαι δεξιάζειν*, *ἀτιμοῦν ἀτιμάζειν*, *ἰσοῦν ἰσάζειν*, et alia ad Buttm. 386. apposita.

§. 2. Ad confirmationem eorum, quae de etymi ambiguitate dixi, necessarium duco ordine enumerare genera nominum, unde verba hujusmodi nasci possunt. A masculinis primae declinationis *κλάστης* (Hes.) *κλαστάζω*, a similibus *ἀγυρτάζω*, *προφητάζω*, quibus adnumerari licet *Ἐμάσταζε ἐμασήσατο* Hes. *ἑλκυστάζω*, *ἑρπυστάζω*, *ῥυστάζω*, quanquam non omnium primitiva extant, neque in *της* neque in *τος*. A proprio imitativum *γοργιάζω*. Alterum genus attingit EM. 96, 1. *ἀπὸ τοῦ ἀνάγκη ἀναγκάζω ὡς σπουδή σπουδάζω*, *αὐγή αὐγάζω*. His similia Homerus non pauca praebet *αἰχμάζω*, *δικάζω*, *εἰλαπινάζω*, *εὐνάζω* etc. sed maxima multitudo postea pullulavit, partim poetica *αἰγλάζω*,[5]) *ἐθειράζω*,

5) *Ἐγείλασαν συνήλασαν* Hes. post *Ἐγεργεῖ* scribendum est *ἠγέλασαν* ab *ἀγελάζω*, *συναγελάζω*.

κοιτάζω, πηγάζω, partim omnibus apta *ἀκμάζω, βλιμάζω, δοξάζω, σχολάζω, χλευάζω*, a puris *ἐκκλησιάζω, θυσιάζω, παῤῥησιάζω, συνουσιάζω*, ex quo consequitur *ἀκουάζομαι* et *βιάζομαι*, quae Grammatici verbalibus adjiciunt, a nominibus duci posse item ut *εὐνάζω*, aliaque supra relata. Schol. Ven. ad Arist. Rann. 382. *μέλπω μολπάζω ὡς τρέχω τρόχω* (sic) *τροχάζω*, qui si pro *τρόχω* non *τροχῶ* sed *τρόχος* scripsit, *μολπάζω* illud et similia non a verbo sed ab interposito nomine derivata esse voluit, ut a *σῦκον συκάζω* et ab aliis ejusdem declinationis *στομφάζω, κωμάζω, στοχάζομαι* — *ῥυσιάζω, ῥοθιάζω, φροιμιάζομαι*. Aeque multa et varia proficiscuntur ab adjectivis; primum a verbalibus *φαντός φαντάζομαι, Εὐκτάζου εὔχου, Φερτάζει φέρει* Hes. aliaque ad Aj. p. 90. collecta, quorum primitiva usu trita sunt, sed licuit talia etiam ab inusitatis ducere *νεύω* (*νευστός*) *νευστάζω, ῥύω* (*ῥυστός*) *ῥυστάζω, ὀδακτάζω, βαστάζω*. Et huic numero adjiciendum videtur illud de quo Ammonius loquitur *κύπτειν τὸ κάμπτεσθαι ἐπὶ γῆν, κυπτάζειν τὸ στραγγεύεσθαι*, quod nos sic enuntiamus illud absolutum esse, hoc frequentativum ideoque transferri ad eos qui intenta opera in aliquod studium incumbunt. Itaque non simplex verbi *κύπτω* paraschematismus esse videtur sed adjectivi *κυπτός* germana propago simileque frequentativis latini sermonis *versus, versare, tractus tractare*. Idem fortasse differunt *κρύπτω κρυπτός κρυπτάζω, ῥίπτω ῥιπτός ῥιπτάζω*, quod EM. 424, 52. cum *ἡλάσκω ἡλασκάζω* confert neglecto propiore. Ab adjectivis non verbalibus *ἀρτιάζω, ἀφροδισιάζω, γυμνάζω, ἐλευθεριάζω, ἡσυχάζω, ἰσάζω, μετριάζω, σχετλιάζω*, probatissimorum auctorum usu nobilitata; minus vero attica *γελοιάζω*, quod Moeris reprehendit, *ἰδιάζω* et *ἐξιδιάζομαι* v. ad Phryn. 199. *ἑκουσιάζομαι, ἐρημάζω, μονάζω, ὁμοιάζω, συχνάζω, ὡριμάζω*, a synthetis *ἀτιμάζω, ἐνθεάζω, ἐπιχωριάζω*, [6]) atque ejus generis quod *ἐκ δυοῖν ἕν* vocitamus, *ἐνδοιάζω*. Horum nonnullis verba praecurrunt, significatione eadem: *τροχάζειν οὔ φασι δεῖν λέγειν ἀλλὰ τρέχειν* Antiatt.

---

6) *Ἐπιπολάζω, ἐξωριάζω, εὐωριάζω* differunt eo quod prima positio non extat.

Bekk. 114. quorum prius ante Aristotelem Probl. II. 24. non reperio: cetera θοάζω (a θέω θοός) νομάζω, ποκάζω, τρομάζω, φθογγάζομαι partim poetica sunt, partim a scriptoribus novitiis invecta, qui etiam θυσιάζω, ἱκεσιάζω et τελεσιάζω supra necessitatem affinxerunt primitivis θύω, ἱκετεύω, τελέω, quanquam hoc latius patet. De substantivis declinationis tertiae praecipue huc inclinant neutra in μα, θαυμάζω, ὀνομάζω et minus antiqua πωμάζω, χειμάζω sed ceterae quoque terminationes non abhorrent — τεράζω, κνεφάζω, δελεάζω, κηκάζω,[7]) ψακάζω, δεκάζω ἐκ τῆς δεκάδος EM. 254, 38. vel etiam a δέκα ut πέμπε πεμπάζω, δύο δυάζω — πλεονάζω, ἀεκαζόμενος Hom. ὀφρυάζειν οἱ κωμικοί Poll. ἰχθυάζειν Anth. A neutro in ος γανάσσαι σμῆξαι Hes.[8]) sed κυδάζομαι a masculino ὁ κύδος derivatum esse et significatio ostendit et brevitas syllabae. Insolentius est μελεάζω Nicomach. a μέλος ductum pro usitato μελίζω. Ab iis, quae in ευς exeunt, unum cognovi ἱερειάδδω in Insor. Boeot. pro ἱερειάζω, quod vulgo ἱερατεύω dicitur. Terminationes ηρ, ωρ, ις, ω et ως verbis carent. Ab adjectivis in ης ἀκριβάζω et ὑγιάζω, hoc antiquo usu sancitum, illud a Polluce V. 152. rejectum, neque atticam monetam redolet γλυκάζω. Enumeratis verbalium et nominalium exemplis paullum aliquid addam de iis quae non directa via sed quasi per tramitem vel a verbis vel a nominibus deducta sunt: ἁρπάζω ἀπὸ τοῦ ἁρπῶ EM. 148, 17. hoc est a themate quod in ἁρπάμενος apparet; ὀκλάζειν παρὰ τὸ ἐγκλᾶν καὶ κάμπτειν τὰ γόνατα 620, 42. ἀσπάζομαι idem a σπάω arcessit ut σφαδάζειν τὸ σπᾶσθαι Sch. Aj. 833. et τωθάζω ex τωπάζω conversum putat, unde hoc assumo θής, θώψ, θήπω, θωπεύω, τωθάζω, communem habere stirpem θάω v. Parall. 47. Interpretando verbo εἰκάζειν Hesychius supponit ἐοικάζειν ab ἔοικα εἰκός repetendum, unde Antipho comparativum εἰκότερον produxit v. Parall. 48. Ὀργάζειν, quod proprie conficere κατεργάζεσθαι significare videtur, vel ab ἐργάζομαι vel a

7) Καικάσαι καταγελάσαι Hes. nihil differt a κηκάζειν et κηκὰς ἡ κακόλογος. Λιχμάζω non a λιχμάς sed hoc herbae nomen ab illo.

8) Verbum γανᾶν ultra praesens non declinatur.

proximo ὄργη (ὄργανον) quod ex ἐόργη et πρασόργη elucet. Ad explicandum ἐτάζω (ἐξετάζω, ἀνετάζω) Grammatici comminiscuntur verbale ἐτός. De κολάζω jam dictum est. Σαρκάζω speciem nomini σάρξ acceptam refert, significationem vero verbo σύρω, nam σάρξ sive aeolicum σύρξ proprie detractum denotat ut σκῦτος et σπάτος v. Dissert. XVIII. Illi simile Φαρκάζει φέρει Hes. fortasse a φάρω φέρω ut φώρ. De τευτάζειν sive ταυτάζειν quae veteres tradunt, maxima ex parte redeunt ad notionem tricandi, quae modo cunctationi, modo astutiae et captioni adjuncta est, nec dubitasse videntur quin illud ex duabus vocibus τὸ αὐτὸ (πράττειν) conflatum sit, id quod alteri scripturae ταυτάζειν apprime convenit, sed aegrius huc concilies τευτάζειν, quod Pollux non probat quidem sed tamen ab Atticis dictum esse confitetur. Ingravescit vero suspicio comparatione verbi τευμᾶν, quod eodem modo interpretantur τεχνᾶσθαι, et nominis τέχνη, cujus manifesta est cum τεύχω cognatio. Ἀλαπάζειν et λαπάζειν τὸ ἐκκενοῦν plerique omnes ad etymon referunt oblivione sepultum, quod nomini λαπάρα = κενεών subjectum est v. Parall. 255. Per quos gradus linguae architecti ab ἄγω ad ἡγηλάζω ascenderint, non apparet; ideo epenthesi assignamus ut στάζω σταλάζω. Verba ad similitudinem soni conformata ἀῤῥάζω, καχάζω, κακκάζω, ὀμάζω, τετράζω extra quaestionem sunt.

§. 3. Τὰ εἰς ζω εἰ ἔχοι πρὸ τέλους μόνον τὸ α, ἔχει αὐτὸ συνεσταλμένον—πρόςκειται μόνον τὸ α, ἐπεὶ τὸ σφαδαίζω, τεραίζω, ματαίζω πρὸς τὸ α τὸ ι γραφόμενον ἔχουσι Herod. π. Μον. p. 23. quibus Epim. Cram. I. 232. EM. 737, 20. addunt βοράζειν omissum Cram. 47. EM. 535, 49. Drac. 59. et 108. et adhuc temporis non inventum. His igitur iota subscribendum esse decernunt, quia alpha longum esse appareat ἐκ τῆς λοιπῆς κλίσεως. Nec tamen verborum σφαδάζειν et τεράζειν ullum praeter praesens et imperfectum tempus legitur, quodque cum τεράζω proximam similitudinem habet κνεφάζω a κνέφας ductum sicut prius a τέρας, vocalem in declinatu corripit. Iota autem subscripti in nostris libris nullum vestigium cernitur, neque unquam reperimus τεραΐζειν vel σφαδαΐζειν, sed solum ματαΐζεν et ἀποματαΐσαι

Herod. hoc autem nunquam in *ᾆζω* contrahitur neque omnino eandem originem habet. Dubitationem quidem movet Eustathius 543, 14. *τοῦ ματᾷν παράγωγον τὸ ματάζειν· ποιητικὰ δὲ ἄμφω, κοινὸν δὲ τὸ ματαιάζειν, ἴσως δὲ καὶ τὸ ματαΐζειν, ὅμοιον ὂν τῷ ἑβραΐζειν*, sed hoc a *μάταιος* declinatum est ut *ἀρχαΐζειν, ληναΐζειν, τριταΐζειν, ἐλαΐζειν* et ab *ἀστεῖος ἀστεΐζομαι*, quorum iota nunquam ineffabile est; *ματάζειν* vero a nomine *μάτη* cf. Mehlhorn. Gramm. Gr. I. 26. not. 28. — Diphthongum *αυ* paragoga respuunt, nec admittunt epsilon; nam *ἀμφιέζειν*, pro quo libri Plutarch. in V. C. Gracch. II. *ἀμφιάζειν* praebent, *γίνεται παρὰ τὸ ἕω τὸ ἐνδύω* Cram. II. 338, 31. qui quod amplius addit *τὸ ἀμφιέζω κοινόν, τὸ δὲ ἀμφιάζω δωρικὸν ὥςπερ τὸ πιάζω*, minus persuadet, nam *ἀμφιάζω* ab *ἀμφίον* derivatum videtur, hoc ab *ἀμφί* ut *ἀντί ἀντίος ἀντιάζω*, de *πιέζω* alio loco dictum est. — *Ει* unum habet *δανείζω*, quod nonnulli diphthongi insolentia offensi *δανίζω* scripserunt; nam haec est frequentissima terminatio et ideo latius tractanda. Ordiamur, ut antea, ab indeclinabilibus. Ab his igitur nata sunt *ὀψίζω, νοσφίζω, χωρίζω, ἀρτίζω, ῥαΐζω, τετραχίζω*, a quibus paullulum dissident *λάξ λακτίζω* et *ἐλελεῦ ἐλελίζω*. A synthetis *ἐμποδών ἐμποδίζω, ἀμυστί ἀμυστίζω*, nisi hoc ab *ἄμυστις* repetendum est. *Ἀτρεμίζω* et *ἠρεμίζω* adjectivis adverbiisque aequaliter apta. A vocabulis primae Schol. Opp. Hal. I. 446. arcessit *καναχίζω*, quod alii ad *καναχέω* transferunt, et *ὀργίζω*. Huic similia sunt plurima *μασχαλίζω, μουσίζω, μερμηρίζω, ὀπωρίζω, πτερνίζω, πυῤῥιχίζω* etc. a masculinis *πληκτίζομαι ἅπαξ εἰρημένον* Schol. Il. XXI. 499. ejusdemque poetae *πειρητίζω*, atticum *ὠστίζομαι*, vulgaris notae *αἱρετίζω* Hippocr. Epist. et N. T. *προφητίζω, μισητίζω, χαιρετίζω*, cui nomen analogon deest. A nominibus secundae jam Homerus maximum produxit numerum: *δειπνίζω, ἑταρίζω, κουρίζω, καπνίζω, ὀαρίζω, οἰνίζω*, nec puto ratio ei defuit sed occasio similia fingendi ab *οἶκος, ὄλβος, πλοῦτος, χρόνος* etc. Sed *βάσανος, ὅρος, νόμος* una cum verbis suis sermo adultior peperisse videtur. Ab adjectivis manarunt homerica *ἀγλαΐζω, ξεινίζω, μινυρίζω, στυφελίζω, ἐρατίζω*, quod primitivo *ἐρῶ* ne minimum quidem momentum adjicit.

His sensim accreverunt ἀγνίζω, ἰσχυρίζω, κακίζω, ὡραΐζομαι, cum verbalibus στατίζω, φατίζω, εὐθετίζω, aliisque synthetis, ἀθανατίζω, παννυχίζω, ἀγροικίζομαι etc. Pronomina a verbis progenerandis abhorrent, quare Apollonius de Adv. 538. et Herodianus π. Μον. 28. exsignarunt σφετερίζομαι. Nam ταυτίζειν et περιαυτίζειν ex duobus divisis in unum coaluerunt ut σκορακίζειν, ἀποσκορακίζειν. Unum item ab epimerizomenis ἀμφοτερίζω, ἐπαμφοτερίζω. Nec plus uno a comparativo νεωτερίζω. Tertiae declinationis terminationes pleraeque paragogis accommodatae sunt: Φρανίζω τὸ σωφρονίζω Hes. ψηνίζω, αὐχενίζω, δαιμονίζω, ἀγωνίζω, κληδονίζω, τερηδονίζω — χειρίζω, ποδίζω, φωτίζω, φθειρίζω, ἀνδρίζω, μυκτηρίζω, χαρακτηρίζω — κελητίζω, λεβητίζω — κτενίζω, οὐδενίζω — πολίζω, ὑβρίζω, σπανίζω, sed ex maxima copia nominum in σις exeuntium duo, non amplius, huc deflexa sunt, προφασίζομαι et νεμεσίζομαι. Haud minus uber proventus eorum quae duplici finiuntur: ῥαγίζω, ὀμφακίζω, οἰακίζω, ναρθηκίζω, ὀνυχίζω, πτερυγίζω — ῥωπίζω, μωλωπίζω, et neutralium in α, αρ, ας et ος, γαλακτίζω, ἐαρίζω, μυμαρίζω, ἡπατίζω, κερατίζω, ἁγίζω, μελίζω, θερίζω, ὀξίζω, τειχίζω, postremo eorum quae in μα desinunt: quorum nonnulla necessitas peperit ut ἀρωματίζω, χρηματίζω, τραγηματίζω, alia verborum primitivorum vel tempora supplent vel significationem accuratius determinant, τραυματίζω = τιτρώσκω, χρωματίζω = χρώζω et χρώννυμι, θαυματίζομαι = θαυμάζω, omniumque novissimum βρωματίζω = βιβρώσκω, et verba scholae ἐρωτηματίζω, θεματίζω, λημματίζω, προλημματίζω, significantiora primitivis ἐρωτῶ etc. Substantivis in ωρ et ευς verba adjuncta esse non memini, praeter βασιλίζω, διαβασιλίζομαι et γραμματίζω i. q. γραμματεύω, quorum nulli auctor antiquus adest. Ab adjectivis fluxerunt ἀολλίζω, μακαρίζω, σαφηνίζω, χαριεντίζομαι, quibus deterior aetas addit ταλανίζω, a compositis ὥσπερ ἀπὸ τοῦ εὐγενής γίνεται εὐγενίζω καὶ ἀπὸ τοῦ εὐτελής εὐτελίζω, οὕτω καὶ ἀεικής ἀεικίζω EM. 22, 5. Hoc ad poetas relegandum est una cum εὐκλεΐζειν, caetera ad dialectum vulgarem, quae hoc genere abundat: ἀσφάλεια μὲν καὶ ἀσφαλὴς ἑλληνικὰ, τὸ δὲ ἀσφαλίζω βάρβαρον Anecd.

Bekk. 456. atticum certe non est; *αὐτοχειρίζω τὸ παρὰ Φιλίστῳ παμμίαρον* Poll. II. 154. *φαυλίζειν εἴποις οὐκ εὐτελίζειν* Thom. quibus aliquanto graviores nec tamen summae auctoritatis testes habent *εὐτρεπίζειν* et *ἐξευμαρίζειν*, sed quod huic ex naturae ordine antecedit *εὐμαρίζω* tantummodo apud scriptores ecclesiasticos reperitur, sive id casu factum est sive arbitrio quodam consuetudinis imperiosae. Sed non pauca ejusdem generis apud ipsos atticae eloquentiae principes leguntur *ἀφανίζω, ἐμφανίζω, αὐθαδίζομαι, εὐηθίζομαι, εὐτρεπίζω, εὐμενίζω, σωφρονίζω.* Nunc ad verbalia me conferam.

§. 4. Horum igitur bona pars oritur a barytonis: *ἐκ τοῦ ἔθω γίνεται ἐθίζω, ὡς ἔλπω ἐλπίζω* EM. 319, 6. *ἀπὸ τοῦ ἀλέγω παράγωγον ἀλεγίζω* 58, 46. *ἀπὸ τοῦ ἐρέθω ἐρεθίζω* 370, 52. *ἐκ τοῦ στενάχω στεναχίζω* Eust. 180, 13. *τὸ ὅπλεσθαι πρωτότυπον τοῦ ὁπλίζεσθαι* 1178, 36. sed et hoc ab alio principio *ὅπλον* repeti potest et *ἐθίζω* ab *ἔθος* non longius distat quam ab obsoletiore *ἔθω*, eademque est ambiguitas verborum *λεπίζω*, cui Photius *λοπίζω* praefert, *γεμίζω, βαπτίζω, πνιγίζω, κληΐζω, χρηΐζω,* nam his et verba vicina sunt *λέπω, γέμω, βάπτω, πνίγω, κλέω, χρέω* et nomina *λέπος, γέμος, βαπτός* sive *βάπτης, πνῖγος, κλέος, χρέος.* Sed cum *ἀλέγω* et ceteris, quae unum modo aditum habent, componendum est *γελλίζειν* sive *ἑλλίζειν*, quod Hesychius *τίλλειν, γαργαλίζειν* interpretatus est. Nam hujus primitivum est *ἕλλω*, quod idem profert *Ἑλλόμενα περικνώμενα,*[9]) *Γέλλαι τῖλαι* v. Diss. V. §. 1. Et cum *βάλλω*, nisi fallor, sine ullo internodio cohaeret *βαλλίζω* jacio et salto hoc est brachia pedesque in numeros jacto v. ad Aj. p. 314. cum *φέρω ἀντιφερίζω,* namque nomen *ἀντιφάρα* Homero vix innotuit. Sed de *πλοΐζω* dubium est utrum a poetico *πλώω* derivatum sit an a *πλόος* adhibita ectasi, quae in *πλώιμος* obtinet. Si vero causas hujus paragogae quaerimus, *γεμίζω*

9) Pro hoc Dindorfius in Thes. corrigit *περικλώμενα.* Sed titillare propius abest a *κνᾶν, κνίζειν*, vellicare, fodicare, quam a *κλᾶν.* Ab *ἕλλειν, γέλλειν* reduplicatum est *γάγγαλος, γαγγαλίζειν* sive *γαργαλίζειν.*

et ἐθίζω a primitivis significatione notabiliter differunt, eademque futuro formando viam faciunt quo illa carent. Sed plerisque nulla ratio subjici potest nisi vocalitatis. Diversa vero conditio est verborum quae EM. 82, 4. verbalibus asserit: ὡς παρὰ τὸ σκαίρω σκαρίζω, εἴρω ἐρίζω, οὕτω μείρω μερῶ μερίζω. Nam hoc potius a μέρος derivatum est, proximum ab ἔρις. De primo consentit Phrynichus App. 44. σκαίρω σκαρίζω καὶ ἀσκαρίζω ὡς στένω στενάζω, sed vicinius est σκάρος piscis nomen proprium, unde derivatum verbum ad significationem primitivi σκαίρω revolvitur. Quomodo enim nepotes interdum avorum magis quam patrum indolem referunt, sic verba non pauca speciem a nominibus, significationem vero a verbis, unde haec propagata sunt, mutuantur, ut θρυλίζω cum θραύω magis congruit quam cum θρῦλος, et ῥαδανίζω majorem habet cum βράσσω τὸ κινῶ similitudinem quam cum ῥαδανός. Quibus addi potest μορμύρω μόρμυρος μορμυρίζω, si vere affirmant piscem μόρμυρον denominatum esse ἀπὸ τοῦ μορμύρειν v. Proll. 273. Certa hujus progressionis exempla praebent ἐναίρω τὰ ἔναρα ἐναρίζειν, καθαίρω καθαρός καθαρίζειν ab Alexandrinis invectum, μινύρομαι μινυρός μινυρίζομαι, κινύρομαι κινυρός et quod Zenodotus in Homeri loco scripsit κινυρίζω, ex quibus argumentari licet, μορμυρίζειν vocalem, quae in μορμύρω producitur, habere brevem, eademque lege a στρογγύλλω formatum est στρογγύλος, ab hoc στρογγυλίζω, συστρογγυλίζω, ab ἀγγέλλω ἄγγελος, hinc ἀναγγελίζω. Sed saepius nomen in medio positum excidit: μύζω μυχθίζω Eust. 440, 22. πάλλω πελεμίζω, στῆναι στηρίζειν, γνῶναι γνωρίζειν. Verum non barytona solum Technici huc vergere tradunt, sed perispomena quoque maxime primae conjugationis: παρὰ τὸ αἰτῶ γίνεται τὸ αἰτίζω Apollon. de Adv. 572. κομέω τὸ θεραπεύω, ἐξ οὗ κατὰ παραγωγὴν τὸ κομίζω Sch. Lips. Il. III. 443. Cram. I. 227. et plura confertim Eustathius 616, 16. προκαλῶ προκαλίζω, καναχῶ καναχίζω, στοναχῶ στοναχίζω, μοχθῶ μοχθίζω, πολεμῶ πολεμίζω, ἀτρεμῶ ἀτρεμίζω, quibus p. 844, 32. et 1236, 2. addit τοῦ ὀχλέω παράγωγον τὸ ὀχλίζω ὡς ἐκ τοῦ ὁπλέω ὁπλίζω, ἀφρέω ἀφρίζω. Horum duo, αἰτίζω et προκαλίζω cum nullo nomine

conjuncta sunt, nec *σελαγίζω* quidquam sibi propius habet quam *σελαγεῖν*, quare aut nulla his primitiva praestitui possunt aut ea modo, quae Grammatici sumunt. Sed caeterorum nullum est quod non a nomine repeti possit. Ac si quis censeat homericum *ὀχλίζειν* ab *ὀχλέω* potius quam ab *ὄχλος* duci oportere quia hoc Homero ignotum et significatione inconveniens sit, id non validissimum est, nam et *κρόταλον* poetae indictum, verbum vero *κροταλίζειν* non inusitatum est, hoc autem non crotala movere significat sed idem atque *κροτεῖν*. Neque ex aetate auctorum constitui potest utra forma praecesserit; nam verbo *πολεμεῖν* Homerus ita se abstinet ut ne futurum quidem hinc ducat *πολεμήσω* sed ab alio praesente *πτολεμίξω* ut *ἐλελίξω*, *πτελεμίξω*. At *μυθίζομαι* multo posterius sub adspectum venit quam *μυθέομαι*. Eorum vero, quae apud eundem Homerum leguntur, pleraque metri causa diverse declinata sunt: *κομέειν κομίζειν*, *χατέουσι χατίζει*, *αἰνήσω αἰνίζω*, *ἀκαχήσω ἀκαχίζω*, *μοχθήσω μοχθίζοντα*, *κανάχησε κανάχιζε*, *κονάβησε κονάβιζε*, *προκαλέσσατο προκαλίζετο*, *ὀχλεῦνται ὀχλίσσειε* et apud Hesiodum *ἀράβησε ἀράβιζε* et *ἐσμαράγιζε*, cujus aoristus apud Homerum est *σμαραγῆσαι*. Posteriores huc aggregarunt *σελαγίζειν*, *ὀχθίζειν* [10]) et *ἀβακίζεσθαι*. Hinc illa, puto, ducta est Grammaticorum opinio poetas verba perispomena, si ad versum concinnandum parum succederent, commutasse cum barytonis. Mihi vero duae sunt rationes cur hunc paraschematismum non a poetica licentia profectum, sed cum sermone ipso natum esse putem. Prima est quod si nihil aliud nisi metro inservitum esset, alia producendae syllabae patebat via expeditior aut geminanda consona *κανάχισσε*, *κονάβισσε*, aut per epenthesin vocalis, *κομεΐει* ut *τελείει* et *χατεύει* ut *ἀθλεύει*, qua via poetas epicos nunquam usos esse reperimus. Altera ratio haec est, quod Homerus duo verba sine ullo metri emolumento dupliciter flexit *τεῖχος ἐτείχεον* et *τεῖχος ἐτειχίσσαντο*, pro quo *ἐτειχήσαντο* dici poterat, *ἐνδυκέως*

---

10) Eust. 143, 13. *ἐκ τοῦ ὁμηρικοῦ ὀχθῆσαι τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον προσοχθίζειν παρήχθη*, quo Alexandrini utuntur; *ὀχθίζων* et *ἐποχθίζων* Oppianus frequentat Hal. V. 179. 540.

κομέεσκε et ἐνδυκέως ἐκόμιζε. Tertium argumentum praebet sermo communis, in quo multa hujus dicatalexiae exempla reperiuntur: ἀτρεμῶ καὶ ἀτρεμίζω Thom. quo utroque utuntur Hippocrates et Herodotus; εὐαγγελίζομαι λέγουσιν ἢ εὐαγγελῶ Phryn. Ecl. 266. similiterque ἀκινητεῖν ἀκινητίζειν, ἠρεμεῖν ἠρεμίζειν,[11]) ἀσμενεῖν ἀσμενίζειν, ἀπενιαυτεῖν ἀπενιαυτίζειν,[12]) κακοτεχνεῖν κακοτεχνίζειν, quod Antiatticista Bekk. confirmat Alcaei comici testimonio, ὑστερεῖν ὑστερίζειν v. ad Phryn. 237. et Inttp. ad Thuc. VIII. 44.[13]) ἐπισκοτεῖν ἐπισκοτίζειν, ἐνθυμεῖσθαι ἐνθυμίζεσθαι aliaque ad Phryn. 568. et ad Buttm. 386. allata, quorum significatio eadem est. Alia vero vel ita discreta sunt ut summutari non possint ut κομεῖν et κομίζειν, quibus Homerus tamen promiscue utitur, ὁρμεῖν et ὁρμίζειν, σποδεῖν et σποδίζειν, νοτεῖν et νοτίζειν et quae Apollonius de Synt. III. 31. 276. in hanc rem affert δειπνίζειν, γαμίζειν. Vel certe non prorsus idem valent: ὠθῶ τὸ ταῖς χερσὶν ἀποπέμπω, ὠθίζω δὲ τὸ ἀντωθῶ ὑπὸ πολλῶν ὠθούμενος Sch. Theocr. II. 126. quo intellectu ὠστίζομαι dici solet. Suidas Ἀνδραγαθίζομαι ἀνδραγαθῶ δέ, inter quae fortasse idem interest quod inter τυραννεῖν et τυραννίζειν. Nam in Thuc. III. 40. illud non tam ἀσκεῖν ἀνδραγαθίαν, ut Schol. interpretatur, quam nomen et famam viri boni affectare significat terminatione imitativa. Tertium genus est eorum, quorum potestas eadem sed altera forma poesi, altera sermoni cessit; Schol. Theocr. I. 38. μοχθέω κοινὸν, μοχθίζω ποιητικόν, quod idem valet de αἰνίζειν, αἰτίζειν, πολεμίζειν, προμαχίζειν, προκαλίζεσθαι, quibus perispomena substituta sunt; contrarium vero de ἀφρίζειν, τειχίζειν, ἀκροβολίζεσθαι; quae praeferuntur

---

11) Huic Eustathius 1416, 39. apponit ἀποβουκολίζειν et φλυαρίζειν, quod interdum cum φλαυρίζειν permutatur.

12) Cum hoc congruunt διενιαυτίζειν, ἐναπενιαυτίζειν, ὑπερενιαυτίζειν et ex propinquo genere διετίζειν, εἰναετίζεσθαι, αὐθημερίζειν et ἀπαυθημερίζειν. Sed ἀπενιαυτεῖν tuentur Platonis codd. praestantissimi.

13) Schol. Thuc. VII. 29. καθυστερίζειν ἀττικόν. Sed apud Atticos neque hoc legitur neque καθυστερεῖν.

puris. [14]) His autem omnibus valde infirmatur Grammaticorum opinio verba in *ιζω* exeuntia a perispomenis primae conjugationis nata esse; quibuscum verba secundae connectunt *μηρυκῶ μηρυκίζω, νεμεσῶ νεμεσίζω* Eust. 616, 16. Atque hujus quoque dicatalexiae exempla haud pauca sunt, partim significatione discreta ut *ἀριστᾷν* et *ἀριστίζειν*, *κακοδαιμονᾷν* et *κακοδαιμονίζειν*, partim synonyma ut *βυκανᾷν* et *βυκανίζειν, μωκᾶσθαι* et *μωκίζειν* Suid. sed omnia sine dubio a nominibus derivata sunt utroque versum directis. Aliquanto firmiora ad persuadendum erant *κοιμίζειν*, *ἐρωτίζειν* Hes. et *ἀνερωτίζειν*, quod Glossographi ex Teleclidae fabula exsignarunt; nam his proxima sunt verba *κοιμᾷν* et *ἐρωτᾷν*. Sed nonnullos veterum doctorum in hac opinione fuisse ut verba in *ιζω* a prima modo conjugatione derivari censerent, non item a secunda, nescio an ex Helladii reprehensione colligi possit *τὸ φοιτάζειν Καλλίμαχος παραλόγως εἶπε φοιτίζειν*, quod fortasse alii ob hanc ipsam causam ab ionico *φοιτέω* repetiverunt ut EM. 63, 30. *ἀπὸ τοῦ ἀλῶ ἀλίζω ὡς φοιτῶ φοιτίζω*, nisi is comparavit disparia *ἀλέω* et *φοιτάω*. Vel etiam a *φοιτάω* consueta ratione *φοιτάζω*, hinc *φοιτίζω* factum esse conjecerunt ut *σεβίζω ἐκ τοῦ σεβάζω* EM. 539, 5. quod utrumque a *σέβω* propagatum est sicut ab aliis stirpibus sive verbalibus sive nominalibus *νοσάζειν* et *νοσίζειν*, *ποκάζειν* et *ποκίζειν*, *μηρυκάζεσθαι* et *μηρυκίζεσθαι*, *ἐπηλυγάζειν ἐπηλυγίζειν*, *ἐπωάζειν ἐπῴζειν*, *παππάζειν παππίζειν* (ut *ἀδελφίζειν*) *Ὠπάζεσθαι ὁρᾷν* et *Ὀπίσσεται ὄψεται* Hes. quibuscum cognatum est verbum purum *ὠπήσασθαι*, *ἐπωπᾷν*. Nec raro fit ut iota et alpha idem verbum conjunctim occupent *αὐθαδίζειν αὐθαδιάζειν*, *φρατρίζειν*, *φρα-*

---

14) Praetermisi multa, quorum scripturam incertam reddit iotacismi suspicio ut *δυσθμῆσαι* et *ὑπερισθμῆσαι*, quae Fritzschius tuetur ad Arist. Thesm. p. 234. sed *συνισθμίζω* metri ratio efflagitat Scymn. v. 370. Non minus dubia *ῥυθμῆσαι* Sch. Theocr. X. 39. et composita *καταῤῥυθμῆσαι*, *μεταῤῥυθμῆσαι*, pariterque *στροβιλῆσαι* v. ad Phr. 397. *κατηρεμῆσαι* tranquillare et contra *ἀπεκάκισε* Hes. cf. ad Phr. 569. et 599. De multis, quae raro aut apud scriptores novitios et indoctos leguntur, judicandi potestas non datur. Sed *αἰωρίζω*, *κλονίζω*, *κοσμίζω*, *παροιστρίζω*, *σφενδονίζω* dialecto plebejae condonanda videntur.

τριάζειν, quod genus edisserui in Prolegg. 481. Eorum quae in ιαζειν exeunt, nonnulla etiam pure terminari, sic ut zeta omissum videatur ut εὐδιάζειν εὐδιᾷν, supra commemoravi, eademque est vicissitudo alterius generis ἀφρίζω ἀφριάω, μαστίζω μαστιάω, καπνίζω καπνιάω, quibus poetae indifferenter uti solent [15]) et nonnullis etiam scriptores numeris soluti ἀτμίζω ἀτμιάω, ἐποφθαλμίζω ἐποφθαλμιάω, quasi zeta in alpha mutato. Sed haec speciem magis affectionum praebent quam veritatem. — Synemptosis tertiae conjugationis exempla sunt καινοῦν καινίζειν et ἀνακαινίζειν Atticis pariter probata, ὁρκοῦν et ὁρκίζειν Phrynicho damnatum, ὀρφανοῦν et antiquius ὀρφανίζειν, αἱματοῦν et αἱματίζειν, postremo σκοτόω et σκοτίζω, quibus accedunt σκοτάζω et intransitivum σκοτεύω. Sed quo magis pateat quanta fuerit Graecis verborum faciendorum et quoquoversum flectendorum licentia, plura hoc loco colligabo exempla: τοξάζομαι et τοξεύω, hoc Iliadis, illud Odysseae proprium, ἱππάζομαι et ἱππεύω, quae Hermanno ad Arist. Nubb. 15. non idem valere videntur sed ἀφιππάζομαι, ἐξιππάζομαι, συνιππάζομαι nihil differunt a verbis puris, aliaque ab Atticistis dijudicata: ἀληθίζομαι καὶ ἀληθεύω Thom. ὀρθρεύει ἀττικῶς, ὀρθρίζει ἑλληνικῶς Moer. αἰχμαλωτίζω a Phrynicho rejectum et deterius αἰχμαλωτεύω, σιτίζειν ἀττικοὶ οὐ σιτεύειν· σιτευτός μέντοι οὐ σιτιστός Thom. [16]) Quin etiam reperiuntur triplici et amplius flexu variata σπαργανάω σπαργανόω σπαργανίζω, στρογγυλεύω στρογγυλόω στρογγυλίζω στρογγυλαίνω, ὀπτεύω ὀπτάζω (ποτοπτάζω) ὀπτίζω ὀπτάνω ὀπτίλλω (ποτοπτίλλω) quae omnia naturae vinculo continentur, non eo quod inter natos et parentes intercedit sed quo diversae familiae ab una stirpe proseminatae. Nunc reliquas terminationes percurram breviter.

§. 5. In οζω duo modo exeunt ἁρμόζω et δεσπόζω, cujus ortus aeque ignotus est ut nominis δεσπότης. Dubium

---

15) Ἀφρίζων Nic. Al. 76. ἀφριόων alii superius nominati. Nonnus saepe μεσημβρίζω X. 142. XII. 285. XV. 191. XXIX. 301. ut in prosa dicitur, nunquam μεσημβριόω quamvis volubilius.

16) Βασανίζειν, ξυλίζομαι, κιναιδίζομαι testium antiquitate praevalent puris.

vero *τρυγόζειν ἐπὶ τρυγόνων* Herodian. de Acyrol. in Bekk. Anecd. 1452. — *Παρὰ τὸ οἰοῖ τὸ οἴζω ἐστὶ καὶ καθ' ἑτέραν παραγωγὴν καὶ διαίρεσιν ὀΐζω οἰζύω* Apollon. de Adv. p. 538. Duo a nominibus in *οος* exeuntibus *ἀθροΐζω* et *διπλοΐζω*, quo Aeschylus usus est, nam vulgo non sic scribitur sed ut *ἁπλοΐζω, χροΐζω, φλοΐζω*. Plura in *υζω*, quorum unum manifestam habet a verbo originem *ἑρπύζω*, quanquam id non eundi significationem, ut primitivum, sed serpendi obtinuit. A *στάζω* per epenthesin natum videtur *σταλύζω*, a *λακεῖν λακερύζεσθαι*, a *μασᾶσθαι* (*μαστιχᾶν*) *μασταρύζειν*, quod Grammatici dupliciter interpretantur, *κακῶς μασᾶσθαι* et *τρέμειν*, illud conveniens senibus edentulis, qui in manducando maxillas comprimunt, [17]) alterum omnibus qui frigoris vel timoris causa dentibus crepant. Incertior est illa originatio: *ἀπὸ τοῦ ἄτω* (*ἀτῶ*) *ἀτύω αἰολικῶς ἀτύζω* Sch. Il. VI. 37. *ἀτύω τὸ ταράσσω, ἀτύσσω καὶ κατὰ παραγωγὴν ἀτύζω αἰολικῶς* EM. Nam neque *ἀτύω* reperitur, neque *ἀτέειν, ἀτᾶν* [18]) et *ἀτᾶσθαι* idem valent quod *ἀτύζεσθαι*. A vocibus naturalibus *βαΰζω, ὀλολύζω, ὀτοτύζω, κοκκύζω, ποππύζω, κελαρύζω* — *στρυνύζειν ἐπὶ ἐλεφάντων* Poll. Ex nomine piscis *γόγγρος*, qui etiam *γρύλλος* vocatur, dictum est *γογγρύζειν* idem significans quod *γρυλλίζειν*. Unius familiae nec tamen eadem sunt verba quae Grammatici synonymorum loco habent: *γογγύζειν ἰακὸν, ἡμεῖς δὲ τονθρύζειν ἢ τονθορύζειν* Phryn. Ecl. 358. Hujus autem et nominis *τονθρύς* primitivum videtur *τρύζειν*, quod Hesychius *γογγύζειν* interpretatur et Pollux quoque propter viciniam soni huic conjungit V. 89. *τρυγόνας τρύζειν, περιστερὰς γογγύζειν*. Quare non injuria Apollinaris *τρύζεσκον* posuit pro eo quod in Psalmo CV. 52. scriptum est *γογγύζειν*. Idem vero ad *τονθορίζειν* aequiparat Ammonius: *τανθαρίζειν τὸ τρέμειν, τονθορίζειν δὲ τὸ γογγύζειν*, quo loco Valckenarius adnotat *τανθαλύζειν* et *τοιθαρύζειν* ab Hesychio eodem verbo *τρέμειν* explicari, hisque non diversum putat *τονθορύζειν tremulo*

---

17) Hoc est quod Graeci nunc *μαμουλίζειν* vocant, Francogalli *mâchonner*.

18) Huc recte referri videtur Hesychii glossa *Ἤιας, ἤλγυνας*.

labiorum motu murmurare. Ego vero Ammonio assentior hoc ultimum differre a *τανθαρύζω*, unde *τανθαρυστοὶ ὅρμοι* dicti sunt *ὧν κατεκρέμαντο λίθοι τινὲς ὡς ἀπὸ τῆς κινήσεως ὠνομάσθαι* Poll. v. Meinek. Com. II. 822. Huic enim cognata habeo *ταντalίζεσθαι* et *ταντaλεύειν* sive *ταλαντεύειν*, quibus rerum pendentium motus oscillationis similis indicatur, haec autem cum *ταλάσαι* tollere, suspendere, contexta sunt. Haec si ita se habent, vocis fundamentum est $\overline{\tau\alpha\lambda}$, cui accessit reduplicatio *ταντaλίζω* et *τανθαρίζω*, sed *τονθορύζω* potius ex *τρύζω* natum. Quae restant, haec sunt. *Πομφολύζω* sive *πομφολύσσω*, quod EM. 682, 14. a *παφλάζω* repetit, equidem a *πόμφος* ductum arbitror per epenthesin. *Παμφαλύζει τρέμει* Hes. non proprie tremere significat sed ex adjuncto, quia trementibus labra contremiscunt, sonoque modo distinctum est a *βαμβάλλειν* et *βαμβαίνειν*. A nomine originem habet *Μορμορύζει ἐκφοβεῖ παρὰ τὴν μορμώ* Phot. vel etiam a *μόρμος*. Similiter *βόρβορος*, romanicum *βοῦρκα*, *la bourbe* v. Prolegg. 271. abiit in verbum *βορβορύζω*, quod frequenter *βορβορίζω* scribitur ut *μασταρίζω*, *τονθορίζω*, quod Hesychius attestatur *Τονθορύζει γογγύζει ψιθυρίζει καὶ τονθορίζει τὰ αὐτά,* nisi forte pro hoc scripsit *τονθρύζει.* Pro *Κιλλαμαρίζειν κατιλλώπτειν* Albertius recte *κιλλαμαρύζειν* reponit. Errat vero Schneiderus pro *ἀνακογχίζειν* effundere apud Dioscoridem *ἀνακογχύζειν* corrigens, nam a nominibus nulla hujusmodi verba ducuntur nisi onomatopoetica. Ceterum hoc genus modo per sigma declinatur ut *τονθορύσαι* Aristoph. *τονθρυστής* in LXX. *κοκκύσαι, ποππύσαι*, modo per $\overline{\xi}$, *βαΰξαι, ἰΰξαι* v. Parall. 407. In *ώζω* finiuntur *ὤζω* et *οἰμώζω* ab interjectione profecta v. Apollon. de Adv. 538. *σαώζω* i. q. *σώζω*, quod Hesychius praebet, et *καπρώζομαι,* cujus thema prototypon fuisse *καπρᾶν* Eustathii sententia fuit 1872, 2. sed est potius paronymon ut *πατρώζω*, cui aliquoties iota subscriptum legitur quasi a *πατρῷος* derivatum sit. Eandem diphthongum Hemsterhusius ad Thom. 362. jure vindicat composito *ἐπώζω.*

§. 6. Quae in $\overline{\alpha\vartheta\omega}$ et $\overline{\varepsilon\vartheta\omega}$ exeunt, omnia a verbis ortum habent vel barytonis ut *κιάθω,* vel perispomenis ut

πελάϑω, et *ἐρέϑω* fortasse ab obsoleto *ἐρέω* Parall. 438.[19]) Sed *κινάϑω* Grammatici ponunt sine auctore modo ut *κινάϑισμα* explicare possint, Schol. Prom. 124. quodque in Epim. Gram. I. 87. profertur *ἐμέϑω τὸ ἐμῶ*, rectius scriptum est p. 185. *νέμω νεμέϑω*. Ab *ἀλέω* vero est *ἀλήϑω*, praeter quod nullum extat hujus paragogae exemplum, ac ne illud quidem auctorem luculentum habet si Pherecrates recte a Meinekio Com. T. II. 151. testium numero eximitur. Verba in *ῑϑω* et *ōϑω* desunt, nam quod nonnulli *ἔνοσις* ab *ἐνόϑω*, hoc autem ab *ἐνόω* derivatum putant, testimonii vim non habet. Quae ypsilon in paralexi habent, eorum unum a verbo ductum est *φϑινύϑω*, alterum a nomine *βαρύϑω*, *ἐμβαρύϑω*, quo exemplo ducti *μινύϑω* adjectivo ficticio *μινύς* subjiciunt. Vocalium ultimae usus nullus est.[20]) —

CAP. III.

De gutturalibus et liquidis.

§. 1. Haec duo genera in unum contuli, quia gutturalium exempla paucissima sunt. Gamma quidem nusquam apparet nisi *ἀρήγω* ab *ἄρος* derivatum est, de quo supra loquutus sum; kappa in tribus *ὀλέκω*, *ἰλήκω*, *διώκω*· nam *ἀλέκω*, v. ad Buttm. 105. et *ἐρύκω* a primitivis non syllabae sed unius literae accretione distant. Gutturalium tertia duobus inhaeret *νηπιάχω* et *στενάχω*. Eaque omnia solis poetis concessa sunt excepto uno *διώκω*, praeterque hoc et *ἐρύκω* nullum per tempora declinatur. Sequitur conjugatio quinta in varios motus solutior verborumque efficacior.

---

19) Ut a *κίω κιάϑω*, sic *Καδδίαϑε ἐκάϑισε* Hes. a themate *εἴω* ductum videtur unde *εἶσα*.

20) Eodem tempore, quo hoc genus verborum explicui ad Buttm. p. 61. Ed. Wentzelius edidit eruditam disputationem *Qua vi posuit Homerus verba quae in ϑω cadunt* 1837. Imman. Herrmanni libello, quem hic honorifice praedicat, ne nunc quidem uti licuit. Elmsleji sententiam et hi refellunt et B. Matthiae in Lex. Eur. T. I. 171.

§. 2. Eorum quae lambda pro charactere habent, summam confeci in Prolegg. p. 89. [1]) 113. 122. nunc genera indicabo. Paronyma sunt *ναύτης ναυτίλλω*, *ἄγκος ἀγκύλλω* i. q. *ἀγκυλόω*, quod perperam *ἀγκύλω* scribunt, *ὄγκος ὀγκύλλομαι* i. q. *ὀγκοῦμαι*, *στόμα στομύλλω* et longiore circuitu *ἄτη* (*ἀτᾶσθαι*) *ἀτασθάλλω*. [2]) Verbalia vero *ὄπτομαι ὀπτίλλω* (*κατοπτίλλομαι*) *κόπτω κωτίλλω*, *ὄθομαι* (vel *ὄθη*) *ὀθύλλομαι*, *μίω μιστύλλω*. Nec dubie inter se implicata sunt *εἴλω αἰόλλω*, *στρέφω στρογγύλλω*, *ψαύω ψαθάλλω*, sed nodi continuationis latent. Nullo adminiculo sustentantur *αἰκάλλω*, *ἀτάλλω*, *ἀγγέλλω*, *δενδίλλω*.

§. 3. De terminatione $\overline{ανω}$ et $\overline{αινω}$ in Adn. ad Buttm. 64. [3]) et Prolegg. 37. tam copiose disserui ut hoc loco non plus afferri necesse sit quam quod ad accuratiorem generum descriptionem pertineat. Et hanc ad rem utar exemplis illic praeteritis. Unum genus est cui praesentia usitata antecedunt, *ἀμβλίσκω ἀμβλισκάνω* Sch. Aristot. p. 135. b. 2. *αὔξω αὐξάνω*, *ἀλυσκάνω*, *αἰσθάνομαι*, *ἀπεχθάνομαι*, et pura *ἱστάω ἱστάνω παριστάνω*, *πιμπλάω πιμπλάνω*, et per circuitum *φλύω ἐκφλυνδάνω*, *βλύω* vel *βλύζω βλυστάνω*, *ἀναβλυστάνω*, quasi intercurrente nomine verbali ut a *βλαστός βλαστάνω*, quanquam hoc etiam ad authypotactum *βλάστω* referri potest ut *ἁμαρτάνω*, *ἐρυγγάνω*, *ὀφλισκάνω*, cujus tamen aoristus *ὤφλισκον* non extat, neque ab hujusmodi principio repeti potest *Ἐνριγισκάνειν ἐνριγοῦν* Hes. Hujus generis proprium est, quod antepenultimam longam habet, quare Ptolemaeus homericum *μελάνω* ex *μελαίνω* factum putat. Schol. A. ad Il. VII. 64. *μελάνει ὡς οἰδάνει ὁ Ἀσκαλωνίτης· ἐκ γὰρ τοῦ μελαίνει φησὶν ἐνδείᾳ τοῦ $\overline{ι}$ ἐγένετο,*

---

1) Pro *Πιῆλαι αὐξῆσαι* Hesychius fortasse *Πιῆναι* scripsit, quo tollitur verbum illud *πιάλλω*.

2) A *μάδος Μαδάλλει τίλλει ἐσθίει* Hes. quorum postremo substituendum est *ὗς θύει* vel *εὕει*. Idem *Εὗσεν ἐμάδισεν* et *Εὕστρα βόθρος ἐν ᾧ ὗς θύουσι*; pro quo EM. magis proprium *εὕουσι* posuit.

3) *Ὀφλάνω* typothetae errore scriptum est pro *ὀφλισκάνω*. Pro *εὐδάνω* codd. Lycophr. praebent *ἐςδύνω*, quod Dindorfius probat. Hesychii glossa *Ῥίψανεν ἐῤῥίψανεν* sic scribenda est *Ῥίψασκεν ἔῤῥιψεν*.

quo loco Schol. B. addit *κοιλαίνει κοιλάνει.* Sed pro hoc scribendum est *κυδαίνει κυδάνει,* quia adjectiva secundae declinationis omnia, nisi *υνω* accipiunt ut *ἀγαθύνω, λεπτύνω, μακρύνω* etc. in unam transeunt terminationem *αινω, ἀργαίνω, λευκαίνω, μωραίνω, ὠχραίνω* etc. Hoc *κυδάνω* autem et quo ille utitur *οἰδάνω* omniaque his similia *ἀζάνω, ἀλδάνω, ἀλφάνω, ὀλισθάνω* ex *ἀζαίνω* etc. extitisse non tam probabile est quam a communi stirpe utriusve formae verba seorsum quasi duplici partu edita esse. Sed quominus *μελάνω* a *μέλας* ortum putemus, obstat haec ratio quod nullum simile verbum ab adjectivo profectum videmus. Quo quum accedat antepenultima brevis, nescio an assentiendum sit Ptolemaeo diphthongum verbi *μελαίνω* attenuatum esse, etsi exemplum hujus ellipsis, quod omnibus fidem faciat, nullum proferri possit. Sed deprehendimus in hoc numero aliud singulare et unigenum *κυδάνω.* Idem enim a nomine derivatum est, non, ut cetera, a verbo. *Ἠχάνω* nihil quidem magis finitimum habet quam nomen *ἀχήν,* nec tamen ab eo derivatum esse potest; pro *Ἠρέτανε ἤλαυνε τὴν ναῦν* Hes. facilis subit correctio *ἠρέταινε,* nisi ille est aoristus doricus; quod idem expromit *Φασγάνεται ξίφει ἀναιρεῖται,* non a *φάσγανον* sed utrumque a *σφάζω* repetendum puto; nam ut *κλαγγάνω* ab *ἔκλαγον,* et *κραγγάνω* (*ἐγκραγγάνω*) ab *ἔκραγον,* sic a paradigmatico *ἔσφαγον* produci poterat *σφαγάνω,* sed ne brevis brevi praeponeretur, adhibita est metathesis *φασγάνω.* Pro *κραυγανόμενον* in Herodoti loco unus codicum *κραυγανόμενον* substituit, unde olim *κραγγανόμενον* elicui ad Phr. 377. sed duo alii *κραυγανώμενον* praebent, non inventum quidem alibi sed simile testatis *βρυχανῶμαι, δεικανῶμαι* etc. Infinito crebrior est terminatio per diphthongum et omnibus fere partibus orationis apta: *ἀλθαίνω ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ῥήματος τοῦ ἄλθω, ἀφ' οὗ τὸ ἄλθετο* Eust. 566, 43. *τρέμω τετρεμαίνω παραγώγως* Schol. Nubb. 294. *ἀπὸ τοῦ ἴσχω γίνεται τὸ ἰσχαίνω καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἰσχανῶ* Eust. 1302, 24. *κήδω κηδαίνω, κάγκω καγκαίνω,* aliaque multa ll. cc. collata, quibus *νηφαίνω* eximitur judicio Eustathii 1306, 52. *τοῦ νηφαίνω χρήσεως μὴ φανερᾶς οὔσης ὅμως ἔμφασις γίνεται ἐν τῷ νηφαντός.* Neque enim, quia *γήρανσις* dicitur et *νόσανσις,*

idcirco γηραίνω et νοσαίνω pro testatis habenda. Sed a barytonis talia derivari consuetum fuisse, satis confirmatum est. Num a perispomenis quoque, dubitari licet. Nam quae in EM. 101, 20. et Eust. 792, 30. in hanc rem afferuntur exempla ὁρμῶ ὁρμαίνω, ὑφῶ ὑφαίνω, κραδῶ (κραδάω) κραδαίνω, ἀλῶ ἀλαίνω, λυσσῶ λυσσαίνω, οἰδῶ οἰδαίνω, eorum pleraque a nominibus ὁρμή, λύσσα etc. ducta videntur; quae autem nullius nominis affinitate continguntur ut λιχμαίνω, κηλαίνω, nulla causa est cur a λιχμάω, κηλέω orta sumamus, quum utrumque genus ex se nasci potuerit. Neque solum verba primae et secundae conjugationis cum iis, quae in αινω terminantur, significatione conveniunt sed etiam tertiae κυλλόω κυλλαίνω, κυρτόω κυρταίνω, λορδόω λορδαίνω, σιμόω σιμαίνω Epim. Cram. I. 138. neque haec modo sed etiam λιστρεύω λιστραίνω, τρυφερεύομαι τρυφεραίνομαι; et non pura ἀσθμάζω et antiquius ἀσθμαίνω, λιτάζομαι λιταίνω, λεσχάζω λεσχαίνω, ὀλισθάζω ὀλισθαίνω, κατασιγάζω κατασιγαίνω, ὀργίζω ὀργαίνω. Quin etiam reperiuntur nonnulla triplici flexu variata δοκιμάζω δοκιμόω δοκιμαίνομαι et quae supra C. II. §. 4. prolata sunt, ut ea transeam quorum significationes discrepant ut γλισχραίνομαι et γλισχρεύομαι, κυκλέω κυκλόω κυκλεύω κυκλάζω κυκλαίνω, aliaque intellectu neutrali et factitivo discreta, ἀλεάζω ἀλεαίνω, πικράζω πικρόω πικραίνω, de quo genere latius scripsi ad Aj. p. 383. 4) Et eorum quoque, quae nobis synonyma videntur, fortasse non tam perfecta fuit similitudo ut semper et ab omnibus et eodem jure inter se commutari possent. Sed propter paucitatem exemplorum plerumque in incerto relinquitur quae sit cujusque terminationis propria potestas et quoad termini a natura fixi nova et commenticia usurpatione perturbati sint. Huc accedunt poetarum necessitates; nam aliis numeris et aliis versuum locis convenit δυςμεναίνω, aliis εὐμενέων cf. ad Buttm. l. c. Verum de hoc satis. Venio nunc ad tertium

4) Κεαίνω pro κεάζω dictum esse Schneiderus sumsit ex Aelian. H. An. XIV. 8. τὸ δένδρον ὑποσήπεται μὲν, ἀχρεῖον δέ ἐστι κατακῆναι καὶ ἐκκαῦσαι αὐτό, ubi κατακῆναι, quod ille in κατακεῆναι mutari jubet, ortum est ex κατακοπῆναι.

genus, quod ab adverbiis nascitur, *λιγαίνειν* a *λίγα,* cui nihil simile apponere possum praeter *Βρατάνει ῥαΐζει ἀπὸ νόσου, Ἠλεῖοι,* a *βρᾴ* ductum cum accretione literarum, qua et paronyma afficiuntur ut *κρύος κρυσταίνω,* et verbalia quoque *ῥαίνω* (*ῥαθάμιγξ*) *ῥαθαίνω* et *ῥασθαίνω, σκύζομαι σκυδμαίνω, ἐρίζω ἐριδδήσασθαι ἐριδαίνω* et *ἐριδμαίνω, ἀλύω ἀλύσσω ἀλυσθαίνω* et *ἀλυσθμαίνω,* cui si nomen conveniens quaeritur, fingendum est *ἄλυθμα,* ut *ἴλυθμα,* et consona auctum *ἄλυσθμα* ut *δυσθμή* vel, si hoc in dubium venit, *ἆσθμα* v. Parall. 393. *ἔριδμα* fortasse olim lectum est in homerico loco quo nunc *ἔρισμα* per omnes libros obtinet. Alia epenthesi ab eodem *ἀλύω* crevit *ἀλυκτάζω* et *ἀλαλυκταίνω,* sed haec jam apparet in *ἀλάλυκτο,* unde *ἀλαλύκτημαι* pendet. Et ab *ἄσσειν* EM. 54, 35. haud praepostere repetit *ἀκτάζειν* et *ἀκταίνειν,* quicum conjunctum est *ὑποακταίνοντο* et *ὑπερικταίνοντο* in Odysseae versu. Vocalem interpositam habent *μενεαίνω* et *βλεμεαίνω,* si hoc a *βρέμω,* ut vulgo creditur, ortum est; alii veterum cum *φλέω* et *φλέψ* conjunctum putant ut Guieto quoque placuit ad Hes. et Doederlino Diss. de Alpha intens. p. 40. *Πρημαίνω* si ad *πρήθω* refertur v. Schol. Nubb. 335. exaeresis speciem praebet. Singulare ectasis exemplum est *μυδαίνω* a *μύδος,* cujus nominis mensuram refert alterum paragogon *μυδάω* et adjectivum *μυδόεις,* longiora autem *μυδαλόεις* et *μυδαλέος* versus heroicus non fert nisi producta prima. *Λαχή* fossam vel fossionem significare ut Schol. Aesch. sumit, parum probatum est, sed ab ejusmodi nomine derivatum esse oportet *λαχαίνω* (ut *καλχαίνω, λασθαίνω*) cui fortasse affine est *λάκκος,* lacus lacuna lacunar laquear verbaque *λακκίζειν* fodere et *ablaqueare* circumfodere; de laqueario Paulus Sil. in Amb. v. 115. *λαοτόμος κοίλην ἔνερθε λαχήσας* vel ut Graefius voluit *λαχήνας.* Itaque perpauca relinquuntur, quorum ratio reddi non possit partim onomatopoetica ut *βαμβαίνειν* et *γαγγαίνειν μετὰ γέλωτος προςπαίζειν* Hes. cui simile idem affert *Ἀναγαγγανεύουσι ἀναβοῶσι,* partim glossematica *Ἀδμαίνειν ὑγιαίνειν,* quod et *ἀδμεύειν* scribitur, *Ἀσταίνειν δυςπαθεῖν, Δανδαίνειν ἀτενίζειν,* a quo non longe distat *δενδίλλειν, Τελχιταίνειν σκληροτραχηλεῖν, Ἐλιγαίνειν* et *Ἐλεθαίνεσθαι*

incertae scripturae et interpretationis, *Ἰκταίνεσθαι αἰσθάνεσθαι*. *Μιαίνω* et *ἐλαύνω* absolvi in libro primo C. V. §. 3.

§. 3. Epsilon simplex ante terminationem *νω* non reperitur, nec saepe diphthongus *τὰ εἰς εινω παράγωγα διὰ τῆς ει γράφονται, ἀλεείνω, ἐρεείνω, φαείνω. Τὸ δὲ ὀρίνω καὶ ὠδίνω οὐ παράγωγα, διὸ καὶ διὰ τοῦ ι γράφονται* Theogn. 144. et 212. Illa verborum sunt paragoga non ultra imperfectum declinata Theogn. 244. EM. 58, 35. *Ἐλεγείνειν παραφρονεῖν* Suid. in EM. *ἐλεγαίρειν* scribitur totumque ignotum est. Verba in *ευνω* et *οινω* Graecis desunt. Duobus in *ινω* terminatis, quorum unum ab *ὠδίν* derivatum est, alterum ab *ὄρω*, accedit tertium *Ἀλίνουσι λεπτύνουσι Σοφοκλῆς* Hes. quod ab *ἀλέω* ductum est, et quartum, quod idem per diphthongum scribit *ἀλεῖναι, ἐπαλεῖναι, καταλεῖναι τὸ ἀλεῖψαι* linere. Pro *Ἔρινε ἐρώτα* scribendum videtur *κρῖνε* ex Soph. Aj. 583. *μὴ κρῖνε μὴ ἐξέταζε*, pro *Ὀνίνοιεν* autem *ὀνίναιεν*. Quod apud eundem legitur *Κορίννουσι κονιορτὸν ἐγείρουσι*, nisi corruptum est ut Albertius suspicatur, indicium praebet Aeoles pro *κονίω* dixisse *κορίννω* litera *ν* in *ρ* mutata. Vocalis *ο* cum diphthongis suis nullas partes agit, sed frequenter ypsilon; *τὰ διὰ τοῦ υνω βαρύνεται καὶ ἐκτείνεται εὐθύνω, πλατύνω, βραδύνω, ἀμορφύνω Ἀντίμαχος ἀντὶ τοῦ ἀμορφοποιεῖν, ἀκαχύνω ὁ αὐτός· σεσημείωται τὸ ἐθύνεον* (v. C. I. §. 1.) *τὰ δὲ περισπώμενα προκατάρχον ἔχουσιν ὄνομα, ὀδυνῶ, τορυνῶ, καὶ ἐπεὶ περισπᾶται συστέλλει τὸ υ· τοῦτο δὲ Ἀττικοὶ καὶ βαρύνουσι καὶ ἐκτείνουσι* Cram. I. 55. Barytonorum pleraque ab adjectivis secundae et tertiae declinationis sed nonnulla etiam a substantivis ducta esse ostendunt exempla ad Buttm. 387. quibus addi possunt *ἄμαθος ἀμαθύνω, θόλος θολύνω*, quod inferiores pro *θολόω* importarunt, *ἀλαρύνω* v. Prolegg. 262. *μόσχος Μοσχύνεται τρέφεται* Hes. etc. et composita *ἀποσκληρύνω, ἐπωκύνω, κατακαλλύνω, ἐπιπληθύνω*, quorum copia permagna est, sed unum decompositum *ἀμορφύνω*. Verbalium catalogo l. c. eximendum erat *σπερύνω*, pro quo Hesychium *σπερχύνω* scripsisse Tollio assentior, substitutis certioribus *κάρφω καρφύνω, αἴθω Αἰθύνεσθαι λαμπρύνεσθαι* Hes. sic enim pro *λαμβάνεσθαι*

scribendum esse monuit Coraes ad Plutarch. T. VI. 438. Ac si quis haec quoque paronymis adnumerare obstinet, continuo succurrunt Ἀκαχῦναι ἀνιᾶσθαι Hes. ut in cod. scriptum est pro Ἀκαχήμεναι, et quod EM. suggerit: τοῦ ἀλέγω παράλογον τὸ ἀλεγίζω καὶ ἀλεγύνω.[5]) Cum hoc Eustathius 1424, 17. confert πλήθω πληθύνω, sed EM. 676, 52. alia via procedit: πληθύνω ἐκ τοῦ πληθύω, τοῦτο παρὰ τὸ πληθύς καὶ πλῆθος, τοῦτο παρὰ τὸ πλῶ πλήθω. A τρέω festino, unde ὀτρηρός agilis, derivatum videtur ὀτρύνω, ab ὀχέω ὀχύνω i. q. ὀχεύω Hes. a τορέω τορύνω. Pro Μοσσυνεῖν μασᾶσθαι βραδέως Hes. scribendum videtur μασύνειν, cujus propago est nomen μασύντης, μασυντίας. In ωνω quae exeunt, barbaries aetatis christianae profudit: σαρώνω, πληθώνω etc.

§. 3. Ante ρω nulla reperitur vocalis praeter ypsilon ἰθύρω, μαρτύρομαι, πλημύρω, quorum primum etymo caret, secundum et tertium nominibus μάρτυρος et πλήμυρα conjuncta sunt, et verbale σκαλαθύρω a primitivo σκάλλω longius deductum. Nec diphthongorum ulla huc intrat praeter αι et ει. Illam quae subsequitur litera, in uno τεκμαίρομαι a nomine primitivo propagata est, saepius sponte nascitur κερῶ κεραίρω ὡς σπῶ σπαίρω Eust. 746, 48. cf. Spitzner. Observ. in Quint. 72. a γέρας γεραίρω, ἔχθος ἐχθαίρω et alia ad Buttm. 388. Quinque per ει efferuntur, quorum unum οἰκτείρω manifesto paragogon est; nam quod in EM. 304, 24. dicitur ἄγω ἀγείρω, ἔθω ἐθείρω, primum non convenit cum ἀγείρω, cujus primitivum videtur ἔγρω, cui simile ἄγρω ἀγείρω, alterum a significatione verbi desueti longius abest quam ut ab eo derivatum videatur. Haec et ἀείρω praeoccupavi in Diss. V. §. 4. Adnot. De Suidae glossa Ἀζείρει τὸ ζέει, ἀζήρει δὲ τὸ ξηραίνει, adhuc nihil extricari potuit, nec credibile est pro ἀζαίνω unquam usurpatum esse ἀζήρω.

---

5) Idem sonant Ἀβρίζεσθαι ἀβρύνεσθαι Hes. μαλακίζειν μαλακύνειν, ἐλαφρίζειν ἐλαφρύνειν, ὁμαλίζειν ὁμαλύνειν, sed κακίζειν et κακύνειν saepius diversum.

CAP. IV.

De verbis in σσ, σκω, πτ.

§. 1. A paronymis ordienti primo se offert ἀλλάσσω, praeter quod nullum habemus verbum ab adjectivo oriundum; nam quod Buttmannus p. 386. ponit μαλάσσω a μαλακός, id mihi multo secus videri declaravi alio loco. Saepius vero huc deducta sunt substantiva: Βέλα ἥλιος (id est εἵλη) Βελάσσεται ἡλιωθήσεται, σφῦρα porca Κατασφυράσσεται σπείρει, proprie semen imporcat i. q. ὑποσφυρίζεται, quibus simile principium non dubie habet Θυράξαι ἔξω τῆς θύρας adde ἀποῤῥίψαι et Θυράγματα ἀφοδεύματα id est ejectamenta, latinumque *foriae* a θύραι fores. Ejusdem generis sunt σάλος σαλάσσω i. q. σαλεύω, λαιμός λαιμάσσω i. q. λαιμάω et λαιμάζω, δρόμος δρομάσσω, ἴς ἰνάσσω quod EM. affert idem significans quod ἰνόω sive ἐνδυναμόω, μύσος μυσάττομαι. Verbalium pars a barytonis ortum habet: σπαίρω σπαράσσω, ψάλλω ψαλάσσω, τείνω τινάσσω. Μαράσσει ψοφεῖ Erotian. ad μαίρω retuli in Prolegg. 304. Λαιφάσσω ex eodem fonte ut synonyma λαφύσσω et λαυφθάσσω si recte scripsit Hesychius, repetendum est, hoc est a λάπτω, unde Athenaeus etiam λαπάσσω derivatum dicit v. Prolegg. 255. Δρυμάσσω lacero proxime cum δρύπτω convenit; de δρυφάσσω dixi in Parall. 15. Φλυάσσειν, quod Hesychius φλυαρεῖν et φλύειν interpretatur, nomini φλύος non minus appropinquat quam verbo. Alia non hac recta et simplici ratione derivata sunt sed ita ut epenthesis speciem praebeant, de qua disserui in Prolegg. p. 86—89. velut μάττω μαλάττω, quo Sch. Arist. Plut. 305. et alii illud explicare solent; eaque ratione affirmari licet ψαλάσσω et σπαράσσω non unde proxime dixi deflexa esse sed a ψάω sive ψαύω et σπάω, quorum significationem clarius exprimunt quam ψάλλω, σπαίρω. Verba perispomena hoc augmentum non respuere docet EM. 175, 57. Anecd. Bekk. 468. παρὰ τὸ ἅπτω ἁφή ἁφῶ ἀφάσσω ὡς μάσθλη μασθλάσσω. Hoc neque illi simile neque testatum est sed in propinquo sunt alia ὑλάω ὑλάσσω, unde Schol.

Il. XXI. 575. ὑλαγμός repetit, σταλάω σταλάσσω, φριμάω φριμάσσομαι, [1]) μαιμάω μαιμάσσω, ac fuit fortasse vetus verbum ἱμάω, quod cessit usitato ἱμάσσω, ejusdemque stirpis unde ἱμῆσαι natum est iota longo Gram. I. 217. quod apparet ex syntheto καθιμᾷν. Σελάσσομαι Nic. Ἀφράσσει ἀσυνετεῖ Hes. quod in cod. ἀφράσει et in Galeni Gloss. ἀφράζει scribitur, nihil aliud esse videtur quam paraschematismus verbi ἀφραίνω, excusatus crebra harum terminationum vicissitudine μαλθαίνω μαλθάσσω, κυδαίνω κυδάσσω et κυδάζω, quorum illud significationem neutrius τὸ κῦδος habet, haec masculini ὁ κύδος. Et amplius λαπάζω λαπάττω, ἀναβρυάζω φρυάττομαι, σταλάζω σταλάττω, χειμαίνω χειμάζω etc. Θαάσσω EM. ex θοάζω, hoc autem ex θοῶ natum censet ut βοῶ βοάζω, sed hoc temere fictum est ad explicandum βωστρέω, et non majore licentia fingi potest thematicum θάω sive θέω ea significatione praeditum quam ἧσθαι occupavit; θοάσσω, quod Karstenus in Empedoclis v. 48. posuit, teste destitutum, futurum θοάξω, quod Meinekius praetulit, etiam hoc nomine suspectum est quod θαάσσω, θάσσω et θοάζω hoc tempore carent; quo probabilior fit Bekkeri scriptura θοάζειν in Sext. p. 218. Φαρμάσσω nonnulli a φύρμα arcessunt, χαράσσω forsitan a themate intermortuo, cujus speciem reddit κάρχαρος v. Prolegg. 255. Κανάσσω unum verborum onomatopoeticorum esse videtur, quae etymologiae obrussam refugiunt, ipsumque praesens non legitur sed aoristus modo κανάξαι, διακανάξαι, ἐπεγκανάξαι et futurum ἐγκανάξειν, quod Hesychius parum probabiliter ἀπὸ τοῦ κανοῦ dictum censet, et hinc natum nomen καναχή. Similiter τριάξαι et ἀποτριάξαι sive ἀποτριάσαι Anecd. Bekk. 438. non injuria ad praesens in ασσω exiens referri videntur, etsi ab aliis numeralium derivata diverse terminantur, πεμπάζω, δεκάζω, nec idem

1) Vocabula ab Hesychio explicata Σφριαί ἀπειλαί ὀργαί, Φρυᾶται (φριᾶται) βριμαίνει ante φρίξ positum, proximo intervallo distant a βριμᾶσθαι et βριμοῦσθαι, longiore a φριμάσσεσθαι, quod de voce animantium modo dicitur, et cum φρυάσσεσθαι, quod magis de affectu hominum animaliumque dici solet; φριμαγμός auribus percipitur, φρυαγμός etiam oculis, quare illud non convenit Lycophr. 244. Βριμᾶν iota longum habet ut βρίμη, breve vero φριμᾶν.

significant. Sed Ῥεμφάξῃ ῥυγχωθήσῃ Hes. cui subjacet nomen ῥέμφος, praesens ῥεμφάζομαι habere videtur. Quod idem refert Ῥαφάσσει πλανᾶται nescio quid similitudinis habet cum ῥέμβεσθαι. Sed Καμάσσειν σείειν, unde κάμαξ profectum videtur ut a δονέω δόναξ. [2]) Κοράσσειν ὀρχεῖσθαι, Ῥαιφάσσειν ἁγνεύειν et alia aeque tenebricosa silentio transeo. [3])

§. 2. Quatuor verborum in εσσω exeuntium, quae ex Theognosti libello attuli in Parall. 438. unum πυρέσσω paronymon est, alterum κυνηγέσσω commenticii simile, tertium ἀηθέσσω ab ἀηθέω ductum sicut quartum ἐρέσσω ab insolito ἐρέω repetivimus, quo duo alia ducunt ἐμέττω vomo in Gloss. Graecol. et τελέσσω, quod EM. 381, 24. Siculis tribuit. A barytono ἄλθω non solum ἀλθαίνω declinatum est sed etiam ἀλθέσκω, si quidem futurum ἀλθέξομαι et nomen ἄλθεξις ad hoc praesens pertinent, quae in libris Hippocratis et Aretaei saepius per alpha scripta inveniuntur. Tria sunt, quae eta in paralexi habent, homericum ἐγρήσσω, syntheta ἐφεδρήσσω et παρεδρήσσω, quibus epici posteriores utuntur pro ἐφεδρεύω et παρεδρεύω, tertiumque θωρήσσω, quod si inebriandi significationem habet, Grammaticorum nonnulli diverse scribere instituerunt: θωρήσσειν ἀπὸ τοῦ θώρηξ, θορίσσειν δὲ ἤγουν μεθύσκειν μικρὸν τὸ ι ἀπὸ τοῦ θόριξ ὁ ἄκρατος οἶνος Sch. Hes. Scut. 198. τὸ θώρηξις τινὲς μὲν διὰ τοῦ ω καὶ η γράφουσι, τινὲς δὲ διὰ τοῦ ο μικροῦ ἀπὸ τοῦ θόρω τὸ πηδῶ ὡς φοινίσσω, δειδίσσω Exc. Cram. III. 401. Eodem modo aliquoties ἐφεδρίσσειν scriptum est et contrario errore λαπήττειν τὸ ψεύδεσθαι pro λαπίττειν. Ὠρήσσοντα φυλάσσοντα et Ὠρήσσονται φυλάσσονται Hes. Suid. pro futuris irrepserunt. Iota Theognostus II. 143. quatuor verbis tribuit, δειδίσσω, ἐνίσσω, δρομίσσω, αἰνίσσω, quorum duo modo posteriora ad hunc paragogorum locum pertinent; sed δρομίσσω testatum non est, nec δρωμίσσω

---

2) **Eadem ratione a κράδη derivatum est κραδαίνω, a synonymo κλάδος Κλαδάσαι σεῖσαι Hes.**

3) **Grammaticorum inventa sunt δοάσσω et τιθάσσω in EM. αἰχμάσσω Eust. 1292, 19. ταλάσσω 995, 25.**

legitur praeter Hesychium eoque plus suspicionis habet quod ne *δρωμάω* quidem satis stabilitum videtur. His vel ejectis vel procrastinatis succedunt primum verbalia: *ἀΐσσω παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω* Eust. 592, 32. et certiora *εἴλω εἰλέω ἑλίσσω, σύρω συρίττω*, hoc majore quam illud significationis discrimine a primitivo sejunctum. Deinde paronyma *τυλίσσω* cum synthetis *ἀνατυλίσσω, διατυλίσσω, ἐντυλίσσω, περιτυλίσσω*, quorum si unum in carminibus legeretur, sciri posset utrum a *τύλος* derivatum sit an a *τύλη*, cujus penultima longa; *μέλι μειλίσσω, κέρας κυρίσσω*, quod Thomas attice dici perhibet pro *κερατίζω, φόνος φοινός φοινίσσω, θέμις θεμίσσω*, quibus subjici possunt glossae Hesychianae *Δηρίττειν ἐρίζειν, Φαλίσσεται λευκαίνεται* a *φαλός*, unde *φαλύνειν* et *φαρύνειν* i. q. *λαμπρύνειν*, et *φαληριᾶν.*[4]) Homericum *θρυλίχθη* non satis patet utrum praesens habeat *θρυλίσσω*, quod Eustathius ponit, an *θρυλίζω*, cujus alius quidem est intellectus in H. H. in Merc. 488. nam hic de stridore chordarum dicitur, *θρυλλίχθη* autem non ut *θρῦλος*, unde derivatum est, de sono dicitur sed pro *ἐθραύσθη*, quomodo deuteroparagoga saepius ad significationem principii sui replicantur transmisso medio. *Συρίττειν* et *συρίζειν* Grammatici non tam intellectu quam genere dicendi disterminant, illud atticum dicentes, hoc vulgare v. ad Phryn. 192. sed ex Atticorum scriptorum locis cognoscitur hos *συρίττειν* et *ἐκσυρίττειν* de sibilantibus dicere consuesse, poetas vero tragicos *συρίζειν* usurpare de cantu fistulae. Nec satis caute Suidas *Αἰνίζω καὶ αἰνίσσω τὸ ἐν παραβολαῖς λαλῶ*, nam illud epici asciverunt pro *αἰνῶ, αἰνίσσομαι* vero verbum consuetum est significatione diversa. Tarentinorum dialecto adscripta sunt *λακτίσσω, σαλπίσσω*, Cretensi *θεμίζω*, idemque fortasse discrimen fuit inter *Θωμίζει δεσμεύει* Phot. et quod Hesychius eodem modo interpretatur *θωμίσσει. Θυμιχθεὶς πικρανθείς* Hes. ad *θυμίζομαι* pertinere videtur, quo nescio an Graecorum aliqui pro *θυμοῦμαι* usi fuerint. Sed *ἀφρίσσειν*, quo idem utitur s. *Φαλίττεται*, forsitan sermo vulgaris

4) *Λαγαρίττεται μετριεύεται, Ψαλίττεται ἁμιλλᾶται* (*ψαλίς ἡ ταχεῖα κίνησις*) et alia aeque obscura.

asciverit pro ἀφρίζω. — Verba in οσσω excludit Grammaticorum rubrica: τὰ διὰ τοῦ σσ ῥήματα ἓξ φωνήεντα παραλαμβάνει, ἀλλάσσω, πυρέσσω, πτήσσω,[5]) δεδίσσω, ἀφύσσω, ἀγρώσσω· τὸ δὲ ο οὐκ ἔχει Suid. s. Δεδίσσω et Cram. I. 26. cf. ad Phryn. 608.

§. 3. Ordo seriesque disputationis nos deduxit ad verba in υσσω exeuntia, quorum multa Technici a puris eadem vocali praefinitis repetunt: ἀφύσσω ἐκ τοῦ ἀφύω, ὡς ὑλάω ὑλάσσω, ὀδύω ὀδύσσω Lex. de Spir. 231. Cram. I. 63. Eust. 68, 12. Postremi obliqua modo tempora innotuerunt ὠδύσατο et ὀδώδυσται, ex quibus forma praesentis non cognoscitur. Ἀφύω non legitur sed composita ἐξαφύω et ὑπεξαφύω, quibus cognatum esse ἀρύω similitudo significationis declarat non solum propriae sed etiam translatae ut Homerus dixit διά τ᾽ ἔντερα χαλκὸς ἤφυσε, Virgilius vero *gladio latus haurit apertum* et similiter alii. Sed ἀρύσσομαι dubito an uno Herodoti loco, quem indicavi Diss. IV. §. 4. non satis munitum sit; nam ἀρήρυγμαι ne analogiae quidem examussim respondet v. ad Phryn. p. 32. Aliud huc adhibet Orion 65, 8. καπύω καὶ καπύσσω ὡς ἀφύσσω, sed ex aoristo ἐκάπυσσε non liquet quaenam fuerit terminatio praesentis, neque extat nomen, quo Hesychius illud refert Κάπυς τὸ πνεῦμα sed adjectivum ab eodem ante Κάπος allatum Καπυκτά πνέοντα a καπύσσω derivatum est. Plura ingerit Epim. Cram. I. 77. ἀπὸ τοῦ ἀλῶ ἀλύω ὡς ἀνῶ ἀνύω· ἀφ᾽ οὗ ἀλύσσω ὡς ὀρύω ὀρύσσω, sed hoc ὀρύω commenticium est rectiusque Eustathii judicium 924, 41. ὀρύσσω ab ὄρω repetentis, unde οὐρός fossa v. Diss. IV. §. 4. Minus suspicionis habet κινύω, unde Schol. Aesch. Prom. 157. Eust. 472, 34. κινύσσω et κίνυγμα arcessunt. De ἀτύω hariolantur Grammatici supra citati Diss. XII. §. 4. ἀτύω ἀτύσσω καὶ κατὰ παραγωγὴν ἀτύζω αἰολικῶς, scilicet ut ἀνάζω, ἐπιπλάζω, ἐμπάζω aeolica perhibentur; ἀτύσσω autem fuit vetus scriptura a Schol. Od. XI. 606. commemorata. Cum ἀφύω ἀφύσσω Cram. I. 63. contendit πινύω πινύσσω καὶ ἐξ αὐτοῦ

5) Hoc non magis huc pertinet quam πήσσω, quod in Cram. l. c. substituitur, ipsumque δεδίσσω.

ἀπινύσσω, quorum illud epenthesi crevit ut a *πτύω πιτύσσω,* sed compositi analogia nequaquam in clara luce posita est. Ad explicandum *φορυτός* cogimur etymo uti, quod Eustathius 799, 10. fingit *φορύω,* idque 1917, 42. dicit prototypon esse *τοῦ τε φορύνειν καὶ τοῦ φορύσσειν.* Utrumque autem Hesychius iisdem verbis explanat: *Φορύνει φυρᾷ μολύνει, Φορυσσέμεναι μολῦναι,* et hoc rursus utitur in interpretando *Μεμορυχμένα μεμολυσμένα* et in *Φολύνει μολύνει καταπίμπλησι* [6]) quibuscum consentit Herodianus Epim. 252. *μολύνω καὶ φορύνω τὸ αὐτό,* hisque omnibus supervenit *θολύνω* i. q. *θολόω,* cui origo est a *θολός* sive *ὁλός.* Ita nescias utrum haec verba ut similem significationem ita etiam commune fundamentum habeant *ὁλός* praepositione consonantium *θ, φ, μ* varie auctum, an alia aliunde orta sint, ac *μολύνω* quidem a *μόρον* *morum* rubi unde Liberi Patris cognomentum *Μόρυχος* ductum putant *ἀπὸ τοῦ τὸ πρόςωπον μολύνεσθαι γλεύκει καὶ σύκοις· μορύξαι γὰρ τὸ μολῦναι* cf. Preller. ad Polem. 110. *φορύνω* autem et *φορύσσω* a *φύρω* vel proxime a nomine *φόρυς δακτύλιος ὁ κατὰ τὴν ἕδραν* ut *Μολυνίη ἡ πυγή* Hes. Ab alio nomine in *υς* exeunte Schol. Nic. Al. 81. *χελύσσεται διὰ τὴν χέλυν τὴν ἀναφορὰν ποιεῖται βήσσων καὶ Ἱπποκράτης ἀναχελύσσεται,* quod in Erotiani et Galeni Gloss. minus recte *ἀναχελύνεται* et *ἀναχελλεύεται* scribitur, dorice vero *χελούειν βήσσειν* Hes. hoc est *χελύειν,* sicut idem *χανύειν* et *χανύσσειν* interpretatur uno verbo *βοᾷν.* [7]) Sic *ἀλύσσω* Grammatici, quos antea appellavi, ab *ἀλύω* ortum putant sed Sch. Il. XXII. 70. *παρὰ τὴν ἀλύν. Ἐλύσσει εἰλεῖται* Hes. nihil habet, cui inniti possit, praeter verbum *ἐλύω,* unde *ἔλυτρον* involucrum. At *κορύσσω* non verbo se applicat sed nomini *κόρυς* ita tamen ut pro significatione,

---

6) Sic ut germanice dicitur *voll machen* pro *κηλιδῶσαι.* Et versa vice Oppianus Cyn. I. 380. *ἔχις πεφορυγμένος ἰοῦ* usurpavit pro *ἐμπεπλησμένος.*

7) Pro *χηνυστεῖς βοᾶς* vel *χηνύσσεις* scribendum est vel magis ex ordine *χηνυστρεῖς·* nam praecedunt *Χηνύστρα ἡ χάσμη, Χηνυστρᾶσθαι χασμᾶσθαι,* quibus affine *χήνημα καταμώκευμα* ab eodem *χαίνω* ductum et *χηνῆσαι καταμωκήσασθαι.* Illi simile est *καλιστρεῖν.*

qua nomen circumscriptum est, assumat generalem *τοῦ κορυφῶσαι* extollere ut *μόδιος κορυστός* cumulatus. *Λαφύσσω* duabus quasi ancoris sustentatur, verbo *λάπτω* [8]) et nomine *Λαιφύς βορός* Hes. cujus diphthongum refert *λαιφάσσω*. *Αἰθύσσειν ἀνακαίειν* Hes. cum *αἴθω* et *αἶθος* pariter junctum est, *βλαβύσσειν βλάπτειν* Hes. cum *βλάπτω* et *βλάβη*, doricum *δωρύττομαι* cum *δωρέομαι* et *δῶρον*, *θωύσσω* cum *θοός* et *θοάζω*, [9]) *ἰθύσσω*, si recte ita scriptum est, [10]) cum *ἰθύς* et *ἰθύω*, *πλανύττω* cum *πλανῶμαι* et *πλάνη*, quodque Suidas affert interpretatione subtracta *στωβύσσω* et Hesychianum *στηβύσσω ἀδολεσχῶ* cum *στόβος στοβέω στοβάζω* una complexione devinctum est. Sed alia propter verbi defectum paronymis adnumeranda sunt *δριμύσσω*, *λαβρύσσω* i. q. *λαβρεύω*, *ἐκ τοῦ πτέρον πτερύσσω* Cram. I. 355. *πτερύσσομαι* volo Lycophr. 1106. cujus aoristum exhibet Hesychius *Ἐπτερύγη ἀνέπτη*. [11]) A *μόρμος* et *μόρμορος* id est *φόβος* profecta sunt *μορμύσσομαι*, *μορμολύττομαι* et *μορμορύζω*, a synonymo *τάρβος ταρμύξασθαι*, a *φλῆνος Φλανύσσει φλυαρεῖ* Hes. cui simile *θρανύσσω* confringo (nam id haud dubie praesens est aoristi *θρανύξαι*) speciem habet a *θρᾶνος* acceptam sed significationem a verbo ut *Θρανεύεται συντρίβεται* et *Τεθράνευται κατακέκλασμαι ἀπὸ τοῦ θραύω* Hes. pro quo Euripides *συντεθράνωται* dixit; quae omnia nomine aequiparabili carent; nam diversum est *θρᾶνος*, unde *ἡ βύρσα σου θρανεύσεται* Aristoph. *Δορύσσειν* labefactavit Bergkius in duobus locis pro *δορύσσοντες* metri causa e codd. reponens *δορυσσόητοι*. Syntheton unum reperi *ἐμφαρύξασθαι* sive *ἐμφαρύγξασθαι* (ut *σαλπίγξω*) cum nomine *φάρυγξ* compositum ut *ἐνστερνίζεσθαι*, *ἐνωτίζεσθαι*. Quomodo a *μάρμαρος* ductum est *μαρμαρίζω*, sic a conjugato

---

8) *Λαφύσσει λάπτει· τῶν κατὰ μίμησιν ἡ λέξις* Sch. Il. XVII. 64.

9) In Eur. Med. 1309. *θρηνῶ κἀπιθοάζω μαρτυρόμενος δαίμονας*, alterum verbum, quod Schol. *ἐπιφθέγγομαι* interpretatur, ab *ἐπιθωύσσω* non longe abest.

10) *Καὶ νόον ἰθύσσων—ζωοτύπος μόρφωσε—κούρας* Joann. Gaz. Ecphr. II. 260.

11) *Πιέρυσις* id est *πτῆσις* in Aetii loco, quem Schneiderus ad Aristot. T. IV. p. 86. e MS. edidit, scribae vitium est pro *πτέρυξις*.

μαρμαίρω processit μαρμαρύσσω et ἀμαρύσσω. Hinc traducor ad illud genus verbalium, quod a similitudine primitivi longius abstractum est: ἀπὸ τοῦ σκαίρειν καὶ τὸ σκιρτᾶν καὶ τὸ σκαρδαμύττειν τοὺς ὀφθαλμοὺς εἴρηται Schol. Il. XIII. 443. quod non inepte conjectum videtur; namque creber et palpitans motus, qui illo verbo exprimitur, non dissimilis est nictationis; *nictantia fulmina* Lucretius dixit VI. 181. quae germanice appellantur *zuckende Blitze*. Δατύσσω, quod Hesychius λαφύσσω ἐσθίω interpretatur, e marg. Harl. receptum est in Aret. Diut. II. 13, 175. ὅπως δατύσσεσθαι εἴη *ut cibum capere possint elephanti* pro ἐντύσσεσθαι, quod tres codd. praebent nemini cognitum; ex utroque autem conficiendum est ἐνδατύσσεσθαι idem significans quod ἐνδατεῖσθαι hoc est ἐμφαγεῖν vel ut Schol. Soph. Trach. 793. σφοδρῶς ἐσθίειν quasi frequentativum verbi δάσασθαι, quod in EM. exponitur φαγεῖν. Δαδύσσεσθαι ἕλκεσθαι σπαράσσεσθαι Hes. a δαΐζειν traductum est interposito delta ut δαίω δαιδάλλω. Duo hujus generis parum dextre tractavit Ruhnkenius Ep. Crit. p. 86. λατύσσω, inquit, *prima et origine et notione nihil magnopere discrepat* ab ἀτύζω, *sicut* λαφύσσω *nihil ab* ἀφύσσω. De hoc supra actum est; verbi λατύσσειν interpretationes antiquitus traditae πτερύσσεσθαι, νήχεσθαι, τινάσσειν etc. omnes redeunt ad unam notionem plangendi et plaudendi ut aves aerem alis, pisces aquam pinnis plaudunt, unde patescit illud et cum latinis hisce cognationem habere et cum graecis πλήσσω, πλατύς, πλατυγίζω hoc est τοῖς πτεροῖς κρούω, germanicisque *platt, plaetten, plaetschern* v. Proll. 304. Βδελύσσομαι et βδελυχρός cum vocabulis foetoris βδεῖν, βδύλλειν, βδόλος ita omnibus partibus conveniunt ut de etymo nulla disceptatio esse possit, nec minus aperta contagia verborum ab Hesychio compositorum Σπαλύσσεται σπαράσσεται, Ψαινύσσειν ῥιπίζειν, Ψαινύζειν καταψύχειν διὰ ῥιπισμοῦ, Ψαίρειν τινάσσειν ῥιπίζειν, quorum prototypa sunt σπάω et ψάω.[12]) Nec mihi falli videntur qui κηρύσσω a

12) Ab eodem σπάω fortasse non solum spinarum nomina ἀσπάλαθος et σφάλαξ, sed etiam verba σφαλάσσειν i. e. τέμνειν κεντεῖν Hes. et Φαλύσσεται καταῤῥήσσει.

γηρύω natum suspicantur. Ἀμύσσω Eustathius 924, 41. ab ἀμῶ, EM. ab αἷμα, alii ab αἱμός, unde αἱμασιά, ductum putant, quorum nihil satis probatum est. Sed venio nunc ad ultimam vocalium: Τὰ διὰ τοῦ ωσσω πάντα διὰ τοῦ ω γράφεται πτώσσω, ῥώσσω, ἀμβλυώσσω, τυφλώσσω, ἀγρώσσω, ὑπνώσσω, λιμώσσω, νεώσσω Theogn. II. 143. quibus desunt non pauca; primum Ἀκρώσσει ἀκροᾶται, ἑκὼν οὐχ ὑπακούει, προςποιεῖται Hes. quod quasi deminutivum dici potest verbi ἀκροᾶσθαι, et Ἀλεώσσει μωραίνει, tum ἱδρώττειν (omiss. in Th.) Galen. Comm. III. Prorrh. p. 778. T. XVI. Sch. Arist. Rann. 236. ἰκτερώσσω i. q. ἰκτεροῦμαι (om. in Th.) Cram. Epim. I. 26. nam sic scribendum est pro ἰκταρώσσω, postremo κρυμώσσω et ὀφρυώττω ὑπερηφανεύομαι Zonar. 1490. cui idem valent ὀφρυάζειν et ὀφρυοῦσθαι, postremo κικυμώττω a κικυμίς vel κικκάβη derivatum et τιθαιβώσσω, quod per ignotos tramites a θάω nutrio deductum videtur. [13]) Ceterorum origo manifestior, vel a nominibus ut a βούλιμος βουλιμώττω et βουλιμιῶ vel a verbis ἀγνοῶ ἀγνώσσω, ἀκροῶμαι ἀκρώσσω, ἀγρῶ ἀγρώσσω, vel utrinque apta λαιμός λαιμῶ λαιμάζω λαιμάσσω et λαιμώσσω.

§. 4. Num Graeci eadem verba in σσω et σκω terminare licitum habuerint difficilis est cognitio propter raritatem exemplorum. De duobus, quae ad Buttm. p. 60. apposui, unum ἀλθέσσω et ἀλθήσκω parcius legitur quam ad dijudicandum satis est; pro homerico ἐπίνυσσε Hesychium ἐπίνυσκε scriptum invenisse animadvertit Ruhnkenius Ep. 37. Schol. Il. XV. 10. Ἀριστοφάνης κῆρ ἀπινύσκων· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ διὰ τῶν δύο σσ. Ἐξαμβλώσκω e Dioscoride attuli ad Phryn. 210. quo multo frequentius est ἐξαμβλώττω, ἀμβλώττω, ἀμβλίσκω. Σελάσκων λάμπων Theogn. Cram. II. 11, 18. rectene scriptum sit an pro σελάσσων, dubium reddit multiplex antecedentium corruptio: σέβετος ὁ

---

13) In Theogn. Cram. II. 10, 22. ubi enumerat vocabula quae diphthongum αι in prima habent εἰ δὲ (ἔτι δὲ) καὶ τὸ παιφάσσω καὶ τὸ παίπαλον τὸ τραχὺ, παιπαλώσσω τὸ παίζω scribendum est καὶ παιπαλόεσσα, καὶ τὸ παίζω.

κοχλίας pro σελάτης, σέβαλα ἡ ἔκπληξις p. σέβασμα, σεύελις p. σέσελι, σελασμός ἡ ἀλαζονεία p. σελλισμός. Nec saepe terminationes σκω et ζω eidem verbo adaptantur ut ἐμφανίσκω quod semel inventum est et ἐμφανίζω, στερίσκω et στερίζω (ἀποστερίζω) γενειάσκω et γενειάζω, quorum illud inchoativi similius, hoc pro γενειῶ, aliterque discreta syntheta ὑπογενειάζειν τὸ ἅπτεσθαι τοῦ γενείου, ὑπογενειάσκειν δὲ τὸ ἄρτι ἐξανθεῖν τὸ γένειον Herodian. Philet. p. 443. alterum enim a nomine proficiscitur, alterum a verbo γενειᾷν. In tribus N. T. locis pro ἐκγαμίσκονται codd. complures γαμίζονται praebent et pro γαμίσκοντα in Callicratidae fragm. Stob. LXXXV. 18. p. 182. quod de viro dictum est nuptias ineunte Valckenarius corrigit γαμησείοντα, sed praeteriit quod non multo post sequitur p. 183, 14. αἴκα τις— ἀκμάζουσαν γαμίσκῃ hoc est γαμῇ, ceteraque fere omnia a verbis circumflexis derivata eandem cum illis significationem habent, πωτάσκεται in Orac. Chald. XXVIII. p. 23. τρωπασκέσθω μεταβαλλέσθω Hes. et alia ad Buttm. p. 60. [14]) collata. Ὀφλίσκουσι Suidas fortasse ex epimerismis sumsit quasi primitivum verbi ὀφλισκάνω. Terminationis οσκω exemplum nullum praeter Hesychianum φυγόσκειν φεύγειν, cui non plus fidei tribuo quam sequenti φυτοσμῶν (sic) φεύγων. Eorum quae ypsilon in penultima habent uni ἀλύσκω deest primitivum ἀλύω sed damnum supplet ἐξαλύω in hymno hom. Quae sequitur vocalis in uno paragogorum apparet ἀμβλώσκω, si quidem id ut plerisque veterum videtur, ab ἀμβλύς declinatum est suppresso ypsilo, quod Nicander etiam conjugato ἀμβλώσσω i. q. ἀμβλυώσσω seu ἀμβλυωπέω detraxit. Si vero singulari quodam syncopae genere ex ἀναβάλλω ortum est, quod Suidas significare videtur Ἀμβλίσκειν προβάλλειν κυήματα v. ad Aj. p. 97. not. et ad Buttm. 111. ad longe alium locum pertinet. Ab ἀμβλυώσσειν aliisque ejusdem potestatis verbis τυφλώττειν, κικυμώττειν et novitio τζιμπλώττειν differt ἰλλώπτειν, quod non compositum est ut Wyttenbachius censet ad Plut. de discrim. Adul. p. 433. sed a composito ἴλλωψ derivatum, ut a γόργωψ γοργώψασθαι

14) Ibi consulto omisi Ἰάσκειν ἄγειν Hes. et alia aeque obscura.

v. ad Phryn. 607.[15]) Ἐνιλλώττειν vero merito rejicitur in Thes. Sed non suspecta habeo Θαλυσσόμενος φλεγόμενος et Θαλύψαι θάλψαι πυρῶσαι Hes. v. Prolegg. 345. neque negem ab ἀμαλός et ἀμαλάπτω duci potuisse et quod Hesychius praebet ἀμαλάττω πορθῶ, nam sic saepius variantur affinia κορύπτω κυρίσσω, quod attice dicitur pro κερατίζω, Ἀλεώσσει μωραίνει et Φαλίπτει μωραίνει ab uno themate ἠλός ἠλεός ἠλίθιος ἀλεόφρων et aspirata auctum Φαλόν μωρόν Hes. Verum praeter has solitas et ordinarias paragogas, quas jam absolvimus, reperiuntur quaedam singulae singulis verbis attributae ab ἄγω ἀγινέω, ἀτέω ἀτέμβω v. Diss. II. c. II. §. 1. δίω δίομαι διώκω, ὄρομαι ὀροθύνω, εἴλω ἀλίω ἀλίνδομαι ut κυλίω κυλίνδω, sed verbum alexandrinum ἀλισγέω, quod Lennepius ab eadem stirpe, Coraes vero ab ἀλίνω derivatum putat v. Diss. V. §. 3. a recondito fonte manavit unde ἄλερος et ἀλαρύνω v. Prolegg. 262.

Proximum est ut nomina ab unoquoque verborum genere propagata recenseantur. Verum hujus disputationis pars ea quae ad paragogas pertinet, in aliis librorum meorum tractata est. Quo facto restant ea quae omnia praesentis usitati elementa nec plus minusve continent.

---

15) Ab altera terminatione γόργοψ, quae cum αἴθοψ, κύκλοψ convenit, duci potuit γοργοπιᾷν et Ἐγοργοπίασκεν ἀτενὲς ἔβλεπε Hes. quod verbum epicum esse ostendit terminatio, nec repugnat augmentum; quod vero Dindorfius in Thes. reponit ἐγγοργωπίασκεν, versui reclamat.

LIBER TERTIUS

DE

NOMINIBUS VERBALIBUS.

Pars I.

De nominibus primae declinationis.

---

§. 1. Hanc viam ingredientibus statim occurrit vox ad ordiendum auspicatissima *ἀή* sive aeolicum *ἄα* aurora Musis amica, cujus genitivo *ἄας* Boeoti, ut Lexicographi docent, adverbii loco usi sunt pro *εἰς αὔριον* ut *ἔνας* pro *εἰς τρίτην*, eundemque casum Zenodotus Homero impegit Il. VIII. 470. pro *ἠοῦς* scribens *ἄας* hoc est *ἅμα ἡμέρᾳ*. *Ἠώς* autem neque ab *αὔω τὸ φωνῶ* (ut *κλυτὸς ὄρθρος*) derivatum videtur, neque ab *αὔω τὸ λάμπω* Sch. Oppian. Hal. I. 154. Eust. 1814, 36. sed ab *ἄω τὸ πνέω*, sicut pars noctis postrema *ἄγχαυρος* dicitur *ὅτι περὶ τὸν ὄρθρον αἱ αὖραι πνέουσι* Sch. Apoll. IV. 10. et *Ἐναύρῳ πρωΐ* Hes. Ad *αὔω τὸ φωνῶ* pertinet *αὔα ἡ φωνή* et *ἄβωρ ἡ βοή* Hes. aeolicum, ut videtur et ex parte laconicum. Idem affert *Δάη ἡ μάχη* obliteratum illud praevalentibus paragogis *δαΐς* et *δῆρις*. *Θέα τὸ βαρύτονον ὅπερ οἱ Συρακούσιοι θάα λέγουσι* Theognost. II. 102, 21. unde duplex derivatorum flexus *θεάομαι* et *θαέομαι*. Sed *Ῥάας ῥεύματα* Hes. suspiciosum facit enallage vocalis, qua nullum verbi *ῥέω* inclinamentum contingitur. Cum *μνάω* connexum est *μνέα* sive *μνεία* cf. Prolegg. 45. cum obsoleto *γάω*, cujus formam repraesentat perfectum *γεγάμεν*, nomen *γέα* sive *γέη* ab Hesychio contestatum. De genitivo defectivi *ἐάων* notum est quanta opinionum dissensione certatum sit; id Goettlingius ad Theog. 664. nominativo *ἔη* subjicit eamque vocem a verbo substantivo ductam *omne quod est in rerum natura* significare statuit; quod si ita se habet, *ἔη* idem valet quod *οὐσία, τὰ ὄντα*. Trisyllabum unum est *ἀλέη ἡ ἔκκλισις* ab *ἀλέομαι* vel *ἀλεύομαι* subtracta vocali insiticia ut *ἀκοή ἐκ τοῦ ἀκούω* Arc. p. 103. Sed fit etiam ut iota extrinsecus addatur, *γάω γαῖα* EM. quae

Philoxeni conjectatio, si non omnino hoc genus divinationis aspernamur, haud damnanda videtur; [1]) *χειά ἀπὸ τοῦ χεῖσθαι τὸ χωρῆσαι* Schol. Il. XXII. 93. [2]) quod Lehrsius de Arist. p. 146. inter Aristarchi periculose dicta refert. Verum tamen *Προχέα ἡ πρόφασις* Hes. haud facile est aliunde repetere quam synonymon *προχάνη* hoc est a themate a quo *χάος* et *χάσκω* aliaque hiandi et vacandi vocabula orta sunt v. Diss. I. §. 1. Sic etiam *ἀπὸ τοῦ χρέω γίνεται χρέα καὶ χρεία πλεονασμῷ τοῦ ι ὡς χρέος καὶ χρεῖος* EM. 814, 28. nec impedit Choeroboscus Cram. II. 227. *χρεία παρὰ τὸ χρέος*, nam neutrorum quoque, ut postea demonstrabitur, origo verbalis. *Ἔνδεια* ab *ἐνδεής* derivatum est ut *εὐκλεής εὔκλεια*, quod EM. cum illo contendit, sed a verbo *δέω* simplex *δεία* i. q. *ἔνδεια*, et quod Grammatici huic adjungere solent *λεία* doricumque *λαία* [3]) vergit in viciniam verbi *λάω* (*λαμβάνω*). Plerumque tamen epsilon transmutatur in *ο*, *ῥοή*, *χοή*, vel in *οι*, *πνοιή*, nec vero in *ω* ut in EM. 26, 19. dicitur *ἀπὸ τοῦ ζῶ ζωή ὡς ἰῶ* (scr. *ἱῶ*) *ἰωή*, *ἡ ἐκπεμπομένη βοή*, *θῶ τὸ καταβάλλω θωή ἡ ζημία*, nam *ἰωή* onomatopoeticum est ut *ἴα* clamor, neque ex homerico loco *σοὶ θωὴν ἐπιθήσομαι* liquido apparet nomen ductum esse *ἀπὸ τοῦ θέσθαι*, ut Eustathius censet 1441, 36. poetam *παρετυμολογεῖν* ratus. Verborum quarti ordinis (nam tertius vacat) duo modo nominibus fingendis materiam praebuere *ψίω ψιά ἡ ψῆφος* Sch. Apoll. II. 1172. ut a *ψάω ψῆφος*, *δίω Δεδείαι δειλίαι* Hes. [4]) quod *δεδίαι* scribendum est ut *δειδία νύξ σκοτία* Suid. *παρὰ τὸ δεινόν* Eust. 1724, 1. ac si verum est nomen *ἡμέρα* proprie placidam significare v. Parall. 359. et *mane* bonum, consentaneum videtur noctem intempestam ab horrore *δειδίαν*

1) Quod addit *μῶ μαῖα*, hoc nomen naturale videtur ut *μᾶ* et *μάμμη*.

2) Quae sequuntur verba *εἰς αὐτὰς γὰρ μηχανῶνται* etc. aliquanto rectius scripta sunt in EM. 809, 52. Paragogon *χηραμά* Schol. Nic. Th. 55. eodem modo explicat *παρὰ τὸ χεῖσθαι καὶ χωρεῖσθαι ἐν αὐτοῖς*.

3) Utriusque similitudo suspectam reddit Hesychii glossam *Ἐπὶ λέαν ἐπὶ ληστείαν*, sed literarum series tuetur.

4) Durum foret corrigere *δέδιε δειλιᾷ*.

appellatam esse. Verborum in $\overline{o\omega}$ exeuntium unum ζόω nomen progenuit, ζόη, quod Sch. Eur. Hec. 1084. et Eust. 411, 1. parum apte ad ζέω referunt, cujus nulla cum ζόω societas fingi potest. Diphthongi exemplum suppetit unicum ἀκουή, cui EM. 50, 10. ἀκοή praefert: τὰ γὰρ εἰς $\overline{\omega}$ καθαρὰ (καθαρὸν) λήγοντα βαρύτονα τὴν παραλήγουσαν ἐν τοῖς ῥηματικοῖς βραχεῖαν ἔχει. Nec multa sextae vocalis; a thematico πύω substantivum πύη semel inventum Aret. Diut. I. 8. πύη καὶ φθίσις, nam quod sequitur ἐμπύη ἥδε τοὔνομα in codd. scriptum est ἔμπυοι οἵδε τοὔνομα sc. ἔχουσιν, et poeticum φυή. Ῥύα ex Aeliani loco, quem notavi ad Phryn. p. 492. nunc sublatum est. Quaeque Grammatici ingerunt δύη παρὰ τὸ δύω Eust. 1835, 57. et λύη ἀπὸ τῆς λύσεως Schol. Il. VIII. 240. eorum alterum nullam, alterum pertenuem cum verbo similitudinem habet; nam λύσις nunquam dicitur pro στάσις. Sed Θυῖα qua proprium qua appellativum non actionem significat sed personam ab aeolico θυίω ductum. Ἠπύη φωνή Hes. fieri potest ut ἠπύς scripserit vel ἦπυς, nam quae cum ἠπύω consonant verba ἀλύω, ἀχλύω etc. a nominibus in $\overline{\upsilon\varsigma}$ orta sunt. Ultima classe continentur oxytona ζώω ζωή, σώομαι σωή ἡ ἐφορμὴ καὶ φορά Hes. s. Εὔσωτρον, tertiumque ἐρωή παρὰ τὸ ῥώω ὡς ζώω ζωή EM. 380, 34.

§ 2. Hinc pergimus ad propagines verborum non purorum. Hic nihil aut ordine prius aut memoriae praesentius est quam βουλή, cujus synonymon Δήλη ἡ βουλή nisi Hesychius excitasset, in oblivione jaceret itidem ut Δάλα λύμη a δήλομαι. Non ultra Homerum descendit πάλλα ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι Eust. 1554, 31. Diutius vero perduravit οὐλή παρὰ τὸ οὔλω EM. et δείλη a δείλομαι, si quidem vincit Aristarchea scriptura δείλετο. Post eum increbuit βδέλλα vocali verbi βδάλλω leniter inflexa [5]) et Στέλλα ζῶσμα Hes. a quibus desciscit nomen ramentorum pulveris, quae in lumine solis per januam fenestramve trajecto conspiciuntur, [6]) ἃ δὴ τίλας τινὲς καλοῦσι Plut. Symp. VIII. 3. si id a τίλλω factum est nomen. Trisyllaba duo sunt, ἀπειλή ἀπὸ τοῦ

5) Hesychius Ἐβδηλάμην — βδάλλειν τὸ ἀμέλγειν, ὅθεν ἡ βδέλλα.
6) Τὰ καλούμενα ξύσματα ἐν τῷ ἀέρι Arist. de An. I. 2.

ἀπείλλειν δ' ἐστιν ἀπείργειν EM. 120, 51. cujus contrariam sententiam infra adscribam, et ὀφειλή, quod idem in Xenophontis libro de reditibus reperiri ait, sed hodie numeratur inter idiotismos scriptorum sacrorum; tertium ab Aristophane fictum ἀπὸ τοῦ αἰόλλω ἀπαιόλη ἡ ἀπάτη Eust. 352, 33. [7]) Verborum in μω exeuntium tanta est paucitas ut nemo mirari possit substantivorum exempla nobis deesse; nam θέρμη, etsi accentus non officit quo minus ab obsoleto θέρμω repetatur v. Parall. 394. tamen probabilius confertur cum ψύχρα et aliis hujusmodi, quae adjectivis subnata sunt. Hoc plus materiae praebet litera huic proxima: ab ἄνω ἄνη, a γένω, quod in arte ponitur, γένη sed a γείνομαι non γεῖνα ut πεῖνα sed γέννα quasi aeolice fictum, ἀπὸ τοῦ κλίνω κλίνη Choerob. Cram. II. 229. ut φθίνα ἡ ἐρυσίβη Hes. a φθίνω tanquam tabes quaedam stirpium. A verbis in υνω μύνη, ἄμυνα, εὔθυνα, αἰσχύνη, τορύνη et novitium ἀλγύνη. Nec improbanda videtur sententia scholiastae Lyc. 107. Βύνη παρὰ τὸ δύνω τὸ κολυμβῶ, et ab eodem fortasse denominata est Δυναμένη dea marina, licet aoristi δύνασθαι exempla ex illa antiquitate proferri non possint. [8]) A γραίνω reduplicatione addita γάγγραινα v. Prolegg. p. 35. Haec excipiunt αἶρα ἡ σφῦρα παρὰ τὸ αἴρω EM. 38, 40. ex quo sunt latina *aero* et *aerumna*, μαῖρα *canicula flammans* ἀπὸ τοῦ μαρμαίρειν Eust. 1131, 4. et personarum vocabula γέραιρα et Μέγαιρα, tum εἶρα ἡ ἐκκλησία παρὰ τὸ εἴρειν Sch. Il. XVIII. 531. cf. Muetzell. de Theog. p. 112. sq. δεῖρα τράχηλος διαίρεσις Hes. a δέρω EM. πειραὶ κοπάνων Aesch. Cho. 847. ἀπὸ τοῦ πείρειν Schol. quod si Blomfieldius attendisset, non ad diversum πεῖρα *experientia* delapsus foret; σειρὰ παρὰ τὸ εἴρω Choerob. Cram. II. 260. ἔθειρα ἐκ τοῦ ἐθείρω ib. 201, 30. [9]) ἀπὸ τοῦ πορφύρω πορφύρα EM.

---

7) Schol. Nubb. 1153. παρὰ τὸ ἀπαιολεῖν· Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνεσθαί φησιν.

8) Illis quae ad Buttm. p. 157. attuli, adde ἐνδύνασθαι Heliod. I. 26, 43. *occasus* ὁ δύνας Priscian. IX. 9, 464. T. II. δύναντος τοῦ ἡλίου Sch. Arat. 41.

9) Eadem est connexio nominis κόμη et verbi κομεῖν comere id est curare sive ἐθείρειν, quod Hesychius κοσμεῖν interpretatur.

684, 10. unumque bisyllabum (nisi plurale est) *Σύρη πλῆθος* Hes. a *σύρω* unde *συρφετός* vulgus, *πασσύρως* i. q. *παμπληθεί*. Si praesens *ὄσφρομαι* satis constaret, non dubitarem huc referre *ὀσφρά* vel ut in cod. scriptum est *ὄσφρα* Achill. Tat. II. 38, 56. sed quia *ὀσφραίνομαι* evaluit, in omnes partes tutius videtur illud cum *μάθη* et huic similibus componere, quae in proxima paragrapho allaturus sum. Verborum in *σω* exeuntium uni *ἀφύσσω* adaptatum est nomen *ἄφυσσα* haustrum; sed et *μέλισσαι αἱ ἱέρειαι* dictae videntur a placando et propitiando *ἀπὸ τοῦ μειλίσσειν.* [10]) *Ὄσσα* veteres magno consensu ab *ὄσσομαι* arcessunt; *Ὀττόμενος, ὄττα, ὠττευόμην* Anecd. Bekk. p. 55. *ὄσσεσθαι ἀπὸ τῆς ὄσσης, ἣν ἀεὶ ἐπὶ μαντείας τίθησι· τοιαύτη δὲ λέξις ἐστὶ καὶ ἡ ὄψ ὡς Διονύσιος Αἴλιος παρασημειοῦται λέγων ὄπα τὴν κληδόνα καὶ ὀπεύεσθαι τὸ κληδονίζεσθαι* Eust. 964, 63. qui quum nomen verbo anteponit, ordinem antiquitus fixum perturbat. Sed adversus haec enixe disputat Buttmannus, *ὄσσα* non praesagitionem significare sed vocem, neque *ὄσσεσθαι* dici pro *ὀττεύεσθαι*. Cui quantum de Homero concedo, tantum abest ut utrique vocabulo diversa principia assignare sustineam; neque mihi persuadere possum aliud esse *ὄψ*, quod vocem significat, aliud *ὄψ*, quod visionem. Meminerimus modo, quod prius dictum est (Dissert. IV. §. 4. Adnotam.) *προϊδεῖν* aliquando valere *praesignificare* atque Latinos praesciendi et praedicendi significationem uni inclusisse verbo *praesagire*. *Νύσσα παρὰ τὸ νύσσω, ἐπεὶ ἐκεῖ νύσσονται οἱ ἵπποι* Orion. 102. quo tamen verbo Homerus de aurigis non utitur. Duarum consonarum sibilantium duo sunt exempla *Δέψα ἡ βύρσα* Suid. et *αὔξη*. Nam *ἀφεψή* Aret. Cur. Acut. II. 6, 274. neque in codd. clare apparet nec sententiae satis aptum est, quae *ἄφυξιν* potius quam *ἀφέψησιν* indicare videtur; tertio repugnat regulae *τὰ εἰς ψη οὐχ εὕρηται* Arcad. 115.

§. 3. Nunc ad partes vocanda sunt verba, quae mutam habent ac primum labialia: *ἀπὸ τοῦ βλάβεται ἡ βλάβη*

---

10) Huic simile est *Ἀμαρύτται οἱ ὀφθαλμοί* Hes. ut Hemsterhusius corrigit, ab *ἀμαρύττω*. Eandem ob causam oculi vocantur *αὐγαί*.

γίνεται ὡς ἡ ἀποκρυβή ἀπὸ τοῦ κρύβω καὶ καλύβη ἐξ ἀῤῥήτου θέματος τοῦ καλύβω Eust. 1732, 17. στίλβη et θλίβη, quanquam id G. Dindorfius in Thes. uno illo Galeni loco non satis munitum putat, tum praeterea λάμπη fax, ἄρπη, σκέπη, Θήπη ὁ φόβος Hes. σήπη pro σαπρία in versione Aquilae,[11]) γραφή, γλυφή, δρυφή et προϋποστυφή Epist. Pythag. p. 56. ed. Orell. nisi haec duo pertinent ad illum locum, quo mutata recensentur. Quod pro στίβη in cod. Anth. XII. 102. scriptum est στείβη rejicitur auctoritate canonis τὰ εἰς η ἔχοντα πρὸ τοῦ η ἓν τῶν μέσων οὐ παραλήγεται τῇ ει Choerobosc. Cram. II. 258. unaque ἀμειβή Hippocr. Diaet. I. 10, 637. T. I. a librario illatum. A verbis secundae conjugationis orta sunt στέγη παρὰ τὸ στέγω EM. 726, 37. Θήγη ἀκόνη (omiss. in Thes.) Cyrill. Lex. v. Albert. ad Hes. s. Θήγη, nisi θηγάνη scripsit, unaque τρύγη ἡ ξηρασία Sch. Nic. Th. 358. a τρύγειν ξηραίνειν Hes. et oxytona ἀνοιγή Joann. Chrysost. multoque antiquius ἀνωγή, tum deinde βοσκή, διωκή (omiss. in Th.) Anna Comn. IX. 249. cui praeivit homericum ἰωκή, et ἀπὸ τοῦ ἐρείκω ἐρείκη Cram. II. 202. Eust. 1107, 60. non contra ut Schol. Aesch. Pers. 536. ἐρείκη φυτὸν εὔσχιστον ὅθεν καὶ τὸ κατερείκομαι v. Prolegg. 322. In tertia quasi acie consistunt aspirata ψυχή παρὰ τὸ ψύχω Cram. II. 425. ἀρχή, εὐχή, μάχη, ἰαχή, στεναχή ab Aristophane scriptum Od. V. 83. cui Schol. Il. XXIV. 512. praefert στοναχή comparatione inepta στενάχω στοναχή ὡς μένω μονή, λέγω λόγος, et syntheton κυνάγχη ut οἰνάνθη. A dentalibus primae classis ἄρδα, Εἴδη ὄψις Hes. sed hoc dubitabile quia Choeroboscus Cram. I. 258. EM. 465, 53. diphthongum ει ante terminationem δη reperiri negat. A secunda praeter ὄζη ionice terminatum apud Celsum manant haec ἄζα, σχίζα, σπίζα, βύζα, κνύζα παρὰ τὸ κνύζω Cram. I. 222. sed et verbi scriptura suspecta est v. Diss. IV. 2. et nomen illud Herodianus aliunde repetit v. Proll. 406. A tertia dentalium unum vulgo notum λήθη sed plura per lexicon Hesychianum sparsa Ὄθη φροντίς, Πεύθη πεῦσις, Ἄλθα θερμασία ἢ θεραπεία, cujus glossae caput cum ἀλέα con-

11) Hiob. XVII. 14. ubi σηπή scriptum est et XXI. 6. ubi σήπη.

venit, nomina autem huic subjecta cum verbis *θέρω* et *θεραπεύω*, quorum vim Latini una voce *foveo* expresserunt. Pro *Πειθή πεισμονή* corrigunt *πειθώ*, cui suppetiatur accentus et Choerobosci canon *τὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ η ἕν τι τῶν δασέων οὐ θέλει τῇ ει παραλήγεσθαι* Cram. II. 258. Numerum augent *λάσθη*, si verbo *λάσθω* sive *λάζω* auctoritas constat v. Diss. IV. §. 2. et *τένθη ἡ λιχνεία* si a *τένδω* derivatum est ib. §. 1. Adnotam. Ad ultimum tenui innixa: *λιτή ἀπὸ τοῦ λίτω* Eust. 725, 14. *ἄντη* quod Hermannus ad Soph. El. 137. percommode reponit in Hesychii loco pro *Ἀντήσει λιτανείαις* corrigens *ἄντησι*, quo et Sophoclem usum putat, et indidem repeti potest *ἄντην* tanquam accusativus adverbialis ut *πέραν*, et solemnium christianorum nomen *ὑπάντη* et *ὑπαπάντη*, quod apud Du Cangium oxytonon est v. Reisk. ad Porphyr. p. 229. ed. Lips. verbo dupliciter declinato *ἄντομαι* et *ἀντάω*. In extrema hujus regionis ora collocanda sunt *ἀλκή*, *ἀλφή*, *Πέτα πτῶσις* Hes. quibus quae respondent praesentia non leguntur quidem sed omnes analogiae numeros habent. Nec ab ea deficit *ἅρπω*, unde sarpo pendet et *ἅρπη* avis nomen, quo quidam falconem significari interpretantur, idemque instrumenti falcati, quod Hesychius *ὅρπην* vocari testatur v. Diss. I. §. 3. His similia sunt *Ὅρπη Ἐριννύς* et quod jam Guietus ad *ἁρπάζω* retulit *Ὅρπαξ θρασὺς ἄνεμος*, ut Nonnus dixit *ἅρπαγος ἐξ ἀνέμοιο* III. 38. In Anecd. Cram. I. 47. *ἅρπη* et *ἅρπυια* ad *ἁρπῶ* referuntur; sed hoc Alexandrini est commatis ut *ἐργῶ* pro *ἐργάζω*, quare acquiescimus in primitivo *ἅρπω*, cujus typum sequitur aoristus asigmus *ἁρπάμενος* ut *εἰπάμενος*.

§. 4. Haec quae transegi nomina de prima verbi positione aut admodum nihil mutant aut perpaululum; reliqua longius ab ejus similitudine abstracta sunt vel restitutione verbi authopotacti *ἁδή ἡ ἡδονή* [12]) *δάκη*, *θανή* Tzetz. Chil. IX. 26. (omiss. in Thes.) *λαβή*, *λάχη ἡ λῆξις*, *μάθη*, *πάθη*, *προμολή*, *ἐρυγή*, *τύχη*, *φυγή*, vel consonarum et vocalium

---

12) Haec Arcadio p. 105. addita sunt in cod. Havn. quae causa est cur *Ἁδά ἡδονή* Hes. pro *ἥδη* accipere noluerim. In Thes. omittitur.

mutationibus variis, quae ad duo revocari possunt genera summa, tropen et epenthesin, utramque bipertitam. Trope vocalium una legitima est qua ε, ut in perfecto medio fieri solet, in ο transiit ut ὄλπα ἡ ἐλπίς Hes. στροφή et mille talia exceptis quae substantiam significant στέγη, σκέπη, πέρα ab eodem themate ductum unde πόρος. Literae alpha in ο conversae exemplum singulare est λέλογχα λόγχη sors sive portio accentu notabili. De diphthongis sic habendum. A verbis in αινω et αιρω desinentibus quae existunt nomina non praesentis similitudinem sequuntur sed temporum obliquorum, in quibus vocalis thematica regerminat. Ad καίνω quidem, cujus perfectum est κέκονα, nomen pertinet Κονή φόνος et Κατακονή ἡ διαφθορά Hes. ab iis vero quae alpha stirpitus habent χαρά, μάνη [13]) φανή et parasyntheton προχανή, sed ab eodem verbo etiam nomen piscis χάννη proficiscitur v. Jacobs. ad Aelian. 135. ut a σαίνω sanna, et ex perfecti similitudine καταχήνη, κυσοχήνη atque verbum χηνῆσαι. Diphthongi ει sors varia est; plerumque enim epsilon in omicron mutatur iota vel omisso φθορά, ἀγορά, vel retento στοιβή [14]) μοῖρα, ἀλοιφή. Semel epsilon praesenti insitum abjicitur στίβη ἡ ἑωθινὴ πάχνη παρὰ τὸ στείβω· πυκνοῦται γὰρ ἡ δρόσος παχνουμένη Eust. 1546, 45. ἀλιφή non legitur sed συναλιφή tritum est in Grammaticorum sermonibus [15]) et sancitur adeo ab Eustathio lege compositorum p. 1561, 10. τὰ ἄλειφα οὐ σύνθετον κατὰ τὴν συναλιφήν, διὸ καὶ φυλάσσει τὴν δίφθογγον. Sed haec lex ad adjectiva pertinet τὰ παρὰ τὸ ἀλείφω εἰ διὰ τοῦ π ἐκφέρονται, διὰ διφθόγγου γράφονται· εἰ δὲ διὰ τοῦ φ, εἰ μὲν ὦσι σύνθετα, διὰ τοῦ ι, πισσαλιφής, ἀνηλιφής, εἰ δὲ ἁπλᾶ διὰ τῆς ει, ἄλειφαρ Suid. s. Ἄλειφα. Sic πισσαλιφής scribitur ut φονολιβής,

13) Photius Μάνην τὴν μανίαν· λέγουσι δὲ καὶ μάναν. Dobraeus scribit Μάμην (μάμμην) μαμίαν — καὶ μαμᾶν. Equidem nihil muto praeter ultimum μανᾶν pro μάναν, ut χολᾶν. Nam ut μάτη ματία, μονή μονία, κάκη κακία, sic etiam μάνη μανία dici potuisse videtur.

14) Vitiosum στοίβη Theophr. H. Pl. VI. 1, 3. nuper correxit Wimmerus; Συντόνη σύντασις Hes. Vossius.

15) Ex magna exemplorum copia pauca attulit Blomfieldius ad Phot. Addend. p. 688. (594. ed. Lips.)

ψυχολιπής etc.[16]) sed nomen a συναλείφω derivatum non aliter ac simplex ἀλοιφή, cujus scriptura nunquam dubia fuit: τὰ γὰρ ἔχοντα τὸ ο ἀντιπαρακείμενον ἔχουσι τὸ ε ἐγκείμενον λέγω λόγος, δέρω δορά, λείβω λοιβή, ἀμείβω ἀμοιβή etc. Cram. II. 175, 8. et 29. Semel ει mutatur in ευ εὐλή ἐκ τοῦ εἰλῶ Cram. II. 137. vel potius ab εἴλω. Bis in ου, ἀπὸ τοῦ κείρω κορὰ καὶ κουρά EM. 534, 4.[17]) et ab εἴλω nomen forense ἐξούλη h. est ἐξείλησις sive ἐκβολή et ab eodem fonte οὐλαμός i. q. ἴλη Proll. 155. οὐλάς ἡ πήρα, cujus nomen latinum est bulga ab eadem radice natum ut synonymon vulva, et νὺξ κατουλάς ἀπὸ τοῦ εἴλλειν τὸ συστρέφειν Phot. Diphthongi αυ et οι non cadunt in hanc quaestionem; ευ ubi emergit, in ου transmutatur σπεύδω σπουδή, cui comparari possunt ἐλεύθω εἰλήλουθα et Ψούδια ψευδῆ Κρῆτες Phot. quanquam hoc fortasse a ψύδιος natum est, cui cognata ψυδρός et ψύθος epsilo carent v. Dissert. I. §. I. Adnotam. A πεύθομαι derivatum esse ποθή et πόθος Philoxeni fuit conjectatio probabilior certe quam quod Eustathius posuit πόθος ἀπὸ τοῦ πείθω p. 1679, 12. nam et in latino sermone verbum *quaero* significationes interrogandi et desiderandi complectitur, homericumque ἐρέω hoc est ἐρευνῶ non longe abest ab ἐράω et ἔρως. Vocales ancipites e longis breves fiunt ἄνη, τριβή, παραψυχή, excepto ψυχή, quod nonnulli a ψῦχος declinatum dicunt, et κλίνη, cui hujusmodi ratio praetexi non potest sed a brachycatalectis eo certe distat quod substantiam indicat. Consonantium trope posita est in attenuatione, qualis in aoristo et perfecto secundo obtinet. Itaque pro zeta succedit aut gamma ἄζω (ἄγαμαι) ἄγη, κριγή, κραυγή aut delta φραδή, κνίδη, σχιδή (scida ἀπὸ τοῦ σχίζειν Charis. I. 18, 29. p. 59. b. Lindem.) quibus consoni sunt aoristi ἔκραγον, ἔφραδον etc. Sed eadem terminatio transfertur ad paragoga, quibus hoc tempus denegatum est ἁρμογή, βασταγή, ἰϋγή, οἰμωγή et κομιδή ceteris memorabilius quia a numerosissimo genere verbum in ζω

16) Verba non hinc sumuntur sed a terminatione in ος, quae ex uno διφθεράλοιφος apparet, μυραλοιφεῖν, ξηραλοιφεῖν.

17) Hinc σιτόκουρος et diverso accentu ὑλοκουρός.

derivatorum, nihil simile nascitur, nisi forte huc pertinet *Αἰκίδδα αἰσχύνη Λάκωνες* Hes. ut Hemsterhusius corrigit pro *αἴκουδα.* Semel *ν* substitutum est *πλάζω πλάνη* natum fortasse ex *νη* adulterino futuri *πλάγξω* ut *κλάγξω κλαγγή,* quod non minus solitarium est. Pro *σσ* supponitur una gutturalium; ac primitivis quidem constanter gamma *ἄσσω* (*ἄγνυμι*) *ἀγή, ῥαγή, πάγη, ταγή, περιφραγή, κατανυγή, πληγή,* praeter unum *πτυχή*, atque horum exemplum sequuntur etiam paragoga *ἀλλαγή, παταγή, τιναγή, χαραγή, ὀλολυγή, ἀμαρυγή*, sed haec minus constanter; nam et tenuis reperitur: *ἀϊκή ἀπὸ τοῦ ἀΐσσω, ὡς φυλάσσω φυλακή, ὑλάσσω ὑλακή* Schol. Il. XV. 709. nisi haec paronyma sunt ab *ἄϊξ, φύλαξ.* Et nonnunquam aspirata perfecti primi characteristica *παλαχή, ταραχή, ἀμυχή, ὀρυχή* nisi *ὀρύσσω* primitivis adnumeramus. Sed idem posteriores per gamma scribunt *ὀρυγή* sequuti aoristum *ὤρυγον.* [18]) Et tripliciter adeo variat verbi *ἀλύσσω* progenies *ἀλυγή, ἀλύκη* (elucus, alucinor) *ἀλυχή* apud Hippocratem ejusque interpretes graecos, neque mihi exputare contigit quibus legibus haec consonarum varietas et vicissitudo regatur. Denique ordinem excedit *μάζα* si a *μάσσω* derivatum est non a *μάζω τὸ καθαρίζω,* quod legitur quidem apud Hesychium sed alieno loco ante *Μᾶσσον·* nec usitatum est verbum *φύζω,* unde *φύζα* repetitur. De vocalium inconstantia si quis me consulat, illud quidem manifestum est *ἀμαρυγή* et *μαρμαρυγή* non potuisse versui heroico adaptari nisi alterum longam haberet penultimam, alterum brevem, sed cur *πληγή* aliam vocalem acceperit atque *ῥαγή,* [19]) id mihi latere fateor. Verborum in *σκω* exeuntium uni nomen accessit *διδαχή.* Quae duplex lambda continent in nomina transire non possunt quin assumant omicron perfecti secundi consona ad nativam simplicitatem redacta *βολή, στολή, ἐντολή.* Labialibus quae accessit dentalis rursus demitur *κάπη παρὰ τὸ*

---

18) V. ad Buttm. 260. *ὀρώρυγον* pro aoristo attico affertur in Herodianeis Cram. III. 265.

19) Galen. Gloss. *Ῥηγῆσι σχίσμασι ῥήγμασι* sed codd. *ῥήμεσι* praebent fortasse pro *ῥήγεσι.* Eustathius 782, 20. *ῥῆγος τινὲς τὰ ῥήγματα τῶν κροσσῶν, ἕτεροι δὲ παρὰ τὸ ῥῆξαι τὸ βάψαι.*

κάπτειν Sch. Il. VIII. 434. ῥιπὴ παρὰ τὸ ῥίπτω Eust. 1591, 43. ut ἐνίπτω ἐνιπή, sed hoc discrimine quod ἐνίπτω iota breve habere dicitur, ῥίπτω longum, ἀστράπτω ἀστραπή, καμπή (gamba, gambia) κοπή, τυπή etc. sed et hic interdum revirescit aspirata perfecti primi θρύπτω τρυφή, ἁφή, βαφή, ῥαφή, ταφή, ῥιφή a ῥιπή et mensura distinctum et saepe significatione, καλύφη cortex EM. 87, 19. (omiss. in Thes.) παρακαλυφή, κατακρυφή, quod multis seculis antecedit verbo κατακρύφω, et ab eodem capite ἀποκρυβή ap. Eustath. 974, 16. et aequales v. ad Aj. 449. assumta media καλύβη a καλύφη significatione separatum. Sigma verbo infultum remittit ἐπιμιγή. Epenthesis vocalium rara est et unius modi πεῖνα a πένομαι, κραυγή a κράζω, consonantium duplex, una e verbi inclinamentis, quam naturalem appellabo; altera positiva ex consonis extrinsecus assumtis. Illam efficiunt literae, quibus tres primae passivi personae distinguuntur, una μ, φήμη, τιμή et a verbis non puris στιγμή, νυγμή etc. v. Parall. 392. sq. altera σ, ἄω satio ἄση taedium, πείσω πέπεισαι πεῖσα,[20]) μύξω μύξα, δόξω δόξα, κόρσαι αἱ τρίχες διὰ τὸ κείρεσθαι Poll. II. 32. nisi hoc paronymon est cum κάρα, κορυφή, κόρυς cognatum; tertia tau ἄτη, κοίτη, παρὰ τὸ κείω κεῖμαι EM. ἀϋτή et ab ἀείρω ἀορτή, ab ἔρδω ἑορτή ut δρᾶν dicitur pro θύειν, δρᾶσις pro θυσία. Consona, qua perfecta verborum purorum terminantur apparet in duobus θήκη et μύκη ἡ μύσις Galen. Gloss. v. ad Buttm. 401. Haec ut in verbalium ordine collocentur res et causa postulat; nec tamen sententia est Graecos, quum haec ita fingerent, animum semper ad certos verbi casus intentum habuisse sed in formatione nominum iisdem usos esse consonis, quibus in declinatione verbi adsuessent, in arte vero commodioris distributionis causa aliud primae assignari personae convenit, aliud secundae vel tertiae. Sunt enim alia quae originem quidem a verbis sed consonas non eas habent quibus tempora et

20) V. Prolegg. 419. Parall. 124. In Herodian. Epim. 110. πεῖσα ἡ τοῦ ξύλου scribendum est Πεῖσα ἡ τοῦ Ὀξύλου. Hic enim quum Elidem occupaverit, probabile est mythographos ei supposuisse filiam urbis Pisae eponymam. Schol. Theocr. IV. 29. Pisam Endymionis filiam perhibet, Endymionem vero regem Elidis fuisse constat.

personae discriminantur sed expletivas: *σεύω σόβη — αὔω αὐδή, χλίω χλιδή — παρὰ τὸ ἄω αὐλή* EM. *παῦλα ἐκ τοῦ παύω* Regg. Pros. p. 425. *μήλη, στήλη, φυλή* etc. a *δόω* dano *δάνη ἡ μερίς, ζώνη, φωνή* — a *τρύω τρύπη* i. q. *τρύμη, κνάω κνήφη* v. Diss. I. §. 3. ab *ἄω* et *ψάω αὔρα* et *ψώρα*; duo dentalibus fulta *κνύζα* a *κνύω* Herod. EM. 523, 7. et *μάθη* a *μαίω μαίομαι τὸ ζητῶ*, unde etiam neutrum *μάθος ἡ ζήτησις* et *μαθῶμαι ζητῶ* Hes. ubi fortasse conjunctivus ponendus *μάθωμαι* usurpatus alicubi pro *μάθω*. Sed eaedem literae nonnunquam etiam consonis verborum non purorum finalibus se acclinant, non omnes omnibus neque omni modo sed ut cujusque fert proprietas. Ex hoc numero extraneorum insinuatur primum lambda, *παρὰ τὸ ζεύξω ζεύγλη ὡς τρώξω τρώγλη* EM. 661, 14. quod confirmat synonymia vocis *γρώνη* cavea a *γράω* rodo deductae; aliquanto saepius *ν*, *πήσσω πάχνη* EM. 40, 30. *τεύξω τέχνη* 181, 57. *ἐρείπω ἐρίπνη* Sch. Nic. Th. 22. *φέρω φέρνη*, quo exemplo adducor ut *Κέρνα ἀξίνη* Hes. a *κείρω* ortum existimem; nam *κεῖραι* idem interpretatur *κόψαι ἢ σχίσαι ξύλα*, et sic saepius legitur congruentibus nominibus hinc formatis *κορμός* et *κορσός*. *Ὄχνη* sive *ὄγχνη* Sch. Theocr. I. 134. *ἀπὸ τοῦ ἄγχειν δοκεῖν*, et in nostra consuetudine species quaedam pirorum nominatur *Wuergbirn* et *Straengelbirn*, quod Frischius reddit pirum strangulatorium, et francogallice *étranguillon*, nec dissimile epitheton habet pirus silvestris *ἄχερδος πνιγόεσσα* Anth. VII. 536. Assumta labiali a *πείρω* figo derivatum est *πόρπη* fibula. *Ἄελλα* dubium habui quo loco proponerem; nam si vera est originatio *παρὰ τὸ ἄω ὡς θύω θύελλα* Orion. p. 73, 21. Cram. I. 60. ad paragoga bisyllaba pertinet, quae tractavi in Prolegg. Dissert. II. sed fortasse non spiritum proprie significat sed verticem venti a verbo *εἴλω*, quod maxime convenit Euripideo *ἄελλαι ἄστρων* id est vertigines, circites. Eadem dubitatio est de *πλημύρα*, utrum a *πλημύρω* derivatum sit ut *πορφύρω πορφύρα* an a *πλήμη κατὰ παρωνυμίαν τινά* ut Eustathius ait ad Dion. 198.

§. 5. Qui disputationi nostrae a primo ingressu usque ad hunc locum operam dederint, forsitan mirati sint cur nonnulla nomina, quae Grammatici paronymis adnumerant, inter

verbalia referre maluerim. Quo in numero sunt tria eorum quae in prima paragrapho protuli ab EM. 597, 19. disputata: *παρὰ τὸ βλάβος βλάβη, σκέπος σκέπη*, et 747, 28. ubi nomen urbis *Τάρφη* cum plurali *τὰ τάρφη* congruere docet ut *ἡ σκέπη τὰ σκέπη, ἡ δέρη τὰ δέρη, ἡ στέγη τὰ στέγη*, testem citans Herodianum. Rationem vero hujus sententiae nullam invenio nisi quod nomina a verbis derivata barytonis, si significationem verbalem agendi patiendive habent, pleraque oxytona sunt, praesertim iambica, quorum tenorem interrumpit *βλάβη*, nisi ad paronyma transferatur. Verum tamen haec ratio neque in *μάχη* convenit, neque in *ἄνη*, quod Arcadius characteris causa gravari dicit exemplis usus ex alio genere repetitis: *τὰ διὰ τοῦ ανη δισύλλαβα βαρύνεται, ἄνη, πλάνη, Κυάνη κύριον*[21]) *Σάνη*, quibus addi poterant *Κάνη, Κράνη, μάνη, σπάνη, δάνη, Φάναι* promontorium Chii sed hoc vago in nostris libris accentu v. Interpp. ad Thuc. VIII. 24. nec satis constat *φάναι* solemnium bacchicorum nomen v. Vater. ad Rhes. 928. a lampadodromia ductum ut suspicor; sed appellativum *φανή*, quod in Hesiodi versu lampadem vel facem designare videtur, Herodianus *π. Μον.* p. 18. acui docet contra morem disyllaborum hujus formae. Compositum *προχανή* in Callim. H. Cer. 74. oxytonum est sed Eustathius 723, 27. *ἀπὸ τοῦ χαίνω προχάνη κατὰ τοὺς Σοφοκλέους ὑπομνηματιστάς*, significans Schol. Rom. ad Antig. 80. ubi eodem modo scriptum est. Verum hoc et *φανή* ad alterum genus pertinet quod in §. 4. enarravi; tonographi autem permixte de utroque disputant, potissimum in hanc sententiam ut verbalia ad oxytonesin propendere doceant, paronyma in contrariam partem, velut Arcadius *τὰ εἰς γη ἰαμβικὰ ῥηματικὰ ὄντα ὀξύνεται ταγή, σφαγή· παρώνυμα δὲ βαρύνεται, πάγη, τρύγη, στέγη*, quorum illa nihil dubitationis habent, haec plurimum. Nam *πάγη* certissime non a *πάγος*, cujus longe alia potestas, sed a *πήγνυμι* derivatum est ut synonymon *πηκτή*, et fortasse non sic scripsit Arcadius sed *ἄγη*. Id enim non ab *ἄζω* sed a neutro *τὸ ἄγος* sive *ἅγος* ortum

21) Hoc aut ex alio canone huc translatum aut mendose scriptum est pro *Κάνη*.

dici potest vel adeo debet, si verum est ea, quae non solum originem sed etiam sententiam verbalem habent, acui oportere. *Πάγη* vero non pactionem declarat sed compactum quiddam. De *τρύγη* non magnopere contendam utrum a *τρύξ* propagatum sit ut *ἑλίκη* ab *ἕλιξ*, *φρίκη* a *φρίξ*, an a verbo. Sed *στέγη* nulla causa erat cur ad *στέγος* potius referretur quam ad *στέγω*, quippe substantiam significans, quod genus nominum gravari solere Arcadius ipse observavit p. 106. *τὰ εἰς δη λήγοντα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους βραχεῖαν, εἰ μὲν οὐσίαν σημαίνει, βαρύνεται, πέδη, σίδη, κνίδη*[22]) *εἰ δὲ κατὰ πράγματος τάσσοιτο, ὀξύνεται, φραδή, κομιδή, χλιδή.* Quoniam vero actionis vocabula eadem verbalia sunt, consequitur ut haec eodem vergant, id quod in uno quodam genere animadversum est a Schol. Il. XV. 709. *τὰ εἰς ικη λήγοντα φιλεῖ βαρύνεσθαι ἑλίκη, ἐρίκη, μυρίκη, φοινίκη. Τὸ μέντοι ἀϊκή ὠξυτονήθη ἴσως ὅτι ῥηματικὸν ὑπῆρχεν,* et EM. 95, 50. *τὸ ἀνάγκη εἰ ἦν ἀπὸ ῥήματος τοῦ ἀνάσσω ὀξύνοιτο ἂν ὡς στενάχω στεναχή.*[23]) Haec ex Herodiani schola manasse apparet ex alio loco, quo *παταγή* gravari jubet, quia non verbale sit ut *ἀλαλαγή* sed paronymon a *πάταγος* v. Prolegg. p. 15. pro quo sic potius dici oportuit, nomen acuendum esse si crepitum significet, gravandum vero si crepitaculum; nam verbalium quoque permulta gravantur si ab actione transferuntur ad substantiam ut *πάγη, κρόκη, φόβη, ἀμόργη, στέγη, σκέπη* etc. Hanc ego non unicam quidem esse arbitror diversae notationis causam sed gravissimam, neque accedo Herodiano in charactere sive consequentia literarum scrupulose haerenti, hoc modo: *τὰ μετὰ συμφώνου δισύλλαβα ὀξύνεται τῷ ο παραληγόμενα, εἰ γένοιτο ἀπὸ ῥηγμάτων τῷ ε παραληγομένων μόνῳ οἷον στροφή, ῥοπή, ὁλκή, φορβή· προσέθηκα τῷ ε παραληγ. μόνῳ ἵνα ἐκφύγω τὸ πόρπη· τοῦτο γὰρ παρὰ τὸ πείρω.* At hanc

---

22) Id nisi putavit licentia poetica produci sed natura iota breve habere ut *κνίζω* et *κνίδα*, scribendum est *κράδη*.

23) *Ἀνάγκη* sive ab *ἀνάσσω* derivatum est sive ut Buttmannus sumit Gramm. T. II. 314. ab *ἄγχω*, cum *στεναχή* discrepat mutatione consonae.

barytonesis causam non esse ostendunt φθορά, σπορά, sed gravatur ob significationem v. Prolegg. p. 12. quo accedit epenthesis, sicut laconicum μόρα (nam sic ubique scribitur, non μορά ut EM.) diversum a σπορά accentum accepit et significationis causa et propter ellipsin ut δέρη, χρόα. Idem miratur τυπή scribi acuta ultima: τὰ γὰρ εἰς πη (adde τῷ ῡ παραληγόμενα) φιλεῖ βαρύνεσθαι (adde οἷον τρύπη, κύπη[24]) λύπη) εἰ δὲ ὀξύνεται, ἔχει πρὸ τέλους ἢ ῑ ἢ ō Schol. Il. V. 887. Et saepissime Arcadius: τὰ εἰς κη φύσει μακρᾷ παραληγόμενα ἀσυνάλειπτα[25]) βαρύνεται ἀρχόμενα ἀπὸ συμφώνου μὴ ποιότητα φωνῆς ἀλόγου[26]) σημαίνοντα, Γλαύκη, πεύκη, νίκη, φρίκη· Τὸ δὲ ὠκή (scr. ἠκή) ὀξύνεται. Et alio loco τὰ πρὸ τοῦ κ σύμφωνον ἔχοντα μὴ τὸ λ βαρύνεται, κάκη (scr. κάκκη) λόκη (λόκκη) κρόκη ἡ ψηφίς[27]) Δίρκη, Βάρκη, ἄσκη· τὸ δὲ ὁλκὴ καὶ ἀλκὴ ἔχει τὸ λ, quam partem canonis evertunt μάλκη, χάλκη, μέλκα, ἄλκη ferae nomen. Hujusmodi praeceptis non modo ratio accentus non aperitur sed ne nota quidem traditur, quae errare non patiatur, nisi vocabulorum specie et tono convenientium tam multa suppetant exempla ut characterem tonicum efficiant; qui praecipue apparet in verbalibus, quorum verba in praesenti habent ε, in perfecto ο ut στροφή, κλοπή, ποτή etc. Aliorum vero rationem si quis a me reposcat, fateor me solvendo non esse, ac de multis ne inter veteres quidem satis convenit, quorum unum speciminis loco singillatim pertractabo.

§. 6. In Herodianeis Cram. III. 249. disputatio habetur de nomine αὐξή verbis immanem in modum corruptis: ζητεῖται πότερον αὖξη καλεῖται περισπωμένως ἢ βαρυτόνως· οἱ

---

24) Hinc patescit vitiose scribi γυπή. Scholiastae verbis τὸ τυπή δοκεῖ ὡς πρὸς ἀναλογίαν σημειοῦσθαι in Proll. 13. interposui negationem ὡς οὐ—hoc intellectu: σεσημείωται ὡς οὐκ ἀναλόγως τονούμενον vel ὡς οὐ πρὸς ἀναλογίαν τὸν τόνον ἔχον. Idem tamen sed minus clare significatur negatione omissa.

25) Loquitur de synaloephe ultimae syllabae ut συκῆ, non de contractione primae ut Θρήκη.

26) Rectius igitur μηκή scribitur ut μυκή, βληχή, βρυχή, quam μήκη.

27) Id ex superiore canone huc furtim illatum est.

μὲν ἀξιοῦσι περισπᾶν ὡς αὐλῇ καὶ αὐδῇ· λέγομεν δὲ ὅτι οὐ δύναται· οὐδὲ γὰρ τὸ ῥῆμα ἔστιν αὐξῶ· ubi accentus verborum αὐξῶ, αὐλῶ, αὐδῶ librarii memoriae inhaerens translatus est ad nomina. Sed et αὐλή mendose scriptum pro αὐγή vel αὐχή Hes. nam haec certe colligata sunt cum verbis circumflexis αὐγῶ et αὐχῶ, et fuerunt procul dubio qui hinc derivata dicerent, sed αὐλή nullo modo ab αὐλῶ derivari potuit, quod non constat unquam pro αὐλίζομαι usurpatum esse, nec αὐλή pro αὔλησις legimus nisi quod Od. X. 8. δῶμα περιστοναχίζεται αὐλῇ interpretum nonnulli acceperunt pro αὐλήσει. Ille igitur negat ex eo quod αὐδή et αὐγή vel αὐχή ultimam acutam habeant, necessario consequi ut αὐξή scribatur, nam αὐξῶ non dici ut αὐδῶ sed αὔξω. Ab hoc αὐξή derivari potuisse non negat, opinor, nam a verbis barytonis plurima talia nascuntur, sed hoc modo pugnat non necessariam esse oxytonesin. Vulgo enim, ut vel nostris ex libris cognoscere possumus, αὔξη scribebatur ut λήθη, et pauca alia verbalium spondaicae mensurae. His tamen ille non utitur sed consuetudinem defendit analogia eorum, quibus eadem germinandi et procrescendi notio subest conjuncta cum paraschematismo. Addit enim: λέγομεν οὖν ὅτι τρία ταῦτα ὁμοίως λέγεται αὔξη, βλάστη καὶ ἄνθη, ἐπεὶ παρεσχημάτισται αὐτοῖς αὔξησις, βλάστησις, ἄνθησις. Τὸν αὐτὸν οὖν ἕξει τόνον οὐ περισπώμενα (ὀξυνόμενα) ἀλλ' ἀναβιβαζόμενα. Aliam accentus rationem tradit Theognostus Cram. II. 116. τὸ αὔξη οἱ μὲν βαρύνουσι λέγοντες ἀπὸ τῆς αὐξήσεως ἀποκεκόφθαι, quodque saepius δόκη scriptum invenitur pro δοκή et μύκη v. Wellauer. ad Apollon. IV. 1285. nescio an iis tribuendum sit qui haec ex δόκησις et μύκησις orta putarent. Non alienus certe hujus sententiae Schaeferus fuit, qui βόσκη, non vero βοσκή scribendum putat, quia hoc idem significet quod βόσκησις ad Schol. Apoll. p. 257. ubi quum analogiam hoc poscere dicit, in animo habuisse videtur nomina barytona, quorum terminatio duplex, significatio eadem est, partim barytona ἄλη ἄλησις, ἐξαπάτη ἐξαπάτησις, ἐμπύη ἐμπύησις, θέα θέασις, λάλη λάλησις, μελέτη μελέτησις, πώλη πώλησις, χάσμη χάσμησις, pars oxytona, ἀλγή ἄλγησις, βοή βόησις Plutarch. de Superst. c. XII. T. VIII. ἠχή ἤχησις, ποθή

πόθησις, σιωπή σιώπησις, σκοπή σκόπησις, φωνή φώνησις, quorum bisyllabae formae praeter ἀγάπη et ἀλγή Hes. et plures habent auctores et locupletiores. Sed de αὔξη non omnes idem sentiunt; nam Ἡρωδιανὸς συνηγορεῖ τοῖς ὀξύνουσι Theogn. l. c. quod ejus placitum, si ex ceteris viri decretis conjectamus, charactere nominis nititur, hoc est observatione nominum verbis affinium, quae in ultima eta et ante eam diphthongum habent neque aliquo modo affecta sunt; haec enim oxytona sunt αὐγή, κραυγή, αὐδή, σπουδή[28]) βουλή, οὐλή, εὐλή, εὐνή, ποινή, μενοινή, αὐχή, εὐχή. *Verbis affinia* dixi propter δαίτη, κοίτη, οἴμη, quae paronyma esse creduntur a δαίς, κοῖτος, οἶμος, et propter πεύκη, cui similem originem assignavi in Prolegg. 113. *Non affecta* propter θοίνη, quod illi ex θώνη factum dicunt ut ἀγκοίνη ex ἀγκώνη, a θάω enim θώνη ducendum fuisse ut a φάω φωνή, σμάω σμώνη, γράω (γραίνω) γρώνη.[29]) Et δείλη quoque atque εἵλη non nativa neque integra sed interpolata esse vetus fuit opinio; num a δαίω ducta sint, ut Buttmanno placuit, valde dubium habeo. Quod restat καύχη, semel nec amplius legitur apud Pindarum accentu fortasse olim alio scriptum vel inter σεσημειωμένα relatum. His igitur rationibus Herodianus oxytonon αὐξή praetulisse videtur. Quo facto consentaneum fuit ut pro ἐπαύξη apud Platonem corrigeret ἐπαυξή, nam syntheta accentum simplicium retinent etiam in hoc genere biformium ἀποφορά ἀποφόρησις, διαπομπή διαπόμπησις, ἐπισκοπή ἐπισκόπησις, ἐπιβοή ἐπιβόησις, ἐφορμή ἐφόρμησις, ἐπαφή ἐπάφησις etc. exceptis properispomenis ut ἀνάπαυλα ἀναπαύλησις, quae necessario sequuntur normam monoschematistorum διάπειρα, ἀπόμοιρα etc. Alterum illorum, quae ab illo Semiherodiano disputantur, βλάστη Arcadius acuit sed addito τοῦτό τινες βαρύνουσι.

---

28) EM. 465, 54. τὰ εἰς δη βαρύτονα οὐ θέλει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι, Σίδη, ἔδη (πέδη) ὅπερ σημαίνει τὸν δεσμόν, κράδη· πρόσκειται βαρύτονα διὰ τὸ σπουδή καὶ αὐδή.

29) Huic cognata sunt Γραβά σκαφίον βόθρος et Γραῖα κάρδοπος Hes. nam et γρώνη non solum rupem exesam sive excavatam i-significat sed etiam mactram.

Hoc autem atque tertium ἄνθη a trisyllabis non specie modo distant sed etiam significatione. Nam in Plat. Protag. p. 334. ταῦτα ταῖς ῥίζαις ἀγαθά, ταῖς δὲ βλάσταις πονηρά, non germinationes intelliguntur sed germina πτόρθοι καὶ νέοι βλαστοί ut paullo post vocantur. Similiter ἄνθη in Hippocr. Muliebr. I. 674. τὴν μήτρην ῥόδων ἄνθῃ ἰῆσθαι pro ἄνθει dictum est; Aelian. H. Ann. IX. 37. τὰ ὀρνύφια τὴν ἄνθην τῶν δένδρων σιτοῦνται et Philostr. Heroicc. p. 663. τῶν μὲν ἀγρίων δένδρων αἱ ἄνθαι εὔοσμοι, τῶν δὲ ἡμέρων οἱ καρποί nullo pacto substitui potest ἄνθησις, quia flores significantur ut in Nic. Th. 625. ἑλιχρύσου μὴ λίπε ἄνθην Schol. adnotat ἄνθην τὸ ἄνθος εἶπε. Ita etiam γέννα γέννησις, δίνη δίνησις, ἐγγύη ἐγγύησις, λύπη λύπησις, πάθη πάθησις et quae Photius pro synonymis habet σῦλαι αἱ συλήσεις παρὰ Δημοσθένει, nonnihil inter se differunt et magis etiam ἐμπολή ἐμπόλησις, τρύπη τρύπησις, εἴλη (ἴλη) εἴλησις, quorum alterum rem, alterum actionem significat, ἀντιβολή ἀντιβόλησις, sed ἀπεμπολή et ἀπεμπόλησις cumque diversis praepositionibus composita ἀμφιπολή περιπορεία EM. et περιπόλησις eodem loco sunt. [30]) Quibus omnibus manifestum fit Graecos saepe quidem flexu vocis distinxisse momenta significationis sed hoc discrimen neque in terminationis forma positum neque perpetuum neque accentu diverso notatum esse. Haec paulo fusius edisserui quia quae Hemsterhusius attulit ad Thom. 127. perpauca sunt et minus apposita. [31])

§. 7. Aparaschematista ejus generis, quod cum verbis cognationem habet, pleraque oxytona sunt non solum quae actionem significant sed etiam quae substantiam ut ἀκοή [32]) sive de auditione dicitur sive de auriculis v. Meinek. ad Com. T. II. 307. item ταφή sepultarum significans et sepulcrum v. ad Aj. v. 1090. λαβή (nam λάβη a Meinekio Anall. p. 84.

---

30) Ἐπιπολή et ἀναπόλησις paraschematismo carent.

31) Ὀφείλησις unde sumserit, nescio; πρόσθη et ἐπίκλη alias causas habent, quas in Pathol. exquiram.

32) In Hippocratis libro spurio de Septim. p. 165. T. I. Lind. οὐ περιτέτευχα τῷδε τῷ πράγματι ὀφθαλμοῖσι, ἀκοήσει δὲ μόνον, scribendum videtur ἀκοῇσι. Quare ἀκόησις in §. 6. non retuli.

merito rejicitur) et *σφαγή* utroque intellectu. Interdum tamen mutatur accentus: *καμπή* curvatio et *κάμπη* *distorto corpore campe* Columell. *σκαφή τὸ σκάμμα, σκάφη τὸ πλοῖον* Arcad. Et nonnunquam scriptura vacillat *σάγη* et *σαγή* v. Vater. ad Rhes. v. 207. illud ut *πάγη* aliaque substantiarum vocabula, hoc ut *ταγή, σφαγή*, quia natura sua verbale est actionemque *τοῦ σάττειν* indicat. Pariter fluitat *λάμπη*, quod Arcadius sanxit, et *λαμπή* mucor vini, *τὸ ἐπάνω τοῦ πίθου λαμπρὸν ὅπερ ἄνθος οἴνου λέγεται* Schol. Eur. Or. 115. qui sine dubio a *λάμπω* derivatum credidit, sed Erotiani glossa *Λάμπη τὸ ἐφιστάμενον τῆς δεδολωμένης οἴνης* (scr. *τοῖς — οἴνοις*) *καὶ ἐλάαις οἷον τι λίπος*, traducit nos ad aliud etymon vocabulis *λάπη, λέμφος, γλήμη*, *lippus*, communiter aptum; quanquam haec quoque si ab ultima stirpe repetimus, ad *λάω, λάμπω*, redeunt; nam pituitosa et mucosa albent atque nitent cf. Prolegg. p. 92. Goettlingius in libro de accentu posthabito significationis discrimine summam rei in accentu ponere videtur; nam quae ultimam acutam habeant, a verbis derivata esse dicit, quae secus, aliunde alicunde; ideoque *πυγή* verbalibus adnumerat, *ἄνη, μάχη, τύχη* alteri generi, cujus ortum amplius non explanat, eademque norma utitur in iis quae cum verbis perispomenis societate quadam continentur velut *λύπη, νίκη, βροντή, τελευτή*. Ad priorem partem quod attinet, ego Buttmanni partes sequutus sum *στέγη, μάχη, φυγή, ἁφή* quamvis diverso accentu notata verbis barytonis subjicientis Gramm. II. p. 400. Sed num *λύπη*, ut idem statuit, a *λυπέω* et *βοή* a *βοάω*, an hoc ab illo derivatum sit, despero ita dijudicari posse ut nihil dubitationis relinquatur. Ac fuit jam olim hac de re summa dissensio. Illud defendunt EM. 225, 23. *ἀπὸ τοῦ γεννῶ γενή ὡς ἀπειλῶ ἀπειλή, εἰλῶ εἰλή* (*εὐλή*), *ὠνῶ ὠνή*, Arcadius p. 112. et Theognostus Cram. II. 148, 8. *τὸ φωνὴ ἀπὸ τοῦ φωνῶ, τὸ ὠνὴ ἀπὸ τοῦ ὠνῶ* et Regg. Pros. n. 19. p. 425. *ἧσσα ἐκ τοῦ ἡσσῶ, πεῖνα ἐκ τοῦ πεινῶ*. Ab altera parte stant Choeroboscus in Anecd. Bekk. 1137. *τὰ περισπώμενα ἔχουσι τὸ θηλυκὸν προϋπάρχον τρυφή τρυφῶ, ὁρμή ὁρμῶ*, et Theognostus secum discors l. c. p. 95. *τὰ ἀπὸ τῶν εἰς η θηλυκῶν γινόμενα ῥήματα δευτέρας γίνεται*

συζυγίας ὡς ἐπὶ τὸ πολύ [33]) *βοῇ βοῶ, τεχνὴ τεχνῶ, ἀγάπη ἀγαπῶ, μελέτη μελετῶ*, aliique qui in EM. hic illic interloquuntur *σιγὴ σιγῶ, αὐδὴ αὐδῶ, ἅρπη ἁρπῶ* p. 148, 18. et qui omnes auctoritate praeeminet Herodianus Anecd. Bekk. 1289. *τὸ ἁμιλλῶ καὶ λυσσῶ ἔχουσιν ὀνόματα προϋποκείμενα τὸ ἅμιλλα καὶ λύσσα.* Inde fluxit canon generalis in EM. 131, 49. *ἡνίκα ἰσοσυλλαβεῖ τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασιν, ὀξύνεται δὲ ἢ βαρύνεται τὰ ὀνόματα, τὰ δὲ ῥήματα περισπᾶται, τότε ἐκ τῶν ὀνομάτων παράγονται τὰ ῥήματα, μόνος μονῶ, χρυσὸς χρυσῶ, ἄπορος ἀπορῶ*, quae licet ex alio genere repetita sint, tamen non dubium relinquunt quid ille de femininis senserit. His igitur auctoribus et quia naturae consentaneum videtur ut productiora oriantur a minus longis, neque Buttmanno adjicere possum neque prosodiae catholicae auctori doctissimo, quem paullo ante appellavi. Nam *αὐδή, ἠχή, σιγή, σιωπή* caeteraque id genus non a verbis circumflexis nata sed ipsa verborum circumflexorum principia esse statuo perinde ut barytona *νίκη, λύπη*. Ac nonnullorum etiam origo reddi potest et progressio *αὔω αὐδή αὐδῶ, χλίω χλιδή χλιδῶ, τίω τιμή τιμῶ, ἅπτω ἀφή ἀφῶ,* [34]) *λείβω λοιβή Λοιβᾶται σπένδει* Hes. et nominum barytonorum *φέρω φώρ φώρα φωρῶ, πείρω πεῖρα πειρῶ, ἄω* (satio) *ἄση ἀσῶ, θάω θοίνη θοινῶ* etc. quae nomina cur diversos acceperint accentus, nunquam inventum iri spero; neque ea sermonis natura est ut omnia omnibus, paria paribus respondeant.

Nomina masculini generis simplicia, quae certo constet ex tempore praesenti expressa esse dubito an nulla reperiantur praeter *ἀρτύνης* et quod minus certum est *εὐθύνης*. Eustathius quidem *ἀλείτης* ab *ἀλείτω* derivatum dicit sed hoc nunquam in usu fuit, nec ea fuisse videtur nominis origo

---

33) Nempe nonnulla transeunt in verba primae declinationis, *ἠχή, λυπή, φωνή, πτοία, ἐρωή, λαλαγή, ἰαχή, στοναχή, καναχή.* Sed regula vincit: *ὁρμῶ εἰ μέν ἐστι δευτέρας συζυγίας, ἀπὸ τοῦ ὁρμή· εἰ δὲ πρώτης, γίνεται ἀπὸ τοῦ ὅρμος* Epim. Cram. I. 320.

34) Suidas post *Ἀφασία—ἡ ἀφὴ δύναται καὶ ἀπὸ τοῦ περισπωμένου ἀφῶ γεγονέναι καὶ ἀπὸ τοῦ βαρυτόνου ἅφω.* Hoc etiam Buttmannus Gramm. II. 117. pro themate ponit.

v. Prolegg. 376. et 383. Nihilo plus valet *Δύπτης παρὰ τὸ δύπτω* EM. 291, 20. quod cum *λήπτης* et aliis componendum est v. Parall. 135. sq. quo loco *τένθης* quoque attigi et alia quaedam pariter incerta. *Ἀμόργης* vel paraschematismus est feminini *ἀμόργη* vel utrumque singulatim affictum est perfecto medio. Eandem tropen sed conjuncte cum epenthesi consonae ostendit *Πόρκης ὁ περὶ τῷ δόρατι κρίκος, ἀπὸ τοῦ πείρω ὡς Ὠρίων* EM. quicum consentit Sch. A. ad Il. VI. 320. atque haud scio an ita sit; nam annulus ille praebet usum fibulae quae *πόρπη* dicitur ab eodem verbo. *Κοίης ἱερεὺς ὁ καθαίρων τὸν φονέα* et verbum *Κειώσασθαι καθήρασθαι* qua ratione cum *κείω* sive *καίω* contineantur explicui in Aglaoph. 1290. cf. Prolegg. 41. not. *Φοίτης* et alia quae in hanc similitudinem incidunt, examinavi in Parall. 134.

Pars II.

De nominibus secundae declinationis.

---

§. 1. Haec breviore sermone explicari possunt quia ab iisdem primordiis et eodem ordine procedunt hoc uno discrimine quod substantivis accedunt adjectiva quae permixte cum illis exhibebo. A puris igitur: *ναὸς ἐκ τοῦ ναίω* EM. 598, 47. quae etymologice juncta sunt in H. H. in Apoll. 298. *νηὸν ἔνασσαν aedem aedificarunt,* et intransitive in Sibyll. V. 296. *νηὸν ζητοῦσα τὸν οὐκέτι ναιετάοντα,* substantivo a generali verbi significatione, ut saepe, alienato.[1]) Cum *ναός* et *νηός* Arcadius p. 36. confert *παός* et *πηός*, quod Schol. Il. II. 163. et alii a dorico *πάομαι* derivatum putant quia hoc nomine *οἱ ἐπίκτητοι συγγενεῖς* declarantur contra positis *τοῖς φύσει.* Trisyllabo *ἱλάω* adhaeret adjectivum *ἵλαος. Κλαῖος ὁ θρῆνος* in Thes. affertur e Lex. Mss.[2]) *Αὖος ὄνομα ῥηματικὸν ἐκ τοῦ αὔω* EM. *ἴανος ἡ κοίτη παρὰ τὸ ἰαύω* Hes. Epsilon vulgo quidem in *ο* transit *θρόος*, *ῥόος* etc. et nonnunquam in *οι φλέω φλόος φλοιός* Cram. I. 429. semperque in neutro *πλοῖον*, sed adjectiva *πλέος* sive *πλεῖος* et *χρεῖος* ab obsoletis *πλέω* impleo et *χρέω* v. Diss. I. §. 3. a *κείω* adoleo, quod eodem loco commemoravi, *Κεῖα καθάρματα* Hes. id est suffimenta lustralia. *Ἰὸς τὸ βέλος ἀπὸ τοῦ ἵημι* (*ἵω*) Schol. Oppian. II. 471. Sch. Scut. 128. *Σόω σόος, σώω σῶος* et his congruentia *ζοός* sive *ζωός* jam veteres composuerunt v. EM. 741, 50. et Eust. *Μοῖος, σμοῖος* et *σμυός,*

---

1) Pro *ναός* dicitur *οἶκος* Orph. Arg. 614. *Φοίβου δόμος* Eur. Ion. 221. *Veneris domus* Juven. Sat. III. 40. non contra.

2) *Ζεὺς Ναῖος* sive *Νάϊος* utrum ab inhabitando cognominatus sit quasi *Ἕστιος* et *Ἑστιοῦχος* an a fluendo ut Manalis sive Imbricitor, controversum fuit v. Steph. s. *Δωδώνη* et Schol. Il. XVI. 233.

quae Hesychius *στυγνός σκυθρωπός* interpretatur et verbum *Μύει σκυθρωπάζει*, *Ὑπεμνήμυκε στυγνάζει* ejusdem esse stirpis et familiae nemini dubium videri potest. Pernota sunt *ἐπακουός* et *ἐπήκοος*, suspectum vero *ἀκουός*, quod EM. illi praeponit et *ἄκοος ἀντὶ τοῦ ἀκουστικῶς Πλάτων* Anecd. Bekk. 368. ubi Meinekius ad Com. Fr. P. II. 694. *ἀκουστικός* scribendum putat tanquam simile afferens syntheton *συνάκοος* ex Themist. Or. XXXIII. 366. sed dubitat tamen an hoc loco scribendum sit *σύνθακος*. Equidem neque *ἄκοος* analogiae convenire puto, neque *συνάκοος*, sed pro illo repono *ἀκοᾷς ἀντὶ τοῦ ἀκουστικῶς ἔχεις*, sic enim verba desiderativa explicari solent: *ἀκουσείων ἀκουστικῶς ἔχων* Hes. apud Themistium vero *συνήκοος*, [3]) nam *σύνθακος* poeticum sapit. *Υἱὸς παρὰ τὸ φύω* EM. quod nostri docti magno consensu comprobarunt v. Hermann. de Emend. Gramm. p. 51. cf. Prolegg. 51. *εἱλυὸς παρὰ τὸ εἱλύω* EM. *ποιπνυὸς θεράπων* Hes. Substantiva neutrius generis sunt *βρύα τὰ ἄνθη ὡς καὶ Ὅμηρος βρύει ἄνθεϊ λευκῷ* Sch. Nic. 71. *ἀπὸ τοῦ βρύω τοῦ ἄρτι θάλλω γίνεται καὶ ἔμβρυον* Sch. Il. XVII. 56. et amplius ad XXIII. 266. *βρέφος εἴρηκεν ἐναντίως ἡμῖν τὸ ἔμβρυον, τὸ δὲ τεχθὲν ἔμβρυον· βρύειν γὰρ τὸ αὔξεσθαι*, qua in causa Sch. Theocr. IX. 9. composito *ἐμβρύειν* utitur. Alterum est *πτύον παρὰ τὸ πτύω τὸ ἀποπτύον καὶ ἀποῤῥίπτον τῶν καρπῶν τὰ ἄχυρα* EM. quod confirmatur aliquatenus homerico loco *κῦμα ἀποπτύει ἁλὸς ἄχνην*, nam *ἄχνη* non solum spumam significat sed etiam acus *ἄχυρον* v. Parall. 274. [4]) minus vero convenit cum attica scriptura *πτέον*, quam ille ad *πεταννύναι* refert. Tertium *θύον* thus atque arbor odorata non ambigitur quin a *θύω* suffio, fumigo, denominata sint similiter ut a *πύω* (*πύθω*) *πύον* pus, cui affine est *ὁ πυὸς τὸ πρωτόῤῥυτον γάλα, ὅ τινες πύαρ καλοῦσι* Eust. 1626, 5. Tantum de puris.

---

3) Verba sunt haec: *ἵνα μὴ ὑμᾶς ἀνιῴην ἄνδρας φίλους τε καὶ συνακόους, οἰκουρῶ τὰ πολλά, νεανίσκοι δὲ οὗτοι ἀποχρώντως μοι ἀκούοντες. Συνήκοοι* dici videntur quia cum Themistio alios oratores audire solebant.

4) Pro *ῥόδον ἔπτυον ὄχθαι* Nonn. X. 151. quod durius dictum videtur, fortasse *ἔβρυον* scribendum.

§. 2. Non minus multa exundant ab altero genere nomina et quidem a liquidis *θάλλος*, *σφαλλός* cuspes [5]) *ἴλλοι οἱ ὀφθαλμοὶ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι* Sch. Od. XVIII. 11. hoc est *παρὰ τὸ ἴλλειν*, et adjectivum *ἰλλός*, quod Arcadius uno *λ* scribere videtur, *σκύλλος* [6]) *ὁ κύων* Hes. et *Σκύλλα ποντία κύων* Anaxil. Com. Fr. T. III. 347. a *σκύλλειν* id est *σπᾶν*, *σπαράσσειν* Poll. II. 90. *μοιμύλλειν τὸ συνάγειν τὰ χείλη· καὶ γὰρ τὰ χείλη μύλλα προσαγορεύουσι* et *μυλλός* dicitur *ὁ διεστραμμένος τὴν ὄψιν* a *μύλλω* v. Diss. V. §. 1. Hyperdissyllaba alterum lambda amittunt *ἄγγελος*, *αἴκαλος* etc. v. Proll. 113. — *Φέννος θάνατος* si ab Hesychio recipimus, verbo *φένω ἔπεφνον* adjici oportet; certius est *θῦνος ὁρμή, δρόμος* Hes. et ab eodem verbo piscis nomen — *θύνω καὶ ῥηματικὸν θῦνος καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἑτέρου ν θύννος* Epim. I. 198. cui etymo convenit epitheton *θύννοι θύνοντες* Oppian. Hal. I. 181. Athenaeus vero II. 324. C. ita loquitur ac si consonam interpositam putet *θύω θύννος ὁ ὁρμητικός*, quod probavit Coraes ad Xenocr. p. 62. Cum *ὄρω* incito, cujus mentionem habui in Diss. V. §. 4. cohaeret *οὖρος ὁ φορὸς ἄνεμος* EM. Cram. II. 301. et composita *παλίνοῤῥος*, *ἀμπαλίνοῤῥος* et *παλίνορσος* cum neutro *οὖρα τὰ ὁρμήματα* Sch. Il. XXIII. 431. [7]) *Πίσος παρὰ τὸ πτίσαι* EM. 673, 25. v. Parall. p. 31. A *γλαύσσω γλαυσός* lucidus, ab *ὄσσομαι ὁ ὄσσος* duobus numeri pluralis casibus adstrictum. A verbis, quorum character est muta, primum *ἐλέγχω ἔλεγχος*, *ῥέμβω ῥέμβος*, *τύφω τῦφος* et neotericum *στούφα* *stuffa* v. Diss.

---

5) *Σφαλός* brachyparalectum pro *σφάκελος* repositum in Epicharmi Fragm. p. 454. ed. Ahrens. ad sententiam satis aptum est, ad analogiam minus; nam quae a similibus verbis ducta priorem brevem habent ut *πάλος*, *σάλος*, eorum alia est significatio (*πάλσις*, *σάλευσις*) *σφαλλός* vero dicitur *ὁ σφάλλων* ut *εἱματανωπερίβαλλος* et passive *προβαλλὸς ἡ ἀσπὶς ὀξύνεται* Arcad.

6) Schol. Opp. H. I. 743. scripsit *σκύλος* ut nunc dicitur, uno lambda.

7) Coraes ad Heliod. 345. *οὖρος* cum *αὖρα* componit, cui longe diversam originem assignavimus ab *ἄω*. Illi velificatur Hesychius *Ἀγχοῦρος — ὄρθρος*, nam idem *ἄγχαυρος* dicitur, sed glossa nonnullis suspecta est.

II. §. 4. Adnotam. *στύφω στυφός*, quo et alii posteriorum et Hesychius in explicando *στρυφνός* utitur; *ψυγοὶ ἤτοι ψυκτῆρες λέγονται οἱ ταρσοί* Sch. Od. IX. 219. ubi cod. *ψυχοί* praebet, hoc antiquo *ψύχω* conveniens, illud a *ψύγω* v. ad Phryn. 318. *Ψύττει πτύει, ψυττὸν πτύελον* Hes. Mira est verborum *olere* et *olescere*, *ὄζω* et *ὄζος* figurae convenientia sed significatio insociabilis. Cetera sunt hominum attributiva et adjectiva *ἀγός*, *ἀρχός*, *αἰθός*, *ἀρεσκός*, *βοσκός*, *βυζός* id est *πυκνός* Hes. et Theogn. II. 19. *γεγωνός*, *γλιχὸς ὁ γλίσχρος* Hes. *θερμὸς παρὰ τὸ θέρω ὡς εἱρμὸς ἢ ἀπὸ τοῦ θέρμω*, quorum quid praestet optio facilis, *ἐδὸς ὁ φαγᾶς* Suid. *θηγὸν ὀξύ* et *θηπὸν θαυμαστόν* Hes. a *θήπω*, cujus perfectum modo superest,[8]) tum *κνιζὸς*[9]) *λαμπὸς τὸ ἐπιθετικόν, Λάμπος τὸ κύριον* Arcad. *στιλβός* quo unus interpretum V. T. usus est[10]) sed a Graecis germanis *στιλπνός* dicitur, *ὡς παρὰ τὸ θάλπω θαλπνός, τέρπω τερπνός, οὕτως παρὰ τὸ στίλβω στιλπνός* Schol. Il. XIV. 351. a *σπέρχω σπερχνός*, *ἴσχω ἰσχνός*, et a *λείχω* barytonon *λίχνος*. Arcadius p. 150. *τὸ ἀρήγω οὐκ ἀπὸ τοῦ ἀρηγὸς ἀλλὰ τοῦτο ἀπ᾽ ἐκείνου.* Nec tamen legitur illud sed *ἀρωγός*, quod paronymon videtur ab *ἀρωγή* ut *ἐδωδή ἐδωδός*, *ἀγωγή ἀγωγός*, et superiorum quoque nonnulla a nominibus non longius distant quam a verbis. *Ἀραρός* perfecti reduplicati *ἄραρα* simile sed adhuc non satis stabilitum est v. Parall. 48.

§. 3. Quod proxime memoravi *φαγός* quum in N. T. neque antea reperiatur, tam a novitio *φάγομαι* derivatum dici potest quam ab anthypotacto *φάγω*[11]) sicut alia substantiva

---

8) Apud eundem pro *Δάπος θὴς δοῦλος* fortasse scribendum *θᾶπος* vel *θαπός* i. q. *θώψ*, *θέραψ* assecula v. Parall. 47.

9) Hujus sola superest feminina positio *κνίζη καὶ πέπειρα* in Anacreontis versu v. Parall. 207. ubi *κνιζή* scripsi, quia adjectiva pleraque acuuntur; sed nonnulla vacillant, *βοσκός* Sch. Phoenn. 28. Suid. et Phot. s. *Νομεύς* aliisque locis in Thes. indicatis, et, quod minus probandum *βόσκος* Sch. Prom. 569. *φάγος* Suid. s. *Ἄλλοις* et apud alios quos nominavi in Wolf. Anall. Litt. III. p. 55. sed Arcadius acui jubet.

10) Sic certe Schleusnerus tradit in Thes. In LXX. tamen non legitur, neque reperio in Montfauconii Lex. in Hexapla.

11) *Τράγος παρὰ τὸ τραγεῖν ὡς φάγος* Eust. 1553, 34.

et adjectiva: Ἴδοι ὀφθαλμοί, Λάκος ἦχος Hes. Θορός et Θοῦρος, ὄλισθος, ὀλός i. q. ὀλοός, φυγός v. ad Phryn. 434. Sed jam propius propiusque accedimus ad eam partem, in qua anomalia dominatur; quae lenibus orsa principiis sensim ita ingravescit ut nullius regulae vinculis adstringi possit. Hic primum sub adspectum venit systole vocalis principalis: πλυνὸς συστέλλει τὸ ῡ καίτοιγε τὸ πλύνω ἐκτείνει Herodian. Μον. p. 33. neque secus τρίβω τρίβος, ξύρω ξυρός et ξυρόν, sed hoc Schol. Il. X. 113. metri causa correptum dicit et Arcadius Photiusque ypsilon longum habere affirmant, Moeris anceps et mutabile pro ratione dialecti: μακρῶς ἀττικῶς, βραχέως ἑλληνικῶς. Τῦφος retinet vocalem longam; de adjectivo στυφός nihil constat; nam apud Arcadium p. 84. τὰ εἰς φος δισύλλαβα κύρια [12]) ἢ προσηγορικὰ βαρύνεται εἰ μὴ παραλήγοιτο τῷ ῡ βραχεῖ ὡς κρυφὸς καὶ στυφός, pro hoc ponendum est substantivum συφός, [13]) ex eo vero quod Herodianus π. Μον. 41. dicit στρυφνός ypsilon longum habere, suspicari licet ejusdem mensurae esse στυφός ut ab eodem verbo στύφω ductum; nec multum obstat quod in στυφοκόπος corripitur. Haud minus inconstantiae in diphthongis: ἐκ τοῦ σκαίρειν καὶ σπαίρειν παράγονται σκάρος καὶ σπάρος Epim. Cram. I. 392. Sch. Il. XIII. 443. alpha utrumque correpto; attamen apud Ennium trochaei mensuram habet; quin dupliciter scribitur σαρός et σαιρός Hes. Μανὸς ὁ μαινόμενος Suid. quomodo pronunciandum sit incompertum habemus sed φανός primam intendit et ab eodem verbo natum est φηνός ὁ λαμπρός Arcad. 63. unde Schol. Od. III. 372. aquilae subalbidae nomen φήνη impositum putat; similiterque ἐπίξηνον ad ξαίνω referunt Sch. Il. XI. 261. αὐτόκρανος λόγος Aeschylus pro αὐτοτελής alpha certe producto. In aliis geminatur consona ἐκ τοῦ σαίνω παρῆκται ὁ σάννας ἢ σάννος (sannio) Eust. 1792, 8. a χαίνω χάννος, quod eidem aeolicum

12) Hic inseri debet ἢ τοπικά (Κύφος) quod in seq. versum translatum est.

13) Hoc significatur in Epim. Cram. II. 372. et 385. τὰ εἰς φος δισύλλαβα κύρια ἢ προσηγορικὰ βαρύνονται εἰ μὴ ἔχοι τὸ ῡ συνεσταλμένον σημαίνοντα τοπικὴν ἔννοιαν scr. ἢ σημαίνοι τ. ε. ut συφός periecticum.

videtur 1778, 18. Quae supra tres syllabas habent vocalem simplicem accipiunt *βασκαίνω βάσκανος, ταργαίνω τάργανον* etc. quibus contrarium *Σκύδμαινος σκυθρωπός* Hes. non sincere scriptum videtur; *φαεινός* vero non a *φαείνω* derivatum est sed utrumque a *φάω* vel *φάος*. Neque aliter fit verbis quae in *ρω* exeunt, *καθαίρω καθαρός, γεγαίρω γεγαρός, μαρμαίρω μάρμαρος, γαργαίρω γάργαρα, ἐναίρω ἔναρα.* Diphthongus *ει* eidem imparilitati obnoxia est. Nam plerumque quidem huic iota auxiliare detrahitur epsilo in omicron mutato: *ὡς σπείρω σπόρος, φθείρω φθόρος, οὕτως πείρω πόρος* Sch. Il. XXIV. 11. quibus Arcadius 68. addit *πτείρω πτόρος ὁ πταρμός, εἴρω ὅρος,*[14]) *μείρω μόρος· σεσημαίωται τὸ δαρός· ὁ δεδαρμένος, εἰ καὶ ἐκ τοῦ δείρω γίνεται,* ubi aut *εἰ μὴ ἐκ τοῦ δαίρω* scribendum aut solum *καί* delendum est; nomen ipsum memoria intercidit, nec *πτείρω* nobis innotuit sed *πταίρω*, unde *πτάρος* derivandum erat sed placuit *πταρμός* dicere ut *σαίρω σαρμός*. Eandem viam insistunt hyperdisyllaba *ἀγορός ἀγορά, γρήγορος* sive *ἐγρήγορος, μετήορος* etc. Verum fit etiam ut non iota eximatur sed epsilon verbo insertum *στίχος, στίβος,* vel ut *ει* mutetur in *οι, κλείω κλοιός,* cui simile videtur *κοῖον τὸ ἐνέχυρον* Hes. id est *ὑποκείμενον* a prototypo *κείω τὸ κεῖμαι*, praeterea *στοῖχος, ἀοιδός, ἀμοιβός, λοιπός* etc. Singulare est *ἱμείρω ἵμερος* substantivum et adjectivum eodem accentu. Num diphthongus integra ad nomen transire possit, valde dubium; nam proprii *Ἄμειβος* Sch. Il. XX. 329. atque femininorum *ἀμείβη* et *πείθη* scriptura, ut antea dixi, minime certa; nec satis testium habet *φειδός*. Choeroboscus Cram. II. 273. *φείδομαι—τὸ δὲ φίδως* (sic) *ῥηματικὸν ἐπεκράτησε διὰ τοῦ ι γράφεσθαι,* pro quo in Etym. Gud. 548, 48. *φίδος* editum est barytonum, cujus prosodia ut videtur, non alia fuit quam aoristi *πεφίδοντο*, unde illud derivari potuit ut ab *ἔφυγον φυγός*. Verum enim apud Callimachum legitur *φιδός* iota producto, quod nescio qui admitti possit; nam qui nomen

---

14) Sic et Schol. Dion. Gramm. 649. Veri similius est *ὅρος* surrectum quiddam et eminens significare, id est terminum *τέρμα*, ab *ὄρω* excito, erigo.

Ἶρος ab *εἴρω* derivatum volunt Sch. Od. XVIII. 6. fidem non merent; *φοιδός* analogiae conveniens sed ignotum est; *φειδός* Eustathius p. 537, 40. testatur *κατὰ παλαιὰν κωμῳδίαν* dici et confirmatur comparativo *φειδότερος* Stob. Flor. Tit. 83, 25. (nisi *φειδωλότερος* fuit) ceteroqui incomparabile. Sed et *οὐλός*, *οὖλος* et *ἴουλος* via prorsus solitaria ab *εἴλλω* deducta sunt v. P. I. §. 4. Vocales simplices non mutantur nisi *ε* in *ο*, cujus enallagae exempla infinita praebent verba penultimae purae *θρέω θρόος*, *θέω θοός*, *φέρω φόρος*, non ita multa genus alterum verborum *ἕλκω ὁλκός*, *ἔχω ὄχος*, *κένσαι κοντός*, *ἕψω ὄψον* Athen. 277. A.[15]) *παρὰ τὸ ἔρχω ὄρχος ἡ κατὰ τάξιν φυτεία* v. Prolegg. 369.[16]) et vocali utrinque mutata *ἐρέφω ὄροφος*, cui nemo perfectum *ὤροφα* substructum ibit. Consonarum nulla consequitur mutatio nisi qua renovatur verbi forma primigenia *δέκομαι δοχός* et *δοκός*, *βροῦχος παρὰ τὸ βρύκειν* Sch. Il. XXI. 12. unde etiam affinia camparum et locustarum vocabula *βρούκη* sive *βροῦκος* eruca, *βραύκη*, *βρόκος*, sed *βροῦχος* proxime a *βρύχω*. Schol. Hes. Scut. 366. *τύκος ἀπὸ τοῦ τύκω*, cujus extat aoristus *τετυκεῖν*, et ab altero themate *τύχος*. Sed spissiores consonae extenuantur, *τρίζω Τριγὸς τρυγών* Hes. *κράζω*, cujus alpha longum, *κράγος* et *κραγός* v. Parall. 506.[17]) et item *κραυγός* picus et *κραγγών* pica; *κλάζω* clango *κλαγγός* ut *κλαγγή*,

---

15) Cum hoc Eustathius 868, 3. confert *ἕπομαι ὀπάζω*, *ὀπαδός*, quae trope frequentissime conjuncta est cum derivatione sed nullam certam sequitur regulam: *ἔργον ἐργάνη ὄργανον*, *ἔργω* (*εἴργω*) *ὀρχμή φραγμός*, *ἔλπομαι ὄλπη* Hes. *Ὀλίγγη ἡ ἀνάπαυσις* Arc. 154. et *ὠλλιγγιά νυσταγμός* Hes. ab eodem verbo sunt ut *ἐλιννύς* dies feriatus. Eaque trope modo in forma posita est ut *ἐχμάζω ὀχμάζω*, *ἐρκάνη ὀρκάνη*, modo alium intellectum facit *ἐργάζομαι ὀργάζω* (*wirken*, *durchwirken* subigere) *ἐχυρός* et *ὀχυρός*, quorum illud non solum de locis sed etiam de hominibus hominumque actionibus dicitur, *ὀχυρός* de locis modo cf. Jacobs. ad Philostr. 283. Popp. ad Thuc. I. 35.

16) *Ὄρχοι φυτῶν ὀρθοὶ πορεύονται* Philostr. Imagg. I. 6, 771.

17) Arcad. 47. *τὰ διὰ τοῦ αγος ἐπιθετικὰ καὶ μὴ ἐθνικὰ βαρύνεται*, *φαγός*, *κραγός*. *Τὸ δὲ κράγος ὁ κραυγαστικὸς βαρύνεται*, *καὶ τὸ Μάγος ἐθνικόν*, ubi prius *βαρύνεται* in *ὀξύνεται* mutandum, tum *κραυγαστικός* in *κραυγασμός*. Aliter haec constituit Meinekius Com. Fr. II. 544.

σπίζω σπίγγος et σπίνος, cui simile πλάζω (πλάνη) πλάνος. Πτ semper ad simplicem redigitur sive tenuem κόπος, τύπος, ῥύπος, sive mediam σκάπτω ἔσκαφα σκάφος EM. ut κνάφος, τάφος, κύπτω κέκυφα κυφός Eust. 1431, 43. κρύπτω κρυφός, sive etiam mediam καλύβη καλυβός id est παστάς nuper inventum in Inscr. Alexandrina Mus. Rhen. Ann. XLII. 209. Nec manet σσ sed cedit primitivae; nam a πήσσω πήγνυμι existit adjectivum πηγός et substantivum πάγος alpha correpto sed *pagus* protento [18]) τάσσω ταγός, πτήσσω πτώσσω πτωχός [19]) et hyperdissyllaba μειλίσσω μείλιχος, ταράσσω τάραχος, φαρμάσσω φάρμακον, μαλάσσω μαλακός et μαλάχη.

§. 4. Nunc exponam de consonis auxiliaribus sive ut minus latine sed significantius dicam formativis; quarum duo genera sunt, unum verbi ipsius motus regens et moderans; alterum aliunde receptum. Illuc pertinent tres illae consonae quae et tres verbi passivi personas distinguunt et pro veterum opinione dehinc ad nomina conformanda transferuntur: τριῶν ὄντων τούτων τοῦ βέβρωμαι, βέβρωσαι, βέβρωται, ἐκ τοῦ πρώτου μὲν τὸ βρώμη ὡς τρώμη, ἐκ δευτέρου δὲ βρῶσις, ἐκ δὲ τοῦ τρίτου ἡ βρωτύς Eust. 1653, 53. Cum βρώμη ceterisque P. I. allatis congruunt θυμὸς παρὰ τὸ θύω τὸ ὁρμῶ Sch. Il. XV. 500. et ab homonymo verbo θύμος sive θύμον,

---

18) Festus et Servius ad Georg. II. 382. *pagi dicti a fontibus, quod eadem aqua uterentur* (pagani). Sch. Aesch. Prom. 118. πάγος παρὰ τὸ πήσσεσθαι ἐν αὐτῷ τὰ ὕδατα ἢ διὰ τὸ τὰς πηγὰς ἐξ αὐτῶν κατέρχεσθαι. Quid verum sit monstrat Hesychius πηγάδα interpretans γῆν πεπηγυῖαν et Θρόμβος ὑψηλὸς τόπος, Θρόμβοι αἷμα πεπηγός ὡς βουνοί. Schol. Soph. Trach. 702. θρομβώδης ἐπηρμένος· θρόμβος γὰρ ὁ ὄγκος, hoc a τρέφω ductum ut a στρέφω στρόμβος. Synonyma junxit Apollonius II. 737. πηγυλὶς περιτέτροφε. Glossae Graecolat. *grumus* θρόμβος, quorum illud de acervis lapidum dicitur, hoc significat αἷμα πεπηγός ut Galenus dicit de Atr. Bil. II. 106. T. V. sive πάγον αἵματος Aret. Sign. Acut. II. 7. Κροῦμαι μύξαι Hes. hoc est mucus spissus, concretus, congelatique similis; Κρῶμαξ σωρὸς λίθων id. quod Doederlinus cum grumus confert. His affinia sunt cruor id est sanguis congelatus et cremor sive lac spissatum.

19) Ῥάχος et ῥῆχος, quorum accentus fluctuat, a φράσσω fortasse unde synonymon φραγμός. A πτύσσω litera una detracta, altera addita πυκνός ut πύξ.

ῥυμός, χυμός,[20]) *σεισμός, λευσμός*, et a non puris *ψαλμός παρὰ τὸ ἔψαλμαι ὡς τέτιλμαι τιλμός* EM. *νυγμός, σκυλμός* etc. In illo genere, quoniam penultimam longam esse oportet, epsilon mutatur in *ω*, *βλωμός* i. q. *βόλος* bolus, *ζωμός* etc. v. Parall. 892. quibuscum *δόμος* et *γόμος* non pugnant. In altero hac molitione opus non est; *στολμός, φλογμός, φορμός, πλοχμός* et a *πέτω πότμος* casus. Sed epsilon integrum et immutatum retinent *κρεγμός, κροκυλεγμός, φλεγμός αἷμα* Hes. nisi hoc sumtum est ex grammatica Thespidis tragoedia, quam tractat Bentlejus in Ep. ad. Mill. 491. sq. Diphthongus *αι* in transitu vocalem postpositivam amittit *δαρμός, πταρμός, σαρμός* etc. nonnunquam etiam *ει, ἐρείκω ἐρεγμός, ἀγείρω ἀγερμός* (et *ἀγυρμός*) sed alibi abit in *ο*; *κείρω κορμός* Schol. Il. XXIV. 11. *εἴλω ὅλμος* (ut *κυλίνδω κύλινδρος*) *εἴρω ὅρμος* sertum, semel in *οι, ἀλείφω ἀλοιμός*, quod non vereor ne quis supra dictis *ἀμοιβός* etc. aequiparet; semel incorrupta manet *εἴρω εἰρμός*. Quibus subjiciam praeceptum Grammatici de Quant. T. II. 291. *τὰ εἰς μος καθαρὸν οὐ παραλήγεται τῇ* (adde *ει*) *διφθόγγῳ, χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ συναιρέσεως σχῶσιν αὐτήν, φιμός, κημός· προςκεῖται τὸ καθαρὸν διὰ τὸ εἱρμός καὶ σεισμός, καὶ εἰ μὴ ἀπὸ συναιρ., διὰ τὸ δεῖμος*, (*Δεῖμος*) quod quia divinae personae nomen proprium est, ad amussim analogiae aequiparare non conabimur. Ceterum admodum nihil refert utrum haec nomina in *μη* et *μος* a prima perfecti passivi repetantur an a futuro *τίσω τιμή* Cram. II. 264. *ῥώσω ῥώμη ὡς γνώσω γνώμη* EM. 705, 42. *κόψω κομμός* 526, 40. etc. Namque plurima nascuntur a verbis, quorum neutrum tempus in usu fuit, ipsumque *θύω τὸ ὁρμῶ*, unde *θυμός, θύσις* et *θῦσα* arcessunt, ultra imperfectum non declinatur. Quae Eustathius his adjicit *βρῶμα* et *βρωτύς*, ad aliam declinationem referenda sunt. Sed inveniuntur etiam nomina in *σος* exeuntia quae Grammatici futuro subjicere solent: *νῆσος ἀπὸ τοῦ νῶ τὸ κολυμβῶ* et *ῥυσὸς παρὰ τὸν ἐρύσω μέλλοντα* EM.

20) Barytona *οἶμος* et *τῖμος* Grammatici femininis subjiciunt. *Κνήμη* et *κνημός* fortasse a *κνάω κνάμπτω*, illud proprie suffraginem, hoc anfractum significans.

ταρσός ἀπὸ τοῦ τείρω τέρσω Sch. Theocr. XI. 37. τέρσοντο ἐξηραίνοντο, ἐξ οὗ καὶ ταρσός Sch. Od. V. 152. v. Dissert. V. §. 4. Adnotam. παλίνορσος ἐχρῆν διὰ τοῦ τ γράφειν· ἢ ἐκ τοῦ ὄρσω αἰολικοῦ EM. 642, 27. et hoc credibilius videtur quam illa enallage literarum τ et σ, quae duplici scriptura nominis heroici Ὀρτίλοχος et Ὀρσίλοχος (ut ὀρσίπους) parum comprobatur v. Spitzner. ad Il. V. 549. Et syntheton Ὀρσοδάκνη ζωύφιον ἐν τῇ κράμβῃ γινόμενον Hes. indicium praebet fuisse substantivum ὄρσος[21]) vel ὄρσον vel ὄρσα significans idem quod ὄρμενον, ὄρπηξ, ὄραμνος id est germen, surus, surculus, ab eodem verbo ὄρω orior.[22]) Ab αὔω (αὖος) natum est αὐσός i. q. αὐσταλέος, nec respuimus Eustathii sententiam 1547, 48. βάναυσος euphoniae causa antelatum esse legitime composito βαύναυσος. Quippe diphthongus αυ in duabus continuis syllabis praeter factiticium αὔταυτος non iteratur. A τρύω non solum Τρύσις νόσος sed etiam Τρυσσός νοσερός Hes. quod rectius τρυσός scribitur Theognost. 24, 21. a κάμπτω Καμψός καμπύλος, ut κομψός praeteream, cujus origo disputabilis[23]) et λειψός, quod sermo proletarius recepit pro ἐλλιπής v. Ducang. Neutrius generis est τέλσον i. q. τέλος a τέλλω emineo ut ὅρος terminus eminens. Reliqua hujus terminationis exempla, quam semper penultima vel positione[24]) vel natura longa praecedit, collata sunt in Prolegg. 419. Hoc autem sigma cur a verbo translatum credamus eo minus causae habemus quod idem aliis orationis partibus adhiberi solet et aliunde ductis: ἐκ τοῦ ἅπτω τὸ ἄφαρ καὶ τὸ αἶψα ἤγουν συναπτῶς Eust. 1107, 40. ὀψέ ὄψιος

21) Ὄρσοι τῶν ἀρνῶν οἱ ἔσχατοι γενόμενοι, non diversum videtur ab ἔρσαι agnelli. Cum verbo ὄρω cohaerent βορσός ὁ σταυρός Hes. ὀρσότης ἡ ὁρμή, quod Herodianus reprehendit π. Μον. p. 40. et laxius ὀρθός ἀπὸ τοῦ ὦρθαι Schol. Hes. Th. 293.

22) Schol. Il. XXI. 37. ὄρπηξ παρὰ τὸ ὄρω πλεονασμῷ τοῦ π, ut πείρω πόρπη et πόρπαξ, κόλπος παρὰ τὸ κοῖλον Sch. Il. VI. 467. Ὄρμενος ὁ τῆς κράμβης ἀσφάραγος διὰ τὸ ἐξορούειν Eust. 899, 15.

23) Phrynichus App. 6, 20. κομψός ὁ πανοῦργος οἷον κόπτων τινά. Alii, quos Boissonadius nominat ad Aristaen. p. 370. a κόμπος, sed significatio magis ad κοσμεῖν, κομμοῦν convenit.

24) Hesychius Πεσσός παρὰ τὸ πίπτειν, quo dubito an melius reperiri non possit.

παρὰ τὸ ἕπω τὸ ἀκολουθῶ EM. πῦρ — πυρσός, quod primitivi sui significationem recuperat compositione πυρσοτόκος, πυρσογενής, ῥαιβός, ῥαψός et ῥαμψός καμπύλος Hes. γλεῦκος γλεῦξις seu γλύξις, μόριμος μόρσιμος, ὠκύς (ἀκή) ὀξύς v. Wernick. ad Tryph. v. 192. et φοξός. Et ejusdem literae interventu interdum etiam verba a verbis derivantur. De πορσύνω quidem disceptant utrum a πόρος profectum sit an ab aeolico futuro πόρσω, quod pro se ipsi fingunt EM. 683, 45. Sch. Opp. H. I. 742. Sed δέψω non temere cum δέφω, et ἕψω cum πέψαι mihi composuisse videor ad Buttm. 46. quo loco illam quoque pleonasmi speciem attigi, cui Grammatici ἶξον, ἤνειξα, εἴξασι subjiciunt cf. Ahrens. dial. aeol. 174. Consonarum cliticarum tertia cernitur non solum in adjectivis, δετός, φθιτός, quorum inenarrabilis copia, sed etiam in substantivis Δρατοί οἱ ὀφθαλμοί EM. μάτος ἡ ζήτησις Galen. Gloss. quod masculini similius videtur quam neutrius, νότος ventus, cujus proprium est epitheton *madidus* a verbo νῶ τὸ ῥέω ut supra dixi Diss. I. §. 7. μίτος, κρότος, a verbis thematicis πότος, στρότος,[25]) a non puris ῥάκτος id est φάραγξ Hes. σκηπτός, cujus consona ultima ad terminationem pertinet ut in κλέπτης, ῥάπτης v. Parall. 348. et a φέρω φόρτος sed indidem φερτός, nam adjectiva servant vocalem praesentis σεπτός, στρεπτός, θρεπτός sine ullo respectu perfecti passivi τέθραμμαι, ἔστραμμαι. Diphthongorum vicissitudo nulla praeter quod αι et ει ante ρτ propter inconsequentiam ad speciem perfecti passivi accomodantur χαρτός, σπαρτός, φθαρτός, εἱμαρτός, ἱμερτός, ἐγερτός, sed ab alia perfecti forma ἐγρηγορτί et μορτός. Ceterae diphthongi a verbis in ρω exeuntibus absunt; ante κτ, πτ et στ nulla est quae consistere non possit, ἄδεικτος, ἐπίεικτος, εὐκτός, ἀπαράλειπτος, φευκτός, οἶκτος ab οἴζω et εἱρκτή, quae unica sunt hujus terminationis substantiva;[26]) αι vero non reperitur, quia ne verba quidem.

---

25) A voce aeolica differt στρατός accentu periecticorum proprio et enallage vocalis, quae in latino *stratum* apparet. Nos Germani similiter stratopedum vocamus *Lager*, *Heerlager*.

26) Etiam adjectivorum in κτος et πτος copia non magna est, eorumque nonnulla diphthongum cum vocali commutant, non solum

§. 5. Cum supra allatis *θήκη* et *μύκη* P. I. §. 4. conferenda sunt nomina in *κος* exeuntia: *αὔω* (*αὖος*) *σαυκός* siccus, *δαίω δαῦκος ὁ θρασύς* Hes. ut *θερμός* et *calidus* pro audax dicitur, idemque herbae nomen est, cujus *ἰδίωμα πυρῶδες* Schol. Nic. Th. 94. [27]) *μύω μυκός ὁ ἄφωνος* Hes. latinum *mutus*, et ab eodem verbo *μῶκος* sanna vel sannio atque *μουκίζω* idem significans quod *μυχθίζω* et *μυκτηρίζω*. Adde etiam *φάω φαικός ὁ λαμπρός παρὰ τὸ φαίνειν* Hes. qui pro vero etymo substituit usitatum more tralaticio; *ὡς παρὰ τὸ σάω σάκος, θάσσω θᾶκος, οὕτω σώζω σῶκος* Schol. Il. XX. 72. et EM. 742, 14. Horum nominum primum si est masculinum quod vulgo *σάκκος* scribitur, illi a *σάω* (*σήθω*) repetivisse videntur; nam saccis sive linteis etiam ad cribrandum utimur. Sed fortasse de neutrali *τὸ σάκος* loquuntur, quod nonnulli ad *σάω* servo referunt, quia scutum corpus protegat scilicet. Mercurii cognomen sive a *σόω τὸ ὁρμῶ* ductum est sive sotera significat ab homonymo *σόω*, certe kappa non a stirpe verbi sed terminationis causa accepit. *Θᾶκος* a *θάσσω* profectum esse adducimur duobus exemplis, *λευκός παρὰ τὸ λεύσσω* Sch. Il. III. 121. *γλαυκὸς παρὰ τὸ γλαύσσω* Sch. Od. I. 221. quibus Merrickius ad Tryphiod. p. 514. *gloss* anglicum et theodiscum *glau* comparat. Nec tamen repudiem thema scholicum *θῶ τὸ τιθῶ* EM. 441, 11. similiterque suspicor *σηκός* stabulum a *στῆσαι* derivatum esse ut synonymon *σταθμός* — *ἐπεὶ καὶ τὸ στῆσαι ἐπὶ σταθμήσεως λέγεται* Eust. 1525, 27. et *σηκοῦν* pro *ἱστάναι* omissa consona quae in alio hujus familiae nomine excidit *σαυρωτήρ παρὰ τὸ σταυροῦσθαι καὶ ὀρθοῦσθαι ὑπ' αὐτοῦ τὸ δόρυ σταυρωτήρ τις ὤν· οἱ δὲ στύρακα λέγουσιν* Orion. 141, 27. et hoc ab eodem unde *στῦλος, στήλη* et *στήριγξ*. [28]) Hujusmodi autem syllabis finalibus mirum quantum affluit sermo

---

ἐρεικτός et *ἐρικτός*, *φευκτός* et *φυκτός*, *πευστός* et *πυστός* congruentia perfectis sed etiam *στειπτός* et *στιπτός*, cujus perfectum est *ἔστειπται*.

27) Hesych. *δαυχμόν ξύλον εὔκαυστον δάφνης*, cui praeter *χ* insertum est *μ* ut *αὔω αὐχμός*.

28) *Ἀτρεκής* cum *τρέω* compositum esse EM. et *ἐνδυκές* cum *δύω* Sch. Apoll. I. 907. non solum his persuasum fuit sed etiam Buttmanno Lexil. I. 180. *Ψεκάδες καὶ ψιάδες Ἡρωδιανὸς ἀποβολῇ καὶ μετα-*

graecus, plerumque ab una quatuor liquidarum incipientibus, easque Analogetici syllabae futuri principali attexi fingunt: ὡς παρὰ τὸν χήσω μέλλοντα τὸν σημαίνοντα τὸ χωρῶ γίνεται χηλός ἡ κίβωτος καὶ παρὰ τὸν βήσω βῆλος, οὕτω ἀπὸ τοῦ δείσω δειλός Choerob. Cram. I. 193. ἐκ τοῦ θήσω γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα θήλη EM. 450, 30. μήλη παρὰ τὸν μήσω p. 584, 49. ὁ εἰς σω μέλλων τὴν σω τρέπει εἰς λη· πάσω πάλη, ἀνθήσω ἀνθήλη, εἰ δὲ ἔχει διπλοῦν, προςέρχεται ζεύξω ζεύγλη, τρώξω τρώγλη 662, 14. παρὰ τὸ στρέψω στρέβλη ὡς στήσω στήλη 729, 48. et omissa futuri mentione ἀπὸ τοῦ στῶ στῦλος ὡς χῶ χύω χυλός. Eodem modo inter se comparata sunt βάω βηλός, φάω φαλός lucidus, δαίω δαλός, καίω κήλεος περίκηλος, αὔω αὐλός, θραύω θραῦλος et diverso accentu τραυλός [29]) ζέω ζῆλος, βύω Βυλλά βεβυσμένα Hes. [30]) φύω φύλλον, μύω μύλλα τὰ χείλη. De nominibus in μος et μη exeuntibus quid statuerint, supra exposui §. 4. De tertia liquidarum eadem dictitant: ψῶ ψήσω ψηνός ῥηματικὸν ὄνομα p. 817, 53. ἀπὸ τοῦ σμῶ σμώνη· τοῦ δὲ σμῶ ὁ μέλλων σμώσω Theognost. 115. unde significatio fit eum ζώω ζώνη καὶ χώω χώνη p. 87. pariter ad futurum revocasse, idemque significari in EM. 247, 39. δανός ἀπὸ τοῦ δαίω. Neque aliter de quarta: παρὰ τὸ νῶ ὁ μέλλων ναρός 597, 43. v. Prolegg. 259. πηρὸς ἐκ τοῦ πήθω πήσω 671, 1. quo aptiora afferri poterant θράω θραῦρος fragilis, ῥώομαι ῥωρός ὁ ἰσχυρός Hes. [31]) Haec pauca ex ingenti cumulo excerpsi non quo placeret haec futurorum enormium et ineffabilium confictio sed ut priscum scholae morem adumbrarem eademque opera ostenderem quanta sit

---

θέσει, ὁ δὲ Φιλόξενος παρὰ τὸ ψῶ παράγωγον ψίω, ἀφ' οὗ ψιάς (καὶ ἀπὸ τοῦ ψάω ψακάς) EM. 818, 48. Cum σπέος *specus* Hesychii interpretes conferunt Ἄα συστροφὴ ὕδατος et *aqua*.

29) Latine *vox infracta* dicitur ἡ τραυλίζουσα.

30) Uno lambda scriptum est Σκορόβυλος κάνθαρος hoc est *scarabaeus qui pilas stercoris volvit* Plin. graece βύλλαρος dictus et Βύῤῥος κάνθαρος Τυῤῥηνοί; latine fullo. Illud fortasse scribendum est σκωρόβυλος vel σκωρόβυλλος, quippe a σκώρ.

31) A ζάω fortasse ζωρός vivus, quo intellectu aqua viva, color vivus pro mero nativoque dicitur. Μεσόψηρος ἡμίξηρος Hes. hoc a ξῶ scabo, illud a ψῶ tergeo.

nominum verbalium abundantia et varietas. Verum praeter liquidas assumuntur etiam mutae; primum in verborum purorum derivatione *κλάω κλάδος, βάω βάδος,*[32]) *χλίω χλιδή, αὔω αὐδή, ῥώομαι ῥόθος* id est *ὁρμὴ μετὰ ψόφου* Hes. *κνύω* (rado) *Κνύθος ἄκανθα μικρά* et *Κνυθόν σμικρόν* Hes. unde *Κνῦ τὸ ἐλάχιστον*; quod latine *ramentum* dicitur, *ψάω ψῆφος, κνάω κνήφη*, tum etiam in aliis; nam ab *ἔλλω* (*ἴλλω, εἰλῶ*) profectum est *βολβός* et *βόλβα* vulva, *Δολφός ἡ μήτρα* Hes. et *δελφύς* ut *Βελφοὶ, βελφίς* et alia quae Salmasius confert ad Capitol. V. Anton. c. 12. ab *οὔλω* (*οὖλε*) nisi conjectura fallit *ὄλφος*, a *φλύζω φλοῖσβος*. Universa autem exemplorum, quae ante oculos posita sunt, series manifestum reddit Graecos ab uno verbo dissimiles produxisse nominum species significatione dispari, vel vocali thematis varianda vel mutatione consonae quae terminationis est prima; nam ab eodem *θρέω* et *θρῆνος* ducitur et *θρῦλος*, a *χέω χόλος* ut a *σέω* (*σεύω*) *σόλος, βδέω βδόλος*[33]) et indidem *χυλός, χυμός*[34]) *χόννος*, a *ζέω ζύμη, ζωμός, ζῦθος*, quod Virgilius *fermentum* vocat, a *ψάω ψηνός* et *ψωρός ψώρα*, a *σαίρω σάρος* et *σωρός* cumulus rerum in unum grumum conversarum, a *πέτομαι* (*ἔπτην*) *πτηνός* et *πτέρον* rentento epsilo ut a

32) Sch. Arist. Avv. 42. (*οὐκ*) *εἴρηται μὲν ὁ βάδος, ὅμως γε μὴν οἱ κωμικοὶ παίζειν εἰώθασι τοιαῦτα ὡς Εὔπολις Τισιφῶν ὦ ῥαψῳδέ.* Meinekius Fr. II. 543. *finxit igitur*, inquit, *a βαδίζειν substantivum βάδον. Ac simile quid etiam Eupolis lusisse censendus est, quanquam quale id fuerit vix quisquam assequetur.* Ad conjecturam proximum est *τίς ὁ σόβος ὦ ῥαψ.* Aristophanes grammaticus Eust. 1627, 44. *Καλλίμαχος ἔφη τῷ γ' ἐμῷ δόκῳ ἤγουν τῇ ἐμῇ δοκήσει· καί τις ἕτερος βάδον τὴν βάδισιν· καὶ οὐδέν τι τούτων πεπαιγμένον ἐστιν.* His simile est *σόβος* pro *σόβησις*.

33) EM. 282, 28. pluribus utitur exemplis sed minus appositis. De *χόλος* et *χολή* plerique consentiunt, quia ira effervescentibus bilis diffundi dicitur.

34) Galen. de Temper. Simpl. I. 38, 449. T. XI. *ὑπὸ τῶν περὶ Ἀριστοτέλην καὶ Θεόφραστον ἡ γευστὴ δύναμις ὀνομάζεται χυμὸς ἀπὸ τοῦ μ τῆς δευτέρας συλλαβῆς ἀρχομένης· ἡ δ' ἐξ ὑγροῦ καὶ ξηροῦ σύστασις ὑπὸ θερμότητος πεφθέντων χυλός· παρὰ μέντοι τοῖς παλαιοτέροις Ἀττικοῖς καὶ Ἴωσιν ἑκατέρα διὰ τοῦ μ γέγραπται ὡς παρὰ Πλάτωνι καὶ τοῖς παλαιοῖς κωμικοῖς.* Apud Aristophanem modo *χυλός* invenitur, apud Platonem utrumque.

σχεῖν σχερός αἰγιαλός Theognost. 12, 7. et adverbia *ἐν σχερῷ ἐπισχερῷ* i. q. *ἑξῆς*. Et quis nescit inter *ῥέμβος* et *ῥόμβος*, *στρόφος* et *στρόμβος*, *στραβός* et *στρεβλός*, *σκάρος* et *σκαρθμός*, *κόπος* et *κόμπος*, *φῦλον* et *φύλλον* quantum intersit? At *χυλός* et *χυμός*, *τόρος* sive *τόρνος* [35]) et *τόρμος* sive *τόρμη*, *σάρος* et *σαρμός*, notum est quam angusto se contingant intervallo, quodque in *φωνή* et *φήμη* vulgo servatur discrimen, neglexit Pindarus Ol. VI. 108. Haec subtilius elimare mihi non licuit summas rerum tradere conanti. Sed ab hoc aditu januaque patefacta fortasse alius quis penetrabit ulterius ac si non omnium terminationum proprietatem eruere potuerit, tamen multarum terminos accuratius constituet et ubi natae, quo traductae sint, probabiliter demonstrabit. Hinc autem pendet distinctio significationum sine qua sermonis graeci intelligentia nulla ne cogitari quidem potest. Ceterum quem in nominibus primae declinationis tenendum putavi ordinem, eum hoc quoque sequutus sum loco, ut nomina a verbis oriunda ponerem, non contra ut veterum nonnulli *ἐλέγχω ἐκ τοῦ ἔλεγχος* EM. 327, 25. *ῥύπτεσθαι τὸ ῥύπον ἀφαιρεῖσθαι παρεμπτώσει τούτου* (scr. *τοῦ τ*) Sch. Arist. Ach. 15. quod si ita esset, *ῥύπτεσθαι* significaret *sordidare*; sed significat sordes auferre, eluere, et *ῥύπος* id quod eluitur, ut a *κόπτω κόπος*, *τύπτω τύπος*, *ἐκ τοῦ χαλέπτω χαλεπός* Schol. Hom. in Cram. Anecd. Paris. T. III. 143. Nec me adjunxi Buttmanno a verbis perispomenis nomina repetenti Gramm. II. 397. quamvis idem suadeat Herodianus, qui *ὄρος* ab *ὁρῶ* ducit in Schol. Dion. 649. et Heraclides qui *πάτος* a *πατῶ* Eust. 734, 47. Sed contrarium Herodianus in sua persona tuetur *π. Μον.* p. 24. *τοῦ αἰνῶ ὄνομα προκατῆρξε, διὸ καὶ περιεσπάσθη*· et apud Arcadium p. 149. *περισπῶνται τὰ ἔχοντα προυπάρχοντα ὀνόματα φόβος φοβῶ, κόπος κοπῶ, κτύπος κτυπῶ*, cui accedunt inferiores Epim. Cram. I. 330. *τοῦ οἰκῶ προκατάρχει τὸ οἶκος, οἰνῶ οἶνος, οἰστρῶ οἶστρος* et Theognost. 148. *ἀπὸ ὀνόματος δῶρον δωρῶ, φωνή φωνῶ, χῶρος χωρῶ* etc. *κύκλος κυκλῶ, ἅμιλλα ἁμιλλῶ* Anecd. Bekk. 1289.

---

35) Eustath. 1533, 10. *οἱ πλείους ταὐτὸν οἴδασι τόρνον καὶ τόρον.*

Pars III.

De nominibus tertiae declinationis.

CAP. I.

De nominibus in ος exeuntibus.

§. 1. Vocabulorum, quae in hac disputationis parte tractaturus sum, haec erit partitio ut primo loco ea ponam quae praesentis formam vel integram vel levi quadam mutatione contactam repraesentant, secundo paronyma, tum quae aequo et pari jure ab utroque fonte repeti possunt vel etiam a neutro. Hujus postremi generis numerus non exiguus, secundi autem et primi silva prope immensa est et saepe tanta ambiguitas atque implicatio ut alterum sine altero disputari non possit. Quorum omnium exempla quum in bono lumine collocavero, tum de prosodia et declinatione, quantum opus est, adjiciam. Verbalibus igitur adnumeramus quae a verbis congeneribus sola terminatiane distant nihil morati arbitria eorum qui ordine inverso verba nominibus supponunt tanquam prius natis ut Schol. Il. III. 97. *ἐκ τοῦ κλέος κλέω* et EM. 726, 52. *ἀπὸ τοῦ στέφος στέφω,* idemque 319, 8. *παρὰ τὸ ἔθος γίγνεται ἔθω ὡς μένος μένω, σθένος σθένω,* quibus succinit Choeroboscus Cram. II. 278. *παρὰ τὸ χρέος γέγονε χρέω καὶ ἐν πλεονασμῷ χρείω.* [1]) Nam praevertit Apollonii auctoritas contrarium tenentis: *ἀπὸ τοῦ δέω καὶ χρέω τὸ δέος καὶ χρέος* Synt. III. 15, 237. *κλείω — ἀφ' οὗ τὸ κλέος* ibid. 32, 281. *τῷ χρέω παράκειται τὸ χρέος ὡς τῷ ἔπω τὸ ἔπος* de Adv. 543. cujus sententiae plerique subscripserunt posteriorum: *τὸ*

---

1) H. Stephanus in Thes. statuit *μήδομαι* a *μῆδος* potius derivatum esse quam contra; *si enim*, inquit, *μῆδος* ex *μήδομαι* *factum esset, quidni itidem μέδος ex μέδομαι haberemus?* Ceu vero necesse sit a similibus similia nasci.

πλέκος ἐσχημάτισται ἀπὸ τοῦ πλέκω ὡς ἀπὸ τοῦ βλέπω βλέπος καὶ ῥέω ῥέος Sch. Arist. Pac. 526. παρὰ τὸ ῥέω ῥέος ὡς κλέπτω κλέπος Sch. Aesch. Prom. 400. παρὰ τὸ εἴδω εἶδος ὡς θάλπω θάλπος, τεύχω τεῦχος EM. 295, 50. Hanc igitur rationem sequuti nomina distribuemus sic ut verba solent, in pura et non pura, primaque in fronte collocamus Ἄος τὸ πνεῦμα Hes. φάος, ῥέος, κλέος, et quae Herodianus composuit Eust. 1746, 9. Cram. I. 226. ἀπὸ τοῦ κνύω Ἡσίοδος κνύος ὠνόμασε ὡς ἀπὸ τοῦ φλύω φλύος καὶ θύω θύος,[2]) thus Julius Modestus ἀπὸ τοῦ θύειν Charis. L. I. 42. p. 58. ad ultimum Φύος γέννημα Hes. Sed paucis illis verbis, quorum character est iota et ο breve longumve ut κίω, λόω, τρώω, nomina contexta sunt nulla. Alterum genus adhaeret non puris. Labialibus quidem βλάβος, βλέπος, θάλπος, κάρφος, λέπος, στέφος, στρέφος, τρέφος, Σκῖφος ἀττικοὶ τὸ σκότος λέγουσιν Hes. a νέφω (συννένοφε) ut κνέφας. Gutturalibus στέγος, φέγγος, φλέγος, τμῆγος — ἕλκος, πέκος, ῥέγκος sive ῥέγχος, ἄχος, εὖχος, τεῦχος, τρῦχος, ψῦχος, ἔλεγχος. Dentalibus ψεῦδος, εἶδος, ἦδος, μῆδος, κῆδος — αἶθος, ἄλθος, ἄχθος, λῆθος, πεῖθος,[3]) πλῆθος, βρῖθος, ἔχθος, κεῦθος, ἔρευθος, sed nullum in τος, quia ne verba quidem huc facile excidunt. A liquidis processerunt haec: νέμος παρὰ τὸ νέμω EM. μένος παρὰ τὸ μένω ὅθεν τὸ μεμαώς Sch. Il. VI. 261. γέμος, σθένος, στένος, θέρος, κῦρος et trisyllabum ὄφελος.

---

2) Arcadius p. 165. τὰ διὰ τοῦ υω περισπᾶται ὅσα ἔχει ὄνομα ἢ κατ' ἐναλλαγὴν γέγονε, δυῶ, θυῶ τὸ θυμιῶ, ὅθεν θύος, μυῶ καὶ μύω βαρύτονον, κύω ἀττικὸν ἐκ τοῦ κυῶ, hoc per enallagen, ut dicit, caetera a nominibus δυῶ a δύη etc. quare pro θυῶ — θύος scribendum θυῶ τὸ ἐπὶ συὸς καὶ βαρύτονον θύω τὸ ὁρμῶ ὅθεν θύος.

3) Ἠῶος πρότερος δόλον ἔκβαλε πείθεϊ πείθων Orac. in Schol. Pind. P. IV. 10. Hujus tamen facilis est correctio πειθόϊ vel potius πειθοῖ, nam idem est exitus in versu Pythio Πυθὼ δῖαν Sch. Phoenn. 638. ἐπ' ἠῶ κοῖτον Hesiod. Opp. 547. quod jure retinuit Goettlingius rejectum a Buttmanno Gramm. §. 49. Adn. 3. v. Gerhard. Lectt. Apoll. p. 143. Hofmann. Quaest. Hom. 43. Dativi Πυθόϊ diaeresin Choeroboscus Dict. 332. contra Herodianum disputans probat exemplo Pindarico, cui simile Ἀόος Nem. VI. 89. Schmidius posuit pro Ἀοῦς.

§. 2. Haec analogiae finibus continentur. Anomaliae speciem objiciunt vocalium et consonantium detractio, adjectio, tropaeque variae, denique paragogae. Detractionis causam et exemplum affert Schol. Lyc. 84. *τὰ ὀνόματα τῶν ῥημάτων βραχύτερα εἶναι θέλει, θάλλω θάλος*, cui multa similia sunt: *βάλλω (βέλλω) βέλος, τέλλω τέλος* Eust. 1148, 3. *σκέλλω σκέλος* EM. Cram. II. 412. *σκύλλω σκύλος*, et in universum *τὰ εἰς* $\overline{ος}$ *λήγοντα δισύλλαβα βαρύτονα ἔχοντα μέσον τὸ* $\overline{λ}$ *οὐ θέλει εἶναι οὐδέτερα· πεπλάνηται οὖν τὸ κάλλος* Herodian. *Μον.* p. 11. Sed hoc verbale non est, neque magis *τὸ κόλλος* nomen antiquis ignotum. Idem valet de reliquis liquidarum. Nam quod Salmasius scribit ad Tertull. Pall. 210. *tenus purum* et *putum graecum est τὸ τένος vel τέννος*, hoc *τέννος* semel legitur apud Hesychium *Τέννος στέφανος*, unde non constat de genere, nedum de dialecto; sin cum *taenia, tenus, tendicula* ad *τείνω* pertineat non dubito. *Δέῤῥος*, quod in versione Bibliorum Alexandrina legitur, vel ab aeolico *δέῤῥω* derivatum vel paronymon est a *δέῤῥις* v. Dissert. V. §. 4. Sigma duplex uni manet *ὄσσομαι τὸ ὄσσος*, si hic fuit nominis defectivi nominativus. Cetera gutturalem substituunt futuro involutam *δράκος τὸ δράγμα, ῥήσσω ῥήγνυμι ῥάκος, πήσσω πήγνυμι πάγος* quod et masculine appellatur, postremo *πρᾶγος* et *φρῖκος*. His proximum et continens est genus verborum in $\overline{ζω}$ exeuntium: *Σχίδος ἡ πόσχισις* Hes. *ἕζω ἕδος*, quod Apollonius de Adv. 618. cum *κνίζω κνίδη* et *κλύζω κλύδων* confert. Sed a *ῥέζω ῥέξω* gamma transit ad nomen *τὸ ῥέγος*. Si aggravando syllabae primariae ponderi insita est consona auxiliaris, in transitu evanescit: *τρύφος ἐκ τοῦ ἔτρυφον ἀορίστου* Sch. Od. IV. 508. et pariter *δρύφος, δάκος, τέκος, σκάφος*. Ad eandem aoristi similitudinem recidunt *πάθος, λάχος, μάθος* et *δράκος* a *δέρκομαι*, cujus consonae finales, quum aliter attenuari non possent, transpositae sunt. [4]) Duobus verbis *δείδω* et

4) Nomen *δράκος* hic assumtum est propter solum dativum *δρακέεσσι* in Nicandri versu, sed is ambiguus, quia apud eundem poetam legitur *ῥαγέεσσι* Alex. 184. a nominativo *ῥάξ*. Eodem modo aucti sunt dativi *Φρυγέεσσι* Sibyll. L. XIV. v. 97. ed. Maj. nisi pro *Φρυγίεσσι*,

πύθω quae subjuncta sunt nomina, thematis puri specie referunt δέος et πύος, sed πλήθω, μήδομαι et alia, quoru stirps a principio pura fuit πλέω μάομαι, dentalem cum n minibus communicant. Diphthongi modo attenuantur παρ τὸ δαίω δάος EM. 248, 2. νείφω νέφος p. 256, 43. quod minus aptum videtur, praesto sunt alia χαίνω χάνος τὸ στόμ Poll. γείνομαι γένος, μείρομαι μέρος, λείβω λίβος, εἰπεῖ ἔπος, saepius statu suo manent εἶδος, τεῦχος etc. nisi qu mutatur significatio τεῖχος παρὰ τὸ τεύχω Cram. I. 411. Diss. III. fin. Eaque diphthongus a poetis substituitur in lo cum epsili χρεῖος, δεῖος, στεῖνος, Πεῖκος ἔριον ψάσμα He (ubi πεικός editum est). Consonarum epentheticarum du sunt genera; unum quod Grammatici ex temporibus verb obliquis sumtum putant, alterum extrinsecus aliunde arces situm. Illo continentur literae κ, σ, τ, φῦκος παρὰ τὸ φύ πέφυκα EM. (ut a βρύω effloreo synonymon βρύον) πῖσο ἢ πεῖσος ῥηματικὸν ὄνομα ἐκ τοῦ πίσω ὡς μύω μύσος Sch Il. XX. 9. EM. 673, 19. ἄψεα τὰ μέλη ἀπὸ τοῦ συνῆφθα (ut ἄρθρα, artus) Schol. Od. IV. 794. Sch. Oppian. Hal. I 294. EM. 183, 13. ἄλσος παρὰ τὸ ἄλδω ἢ παρὰ τὸ ἄλλο μαι p. 70, 67. pari utrumque assensu dignum; illud ob simi lem nominis τάρφεα significationem, quod a τρέφω (ἀλδαίνω ductum esse convenit; hoc quia δένδρον ἀΐσσειν Pind. Nem VIII. 69. *arbusta salire* Lucr. dicuntur;[5]) ἀπὸ τοῦ θέρω τ θερμαίνω ἐτυμολογεῖται τὸ θάρσος Sch. Eur. Hec. 858. po stremo πέσος τὸ πέσημα. Ex tertia perfecti passivi person tau derivatum habent κλῆτος ἡ συνάθροισις EM. 519, 3 Cram. II. 382, 14. Choerobosc. Epim. in Psalm. p. 168. quibu

quod h. l. editum est, Φρυγίοισι rescribere praestat, et δύεσσι aeolicu Eust. 802, 28. Ἀχειρής pro ἄχειρ tam insolens est ut pro ἀχειρέες i Batrach. 300. paene tutius videatur ἀχείρεες ponere, hoc est ἄχειρε cum epenthesi τοῦ ε.

5) Utroque convenit ἄλματα οἱ Αἰολεῖς καλοῦσι τοὺς κλάδους οἷο ἀλδήματα καὶ αὐξήματα Sch. Od. XVIII. 70. et Orion in EM. 69, 2 sed quod hic e Lycophr. 319. affert ἄλμα Τρωός, si cepotaphium siv sepulcrum arboribus consitum significat, uni ἀλδαίνω aptum est de tracto spiritu. Ἅλμα τὸ δάσος Moschopul. Opusc. p. 33. *saltus*, *Wal* per omnes fere Germanicae linguae dialectos diffusum est.

refellitur Schleusneri conjectura in Thes. V. T. Aquilam *πλῆ-ϑος* scripsisse; similiterque veteres classis nomen interpretantur *κλῆσις* a calando dictum et ab eadem stirpe *κλεῖτος* δόξα Hes. [6]) et a dissimili verbo *κλίνω* simile *κλίτος* i. q. κλῖμα et *κλεῖτος παρ' Ἀλκμᾶνι ἐν τῷ Θεσσαλίῳ* (*Θεσσαλικῷ*) *κλείτει* Sch. Il. XII. 66. quo loco non *δόξα* significatur ut Welckerus putat Fragm. CIX. sed qui a multis celebratus est *κλισμὸς Θεσσαλικός* v. Interpr. ad Athen. I. 28. B. ἕδος Θεσσαλικόν Hippocr. de Articc. p. 143. T. III. cf. Schneidewin. Beitr. zur Krit. d. Lyrik. 117. Ex eodem genere est quod EM. proponit *παρὰ τὸ χῶ τὸ ἐνδέομαι χῆτις καὶ χῆτος* et a *μάω μῆτις* et *μῆτος*, a *τάω* (*τητάω*) *τήτη* et *τῆτος ἡ* ἀπάνις, ab *ἕω ἕννυμαι* interjecto sigma *ἕστη ἡ στολή* v. Parall. 430. et cum antithesi aspiratae *ἔσϑος* et *ἐσϑής* Schol. Il. XXIV. 94. Neque solum consonae verbi cliticae inseruntur sed et aliae promiscue, imprimis dentales, *ἄω ἄδος* v. Diss. IV. §. 1. *κλάω κλάδος ὡς τέκος* Schol. Arist. Avv. 238. nisi dativus *κλάδεσι* et *κλαδέεσσι* metaplastus est v. Parall. 378.) *μῆδος*, [7]) *χλίδος*, *ὕδος*. Et ab aliis pure terminatis *κύος τὸ κύημα* Sch. Callim. in Apoll. 53. v. Diss. IV. §. 3. Adnotam. *στῆϑος παρὰ τὸ ἑστάναι* EM. [8]) qui etiam plurale στήϑεα ad *τάω τητάω* accommodare conatur. Interdum etiam labialis; nam *Κνίφεα κνίδαι* Hes. significationis causa ad κνίζω referendum est, forma magis ad purum *κνύω* inclinante; variique enallage vocalium *ἐκ τοῦ ξύω ξίφος* Cram. I. 300, 10. [9]) cui simile instrumentum *κνώδων* pugio et *κνώδαξ τὸ*

---

6) Phot. *Κλύτος δόξα* sed in cod. accentus omissus tum a prima manu in ultima positus est quasi sequeretur *δοξαστός*. *Κλείτωρ* andronymicum cum *Καλήτωρ* convenit; urbis nomen fortasse *Cliviam* significat vel *Clusium*; *Κλίτος* oppidum Graeciae Sibyll. III. 345. priorem brevem habet.

7) *Κλήδεα φραγμοί* Hes. a *κλείω* claudo, ut videtur, unde *κλῆϑραι alni quae campos saepibus muniunt* Plin. XVI. 67. Utrique deest iota, quo *κλῆϑρον* non caret.

8) *Τὰ ἐν τῷ ἥπατι στήϑεα* Aret. Cur. Acut. II. 6, 107. tubercula significare videtur, quae extant et eminent.

9) Summae inconstantiae specimen praebet nomen plantae *ξυρίς*, ἔνιοι δὲ *ξυρίδα* Galen. de Med. Simpl. VIII. 14. p. 87. T. XII. *ξηρὶς*

κέντρον a κνάω denominatum est; nec adversatur Sch. Il. 220. ξίφος καὶ δωρικῶς σκίφος παρὰ τὸ σκίπτω (σκνίπτω nam hoc quoque cum κνάω et κνίζω etymologiae vincul copulatum est. Μῆχος interpositu gutturalis a μάομαι tra ductum videtur. De liquidis huc pertinet lambda, si quiden vera est Valckenarii conjectura χεῖλος a χάω hio capio χηλή ductum esse; sed certissime ny, παρὰ τὸ δήω δῆνο ὡς κτήσω κτῆνος EM. a λάω (γλαύσσω) γλῆνος [10]) φλέ φλῆνος, a thematicis δάνος donum et γάνος. Huc accedu consonarum finalium tropae modo simplices, modo cum ali affectionibus copulatae: ψεύδω ψύδος EM. et ψύθος, στείβ στῖφος, θήπω τάφος Θῆβος θαῦμα et θάμβος [11]) λέγ λέχος, ῥήγνυμι ῥάκος et ῥάχος, πήγνυμι πάχος quibuscu juncta sunt πηγεσίμαλλος (pro πηξίμαλλος ut ταμεσίχρως et παχύμαλλος, Κέλυφος τὸ κάλυμμα ἀπὸ τοῦ καλύπτει καὶ κάλυξ EM. cf. Prolegg. 296. Consonae finali nonnun quam fulturae loco accessit auxiliaris ἵκω ἴχνος, τέλλω τέλ θος, ἄγω ἄχθος, Σύρφη φρύγανα Hes. unde συρφετός pro cessit. Paragogae bisyllabae exempla sunt ὄνομαι ὄνειδος σπείρω σπέραδος cui Schol. Nic. Th. 649. confert τείν τέναγος *aqua tenuis* Liv. vel *gravi coeno tenax* Tacit.

ἡ ξυρίς Paul. Aeg. VII. 3, 248. ubi primo loco ξῦρις scribendum, cuju accusativus est parisyllabus *xyrin* Plin. XXI. 88. In Orion. Lex. 19 ξῖρις διὰ τοῦ ι, τινὲς δὲ διὰ τῆς ει· οἷον ἔρις, δῆρις, ἶρις, Σίρι κίρις, Τίρις, exempla docent illos ξῖρις praetulisse quia nullum in ρ barytonum diphthongo scribatur. In EM. additur nonnullos σίρις (sc σῖρις) scripsisse.

10) Nimis scrupulose Eustathius p. 1345, 5. τοῦ γλήνεα ζητητέο εἴτε γλῆνος ἡ εὐθεῖα εἴτε γλήνειον καὶ ἰωνικῶς γλήνεον ὡς κήλεον· τ δ' ὅμοιον ζητητέον καὶ περὶ τοῦ δήνεα. Sed Apollonius certe γλήνε et δήνεσι scripsit; γλήνειον autem et δήνειον prorsus incognita. Rect vero τὰ φήρεα apud Hippocratem Foesius pro φήρεια positum ess judicat. Substantivum κήλεον Eustathius sumsisse videtur ex Hesio versu κατεπύθετο κήλεα νηῶν, quem varie corrigunt.

11) Schol. Oppian. H. I. 236. θάμβος παρὰ τὸ θάπος πλεονασμ τοῦ β (τοῦ μ) καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς τὸ μ (τὸ β) quae ex EM. 745, 3 et Eust. 468, 29. emendantur. Ex his non sequitur in usu fuisse τ θάπος.

Prolegg. 305. *τέμω* (*τέμνω*) *τέμενος* EM. Cram. II. 415. et *τέμαχος* Proll. 333. [12])

§. 3. Buttmannus in Grammaticae parte ea, quam de formatione verborum inscripsit, bis hunc locum attigit; semel §. 119. n. 19. p. 397. sic disputat ut neutra in $\overline{ος}$ exeuntia similiter ut alia primae et secundae declinationis substantiva non solum a barytonis proficisci significet sed etiam a perispomenis, *ἀλγέω ἄλγος, διψάω δίψος*. Iterum n. 43. p. 420. ubi neutra tantum non omnia ab adjectivis in *υς* et *ης* derivari statuit asseverantius. Illud lineari probatione refellere non possum; sed communes derivandi rationes observanti nomina a prima positione propius abesse videantur necesse est quam verba circumflexa. Quamobrem ut *τιμάω* a *τιμή*, *πονέω* a *πόνος*, *χρυσόω* a *χρυσός* declinata dicimus, ita Grammaticis adstipulamur *ἀλγῶ*, *ῥιγῶ*, *τευχῶ*, *οἰδῶ* paronymorum in numero censentibus Arc. 151. et 153. Cram. I. 161, 7. Quod vero vir praeclarus altero loco affirmat de adjectivis, id aliqua ex parte verum est, non in totum. Etenim ea quidem substantiva, quibus nulla pars orationis conjugata est praeter adjectiva ut *βάθος*, *εὖρος*, *τάχος*, ab adjectivis traducta esse concedi potest, et naturae adeo consentaneum videtur res latas, profundas, celeres prius appellatas esse quam notiones animi ex rebus ipsis collectas atque comprehensas latitudinis, celeritatis etc. Atque hac in sententia veterum quoque nonnullos fuisse apparet: *ὡς δάσυς δάσος, οὕτω γλάφος γλαφύς* EM. p. 233, 50. cui hoc quidem non damus, nam neque *γλαφύς* dicitur neque *γλάφος*, sed aptiora sunt ista *ἐκ τοῦ ὀξύς γίνεται ὄξος ὡς ταχύς τάχος, παχύς πάχος* p. 626, 50. Idem tamen saepius ordinem invertit *εὐρύς παρώνυμον παρὰ τὸ εὖρος ὡς θράσος θρασύς* p. 396, 18. [13]) *ἀπὸ τοῦ κράτος κρατύς ὡς πλάτος πλατύς* 535, 41. *αἰπύς παρὰ τὸ αἶπος* 37, 34. Et adversus hoc ratio illa,

---

12) Praetermisi *λέκος, μεῖδος* et *ῥέκος τὸ ζῶμα*, quorum origo incerta nec genus satis constat. *Λέκος* patina a similitudine *τοῦ λέπους* dicta videtur, unde vasis nomen *λεπαστή*.

13) Praepostere addit *κόιος κοτύς, ἵππος ἱππύς* significans propria Cotys, Hippys.

qua species prius appellata creditur quam genus, utique non valet; nam *αἶπος* non altitudinem significat sed locum altum ut *δάσος* non densitatem sed, ut hoc utar, densetum, et *γλεῦκος* non dulcedinem, sed mustum, *ὄξος* acetum non acorem. Quae vero Buttmannus illis subjungit *ψεῦδος, αἶσχος, κῦδος, μῆκος*, eorum primum verbo conjunctius est quam adjectivo, quod Grammatici haud ignobiles Homero ignotum ac ne nativum quidem esse confirmant v. Parall. **161.** et **164.** cetera ex nullo vocabulorum usitatorum sed ex stirpibus reconditis procreverunt; nam quae ille fingit §. 69. Adn. 6. *αἰσχύς, καλλύς*, parum arrident. Aliis quibusdam Grammatici adjectiva secundae declinationis praeponunt: *ἐὰν ἀπὸ ἀρσενικοῦ ὀξυτόνου μετάβασις γένηται εἰς οὐδέτερον γένος, συμμεταβάλλει καὶ ὁ τόνος, ὁ μακρὸς τὸ μάκρος, ὁ στενὸς τὸ στεῖνος* Cram. I. **412.** *μέζεα τὰ αἰδοῖα ὅτι μέσα τοῦ σώματος· Σικελοὶ δὲ μέσα καλοῦσιν*[14]) EM. et Gud. 390. quorum duo novissima ab adjectivis discrepant adjectione temporis sive morae ut a *καλός κάλλος, μακρός μῆκος*. Eodem modo neutra *κῦφος, αἶθος, σίκχος, σκνῖφος* ab epithetis nasci potuerunt quae iis vetustate aut antecedunt aut certe paria sunt; sed *κρυός ὁ ξηρός* Hes. *κνισός* et *μυσός* postponimus nominibus *κρύος, κνῖσος, μύσος*, quia horum usus antiquior multo atque illustrior. Nunc de altero genere paronymorum dicendum est, quod a substantivis repetitur: *ἐκ τοῦ βλάβεται ὄνομα ἡ βλάβη καὶ ἀπ' αὐτῆς τὸ βλάβος ὡς δίψα δίψος καὶ τὰ ὅμοια* Eust. **1410, 17.** Nec parcitur audacioribus. Etenim *ἦδος* nomen Herodianus quum posset ad *ἥδομαι* referre, nominalibus adjecit ob hanc unam causam quia aspiratione caret: *τὸ ἡδονὴ δασυνόμενον μετασχηματίζεται εἰς τὸ ἦδος ψιλούμενον ὡς ἡμέρα εἰς τὸ ἦμαρ* EM. **420, 35.** Cram. III. **400.** Eust. **154, 40.** Sed etiam, ubi nulla ejusmodi causa subest, *λέγουσί τινες ὅτι ἐκ τοῦ μηχανή γίνεται κατὰ παρασχηματισμὸν μῆχος ὡς ἡδονή ἦδος* Epim. Cram. I. **271.** In universum tamen principatus datur neutralibus: *ἄγος τὸ σέβας ὅθεν τὸ ἅγη* Sch. Soph. Oed. T. 656. *παρὰ τὸ νάκος νάκη*

---

14) Quae sequuntur, sic explenda sunt: *ἢ (ἀπὸ τοῦ μήδεα) κατὰ μετάθεσιν τοῦ δ εἰς ζ (καὶ τροπῇ τοῦ η)*. Cf. Schneidewin. Conject. 138.

ὡς παρὰ τὸ βλάβος βλάβη, ἄκος ἄκη, σκέπος (σκέπας) σκέπη EM. 597, 17. Cram. I. 297. νείκη ἐκ τοῦ νεῖκος EM. 276. videlicet propter aetates auctorum. Quam rationem si tenemus, λαῖφος, νεῖκος, τάρβος anteponenda sunt femininis, sed γράφος, δίψος, κνῖσος, λῆθος, λῶπος, νάκος, νάπος, νῖκος postponenda. Ex his ipsis tamen Aristarchus duo in Iliade posuit κνῖσος [15]) et νῖκος, quod alii ne Hippocrati quidem concedunt v. Santen. ad Terent. p. 424. Ac profecto si Homerum ipsum ejusque aequales audiremus loquentes, multa in aures nostras influerent, quae nunc pro novis ac novitiis habentur. Quis jam de illis arbitrari audeat, quae suffragatores habent numero et dignitate suppares, ut πάθος et πάθη, βλέννος et βλέννα, aut etiam aequaliter ignotos sicut illa quae Glossographi in memoriam referunt βάσσος οὐδετέρως ἡ βῆσσα Hes. λύγος οὐδετέρως τὸ σκότος (et λύγη) EM. τήτη et τῆτος ἡ ἔνδεια Phot. σχίδος et χλίδος pro σχίδη et χλιδή Hes. Ψοιά, ψύα δὲ καὶ πληθυντικῶς τὰ ψύη Suid. Praeter haec non est obliviscendum femininorum nonnulla versui heroico reluctari ut βλάβη et σκέπη. Ac fortasse significatio quoque interdum causa fuit quamobrem alterum genus prius reciperetur, alterum posterius; nam plerisque quidem eadem est sed sunt etiam quae mutata terminatione res diversas ostendant γλῆνος γλήνη, σκεῦος σκευή, σκῆνος σκηνή, σκάφος σκάφη, ὕφος ὑφή, [16]) quorum omnium ea ratio est ut utrum genus natura primum sit vel secundum nemo possit decernere. Sed si verum est, quod Valckenario Observv. XXXV. 311. ed. Lips. aliisque non paucis et sat

---

15) Eust. 668, 34. κνίσση καὶ κνίσσος καθὸ δηλοῖ ὁ γράψας κνίσση μελδόμενος (Il. XXI. 363.) εἰ καί τινες ἀπαρέσκονται ὡς μὴ ἐντετυχηκότες τῷ κνίσσος.

16) Quae Schneiderus huc refert στύπος et στύπη quantitate differunt et interdum scriptura; quare στύπη sive στύππη stuppa stipa potius cum στοιβή conferendum videtur, quae pariter ad παραβύσματα pertinet v. Vales. ad Harp. 150. (Apollonii verba quae ex libro MS. excerpsit, nunc leguntur de Conjunct. 515.) In Schol. Il. XIX. 350. ἡ ἅρπη φυλάττει τὴν τροφὴν ἐπὶ τοῖς γάμφεσι cod. praebet τάρφεσι, quod in κάρφεσι mutandum hoc est in nido, quem Euripides Ion. 172. εὐνὴν καρφηράν vocat.

gravibus videtur, verbum ἀκεῖσθαι a sartoribus et sutoribus translatum esse ad medicos, quia ut illi tunicas calceosque laceros, sic hi (quod cum bona eorum venia dictum sit) corpora nostra non redintegrant sed quoad possunt reconcinnant et rupta consuunt, necessario sequitur ἀκήν id est acum prius appellatam esse quam ἄκος, etsi hujus nominis usus antiquissimus et frequentissimus est, feminini vero vix ulla notitia praeter grammaticos. Verum, ut ad finem perveniam, non solum feminina primae declinationis huic generi nominum, de quo disserimus, conjugata sunt sed etiam masculina et neutra secundae: σκύφος διφορεῖται κατὰ τὸ ἄφενος, ὄνειδος καὶ ἔλεος Eust. 1632, 5. quibus idem p. 73, 50. addit σκότος καὶ χρεῖος παρὰ Φίλωνι et p. 432, 19. τὸ θρῆνος, quod non legitur hodie, χρεῖος apud Philonem non substantivum est sed adjectivum, τὸ ἔλεος Alexandrinorum proprium; σκύφος masculinum Aristarchus Od. XIV. 112. praetulit neutro; ὁ ἄφενος Hesiodus vindicavit [17]) cetera in communi usu posita sunt. His accedunt τὸ θάμβος παρ᾽ Ὁμήρῳ, ὁ θάμβος παρὰ Σιμωνίδῃ Sch. Il. IV. 79. τὸ πάγος Aristot. et ὁ πάγος, τὸ κέρνος crater mysticus et ὁ κέρνος, τὸ κύμβος ὁ κύμβος, τὸ οἶδος et ὁ οἶδος Med. Mosq. p. 210. τὸ et ὁ τάριχος, τὸ ῥῖπος et quod ex uno affertur Dioscoridis loco ὁ ῥῖπος, ὁ et τὸ στρῆνος, cujus utrumque genus a scriptoribus classicis abest v. Sturz. Dial. Al. 159. tum illa quae significationis quodam momento differunt ὁ et τὸ ἔλεγχος, et quae prosodia quoque ὁ κύδος et τὸ κῦδος. [18]) Neutra secundae declinationis huc adhibet EM. 287, 43. ὡς ἀπὸ τοῦ θύος γίνεται θύον καὶ μέγαρος μέγαρον, οὕτω δρίος

---

17) De codicibus homericis, quos Heynius Il. I. 171. hoc genus praebere dicit, Spitznerus tacet.

18) Carei nomen graecum est ὁ κάρος et τὸ κάρον. In Galen. de bon. et mal. succ. c. VIII. p. 794. T. VI. τοῦ καλουμένου κάρους Salmasius in Solin. p. 704. tacite substituit τῆς καλουμένης καροῦς, quod non minus ignotum; τῆς καρέως (hoc accentu) legitur in Comm. III. in Hipp. de Humor. p. 360. T. XVI. Τὸ σκάρος per errorem in Lexica receptum est ex EM. ubi τὸ σκάρος scil. ὄνομα legitur. Dubium est Κάρπη τὰ σπέρματα Hes. Pro τὸ ῥῆνος (cutis) Aret. Sign. Diut. II. 13, 71. cod. Harl. τὸν ῥίνον.

δρίον [19]) sed Herodiano judice *π. Μον.* p. **40.** τὸ κρίνος ἐκ τοῦ κρίνον μεταπεποίηται, quod ideo statuisse videtur quia κρίνον omnes casus habet, illud duos modo obliquos v. Parall. **117.** nec μέγαρος reperitur praeter genitivum μεγαρέων in Sophronis loco, quem Epim. Cram. I. 277. cum θύον θύος, δένδρον δένδρος confert, alii forsitan metaplastis adnumerent. Sed quomodocunque res se habet, μέγαρον certe primatum obtinet ab adjectivo μέγας derivatum. De ceteris nemo contra dicet quin eodem temporis vestigio atque uno quasi partu et generis neutri nomen edi potuerit et masculinum vel femininum.

§. **4.** Si quis autem neget verba perispomena excludi oportere, quia hoc subsidio demto ἄλγος, ἄρκος et alia solvi nequeant, ac si eandem ob causam adjectiva in $\overline{ης}$ et $\overline{υς}$ fingere perstet, is fortasse his remediis diffidere incipiet ubi respexerit ingentem numerum vocabulorum quae nulla ratione expediri possunt. Quis enim Herodiano EM. credat nomen βεῦδος, quo non ἐνεύναιον significatur sed vestis et ea pretiosa ut videtur, a verbo εὕδειν derivatum esse? aut ἔγχος παρὰ τὸ ἔχειν Eust. p. **1393, 38.** aut ἔτνος παρὰ τὸ ἕω τὸ ἀπολύω Lex. de Spir. **219.** aliaque longe ultra Thulen repetita. Quibus non antepono Buttmanni conjecturam κρύος cum κρῖ sic ut *horror* et *hordeum* idemque cum ὀκριόεις cognatum esse Lexil. I. **198.** et diversum Schneideri placitum verbum κρύω fingentis. Sed si haec quoque concesserimus, illico succrescent alia quasi excetrae Lernaeae capita: βράγχη plurale, γέλγος, ἔθνος, ἔρνος, ἔτος, κάμπος, πέος (πόσθη) ῥέθος, σπέος, τῖφος, κίφος coronae genus; quae ab omni verborum et nominum societate sejuncta sunt. [20]) Attamen intercurrunt quaedam, quorum origo ut non manibus prehendi sed tamen probabiliter conjectari possit. Primum ἄγκος et

---

19) *Σπείρεα* Nic. Th. 881. glossa interpretatur λέπη id est σπεῖρα tunicas bulborum sive folliculos, sed Schol. τὰ σπέρματα tanquam verbale.

20) *Ῥύτρος* plantae nomen semel legitur nec certa scriptura. *Βέκος* Phrygum linguae assignatur cetera simillimum verbis coquendi, quae in dialectis germanicis et slavicis reperiuntur. *Τοῦ βέκου* Eust. ad Dion. v. 809. ult. fortasse ex vitio.

et fortasse ἄγγος, quae res non multum diversas curvum et cavum declarant, magnam et vocis et significationis similitudinem habent cum ἄγος fragmentum, ἀγκύλη suffrago, ἄγοστος et ἀγκών, quae tria vocabula Glossographi consociant; ἄγος autem ad ἄγνυμι pertinet ut ζεῦγος ad ζεύγνυμι EM. 409, 50. *Αἶσχος*, cui Buttmannus etymon αἰσχύς affingit ab αἴδομαι non longius remotum est quam πάσχειν a πάθος et παθεῖν. Quod Graeci hujus et superioris aetatis dicunt ἄθος pro ἄνθος v. Hemsterh. ad Plut. 1205.[21]) propius est verbo ἄω spiro, halo, unde ἄωτος flos et floccus, ἄωρος somnus, ἀωτεῖν i. q. ἰαύειν, similique epenthesi distat βένθος a βάθος, πένθος a πάθος. *Βρέφος* sive βρέμβος Hes. et ἔμβρυον synonyma sunt v. Lennep. ad Phalar. XIX. 98. fortasse ab obsoleto βρέω, βρύω, sed EM. illud modo ad φέρβω revocat, modo ad τρέφω, cui consentit Eustathius 1392, 26. βρέφος pro τρέφος dici. *Βράγχος* singulare jam alii cum βρόγχος, ῥόγχος raucus et ῥέγχω contulerunt. *Βάρος* ut intellectu ita formatione cum φόρτος convenit, quod a φέρω declinatum est, huic autem respondet germanicum verbum *baaren; γῆ* ἄφαρος Meletius c. X. 84. in Cram. Anecd. T. III. et Glossographi interpretantur per ἄφορος, sed iidem etiam per ἀφάρωτος v. Hecker. Callim. p. 90. ad quod postea revertar. Sed ejusdem familiae etiam βράδος esse videtur et adjectivum βραδύς ἀπὸ τοῦ βαρύς πλεονασμῷ τῷ δ καὶ ἐν ὑπερθέσει EM. sed hac neglecta *bardus a graeco* βαρδύς Fest. cf. Doederl. Syn. IV. 226. Quo saepius literae δ et λ vices suas permutant, hoc probabilius duco pro λίπτω aliquos alicubi dixisse δίπτω et ab hoc derivatum esse δίψος, quod Buttmannus Gramm. II. 397. a διψάω repetit; λίπτων γάλακτος Apollon. IV. 813. nihil differt a διψῶν. *Εἶρος* H. Stephanus in Thes. ab εἴρω arcessit. *Ἕλος* palus a Graecis mediae aetatis βάλτος dicitur et ἑλώδης βαλτώδης, quae Coraes ad Plutarch. T. IV. 476. ad ἄλσος confert, nam ἄλσεα οἱ κάθυγροι τόποι Hes. ἄλσος autem et hinc factum *Ἄλτις* Koenius ad Greg. p. 220. haud inscite refert ad verba alendi

21) Nomina urbium Ἀθῆναι et Ἀνθήνη fortasse idem significant, Florentiam vel Floram.

ἀλδαίνω, ἀλδήσκω etc. *Ἔρεβος* et *ὄρφνη* ad verbi *ἐρέφω* similitudinem inclinant. *Ἕρκος* et *ἄρκυς* EM. Sch. Opp. Hal. III. 125. ab *ἔργω εἴργω* arceo derivata esse docent. *Ἔντος* qua via ad veritatem reduci possit supra ostendi Diss. V. 3. *Κῆτος* Buttmannus non dubitat quin a thematico *κάω* sive *χάω* (*χάσκω*) ortum sit, quod confirmari potest comparatione Oppiani *δυςάντεα χάσματα λάμνης* et Hesychii *Λάμβαι χάσματα καὶ ἰχθῦς* nimirum *οἱ μεγακήτεες*, lamiae, delphini aliaque *immania cete*. *Κύτος*, quod Hesychius interpretatur *χώρημα, βάθος*, plerumque de alveo et alvo dicitur, unde non multum dissident *κύσθος, κύστις*, cunnus, quae omnia Etymologi cum *κύω* connectunt. *Λαῖφος παρὰ τὸ λῶπος* EM. recte secusne non dixerim. *Λῶπος* vero etsi non prorsus idem significat quod *λέπος, λοπός* et *λοβός*, tamen propter generalem similitudinem ad eandem stirpem *λέπω* revocatur. *Μύσος* jam supra protuli probata Grammaticorum originatione; nam etsi *μύειν* a significatione propria, quae in compressione labiorum nariumque posita est, nunquam recedit, tamen hinc derivata ad indignandi et aversandi affectum translata sunt, primum adjectiva quae Hesychius varie scribit sed uno modo interpretatur *μοῖος, σμοῖος, σμυός* hoc est *στυγνός, σκυθρωπός*, tum verba *μυᾷν, μυχθίζειν, ἐπιμύξαι, Μυσάττεσθαι τὸ τῷ μυκτῆρι ἐνδείκνυσθαι τὸ δυςχεραίνειν* Poll. II. 78. Et ab horum societate non facile divelli possunt *Μυκός μιαρός, Μύσκος μίασμα, Μυσά μιαρά, μύξα* mucus, quibus omnibus humor foetidus teterque declaratur.[22]) *Ὄξος* acetum et *ὀξύς* acer nulla religio est quin cum *ἀκή* acus componamus et cum verbo *ἀναχμένος*. *Ὄρος* genere et spiritu discretum est

---

22) Muffa apud scriptores aetatis mediae et *μοῦχλα* hodie mucorem significat; Itali mucidum *muffato* dicunt, Francogalli *moisi*, nostrates *muffig*. His simile nomen *Mephitis* exhalatio gravis et *la mofette*. Ab eodem illo *μύω* traductum esse nomen *μύδος* humorem putidum significans colligimus ex derivatis: *ἐμυδάξατο ἀντὶ τοῦ ἐμυσάξατο ἀπεμυκτήρισε* Sch. Nic. Al. 481. *ὀδμὴ μυδαλέη ἡ μυσαρά* Sch. Apoll. II. 191. quanquam hoc adjectivum *μυδαλέος* et verbum *μυδαίνειν* omissa putoris notione plerumque nihil aliud quam madorem significet. *Μυδᾷν* et *μαδᾷν* a librariis saepe confusa, Ruhnkenio ad Tim. 184. cognata videntur.

ab *ὄρος* sed eadem fortasse stirpe nititur *ὄρω*, nam utroque extans quiddam et *ὀρθόν* significatur. Quam proportionem *πάχος* ad *πήσσω* et *ῥάχος* (*ῥάκος*) ad *ῥήσσω* habet, eandem habet *τάχος* cum *θήσσω* sive *θάσσω*, cujus participium est *Θάσσουσα σπεύδουσα*, primitivum autem *θέω*, unde *θοός* profectum est uni adstrictum significationi et aequivocum *θοάζω*. Et *κράτος* quoque sive aeolicum *κρέτος* commode redigi potest ad *κράω*, *κρέω*, quorum multiplices affinitates alio loco edisserui c. V. §. 3. in Adnotam. *Σάκος* et *σαγή* plerique ad *σάσσω* revocant ut *νάκος* et *νάκη* ad *νάσσω*, unde *νακτά οἱ πῖλοι* Hes. hoc est pili coacti, perplexi. *Σμῆνος* nihil aliud est quam *ἑσμός ἀφεσμός* examen ab *ἵημι* cum trajectione vocalis ut *ἄρνες* et *ῥῆνες* et *Ῥήνεα πρόβατα* Hes. pro quo *ῥηνία* dici potuit ut *θηρία*, sed causa mutandi nulla. *Σκάφος* et *σκύφος* res tam similes declarant ut eandem originem habere videantur; veterum tamen nonnulli illud ad *σκάπτειν τὸ κοιλαίνειν* retulerunt, hoc ad *κυφός* curvus. A *στρέφω* est *στρέφος*, quod Hesychius explicat *στρέμμα δέρμα βύρσα Δωριεῖς*, et quod idem memorat *Στέρφος στρέφωσις*, *κάλυψις ἀγγείων δέρματι γινομένη*. A *τρέφω* pariter *τάρφος* et *ταρφύς*, quod jam dudum convenit; sed fortasse etiam *τέρχνος* et *τρέχνος* hoc est *στέλεχος κλάδος* ut Hesychius ait, simile latino *truncus* et graeco *τράφηξ*. Si *τὸ ζῦθος* vel *ὁ ζύθος*, *τὸ βρῦτος* vel *ὁ βρῦτος* in Graeciae solo nata sunt, illud a *ζέω*, hoc a *βρύω* derivatum est; nam utroque fermentum significatur.

§. 5. Haec igitur verbalibus adnumero sed non omnia eadem asseveratione. Quae vero nullo verbo comitata sunt, non ab re facturum me censeo si appositione nominum illustrem. Duas igitur significationes, quas latinum *robur* uno complectitur ambitu, Graeci inter totidem voces divisisse videntur *δρίς ἡ δύναμις* et *δρῦς*, unde *δόρυ* pendet, a *δρίς* vero *δρίος* id quod *δρυμός* et *δροός ἰσχυρός* Hes. *Κύρβος*, quo Callimachus usus dicitur, et *κύρβις*, si tabulam quadrangulam significat, a *κύβος* ductum ut *κύρτος* a *κύτος*, sin autem in cacumen acutum fastigatam, a *κορυφή* repeti convenit. Pro *λείν ἔρια*, ut in cod. Hesychii scriptum est, alii *λίνα* corrigunt, alii *λήνεα*, cujus indubia est cognatio cum

ana, λάχνη, χλαῖνα et χλάνος τὸ περὶ τοὺς τραχήλους δάσος Hes. Ῥέμφος τὸ στόμα Hes. ῥάμφος et ῥύγχος res tam similes ostendunt ut videantur ab uno themate manasse, cujus vis apparet in ῥαμφή, ῥαιβός, ῥοικός, ῥυκάνη. At fuit tamen quum ῥύγχος ad ὀρύσσω referrem. Τὸ σκότος παρὰ τὸ σκιάζειν εἴρηται — ἢ παρὰ τὸ σχέθειν (sic) Schol. in Aristot. Categ. p. 85. b. 32. Hoc quidem praeposterum est, sed procul dubio cohaerent inter se σκιά, σκοιός id est σκοτεινός, et σκότος litera epenthetica auctum. Hesychii verba Σάμεα τὰ ἐν ταῖς ᾤαις τῶν ἱματίων παράσημα Λάκωνες si vitio careut, probant nomen σῆμος, quod fortasse Sophocli in Naupl. Fr. V. ubi de Palamedis inventis loquitur στρατῷ φρυκτωρία, ὕπνου φυλάξεις ἔς θ' ἕω σήμη τρία restituendum est pro σημαντήρια significans tres vigilias sive vigiliarum signa quae buccina dabantur. Σῆμος autem et σημεῖον pertinent ad illud genus quod Choeroboscus EM. 230, 22. Cram. II. 193. exemplis parum aptis illustrat τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος διὰ τοῦ ειον γινόμενα διὰ τῆς ει γράφεται, γένος γένειον, βρένθος βρένθειον, δάνος δάνειον· χωρὶς τοῦ ἰσχνός ἰσχνίον (ἴχνος ἴχνιον) quorum unum δάνειον huc convenire videtur et praeterea πλάτος πλατεῖον, ἄγγος ἀγγεῖον cf. Parall. 324.[23]) Σκάτος, γλάγος, νύχος, ῥῖπος et alia in Parall. 132. allata monosyllabis apta sunt sed primum σκάτος etiam verbum σπάω attingit ibid. 80. unde σπάτος descendit et σκῦτος mutata vocali ut γνύθος cavitas et γνάθοι κοιλώματα, βάθος βύθος etc. Tria sunt nomina specie simillima, sensibus discreta φᾶρος τὸ ἱμάτιον, φάρος τὸ ἄροτρον et φάρσος τρύφος sive κλάσμα, de quo amplius EM. 575, 37. φάρος ἡ ἄροσις παρὰ τὸ φάρσαι ὅ ἐστι σχίσαι, καὶ φάρσος τὸ ἀπόσχισμα τῆς ἐσθῆτος ut ῥήγνυμι ῥῆγος et ῥάκος. His igitur omnibus Grammatici notionem scissi ruptive tribuunt compluribus ejusdem soni vocibus impressam: φάραγξ ἀπόσχισμα γῆς ἐκ τοῦ ῥήσσω EM. 787, 41. Schol. Eqq. 248. χάρυβδις vorago v. Prolegg. 299. Schneidewin. ad Simon. p. 76. et alia

23) Oppian. Hal. I. 642. ὅσσα τε φῦλα κλήζονται σελάχεια dubium est utrum pro σελάχη positum sit ut ἄνθεια in sermone Boeoti Arist. Ach. 869. pro ἄνθεα videtur, an pro σελάχια.

v. Proll. 155. Denique nominis *φάρσος*, quod Hesychius *τρύφος* interpretatur, primitivum quaerens Guietus ad *θράω θραύω* delatus est, a quo non multum aberrat *ῥήγνυμι* et aeolicum *Fρῆξις* fractura fragor. Verum hic alia ex alia suspicio nectitur. Nam Hesychius profert verbum *Φάραι ὑφαίνειν πλέκειν*, pro quo quum et *φᾶραι* substitui possit et *φαρῶσαι*, tamen accentus ducit ad *φάρσαι* defectivum quidem, cui praefigendum est praesens *φάρω* et huic vicissim *ἄρω*, thematicum utrumque; namque in *αρω* verbum exit nullum. Hoc autem duas complecti videtur significationes arandi sive sulcandi et texendi, quarum commercia patescunt ex iis quae in Aglaoph. T. II. 837. de similitudine operis textorii cum agro cancellatim sulcato et aratri cum radio tramas staminis percurrente disputata sunt. Jam ab *ἄρω* profectum est *ἀρόω* et hinc *ἄβρωμα στολῆς γυναικείας εἶδος* Hes. id est *φᾶρος*, a *φάρω* autem *ἄφαρος*, *βούφαρος* et neutralia *φᾶρος τὸ ἱμάτιον* et *φάρος τὸ ἄροτρον* v. Proll. 62. additoque sigma *φάρσος*, lacinia, nam et hoc nomine, quod cum *λακίς* et *λάκος τὸ ῥάκος* connexum est, Latini non solum vestis sed etiam agri segmentum appellant. Verum hic renovatur illa de adjectivo *ἄφαρος* dubitatio, quod qui *ἄγονον* sive *ἄφορον* interpretati sunt, cum dorico *φάρω* id est *φέρω* junctum putarunt, unde *φέρσαι τὸ γεννῆσαι* Heraclid. Alleg. LXVI. 199. Sed indidem etiam *φᾶρος* repeti posse comprobatur latini sermonis consuetudine et nostri; nam vestis praecipue dicitur *gestamen* et *Tracht*. Et qui meminerit germanicum *Getraide* derivatum esse a verbo *tragen* non repugnabit quominus nomen *far* et quod idem significat *ἡ φάρος* a *φέρω* arcessere liceat.[24]) Non satis explanata est Hesychii glossa *Φόρβια φάρμακα, οἱ δὲ φόρβα*, sed nomen *φάρμακον*, quod idem et alii *βοτάνην* interpretantur, vereor ut alio referri possit quam ad *φέρω* et *φέρβω*, cui beta insertum dicit EM. 204, 32. et eodem modo *παρὰ τὸ τείρω τάρβος πλεονασμῷ τοῦ β* Sch. Il. XXIV. 152. pleniusque EM. 746, 25. *τρισὶ παραγωγαῖς ὁ Ἡρωδιανὸς τοῦτο ὑπέλαβε· πρῶτον ἐκ τοῦ ταράσσω,*

---

24) *Τὸ φῆρ* Anecd. Bekk. 1159. fortasse nihil aliud est quam *φῆρος* far, de quo dixi Prolegg. 62.

δεύτερον ἐκ τοῦ τρέπω, τρίτον ἐκ τοῦ τείρω, quarum sententiarum primam probavit Wyttenbachius ad Plutarch. de Superst. p. 1002. Si nihil horum placuerit, transferendum est ad numerum nominum quae significationem quidem verbalem sed nullum juxta se verbum habent nisi derivatum ut ἄλγος, νεῖκος, κέρδος, ἶδος, οἶδος, ὕψος, ὕφος et byzantiacum σχέδος, de quorum origine quae mihi aut aliis in mentem venere, incertiora sunt quam ut omnibus persuaderi posse sperem; quare hoc unum dicam ἄλγος cum ἀργαλέος *molestus*, hoc autem cum ἔργον componi, ἶδος (ἱδρώς, sudor) cum ὕδωρ, ὕψος cum ὑπέρ, pro quo poetae ὑψόθι usurpant, et cum ὕπατος v. Proll. 419. duasque significationes, quas latinum tuber habet, Graecos duobus signasse vocabulis οἶδος et ὕδνον. Nominum propriorum nemo erit qui vel exposcat rationem vel exposcentibus reddat: Βῖδος φρούριον ἐν Σικελίᾳ οὐδετέρως γράφεται καὶ διὰ διφθόγγου Steph. Ἕρμος δήμου ὄνομα οὐδέτερον ὡς ἕρκος Harpocr. ἄντρον καλούμενον Στεῦνος Paus. VIII. 4. quo fortasse στεῖνος significatur; plurale Τέμπεα, quod et appellative dicitur ut ἄργος καὶ τὸ πεδίον λέγεται παρὰ τοῖς νεωτέροις, οἴονται δὲ μακεδονικὸν εἶναι καὶ θεσσαλικόν Strab. VIII. 372. nec constat utrum praeverterit, appellativum an proprium. Trisyllaba quae reperiuntur, fere omnia paragoga sunt: μέγεθος, πάχετος substantivum ap. Nic. et Oppian., στέλεχος quod cum στῦλος et στελεός cognatum putatur, χέραδος de quo disseruit Spitznerus ad Il. Exc. XXXII. κίναδος quod veteres cum χέραδος conferunt, σέλαχος simplex, non ut Galenus putavit de Alim. Fac. III. 36, 737. T. VI. παρὰ τὸ σέλας ἔχειν, ad haec ἔδαφος, πέλαγος, σκέραφος, de quibus omnibus dictum est in Prolegomenis; duo epenthesi aucta Ἐρίκεα φραγμοί Hes. [25]) pro ἕρκεα, et τάριχος, cui vicinum est Τέρχνεα ἐντάφια Hes.

§. 6. De accentu vix necessaria videbitur hodie Herodiani admonitio: περισπαστέον τὸ στεῖνος· πᾶν γὰρ οὐδέτερον εἰς $\overline{ος}$ λῆγον βαρύνεται Schol. Il. XII. 66. XXIII. 419. Nec spiritus discrepant nisi quod nonnulli ἦδος scripserunt

25) Idem Ἐριγνύειν κρύπτειν κατακλείειν pro εἰργνύειν, Ἐρικάνη φραγμός, Ὀρικάνη φραγμός, quae omnia ad unum pertinent ἔργω.

ut ἥδω, contra quos idem monuit trochaica omnia sine aspiratione promenda esse EM. Sed saepe haesitamus ob eam rem quod nescimus penultima bisyllaborum utrum acuenda sit an circumducenda. De prima vocalium rem expedivit Herodianus π. Μον. 35, 31. τὰ εἰς ρος (scr. ος) λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα εἰ ἔχει πρὸ τοῦ τέλους τὸ α, συνεσταλμένον πάντως ἔχει, πάθος, κάλος (θάλος) δάος, ψάος, πάγος, μάθος, νάπος, τάνος, σάκος, τάκος, βάρος, εἰ μὴ κατὰ διάλεκτον εἴη ὥςπερ τὸ πᾶρος, μᾶκος, δᾶνος, πρᾶγος. Σημειῶδες ἄρα τὸ φάρος. Hic pro τάνος aut γάνος scribendum esse aut δάνος, pro ψάος aut φάος aut χάος ex Arc. 195. pro τάκος autem ῥάκος videt unus quisque. Sed difficultatem facessunt macroparalecta; πᾶρος Seidlerus substantivum esse putat adjectivo πηρός appositum idemque significans quod πήρωσις. Ad secundum quod attinet, L. Dindorfius in Thes. δᾶνος, inquit, *fortasse significat ariditatem*, sed novimus solum adjectivum δανός, cui si substantivum affingere libet, δᾶνος ponendum est non δῆνος, Herodianus autem loquitur de nomine cujus alpha non nativum est sed κατὰ διάλεκτον. Meinekio Anall. p. 123. πᾶνος placuit, cujus genus neutrum nescio quo constet; lenius remedium foret λᾶνος lana, sed dubito an nulla correctione opus sit; nam Dores pro δῆνος dixisse δᾶνος colligitur ex Hesychii loco Ἀδανές ἀπρονόητον. In Herodiani libro de Dichron. 259. ex dialectis unum affertur μᾶκος. Quod vero Spitznerus Il. XI. 88. veteres dissensisse dicit utrum ἄδος scribendum an ἇδος, equidem unum Eustathium huc inclinasse cognovi ut ἇδος perispomenon faceret tanquam ab ἀδῆσαι derivatum, quod ex ἀηδῆσαι contractum esse 1400, 34. Nostra vero memoria Buttmannus hanc sententiam amplexus est Lexil. II. 134. auctore neglecto. Sed ut concedam in tempus, quod jam multis verbis impugnavi, neutra hujusmodi a verbis circumflexis derivata esse, illud nullo modo impetrari potest ut a verbis compositis derivari credamus; nam in maximo exemplorum numero ne unum quidem reperitur parasyntheton. Obstat vero etiam Aristarchi auctoritas in Schol. ad l. c. et V. 203. ἄδος δασυντέον· τὸ γὰρ α πρὸ τοῦ δ ὂν καὶ μὴ ἔχον στερητικὴν ἔννοιαν ἢ κρᾶσιν δασύνεσθαι θέλει, et Eust. 593, 1. Ἀρίσταρχος

τὸ ἄδην δι᾽ ἑνὸς $\overline{δ}$ καὶ βραχέως καὶ δασέως· δασύνει δὲ καὶ τὸ ἅδος,[26]) quod ut faceret nulla ratio erat si ab ἀηδέω propagatum crederet; nec, puto, ᾅδης interpretatus est τὸν ἀΐδῆ. Tertium argumentum est, quod Grammatici duo modo macroparalecta in numerato habuere, unum πρᾶγος, cujus vocalis longa ab Ionibus in eta mutata syncopae debetur, alterum φᾶρος, sed hoc saepe correptum cum ab aliis tum a Callimacho ut conjicio ex Melet. de Hom. p. 83. τὸν τοῦ διαφράγματος ὑμένα περίπεπλον (scr. περιτόναιον λέγουσι) διὰ τὸ (adde περιτείνεσθαι καὶ) περιειλεῖσθαι αὐτὸν τοῖς σπλάγχνοις, ἢ πέπλον (scr. ἐπίπλουν) διὰ τὸ ἐφαπλοῦσθαι, ἢ πάτος ἀπὸ τοῦ πεπῆχθαι καὶ συνεσφίγχθαι, διὸ καὶ Καλλίμαχος ἔφη Ἥρης ἁγνὸν ὑφαινόμεναι τῇσι μέμηλε πάτος. Meletium quidem πάγος scripsisse vel πάχος ostendit etymologia, sed veterum aliquem diaphragma sic vocasse mihi ignotum et inopinabile est; nec πέπλος illud dicitur sed χιτὼν περιτόναιος. Callimachus autem de peplo illo loqui videtur, quem matronae Elidenses αἱ ἑκκαίδεκα καλούμεναι ὑφαίνουσι τῇ Ἥρᾳ Paus. VI. 24, 8. Huic igitur φάρος tribuo. Quae vero praeter πρᾶγος et φᾶρος circumferuntur properispomena, illo Grammaticorum judicio in summam suspicionem adducuntur; δρᾶνος τὸ ἔργον πρᾶξις Hes. accentum a lexicographis acceptum habet, πλᾶγος regio in Tabul. Heracl. p. 191. ab editoribus, qui quod apponunt *plaga*, alpha breve habet; tertium Matthiae ex Eust. posuit Eur. Phoenn. 878. πνεῦμ᾽ ἄθροισον ἆπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ. Codices κᾶπυς praebent; Scholiographus κᾶπος, inquit, νῦν τὸν κάματον ἢ τὸ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἆσθμα, ἄλλοι δὲ ἆπος τὸ ὕψος, νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὸ μῆκος, quibus indicatur scriptura duplex κᾶπος halitus et αἶπος i. q. ὕψος. Illud non legitur neque intelligi potest quomodo a κάπτω, καπύσσω nasci potuerit macroparalecton; ac ne κάπος quidem extat nisi apud Grammaticos et Sch. Oppian. H. III. 114. κάπος τὸ πνεῦμα subtracta generis nota et accentu eo quem Euripidis versus respuit. Praefero igitur quod Hermannus edidit αἶπος h. e. δυσχέρειαν. — De secunda

26) Quod in Thes. in fidem brevitatis affertur ἅδος ex Arc. 47. id μάδος scribendum est; nam de masculinis agitur.

et tertia indifferentium Herodianus nihil praecipit, quique i facere conatus est in Regg. Pros. §. 39. p. 429. proposito ex cidit: *τὰ τῷ ι παραληγόμενα παροξύνονται, στίφος, ξίφος πλὴν τοῦ σῖνος, πνῖγος, νῖκος, κλῖτος, μῖσος, λῖπος. Κα μῦσος διὰ τοῦ υ.*[27]) *Τὸ δὲ ῥῖγος ἡ συνήθεια παροξύνε κἂν οἱ ἀρχαῖοι περισπῶσι*, quod idem valet de *στῖφος*[28] contrarium de *σίνος, κλίτος, λίπος, μύσος*, quae ab antiqu poetis constanter aut producuntur aut corripiuntur non natur sed observatione aliqua. Etenim ancipitis plerumque ea men sura est quae in conjugatis obtinet *βρίθω βρῖθος* etc. se non semper; nam *σίνομαι* longum iota habet, *σίνος* breve,[29] obliqui vero anceps pro modulo sequentium syllabarum, *σίνε* enim dactylicum est et pariter *κλίτεα, φάεα, περιφάεα κύκλ* Oppian. Hal. II. 6. sed sequente longa syllaba ancipitem co ripiunt *σίνεσσι, φάεσσι*, cujus discriminis ignarus Blomfie dius ad Callim. H. in Dian. 211. pro *φαέεσσι*, quo Nonn quoque utitur XXVII. 6. et Joann. Gaz. Ecphr. II. 236. sc bendum putavit *φάεσσι* propterea quod *φάεα* dicatur alp protento. Bigenera plerumque in prosodia conveniunt, *νί νῖκος, κνίση κνῖσος*[30]) nec dubie ap. Hesychium s. *Ἱππικ χλῖδος* scribendum est *χλίδος* et pro *σχῖδος* itidem *σχίδος* i brevi ut *χλιδή, σχίδη*. A *πίσεα* tamen Pisae nomen ha dissimilitudinem habet quod vocalis modo brevis est mo longa, etsi ab eodem verbo *πῖσαι* derivatum putetur Stra VIII. 356. *Σφρίγος* non aliter pronunciandum videtur qua

---

27) Rectius Sch. Eur. Andr. 536. *μύσος τὸ μίασμα ὀξύνεται* est *παροξύνεται*) *μῖσος δὲ, ὃ γίνεται παρὰ τὸ μίσητος* (scr. *μὴ ἴσ περισπᾶται.* Nomina haec significatione magis quam ortu differre m fere persuasum est; *τὸ γὰρ μῖσος οὐκ ἄποθέν ἐστι τοῦ μιαίνεσθαι* P tius inquit s. *Μισητή.*

28) Vulgari consuetudine corrupti librarii *στίφος* Thuc. VIII. *λῖπος* Schol. Hephaest. p. 2. et alia invexerunt.

29) Aliud in hoc miratur Herodianus *π. Μον.* p. 39. quod om in *ινος* quae iota breve habeant, masculina sint: *πῶς οὖν τὸ σίνος δετέρου γένους ἔχεται; τὸ γὰρ κρίνος ἐκ τοῦ κρίνον μεταπεποίητ* Nos Herodianum miramur.

30) Haec tamen multo saepius duplici sigma scripta reperiun et *φιλόκνισος* Nicander usurpavit correpta penultima Anth. XI. 7. Bernhard. ad Dionys. v. 611.

erbum hinc propagatum, sicut in longitudine ἶδος congruit um ἰδίω, sed ἵδρως attice corripitur ut ὕδωρ et epicum δος, quod cum ἶδος cognatum creditur. De ypsilo in Regg. ros. praeceptum hoc est τὰ τῷ $\overline{υ}$ παραληγόμενα προπερι-πᾶται κῦτος, σκῦλος, σκῦτος, φῦκος· ψύχος δὲ καὶ τρύχος αροξύνονται, quod de postremis totum falsum, de prioribus x dimidio verum est. Nam illa cum verbis ψύχω et τρύχω ccurate congruunt, κύτος cum affini κύος, σκύλος cum σκύλλω κύλλα, quorum prima est brevis, φῦκος cum πέφυκα. Sed κῦτος nihil in consortio habet praeter dispar σκάτος. Ὕφος Dracone p. 119. perperam inter ea quae priorem longam abent, relatum est. Quum στύφω (ἀποστύφω, ἐνστύφω, πιστύφω) nunquam, quod sciam, aliter pronunciatum sit quam ύφω, paroxytonon τὸ στύφος acrimonia Sch. Theocr. I. 49. ι accentu peccat. Iota purum unum habet δρίος, plura ypsi-n, quorum partem exhibet Theognostus p. 48. πύος, τρύος, ρύος, θύος, φύος, ῥῦος. Primum cum aliis heteroclitis fertur in Epim. Cram. I. 277. γίνεται τὰ εἰς $\overline{ον}$ οὐδέτερα αὶ εἰς $\overline{ος}$ ὥςπερ τὸ θύον θύος, ἄρειον ἄρειος (δρίον δρίος) ρίνον κρίνος, καὶ τὸ πύον πύος λέγεται καὶ ἡ χρῆσις παρ' ἱπποκράτει. Apud hunc autem in libro de Int. Affect. ut in oc me contineam, pus modo πῦον dicitur p. 455. T. II. τοῦ ύον 435. τὰ πῦα 432. 434. 455. modo τὸ πῦος 454. τοῦ ύους 443. et aliis locis, sed interdum etiam πύον et πύος ontra Draconis edictum πῦος μακροπαραληκτεῖ, πύθω γὰρ κτεταμένως p. 77. a quo discrepat Arcadius p. 121. βαρύ-εται τὰ εἰς $\overline{νον}$ πτύον, βρύον, πύον τὸ ἔμπυον [31]) τὸ καὶ τύος, nisi librarius accentum pervertit, quod mihi non ita idetur; nam ἔμπυος purulentus legitur in Andromachi ver-ibus secunda correpta, nec quia πύθω producitur, idem in omine puro fieri necesse est. Ac ne hoc quidem certum est trum Draco de neutro loquatur an de masculino secundae leclinationis, quod Herodianus quidem oxytonon esse statuit sed nostrorum doctorum plerique properispomenon faciunt πῦος ut πῦαρ v. Fritzsch. ad Thesm. p. 594. Meinek. Com. Fr. T. III. 242. 258. et 462. quo accentu etiam neutrum notatum

31) *Οὐ λέγουσιν ἔμπυον οἱ παλαιοὶ ἀλλὰ πύον* Anecd. Bekk. 249.

legitur πῦον τὸ μεταβεβληκὸς αἷμα, ὁ ὄῤῥος Phot. ad Amphiloch. p. 231. in Maji Collect. Nov. T. I. idque ab eodem verbo unde puris nomen ductum esse nescio an sequatur ex Aristotelis verbis τὸ γάλα πεπεμμένον αἷμά ἐστιν ἀλλ' οὐ διεφθαρμένον. Ἐμπεδοκλῆς δ' οὐκ ὀρθῶς ὑπελάμβανεν ἢ οὐκ εὖ μετήνεγκε ποιήσας ὡς τὸ γάλα μηνὸς ἐν ὀγδοάτου δεκάτῃ πύον ἔπλετο λευκόν· σαπρότης γὰρ καὶ πέψις ἐναντία· τὸ δὲ πύον σαπρότης ἐστί v. Sturz. ad Emped. 406. Karsten. ad v. 266. Empedocles autem illa non distinxit quia utrumque lentam affert materiae consumtionem. [32]) Τρύος, quod legitur in hexametro ignoti poetae EM. 94, 42. et θύος adjuncta sunt verbis macroparalectis ut κνύω κνύος. Pro duobus postremis Theognosti fabulis supponi possunt κίος et φλύος, quod Eustathius 1746, 8. cum θύος et κνύος confert, vel hoc ipsum κνύος.

§. 7. Ad haec exempla qui animum adjecerit, continuo intelligat necesse est penultimam horum vocabulorum omnes recipere vocales sed o micron unum habere σκότος, o longum item unum λῶπος. Nam quod Salmasius in Anth. VII. 719. Τέλληνος ὅδε τύμβος, ἔχω δ' ὑπὸ βώλεω πρέσβυν, voci corruptae substituit βώλεϊ, nomen inauditum est ac ne sententiae quidem satis accommodatum, quae Meinekio Del. p. 130. adjectivum potius poscere videtur. Diphthongi propriae quae dicuntur omnes reperiuntur praeter αυ, nec enim qui αὖγος protulerunt, idonei sunt auctores. [33]) Sed nonnullae tamen rarius huc intrant ut αι, quod Theognostus II. 120. non plus quam duobus concessum esse observavit, αἶσχος et λαῖφος, immemor vocis Pindaricae αἶτος, quam Eustathius

---

32) Schol. Theocr. III. 32. ποιολογεῦσα σταχυολογοῦσα. Ποιάν ἴσως τὸν πυρὸν κατ' ἐξοχήν, ἀφ' οὗ καὶ τὸν ἐνιαυτὸν ποιάν ἐκάλεσαν· ποίος γὰρ — κυρίως ὁ πυρός, de quo Geelius tacet. EM. 344, 16. ἐν πύῃ τινὲς ἐν χόρτῳ· Ἀρίσταρχος ἐν πυροῖς καὶ κριθῇ· πυόν γὰρ τὸν πυρόν δίχα τοῦ ρ, spectat Od. XVIII. 368. ἐν ποίῃ — τῷ δημητριακῷ χόρτῳ, ἐν σιτοφόρῳ χωρίῳ Schol. ex quo veri simile fit nonnullos illo loco ἐν ποιῷ scripsisse ne intelligeretur ποιή herba.

33) Τὸ αὖγος EM. 571, 21. Joanni Malalae familiare est πρὸ αὔγους *ante diem*, ut nunc Graeci auroram αὐγήν dicunt; antiquis illud ignotum ac ne Du Cangio quidem memoratum est.

inter lexes *μονήρεις* refert, Critici autem alius alio mutat. Tanquam rarius Galenus Comm. in L. de Fract. III. 547. T. XVIII. P. II. adnotavit *οἶδος τὸ οἴδημα λέγει*, quod ex Nicandro affert Epim. Cram. I. 330. eodemque Aretaeus utitur per omnes casus. Diphthongorum, quas C. Lascaris abusivas, nostri homines improprias nominant, nullum vestigium reperitur nisi quis, quia apud Hesychium *Λαῖδος λῇδος* et saepius *λῄδιον* reperitur accentu in prima posito et iota subscripto, primitivo *λῇδος* eandem literam vindicatum eat.[34]) His adjungenda est Choerobosci praeceptio Dict. 391. EM. 643, 51. *τὰ διὰ τοῦ $\overline{\epsilon\lambda o\varsigma}$ οὐδέτερα δισύλλαβα εἰσιν. Ἐπειδὴ οὖν τὸ ὄφελος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπάρχει ὡς μὴ ἔχον τι μιμήσασθαι ἄκλιτον ἔμεινε*, quae quam inepta sit ratio apparet ex *μέγεθος, τέναγος, ἔδαφος* et aliis, quae, si terminationem spectamus, singula sunt *μονήρη* et incomparabilia sed minime aclita. Aliquanto majoris momenti videtur quod hinc intelligimus eum ignoravisse vocem ab Eustathio enotatam p. 462, 45. et p. 1849, 15. *τὸ ἕλκος Καλλίμαχος ἄπελος εἶπε διὰ τὸ μὴ πελάζεσθαι τὰ χείλη τοῦ διαιρέματος*. Eodem modo Suidas et EM. 120, 38. sed addit *ἢ τὸ ἀφελόμενον, ἢ ἀπὸ τῶν θεσσαλικῶν ἀπέλων ἅ ἐστι πολυφάρμακα, ἵνα δηλῇ τὸ ἀθεράπευτον*, ubi scribendum est *ἢ τὸ ἀπουλωμένον ἢ ἀπὸ τῶν θεσσαλικῶν Πέλων* vel *Πελέων*. Etenim hoc loci nomen in Thessalia fuisse auctor est Hesychius *Πελεός — μήποτε τὸ παρὰ τῷ Ὁμήρῳ Πτελεόν· δύναται δὲ καὶ τὰ Πέλη τὰ ἐν Θεσσαλίᾳ λεγόμενα δηλοῦν*, et novimus nomen urbis Thessalicae *Πέλη*, unde *Πέλιννα* propagatum videtur. Quis tamen sibi persuaderi patietur ut ab hoc nomine appellativum illud compositum credat? Equidem ego, si qua ut in re obscura divinationi licentia detur, ponam neutrale *πέλος* cognatum cum *πέλλη* pellis lorum, et cum adjectivo *πέλος* luridus v. Parall. 344. et porro *ἄπελος* alpha prosthetico auctum, quo lurorem et per consequentiam non tam vulnus hians quam cicatricem luridam, ut Plautus dicit, significari suspicor. Proinde in Galen. Comp. p. Gen. II. 17, 539. T. XII. ubi inter medicamenta refertur *ἄλλη ἔμπλαστρος Κλαυδίου Φιλοξένου*

34) Hoc nuper fecit Ahrensius de Dial. Dor. p. 142.

ἀπελοῦς ἐπιγραφομένη, non Ἀπελλοῦ scribendum puto sed ἀπέλους scil. ποιητική sive uno verbo ἐπουλωτική, cumque eodem nomine compositum ἐρυσίπελας sive ἐρυθρόπελας inflammatio cutis vel ignis sacer, sed hoc diverse declinatum. [35]) De aclisia quod Choeroboscus dicit, commune est pluribus: ἄκλιτον τὸ μῆχος καθὰ καὶ τὸ ἦδος καὶ ὄφελος Eust. 235, 7. ac si superessent Grammaticorum libri περὶ ἀκλίτων καὶ δυςκλίτων ὀνομάτων καὶ ῥημάτων inscripti, numerus haud dubie cresceret. Nunc suspicio quaedam serpit inaestimabilis de omnibus, quae in uno tantum casu aut in uno numero reperimus ἄρος, ἄδος, βλέπος, γάνος, δάνος, πρέσβος, δάκρη v. Schneidewin. ad Eust. p. 30. δήνεα, μέζεα, πέσεα, ὄχεα, τέμπεα, τήθεα. [36]) Et quaeritur num Criticis liceat haec exempla excedere sicut Porsonus fecit dativum γάνει Aeschylo tribuens Agam. 1362. quod facilius concedetur in vocabulis raris et insuetis. Lehrsius in Quaest. Epp. 167. de genitivo θαλέων disserens nomen θάλος, ubi vulgarem significationem obtineat, indeclinabile esse censet sed θαλέεσσι de victu opimo et alibili dictum videri cf. Parall. 163. Pro μῆδος, quod Suidas ponit, poetae in singulari μῆτις dixerunt, sed dativum Μήχει τῷ μηχανήματι alicubi invenerit necesse est; et singularis δῆνος unus, si satis memini, testis est Hesychius. Nomina in communi usu posita ἄνθος, ἔθος, ἦθος, reliqua per omnes casus declinari constat, sed κῦρος immobile est et κλέος quo Thucydides, Lysias, Xenophon, Plato et alii in oratione prosa usi sunt; ἔχθος Thucydides saepius admisit Atticorum oratorum, nisi quid me fallit, solus. Aliis in totum abstinent, quorum nonnulla attigerunt Atticistae: ὁ ῥύπος ἐρεῖς, οὐ τὸ ῥύπος Phryn. Ecl. 150. τὸ σκάτος ἐπ'

---

35) Cf. Kuehn. Opusc. Med. T. II. 328. Τὴν ἐρυσιπέλατον φλόγα Psell. de re med. v. 746. in Ideleri Physs. et Medd. graec. I. 224. τοῦ ἐρυσιπέλου Pallad. de Vit. Chrysost. p. 306. T. VIII. Bibl. Gall. quae in Thes. omissa.

36) Saepe pluraliter efferuntur quae apud nos singularia sunt θάλπη et ψύχη Herod. V. 10. τὰ ἐλέη Sirac. XVIII. v. 4. τὰ ἔχθη Dionys. Antiqq. III. 7. τὰ κάλλη Plat. τὰ δέη Lys. c. Andoc. p. 105, 9. pro quo Aelianus δέα dixit ut κρέα, γέρα analogia fallaci ductus. Eodem pertinent epicorum vocabula κλέα et μένεα.

εὐθείας τιθέμενον ἀμαθές p. 293. *χρέως ἀττικῶς, χρέος δὲ ἑλληνικῶς* Moer. 402. [37]) *δασύ ἀττικοί, τὸ δὲ δάσος οἱ κοινοί* Thom. *νάπος ποιητικόν, νάπη κοινόν* Schol. minn. ad Soph. El. 5. v. ad Aj. 892. *λωποδύτης δόκιμον, τὸ δὲ λῶπος οὐ λέγομεν* Herodian. Excc. v. ad Phryn. 461. *βλέπος* et *κύος* ex Aristophane enotavit Pollux alibi non lecta.

§. 8. Nomina in $\overline{ας}$ et $\overline{αρ}$ exeuntia Technici nonnulli partim a verbis orta dicunt, partim a substantivis syllaba $\overline{ος}$ terminatis. *Ἡρωδιανός φησιν ὅτι τοῦ ἄλειφα καὶ λίπα ἡ κατάληξις οὐκ ἀηθής· ἀλλ᾽ ὥςπερ θένω θέναρ καὶ κείρω κέρας, οὕτω ἀλείφω ἄλειφαρ ἢ ἄλειφας καὶ ὑποστολῇ τοῦ* $\overline{ρ}$ *ἢ τοῦ* $\overline{σ}$ *ἄλειφα. Τὸ δὲ λίπα ἐξ ἀναλόγου ἀντιπαραθέσεως ἐγένετο· ὡς γὰρ κῶος κῶας, ὕδος ὕδας, γῆρος γῆρας, οὕτω καὶ λίπος λίπας, ἐξ οὗ τὸ λίπα* Eust. 1560, 27. Pro *κείρω κέρας* Herodianus fortasse scripsit *δείρω δέρας*, nam *κέρας* ab EM. rectius ad *κάρα* refertur. Idem vero p. 638, 54. *οὖας* verbalibus inserit: *παρὰ τὸ αὔω τὸ φωνῶ αὖος καὶ συστολῇ ἄος καὶ (μεταθέσει ὄας καὶ) τροπῇ οὖας*, nec multo aliter Eustathius p. 1148, 55. *ἐκ τοῦ ἄω (ἀΐω) τὸ ἀκούω γέγονεν ἄος ὡς φάος καὶ μεταθέσει ὄας ὡς φόας καὶ κράσει μὲν ὦς ὡς φῶς, ἐπενθέσει δὲ ἰωνικῇ οὖας*, quam sententiam ipsi Herodiano tribuit p. 1896, 5. *τοῦ οὔατα εὐθεῖα ἑνικὴ ἐστιν ὄας καθ᾽ Ἡρωδιανὸν ὡς φόας.* Haec precaria sunt, sed *θέναρ* et *ἄλειφαρ* non incommode a verbis repetuntur, eodemque recidunt *εἶδαρ* [38]) *εἶλαρ, ἄλειαρ, ὄνειαρ,* quippe segregata comitatu substantivorum, quibus adjuncta sunt *ἄλεαρ (ἀλέη) ἄλκαρ (ἀλκή)* et alia in Parall. 205. indicata. De paronymis vero, quae in $\overline{ας}$ exeunt, non omnes consentiunt. Nam contrariam illi sententiam profitetur Pro-

---

37) Suspectus est genitivus in Eur. Iph. A. 374. *μηδέν᾽ ἂν χρέους ἕκατι προστάτην θείμην χθονός — νοῦν χρὴ τὸν στρατηλάτην ἔχειν.* Agamemno enim non propter suum vel aliorum commodum dux belli creatus est sed quia gratia praevalebat et auctoritate. Sententia poscit vel *μηδέν᾽ ἂν χάριτος*, ut Seidlerus correxit, vel *μηδέν᾽ ἀξίας.*

38) *Ἀπὸ τοῦ ἔδω ἔδωρ καὶ εἶδαρ* Schol. Od. IV. 56. sed *ἔδωρ* hoc fictum est ad exemplum *τοῦ ἔλδωρ. Ἴχαρ* in loco desperato Aesch. Suppl. 852. Scholiasta *ἐπιθυμίαν* interpretatur. Num forte *λίχαρ* in libris invenit vel *γλίχαρ* a *γλίχομαι*?

culus ad Hes. Opp. 60. *ὕδει κατὰ μεταπλασμὸν ἀπὸ τῶν εἰς ας οὐδετέρων εἰς ος, ὕδας ὕδος, κῶας κῶος* et Choeroboscus Dict. 376. et 383. *ὡς γῆρας γῆρος, δέρας δέρος, οὕτω δόρας δόρος καὶ ἐκεῖθεν ἡ δοτικὴ δόρει· — καὶ ἀπὸ τῆς ὕδας γίνεται ὕδος,* [39]) quae repetita sunt in EM. 284, 34. nec dissentit scriptor *περὶ παθῶν* EM. 639, 2. sive is Herodianus fuit sive quem ille multo saepius advocat, idem Choeroboscus: *ὡς παρὰ τὸ οὖδας γίνεται τὸ οὖδος, γῆρας γῆρος, κῶας κῶος, οὕτω παρὰ τὸ ὄας ὄος καὶ ἀμφώεις (ἀμφώης) ὡς εἶδος εὐειδής,* quo loco pro thematicis *ὄας ὄος* scribendum est *ὦας ὦος* idemque in Parall. 225. restitui apud Herod. *Μον.* 14. *οὖας λέγεται καὶ ἡ γενικὴ οὔατος, καὶ ὄας ἔνθεν ὄατος, καὶ ὦας ἔνθεν ὤατος* [40]) *καὶ ὠτός, καὶ ὀός οὐκ εἰρημένον μὲν συνεσχηματισμένον δὲ τῷ ἀμφώης·* ubi ante *ὠτός* excidisse verba *καὶ ὦς ἔνθεν (ὠτός)* perquam credibilis est Meinekii sententia ad Theocr. I. 28. sed hoc admisso fieri non potest, quod idem suadet, ut sequens *ὀός* mutetur in *ὦς*. Quare *ὦος* praetuli quod et similius est apposito *κῶος* in EM. et ad derivandum *ἀμφώης* haud paullo aptius; nam ab *ὦς ὠτός* nascitur *ἄμφωτος, δίωτος, ἄωτος*. In illis autem dicatalexiae exemplis haud pauca sunt quae grammaticae fictionis suspicionem praebeant; nam *γῆρος, κῶος, οὖδος* omnino non leguntur sed casus modo obliqui *τοῦ γήρους* in vers. Alex. etc. quodque in EM. 68, 20. affertur *σκέπος παρὰ τὸ σκέπω καὶ καθ' ὑπερβιβασμὸν πέσκος,* non legimus sed *σκέπας* modo, *πέσκος* autem etsi Nicander de cortice dixit, nihilo secius ad *πέκω πέκος* pertinet ab arboribus ad homines translatum non licentius quam cutis ab eodem *φλόος* dicitur, *ἀποφλοιῶσαι* pro *ἐκδεῖραι*. *Ψέφας* satis constat Herodiani aliorumque testimoniis sed valde dubium est *ψέφος* in EM. 818, 32.

---

39) Etiam Apollonius Synt. II. 29, 185. pro testato *ὕδος* ponit *ὕδας*, qui casus obliqui illinc repeti nequeunt.

40) Ab hoc genitivo, quem et Hesychius cognitum habuit, derivari potuit *ὠατόω* ut ab *ὄμματος ὀμματόω* et hinc futurum *ὠατωθήσομαι* quod Porsonus Glossographis restituit pro *ὠατοθήσω*, id enim non minus ordinem excedit quam *μεληθήσω* et alia hujus formae futura quae Ahrensius Dial. Dor. 289. obscuris quibusdam inscriptionum vestigiis approbare intendit.

ψεφηνός σκοτεινός· ψέφος γὰρ τὸ σκότος φησὶ Πίνδαρος Ἀριστοκλεῖ· nam Pindarus in carmine Aristoclidae inscripto Nem. III. 71. *ψεφηνός* dixit, quare verba *ψέφος — σκότος* interclusione separanda sunt.[41]) Nec plus fidei habent Hesychii glossae *Μῆχος μῆχας*, cui Musurus *μῆχαρ* substituit; *Κλέπας ὑψηλόν νοτερόν δασύ* et paullo post *κλέπος* iisdem verbis explicatum, quae Brunckius ad Anall. III. 49. vitiose scripta putat pro *κλέτας*. His detractis vix tria relinquuntur ambigue terminata: *δέρας* et *δέρος*, *λίπας* Aretaei proprium et *λίπος*, *κνέφας* et *κνέφος*, quod si ex uno illo Suidae loco innotuisset *Κνέφει σκότει ἀπὸ τῆς κνέφος εὐθείας*, nullo ad persuadendum momento foret, nam hae terminationes a librariis saepissime confusae sunt, sed idem apud Hesychium legitur post *κνέφας* singulatim scriptum. Cetera aut formam diversam habent ut *κλίτος* et *κλέτας*,[42]) *σκνῖφος* et *κνέφας*, aut significationem ut *λέπος* et *λέπας* quamvis ab eodem verbo *λέπω* ducta v. Prolegg. 455. *νέφος* et *κνέφας*, *τέρατα* et *τείρεα* sive *τέρεα* ut Alcaeus dixit CXLIX. 598. quibus addi possunt quae in $\overline{ος}$ et $\overline{αρ}$ exeunt partim eodem intellectu ut *μῆχος μῆχαρ*, *δέλος δεῖλαρ*, *ἄρκος ὀδόντων* Oppian. *ἄλκαρ βελέων*, nisi horum principio *ἀρκεῖν* et *ἀλαλκεῖν* prorsus diversa fuerunt, partim leniter inclinata ut *ῥέος* et *φρέαρ*, aut etiam longioribus intervallis disclusa ut *κύος* et *κύαρ*, quod propius ad *καίατα* cavernae accedit. Horum vocabulorum multa procul dubio eadem aetas diverse terminavit nec dici potest quaenam harum terminationum maxime primigenia sit. Sed ad declinationem facillima et maxime celebrata est catalexis $\overline{ος}$. Hujus enim circiter ducenta reperiuntur exempla, sed in $\overline{ας}$ duntaxat unum et viginti; quae res fortasse quosdam permovit ut hanc ex illa natam dicerent eamque causam

---

41) Hesychius affert *Ψέφαις σκοτειναῖς, Ψαφαρὰ νεφέλη σκοτεινή, Ψάφα κνέφας, Ψέφος καπνός, Σεῖφα σκοιία Κρῆτες*, quibus cognata videntur *σκνῖφος, σκνιπαῖος* etc.

42) *Παρὰ τὸ κλέτος* (sic) *γίνεται κλειτύς καὶ πλεονασμῷ τοῦ $\overline{ι}$ κλειτύς* EM. 519, 46. *ὅτι τὸ κλιτύς ἀπὸ τοῦ κλέτας πλεονάσαντος τοῦ $\overline{ι}$ δηλοῦσιν οἱ τὸν Ἡρωδιανὸν ἀμφιπενόμενοι τεχνικοί* Eust. 1066, 18.

esse putarent cur οὖδας, κῶας, βρέτας, [43]) σέβας (τὰ σέβη Aesch. Suppl. 758.) κτέρας et in Ionum sermone κέρας, γέρας, in vulgari γῆρας sic declinentur quasi nominativum habeant in ος exeuntem. Qui vero ος ex ας ortum crediderunt, fortasse hac ipsa exemplorum paucitate et declinationis imparilitate et nonnullorum aclisia [44]) in hanc sententiam ducti sunt hoc genus nominum in ipsis sermonis graeci incunabulis natum sed vel propter concursionem masculinorum et femininorum ejusdem terminationis vel alia quacunque causa non admodum excultum esse. Prima hujus fabricae rudimenta et quasi proplasmata mihi cernere videor in apotroctis illis λίπα, ἄλειφα, ὕφα, [45]) σκέπα in Hesiodi versu, nisi hoc est pluralis numeri pro σκέπαα syllaba finali per apocopen sublata ut γέρα apud Homerum atque alia quorum alpha breve sequente consona. [46]) Quum autem nomina illa exilius sonarent, increbuit catalexis ex duabus literis varie ut cuique libuit composita ας vel αρ vel ος vel ορ, quanquam hujus generis unum tantum novimus et id anetymon ἦτορ, [47]) nam

---

43) Nicander Fragm. II. 68. non βρετάεσσι scripsisse videtur sed βρετέεσσι ut Oppian. Hal. II. 437.

44) Grammaticus Cram. I. 116. δέμας propterea dicit non declinari quia nullum aliud generis neutrius nomen in μας exeat. Sed hoc refellitur aliis exemplis τῶν μονήρων, quae a declinando non abhorrent ut κρέας, praeter quod nullum in εας exit Herod. p. 30. Δέρας et γέρας apud scriptores atticos casu secundo et tertio carere observavit Elmslejus ad Med. v. 5.

45) "Υφα ἀπὸ τοῦ ὕφασμα ἐστὶ κατὰ ἀποκοπήν. Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦτο ἐκ περιττοῦ σημειοῦται· οὐ γάρ ἐστιν ἐν χρήσει Choerob. Dict. 366. Non reperitur quidem hodie sed nisi Grammatici legissent, enotatum non esset. In Od. IV. 66. νῶτα βοὸς — τό ῥα οἱ γέρα πάρθεσαν αὐτῷ aptior certe est singularis, sed in numero apotroctorum γέρα non refertur.

46) Illa apocopae ratio multo expeditior est quam quae antiquis placuit σκέπα (μαιόμενοι) aut metaplastum esse pro σκέπην aut integra syllaba imminutum pro σκέπασμα. Num forte huc deducti sunt eo quod σκέπας indeclinabile esse putarent? Aratus quidem scripsit τοῦ σκέπαος v. 1125. Porphyrius σκέπασι λινοῖς Abst. IV. 336. Sed hi nihil ad Hesiodum.

47) Herodiano hoc indeclinabile dicenti fidem derogat Schneidewinus *Beitr. zur Krit. der Lyr.* 125. sed in ejusmodi causa ille sum-

ἄορ consonam accepit a verbo ἀείρω, sed plura in $\overline{\omega\varrho}$ verbalia ἔλδωρ, ὕδωρ etc.

CAP. II.

De nominibus in $\bar{\omega}$ exeuntibus.

§. 1. De hoc genere quae olim generatim disputavi in Aglaoph. 733. et postea Muetzellius de Theog. p. 148. Potiusque *Etymol. Forschung.* T. II. 733. nunc explere conabor collectis undique veteris disciplinae ramentis. Technici igitur tres numerantes deminutivorum feminini generis species hanc primam ponunt: Ὑψιπύλη Ὑψώ, Εἰδοθέα Εἰδώ, Ἀφροδίτη Ἀφρώ Schol. Dion. p. 857. παρὰ τὸ Τιτάν Τιτανίς καὶ ὑποκοριστικῶς Τιτώ ἡ ἡμέρα ὡς Ὑψώ, Εἰδώ EM. 760, 52. Cram. II. 263. κερδώ ἡ ἀλώπηξ παρὰ τὴν κερδοσύνην ὡς Εἰδώ Sch. Arist. Eqq. 1068. (1077.) et pluribus Theognostus p. 118. τὰ εἰς $\bar{\omega}$ θηλυκὰ ὀξύνεται καὶ παραλήγουσαν τὴν αὐτὴν ἔχει τῷ πρωτοτύπῳ καὶ πάντα ἐστὶν ὑποκοριστικὰ λήθη ληθώ, πείθω τὸ ῥῆμα καὶ πειθώ, φείδω φειδώ, ἐρατός Ἐρατώ, χρεία χρειώ, βασιλεύς βασιλώ. Verum in hoc omni numero vix unum inest quod vere et proprie hypocoristicum dici possit; ac minime omnium hoc nomen convenit verbalibus ἀμειβώ Eust. 1471, 30. εἰδώ ἡ φρόνησις Hes. μελλώ, πειθώ, πευθώ, φειδώ et ληθώ, si hoc unquam pro λήθη usurpatum est; equidem vereor ne a nugatoribus symbolicis inventum sit ad explicandum Latonae nomen. Grammatici haec deminutivis adnumerant non significationis causa sed ob speciem corruptae similem. Etenim nominum in $\bar{\omega}$ excidentium pars maxima ex propriis constat et horum plerisque adjuncta est forma procerior eademque illustrior. Velut Protei filia, quam Euripides *Εἰδώ* nuncupavit, ab Homero *Εἰδοθέη* appellatur; *Ἀφροδίτην* Nicander transnominavit *Ἀφρώ*, Minervam *Τριτογένειαν* alius quis *Τριτώ* dixit et

mam fidem meret, neque extat ullum secundi et tertii casus exemplum; quod nomini perquam trito casu accidisse minime credibile est. Ac ne ad liquidum quidem explorata est Simonidis scriptura.

Hypsipylen *Ὑψώ*. Quae quum contractionis speciem praeberent, ab iis qui vocabulorum genera secundum terminationes describere anniterentur, imminutis adjecta sunt sicut masculina *Ἀρτεμᾶς* pro *Ἀρτεμίδωρος*, *Ἐπαφρᾶς* pro *Ἐπαφρόδιτος* v. Prolegg. p. 505. Verum enim vero si disyllaba illa ex significatione aestimantur, non ex compositis contracta sed singulatim a primitivis deducta sunt *Ἀφρώ* ab *ἀφρός*, *Ὑψώ* ab *ὕψος* ut *Κητώ* a *κῆτος* Schol. Hesiod. Opp. 238. *Εἰδώ* sic ut *Εἰδομένη* ab *εἴδομαι* vel *εἶδος*. Similiter quod Hesychius tradit *Ταυρὼ ἡ ἐν Ταύροις Ἄρτεμις* non ex *Ταυροπόλος* vel *Ταυριώνη* coactum sed gentilicio *Ταῦροι* affictum dicimus. Nec *Εὐφρώ* ex *Εὐφρόνη* vel *Εὐφροσύνη*, aut *Δεξώ* e *Δεξιθέα* corruptum sed illa quasi feminina positio est andronymici *Εὔφρων*, hoc a *δέξις* vel *δέξομαι* traductum; *Ἐπαφρώ* ad *Ἐπαφροδίτη* eandem relationem habet ut *Ἀφρώ* ad *Ἀφροδίτη*. Quod autem ille *Ἐρατώ* ab *ἐρατός* derivatum esse affirmat, non impugnem equidem, nec si quis *Φιλητώ* a *φιλητός* ortum dicat; sed certe propiora sunt *Ἐρατών* et *Φιλήτας* masculina; *Δωτώ* autem manifestum est non a *δοτός* existere potuisse sed a *Δῶτος* vel *Δώτης*.

§. 2. Jam si originem horum femininorum quaerimus, patet aut a verbis ducta esse ut *μελλώ* aut a nominibus ut *κερδώ*. Verbalia autem vel a praesentibus nascuntur barytonis [1]) vel a futuris sine ulla substantiae immutatione, excepto uno *ἐστὼ παρὰ τὸ ἑστάναι* Phot. Neque id anomaliae eximitur si, quia aspiratione caret, ab *ἐτός ὁ ἀληθής* derivatum putatur, quo Etymologi ad explicandum *ἐτεός* utuntur; nam quae a verbalibus hujusmodi deflexa sunt, propria esse solent *Ἐρατώ* etc. Quare *Θελκτώ ἡ κολακευτική* Hes. potius *θέλκτωρ* scribendum ex Aesch. Suppl. 875. *θέλκτορι πειθοῖ.* Significationem si spectamus, aut propria sunt nomina aut cognomina ex moribus indita aut appellativa. Sed cuinam horum generum unumquodque subjiciendum sit, saepe haesitamus. Hesychius *Γοργώ ἡ γοργότης· πέπλασται ὡς τοῖς ἄλλοις ποιηταῖς,*

---

1) *Κινώ κίνησις Δωριεῖς* Hes. non a *κινέω* sed a barytono quodam themate; *Δαμνώ* quod Muetzellius affert, non a *δαμνάω* sed a *δάμνω*, *κοσμώ* vero a nomine.

ὡς Ζηλώ, Χρυσώ· τὰ γὰρ περὶ τὸν Περσέα καὶ τὰς Γοργόνας Ὅμηρος οὐκ οἶδε, significans poetam omnibus in locis, quibus Gorgonem appellat, prosopopoeia usum esse. Idem alio nomine declarant Moschopulus Opusc. p. 78. et Trypho de Trop. 741. in Rhetorr. Walz. T. VIII. ὀνοματοποιΐα ἐστὶν ὡς χρυσῶ (scr. Χρυσώ) ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ· καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλῳ χρονίζομεν τῆς μελλοῦς χάριν, quod ab hac causa alienum est; sed illud auri amatricem designare videtur. Atque hujusmodi nomina per omnem occasionem a poetis concinnantur praesertim comicis ut Δεξώ, Δωρώ v. Prolegg. 36. not. 36. Sed et Empedocles rerum gignendarum causas appellavit mulierum nominibus Καλλιστώ, Μεγιστώ, Φυσώ, Κινώ. Aliud hujus ambiguitatis exemplum est quod Hesychius affert Κυνώ ἡ ἀναιδεστάτη, nam idem fuit mulierculae Medicae nomen proprium ex barbaro Σπακώ conversum; τὴν γὰρ κύνα Μῆδοι καλοῦσι σπάκα Herod. I. 110. Quae autem sunt veri nominis appellativa partim personas significant, partim attributiones, pars utrumque ut Γλιχώ ἡ φειδωλία Zonar. et Γλιχώ ἡ φειδωλὸς καὶ περίεργος EM. quod incertum est utrum a γλιχός declinatum sit an a γλίχομαι, ac fortasse ne appellativum quidem fuit sed eponymon. Paronymorum alia ad motionem pertinent sexualem ἄνθρωπος ἀνθρωπώ, pro quo ἀνθρώπη dici poterat, κόσμος (πρωτόκοσμος, κοσμόπολις) κοσμώ, sive κομμώ i. q. κομμώτρια, μῖμος (mimologus) μιμώ, a nominibus tertiae declinationis βασιλεὺς βασιλώ (nisi hoc nomen proprium est) καμινεὺς καμινώ, τραπεζεὺς τραπεζώ quod Hesychio redditum est pro τραπεζών. Sed si haec a τράπεζα, κάμινος derivata sunt et κοσμώ, μιμώ si a nominibus realibus, non ad motionem pertinent sed ad denominationem ut θηλή θηλώ, κέρδος κερδώ, λέχος λεχώ. Paraschematista sunt αὐδή et aeolicum αὔδω in Sapph. Fr. I. δοκή δοκώ, μορφή μορφώ forma,[2]) ἦχος ἠχώ[3])

2) Aliud est Μορφώ Veneris cognomentum a μορφή ductum ut mulieris nomen Μορφή (hoc accentu) Sch. Eur. Hipp. 408. (omiss. in Th.) et Morpheus.

3) Si verum est discrimen illud Sch. Eur. Hec. 1087. ἦχος ὁ κτύπος, ἠχώ δὲ ἀπήχημα, hoc denominativis adnumerandum est. Sed poetis promiscua sunt.

τήτη vel *τῆτος Τητώ ἡ πενία* Cyrill. *χρέος χρεώ, τραχών τρηχώ.* Sic et *Ἰὼ δύναμις, βοή* Hes. altera significatione cum *ἲς βία* congruit, altera cum *ἰά, ἰωή.* [4]) Quae sequuntur, nullam definitam regionem habent cujus septis continеantur: *τυτώ ἡ γλαύξ* Hes. a sono *tu tu* ut et *πιπώ* videtur aviculae nomen quae alias *πίπος* vocatur; *ληκὼ τὸ ἀνδρεῖον μόριον* Hes. Vossius illustrat collatione verbi obscoeni *ληκᾶν* sive *ληκεῖν* et *λαικάζειν*, eundemque intellectum habet *κρούειν* [5]) et *κροτεῖν* atque germanicum crepandi verbum, quod Adelungius afferre non dedignatus est. *Καρκώ λάμια* Hes. piscem *κάρχαρον* sive *καρχαρόδοντα* significare videtur cf. Coraes ad Xenocr. p. 73. Idem *Δαλλώ* et *Δαλώ ἡ ἀπόπληκτος ἢ ἔξωρος*, quarum interpretationum una ad *Δαλίς μωρός* (*φρενοδηλής*, dalivus) convenit, alteram Schneiderus recte ad *δαλός* torris refert, quo hominem exusti floris, vietum et retorridum significari demonstrat. Glossas obscuriores *Κάρα ἡ αἴξ ὑπὸ Γορτυνίων, Καρανώ τὴν αἶγα Κρῆτες, Κηώ σύνθεσις, Κοθὼ βλάβη, Δωλώ βρωμάτιόν τι, Φητώ στρόφιγξ* transiliamus licet cum aliis quorum scriptura ambigitur: *κοπά* sive *κωπώ* id est ramulus in daphnephoriis circumlatus, *κωκώ* res turpicula, *τριτώ* sive *τριττώ*, si credere dignum est, vox cretica caput significans vel a verbo *τρέω* ducta *Τριτώ φόβος τρόμος* Hes. Ad ultimum duo stirpium nomina *βληχώ* sive *γλαχώ* et *κιττώ* casiae genus fortasse ab hederae similitudine denominatum. Nam ad *μορμώ* quod attinet, in discrimine versatur non solum utrum ex *μορφή* conversum sit, proprieque formam significet et praecipue formidinem hoc est speciem horribilem, an a *μόρμος* et *μόρμη* (hoc accentu) *χαλεπή ἐκπληκτική* Hes. sed etiam communibusne adnumerari oporteat an propriis, quae appellativorum numerum longe excedunt; nam horum summa brevis est, illa vero pari ubertate ab omni fere genere nominum et verborum efflorescunt; quod ostendam.

---

4) *Εἰσορόων πόνον αἰπὺν ἰῶκά τε δακρυόεσσαν* Il. XI. 601. Schol. *τινὲς γράφουσιν ἰῶ καταδακρυόεσσαν.* Hi *ἰὼ κατὰ δάκρ.* scripsisse videntur *in pugna lamentabili*, ut synonymon *βοή* sumitur pro *μάχη*.

5) *Ὑποληκᾶν ὑποκρούειν* Hes. *trusare* intellectu obscoeno dixit Catullus.

§. 3. Paronymis plerumque masculina antecedunt vel adjectivi generis *Αἰσχρός* in Corp. Inscr. n. 884. et *Αἰσχρώ* n. 822. (omissa in Thes.) *Ἄριστος Ἀριστώ, Κλεῖτος Κλειτώ, Ξάνθος Ξανθώ* etc. vel substantivis connexa *ἀλκή Ἄλκων Ἀλκώ* Schol. Pind. Ol. XI. (X.) 76. (omiss. in Thes.) *Ἄρχων Ἀρχώ, Ἥρων Ἡρώ, Θήρων Θηρώ, Καλλών Καλλώ, Μύρων Μυρώ, Νίκων Νικώ, Τιμών Τιμώ, Χαρίτων Χαριτώ, Θράσων Θρασώ* et *Θαρσώ* Minervae epitheton. Haec tamen non in eam sententiam disputo ut negem mulierum nomina per se et seorsum ab appellativis nasci potuisse; sed quia plerumque propria propriis respondent, parilitatis causa id quod novissime commemoravi, etsi et ad *θράσος* convenit et ad *θρασύς* (ut *δριμύς Δριμώ*) nihilo secius illo quo dixi referre malui. Quin etiam sunt quae nihil in confinio habeant praeter propria *Βιτώ Βίτων, Κυριλλώ Κύριλλος, Καβειρώ* Cabirorum mater a filiis denominata et Musae fluviatiles *Νειλώ, Τριτώ, Κηφισώ* v. Prolegg. 46. Eodem modo inter se comparanda videntur *Φυλεύς Φυλώ, Συλεύς Συλώ, Πρωτεύς Πρωτώ, Κελαινεύς Κελαινώ, Νηλεύς Νηλώ, Μενεσθεύς Μενεσθώ* ut *βασιλεύς βασιλώ*, ac si feminina *Θεμιστώ, Κομαιθώ, Τιμαιθώ* (Prolegg. 364.) hodie carent paribus masculinis, non sequitur illico nulla fingi potuisse. Quis denique dubitet Homerum, quum ancillam introduceret *Μελανθώ* Dolii filiam Od. XVIII. 320. ductum esse recordatione fratris qui *υἱὸς Δολίοιο Μελανθεύς* nominatur XVII. 212. et flexo nomine *Μελάνθιος* XX. 173. Hinc transitus erit ad alterum genus, quod nihil ante et propter se habet praeter verba: *Βριζώ ἀπὸ τοῦ βρίζειν* Athen. VIII. 305. A. *Δαμνώ, Ἐλευθώ, Ἰαινώ* (nisi illa Phorci filia *Δεινώ* appellata est) *Κλωθώ* et alia a Muetzellio collecta p. 149. Nec pauca reperiuntur ortu ambiguo et utrinque apta *Σπειώ παρὰ τὸ σπέος ὥςπερ χρέος χρειώ, κλέος Κλεώ Κλειώ* Choerobosc. Cram. T. II. 261. EM. 814, 34. sed Schol. Theog. 246. *Σπειώ ἡ ἀκολουθία* a verbo repetit, cujus participium est *σπόμενος*. Haec artificiosior videtur interpretatio, sed *Αἰθώ* Solis equa Schol. Phoenn. v. 3. nihil interest utrum a proprio *Αἴθων* ortum dicamus an ab *αἴθω* vel quodam ejus verbi inclinamento *αἶθος, αἰθός*, unde *Αἴθη* equa Agamemnonis; interque hoc et *Αἰθώ* idem

rationis intercedit quod inter Ἄτροπος et Ἀταρπώ Sch. Od. VII. 197. Βριθώ nymphae nomen Sch. Hes. Opp. 144. (omiss. in Th.) et Σθεινώ a verbo et a nomine paribus spatiis distant; Βρυώ a βρύω non longius abest quam a βρύον, et masculinum quoque reperitur sed copulatum Ἀμβρύων Diog. La. V. 11. Utrum Κρινώ et Κρινών (et Κρίνις sive Κρῖνις) a κρίνω propagata sint an a κρίνον ut a κορίαννον Κοριαννώ, ῥόδον Ῥοδώ, non ante judicari potest quam in carminibus reperta fuerint. Eorum, quae literam futuri discretivam ostendunt, alia subjuncta sunt andronymicis Κτήσων Κτησώ, Ἀλεξών Ἀλεξώ etc. v. Keil. Anall. 141. alia incomparabilia Ἡγησώ, Καλυψώ, Μελιξώ, syntheta Εὐδωσώ et Περιβασώ, quod est Veneris epitheton ludricrum. Hujus notae multa contulit Passovius in Opusc. p. 115. ad probandum nomen Δωσώ. Sic enim in H. H. in Cer. 122. ubi Ceres deam dissimulans loquitur, scribendum esse pro Δὼς ἔμοιγ᾽ ὄνομ᾽ ἐστί, cui alii Δωρίς vel Δηώ substituunt, sed veri similius videtur Δωσώ vel Δωρώ. Haec igitur futuro assimilata dicimus, illa praesenti caeteris temporibus exclusis. Nam quod Muetzellius p. 150. putat Τελεσθώ ab aoristo τελεσθῆναι derivari potuisse, non probaverim, sed est paronymon vel a Τελεσθεύς ut Μενεσθεύς Μενεσθώ vel a Τελεστής cum metabole consonantium v. Lehrs. Aristarch. 310. Ab his transgredior ad urbium vocabula, in quibus eminent Aegyptiae, non illae barbare appellatae ut Ἐλβώ, Ναθώ, Ταχομψώ, sed quorum graeca est interpretatio seu vera seu commenticia: Κυνώ id est Κυνόπολις, Λυκώ pro Λυκόπολις, Afrodito — Afroditopolis v. Wesseling. ad Itiner. Anton. p. 168. Haec tamen alia via derivari potuisse ostendunt Eusebii verba, quibus Wesselingius utitur ad Hierocl. p. 725. ἀπὸ τοῦ λέοντος τὴν Λεοντώ, ἀπὸ δὲ τοῦ κυνὸς τὴν Κυνώ, quorum illi Xenophon Ephes. IV. 1. per appositionem adjungit nomen generis ἐπὶ Λεοντὼ ἔρχονται πόλιν. Et nonnullorum terminatio duplex: Βουτός — ἐκαλεῖτο καὶ Βουτώ Steph. Καυδώ insula eadem Καυδός vel Γαυδός, Κοπτός Strab. Κοπτώ Plutarch. Θράμβος ut Wesselingio videtur ad Herod. VII. 123. et Θεραμβώ, quod perperam Θεράμβω scriptum est, Lycasto pro Lycastus in omnibus Pomponii Melae codd. v. Tzschuck. Vol. II. P. I. 599.

atque adeo demus Atticus *Σφηττός* a Psello de Locc. Att. p. 47. *Σφηττώ* nominatur congruenter dativo adverbiali *Σφηττοῖ*, nemoque dubitat quin *Σαβώ*, *Χεβώ*, *Χωμψώ*, *Ψενακώ* primitiva sint nullaque affectionis cujuspiam aura contacta. Nihilo secius Graeci talibus quoque, ubicunque facultas fuit, pigmenta domestica adhibere non omiserunt: *ὡς ἀπὸ τοῦ καλύψω Καλυψώ* [6]) *οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ χορτάσω Χορτασώ* Steph. s. h. v. Id convenit nonnullis locorum appellationibus graecis ut *κρήνη διὰ τὴν χρόαν τοῦ ὕδατος καλουμένη Γαλακώ* Paus. III. 24, 5. et Atticae fonticulus *Πεδώ* sive *Ἐμπεδώ* a perennitate, puto, denominatus ut *Ἀλειπής πηγὴ ἐν Ἐφέσῳ παρὰ τὸ μηδέποτε ἐπιλείπειν* Suid. et *Βεβαία πηγὴ ἐν Εὐβοίᾳ παρὰ τὸ ἀνελλιπές* EM. His accedunt *Βωμώ ἡ Μακρίς* Hes. a figura arae ut Kuesterus suspicatur; *γυμνασίου περίβολος ὄνομα Μαλκὼ τῆς μαλακότητος τοῦ ἐδάφους ἕνεκα* Paus. VI. 23, 3. *Κορυφώ* promontorium Corcyrae, quod nemo ex *Κορυφάσιον* contractum dicet v. Prolegg. 425. nec magis *Συρακώ* ex *Συράκουσαι*, sed potius urbem nomen accepisse a palude. Postremo oppida ignota Suidae memorata *Αἰγιμώ* et *Αἰθώ* gerunt quidem similitudinem graecorum vocabulorum nec tamen demonstrari potest ab his originem habere.

§. 4. Illis locorum nominibus dupliciter finitis *Καυδός* et *Καυδώ* etc. simile est *Σαπφώ* et *Σάπφος*, si ab hoc casu descendit vocativus *Σάπφ'*, quem Hermannus Elem. 678. in poetriae versu reposuit pro *Σαπφοῖ*. [7]) Ac non abhorrere hanc terminationem a mulierum nominibus in Prolegg. p. 23. demonstratum est. Verum ut demus atticus *Θρία* vocatur et *Θριώ*, mulieres *Γόργη* et *Γοργώ*, *Μέλιννα* et *Μελιννώ* v. Keil. Anall. p. 8. sic sumi licet eandem modo *Σαπφώ* nominatam fuisse modo *Σάπφη* sive aeolice *Σάπφα* alpha correpto. Quare in Varronis loco IX. 51, 150. *sunt quas synonymias*

6) Scilicet quia Ulixem secum in occulto habuit; quasi vero *καλύπτειν* idem sit quod *κρύπτειν*. Barbaris illis adnumero *μοτώ* et *ἀρηβώ* cassiae species Galen. de Antid. I. 14. p. 72. T. XIV.

7) Matthiae Gramm. 224. aeolicum vocativum *Σάπφο* fuisse suspicatur exemplo nullo; Ahrensius Dial. dor. 510. *Ψάπφα*.

appellant Sappho, Alcaeus Alcaeo, Geryon Geryonus, ubi primo exemplo deesse synonymon Spengelius animadvertit, incertum est utrum Sappha inserendum sit an Sapphus, an forte Sapphon; nam haec quoque terminatio femininis inolevit partim sine paraschematismo *χέω χιών ὡς τέρπων* EM. *εἴκω εἰκών*, cujus alteram scripturam *εἰκώ* dubitatur ne Grammatici finxerint propter casus obliquos, *Κραγγών κίσσα* (clamosa) Hes. *φαγών* maxilla v. ad Aj. p. 167. et *ῥυμβών*, partim consociata alteri vel adeo praevalens *ἡ ἀηδώ κατὰ Μιτυληναίους καὶ ἀηδών* v. Bernhardy ad Suid. *ἡ Γοργών τῆς Γοργόνος καὶ ἡ Γοργώ τῆς Γοργόος καὶ Γοργοῦς* Schol. Eur. Or. 1514.[8]) *Δωδώνη λέγεται καὶ Δωδών καὶ Δωδώ* Steph. v. Parall. 117. et 119. *Σαρδώ λέγεται καὶ Σαρδών ὡς τῇ Πυθοῖ παράκειται τὸ Πυθών* Steph. De eodem Eustathius ad Dion. 82. *Σαρδώ ὡς Σαπφώ καὶ Σαρδόνος ὡς τρυγόνος*. Hesychius *Σινδούς σινδόνας* scr. *σινδοῦς* ut *εἰκοῦς*.[9]) et *Τρυγῶς τὰς τρυγῶνας* scr. *τρυγοὺς τὰς τρυγόνας* id est turtures a verbo *τρύζω* ut *στάζω σταγών, ὀλολύζω ὀλολυγών*, quod modo ululatum (*ὀλολυγήν*) modo ululam significat ut *γλιχώ* parsimoniam et (nisi Zonaras fallit) parcam. A verbo trisyllabo proficiscitur *ἀρηγών* et *ἀρηγώ*, de quo disputatum est ad Aj. p. 166. Cetera dicatalexiae exempla haec sunt: *Ἱεριχοῦς Ἱεριχοῦντος· εὕρηται καὶ δοτικὴ Ἱεριχοῖ ἀπὸ τῆς Ἱεριχώ* Steph. *αἰδώς* et *αἰδώ ὅτε εὐθεῖά ἐστιν ὀξύνεται* EM.

---

8) Haec Theodosii fuit sententia; Romanus vero statuit a *Δητώ* declinatum esse *τῆς Δητῶς* (quod aeolicum est) ut *Μοῦσα Μούσης*, et hoc transiisse in *Δητοῦς* Choerobosc. Dict. 332. Homericum genitivum *Γοργοῦς* EM. dupliciter interpretatur *τῆς γοργότητος ἢ τῆς Γοργόνος*, sed illum esse a recto *ἡ Γοργώ*. Nam *Γοργών* non *Γοργοῦς* facere ut *εἰκών εἰκοῦς* tacite significat Schol. Il. VIII. 349. *Γοργόνος γράφει Ζηνόδοτος κακῶς· οὐ γὰρ ὁ ποιητὴς Γοργών φησιν ἀλλὰ Γοργώ*.

9) Hunc accentum praescribit Choeroboscus et duobus locis restituit Bisetus. Hunc sequitur Buttmannus Gramm. §. 56. Adn. 11. errans de *βληχώ*, cujus casus attuli ad Aj. p. 173. Contra Aristarchi praeceptum legitur etiam nunc *τὴν πειθῶ* Achill. Tat. I. 9. *τὴν Δητῶ* Nonn. XX. 75. Accusativum *τὴν Ἀμαζώ* Eustathius ad Dion. 823. p. 261. lin. 9. a recto *Ἀμαζών* declinasse videtur.

30, 40. [10]) Sed pro λεχώς, quod et λεχῶς nonnunquam scribitur Charit. III. 8, 76. Aelian. H. Ann. I. 14. Dorvillius p. 398. et Jacobsius p. 16. praeferunt λεχώ, idemque vel λοχός scripsisse videtur Moschopulus in Schedogr. p. 72. λεχώ ἡ γεννήσασα ἀττικῶς, ἥτις λεχός λέγεται κοινῶς praeeunte Moeride Λεχώ ἀττικῶς, λόχος ἑλληνικῶς, ubi Piersonus λοχός scripsit; illo tamen accentu notatum est στεῖρα λόχος Maneth. V. 330. [11])

§. 5. Sapphus nomen nisi omnino peregre in Graeciam venit, a σαφής ut Grammatici tradunt EM. 708, 19. originem habere videtur. Nec tamen omnium etyma inveniri posse spero ac minime divinorum nominum. Horum obscurissimum est Λητώ de quo EM. 564, 19. ὁ μὲν Πλάτων φησὶν ἐλεητώ· ἐλεήμων γὰρ ἡ θεός· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω, sed vereor ne fallat. Nam quod Platoni tribuit, ab hoc non dictum est; quod Aristarcho, Plato proposuit non serio sed per ludum jocumque. Probabilius est Δηώ idem valere quod δῆ, Δημήτηρ. Ἐνυώ quam Hermannus Opusc. II. 180. Inundonam interpretatur quasi ab ἐνύω impluo nominatam, veteres simplicius παρὰ τὸ ἔνω τὸ φονεύω, nec enim aliud reperitur nomen a verbo composito derivatum. Κοκκυμώ Pliadis nomen Schol. Theocr. XIII. 25. specie modo non sententia convenit cum Κόκκυς λόφος Hes. nec omnino cognitum est antiquioribus, qui longe alia Plejadum nomina tradunt. Πεφρηδώ Hermannus l. c. 180. reddit *Auferonam* a verbo φρέω, cui simile θρέω appellativo τενθρηδών subjeci. Hinc subeunt illae gynaeciorum nugae Ἀκκώ καὶ Ἀλφιτώ δι᾽ ὧν τὰ παιδάρια τοῦ κακοσχολεῖν ἀνείργουσι v. Meinek. Hist. Com. 405. Alphito quidem aniculam significare posse docent Hesychii verba Ἀλφιτόχρως πολιά. Sociae ejus Acco consonum adjectivum idem suppeditat Ἀκκός παράμωρος· λέγεται

10) Philetae verba a Bachio omissa ἀγαθὴ δ᾽ ἐπὶ ἤθεσιν αἰδώ Choeroboscus servavit Dict. 360. a quo sumsit Lascaris Gramm. lit. E. fol. 7.

11) Dativus ταῖς λοχοῖς in Dioscoridis loco, qui in Lexicis affertur, unius literae inclinatione in λεχοῖς verti potest, quo dativo Psellus de Operat. daem. p. 29. ed. Boiss. et alii utuntur. A rhetoribus poetice loquentibus λεχωίς pro λεχώς dicere non alienum est.

δὲ παιδίοις ὡς μωροῖς, quae ita accipienda sunt ac si scriptum esset *τὸ Ἀκκοῦς ὄνομα ἐπιλέγεται τοῖς παιδίοις ὅτε μοραίνουσι* vel *ὡς μὴ μωραίνωσι*. Hoc autem quid significet apparet ex aliis locis *Σινάμωρος κακόσχολος, Ὀρχιπεδίζειν τὸ κακοσχολεύεσθαι παρὰ τοῖς παισί* atque ex Schol. Eur. Androm. 665. *μωραίνουσα τουτέστιν ἀκολασταίνουσα* et Sch. Nubb. 416. *μωραίνειν τὸ ἀφροδισιάζειν*. Itaque clarum fit ad conterrendos pueros praesertim *μωραίνοντας* id est pudenda contrectantes fictas esse illas aniculas fatuas facie foeda similesque larvarum ut sunt pleraeque decrepitae; quarum alteri adjuncta sunt adjectiva *ἀκκός* et maccus verbumque a Suida huc relatum *Μακκοᾷ ἀνοηταίνει ὅτι ἡ Ἀκκὼ ἐνέα ἦν*, idemque alio loco *Μακκὼ καὶ Λαιμὼ γυναῖκες ἐνεαί*. Haec *Λαιμώ* sive *Λαμώ* procul dubio est Lamia infantaria ab ingluvie (*λαιμῷ*) et voracitate sic ut Manducus nomen adepta similisque Mormus et Gellus. Schol. Gregor. Or. XXXV. 563. C. (Ruhnken. ad Tim. 182.) *μορμολύττειν εἴρηται ἀπὸ τῆς Μορμοῦς τῆς καὶ Λαμίας*. Quippe et *Μορμόνες* erant, ut Hesychius ait, *δαίμονες πλάνητες* et *Lamiae terriculae* quas Lucilius appellat, nec minus Gello, cujus larvae duodecim sunt nomina in lepida Leonis Allatii fabella [12]) inque his *Μωῤῥά*, quod vel plebeja prolatione corruptum est ex *Μορμώ* vel *μωράν* fatuam significat ut *Μακκώ*, quae Du Cangii est sententia in Gloss. s. h. v. *Βαυβώ* fuit nutriculae nomen cum verbis *βαυβᾶν* et *βαυκαλᾶν* cognatum, namque assarum lallis deliniti infantes consopiuntur et *βαυβῶσι*, ac nescio an utrumque ex voce lallantium expressum sit sic ut ipsum nomen infantium, de quo Damascius Phot. CCXLII. 555. *βάβια οἱ Σύροι καλοῦσι τὰ παιδία ἀπὸ τῆς Βαβίας θεοῦ* sive potius utrumque a balbutiendo ut francogallicum *babil, babiller.* [13]) Nomen Gellus, quod paullo ante

---

12) Illorum nominum pleraque facilem habent intellectum, *παιδοπνίκτρια, ψυχανασπάστρια, στρίγλα* (striga) et *πετασία* quoque quid sit colligi potest ex Festi verbis: *striges maleficae, mulieres quas volaticas etiam vocant.*

13) *Βάβαλον αἰδοῖον* Hes. fortasse fuit *ὑποκόρισμα παιδίων* ab infantibus translatum ad partem illam ut contra *σάθων ὑποκόρισμα παιδίων ἀῤῥένων ἀπὸ τῶν αἰδοίων*, et Augustus Horatium inter alios

attigi, Schneidewinus in Delect. p. 306. a verbo ἑλεῖν ductum censet. Ὑρνηθώ heroina ficta est ex nomine loci Ὑρνήθιον et tribus Argivae Ὑρνάθιοι, quae si nihil aliud nisi literarum similitudinem anquirimus, ad ὄρνις (ὀρναπέτιον) pertinere videntur terminatione paragogica aucta v. Proll. 364. similiaque topico Ὀρνεαί. Θεανώ Muetzellius p. 148. ex θέαινα factum, Sturzius Alex. 85. cum verbo ἄνω compositum, veteres ex Θεονόη contractum putant; quorum nihil exemplis ad persuadendum idoneis confirmari potest; nec magis si quis masculino Θεάνωρ appositum dicat. Sed simili tamen modo corruptum est, quod idem affert, Ἀμφιρώ Hesiodeum, quippe cum eodem verbo junctum in quod Ἀγχιῤῥόη, Καλλιῤῥόη, Ὠκυῤῥόη exeunt, atque nomen perfrequens Πολυξώ, quanquam huic praestrui potest masculinum Πόλυξος ut δορυξός, illi Ἄμφιῤῥος ut ἄψοῤῥος, quam syllabarum finalium correptionem alio tempore illustrabo copiosius.[14]) Huic contra posita amplificatio, cujus unum extat exemplum idque summe mirabile. Etenim sancito vocativos non plures habere nominativo vocales, consultatum est quomodo ab ἡ Λητώ transitum sit ad ὦ Λητοῖ. Respondit Herodianus ὅτι τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀντιγράφων ἐν ταῖς εὐθείαις εἶχον τὸ ι προςγεγραμμένον ἡ Λητωί, ἡ Σαπφωί, sed hac excusatione in aliam impegit regulam ὅτι τὸ ι οὐκ ἔστι τελικὸν τῶν θηλυκῶν ἀλλὰ τῶν οὐδετέρων Choerobosc. Dict. 335. Hanc regulam illi ignotam fuisse minime credibile est sed fortasse nomina ista iota ineffabile habere putavit idque perinde esse ac si non haberent. Scripturae tamen hujus vestigia nulla fere relicta sunt praeter Φιλυτωί in Inscr. Del. n. 2310. sed librarii nonnulli vocalibus longis et in medio vocabulorum et maxime in exitu addiderunt iota syllabamque acutam circumflexo notarunt σπονδῆι pro σπονδή, Ξανθωῖ pro Ξανθώ v. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 8. Hecker. Comm. de Anth. p. 322. et 85. Re vera

---

jocos *purissimum penem vocavit et lepidissimum homuncionem* hoc est pipinnam et pisinnum sive pusionem.

14) Lennepius ad Theog. 357. etiam nomina vulgaria Πειθώ, Ζευξώ, Ἱππώ etc. ex Πειθόη, Ζευξόη etc. orta censet, quod minime veri simile est.

autem illa nominativi et vocativi inaequalitas nihil offensionis habet; eademque est in *αἰδώς* et *αἰδοῖ*, *ἀηδών ἀηδοῖ*, ne *γυνή γύναι* commemorem, quod illi a *γύναιξ* declinatum volunt. Aegyptiarum urbium nomina ab animantibus ducta plerumque in *ω* exeunt *Ἀφροδιτώ*, *Ἀντινώ*, quae et *Ἀντινόεια* dicitur et *Ἀντινόου πόλις*, J. Malel. XI. 119. C. *Κυνώ*, *Λυκώ*, sed in *ων* *Λύκων*, *Λάτων* atque eadem *Λατόπολις* vel *λάτων πόλις* v. Jablonski Panth. II. 87. duae aliae *Λητοῦς* et *Ἡρακλεώς* in Hierocl. Synecd. 730. (399. ed. Lips.)

Pars IV.

De vocabulis sensuum eorumque confusione.

§. 1. Soloecismorum duo sunt genera, unum in forma eloquendi positum, alterum in sententia, et utriusque generis apud scriptores omnium aetatum copia non exigua. Verum ut in vita communi non qui idem peccarunt eadem poena afficiuntur sed multum interest quis quid fecerit et quo consilio, ita prisci scriptorum existimatores *προςωποληψίᾳ* quadam usi quae vulgo indocto exprobrant, ignoscunt eruditis. Diomedes II. 109. *Atthis,* inquit, *admittit soloecismos,*[1]) *quos quum docti faciunt, non soloecismi vocantur sed schemata,* quorum alterum est vitii nomen, alterum virtutis, sed utriusque, si auctorem sustuleris, discrimen nullum. Nam quod Dionysius de quadam Thucydidis loquutione dicit c. 37, 907. *τοῦτο εἴ τις ἐν τοῖς σχήμασιν ἀξιώσει φέρειν, οὐκ ἂν φθάνοι πάντας τοὺς σολοικισμοὺς σχήματα καλῶν*, valet de pluribus, unumque hoc interest quod quae classici contra regulam dixerunt, ab arte profecta creduntur, quae qui infra classem, ab inscitia. Haec enim magnis ingeniis debetur reverentia ut ponderibus examinentur aliis ac turba ignobilis; eaque religione ducti Critici quidquid in vitii similitudinem vergeret, aut archaismi nomine excusarunt aut dialecti aut figurae proque soloecismi nomine substituerunt decentius *σολοικοφανές* vel *σολοικοειδές*. [2]) Ac si vera est illa philosophi nobilissimi edictio, qua, quidquid sit, rationale ducere jubemur, quanto aequius videtur ut omnia, quae illustres antiquitatis

---

1) Anonymus in Cram. Anecd. T. IV. 271. *τὸ σολοικίζειν ἐνιαχοῦ ἀττικίζειν ἐστίν.*

2) Ad Odyss. XI. 76. *σῆμά μοι χεῦαι ἀνδρὸς δυστήνοιο* Schol. *σχῆμά ἐστι σολοικοφανές. Οὐκ ἔστι γὰρ κατειπεῖν τῶν οὕτω σχηματιζομένων σολοικισμὸν ἢ βαρβαρισμόν. Κέκριται δὲ σολοικοφανῆ ταῦτα καλεῖν (καὶ) σχήματα.*

auctores dixerunt, recte et convenienter rationi dicta existimemus? Non defuerunt tamen qui quae a modestioribus figurae appellarentur, vocarent soloecismos, ut Grammaticus, cujus commentariolum *περὶ σολοικίας* Valckenarius edidit, huic nomini schema pindaricum, euboicum et alia subjicit. Nominativum absolutum *Ἀλκιβιάδης ἐξελθὼν τῶν πυλῶν Λακεδαιμόνιοι ἡττήθησαν* Lesbonax p. 183. [3]) inter attica schemata refert, similemque huic Homeri constructionem *ἵππος ἀγλαΐηφι πεποιθὼς ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει* vetus interpres Il. XV. 268. *σολοικοφανές* appellat. Sed Sextus c. Gramm. p. 261. ed. Fabr. *σολοικὸν τὸ πολλὰ περιπατήσας κοπιᾷ μου τὰ σκέλη, διὰ τὸ μὴ λέγεσθαι τῇ κοινῇ συνηθείᾳ*, et ad Eur. Hipp. 23. *πάλαι προκόψας οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ*, unus Scholiastarum breviter et austere *τοῦτο ἐσολοίκισε*, alter verecundius *ἀρχαϊσμός ἐστι τοῦτο, οὐ σολοικισμός*. Lucianus Dial. Mort. X. 9. in oratoria supellectile numerat *ἀντιθέσεις καὶ παρισώσεις καὶ περιόδους καὶ βαρβαρισμούς*, hoc nomine significans soloecismos [4]) arte quaesitos sive, ut Scholiastes ait, *λόγους ἐν σχήματι προφερομένους χάριτος ἕνεκεν ὡς τὸ οἱ δὲ δύο σκόπελοι καὶ τὰ παραπλήσια.* Hoc *οἱ δὲ* — schema homericum appellat Sch. Pind. Ol. VIII. 48. recteque explicat Sch. Eur. Phoenn. 1478. *πόλει δ' ἀγῶνες οἱ μὲν εὐτυχέστατοι τῇδ' ἐξέβησαν οἱ δὲ δυςτυχέστατοι — ὅμοιον τῷ ὁμηρικῷ οἱ δὲ δύο σκόπελοι. Οὐκ ἔχει δὲ κίνδυνον οὗτος ὁ σχηματισμός· οὐ γὰρ ἀφ' ἑτέρου προςώπου εἰς ἕτερον ἡ μετάβασις γίνεται, ἵνα δέηται πλαγιασμοῦ, ἀλλ' ἀπὸ ὅλου εἰς μέρη.* [5]) Secundum constructionem

---

3) Hic pro *ἔκφρασις προςηγορική*, cui *ἐπιφορική* opponitur, non *προηγορική* scribendum est, ut Schaeferus voluit, sed *προφορική*. In Schol. Plat. in Theaet. 173. C. p. 362. ed. Bekk. ubi idem exemplum schematis attici affertur *Ἀλκιβιάδης ἐξελθὼν* etc. scriptum est *ἠτύχησαν*.

4) Sic idem in Pseudosophista *τὸν λαγώ, τοὺς ἱππεῖς* et *ἀφιστᾶν* soloeca vocat, etsi non in syntaxi peccant sed in una parte orationis. In Soloecista autem taxat cacozeliam eorum qui de pipere et cumino loquentes vocabula ex vetere Atthide repetita vulgoque ignota infercirent.

5) Philem. Lex. I. 32. *φαίνεται σολοικοφανὲς τὸ παρ' Ὁμήρῳ ἄμφω δ' ἑζομένω γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς· ὃ καινότερον ἔφρασεν διὰ τὸ ἄρξασθαι ὡς ἐν σχεδιασμῷ ἀπὸ εὐθείας.*

absolutam, cujus varias species Wanowskius sollertissime descripsit, frequentissimum est schema quod dicitur *πρὸς τὸ νοητόν*, et hujus quoque exemplum homericum *ὥς φασαν ἡ πληθύς* Apollonius Synt. III. 4, 198. a quibusdam afferri ait ad comprobandum *καὶ ἐν μιᾷ λέξει καταγίνεσθαι σολοικισμόν.* [6]) Denique ad constituendos utriusque nominis terminos nihil nobis prodest Quintiliani finitio, schema esse aliquam a vulgari et simplici specie *cum virtute* commutationem. Nam Callimachus quidem, ut hoc utar exemplo, *τέκνον ἄλαστε* de industria praetulisse videtur vulgari, quod in exitu versus ad metrum aeque conveniebat, sed Homerus *φίλε τέκνον* dixit non ut novitate constructionis auditores delectaret grammaticae subtilitatis incuriosos, sed quia versui texendo aptius erat et consuetudo ipsa substantivis, quae terminationem generis neutrius sed significationem maris vel feminae habent, epitheta adjungere amat generi naturali congruentia. Similiterque aliae constructionis rectae immutationes rationibus quibusdam nituntur vel brevitatis vel concinnitatis vel similitudinis, ac ne illiterati quidem caeco impetu casus, genera, numeros miscent sed ita ut causa aberrationis reddi possit si non justa at plausibilis. Itaque omnia huc conveniunt, schematis et soloecismi discrimen non natura constitutum esse sed usu, neque a nobis sciri posse quid vulgo Graecorum dicere licuerit, eruditis non licuerit, quidve scientes commiserint inscien-

---

6) Id merito improbat sed ipse errat atticum *μὰ τὼ θεώ* et *Αἰδὼς καὶ Νέμεσις ἴτην καλυψαμένω — προλιπόντε* schema vocans I. 21, 58. ut et Schol. Soph. Oed. C. 1675. nam qui ita loquuti sunt, non femininum cum masculino conjunxerunt (ut *παιδίον καλλίστη* etc.) sed prisca usi sunt dualis forma, quae utrique generi communis erat. Neque figurate dicta sunt *δαϊζομένοιο πόληος, δρόσοι τιθέντες, χλοάοντος ἴασπιδος* quod Bernhardy suspectat ad Dion. p. 503. *αἰγίδες ἠνεμόεντες, ἡδὺς ἀϋτμή*, atque aliorum adjectivorum, quae vulgo moveri solent, terminationes non motae, non solum in carminibus sed etiam in sermone *ἡ μικτός, ἡ ἀπορώτερος*, atque adeo participiorum *νεῶν καταρτισθέντων* v. Parall. p. 550. quibus conferri possunt latina *Credo ego inimicos meos hoc dicturum esse, Justam rem oratum a vobis volo.* Illum Apollonii errorem sequitur Schol. Arist. Rann. 1425. *τὼ πλάστιγγε—σχῆμα ἀττικὸν ὡς τὼ χεῖρε, τὼ πόλει, νὴ τὼ σιώ*, pro quo *θεώ* scribere debebat.

tesve. *Εἰςήρχοντο εἷς καθ᾽ εἷς, ἀνὰ εἷς ἕκαστος* si in N. T. legerentur solo, ad idiotas rejiceremus. At ob idem vitium Lucianus reprehendit homines suae aetatis doctos, quos manifestum est notionem nominativi *singuli introibant* potiorem duxisse quam rectionem praepositionis. Et qui *οὗτος* dixere pro *αὕτη* si sic loquuti sunt in compellatione feminae, [7]) retinuerunt formulam auribus inhaerentem *ὦ οὗτος*. Item tritum illud *ἦ δ᾽ ὅς* ita inoleverat linguae ut etiam ad feminas et ad plures transferretur. [8]) Nec minus soloeca sunt *praesente testibus*, *cum partim copiarum*, *libens solverunt*; quae nisi abunde satis testata essent, librariis imputarentur et lapicidis. Verum hujusmodi *ἀσυνταξίας* vel *κακοσυνταξίας* exempla collegerunt multi multa; obscurius vero est illud alterum soloecismorum genus, quod in principio hujus disputationis designavi.

§. 2. Etenim non solum consuetudo graeci sermonis sed omnium linguarum lex et ratio pugnantia loqui vetat. Sed hujus quoque soloecismi speciem interdum praebent scriptores non indiserti, quum cogitatione plus comprehendunt quam eloquuntur, ut Hesiodus Opp. 610. *βότρυας χρὴ — δεῖξαι ἠελίῳ δέκα τ᾽ ἤματα καὶ δέκα νύκτας*, cujus loci inconcinnitatem Moschopulus et sensit et excusavit hoc modo: *συνυπάγει τὰς νύκτας τῷ λόγῳ ὡς ἑπομένας ταῖς ἡμέραις ἐξ ἀνάγκης· οὐ γὰρ κατ᾽ αὐτὰς δυνατὸν τῷ ἡλίῳ δεικνύναι τοὺς βότρυς*, neque hodie scribentium aliquis audebit dicere *uvas die nocteque insolato.* Alius calore dicendi obliviscitur paria paribus adjungere ut in H. H. in Merc. 525. *Λητοΐδης ἐπένευσε — μή τινα φίλτερον ἄλλον ἐν ἀθανάτοι-*

---

7) Apollonius qui *οὗτος κατὰ θηλείας τιθέμενον* cum *ὧς φασαν ἡ πληθύς* conjunxit, certe sic masculinum pro feminino positum credidit; sed fortasse est masculinum non motum ut *ἡ τηλικοῦτος* apud Sophoclem, quod non constructum est contra regulam sed vitium habet in una voce.

8) De hoc praeter Suidan et Grammaticos a Buttmanno citatos Gramm. I. 543. disputavit Photius Amphiloch. I. 230. in Maji Nov. Collect. T. I. 230. Schol. Arist. Lys. 514. *τῷ ἦ δ᾽ ὅς καὶ ἐπὶ πλήθους ἐχρῶντο καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ, ὡς καὶ τῷ ὦ τᾶν.* Negat hoc Fritzschius ad Arist. Rann. p. 16.

σιν ἔσεσθαι μήτε θεὸν μήτ᾽ ἄνδρα, ubi deest μήτ᾽ ἐν θνητοῖς. Justiorem causam praebet affectus sermonem praecipitans Aesch. Sept. 181. ἀνὴρ γυνή τε χὤτι τῶν μεταίχμιον, de quo recte judicat Scholiastes κεκινδύνευται τὸ μεταίχμιον, εἰ μὴ ἄρα τις λέγοι ὅτι ὀργιζόμενος οὕτως εἴρηκε. Verum haec, quae generatim describi non possunt, praetermitto ut ad illud repugnantiae genus veniam, quod contradictionem continet, ut nunc vocant, vel in objecto κτύπον δέδορκα vel in adjecto ἀργυρὶς χαλκῆ, βουκόλος ἵππων. Illa est vox mulierum Thebanarum Aesch. Sept. 99. quae tumultu obsidentium eminus accepto trepidae hostes jamjam irrumpentes sibi cernere videntur: κτύπον δέδορκα, πάταγον οὐχ ἑνὸς δορός. Hic non acquiescimus in Scholiastae explicatione μετήνεγκε τὰς αἰσθήσεις ἐπὶ τὸ ἐνεργέστερον (ἐναργέστερον). Nam ut concedamus poetis quod Longinus dicit XXVI. 2. τὴν ἀκοὴν ὄψιν ποιεῖν, quia ὄψις τρανεστέρα τῆς ἀκοῆς Suid. s. Αἴσθησις, Aeschylumque noluisse κλύω κτύπον dicere vel ut debilius vel fugiendae repetitionis causa, nam paullo ante legitur ὠσὶ χρίμπτεται βοά et non multo post ὄτοβον ἁρμάτων κλύω, tamen haec ratio non tantum valet ut ei asystata loqui permittamus, quod effugere poterat si nomen posuisset utrique sensui aptum δέδορκα κλόνον vel ὅμαδον vel aliud a verbo minus abhorrens. Nec puto illam repugnantiam satis excusari vel affectu [9]) loquentium vel persona, qua ratione Grammatici interdum periclitantia tuentur ut Eustathius p. 1184, 48. θεραπεύεται [10]) ἡ αἰτίασις ἀπὸ τοῦ προςώπου· γυνὴ γὰρ λέγει οὐκ ἔχουσα ἐνευδοκιμεῖν κυριολεκτήμασι et EM.

---

9) Nulla est affectus significatio in Quint. VII. 562. Ἀθηναίη — ἐδέρκετ᾽ αὐτὴν ἀνδρῶν ἀγχεμάχων et Hom. Il. XVI. 127. λεύσσω παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ἰωήν id est βρόμον ut Stat. Theb. VI. 202. *jam face subjecta primis in frondibus ignis exclamat,* quod Scholiasta interpretatur *crepitu sonat; omnis enim sonus clamor est.*

10) Tritum hoc est verbum de explanatione eorum quae contra consuetudinem vel constructa vel declinata sunt: τὸ σολοικοειδὲς δι᾽ ἀντιπτώσεως θεραπεύεται Eust. 718, 63. τὸ σολοικοφανὲς διὰ στιγμῆς θεραπεύεται 236, 32. τὸ βάρβαρον θεραπεύεται δι᾽ ἐλλείψεως ὑπαρκτικοῦ ῥήματος 251, 12. θεραπεύεται ἡ γραμματικὴ ἀναλογία (τοῦ βοσκήσω) 1715, 55. ἡ θεραπεία τούτου (ἵππος ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει) Sch.

774, 42. *ὁ Σώφρων ὑγιώτερον λέγων ἑκοντὶ ἡμάρτανε τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἑρμηνείας μιμησάμενος, ὃν τρόπον κἀκεῖ (κᾀκεῖνο) ἐσολοίκισε τατωμένα τοῦ κιθῶνος.* Verum quo insolentior nobis haec videtur visus et auditus confusio, hoc minus molestiae exhibuit antiquis graecorum poetarum explanatoribus, qui plurimis in locis adnotant verba sentiendi et inter se et cum verbis cognoscendi permutari, idque adeo ad ornatum orationis pertinere ut interdum species pro specie vel pro genere ponatur. Sed quo clarius omnis eorum ratio perspiciatur, repetam paullo altius. Ergo ad Odyss. X. 82. scriptum invenimus nomen *ποιμήν* positum esse *καταχρηστικῶς* aut pro *βουκόλος* hoc est ea figura, quae vocatur *εἶδος ἀντὶ εἴδους,* aut pro *νομεύς ὁμωνύμως τῷ γένει τὸ εἶδος.* [11]) Item ad Il. XXI. 37. admonent poetam nomine *ἐρινεός* quamlibet arborem potius quam caprificum significasse, *ἀπὸ γενικοῦ εἰς εἶδος μεταβέβηκε.* Sch. Hes. Scut. 289. *τοὺς ἀστάχυας εἶπε πέτηλα εἶδος ἀντὶ εἴδους.* Schol. Lyc. 88. *τόργος ὁ γύψ κυρίως, νῦν δὲ τὸν κύκνον λέγει· ἔλαβε δὲ ζῶον ἀντὶ ζώου·* et Gloss. 911. *κεγχρίνη — ἔλαβεν εἶδος ἀντὶ εἴδους.* Similiter Acro ad Horat. Sat. I. 1, 58. *Aufidus — species pro genere,* et ad Od. I. 1, 13. *trabe Cypria — abusive pro quacunque* etc. Hoc schema duriore nomine appellat Auctor de Soloec. p. 199. *σολοικισμὸς περὶ τὰ γενικὰ καὶ εἰδικὰ ὡς παρ' Ὁμήρῳ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε· εἶδος μὲν γὰρ ἄνδρες, γένος δὲ ἄνθρωποι.* Hac igitur ratione verba singulis sensibus attributa docent poni pro eo, quod omnibus commune est; qua in re quantopere lasciviant, operae pretium est cognoscere. Primum ad Il. XI. 532. *ἵπποι πληγῆς ἀΐοντες — ἡ διπλῆ ὅτι τῷ εἴδει τὸ γένος δεδήλωκε· θέλει δὲ εἰπεῖν ἐπαισθόμενοι· ἡ γὰρ ἀκοὴ εἶδός ἐστι τῆς αἰσθήσεως.* Sed Eustathius non inscite infert

---

Il. XV. 268. *καταχρηστικῶς πρῶνα εἶπεν, ἐθεράπευσε δὲ εἰπὼν ἄλιον* Sch. Pers. 132. *sunt quae per synaloephen aut systolen aut ectasin sanari necesse est* Charis. I. 5. p. 7. Alibi hac de re *διορθοῦσθαι* dicitur.

11) Schol. Lysistr. 329. *πατάγου χυτρείου ἀντὶ τοῦ κεραμέου, ἐκ μέρους τὸ πᾶν· οὐ γὰρ χύτραις βάπτουσι,* quod idem *εἶδος ἀντὶ γένους* dici potest.

equos ipso sonitu flagelli ad currendum excitari verbere nullo Aptius vero huc retulissent Od. XVIII. 11. *οὐκ ἀΐεις ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες*, ubi aut *ὁρᾷς* dicendum erat aut commune *αἰσθάνῃ*, quod verbum quum Homero incognitum sit, vices ejus sustinet primitivum *ἀΐειν*, unde compositum *ἐπαΐειν* vel in soluto sermone significationem intelligendi habet v. Lennep. ad Phalar. Ep. XXIX. Jacobs. ad Aelian. p. 9. [12]) quo minus in Apollon. II. 109. *τοὺς παρεόντας ἐπήισε* opus erat Scholiastae adnotamento *ἤσθετο*. Sed eodem utuntur in aliis locis qui illa ratione expediri non possunt, ut Arat. 240. *ἰχθύων ἕτερος μᾶλλον βορέαο νέον κατιόντος ἀκούει*, quae sic commentantur *τὸ ἀκούει σημαίνει τὸ αἰσθάνεσθαι· τοῦτο εἶδος ἀντὶ γένους.* [13]) Verum haec est mera prosopopoeia, qua saepius utitur Manetho stellis affectus humanos tribuens v. Dorvill. ad Charit. 664. eamque Germanicus quoque suis verbis expressit. *Piscis — alter audit stridentes auras niveus quas procreat Haemus.* Alius est graeci poetae locus v. 336. ubi de Sirio loquitur *κείνου καὶ κατιόντος ἀκούομεν*, nec deest scholion tralaticium *αἰσθανόμεθα*. Hic primum subvenit, quod poetae latini caniculam, quum maxime fervet, *latrare* dicunt ut Statius Silv. I. 3, 5. *calido latravit Sirius astro*, similiterque Manilius et Claudianus, quorum versus apposuit Gronovius, nec discrepat *ὀπωρινοῖο κυνὸς δριμεῖα ὁμοκλή* Oppian. Hal. I. 152. Sic apparet quomodo Sirius audiri possit. Sed simplicius videtur illa verba ita interpretari: *etiam occidentis vim et efficaciam praedicari audimus.* Non certius hujus abusionis documentum praebet

---

12) *Σμύρνα ὡς ἐξίκετο πρὸς αὐτὸν ἐπάϊστος ἐγένετο προσενεχθέντος ἐξαπίνης τοῦ πυρός* Anton. Lib. c. 34. pro *φανερά*.

13) Sic. Schol. Mosq. pro vulgato *γένος ἀντὶ γένους*. Vossius grammatici sermonis immemor scribi volebat *εἶδος ἀντὶ φέγγους*. Nec satis apte confert Pindari verba *ἐν Τροίᾳ Ἕκτωρ Αἴαντος ἤκουσε*, hoc est *οὐ μόνον παρ' ἄλλων ἤκουσε ἀλλὰ καὶ τῇ πείρᾳ ἔγνω* v. Nitzsch. ad Odyss. VI. 185. Longe diversa est ratio verbi compositi Pind. Ol. III. 42. *ὁ κῆπος ὑπακούει αὐγαῖς ἡλίου — μεταληπτικῶς ἀντὶ τοῦ αἰσθάνεσθαι* Schol. quomodo Latini interdum obedire id est obaudire de rebus inanimatis usurpant; *ἐπαΐουσιν αἱ μῆτραι τῶν ῥευμάτων* Hipp. Mul. I. 647. T. II.

Il. IV. 343. *πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο*— Schol. *τροπικῶς ἀντὶ τοῦ ἐπαισθάνεσθε, ἐπεὶ ἡ ἀκοὴ εἶδός ἐστιν αἰσθήσεως*, sed sententia haec est: *vos primi ad coenam invitamini et invitationem accipitis*, id quod Athenaeus dixit *τῷ δείπνῳ ὑπακούειν*, et sic etiam Aristarchus statuit sed adhibita ellipsi *ἀκούετέ μου περὶ δαιτός*. Plus dubitationis habet Od. VI. 185. *ἀνὴρ ἠδὲ γυνή ὁμοφρονέοντε* (*παρέχουσιν*) *ἄλγεα δυςμενέεσσι, χάρματα δ' εὐμενέτῃσι, μάλιστα δὲ ἔκλυον αὐτοί.* Hic enim apprime convenit illud *αἰσθάνονται καὶ ἀπολαύουσι*, quod et Nitzschius probavit. Sed non necesse est ad hypallagen confugere. Nam conjuges non solum tacita mutui amoris conscientia laetantur sed etiam se invicem felices praedicant et ab aliis praedicari audiunt, *χαίροντες κλύουσι* vel *χαίρουσι κλύοντες*. Haec igitur sunt exempla, quibus Grammatici efficere conantur *εἶδος ἀντὶ γένους* poni, aliud alio infirmius. Jam videamus de altera hujus figurae specie. Igitur in Arat. 405. *θυτηρίου ὀλίγον μὲν ἐπὶ χρόνον ὑψόθ' ἐόντος πεύσεαι,* non *εἴσῃ*, quod proximum erat, vel *γνώσῃ* significari, sicut idem poeta stellas inobservabiles *ἀπευθέας* dixit v. 648. sed sensum pro sensu sumtum dicunt *ἀντὶ τοῦ θεάσῃ*, quod confirmare videtur Avieni interpretatio: *Aram satis arcto tempore suspicies mundo rutilante referri*, sed necessarium non est; nam *audies* dici potuit *ἐκ τοῦ παρεπομένου*, quia arae exortum sequuntur e vestigio gravissimae procellae sic ut auribus percipi possit. Et *πεπύθοιο καθυπνέας* Nic. Al. 433. minus quidem proprie dictum quam *ὄψει* vel *ἴδοις ἄν,* nec tamen improprium est.[14]) Hinc transgrediar ad verba videndi. Ad Eur. Hec. 175. quum pro *ἄϊε ὡς εἰδῇς* olim scriptum esset *ὡς ἴδῃς*, hoc acceperunt *ἀντὶ τοῦ ἀκούσῃς, αἴσθησις ἀντ' αἰσθήσεως ὃ καὶ μετάληψις λέγεται.* At apertum est sic non sensum pro sensu summutatum esse sed adspectum pro intellectu, quod facile fieri posse concedimus et probatur Theocriti exemplo III. 12. *θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὶν ἄχος,* ubi apposite Scholiographus:

14) *Πιφαύσκεο* Alex. 410. Schol. pro *ἄκουε* positum putat sed est proprie dictum *lass dir sagen;* alibi aliis verbis utitur *πεύθεο* 700. *φράζεο* 438. *εἴρεο* 359. *τεκμαίρου* 396.]

ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ὁρατῶν ἐπὶ τὰ νοούμενα, ὡς παρ' Ὁμήρῳ ὀσσόμενος πατέρ' ἐσθλόν. Et vicissim rem oculis subjectam ad animi intellectum transtulit Oppianus Hal. I. 709. ἤδη τις κατ' ὄρεσφιν ἐριβρύχην ἐνόησε θηρητὴρ τεκέεσσιν ὑπερβεβαῶτα λέοντα. Hic nihil aliud adnotandum erat nisi νοεῖν more homerico positum esse pro ἰδεῖν. Sed ille ad armillum redit: ἀντὶ τοῦ εἶδεν, αἴσθησις ἀντ' αἰσθήσεως, quod nomen huc prorsus non convenit. Et in ejusdem poetae loco I. 236. quo echeneidis cursum navium inhibentis miraculum depingitur ναῦται τρομέουσιν ἀείδελα δεσμὰ θαλάσσης δερκόμενοι, non αἴσθησις ἀντ' αἰσθήσεως, ut in Schol. dicitur, posita est sed verbum ex circumstantia ductum *cernunt navem coeco remorae vinculo repente consistentem;* ut in Orph. Arg. 1154. ἐπιφρίσσοντα γὰρ ἤδη ἀκραῆ Ζέφυρον καταδέρκομαι hoc est video undas vento insurgente crispari, et Propert. I. 17, 6. *adspice quam saevas increpat aura minas.* Exemplorum quae Grammatici pro hac causa afferunt, ultimum suppeditavit Nicander Ther. 164. serpentem somnolentum excitari dicens ὅταν ἢ δοῦπον νέον ἠέ τιν' αὐδὴν ἀθρήσῃ, de quo sic loquuntur αἴσθησις ἀντὶ αἰσθήσεως ὡς ἐπὶ τοῦ ὁρᾷς οἷα λέγεις. Nec video quo pacto hoc expugnari possit nisi mutata scriptura αὐδήν in αὐγήν, quod Eutecnium hoc loco legisse apparet ex paraphrasi ὅταν θεάσηται φῶς. Hoc autem recepto res ad zeugma redit ut ὄψει φῶς κάλλιστον καὶ κρότον χειρῶν Arist. Rann. 157. et similiter juncta (v. ad Aj. p. 430.) quae designat Aristoteles Rhet. III. 5. p. 1407. b. 20. σολοικίζειν ποιεῖ τὸ μὴ ἀποδιδόναι, ἐὰν μὴ ἐπιζευγνύῃς ἀμφοῖν ὃ ἁρμόττει, οἷον ἢ ψόφον ἢ χρῶμα ἰδών, τὸ μὲν ἰδὼν οὐ κοινὸν, τὸ δ' αἰσθόμενος κοινόν. Sed quod Scholiographus ille subjicit ὁρᾷς οἷα λέγεις, non aliter enuntiatum est quam Soph. Aj. 785. ὅρα ὁποῖ' ἔπη θροεῖ, *ecce quae ille ait* Plaut. Most. II. 2, 64. (484.) in quibus nemo ne tantillum quidem haeret quia non de sono vocis agitur sed de sententia verborum, quam νόος ὁρῇ καὶ νόος ἀκούει, ut Epicharmus loquitur.

§. 3. Expensis Grammaticorum testimoniis deinceps videndum est num forte in praeteritis plus roboris insit quam in allatis. Hic primum occurrit Pindarus Fragm. CL. 639.

σαρκῶν τ' ἐνοπὰν ἤδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρὺν εἶδον, cujus loci scriptura non prorsus explorata est. Sed si ita scripsit, verbum ab adspectu traxit tanquam a primaria actionis parte: vidi quum Hercules carnes bovis et ossa stridentia frendens gluttiensque contereret. In plurimos locos convenit quod Donatus dicit ad Eunuch. III. 2, 1. *omnes sensus visa dicuntur ab eo qui est certissimus.* Itaque fit ut res, quae tactu cognitae sunt, cerni dicantur, *ἐὰν προςαγάγῃς τῷ στέρνῳ τὴν χεῖρα, τὸ πήδημα τῆς καρδίας ὄψει* Aristaen. II. Ep. XI. 150. similiterque Hippocrates de Nat. Mul. 534. T. II. *ἢν ἅψῃ, ὄψει*, Muliebr. II. 836. T. II. *ἢν ἐπαφήσῃ τῷ δακτύλῳ, ὄψει σκληρόν*, qui alibi verbo minus discordi usus est, *ἢν ἅψῃ τῷ δακτύλῳ, εὑρήσεις κεχηνὸς τὸ στόμα* de Nat. Mul. p. 542.[15]) Et quae auribus percipiuntur: *ἰδὲ μάλα μέγας κτύπος ἐρείπεται* Oed. Col. 1463. *loca vidi reddere voces* Lucret. IV. 581. *mugire videbis terram et descendere montibus ornos* Virg. Aen. IV. 491. quanquam hic etiam zeugma intercedit. Nec tamen omnia verba videndi eodem jure sunt, acrioremque abusionis sensum praebet *θεᾶσθαι* ad odorem translatum a Theocrito I. 149. *θᾶσαι ὡς καλὸν ὄζει*, et ad auditum vel intellectum XI. 41. *θᾶσαι τὰ τοῦ θείου Λιτυέρσου*, sed tamen defendi potest similitudine imperativorum *ἴδε* et *ὅρα*, quibus etiam coeci compellantur Oed. C. 1685. 1694. qua ratione caret illud e Nicandro allatum *ἀθρῆσαι αὐδήν*. Nec raro poetae verbum dirigunt ad antecedentia et adjuncta ut Orpheus Lith. 699. de serpentibus loquens qui odore lapidis cujusdam suffiti alliciuntur *ὀδμῇ τὴν ἄρα κεῖνοι ἀνερχομένην ἐςορῶντες—ῥώονται ἐφερπύζοντες ἀϋτμήν*, cum voce *ὀδμή* comprehendit notionem fumi, solumque hoc mirabile est quomodo serpentes fumo alicubi conspecto scire possint odorem sibi suavem exoriturum esse. Simile est Aristoph. Avv. 1710. *ὀσμὴ δ' ἀνωνόμαστος ἐς βάθος κύκλου*[16]) *χωρεῖ καλὸν θέαμα*, quod ad schema *πρὸς τὸ συνώνυμον* referri

---

15) *Specillum* vocatur instrumentum quo chirurgi explorant quae conspicere non possunt, graece *Κάτοπτρον ἢ μηλωτρίς* Erotian. 234.

16) Schol. *εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ.* Sic Eur. Med. 1294. *ἐς βάθος αἰθέρος.*

potest. Breviloquentiae condonatur Aesch. Agam. 987. (961.) *πεύθομαι ἀπ᾽ ὀμμάτων*, nam qui ita loquitur, animum ad illud tempus refert, quo auditis fidem derogaverat, *nunc jam non auditu solum sed ipso adspectu cognosco*. Diversorum sensuum vocabula latenter copulavit Sophocles Phil. 485. ubi chorus Neoptolemum admonet ne Philoctetam somno captum vociferando excitet *βαιάν μοι πέμπε λόγων φάμαν ὡς πάντων ἐν νόσῳ εὐδρακὴς ὕπνος ἄϋπνος λεύσσειν*, quae si ad brevem summam redigere coneris, resultabunt quasi collisa *εὐδρακὴς τῶν φωνηθέντων*, sed obscuratur repugnantia intervallo. Alium ejusdem poetae locum Trach. 693. *ἄφραστον δέρκομαι φάτιν* interpretes sic expediunt ut *φάτις* pro synonymo quodam, *ἔπος*, *μῦθος*, *λόγος*, positum sumant. At haec quoque a verbo *δέρκομαι* discordant. Convenienter vero dictum est *δέδορκα φάσμα* El. 1458. nec dubito quin poetae licuerit ad eundem intellectum transferre nomen *φάτις* praeeunte etymo *φάω*, quod duas significationes complectitur *τοῦ φάναι καὶ τοῦ φῆναι*. Atque huc pleraque illa inconsequentiae exempla redeunt ut aut verbum aut nomen ab eo, quod vulgo significat, traducatur ad illud, quod significare potest vel ex proprietate etymi vel *ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος*. Neque alia ratio magis convenit Aeschyleo isti, unde hic sermo defluxit; nam *κτύπον* et *πάταγον* nemo videt sed mulierculae illae vident vel sibi videre videntur *τοὺς κτυποῦντας*. A nostra tamen consuetudine alienum est rerum, quas natura discrevit, consociare vocabula, nuperque risum movit praedicator aulae germanicus, qui quum in ephemeride narrasset principem serenissimum typhlocomio nescio cui summulam pecuniae donasse, jactanter addidit nunc coecos illos gratis animis muneris auctorem *suspicere*. Et poetarum nostrorum germanissimus Uhlandius id quod olim in carmine quodam scripserat *der blinde Koenig sieht sich um*, postea huc mutavit *kehrt sich um*. Haud dubie talia multa scribuntur impune, sed si semel animadversa fuerint, nota haeret. Quare opera danda est non solum ut censurae occurratur sed etiam ut calumniae, quae quam facile obrepat ostendit Bentleji criminatio, qui adversus Horatium I. 14. *nonne vides ut nudum remigio latus antennaeque gemant*, sic insurgit: „placetne illud vides *ut*

„*gemant*, oculisne percipi poterit gemitus? crediderim gemitum „auribus potius sentiri." Et illud tamen zeugmate lenitur vixque advertit lectores durioribus assuetos. Veteres enim non omnia ad hanc curam et diligentiam scripsere sed ingenio freti nonnulla abjecerunt negligentius tanquam *μέλπηθρα* Criticorum. Jam, ut res consummetur, hoc amplius adjiciam verba, quae rebus attributa sunt sensus moventibus interdum ab altero sensu ad alterum transire, non omnia sed praecipue *φαίνειν* et *λάμπειν*, ut *φαίνειν γῆρυμα* Agam. 202. Eum. 539. *προὐφάνη κτύπος* Philoct. 202. *γῆρυς λάμπει* Oed. T. 137. *canorum illud in voce splendescit etiam in senectute* Cic. de Senect. IX. 28. *populo romano vox et auctoritas consulis in tantis tenebris illuxit* Agr. I. 8, 24. sed hoc lenius quia interjectum est *auctoritas;* et metaphora excusatur ejusdem locus de Orat. II. 44. *ad id, unde aliquis flatus ostenditur, vela do;* illud vero homericum Od. IV. 360. *οὖροι πνείοντες φαίνοντο* eodem referri potest quo Propertianum prius allatum *adspice quam saevas* etc. Verbi *πρέπειν* quum etymon ignotum sit, non possumus judicare num, si *πρέπει βοή* dicitur Pind. Nem. III. 18. et *ἀτμὸς ἐκ τάφου πρέπει* Agam. 1284. species cum specie commutata an hoc verbum natura sua omnibus sensibus aequaliter aptum sit sic ut *αἰσθάνεσθαι*, quod interdum a generali significatione traducitur ad definitam, *αἰσθάνεσθαι βοῆς* vel *ὀσμῆς*, *sentire sonitum* Plaut. Curc. I. 2, 69. Hinc emergit illa *μεταφορὰ ἀπὸ γένους ἐπὶ εἶδος* ut Aristoteles vocat Poet. c. XXI. a Grammaticis praetermissa nec magnopere animadversione digna.

§. 4. Verbis sensuum adjungenda sunt adjectiva, quibus res sensibiles significantur; nam et haec interdum inter se permutari hypomnematistae affirmant. Schol. XIV. 172. *ἐλαίῳ ἑδανῷ* — *τῷ εὐώδει· οἱ δὲ ἡδεῖ γνίκαις θνείσαντι αἰσθήσεως*, ubi in syllaba *γνικ* vel *γενικῶς* latet vel *γλυκεῖ*, in proximis *αἴσθησις*, sententia autem aperta est, alios *ἑδανῷ* accepisse pro *ἡδεῖ*, alios pro *ἑδανῷ*, sensum pro sensu sumtum ratos hoc est oleum saporum dici sed intelligi odorum. Vulgo quidem *ἑδανόν* edule significat, neque sermo graecus

habet adjectivum quod *sapidum* exprimat (nam ἡδύς latius patet) ac ne verbum quidem rebus gustum habentibus aptum praeter specialia πικράζειν, γλυκάζειν, ἁλμυρίζειν etc. sed apud Romanos constat *sapere* et *sapor*, quod cognatum est cum *sucus* ὀπός,[17]) idem valere quod *olere* et *odor*, quia utrumque nascitur e rebus succulentis vel liquefactis et diffluentibus, eademque fere est narium et palatus affectio.[18]) Quare non praecise negem ἐδανόν transferri posse ad olfactum, sed probabilius videtur ἑδανόν aspiratum ab ἡδύς derivatum. Olfactus et visus confusionem notavit Sch. Aesch. Prom. 115. ὀσμὴ ἀφεγγής — αἴσθητον ἡ ὀσμὴ οὐχ ὁρατή, quo declarat speciem pro genere appellatam esse. Schuetzius vero accipit de odore, *qui ab aliquo, quem nondum oculis conspicere possent, veniret.* Verum is qui non conspicitur, non ἀφεγγής dicitur sed ἀφανής. Mea sententia significatur *odor sine flamma*, ὀσμὴ ἄπυρος καὶ ἄνευ θυμάτων ἐπιγενομένη ἢ οὐκ ἐπιβώμιος. De Virgil. Aen. XII. 591. *odor ater* Servius *nove,* inquit, *nam in odore quis est color? sed hoc dicit odor atrae rei id est fumi,* quod verum est; nam epitheta, ut supra dixi, interdum non ad id conveniunt, quod dictum est, sed ad vicinum quiddam et cohaerens, cujus notio cum illo tacite gliscit. Quod in Geopp. X. 1, 1. aer odoribus colorari dicitur ὁ ἀὴρ συναναχρωζόμενος ταῖς ἀπὸ τῶν φυτῶν ἀναφοραῖς haud mirum videbitur reputantibus verbum χρώζειν haud secus atque conjugatum χρωτίζειν non tingendi solum sed etiam tangendi significationem ab origine nominis χρώς insitam habere; χρώζει προςάπτει ψηλαφᾷ Hesych. Epitheti a re adspectabili ad auditum translati exemplum est οὖλον κεκλήγοντες Il. XVII. 436. si veteres id recte interpretantur συνεστραμμένον, πυκνόν, quomodo Germani nostri

---

17) Hinc ductum est ὀπώρα et ὀπωρίζειν, quo Hesychius interpretatur συφακίζειν. Huic autem praecedit Σύφαξ γλεῦκος id est mustum sive sapa a suavitate dicta. Labialis hujus familiae fluitat: σοφός sibus, persibus, nesapus, insubidus, sagus (*sage*, *saggio*, *sabio* hispanicum).

18) Sic etiam proavi nostri *schmecken* dicebant pro *riechen* et flores in olfactorium collectos (Blumenstrauss) *eine Schmecke.*

clamorem confusum vocant *ein verworrenes Geschrei.*[19]) Aliud offert Schol. Il. III. 152. *ὄπα λειριόεσσαν — ἀπὸ τῶν ὁρωμένων ἐπὶ τὰ ἀκουόμενα*, sed veri simile est lilia ipsa nomen accepisse *ἀπὸ τοῦ λείρου* hoc est a gracilitate et teneritudine foliorum.[20]) Neque enim vox suavis *ῥοδόεσσα*, rosea vel *ἰοειδής* vocatur sed modo *φωνὴ θαλερά, ἀνθηρά* Sch. Plut. 589. *sonus viridis,* quorum alia est ratio. Nihil tamen certius constat quam rerum splendidarum epitheta de voce usurpari, nec solum jure poetico ut *ὄψ φαεννά* Pind. P. IV. 504. sed adeo in sermone vulgari *φωνὴ λαμπρά, vox clara, candida,* quibus congruit verbum *λάμπειν* supra memoratum, et contrarium *φωνὴ ἀλαμπής* Paul. Aeg. I. 65, p. 18. quam metaphoram tangit Sextus c. Mus. 40, 365. *φαιάν τινα καὶ μέλαιναν καὶ λευκὴν φωνὴν ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν ὅρασιν αἰσθητῶν κεκλήκαμεν.* Per contrarium *luna silens* dicitur *ἡ ἀφανής, ἡ ἄσημος*, sicut in auspiciis *silentium τὴν οὐκ ἐπισημασίαν* significare videtur. Denique non ignotum habemus in aliis quoque linguis vocabula lucis, coloris et soni inter se commutari v. Grimm. Gramm. T. II. 86. Verum illa de *λειριόεσσα* dubitatio pertinet ad alia non pauca, quorum origo evanuit. Quis enim decernat quid magis proprie dictum sit *μέθυ λαρόν* an *ὀδμὴ λαρός* an quod Hesiodus dixit *λαροὶ πόδες* hoc est *οἱ κατ᾽ ὄψιν ἡδεῖς* Schol. Apoll. I. 456. cf. Hecker. ad Anthol. p. 41. Quippe latet etymon nominis; quod si a *λῶ*, ut Scholiastae placet, derivatum est, nullius sensus proprium dici potest sed generale ut *ἡδύς*, quod latius patet quam *γλυκύς*, nam *πόδες γλυκεῖς* nemo dixerit. *Μῶρος* si cum *ἀμαυρός* et *ἀμυδρός* cognationem habet, proprie obscurum significat, sed idem ad gustum refertur: *μῶρον καλοῦσι καὶ τὸ ἀμβλὺ βρῶμα* Photius a Meinekio correctus Fragm.

19) Homerus *αὖον ἀΰτεῖν* et *καρφαλέον ἄϋσεν* usurpavit, non quod in sonis sentiatur siccitas sed epitheton a corporibus siccis mutuatus, quae collisa inter se fragorem edunt; Lucretius sonum aridum et fragilem nominat.

20) Schol. Lucian. Lexiph. §. 9. *λεῖρον — κόσμον γυναικεῖον, καὶ Ὅμηρος λειριόεσσαν φησί.* Aliter Suidas *Λειριόεντα ἁπαλὰ παρὰ τὴν λειότητα.*

T. IV. 658. ἀμυδρός ad vocem ut ἀμυδρὸν βοᾷν Aelian. V. H. I. 15. cf. Diss. IV. 75. ἀμβλύ autem et latinum *hebes* in omnibus sensibus inest. Adjectivo ξουθός Hesychius tot tamque varias interpretationes subjicit ut de originatione desperandum sit: ἁπαλόν, ἐλαφρόν, ὑγρόν, ξανθόν, πυκνόν, ὀξύ· τινὲς δὲ ποικίλον, εὐειδές, διαυγές. Et horum interpretamentorum nonnulla apta sunt cicadae epitheto τέττιξ ξουθὰ λαλῶν Anth. IX. 373. sed quia cicadae ipsae vulgo ξουθαί vocantur, subit illa cogitatio epitheton a subjecto translatum esse [21]) ut λευκὴ γλουτῶν εὐαφίη Anth. V. 35. atque alia quae ad Aj. p. 73. apposui. Eademque licentia Chaeremon Athen. XIII. 608. (Bartsch. de Chaerem. p. 30.) κόμαι κηρόχρωτες — ξουθοῖσιν ἀνέμοις ἐνετρύφων φορούμεναι, cum auris communicat comarum fluitantium gyros rutilantes, quod nos diceremus paullo verecundius: *die goldnen Locken spielten mit der Luft in blondem Wallen.* [22]) Nec abhorret H. in Isid. v. 60. μελανθέϊ ῥοίζῳ σπερχόμενος βαρὺ πόντος — μυκᾶται. Nomen *ravus* quum et de colore dicatur ut gravastellus, γραῖος, et de sono naturali, quem exprimunt raucus, ravis, βράγχος, in dubio relinquitur utrum *vox rava* a similitudine coloris dicta sit ut φωνὴ φαία an proprie sicut rauca. Quin etiam *clarus* si cum calare, κλεῖν, κλύειν comparatur, soni potius quam coloris proprium videbitur. Et Theocr. X. 33. φωνὴ τρύχνη incertum utrum sit adjectivum stridulam significans a verbo τρύζω, an herbae strychni nomen a sapore traductum ad vocem ut saepissime vox suavis μελιτόεσσα vocatur sive μελιειδής Nonn. IV. 140. et in prosa μελιχρά, latine *mellea.* Πικρός quum communis consuetudo sapori atque odori proprie assignaverit, abusionis speciem praebet quod Epiphanius dixit σμάραγδος πικρὸς τῷ εἴδει καὶ σφόδρα χλωρίζων, sed ea tollitur si cum *pungere* cognatum est v. Prolegg. 113. simileque adjectivo ὀξύς *acutus,* quod pariter

21) Oppian. Hal. IV. 123. ὄρνις λίγα κλάζει ξουθὸν μέλος fortasse de luscinia dictum est, quae saepius ξουθή dicitur; sed si Hesychium sequimur, intelligi potest μέλος αἰόλον, nam hoc et ποικίλον crebrum cantus epitheton.

22) *Tenui vagus innatat unda crinis* Valer. Fl. III. 525.

tribuitur rebus oculos pungentibus, *πορφύρα* vel *φοινικὶς ὀξεῖα*, hoc est *ὀξυφεγγής*, sed differt ea re quod etymon evidens et in medio positum habet. Neque hoc solum usus licentia a vero abstraxit sed alia multa, partim notabiliter, partim sic ut vix sensus discrepantiae moveatur. *Λόγος εὐπρόςωπος* neminem unquam offendit; at in Aristot. Polit. II. 8. p. 1268, b. 24. *περὶ τοῦ — οὐκ ἔστιν ἀσφαλὲς τὸ νομοθετεῖν, ἀλλ᾽ εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι*, Schneiderus reprehendit ut inconcinne junctum. Lucretii verba I. 645. verba *lepido fucata sonore* non immodestius juncta sunt quam Plinii XXXVII. 24. *coloris in se redeuntis concentus*, sed hoc minus sentitur quia verbum *concinere* graecumque *συμφωνεῖν* et his respondens germanicum a significatione primitiva jam dudum descivit. Verum ab his abeo ut pauca addam de adjectivis, quae sensus alicujus vitium indicant. Omnium longissime patet *κωφός*, namque non solum sic vocatur qui sonos non clare accipit sed etiam qui non claros sonos edit et pariter res quae sonum gravem acutoque contrarium mittunt (*dumpfe Toene*), deinde odores surdi coloresque a Romanis contra ponuntur argutis, similiterque Hippocrates hebetationem oculorum dixit *κώφωσιν τῶν ὀφθαλμῶν*. Postremo Homerus *κωφὸν βέλος εἶπε κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν ἀκοὴν ἐπὶ τὸ κατὰ τὴν ἁφήν* Schol. Il. IV. 390. significans *ἅλιον*. Verum quae nativa vel naturae ordine prior fuerit significatio, cognosci non potest nisi invento etymo, quod adhuc ancipiti quaeritur conjectura. Coraes quidem ad Heliod. p. 152. *κωφός* nihil diversum putat a *κοῦφος*. Valckenarius vero Animadv. ad Ammon. p. 133. a *κόπτω* repetit quod magis consentaneum est veterum opinioni qui *κολόκυμα* interpretati sunt *κωφὸν κῦμα*. Quod si probamus, *κωφός* idem valet quod *κόλος, κολοβός* hebes, obtusus, naturaque sua omnibus sensibus convenit. Augustioribus finibus continetur *τυφλός*. Nam quod Hesychius scribit *Τυφλός τίθεται καὶ ἀντὶ τοῦ κωφός*, non me permovet ut homines, qui audiendi facultate carent, *τυφλούς* vocatos credam. Sed si haec nomina a propria significatione transferuntur ad res, discrimen saepe tollitur. Sic pro homerico *πορφύρει πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ* Sisenna substituit *Subito mare perhorrescere caecos-*

que fluctus in se provolvere coepit, [23]) cui loco Jacobsius Comment. ad Anth. Gr. T. IX. 340. et Adnot. ad Anth. Pal. p. 314. minus apte componit quod Virgilius dixit *caecis erramus in undis,* [24]) nam hic epitheton a nautis traduxit ad undas, [25]) sicut Euripides *τυφλὸς πούς, τυφλὴ χείρ* ab homine ad membrum; quibus exemplis Elmslejus ad Med. 1152. non commode defendit *ἄναυδον ὄμμα* moribundi cujusdam; non enim oculi hominis tacentis significantur sed qui ipsi extincto vigore tacent hoc est nullum animi vitaeque indicium faciunt, quales et nos dicimus inanimos atque mutos. Ex contrario vero *κωτίλον ὄμμα* Anth. *oculi loquaces* Tibull. v. Schrader. Animm. ad Mus. p. 207. Et non solum oculi arguti, quemadmodum animo affecti simus, loquuntur sed totus vultus, gestus, habitus corporis; unde crebrum illud *σῖγα λέγειν tacendo dicere* et alia oxymora v. Jacobs. ad Anth. Vol. II. P. III. 82. Nec modo loqui dicuntur oculi sed etiam ligurire ut *λίχνον ὄμμα,* de quo idem Vol. I. 58. Haec igitur metaphora est a simili. At *τυφλὸς πούς* non est similis *τυφλῷ* sed pes hominis luminibus capti. Eodemque modo Virg. Aen. IV. 364. *Aenean Dido pererrat luminibus tacitis* hoc est ipsa tacita intuetur oculis minime tacitis sed animi motus prodentibus; et *ἀνάκτων αὐτόματοι κήρυκες ἀναυδέες εἰσὶν ὀπωπαί* Nonn. III. 225. *σιγαλέοι σεο πένθος ἀπαγγέλλουσιν ὀπωπαί* XVIII. 361. Ceterum quid *τυφλός* proprie significet non inepte conjectare videtur Schol. ad Aristot. Categ. p. 85. b. 40. ubi allata quadam Herodiani sententia addit *καὶ ἡ τύφλωσις παρὰ τὸ τύφειν καὶ τυφλός οἱονεὶ τυφός ὁ ἐπικεκαυμένας τὰς ὄψεις ἔχων· κενεαὶ γάρ, φησὶν ὁ ποιητής, ὑποσμύχονται ὀπωπαὶ ὡς καὶ ὁ πηρός παρὰ τὸ πήθω*

---

23) Eadem vocabula etiam alibi commutari possunt; Theophrastus *τυφλὰ βλαστήματα* vocat quae ad maturitatem non perveniunt, sed Moschio Stob. Ecl. I. 8. p. 242. *ἀκύμων κωφά τ' ἐκφύουσα γῆ.*

24) Sic et *caecus clamor* dicitur agrestium qui feram non visam vociferando abigere student Valer. Fl. II. 461.

25) Apud Nonnum est camelus amputato capite *τυφλοῖσι πόδεσσι περισκαίρουσα* XIV. 371.

πήσω.[26]) Illa sunt Apollonii verba II. 445. quo loco Schol. *ὑποσμύχονται* interpretatur *ὑποτύφονται, ὑποκέκαυνται* id est exaruerunt. *Πηρός*, quod ille addit, non minus vagum et infinitum est quam *σιπαλός* sive *σιφλός*, quod qui proprie caecum significare affirmarunt, sequuti sunt etymologiam futilem *ὁ σεσινωμένος τοὺς ἴλλους* Orion. 150, 14. ubi Herodianus nominatur auctor. *Ἀλαός* usu magis quam ratione quadam perspicua in una notione caeci defixum est; namque etymon parum claret. Ad significandum mutum Graecis vox simplex non suppetit praeter glossematica *ἐλλός, μυττός* et *μυνδός*, nam *ἐνεός* dicitur *ὁ ἐκ γενετῆς ἅμα τε κωφὸς καὶ ἀδιάρθρωτον φθεγγόμενος* Galen. T. XVIII. P. II. 750. et nonnunquam stupidus. Hujus vocabuli origo jam pridem evanuit; illa non a verbo *μύω* derivata videntur, quod pariter de oculis labiisque dicitur, sed a sono, quod *muti*, ut Varro ait, *non amplius quam mu dicunt.*

§. 5. Verum non solum vocabula diversis sensibus assignata interdum copulantur violentius sed aliorum quoque reperiuntur concursus disjuncti atque hiantes, quod Rhetorici partim elegantiae partim necessitati datum esse decernunt. Etenim acyrologiae duas ponunt species, metaphoram, quae ad ornatum spectat, et abusionem, quae non habentibus nomen accommodat ex proximo sumtum vel ut Trypho dicit de Trop. c. II. 731. T. VIII. et Gregor. c. III. 766. *λέξιν μετενηνεγμένην ἀπὸ τοῦ πρώτου κατονομασθέντος κυρίως καὶ ἐτύμως ἐφ' ἕτερον ἀκατονόμαστον, πυξὶς χαλκῆ, ἀνδριὰς γυναικός, νέκταρ ἐῳνοχόει*, cui Schol. Phoenn. 28. aequiparat compositum *ἱπποβούκολος*, Eustathius vero p. 159, 38. p. 1205, 50. *ἵπποι βουκολέοντο* et herodoteum *τοῖς σκέλεσι ἐχειρονόμησε* hoc est pedum gesticulatione chironomiae quandam similitudinem effecit. Hoc modo dicere nemo unquam noluit neque potuit quin ita diceret. Perinde tritum est pantomimos *manibus loqui*, histriones ineptos *τῇ χειρὶ σολοικίζειν*, agricolas *sarculis arare*. Sed reliquorum alia ratio est.

---

26) *Πωρός ὁ τυφλός, Πεπώρωται τετύφλωται* Suid. *πωρός ὅθεν τὸ ταλαίπωρος παρὰ τὸν πήσω μέλλοντα πηρός καὶ πωρός τροπῇ ὡς ἀρήγω ἀρωγός* EM. cf. *θημών θωμός, βλῆμα βλωμός* bolus.

Quaerentibus cur Homerus *νέκταρ ἐῳνοχόει* et *ἵπποι βουκολέοντο* dixerit, nihil responderi poterit nisi quod ipse olim a sciolo quodam ex inferis excitatus, ut de quibusdam insolite dictis rationem redderet, respondisse dicitur breviter et regaliter *ὅτι οὕτως ἔδοξεν αὐτῷ*. Nam aeque aptum erat *νέκταρ ἐνέχευε* et *ἵπποι βόσκοντο* vel *νέμοντο*, quibus alibi usus est; *τὸ γὰρ νέμεσθαι καὶ τὸ βουκολεῖσθαι καὶ τὸ βόσκεσθαι ταὐτόν τι σημαίνει* Eust. ad Dion. 185. Sed fortasse jam tum in sermone quotidiano audiebantur, quae apud posteriores saepe legimus, *βουκόλοι ἵππων*, *βουκολεῖσθαι ἵππους* v. Jacobs. ad Aelian. p. 437. seu quia *βοῦς* pro etymo suo *πᾶν βόσκημα* significare potest sicut *πρόβατον πᾶν τετράποδον* Schol. Il. XIV. 124. v. Dietz. ad Hippocr. de Morb. Sacr. p. 137. seu quia placuit pastores quoslibet appellare bubulcos *ἀπὸ τοῦ ἐπιφανεστάτου ζώου* Schol. Androm. 281. Item *ἀνδριάς* dicitur non solum mulieris simulacrum sed etiam *τῶν ἄλλων ζώων* Anecd. Bekk. 395. etsi praesto erat *εἰκών* dicere v. Siebelis. ad Paus. I. 8, 5. et nonnunquam *ἄγαλμα*, ex quo patet nullam causam fuisse cur ad significandas mulierum et animalium imagines fictas nomine abuterentur alieno. Sed quum semel increbuisset *ἀνδριάς*, facilis fuit a potiore speciem ad inferiorem translatio *καθ᾽ ὑπεροχήν*, ut Grammatici loquuntur, vel *κατ᾽ ἐπικράτειαν*. Quintilianus quoque VIII. 6, 35. *πυξὶς χαλκῆ* inter exempla catachresis non necessariae refert. De quo non quaeram numne certum sit vocem per diversas linguas divulgatam[27]) a buxo derivatam esse, sed dubito num necessitatis causa assumta sit; nam pyxides medicorum et pigmentariorum vel uno nomine appellari possunt *ἀγγείδια* vel pluribus specialibus *κυλιχνίδες πυξίδες ἰατρικαί* Hes. *μυροθῆκαι, ἀλάβαστροι* et a simili materia *onyx* id est vasculum unguentarium. Ejusdem generis est *ἁλιεύς*, quod Apollonius Synt. III. 23, 247. huic adjungit: *τροπικώτερον μετῆλθεν εἰς κοινὴν ἐπίτασιν*[28]) *ὡς*

---

27) *Μπούσουλα* hodie vocatur pyxis sive capsula, praecipue nautica *la boussola* id est buxula.

28) *Τὰ δέ εἰσιν ἐπιδιατετακότα οἷον ζωγράφος ὁ καὶ τὰ φυτὰ γράφων* Anecd. Bekk. 1164. Procl. in Crat. p. 45. ed. Boiss.

τὸ ἁλιεύς, κἂν ποτάμιος ᾖ, καὶ ἡ πύξις, κἂν διαφόρου ὕλης τύχῃ. Namque nominum quibus piscatores significantur tanta abundat copia ut Graeci nunquam coacti sint improprio uti: ἀσπαλιεύς, γριπεύς, δικτυεύς, δελεαστρεύς, ἐπακτήρ, θαλασσεύς, ἰχθυοθήρας, καλαμευτής et καλαμοθήρας ὁ καλάμῳ θηρῶν Procl. in Crat. p. 44. ed. Boiss. κυρτεύς, λαρινευτής, ὁρμιευτής, πορκεύς, σαγηνεύς, ὑδροθήρας, quorum compluribus uti poterant quum de piscatione fluviatili loquerentur. Sed quia omnibus usitatius erat ἁλιεύς, non veriti sunt εἶδος ἀντ' εἴδους ponere. Viam huic licentiae aperuit Homerus. Plutarchus de V. Hom. XVIII. 489. κατάχρησις, ἣ ἀπὸ τοῦ κυρίως δηλουμένου μεταφέρει τὴν χρῆσιν ἐφ' ἕτερον οὐκ ἔχον ὄνομα κύριον, ἐστι παρὰ τὸ ποιητῇ σειρὴ χρυσείη, σειρὰ γὰρ κυρίως ἐπὶ τοῦ σχοινίου τάσσεται, καὶ αἰγείην κυνέην etc. Illud non satis evidens exemplum est, nam σειρά per se consertum quiddam indicat subtracta materia et omnino illa aurea catena, qua deorum summus terram et maria suspendit, non scrupulosius disputanda est. Sed αἰγείη κυνέη, χαλκείη κυνέη et ταυρείη κ. Schol. Od. XXIV. 231. merito καταχρηστικῶς dicta esse judicat auctore Aristarcho, qui postremo Il. X. 257. diplen apposuit. Poterat poeta κόρυς substituere vel κράνος, nisi hoc recentioris est memoriae, sed vix illud quinquies iterasset nisi femininum adjectivi κύνεος a significatione propria, quae in ceteris generibus remansit, jam diuturno usu fuisset abstractum, quem Herodotus quoque sequens κυνέην χρυσέην usurpavit. In his igitur, quae Grammatici proferunt, nullum est quod inopiae causa ἐπὶ τὸ ἀκατονόμαστον translatum esse appareat. Sed tegulae plumbeae, quibus opulentiorum domus conteguntur, non aliter nominari poterant quam κεραμίδες μολύβδιναι, et nos illas aureas et argenteas soleas, quas Nero et Poppaea jumentis suis induebant, si germanice appellare volumus, cogimur dicere *goldne Hufeisen*. Nec Cicero evitare potuit quin clepsydram vocaret *solarium ex aqua,* [29]) quod non minus repugnat quam illud ab Epicharmo fictum τρίπους τετράπους

29) ***Si res suum nullum habet nomen, docendi causa, non ludendi, sumtum videtur*** Cic. Orat. c. XXIV. Pro ***vindemia mellis***

Athen. II. 49. C.[30]) sed defenditur necessitate ut *ὁ ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος ἱππεύς* v. Jacobs. ad Anth. p. 700.

§. 6. Quomodo clepsydrae recens Romam translatae antiquo nomine *solaria* appellatae sunt, sic et aliis rebus specie mutata mansit vetus appellatio. Et ad hoc genus referri possunt *τὰ καθ' ἱστορίαν λεγόμενα οἷον ὀβολός καὶ δραχμή* Schol. Dion. p. 1164. *δέλτοι ἁπλῶς οἱ βίβλοι λέγονται ἀπὸ παλαιᾶς χρήσεως* Eust. ad Dion. p. 132. *χάλκεα συνήθως τὰ ὅπλα καὶ τὰ ἐκ σιδήρου ἀπὸ τῆς παλαιᾶς χρήσεως* Apollon. Lex.[31]) Eodem loco sunt *ἑκατόμβη*, *βίβλος* (*βύβλος*) liber (*λόπος*) tetrarcha, centurio, tribus, quae diversam ab etymo significationem habent. Schol. Pind. Ol. VII. 116. *μῆλα*, inquit, *καταχρηστικῶς πάντα τὰ ἄλογα, τουτέστιν ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν*, sed catachresin tollit Photius *Μῆλα πάντα τὰ τετράποδα*[32]) *ὅθεν καὶ πᾶν δέρμα μηλωτή*, quod solum in usu communi retentum est primitivo obsoleto.[33]) Itaque sicubi *αἰγείη μηλωτή* legeremus, nihil morae afferret. Et homericum *μάρψε ποσί* permulti, opinor, Graecorum legerunt inoffensi, donec Aristarchus scrupulum injecit *ὅτι τὸ μάρψαι ἐπὶ ποδῶν ἔταξε* Schol. Il. XXII. 201. id enim proprie significare *τὸ χερσὶ συλλαβεῖν· μάρη γὰρ ἡ χείρ* Sch. XV. 137. Sed hoc nomen num Homerus cognitum habuerit, perdubium est; ineruditis certe poetae lectoribus ignotum fuit v. Parall. p. 74. Multo autem plus reprehensionis habet conjunctio vocabulorum, quae usus vulgaris insignite discrevit. Qualia sunt

---

Columella dicere poterat *mellatio*, sed nominis origo non ita manifesta est ut omnibus statim occurrat.

30) *Τρίπουν τράπεζαν* in rerum natura inveniri negat Aristophanes l. c. non serio sed jocans; nec Cratinus nefas duxit *τραπέζας τρισκελεῖς* usurpare Vol. II. 117. etymo obliterato.

31) *Χαλκεύς πᾶς τεχνίτης καὶ ὁ ἀργυροκόπος καὶ ὁ χρυσοχόος* Hes. *χαλκεύς καλεῖται καὶ ὁ τὸν σίδηρον ἐργαζόμενος* Schol. Il. XIX. 283. cui posteriores proprium nomen substituerunt *σιδηρεύς*.

32) Schol. Lysistr. 189. *μηλοσφαγούσας ἀντὶ τοῦ ταυροσφαγούσας· εἰ μὴ ἄρα μῆλα πάντα τὰ τετράποδα*.

33) *Τὸ μῆλον ἀσύνηθες ὡς πρὸς τὴν σημασίαν τοῦ προβάτου, οὐ μὴν τὸ ἀπ' αὐτοῦ παράγωγον, λέγω τὸ μηλωτή* Apoll. Synt. II. 31, 191.

vocabula sensuum diversorum et diversarum corporis partium ut *κύων δεδραγμένος ὀδμῆς* Oppian. Cyn. I. 511. quod multo durius est quam si quis *δράττεσθαι ἐλπίδος, καιροῦ, σοφίας* dicitur, quia nomine olfactus e vestigio propriae verbi significationis memoria excitatur. Sic qui *πίστις* et *ἡδονὴ πρόχειρος* sine ulla haesitatione legerit, paullum resistet ad illud Lucian. Asin. §. 25. *τὴν κεφαλὴν ἔξω τοῦ ὄνου πρόχειρον ἕξει, caput ejus e pelle asini prominebit.* Sic et *ἀελλόποδες νεφέλαι* Tryphiod. 189. multo lenius videtur quam *ποδῶκες ὄμμα* Aesch. Sept. 625. [34]) Nec miraculo exemtum *ὑπίλλειν στόμα* Soph. Ant. 506. etsi synonymon *σαίνειν* saepissime dicitur de hominibus; namque hujus celebratissimi verbi vis propria delitescit; illud quum legimus, statim subit proprium *ὑπίλλειν οὐράν.* Minus offendit *κεκαφηότι ταρσῷ* Agath. Anth. IX. 653. *κεκαφηότα γυῖα* Oppian. Hal. III. 115. quia verbum priscum et significatio minus manifesta; sed anhelantem alam vel pedem dicere pro fesso nemo sustineat. Quod Cicero in Fragm. p. 471. T. IV. P. II. ed. Orell. de philosophis quibusdam dixit *quaerunt quem incomtis manibus discerpant,* speciem quandam inconcinnae juncturae affert, sed prorsus intolerabile foret si quis convivam *incomtis manibus et illotis crinibus* ad coenam venisse diceret. At *sermo incomtus et illotus* extra culpam est. [35]) Nos quidem, qui vocabulorum significationes grammaticis rationibus examinare solemus, in his rebus fortasse acutius cernimus quam plerique veterum, quibus usus pro magistro fuit. Itaque non illicitum habuerunt pulvinos, quibus remiges insident, nominare *ποτίκρανα* id est *προςκεφάλαια* Phot. et eadem *ὑπαγκώνια* Id. s. *Ὑπερήσιον*, harpagonem autem, quo cadi e puteis extrahuntur, *κρεάγραν* Arist. Eccl. 994. limam vel uncum ferreum *ἰχθύαν.* Sed nonnunquam factum est ut diu

---

34) In Anth. Plan. 283. mimae cujusdam praedicantur *ὄμματα καὶ ταρσὰ ποδήνεμα*, quod Pauwio et Toupio intolerabile visum est, sed excusatur zeugmate.

35) Haec et cetera, quae antea attuli, non attigit Handius in libro perutili *Lehrbuch des lateinischen Stils* §. 51. p. 281. sq. ed. II. ubi de metaphorae usu disputat.

tolerata repente in reprehensionem incurrerent. Sic Aristophanes Ach. 551. intertrigines manuum, quae *παρατρίμματα* et *τύλοι* vocari solent, non dubitavit *ὑπώπια* dicere primitivo *ὦπες* jam pridem in oblivionem adducto v. ad Phryn. 461. Sed Athenaeus narrat III. 97. F. quum aliquis pede offenso se *ὑπώπιον* habere dixisset pro *πρόςκομμα*, non mediocrem risum consequutum esse, quippe quia *τοὔνομα δηλοῖ ὅτι ὑπὸ τοὺς ὦπας γέγονε* Galen. de Comp. sec. Locc. V. 1, 804. T. XII. His accedit illud acyrologiae genus quod ex mixtura imaginum existit. Dura est, si nostrum sensum consulimus, duplicata metaphora Eur. Med. 188. *Μήδεια ἀποταυροῦται δέργμα λεαίνης*, quia non ex quo coepit genere, hoc desinit; quod et veteres dicendi magistri fieri vetant et nostri. Horatianum *male tornatos incudi reddere versus* notum est quanta vi Bentlejus exterminare conatus sit; alii negligentiae incustoditi sermonis assignant. Haud modestius est quod in eadem Euripidis fabula legitur *νέφος οἰμωγῆς ἀνάπτειν*, sed tamen quia et nomen illud [36]) et verbum a proprio intellectu frequenter transfertur, minus offensionis habet quam illa tauri et leaenae in unam imaginem conclusio. Verum ut hanc similitudinis inobservantiam, cujus multi et non contemnendi auctores argui possunt, certis definiam regionibus, nunc a me postulari non puto. Neque desiderabit quisquam enarrationem vocabulorum copulatorum, quorum pars altera alteri repugnat, quo ex genere sunt theologorum portenta *ἀνθρωπόθεος* (*θεὸς βροτός* Maneth. I. 280.) et *μητροπάρθενος*, triangulo quadrato, quod in scholis dialecticorum proponitur, haud dissimilia. Verum etiam natura ipsa saepe contraria contrariis miscet *γλυκύπικρα* (dulcis amarities Catull. LXXVII. 19.) *μεγαλόμικρα, ὑψηλοτάπεινα* v. Parall. 368. *μωρόσοφα* et *ὀξύμωρα*, quae artificii loco celebrantur. Ebeno apte tribuitur *nigror splendidus* et sanguis recens effusus vocatur *νασμὸς μελαναυγής* Eurip. lumenque, quod ex Horae hiemalis facie renidet, *κελαινεφέος σέλας αἴγλης* Nonn. XI. 489. noctis umbra sublustris *ὄρφνη μελαναυγής* Orph. *Δνόφος νυκτιλαμπής*, quod Schneidewinus ad

36) *Νέφος γόων* dixit P. Silent. Anth. VII. 604.

ad Simon. p. 72. verissime adversus Schaeferum defendit, non prorsus idem valere puto atque *ἀλαμπής*, sed ex luce et tenebris mistum, ut nos dicimus *dunckelhell* et *Helldunckel*, similiterque Angli et Francogalli. *Μελαμφαὲς ἔρεβος* Euripidis et *μελαμφαεῖς μυχοί* Carcini v. Jacobs. Lectt. Stobens. p. 5.[37]) comparari possunt cum caligine visibili, quam Miltonus Orco tribuit — *darkness visible servd only to discover sights of woe*, et cum luce invisibili sive latente, quae a physicis nostris tractatur. *Μέλαινα αἴγλη*, de quo dixi in Diss. de Antiphr. p. 310. dupliciter intelligi potest, vel lumen tenebris circumfusum vel languidum et emorienti simile ut *λαμπτῆρες ἐκτυφλωθέντες σκότῳ* Aesch. sed *lux atra* Senec. Hipp. 1217. metonymia est pro vita lugubris. Haec fere sunt quae de partibus enuntiationis insolentius junctis deque repugnantia notionum quae est quaeque esse videtur dicenda haberem. Cujus generis nomen cuncta complectens si quis desideret, mutuandum erit a theologis, qui quum a se impetrare non possent ut scriptores sacros sibi contraria dixisse concederent, *ἐναντιοφανείας* commenti sunt.

---

37) Ad hoc exemplum in H. in Is. v. 43. pro *μελάμφαρον τε βεϱέθϱων φυλακήν* scribendum videtur *μελαμφαέων*. *Ψεφαυγής σκοτεινός* Hes. *φόβοι νυχαυγεῖς* in Orph. H. nihil aliud quam *νύχιοι* significare potest.

Addenda et corrigenda.

P. 4. *lin.* 19. Adde Συνδέσαι συγκοιμηθῆναι Hes. scrib. συναέσαι. — l. ult. ἄαται Ranckius ad Hes. Scut. 101. futurum esse defendit sed quomodo ex ἄσεται fieri possit ἄαται, non demonstrat.

P. 5. *not.* 5. adde Κλεῖ συγκοπὴ ἀντὶ τοῦ κλεῖδα EM. 518, 5. id est ἀποκοπή et sic ille compluribus locis quos Sylburgius indicat in Ind.

P. 7. *l.* 18. pro δαίτης scrib. δαίω Δαίτης.

P. 11. *l.* 3. βώλακα ναιομένην id est νάουσαν Nic. Al. 515. praestat scripturae codicis Goett. νειομένην, quam Schol. dupliciter interpretatur πατουμένην a verbo νέομαι et ἠροτριωμένην a νεᾶν novare agrum; ergo pro νεωμένη putavit νειομένη positum esse adhibita metathesi quantitatis. Νειὸς γῆ ἠρομένη Sch. Od. V. 127.

P. 13. *l.* 2. ἐνάζειν (ἐννάζ.) et ἐναύειν (ἐνν.) Suidas et Hes. interpretantur ἱκετεύειν πρὸς τοῖς ναοῖς.

P. 15. *l.* 3. Hesychius Ἔκεια ἐσκέδασα post Ἐκέχειρον.

P. 16. *l.* 11. addi poterat σπέω nisi in Nicandri loco plerique codd. ἐπισποῖ praeberent, ex quo ad Buttm. p. 175. πότμον ἐπισπᾷ scribi posse suspicatus sum ut homericum πότμον ἐπίσπῃ Hesychius interpretatur ἐπισπάσηται. Anth. IX. 215. μοῖραν ἐπεσπάσατο.

P. 17. *l.* 1. pro *epsilon* scrib. *ypsilon.*

P. 17. *not.* κατεδήου ἐνεπύριζε κατέφθειρε Cram. II. 485, 1.

P. 18. *l.* 1. Aristarcheam scripturam ξύνιεν revocavit Bekkerus; ἵει pro ἵησι Apollon. IV. 634.

P. 22. *l.* 22. Posteriores ἀμέλγειν pro βλίττειν dixisse apparet ex Hesychii glossis Ἔτεμεν ἤμελγεν, Τέμνοντα ἀμέλγοντα ut Latini dicunt alvos apum castrare, demetere favos id est ἐξαιρεῖν τὸ μέλι. Hinc ὑριατόμος ὁ τὰ κηρία τῶν μελισσῶν ἐκτέμνων Hes.

P. 26. *not.* 42. Hesychius Ἐμασάμην εὗρον et Ἐμήσατο εὗρεν ἐζήτησε, sed hic ordo literarum ἐμώσατο poscit.

P. 27. *l.* 8. pro *mulcendo* scrib. *et mulcendo.*

P. 33. *l.* 1. καταιτρύσαιο Nic. Al. 606. Schol. τρίβοις. Ib. *l.* 16. pro καμπτή scr. καμπή.

P. 40. *l.* 26. indidem translatum ἐκ λέχεων κείρειν μελιηδέα ποίαν Pind. P. IX. 64.

P. 44. *l.* 7. ante ultim. pro σκωλίνεται scr. σκωλύνεται.

P. 48. *l.* 4. νίπτεσθαι Hippocr. Muliebr. II. 678. T. II. sed idem saepius νίζεσθαι p. 738. 742. 748.

P. 50. *l.* 3. pro φύγω scrib. φώγω.

P. 56. *not.* 12. *l.* 1. pro σινύφα scr. σινφά.

P. 61. *l*. 24. adde *φράζονται* pro *λέγουσι* Nic. Ther. 491.

P. 66. *l*. 26. *λέχος παρὰ τὸ λέχω τὸ κοιμῶμαι* Etym. Gud. 367, 35.

P. 66. *l*. 30. v. Ranck. ad Hes. Scut. v. 160.

P. 67. *l*. 22. pro *φίξ* scr. *ψίξ*.

P. 71. *l*. 4. post *τεῖχος* adde *paro*.

P. 75. *l*. 3. proprie dixit Apollonius IV. 510. *σμερδαλέαις ἀστεροπῇσι* id est *ἀμαυρούσαις τὰς ὄψεις. Τὸ γὰρ λαμπρὸν φάος μαραυγίαν περιτίθησι τοῖς ὀφθαλμοῖς* Archyt. Stob. Serm. I. 8. p. 47, 19.

P. 76. *not*. echii plantae capitulum Nicander Ther. 642. *σφεδανόν* vocat, quod Schol. *σφιγκτόν* explicat id est pressum, adstrictum.

P. 78. *l*. 10. pro *εἰς τὸ* $\overline{\epsilon}$ scr. *εἰς τὸ* $\overline{\zeta}$.

P. 81. *l*. *ult*. pro *φυγή* scr. *φυγῇ*.

P. 86. *l*. 18. post *κνυζῶ* tolle punctum.

P. 94. *l*. 15. pro *ut κρῖ a κριθή* scrib. ut *κριθή* a *κρῖ*.

P. 101. *l*. 6. ante *ποταμόν* omissum est *afferunt*.

P. 107. *l*. 29. Apollonius III. 322. de naufragis, qui tabula arrepta enatant, *ὑπὸ δούρασι πεπτηῶτες*.

P. 117. *not*. 16. post *εὐλαί* adde *αἰόλαι* et pro XX. 7. scr. XX. 27. — *not*. 18. confer Apollon. III. 281. ubi Cupido Medeam jaculaturus sub Jasonem subrepit *ὑπ' Αἰσονίδῃ βαιὸς ἐλυσθείς* et H. H. in Merc. 239. ubi Mercurius parvulus, ut Apollinem fallat, *ἀλέεινε ἑ αὐτὸν ἐς δ' ὀλίγον συνέλασσε*, pro quo dici poterat *συνείλησε*.

P. 122. *l*. 9. pro factitivam scr. activam.

P. 123. *l*. 12. In Arcadii l. c. *σεσημείωται τὸ* $\overline{\text{υνω}}$ *περισπώμενον* scribendum est *βυνῶ*. Lin. 27. ex Etym. Gud. 499, 88. addendum est *χαίνω*.

P. 129. *l*. 13. pro *ἐκλέμεναι* scr. *ἑλκέμεναι*.

P. 134. *l*. 14. pro *ἔργῳ* scr. *ἔγρω*.

P. 136. *l*. 7. pro *subjecta* scr. *subjectae*.

P. 137. *l*. 3. ante ultim. post *Callimachi* adde *locum*.

P. 148. *l*. 5. adde Schol. Il. V. 798. *ζητεῖται πότερον ἴσχων ἢ ἰσχῶν· εὕρηται γὰρ ἴσχηκα*, quo praesens perispomenon minime probatur.

P. 155. *not*. 6. Hesychii locum *Ἑλκανῶσα ἑλκομένη* (sic enim editum est) Blomfieldius ad Choeph. 830. aliter corrigit *ἑλκανοῦσα ἑλκουμένη*.

P. 156. *l*. 12. pro *μάσασθαι* scr. *μασᾶσθαι*.

P. 159. *l*. 20. Hic quod dixi de derivatis primitiva praecedentibus confirmat Schol. A. ad Il. XVI. 548. *κατὰ κρῆθεν Ἀρίσταρχος· Οὐκ ἐπίσταται μὲν ὁ ποιητὴς τὸ θηλυκὸν καρη, ἀλλ' οὐδὲν θαυμαστόν· καὶ γὰρ ἄλλας παραλόγους (παραγώγους) φωνὰς ἐπίσταται ἀγνοῶν τὰς πρωτοθέτους αὐτῶν λέξεις.* Ad *l*. 2. adde *Πηδάλια οἱ κύβερνοι* Etym. Gud.

P. 162. *l*. 3. Suidas *Ἀνατυπῶσαι ἀνατρέψαι Ἀντίμαχος* (p. 94. ed. Stoll.) Sed *ἀνατυποῦν* heroico metro repugnat. Quare reponendum est quod Bernardus suasit *ἀνακυπῶσαι* v. Schneider. ad Ther. 705. *Ἱμεροῦσθαι* Hippocrates de mulieribus concubitum appetentibus et cupiditatem explentibus.

P. 164. *l*. 8. de Antimachi versu varias doctorum conjecturas collegit Stollius p. 59.

P. 168. *l.* 18. pro ἐρᾷ scr. ὁρᾷ. *Lin.* 23. memoriae exciderat dualis ἀμώμω Aesch. Pers. 181. pro quo tamen nonnulli dativum ἀμώμῳ scribunt.

P. 175. *l.* 27. pro κεδόωνται scr. σκεδόωνται.

P. 178. *l.* 4. post *circumflexi* adde *primae conjugationis* (ἀρταμέω).

P. 181. *not.* 7. *l.* 3. pro ἐριοτόεις scr. ἐρωτώεις. *Lin.* 18. δενδρώεις, δινώεις, ὑλώεις in dubitationem vocavi ad Aj. 1218. nec satis explorata θυώεις et πετρώεις quippe semel lecta.

P. 184. *l.* 22. οὖρον ἀπηθῆσαι πλαδόων λαεργέϊ μάκτρῃ Nic. Ther. 708. Schneiderus perperam edidit pro πλαδάον, quod in codd. Par. et Goett. legitur; eodem redit scriptura Edd. vett. πλαδάοντ'.

P. 185. *l.* 22. post *omnem* omissum est *copiam.*

P. 187. *l.* 10. χολόων Nic. Th. 140. pro χολούμενος positum participium est verbi χολάω. In Adnot. ult. pro ναιτάω scr. ναιετάω.

P. 189. *l.* 9. ἠγορόωντο Herodotum Dindorfius de dial. Herod. p. XXX. ab Homero sumsisse, κομόωντες ap. Arrian. librarios intulisse censet.

P. 198. *l.* 5. ante ult. post ματηρεύειν dele punctum.

P. 200. *l.* 25. δινεύσας in omnibus codd. Apollon. III. 310. quod Lehrsius Quaest. 321. adnot. a δινήσας significatione differre censet.

P. 201. *not.* 6. *l.* 3. pro *οἱ* scr. ὅς. Si Empedocles δαλερὸν δαλερῷ δ' ἐπεχεῖτο scripsit, Macrobio reddendum est θερμῷ δ' ἐπεχεύατο θερμῷ.

P. 202. *l.* 4. ante ult. adde γειτονεύειν.

P. 210. *l.* 2. pro *dicitur* scr. *dicimus.* Phrynichum Schneiderus ad Plat. Civ. T. I. 111. aut errasse putat aut ἀποτινύναι scripsisse; κτειννύναι adversatur regulae cujus mentio facta est in Parall. p. 37. adnot. apposita Hermanni sententia. Ab ἄνω ἀνύω ἄνυμαι differt τίνω τίνυμαι, quod huic adest primitivum τίω, deest vero paragogum τινύω. Ἐλιννύω sive ἐλινύω ad Buttm. 68. not. 1. non recte composui cum ζωννύω. — Paulo inferius l. 14. post αἱρέω delendum est comma.

P. 213. *l.* 11. μνωομένη Quintus V. 362. fortasse non ex μνωμένη produxit sed ab integro μνώομαι, cujus certum documentum est μνώεται Nonn. Par. XVI. 76. Imperativo μνώεο post Apollonium idem usus Dion. XLVII. 544. optativo μνώοιο Maximus 74. In H. H. in Ap. 209. ὑμνήσω ὁππόσ' ἀνωόμενος ἔκιες Ἀτλαντίδα κούρην nescio an μωόμενος scribendum sit.

P. 215. *l.* 20. pro *primae* scr. *secundae.*

P. 216. *l.* 7. συνεφίαζεν εἶα, ἐκάλει, ὠνόμασται καὶ συνεφώρμα Hes. scribendum puto συνεπεύαζεν εὖα ἐκάλει vel συνεπείαζεν εἶα ἐκάλει ut alio loco Εἰάζων εἶα ἐπικελεύων.

P. 219. *l.* 27. pro *masculinis* scr. *masculino.*

P. 224. *l.* 6. ante ult. pro *addit* scr. *addidit.*

P. 225. *l.* 3. ante ult. scribe πλοΐζω pro πλωΐζω.

P. 227. *l.* 13. pro *praesente* scr. *praesenti.*

P. 228. *l.* 27. sic etiam Ἀταρβίζεται ἀταρβὴς φαίνεται Hes. sed ἀνδρίζεσθαι Ἀριστοφάνης εἶπε (τὸ) ἀνδροῦσθαι Poll. II. 20.

P. 230. *l.* 26. adde νεᾶν νεάζειν et νεοῦν agrum novare.

P. 234. de verbis in ανω exeuntibus obscurior est Arcadii praeceptio p. 161. ἡ διὰ τοῦ ανω παραγωγὴ τῶν βαρυτόνων οὐκ ἔχει κα-

τάρχον τὸ ῑ ἐκτεταμένον διὰ τὸ ἴσχω, ἢ τὴν ει δίφθογγον διὰ τὸ δείκω τὸ δεικνύω καὶ δικάνω (cod. *δεικάνω*), quae sic explananda videntur: *οὐκ ἔχει τὸ ῑ ἐκτεταμένον· τὸ γὰρ ἰσχάνω συνεσταλμένον ἔχει κατὰ τὸ πρωτότυπον ἴσχω*, hoc enim brevem habere ancipitem et Grammatici tradunt Drac. 53, 4. et ostendit paroxytonesis imperativi *ἴσχε*, eodemque accentu nunc notatur imperativus *ἵζε* Il. XXIV. 553. Od. XXIV. 393. ante Wolfium vero *ἷζε* scribebatur, quod sequitur Draco p. 49, 6. *τοῦ ἵζω ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτός ἐστι φύσει μακρὸν τὸ ῑ* sed rejicitur a gravioribus v. Prolegg. p. 406. et non convenit paragogo *ἱζάνω*· nam de hoc idem valere necesse est quod de *ἴσχω ἰσχάνω*, idque fortasse addi debet Arcadii praecepto. Quod sequitur *ἢ τὴν ει διὰ τὸ δείκω — δικάνω* scribendum videtur *δεικανῶ*, quod ille significat regulae non repugnare quia non barytonum est sed perispomenon.

P. 235. *l.* 13. pro *attenuatum* scr. *attenuatam.*

P. 237. *l.* 11. pro *ἀλαλυκταίνω* scr. *ἀλυκταίνω.*

P. 239. *l.* 3. *ἀκαχύνω* injuria addubitat Stollius ad Antimach. p. 102.

P. 243. *l.* 18. pro *θρυλλίχθη* scr. *θρυλίχθη.*

P. 258. *l.* 16. *τρύγειν* cum *φρύγειν* componitur *τρύγη πᾶς καρπός* Hes. cum latino *frux; ὁ καρπὸς ἀπὸ τοῦ κάρφω τὸ ξηραίνω* Eust. 576, 12. alii a *κείρειν* carpere. — In Eupolidis Fragm. I. 426. *μελίαν, συκῆν, ἀλίαν, δρῦν, κιττὸν, ἐρείκην*, pro *ἀλίαν* scribendum est *ἀρίαν* quod est quercus nomen. — Pro *εἴδη* I. 27. Hesychius fortasse *εἰδώ* scripsit.

P. 259. *not. l.* 2. pro *ἤδη* scr. *ἠδή.*

P. 261. *l. ult.* pro *verbum* scr. *verborum.*

P. 262. *l.* 4. pro *νη̄* scr. *νῦ.*

P. 266. *not.* 22. Draco p. 61. *κνίδη τὸ κνι συστέλλεται*· sed ex apposito Theocriti versu apparet illum *μηκύνεται* scripsisse. *Κνίδη* in Arcad. l. c. pro *κράδη* irrepsisse apparet ex EM. 465, 55.

P. 268. *l.* 3. ante ult. adde *ἄσκη ἄσκησις, τόλμα τόλμησις, δίκη δίκησις.*

P. 270. *l.* 2. ante ult. pro *sepultarum* scr. *sepulturam.*

P. 274. not. adde *Σύνναιος σύνοικος* Hes. quod mutandum videtur.

P. 279. *l.* 3. adde *ἑλκαίνω ἕλκανον.*

P. 280. *l.* 6. pro *εἴλλω* scr. *εἴλω.*

P. 287. *l.* 11. pro *ὄλφος* scr. *ὄλβος.*

Leviora menda non adnotavi; vocabula aliquot ab operis omissa restituere non potui destitutus Manuscripto. Postremae dissertationis plagulas recensere non potui.

INDICES. *)

*) Dissertationis ultimae paragraphos ex Manuscripto indicare cogor pro paginis, quia haec pars nondum ad me pervenit.

I. Index graecus.

A.

E.

Z.

H.

Θ.

I.

K.

Λ.

M.

N.

Π.

Ρ.

Σ.

T.

Υ.

Φ.

X.

Ψ.

Ω.

II. Index latinus.

E.

F.

G.

I.

L.

M.

N.

Z.

III. Index locorum emendatorum et explicatorum.

Impr. typogr. Altenburg. aul.